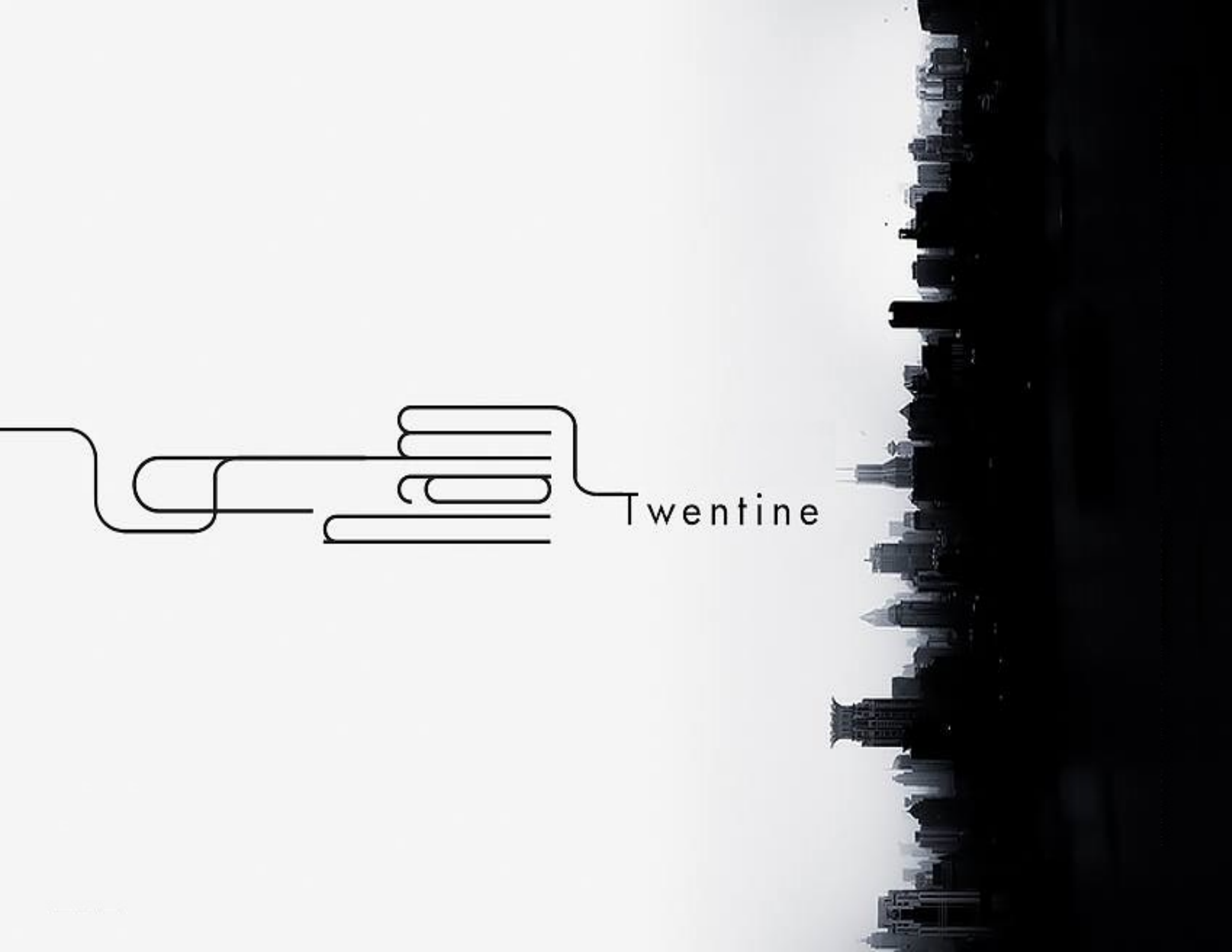
Twentine

Mục lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43

http://tieulun.hopto.org

Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Một chiếc xe lửa chạy giữa núi. Tình trạng thời tiết xấu không chỉ có ở đây, mà cả nước đều như vậy. Năm nay không khí lạnh quét khắp cả nước, ở Bắc Kinh xảy ra một trận bão tuyết, sáng nay tất cả chuyến bay đều bị đình chỉ.

Đoàn tàu cao tốc Z54 mới được đưa vào sử dụng, chạy từ Côn Minh đến Bắc Kinh phải mất ba mươi mấy giờ.

Lúc đoàn tàu dừng tại trạm đầu tiên, Thành Vân hơi nghi ngờ. Cô ngờ rằng đây là cuộc hành trình dài đằng đẵng, chưa biết là có cần thiết hay không nhưng chắc chắn tốn thời gian.

Tại sao tàu tốc hành mà dừng lại giữa chừng?

Cô quay đầu hỏi một hành khách kế bên: “Anh đến đâu?”

Người đàn ông ngồi bên cạnh cô ôm đứa trẻ, bên cạnh nữa là vợ của anh ta, hai người đều ăn mặc kiểu dân quê bình thường. Lúc Thành Vân hỏi, người đàn ông đang cầm một que thực phẩm gì đó trêu chọc đứa trẻ, nghe thấy có người hỏi, anh ta nghiêng đầu.

Trong chặng đường hơn một giờ qua, người đàn ông này từng nhìn trộm Thành Vân nhiều lần. Đây là toa xe ghế cứng, tuy lên ở trạm đầu tiên, toa xe coi như sạch sẽ, nhưng rồi sẽ nhanh chóng trở nên vô cùng dơ bẩn và bừa bãi lộn xộn. Anh ta cảm thấy cô gái này không nên xuất hiện ở đây.

http://tieulun.hopto.org

Trông cô không giống với bọn họ, cô không mang hành lý, chỉ có một túi xách nhỏ đặt bên người.

Cô mặc một chiếc áo khoác màu đen, bên trong là chiếc áo len ngắn màu xám, quần bó sát, chân mang đôi giày ống da. Tóc cô hơi dài, choàng trên đầu vai, nhìn khô và cứng hơn tóc phụ nữ khác.

Thành Vân nhìn người đàn ông, cười hỏi: “Anh đến đâu?”

Người đàn ông nói: “Đến Tương Đàm.” Chỉ có ba chữ nhưng đặc sệt giọng dân quê không lẫn đi đâu được.

Thành Vân gật gật đầu, nói: “Tuyến này phải dừng bao nhiêu trạm?”

“Không biết.” Người đàn ông quay sang hỏi vợ, vợ anh ta cũng nói không biết.

Đúng lúc nhân viên phục vụ trên tàu đẩy xe đi ngang qua, Thành Vân gọi anh ta lại, hỏi giống như vậy. Nhân viên phục vụ chuyên nghiệp trả lời: “Chuyến tàu này dọc đường dừng hai mươi mốt trạm.”

“…”

Thành Vân hỏi lại: “Dừng bao nhiêu?”

“Hai mươi mốt trạm.”

“Vậy tại sao lại gọi là tàu tốc hành?”

Nhân viên phục vụ dường như sửng sốt bởi câu hỏi phức tạp này, Thành Vân lắc đầu: “Thôi, tôi mua chai nước.”

Nhân viên phục vụ lập tức lấy ra một chai nước suối.

http://tieulun.hopto.org

Xe lửa chuyển bánh lần nữa, Thành Vân lấy thuốc lá trong túi ra. Cô đứng lên, vóc dáng cao ráo cân đối, áo khoác dài chấm gối.

“Xin nhường đường!”

Hai vợ chồng kia vội vàng tránh ra, Thành Vân đi sát qua họ.

Đến chỗ nối hai toa xe, có hai người đàn ông đang đứng tựa vào vách vừa hút thuốc lá vừa trò chuyện, vừa nhìn thấy Thành Vân, họ bất giác dừng lại.

Thành Vân tựa vào một vách khác, ngón tay bật lên, tách một tiếng, hột quẹt mở ra. Cô châm một điếu thuốc, rít một hơi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hai người đàn ông bên cạnh lại trò chuyện tiếp. Bên ngoài vẫn âm u, khắp núi rừng cũng không có cây cao cỏ dại gì mọc. Nhanh chóng hút xong một điếu thuốc, Thành Vân lại lấy ra một điếu khác. Lúc này châm thuốc, cô không nhìn ra ngoài nữa mà quay đầu nói chuyện với hai người đàn ông kia.

“Hai anh đến đâu?”

Hai người đàn ông sửng sốt liếc nhìn nhau, một người trả lời cô: “Đi An Thuận.”

Thành Vân gật gật đầu rồi nói: “Về nhà à?”

“Không phải, đi làm.” – Một người đàn ông khác nhìn Thành Vân, nói – “Còn cô, đi đâu?”

“Bắc Kinh.”

“À, trạm cuối cùng.” – Người đàn ông kia quan sát Thành Vân một chút, sau đó lại quay đầu nhìn vào trong xe – “Không mua vé giường nằm à?”

“Ừ.” – Thành Vân nói – “Mua trễ quá hết giường nằm rồi.”

Làn da Thành Vân rất đẹp, không cần trang điểm gì, chỉ vẽ lông mày tôn lên đôi mắt rõ nét và khuôn mặt trắng nõn.

Đàn ông vốn thích nói chuyện với người đẹp, mà Thành Vân thoạt nhìn lại khiến người ta có một cảm giác thư thái, bọn họ nhanh chóng nghĩ kế giúp cô.

“Cô tìm nhân viên phục vụ hỏi xem. Hiện tại vừa qua trạm đầu, giường nằm chắc chắn còn trống, chuyển qua đó một chút trước, khi nào có người lên thì trả lại.”

Thành Vân cười nói: “Được, để tôi hỏi thử xem.”

Hai người đàn ông kia thoạt nhìn vẫn còn muốn tìm đề tài trò chuyện, nhưng điện thoại Thành Vân rung lên. Cô lấy điện thoại ra xem, quay sang chỗ khác nghe.

“Lý tổng.”

“Tiểu Vân à.” – Trong điện thoại là tiếng một người đàn ông – “Đang ở đâu, mới vừa rồi sao không nghe điện thoại?”

“Không nghe thấy, em đang ở trên xe lửa, tín hiệu không tốt.” Thành Vân nhả ra một làn khói, nói.

“Xe lửa?” – Tiếng người đàn ông hơi nghi ngờ – “Sao lại ngồi xe lửa?”

“Hôm nay Bắc Kinh đổ tuyết lớn như vậy, máy bay ngừng bay cả rồi.”

Người đàn ông hiểu ra, lại nói: “Vậy cũng đâu cần ngồi xe lửa, mệt lắm, ở lại thêm một ngày, mai đi mua vé máy bay sau.”

Thành Vân đi về phía trước một bước, giày cao gót giẫm trên sàn xe, tiếng vang lanh lảnh bị tiếng xe lửa xình xịch lấn át.

http://tieulun.hopto.org

“Công việc của em bên này căn bản đã xong rồi, ở thêm một ngày cũng chẳng có ý nghĩa gì.” – Thành Vân nói – “Chuyện của anh phiền không?”

Người đàn ông cười cười: “Yên tâm đi, không sao.”

Thành Vân cũng không hỏi nhiều: “Vậy thì tốt.”

“Mấy giờ xe lửa đến Bắc Kinh, anh đi đón em.”

“Tối mai chín giờ rưỡi, em tự về được rồi.”

“Đừng, em không mang hành lý gì đúng không, chỉ mặc một chiếc áo phong phanh thôi chứ gì? Hiện tại Bắc Kinh lạnh lắm, em đừng hành hạ mình.”

Thành Vân thoáng ngừng lại, nói: “Được rồi, ngày mai sắp đến em sẽ gọi điện thoại cho anh.”

“Được.”

Đặt điện thoại xuống, Thành Vân không muốn hút thuốc nữa, vừa quay đầu lại, hai người đàn ông kia vẫn đang nhìn cô. Cô cười với bọn họ, rút ra hai điếu thuốc đưa cho họ.

“Thử không?”

Hai người nhận lấy điếu thuốc, ngửi ngửi.

Thành Vân nói: “Không nặng đô đâu, hút chơi thôi.”

“Nhỏ nhỉ, đúng là chưa hút qua loại này.”

Thành Vân cho tay vào túi, nói đùa: “Thuốc của phụ nữ, lúc hút đừng để

người khác trông thấy mà bị chê cười nhé.”

Trở vào toa xe, đối diện vị trí của Thành Vân là một hành khách mới lên, trông giống như nữ sinh viên đại học. Sau khi cô ngồi xuống vẫn thấy cô bé đó đang trò chuyện với hai vợ chồng kia.

“Ôi đáng yêu quá, bé lớn bao nhiêu rồi ạ?”

“Một tuổi bốn tháng rồi.”

“Anh ấy đang cho nó ăn gì vậy?”

“Đồ ăn vặt thôi, trẻ con đói bụng có thể ăn được.” Mẹ đứa bé nói.

Cô bé kia nhìn gói đồ, chân mày cau lại, bắt đầu thuyết giảng mối nguy hại của loại thực phẩm rác này. Hai vợ chồng nghe gật đầu liên tục, nói sau này sẽ bớt ăn lại.

Thành Vân không nói lời nào, nhắm mắt lại, dần dần ngủ thiếp đi trong tiếng nói chuyện ồn ào.

Cô ngủ rất nhanh, nhưng không sâu, cảm giác giấc ngủ rất chập chờn, giống như có một lớp vải ngăn cách cô với tiếng động xung quanh. Trong mơ màng, thời gian trôi qua cực nhanh, trên xe người qua kẻ lại, nhân viên phục vụ đẩy xe thức ăn qua lại rất nhiều lần.

Điện thoại trong túi lại rung, vang lên hai tiếng ting ting. Thành Vân thoáng chốc tỉnh lại, mở mắt ra. Ngoài cửa toa xe trời đã tối đen, hai vợ chồng bên cạnh và cô sinh viên đối diện đều ngủ gà ngủ gật. Cô lấy điện thoại ra, là Lý Vân Sùng.

Thành Vân đứng lên, đi ra khỏi toa xe. Vẫn là nơi khi nãy hút thuốc lá, lúc này đang trống trải, đèn trên đỉnh đầu đã bật sáng. Thành Vân đứng dựa vào

vách, nhìn thấy bóng dáng mình phản chiếu trong tấm kiếng bên cạnh.

“Tiểu Vân.”

Không biết có phải nguyên nhân do trời tối hay không, tiếng nói Lý Vân Sùng nghe nặng nề hơn mấy giờ trước một chút.

“Lý tổng.”

“Đến đâu rồi?”

Thành Vân vừa mới thức dậy, thật sự không biết đã đến đâu rồi. Bên cạnh cũng không có người hút thuốc, cô nhìn trước nhìn sau, toa xe bên kia chỉ có đèn chiếu sáng.

Lý Vân Sùng cũng không đợi cô trả lời, ông nói: “Tiểu Vân, về trễ chút đi.”

“Hả?”

“Tìm một nơi chơi đi, qua một thời gian ngắn rồi hẵng về.”

Thành Vân im lặng trong giây lát, sau đó nói: “Điều tra gắt gao quá hả?”

Lý Vân Sùng thở dài một hơi, Thành Vân có thể tưởng tượng được tình trạng hiện giờ của ông. Lúc này chắc Lý Vân Sùng đang ngồi trên ghế salon văn phòng của mình. Trong phòng không có ai khác, cả người ông đều lún sâu vào chiếc ghế. Chỉ cần ông muốn, qua một phút là có thể ngủ thiếp đi ngay.

“Đúng vậy, có một ký giả đến.” – Thành Vân nghe được tiếng bật lửa trong điện thoại, Lý Vân Sùng đang châm một điếu thuốc.

“Đến làm sao?”

“Có chuẩn bị mà đến.”

“Ồ.”

Lý Vân Sùng khẽ cười một tiếng, không biết đang nghĩ gì, lười biếng nói: “Yên tâm, bánh xe gãy trục, hắn không xoay được đâu.”

“Em phải rời khỏi mấy ngày?”

Giọng Lý Vân Sùng lại ung dung: “Mấy ngày cũng được, nhân dịp nghỉ phép luôn. Anh biết em không thích giao thiệp với truyền thông, trận này để anh gánh vác, yên bình rồi em trở về.”

“Vậy chút nữa em xuống xe, cái xe này sắp làm tôi ngạt chết rồi.”

“Anh đã nói là em đừng ngồi xe lửa mà, tội tình gì chứ.”

Thành Vân phủi phủi quần áo mình, nói: “Có việc gì thì gọi điện thoại cho em.”

“Ừ em chơi vui vẻ, tiền có mang đủ không, thẻ vẫn quẹt được chứ?”

Thành Vân cười khanh khách: “Đừng trêu em mà.”

Lý Vân Sùng nghe thấy cô cười, bản thân cũng cười theo: “Nghỉ phép vui vẻ, đừng suy nghĩ nhiều.”

“Được.”

Thành Vân bỏ điện thoại di động xuống, nụ cười trên mặt dần dần phai nhạt. Cô quay đầu, đúng lúc thấy khuôn mặt mình trên cửa sổ .

Dưới toa xe đang lắc lư từng trận, Thành Vân xoay xoay cổ, nghe xương kêu răng rắc.

http://tieulun.hopto.org

Lúc này loa phóng thanh của đoàn tàu vang lên: “Thưa các hành khách, trạm phía trước là Quý Dương, thời gian đến Quý Dương là mười tám giờ bốn mươi chín phút, tàu dừng hai mươi phút. Hành khách xuống Quý Dương xin vui lòng chuẩn bị vé hành lý và đồ đạc, đi đến hai đầu toa xe chờ…”

Thành Vân liếc nhìn ra ngoài cửa toa xe, đã tiến vào khu vực thành thị, bên ngoài có thể thấy được ánh đèn lác đác.

Cô quay người vào toa xe, cầm lấy túi.

Quý Dương được xem là trạm lớn giữa chặng đường, có nhiều người xuống tàu. Thành Vân đeo túi đứng xếp hàng với rất nhiều người trong toa xe,, dáng vóc cao ráo trông vô cùng bắt mắt.

Xe lửa ngừng ở Quý Dương, cửa toa xe vừa mở ra, gió lạnh đã thổi vào. Thành Vân theo dòng người xuống tàu, nhưng không vội đi luôn. Cô hoàn toàn không biết mình muốn đi đâu, đứng ở sân ga một hồi lâu, đoàn tàu cũng đã chạy đi mất.

Quý Dương lất phất mưa phùn, mưa rất nhỏ, nhỏ đến mức không nhận ra được, từng giọt nhẹ rơi lên tóc, lên vai Thành Vân.

Trời đã tối, nhiệt độ Quý Dương không cao nhưng cũng không gọi là lạnh. Có lẽ do trời mưa, nên nó ẩm ướt hơn Bắc Kinh rất nhiều.

Thành Vân cài nút áo khoác lại, đi ra trạm xe lửa. Ở cửa trạm đầy tài xế taxi và nhân viên mời chào khách sạn, Thành Vân vất vả lắm mới chen ra đến đường, cả quảng trường chỉ thấy đầu người di động bởi bây giờ đang là giờ cao điểm đưa đón hành khách.

Thành Vân liên tục từ chối vô số tài xế lôi kéo, đi ra phía ngoài.

Trạm xe lửa trên cả nước đều giống nhau, đông người, buôn bán cũng

nhiều. Trên con phố ngay cửa trạm Quý Dương toàn là quầy ăn vặt, Thành Vân đi ngang qua một quầy hàng, cúi đầu xem xét.

Chủ quầy cất tiếng chào hỏi, tiếng nói trầm thấp, mang theo chút giọng địa phương: “Cô ăn gì?”

Thành Vân đưa tay, chỉ chỉ món đang bày trên lò nướng nóng hổi: “Đây là khoai tây nướng à?”

“Ba đồng một củ.” – Chủ quầy vừa nói vừa định lấy túi.

“Không, không, không.” – Thành Vân xua xua tay – “Tôi không cần.”

Chủ quầy chuyển tay định lấy khoai lang nướng bên cạnh.

“Không, tôi cũng không cần khoai lang nướng.”

Tay kia lại thoáng dừng lại, tựa như đang suy nghĩ kế tiếp nên lấy thứ gì.

Thành Vân dẹp tan ý nghĩ của anh ta: “Tôi không cần gì hết.”

Chủ quầy cất túi nilon đi.

Thành Vân quay đầu nhìn một vòng xung quanh. Cô ngồi tàu mệt chết được, lại bị mưa bụi rơi vào làm cả người ẩm ướt khó chịu, muốn mau chóng tìm một chỗ để tắm rửa nghỉ ngơi.

Bên cạnh trạm xe lửa không nhiều khách sạn tươm tất lắm. Thành Vân giơ tay xem đồng hồ, thầm nghĩ cố chịu hôm nay vậy.

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Thành Vân tìm một khách sạn tiện lợi, vào phòng tắm rửa, sau đó nằm nghỉ một lúc. Lúc mở mắt ra lại đã hơn mười giờ, cô xách túi ra cửa, vốn định đến cửa hàng mua vài bộ quần áo để mặc, nhưng vừa đi không bao xa đã cảm thấy đói bụng.

Lúc này cô mới nhớ ra, từ một giờ trưa lên tàu đến giờ cô chỉ uống một chai nước suối. Một khi đã đói bụng thì nhìn cái gì cũng thấy ngon, cho nên những hàng quán ven đường trước kia Thành Vân không buồn chú ý, giờ đây từng cái từng cái thi nhau chen chúc vào mắt cô.

Phố hàng rong ở Quý Dương không giống những nơi khác, nhất là khu bên cạnh trạm xe lửa. Hàng quán mở suốt đêm, mỗi lều là một món ăn khác nhau. Hiện tại hơn mười giờ, là giờ buôn bán đắt khách nhất.

Thức ăn rất đa dạng, nồi đất bún gạo hoành thánh, còn có rau trộn thịt heo. Thành Vân đứng trước một hàng, nhìn ánh đèn chiếu vào nồi đất, cà chua xắt lát trong tô trông tươi đẹp hơn ngày thường nhiều. Chủ quầy là một bà thím chừng năm mươi tuổi, hỏi vài lần Thành Vân không trả lời nên không để ý đến cô nữa.

Thành Vân rơi vào phút suy tư ngắn ngủi. Không phải là cô không ăn được món này, mà là mấy năm gần đây rất ít ăn, nguyên nhân chính là do Lý Vân Sùng. Nếu như hiện tại Lý Vân Sùng đứng trước quầy hàng này, sợ rằng mặt đã nhăn như chiếc bánh bao chiều rồi.

Mấy năm trước, thỉnh thoảng Lý Vân Sùng còn dẫn cô đi ăn vài xâu thịt

xiên nướng cho đỡ thèm, hiện tại thì không được nữa. Qua tuổi bốn mươi, Lý Vân Sùng liền thay đổi thành một người khác. Mỗi ngày đều dưỡng sinh, chỉ một bữa ăn sáng mà đầu bếp phải nấu nồi cháo hết tận bốn giờ.

Ông không chỉ dưỡng sinh một mình, còn bắt Thành Vân chịu chung. Chứng nghiện thuốc lá đời này hai người đều không cai được, chỉ có thể tốn công trong chuyện ăn uống thôi.

Thành Vân đứng hồi lâu, bà chủ lại chào mời: “Nồi đất, ăn ngon lắm, 25 tệ một phần.”

Thành Vân lấy lại tinh thần, gật đầu: “Bán cho tôi một phần.”

Cô đi vào trong lều, bên trong có bốn năm bàn, gần như đều ngồi đầy người. Có mỗi bàn bên cạnh là chỉ ngồi một người, cô đi đến ngồi xuống đối diện người đó.

Thành Vân bắt chéo hai chân, khoanh tay lại.

Sắc trời đã tối, nhưng dường như trạm xe lửa là một nơi không có ngày đêm, trên đường toàn là người với người, tưng bừng náo nhiệt.

Thành Vân chống khuỷu tay lên bàn, nhè nhẹ sờ cằm, muốn nhân thời gian này ngẫm nghĩ đến việc công ty. Nhưng cô phát hiện mỗi lần vừa mới bắt đầu thanh lọc suy nghĩ thì lại bị tiếng sụp soạt đối diện ngắt ngang.

Thành Vân hít sâu vào, người đàn ông đối diện đang húp bún gạo hăng say.

Cô châm một điếu thuốc, quay đầu lại. Người đàn ông cắm mặt vào trong tô, từ góc độ của Thành Vân chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu anh ta, cô cười khẽ một tiếng, nói: “Nghẹn bây giờ.”

http://tieulun.hopto.org

Tiếng húp sụp soạt của người đàn ông tạm dừng lại, sau đó ngẩng mặt khỏi cái tô. Không, nói đúng ra là nhướng mắt lên, còn từ mắt trở xuống vẫn vùi trong tô.

Dường như anh chàng không chắc chắn có phải Thành Vân nói chuyện với anh ta hay không.

“Tôi nói ăn từ từ, đừng để bị sặc.”

Lúc này, người đàn ông ngẩng mặt khỏi tô, đặt tô lại lên trên bàn, bên trong còn lại ít nước lèo đã gần cạn đáy.

Anh ta ngồi thẳng người, lau khóe môi: “Không sao đâu.”

Tiếng nói hơi trầm, nhưng nghe khá mạnh mẽ. Thành Vân thản nhiên quan sát, cô nhìn anh ta một hồi cảm thấy có điều là lạ.

Người đàn ông nghỉ ngơi vài giây, sau đó lại cầm tô lên. Xem ra là muốn uống nước lèo đến cạn đáy đây mà.

Thành Vân nhìn yết hầu anh ta lên xuống, uống hết một hơi. Cô chợt nhớ ra.

“Không phải anh là người bán khoai tây vừa rồi sao?”

Người đàn ông thả tô lại lên trên bàn, nói: “Cô cũng đâu có mua khoai tây của tôi.”

“…” – Hóa ra anh ta cũng nhận ra cô. Thành Vân cười lên một tiếng rồi nói – “Bản thân anh bán khoai tây, sao lại ăn ở quầy hàng khác?”

Người đàn ông nói: “Đó không phải quầy của tôi, tôi trông chừng giúp bạn thôi.”

“Anh trông quầy giúp bạn nhưng ngay cả khoai tây mà anh ta cũng không mời anh một củ à?”

Người đàn ông nói: “Cậu ta mời tôi ăn cái này.”

Thành Vân cúi đầu, thấy phần bún gạo kia đã được ăn sạch bong, ngay cả rau thơm cũng không còn một cọng. Cô bỗng cảm thấy rất thú vị.

Người đàn ông gọi bà chủ đến, hai người nói tiếng Quý Châu, anh ta trả tiền, chuẩn bị rời đi.

“Đợi đã.” – Thành Vân gọi người đàn ông đó, anh ta quay đầu lại.

Làn da của anh ta ngăm đen, nên đôi mắt trông vô cùng rõ ràng, lúc này đang nghi ngờ nhìn Thành Vân.

Thành Vân dụi điếu thuốc, nói: “Ăn no chưa?”

“Cái gì?”

“Anh ăn no chưa? Tôi mời anh ăn thêm nhé.”

Người đàn ông nhíu chân mày, giống như không hiểu nổi.

Thành Vân cười nói: “Tôi là người vùng khác, đã hiểu chưa?”

Anh chàng gật đầu.

“Tôi vừa đến Quý Dương, chưa biết gì cả, chúng ta trò chuyện một chút đi. Tôi thấy anh dường như cũng ăn chưa no, mà vừa rồi tôi mới gọi hai suất rau trộn, một mình ăn không hết.” – Cô vừa nói vừa nhìn bà chủ, tỏ ý bảo bà mang lên.

Bà chủ và cô nhìn nhau trong giây lát rồi cất lời: “Cô chưa gọi.”

“…”

Thành Vân cảm thấy có thể cô phải thay đổi cách thức giao tiếp với những người này mới được.

Bà chủ suy nghĩ cẩn thận lần nữa, sau đó nói chắc chắn: “Cô chưa gọi mà.”

Thành Vân nhìn bà không chớp mắt, từ từ nói: “Bây giờ tôi gọi.”

Bà chủ gật đầu: “Được.”

Thành Vân quay đầu, anh chàng kia đã ngồi lại phía đối diện.

“Cô muốn trò chuyện về cái gì?”

Thành Vân cũng mới nảy ra ý định, nên nghĩ đến đâu nói đến đó.

“Quý Dương có gì chơi không?”

“Không có.”

“… Không có?”

“Ừ.”

Món rau trộn làm rất nhanh, bà chủ bưng lên, lại mang nồi đất của Thành Vân đến. Anh chàng cầm lấy đũa bắt đầu ăn.

Thành Vân nhìn anh ta nói: “Một chỗ nào có ý nghĩa cũng không có à?”

“Không có.”

“Cảnh đẹp thì sao?”

http://tieulun.hopto.org

“Cũng không có.”

Thành Vân cười lạnh: “Anh muốn ăn không cơm của tôi à?”

Anh chàng ngẩng đầu lên, Thành Vân nhìn vào đôi mắt đen rõ ràng kia, vốn định giễu cợt vài câu nhưng lại không thốt ra lời được.

“Thật không có.” – Anh chàng nói – “Quý Châu có không ít chỗ chơi, nhưng Quý Dương thì không có gì. Nếu cô muốn hít thở không khí trong lành thì có thể đi dạo công viên Hoa Khê thử xem.”

“Công viên?”

“Ừ.”

“Xa không?”

“Không xa.”

Hai đĩa rau đều vào hết trong bụng anh chàng. Thành Vân lại hỏi thêm vài câu, cảm thấy tính nhẫn nại đã mất gần hết, liền tập trung sự chú ý vào món ăn.

Cơm nước xong, Thành Vân tính tiền, anh ta nói với cô: “Cảm ơn.”

Thành Vân cười cười: “Đừng khách sáo.”

Trở về khách sạn, Thành Vân nằm trên giường, điện thoại di động lại vang lên. Cô bắt điện thoại, đối phương còn chưa cất lời cô đã nói: “Em vừa về tới, anh canh thời gian cũng chuẩn thật đấy.”

Lý Vân Sùng cười nói: “Ôi, chuyện của em đương nhiên anh biết rõ rồi. Xuống tàu ở đâu?”

http://tieulun.hopto.org

“Quý Dương.”

“Thời tiết Quý Dương thế nào?”

“Cũng tạm.”

“Nghỉ ngơi bên đấy một chút đi, gửi địa chỉ khách sạn cho anh, để anh tìm người liên lạc với em, ngày mai dẫn em đi chơi.”

Thành Vân ngồi dậy nói: “Không cần, một mình em đi chơi được rồi.”

“Một mình đi buồn lắm, gửi qua đây, anh gọi người đi với em. Được rồi, em ngủ sớm một chút đi, cũng mệt mỏi cả ngày rồi.”

“Bên chỗ anh…”

Lý Vân Sùng hiểu ý cô, bảo cô yên tâm: “Không việc gì, nhiều năm vậy rồi em còn không biết anh sao?”

Thành Vân im lặng, một hồi lâu mới nói: “Tốt, vậy anh giải quyết nhé, em nghỉ phép đây.”

Nửa đêm, Thành Vân ngồi trên giường, rèm cửa sổ bị cô kéo ra. Phòng cô ở lầu bảy, tầng trên cùng, phạm vi nhìn thoáng đãng. Cô nhìn những ngọn đèn sáng rỡ của trạm xe lửa Quý Dương từ đằng xa, nhất thời ngơ ngác.

Thời gian trôi qua thật lâu, chân Thành Vân đã tê rần, cô mới cúi đầu xoa bóp một hồi, tiếp theo lại đi vào phòng vệ sinh tắm rửa sạch sẽ lần nữa.

Thành Vân ngủ rất ngon, không hề nằm mơ. Đây đối với người như cô mà nói là rất khó tin.

Sáng sớm hôm sau, Thành Vân đúng bảy giờ rời giường, sau khi rửa mặt mới nhớ đến tối hôm qua đã quên mua quần áo rồi. Cô vừa nghĩ cần mua

những thứ gì, vừa đẩy cửa phòng ra.

Cô hoàn toàn không chú ý đến người đứng ngay cửa, vừa bước ra đã giật mình.

Đó là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, mặc một bộ đồ công sở chỉn chu, nhìn thấy Thành Vân đi ra ngoài liền vội vàng bước đến.

“Chào sếp.”

“?”

Người đàn ông nở nụ cười, tự giới thiệu mình: “Chào sếp, tôi tên Lưu Kiệt, cô cứ gọi tôi là Tiểu Lưu là được rồi. Tôi là người quản lý công ty bảo hiểm Bình Thái chi nhánh Quý Dương, mới vừa nghe sếp tới nên nhanh chóng đến đây.”

“À.” – Thành Vân cười gật đầu – “Cực cho anh quá.”

“Không cực, không cực, sếp đến Quý Dương, chúng tôi tiếp đón là đạo lý hiển nhiên. Chỉ sợ sếp nói trễ, chúng tôi chuẩn bị không chu đáo, tiếp đãi khiến sếp không hài lòng thôi.”

“Khách sáo rồi, tôi chỉ bất ngờ quyết định muốn đến đây, làm phiền mọi người mới là thật. Như vậy đi, tôi cũng không ai đi theo, tự mình đi giải sầu, anh đi theo tôi cũng không tiện. Quý Dương có công ty du lịch nào uy tín không? Anh bao xe và tìm hướng dẫn viên du lịch cho tôi là được.”

“Ôi sếp ơi, xe thì chúng tôi có, không cần bao đâu. Về phần hướng dẫn viên du lịch… để tôi nghĩ xem.” – Lưu Kiệt vừa nghĩ vừa nói – “Nếu không chúng ta vừa đi vừa suy nghĩ, trước tiên tìm chỗ ăn sáng đã. Sếp vừa thức dậy cũng đói bụng rồi đúng không.”

“Cũng được.” – Thành Vân đi theo Lưu Kiệt ra ngoài – “Sẽ tìm được chứ?”

“Chắc chắn tìm được.” – Lưu Kiệt nói cam đoan – “Công ty du lịch không xa lắm, hiện tại tôi liên hệvới họ ngay.”

Xe Lưu Kiệt dừng dưới lầu, tài xế còn đang chờ. Thành Vân lên xe, Lưu Kiệt nói tên nhà hàng, tài xế lập tức khởi động xe.

Ăn sáng xong, Lưu Kiệt đã liên lạc xong với bên kia. Họ lái xe đến một văn phòng nằm ở mặt tiền ở khu vực trung tâm thành phố, Lưu Kiệt giới thiệu: “Công ty du lịch này khá lớn, có chi nhánh khắp cả nước, bọn họ phục vụ rất tốt. Lúc trước công ty tổ chức du lịch cho nhân viên cũng đã hợp tác với họ.”

Văn phòng công ty du lịch cũng xem như chính quy, nhưng quy mô không lớn. Lưu Kiệt đi vào chào hỏi nhân viên trong đó, Thành Vân ngồi trên ghế salon ở đại sảnh chờ.

Chỉ chốc lát sau, Lưu Kiệt đi ra, theo bên cạnh còn có một cô gái chừng hai mươi tuổi đi theo. Mắt rất to, mang nụ cười chuyên nghiệp trên mặt, còn có hai má lúm đồng tiền.

“Sếp, để tôi giới thiệu, đây là hướng dẫn Trương. Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng thắng cảnh cả Quý Châu này không có cái nào là cô ấy không biết, được bầu là hướng dẫn viên du lịch xuất sắc nhất hai quý liền của công ty.”

Hướng dẫn Trương cười thật ngọt ngào: “Chào sếp ạ.”

Thành Vân gật đầu: “Chào cô.”

Cô hướng dẫn chủ động hỏi Thành Vân: “Sếp có kế hoạch đi chơi gì không?”

Thành Vân lắc đầu: “Còn chưa có.”

“Vậy để tôi đề cử với sếp nhé, xem thử sếp thích dạng thắng cảnh gì, chúng tôi đều có thể sắp xếp.”

Thành Vân ừ. Lưu Kiệt xem cô có vẻ hài lòng cũng yên tâm: “Vậy đi, chúng ta vào trong ngồi trước, nói sơ qua hành trình đã.”

Lưu Kiệt vừa nói vừa đưa tay muốn mời Thành Vân vào phòng. Nhưng Thành Vân giơ tay lên: “Đợi đã.”

Lưu Kiệt và cô hướng dẫn Trương hơi dừng lại, Thành Vân nhìn về phía bên cạnh, hỏi: “Đây là gì?”

Lưu Kiệt và cô hướng dẫn nhìn theo ánh mắt Thành Vân. Ở cửa công ty du lịch, có hai chiếc xe bánh mì (1) chở hàng, có mấy người đang dỡ đồ.

(1) Xe bánh mì là loại xe hơi có 4 chỗ ngồi và một thùng chở hàng kín phía sau không có cửa sổ, chỉ có cửa xe mở lên.

“Ồ, là giao hàng.” – Cô hướng dẫn trả lời ngay – “Bọn họ sắp đến bản người Miêu ở Khải LýKhải Lý đón người, công ty chúng tôi tổ chức cho rất nhiều đoàn đến Khải Lý. Nếu sếp muốn đi, chúng tôi lập tức…”

Cô hướng dẫn nói nhưng phát hiện Thành Vân hoàn toàn không nghe. Cô ta nhìn khóe môi Thành Vân đang nở nụ cười quái gở. Không đợi hướng dẫn nói xong, Thành Vân đã cất bước đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Hai người chờ một chút.”

“Ơ.” – Cô hướng dẫn định đi theo, Lưu Kiệt kéo cô ta lại theo bản năng – “Đừng, đã bảo chờ thì đừng đi theo.”

Hướng dẫn Trương quay đầu nhìn Lưu Kiệt: “Anh cảm thấy cô ấy có thể

đồng ý sao?”

“Tôi cũng không biết.” – Lưu Kiệt nói, quay đầu nhìn cô hướng dẫn, vẻ mặt nghiêm túc – “Tôi qua đây tìm cô là vì lúc trước công ty du lịch của cô sắp xếp khá thỏa đáng. Vị đó là người của tổng công ty, nhất định phải chiêu đãi cho tốt. Cô không cần lo lắng phí hướng dẫn du lịch, quan trọng là cô phải thể hiện nhiệt tình một chút, sắp xếp hành trình hợp lý một chút, an toàn là trên hết.”

Hướng dẫn Trương gật đầu lia lịa: “Được, anh yên tâm đi.”

Bên kia mấy công nhân nam đang tập trung dỡ hàng, chợt nghe một tiếng hô.

“Ồ.”

Tiếng nói không cao không thấp, khoảng cách rất gần. Mấy người đồng thời ngẩng đầu nhìn sang.

Một cô gái đang dựa vào cửa kiếng công ty du lịch bên cạnh, dáng vóc cao ráo, tóc hơi dài, mang giày cao gót. Trên người mặc một chiếc áo khoác dài chấm gối, thắt đai lưng, vạt áo giống như cánh hoa bách hợp màu đen sắp nở.

Cô khoanh tay, đứng ung dung, vẻ ngoài xinh đẹp khôn tả. Cô nhướng mày, nửa cười nửa không nói với một người trong đám: “Tôi nói này bán khoai tây, sao ở đâu cũng có anh vậy hả?”

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Thành Vân vừa hỏi xong, mấy người kia đều sửng sốt. Sau khi bọn họ ngơ ngác nhìn nhau một vòng, liền hiểu ra "bán khoai tây" mà cô nói là ai. Bởi vì chỉ có người đó không nhìn ai cả, chỉ đứng sững ra đó.

Thành Vân hất cằm: "Không nhận ra tôi à?"

Anh chàng vẫn còn đang ngây người, phía sau có người đẩy anh một cái: "A Nam, cậu quen hả?"

Thành Vân nhẹ à một tiếng, A Nam.

Thoạt nhìn anh hơi khác với đêm qua, dĩ nhiên là da vẫn ngăm đen, chỉ có đều ban ngày nhìn làn da đen đều hơn, nên đôi mắt kia trông không đến nỗi sáng ngời lắm.

Thành Vân đi đến, đứng trước mặt anh. Ánh mắt A Nam né tránh, nhìn hết bên này đến bên kia.

"Nè." – Cách một đêm, Thành Vân lại bắt đầu cảm thấy người này thú vị – "Thật sự không nhận ra tôi sao? Tối hôm qua còn ăn không của tôi một bữa cơm đó nhé."

A Nam chết trân, ánh mắt giữ nguyên, sau đó từ từ quay lại.

"Đâu phải ăn không, là cô muốn mời tôi ăn mà."

Tiếng nói anh vẫn trầm trầm, không có âm điệu gì, rất bình dân.

“Đúng.” – Thành Vân hào phóng nói – “Là tôi mời anh ăn.”

A Nam lại nhìn về phía khác.

Thành Vân cúi đầu, nhìn đống thùng bày trên mặt đất, hỏi: “Anh đang làm gì vậy?” – Cô ngước mắt nhìn anh – “Hôm qua thì bán khoai tây giúp bạn, hôm nay lại dỡ hàng giúp bạn à?”

A Nam lắc đầu: “Không, đây là công việc của tôi.”

Thành Vân hỏi: “Công việc chính à?”

A Nam và cô nhìn nhau, một lúc sau mới nói: “Đúng.”

Lúc Thành Vân và A Nam nói chuyện, Lưu Kiệt đã đi đến phía sau.

“Sếp.”

Thành Vân quay đầu lại, Lưu Kiệt quan sát A Nam, nói: “Hai người quen nhau à?”

“Ồ, không quen.” – Thành Vân nói – “Chỉ gặp một lần thôi.”

Lưu Kiệt lại gật đầu, lấy một tờ giấy đưa cho Thành Vân xem: “Sếp xem đi, đây là hành trình chúng tôi và công ty du lịch vừa bàn xong. Trước tiên đi An Thuận, thăm quan thác nước Hoàng Quả Thụ, sau đó…”

Hành trình du lịch rất dài, đầy cả nửa trang giấy. Dường như Lưu Kiệt chuyên chịu trách nhiệm việc tiếp đãi, quả thật sắp xếp thời gian thỏa đáng, sau mỗi một thắng cảnh đều viết ghi chú thật dài.

“Là như vậy, nếu sếp có ý kiến về xe, có thể dùng xe công ty chúng ta hoặc thuê xe của công ty du lịch. Nếu là xe của chúng ta thì là xe con, có thể sẽ hơi chật chội một chút.”

Thành Vân nói: “Vậy thì thuê xe của công ty du lịch…”

Thành Vân đang nói, bỗng cảm thấy người bên cạnh dường như đang xê dịch bước chân, tuy hành động rất nhỏ nhưng cô vẫn phát hiện ra. Cô nói xong, thản nhiên liếc qua, nhìn thấy tay A Nam đang kéo kéo áo khoác, lại di di vài bước. Trong lúc lơ đãng ánh mắt giao nhau với cô, sau đó lại nhanh chóng dời đi chỗ khác. Ánh mắt Thành Vân nhìn về phía sau anh, hơi buồn cười.

“Tiểu Lưu à!”

Lưu Kiệt đang kiểm tra hành trình vừa sắp xếp, nghe thấy tiếng Thành Vân lập tức đi đến: “Vâng, sếp, sao hả?”

Thành Vân nói: “Anh đi vào hỏi giúp tôi xem có loại xe gì?”

“Được. Tôi đi đây.”

Tiểu Lưu vui vẻ chạy vào công ty du lịch, Thành Vân móc một gói thuốc lá trong túi ra, lấy một điếu châm, im lặng không nói, giống như chờ Lưu Kiệt trở lại.

A Nam đang mài đế giày bên cạnh. Vẻ mặt Thành Vân thản nhiên, không nói lời nào. Tần số anh ta mài đế giày thay đổi nhanh hơn, có lẽ trong lòng đã hơi nôn nóng. Rốt cuộc, trước khi Lưu Kiệt trở lại, A Nam do dự mở miệng.

“Cô cần thuê xe?”

Thành Vân quay đầu, giống như là không nghe rõ: “Gì hả?”

A Nam hỏi: “Cô muốn thuê xe hả?”

“À.” – Thành Vân gật đầu – “Đúng.”

A Nam quay đầu nhìn dáo dác, giống như đang xem người bên trong có đi ra ngoài không, không thấy Lưu Kiệt đâu, anh nhỏ giọng nói với Thành Vân: “Qua đây.”

“…”

Thành Vân đi theo A Nam qua bên đó giống như ăn trộm.

“Giao dịch đen tối gì đây?” – Thành Vân gạt gạt thuốc.

A Nam hơi cúi đầu, khẽ nói bên cạnh Thành Vân: “Cô thuê xe tôi đi.”

“Xe anh không phải để chở hàng sao?”

A Nam hơi giật mình, ngay sau đó nói: “Có thể chở người mà.”

Thành Vân không trả lời, xoay xoay điếu thuốc trong tay. A Nam nhìn cô giống như đang suy nghĩ, lại nói: “Công ty du lịch cho thuê xe một ngày ba trăm tệ, của tôi rẻ hơn.”

Thành Vân nghe, cười khẩy một tiếng, liếc anh một cái rồi từ từ hỏi: “Của anh rẻ cỡ nào?”

A Nam nói: “Hai trăm.”

Thành Vân thản nhiên nói: “À… Vậy rẻ thật.”

Bàn chuyện làm ăn thành công, A Nam bước lên một bước, bày kế cho Thành Vân: “Xe công ty du lịch đều là dạng xe buýt. Chút nữa cô nói thế này, xe đó lớn quá, ngồi…”

“Đợi đã.” – Thành Vân ngắt lời anh – “Tôi nói muốn thuê xe anh khi nào hả?”

http://tieulun.hopto.org

A Nam sững lại, vẻ mặt chứa muôn vàn hoang mang.

“Không phải cô nói của tôi rẻ sao?”

Thành Vân gật đầu: “Đúng vậy đó.”

“Đó không phải là muốn thuê xe tôi à.”

Lông mày Thành Vân nhướng cao, ra vẻ bừng tỉnh ngộ: “Nghe hình như là ý như vậy.”

“…”

Lúc này A Nam không nói tiếp nữa. Anh chỉ không giỏi giao tiếp, nhưng đầu óc vẫn bình thường. Nếu như không nhìn ra Thành Vân đang trêu chọc anh thì rõ là thằng khờ rồi.

Anh lùi về sau một bước: “Cô vẫn muốn thuê xe công ty du lịch.”

Thành Vân không trả lời mà hỏi ngược lại anh: “Anh giành mối như vậy, không sợ chủ công ty du lịch đuổi anh à?”

A Nam lắc đầu: “Tôi đâu có làm cho họ, tôi chỉ chở hàng thôi. Khi nào họ không sắp xếp được xe đón người thì mới tìm tôi.”

Thành Vân nhìn qua con phố bên cạnh. Trên con đường này có rất nhiều công ty du lịch, ở cửa ngừng một dãy xe bánh mì, xem ra đều làm công việc này.

Bọn họ còn chưa nói xong Tiểu Lưu đã quay lại.

“Sếp.” – Lưu Kiệt đầu đầy mồ hôi chạy đến – “Đã liên lạc với xe xong rồi, chúng ta vào trong nghỉ ngơi một chút, tài xế sẽ đến ngay.”

A Nam quay người bỏ đi.

“Không cần.” – Thành Vân nói.

A Nam và Lưu Kiệt đồng thời dừng lại.

Lưu Kiệt hỏi: “Không cần gì ạ?”

Thành Vân cười ha ha với anh ta, nói: “Không cần làm phiền nữa, tôi nghĩ muốn tự bản thân trải nghiệm, anh kêu hướng dẫn Trương đến đây, tự tôi tìm xe là được.”

“Chuyện này sao được chứ!” – Lưu Kiệt kinh hoàng trợn to mắt – “Chính sếp tìm xe cũng không tiện, chúng tôi…”

“Không có gì không tiện cả.” – Thành Vân liếc mắt, trùng hợp bắt gặp ánh mắt A Nam – “Lát nữa các anh đi đâu?”

A Nam nói: “Khải Lý.”

Thành Vân gật đầu, nói với Lưu Kiệt: “Hôm nay lạnh quá, tôi không đi thác nước đâu. Tôi thuê xe anh ta, lát nữa sẽ cùng đi Khải Lý.”

“Việc này…” – Lưu Kiệt dây dưa, nhìn nhìn A Nam lại nhìn nhìn Thành Vân.

Thành Vân nói tiếp: “Kêu hướng dẫn Trương kia đi.” – Cô hỏi A Nam – “Khi nào các anh lên đường?”

A Nam nói: “Bây giờ sắp đi rồi.”

Thành Vân nói với Lưu Kiệt: “Anh đi vào gọi người ra đây.”

“Khoan… khoan đã sếp à, sếp…” – Chuyện phát triển quá nhanh, Lưu

Kiệt hoàn toàn không phản ứng kịp.

Thành Vân cười nói với anh ta: “Mấy người còn phải đi làm, cũng không thể làm phiền mãi, tự mình tôi đi được rồi, có gì tôi sẽ gọi điện thoại cho anh.”

Lưu Kiệt đành chịu, chỉ gật đầu: “Nhưng xe này…”

“Không phải xe nào cũng giống nhau sao? Tôi đi xe nào cũng được mà.”

“Vậy được, tôi quay vào gọi hướng dẫn Trương.”

Lưu Kiệt lại chạy vào công ty du lịch, Thành Vân nhìn về phía A Nam.

“Coi như là chiếu cố anh làm ăn.”

A Nam nhếch môi, sau đó ngẩng đầu.

“Vậy chúng ta tính tiền trước.”

Thành Vân phì cười: “Ơ, sợ tôi quỵt à?”

A Nam cúi đầu: “Không phải ý đó.”

Thành Vân lấy ví tiền trong túi ra, rút vài tờ ra ngoài: “Khải Lý phải đi mấy ngày?”

“Cô định chơi mấy ngày?”

“Bình thường chơi mất mấy ngày?”

A Nam ngẫm nghĩ, nói: “Hai ba ngày thôi.”

Thành Vân lại rút thêm vài tờ đưa anh: “Một nghìn đây, đến lúc đó có dư thì thối lại.”

http://tieulun.hopto.org

A Nam nhận tiền rồi đếm: “Được.”

Thành Vân trả tiền xong liền bỏ đi. Lúc A Nam ngẩng đầu thì chỉ thấy bóng lưng cô. Áo khoác cô mở rộng, hai góc áo bị gió thổi bay bay. A Nam nhìn trong giây lát, sau đó dời ánh mắt đi.

Thành Vân quay đầu lại: “Chiếc xe này là của anh à?” – Ngón tay cô chỉ vào chiếc xe bánh mì mới vừa dỡ hàng xong.

A Nam lắc đầu: “Không phải, cô đi theo tôi.”

“Đợi đã.” – Thành Vân nói – “Còn hướng dẫn viên nữa.”

“À.”

Hướng dẫn Trương không nghĩ đến Thành Vân lại quyết định nhanh như vậy. Dưới sự thúc giục của Lưu Kiệt, cô ta luống cuống tay chân thu dọn đồ đạc.

Thành Vân và A Nam chờ bên ngoài, cô tán gẫu với anh.

“Hút thuốc không?”

A Nam lắc đầu: “Không hút.”

“Mất bao lâu mới đến Khải Lý?”

“Không lâu đâu, tôi lái xe nhanh lắm.”

Thành Vân nói: “Tôi không gấp, an toàn là trên hết.”

A Nam gật đầu: “Yên tâm đi.”

Thành Vân đứng một hồi bỗng quay đầu nhìn anh. A Nam ngước mắt, hai

người bốn mắt nhìn nhau:

“Sao vậy?”

“Có ai nói với anh rằng anh là người không thích nói chuyện hay không?”

A Nam hơi sửng sốt, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, lần đầu tiên Thành Vân đánh giá anh kỹ lưỡng một lần. Nói ra, dáng vẻ anh cũng được. Mới đầu nhìn thì cũng bình thường, nhưng nhìn lâu thì sẽ cảm thấy anh có một nét gì đó không tả được tự bên trong. Không phải đẹp trai, cũng không phải là nghiêm nghị, là một vẻ cứng cáp không nói nên lời.

A Nam vẫn chưa trả lời câu hỏi khi nãy của cô, Thành Vân lại nghĩ ra gì đó bèn cất lời: “Anh là người dân tộc thiểu số à?”

“Phải.”

Thảo nào! Thành Vân cười cười. Lúc định nói gì nữa thì hướng dẫn Trương đã lao ra.

“Xong rồi, xong rồi, đã để sếp chờ lâu.” – Hướng dẫn Trương thay bộ đồ thể thao, đeo một balo nhỏ – “Đi thôi sếp.”

A Nam đi trước dẫn đường, Thành Vân nói với hướng dẫn Trương: “Cô cũng đừng gọi tôi là sếp gì, tôi họ Thành, cô kêu tôi là chị Thành là được rồi.”

“Được, được, vậy chị cứ kêu em là Tiểu Trương nhé.”

“Được, chút nữa tôi…”

Rẽ vào khúc cua, lời nói của Thành Vân bỗng dừng lại. Cô thấy A Nam đi đến bên cạnh xe, mở cửa xe ra, sau đó nhìn về phía hai cô.

Hướng dẫn Trương cũng ngớ ra, chỉ vào chiếc xe nói: “Xe này hả?”

A Nam gật đầu: “Ừ.”

“Đây là xe gì vậy?”

A Nam nói: “Loại nhỏ.”

“Không phải, tôi nói xe của anh có thể chạy được hả?”

“Tôi mới vừa lái qua đây mà.”

Huyệt thái dương của hướng dẫn Trương căng ra, vội vàng giải thích với Thành Vân: “Chị Thành, xin chị chờ một chút, em lập tức sắp xếp một chiếc xe khác, chiếc này quá…”

“Đợi đã.” – Thành Vân vừa nói vừa đi tới.

Dù sao cũng là người trải đời, Thành Vân đứng bên cạnh xe, nhìn A Nam.

“Xe này hiệu gì?”

A Nam nghĩ một lát rồi nói: “Không nhớ, tôi mua của bạn tôi.”

“Bạn anh không ít nhỉ.”

A Nam im lặng.

Lúc này Lưu Kiệt cũng chạy đến, vừa nhìn thấy xe này đã hoảng sợ vội vàng nhìn sắc mặt Thành Vân. Thành Vân cười nhạt, giả câm.

Hướng dẫn Trương lo lắng đứng một bên xem, nháy mắt với Lưu Kiệt, vất vả lắm mới kiếm được mối, nếu Thành Vân tức giận thì toàn bộ đều hỏng hết.

A Nam đứng bên cạnh nói: “Không có việc gì đâu.”

http://tieulun.hopto.org

“Cái gì mà không có việc gì đâu?” – Lưu Kiệt chỉ vào xe, nói – “Kính phản quang cũng mất.”

A Nam nói: “Không ảnh hưởng.”

Hướng dẫn Trương đứng bên cạnh nói với A Nam: “Không có kính phản quang thì cũng phải có cửa chứ…”

Ánh mắt Thành Vân rơi vào chiếc xe cỡ nhỏ màu xám. Chiếc xe này sứt sẹo đến mức độ không phải bàn cãi. Vị trí ghế lái phụ không có cửa kiếng, cửa cũng lỏng lẻo.

A Nam đi đến bên cửa, dáng vóc anh cao lớn, kiễng chân chui nửa người vào vị trí cửa sổ, tìm tòi một hồi lấy ra một sợi dây xích có khóa. Kéo ra từ phía cửa sổ, vòng qua phía sau khóa lại, sau đó kéo mạnh. Xe chấn động, rung ra một đống bụi.

A Nam quay đầu nhìn về phía hai cô: “Không thành vấn đề, yên tâm đi.”

Hướng dẫn Trương suýt nữa ngất xỉu. Thành Vân cười phì ra tiếng. A Nam đứng yên nhìn cô.

Lưu Kiệt nói: “Không được, xe này không an toàn gì hết. Sếp, sếp đợi một chút, tôi bảo xe đến. Nhanh lắm, chỉ chờ mười phút thôi.”

“Không cần phiền phức.” – Thành Vân đi đến bên cạnh xe – “Chiếc này đi.”

“Không phiền chút nào cả, đúng lúc chúng tôi có việc phải đi Khải Lý, thuận đường mà.”

Thành Vân quay đầu nhìn về phía hướng dẫn Trương: “Tiểu Trương, vậy em đừng ngồi xe này, đợi xe họ đến thì em đi chung xe với họ nhé. Chúng ta

gặp nhau ở Khải Lý.”

“Nhưng…”

Thành Vân nói với Lưu Kiệt: “Có số điện thoại tôi chứ?”

“Có ạ…”

“Cứ vậy đi, anh dẫn cô ấy trở về chờ xe đi.”

Nói đến nước này, Lưu Kiệt cũng đành chịu, dẫn hướng dẫn Trương về lại công ty du lịch.

A Nam như thở phào nhẹ nhõm, Thành Vân ở bên cạnh trêu chọc: “Sợ mất mối hả?”

A Nam khom người kiểm tra lốp xe, nghe thấy lời của Thành Vân, anh chỉ ừ. Kiểm tra xong, anh thẳng người dậy: “Cô lên xe trước đi.”

Thành Vân ngồi vào vị trí ghế lái phụ. A Nam đóng cửa lại, lấy dây xích khóa cửa chặt chẽ.

“Ôi…”

A Nam đang chuẩn bị cử động thì nghe thấy tiếng của Thành Vân, anh chớp mắt, phát hiện đầu cô đang tựa vào khung cửa sổ xe, chỉ cách mặt anh cỡ một bàn tay, thấy rõ đến từng đường tơ kẽ tóc.

Cô khẽ nói: “Buộc chặt chút, tôi không muốn chết trong xe anh đâu.”

Có lẽ là cô đang nói đùa, nhưng A Nam không biết. Mái tóc màu đen bị gió luồn qua ô cửa trống thổi bay phất phơ. Khóe miệng Thành Vân còn mang theo nét cười.

http://tieulun.hopto.org

“Không đâu.” – A Nam khẽ nói.

“Anh tên gì?”

Tay A Nam thoáng dừng lại, sau đó nói: “Chu Đông Nam.”

Anh kéo mạnh cửa một cái, sau khi bảo đảm đã khóa cứng, lại khẽ nói: “Bạn tôi gọi tôi là A Nam, cô cũng gọi tôi như vậy đi.”

Nói xong, anh đi vòng qua đầu xe, lên xe từ phía bên kia. Thành Vân tựa vào lưng ghế, nghiêng đầu nhìn anh.

“A Nam.”

Xe đề một cái, máy dễ dàng nổ. Thành Vân quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Xe không được lái quá nhanh trong khu vực thành phố, Thành Vân nhìn con đường bên ngoài, đi theo con đường này, không xa là trạm xe lửa Quý Dương, khắp nơi đều là người nhốn nháo và tiếng rao vặt náo nhiệt.

Một lát sau đi lên đường cao tốc, tốc độ xe dần dần tăng lên. Xe này quá cũ, mới vừa rồi kéo dây xích còn rung ra một đống bụi. Hiện tại tốc độ lên đến một trăm đã bắt đầu chấn động rồi. Thành Vân vốn định lên xe rồi ngủ một chút, nhưng không chịu được tiếng xe kẽo kẹt thế này.

Cô quay đầu, A Nam tỉnh bơ lái xe.

Đúng lúc chạy qua một đoạn đường tu sửa bị gồ lên, hai người đều rơi xuống theo chiếc xe dằn xóc. Mông Thành Vân bị va mạnh xuống ghế, xương cụt vừa đau vừa tê.

Cô quay đầu lại, A Nam vẫn mang vẻ mặt kia, mắt nhìn thẳng về phía trước.

“Này.”

A Nam thoáng liếc qua, rồi quay trở lại: “Hả?”

“Bình thường anh cũng lái xe vậy à?”

“Ừ”

“Tôi nói tôi không gấp.” – Thành Vân nói – “Anh có thể lái vững một

chút không, tôi sắp bị anh làm táo bón rồi đó.”

A Nam quay đầu lại nhìn kỹ cô, Thành Vân vội nói: “Nhìn đường, nhìn đường kia kìa.”

“À.” – A Nam lại quay về, Thành Vân vặn vặn eo, A Nam cất lời – “Tôi sẽ cố hết sức lái vững một chút.”

Thành Vân nói: “Chậm một chút cũng được.”

“Tôi có việc phải đến Khải Lý trước giữa trưa.”

Thành Vân liếc anh một cái: “Chuyện gì?”

“Công việc.”

Thành Vân sửng sốt, quay người lại nhìn phía trước, sau một hồi cô lại quay lại nữa.

“Công việc gì? Tôi thuê xe anh ba ngày mà.”

A Nam tranh thủ nói: “Tôi biết, sẽ không làm chậm trễ việc của cô đâu.”

“Anh có chút đạo đức nghề nghiệp nào hay không?”

A Nam thoáng dừng lại, mấp máy môi, tựa như bị sự lên án mạnh mẽ này làm hoảng sợ. Suy tư hồi lâu, anh mới từ từ nói: “Cô đến bản người Miêu, nhất định là phải ở lại đó, buổi tối ăn ngủ cũng cần có thời gian, tôi nhân lúc đó làm chút việc thôi.”

Thật ra thì anh nói không hề sai, nhưng hiện tại Thành Vân quá rảnh rỗi. Mà một người rảnh rỗi thì sẽ luôn bướng bỉnh một cách khó hiểu, nhất là khi đối mặt với một người như Chu Đông Nam.

http://tieulun.hopto.org

Thành Vân cười một tiếng, cô nói: “Được, nếu tôi cần dùng xe thì anh phải luôn có mặt đó.”

A Nam đáp không hề do dự: “Được.”

Thành Vân gật đầu, khẽ nói bâng quơ: “Đến lúc đó để xem sao.”

Xe lái rất nhanh trên đường cao tốc, Thành Vân ngủ thiếp đi. Trong điều kiện khó khăn như vậy mà cô cũng ngủ được. Đành chịu thôi, bên phải là phong cảnh không ngừng lặp đi lặp lại, bên trái là tài xế cạy miệng cũng không nói, là ai cũng sẽ ngủ thôi.

Đến khi cô mở mắt ra lần nữa thì đã vào khu vực thành phố. Thành Vân vừa tỉnh giấc, đầu óc vẫn còn mơ màng, nhìn thấy bên ngoài lại có quán hàng rong, cô ngái ngủ hỏi A Nam: “Còn chưa ra khỏi Quý Dương à?”

A Nam nhìn cô một cái, không trả lời mà đưa chai nước cho cô.

Tháng mười hai, nước rất lạnh sẽ khiến người tỉnh táo.

A Nam tiếp tục lái xe, năm giây sau bỗng cảm giác có đồ vật gì đó đưa đến. Anh cúi đầu, nhìn thấy chai nước đang nằm trên vạt áo khoác. Anh nghiêng đầu, cô gái bên cạnh đang tựa lưng vào ghế nhắm mắt lại, giọng nói vẫn còn ngái ngủ: “Vặn nắp…”

“…”

A Nam nhìn cô một hồi, sau đó vặn nắp chai nước xong đưa lại cho cô. Thành Vân uống vài hớp, cuối cùng tỉnh táo lại một chút.

“Đến Khải Lý rồi hả?”

“Ừ.”

http://tieulun.hopto.org

Thành Vân ngồi thẳng dậy, nhìn ra ngoài cửa xe: “Mấy giờ rồi?”

“Mười một giờ rưỡi.”

Thành Vân quay đầu lại: “Tìm khách sạn đi.”

A Nam thoáng do dự nói: “Cô nói với hướng dẫn viên du lịch kia thế nào?”

“Gặp mặt ở Khải Lý.” – Thành Vân nhìn A Nam, lại nói – “Có điều cũng không chắc chắn lắm, anh có ý kiến gì thì cứ nói nghe xem.”

A Nam quay đầu nói với Thành Vân: “Nếu không đi thẳng đến bản Miêu nhé.”

“Cũng được.” – Dù sao Thành Vân cũng chẳng có ý kiến gì – “Có điều tôi đói bụng, đến bản người Miêu mất bao lâu?”

A Nam trả lời: “Không lâu đâu, tôi lái xe nhanh lắm.”

Thành Vân lại phì cười.

“Sao hả?”

“Không có gì.”

Xe nhanh chóng rời khỏi khu vực thành phố, đi vào vùng núi. Nơi này núi không cao, thung lũng cũng không sâu, trên sườn núi có nhà ở. Thành Vân nhìn ra ô cửa trống, những căn nhà kia được làm bằng gỗ, mang một vẻ đẹp khác lạ dưới ánh mặt trời.

“Những nhà kia là nhà của người Miêu à?” – Thành Vân hỏi.

“Ừ.”

A Nam chạy xe trên đường núi không nhanh như khi nãy, vừa rẽ qua một khúc cua lại gặp một khúc cua khác. Đang lúc giữa trưa, bầu trời âm u nhiều ngày cuối cùng đã xanh trong. Thành Vân nằm tựa vào lưng ghế, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài, thỉnh thoảng nhắm mắt lại.

Nhàn hạ hiếm có.

“À…”

Sau khi lái trên đường núi gần nửa giờ, A Nam như có gì muốn nói, anh liếc nhìn Thành Vân, cô vẫn nhắm mắt, khẽ ừ hử.

A Nam nói: “Cô đang ngủ à?”

Thành Vân mở mắt, đầu không nhúc nhích, liếc nhìn anh. Từ góc độ của Thành Vân, có thể nhìn thấy nửa bên mặt của A Nam. Có lẽ do là người dân tộc thiểu số, A Nam không chỉ có nước da ngăm đen, đường nét khuôn mặt cũng khác với người Hán, nó lên xuống rõ ràng hơn.

“Có việc gì cứ nói.”

“À… cô vào bản người Miêu phải mua vé.” – A Nam nói.

Thành Vân không biết anh có ý gì, hờ hững nói: “Mua thì mua.”

A Nam nhìn cô một cái, lại nhanh chóng quay đầu đi, muốn nói lại thôi.

Thành Vân thở dài một hơi: “Có gì anh cứ nói, anh như vậy tôi thật muốn cốc chết anh.”

Người đàn ông này không bao giờ trả lời bất cứ câu nào ngoài kế hoạch, anh nhếch môi nói: “Cô mua của tôi đi.”

Thành Vân nhắm mắt lại: “Anh lại kiêm nghề bán vé à?”

“Không phải…”

“Vậy tôi mua cái gì?”

“Tôi có vé nội bộ.”

“À.” – Thành Vân ngồi dậy nhìn anh – “Vé nội bộ bao nhiêu tiền?”

A Nam suy nghĩ trong giây lát rồi nói: “Một trăm tệ.”

“Vậy vé chính thức là bao nhiêu?”

“Một trăm tệ.”

“… Anh chơi tôi hả?” – Thành Vân thật sự nhịn lắm mới không chửi tục – “Sao anh có thể bình thản thốt ra mấy câu huề tiền như vậy được chứ?”

A Nam đần mặt nhìn Thành Vân, môi cũng mím chặt.

“Không.” – A Nam nói – “Cô nói chiếu cố tôi làm ăn mà.”

Thành Vân thấy buồn cười: “Tôi chiếu cố anh làm ăn, vậy anh chiếu cố lại gì cho tôi nào?”

A Nam quay đầu tiếp tục lái xe. Thành Vân không nói lời nào, nghĩ một lát, anh lại cất lời.

“Khi đến bản người Miêu, nếu cô muốn dùng cơm…”

“Anh mời tôi à?” – Thành Vân nói tiếp.

“Không, tôi trả giá giúp cô.”

“…” – Thành Vân nhăn mặt – “Biến.”

http://tieulun.hopto.org

A Nam vô tình nhíu mày, có chút buồn rầu. Không buôn bán được dĩ nhiên là khổ não rồi. Thành Vân ngồi bên cạnh thấy thú vị, lại cảm thấy mình làm như vậy chẳng có chút ý nghĩa nào, cảm giác thú vị và nhàm chán đan xen lẫn nhau, cuối cùng Thành Vân lấy thuốc lá ra nói:

“Được rồi, vé nội bộ thì vé nội bộ.”

Chuyện có thay đổi, A Nam lập tức lên tiếng: “Được.”

Thành Vân mới định châm biếm vài câu, A Nam lại nói: “Vậy lát nữa phối hợp với tôi một chút.”

Thành Vân sửng sốt: “Phối hợp cái gì?”

A Nam nói: “Trước khi vào bản phải dừng lại một chút, cũng không có gì, cô nghe theo tôi là được.”

Xe lại chạy mười mấy phút nữa thì thấy một dãy nhà, có điều tất cả đều là nhà lầu hai tầng làm bằng gỗ, qua lại đều là người dân tộc. Phụ nữ thì búi tóc, cài một đóa hoa sặc sỡ to lớn. Ban đầu nhìn có vẻ diêm dúa, nhìn lần thứ hai lại thấy thú vị, nhìn lần thứ ba thì thấy mang theo một nét phong tình.

Trên lưng họ đeo một chiếc đai làm bằng vải, có hai sợi dây, chỉ cần bỏ đứa trẻ vào sau lưng, quấn bừa hai cái đã cột chặt được.

Thành Vân thấy liền hỏi: “Những người này đều là cư dân ở đây à?”

“Ừ.”

A Nam chạy không nhanh, Thành Vân quay đầu thấy anh khẽ rướn cổ lên nhìn về phía trước. Trên đường có trẻ con và chó mèo chạy tới chạy lui, A Nam đang né tránh.

Đi qua đoạn đường đông đúc, A Nam mới nghiêm túc trả lời: “Bản này

đều là người dân tộc thiểu số, chút nữa sẽ đến bản rất lớn của người Miêu, là nơi người Miêu tập trung sinh sống lớn nhất trên cả nước.”

Thành Vân ờ một tiếng kéo dài. Lại chạy một hồi, A Nam dần dần thả chậm tốc độ, dừng xe lại ở một góc ven đường.

“Xuống đi.”

Thành Vân nhìn dáo dác bên ngoài: “Vẫn chưa đến mà.”

Xung quanh đều là cây cối núi rừng, chẳng có lấy một bóng người.

“Sắp đến rồi.” – A Nam vừa nói vừa xuống xe, đi qua chỗ Thành Vân mở dây xích ra – “Cô xuống trước đi, phối hợp với tôi một chút.”

Thành Vân ngơ ngác, nhưng vẫn nghe lời anh xuống xe. Vì ngồi quá lâu chân Thành Vân đã tê rần, sau khi xuống xe cô thư giãn gân cốt, ngáp một cái.

“Khí hậu trên núi tốt thật.”

A Nam không quan tâm khí hậu có tốt hay không, anh đi đến phía sau xe, hai tay vịn vào nhấc cửa xe lên. Sau đó ló đầu ra nói với Thành Vân: “Đến đây.”

Thành Vân đi đến, A Nam lại nói: “Ngồi vào đi.”

“…”

Thành Vân nhìn vào vị trí anh nói, đó là thùng xe bình thường chứa đồ vật hỗn tạp. Hiện tại giữa chỗ ngồi phía sau và thân sau của xe có một khoảng cách rộng cỡ một người. Ở đó trải một tấm thảm đã cũ, trên đó còn đầy bụi bặm.

“Anh bảo tôi ngồi đây à?”

“Ừ.” – A Nam nhìn Thành Vân, nói – “Phối hợp một chút.”

Thành Vân nhìn khuôn mặt luôn luôn không có biểu cảm gì của anh, trong nháy mắt cô cảm giác như mình vừa nhìn ra được vẻ “thành khẩn” từ đôi mắt to đen láy kia.

Thành Vân cũng không buồn nhìn anh nữa, quay đầu chui vào ngồi lên thảm.

A Nam vịn cửa xe, anh đứng ngược sáng, không thấy rõ mặt.

“Cúi đầu thấp xuống, tôi không kêu thì cô đừng lên tiếng nhé.”

Thành Vân cho tay vào túi áo khoác, khom người quay đầu nói: “Anh mưu ma chước quỷ nhiều quá đó.”

A Nam ngẫm nghĩ, không biết phải trả lời thế nào, chỉ ừ rồi sau đó hơi lùi về sau đóng cửa xe lại.

Xe nổ máy lần nữa. Nhưng lần này rất khó chịu, Thành Vân ngồi trong chỗ chập hẹp, ngẩng đầu là trần xe, hai bên đều kín bưng, không nhìn thấy gì hết. Bên ngoài ánh nắng chiếu xuyên qua màn che rọi lên áo cô, khiến màu đen biến thành màu đỏ.

A Nam vẫn giữ phong cách lái xe như cũ, hoàn toàn không thèm để ý đến đá và dốc. Chỗ ngồi phía sau vốn xóc nảy, cộng thêm việc Thành Vân gần như là ngồi trực tiếp trên sàn xe, không có tay vịn, bị dằn xóc đến choáng váng, xương cụt đau nhói.

Đột nhiên xe lắc lư một chút, sau đó rơi tự do trong chớp mắt, mông Thành Vân suýt nữa đã bị dập nở thành bốn cánh hoa. Dằn xóc kịch liệt khiến

mặt cô nhăn nhó.

Xe ngừng lại, A Nam quay cửa sổ xuống. Ngoài cửa hiện ra nửa khuôn mặt người gác cổng, A Nam nói: “Bên trong đều là hàng hóa tôi chở đến.”

Người gác cổng gật đầu, vừa định ngoắc tay thì sau xe vang lên một tiếng mắng to không thể nhịn được…

“Chó chết!”

Người gác cổng và A Nam: “…”

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Cửa sau xe mở ra, Thành Vân bình tĩnh quay đầu nhìn hai người đang đứng bên ngoài. Trên mặt cô không có biểu cảm dư thừa, có điều nếu là người hiểu rõ cô sẽ biết là cô đang nổi giận. Dĩ nhiên A Nam không hiểu rõ cô, mà người gác cổng cũng vậy.

A Nam rầu rĩ nhìn Thành Vân nói: "Cô bị phát hiện rồi."

"…" – Thành Vân giận vô cùng nhưng lại cười, thản nhiên nói: "Ừ, bị phát hiện rồi."

Người gác cổng bên cạnh nhìn cô gái ngồi co ro trên tấm thảm, nói: "Làm gì vậy hả, đi lậu à? Theo tôi qua đây."

Thành Vân quay người, một chân dài mang giầy ống giẫm mạnh xuống đất, rầm một tiếng, sau đó chân kia cũng bước xuống theo. Cô đứng lên trông còn cao hơn cả người gác cổng.

Thành Vân rất đẹp, có điều dáng vẻ xinh đẹp chỉ là thứ yếu. Bản thân cô khi xưa lận đận, chịu đựng gian khổ lên cao đến ngày hôm nay, nên khí thế thì khỏi phải bàn.

Cô hờ hững thoáng nhìn sang, người gác cổng vốn định thúc giục cô đi mua vé, nhưng lại không nói ra lời. Trong nháy mắt Thành Vân nhìn về phía A Nam. Cô cứ nhìn như thế, A Nam cũng không tránh né được, cuối cùng đành phải đối mặt với cô.

Thành Vân chậm rãi nói: “Anh chờ tôi.”

Đôi môi A Nam mím chặt, nhưng khẽ nhúc nhích giống như đang cắn phía trong.

Thành Vân nói xong đi qua đó theo người gác cổng. Gã dẫn cô đến một căn nhà gỗ nhỏ bên cạnh. Thành Vân quan sát trước khi đi vào, hiện tại chắc đã đến bản người Miêu rồi, có điều là còn ở ngoài bản. Nhìn phía xa, trên đường phố hai bên san sát nhà lầu nhỏ được trang trí đầy đặc sắc dân tộc.

Người ở đây không nhiều, thỉnh thoảng có mấy người phụ nữ đi ngang qua đều mặc trang phục người Miêu, nhưng lại rất ít thấy đàn ông mặc đồ dân tộc.

Thành Vân vào căn nhà nhỏ mua vé bổ sung, người gác cổng vừa xé vé vừa nói: “Sau này đừng như vậy nữa nhé.”

Thành Vân cười nói: “Ừ, thật sự không thể như vậy.”

Người gác cổng ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Hai tay Thành Vân bỏ vào trong túi áo khoác, cô cúi đầu, mái tóc đen hơi dài rơi xuống dọc theo vành tai. Cô ý thức được gì đó, ngước mắt đúng lúc đối diện với ánh nhìn của người gác cổng, cô nở nụ cười với anh ta.

Sức chống cự của đàn ông đối với người đẹp luôn yếu ớt. Gã nhìn thái độ Thành Vân hòa nhã như vậy, giọng nói cũng mềm mỏng hơn:

“Tới đây du lịch à?”

“Đúng vậy.”

“Vậy phải xem buổi biểu diễn của người Miêu chúng tôi nhé.”

http://tieulun.hopto.org

“Biểu diễn gì?”

“Mỗi tối đều có, trong trung tâm biểu diễn, rất đặc sắc.”

Xé vé xong, người gác cổng đưa cho cô. Thành Vân nhận lấy, nói: “Được, tôi nhất định sẽ xem.” – Cô vẫy vẫy chiếc vé – “Xin lỗi nhé.”

Người gác cổng xua tay: “Ôi, lần sau nhớ kỹ là được rồi, nhìn dáng vẻ cô cũng không giống người đi lậu.”

Ừ, không giống. Sĩ diện nửa đời đều bị mất hết cả rồi.

Thành Vân đi ra khỏi căn nhà nhỏ, A Nam đứng chờ bên ngoài, thấy cô đi ra anh nhanh chóng nghênh đón.

“Được không?”

Thành Vân không nói lời nào, châm một điếu thuốc, nhìn về phía cửa.

A Nam nhìn ra phía sau, cảm thấy cách phòng bán vé bổ sung quá gần, anh kéo tay áo Thành Vân ra chỗ khác.

“Đi thôi.” – Anh nói.

Thành Vân không lên tiếng cũng không nhúc nhích, im lặng hút thuốc, lại nhẹ nhàng phả khói ra.

Rốt cuộc A Nam biết chuyện này không thể được dễ dàng cho qua như vậy. Anh bắt đầu mài đế giày, nghĩ tới nghĩ lui, mới nói một câu: “Có gì thì cô cứ nói ra đi.”

Thành Vân đạp một cú. Đây không phải là tưởng tượng trong đầu mà là cô đạp thật. Thành Vân mang đôi giày ống gót nhọn kiểu thu đông mới của Casarte, cao bảy centimet. Nếu dốc hết sức lực, bất kể là đạp hay giẫm đều có

thể lấy mạng người ta.

A Nam phản xạ nhanh nhạy, thoáng cái đã tránh được. Mắt nhìn chằm chằm chân Thành Vân, thấy cô buông xuống mới ngẩng đầu. Vẫn là vẻ mặt tỉnh rụi.

Thành Vân từ từ giơ một ngón tay lên, nhẹ nhàng chỉ chỉ, cô nói: “Tôi nói cho anh biết. Sau này nếu tôi còn chiếu cố anh làm ăn nữa thì chữ Thành của tôi sẽ viết ngược thành chữ Tả.”

A Nam khẽ thở dài một tiếng khó có thể nghe thấy, Thành Vân nhạy cảm nghe được, cô nói: “Anh thở dài cái gì?”

A Nam lắc đầu, Thành Vân cau mày lại: “Nói!”

A Nam liếc nhìn cô, tiếng nói hơi thấp: “Lúc trước tôi chở rất nhiều khách như vậy đều chưa từng bị phát hiện.”

Thành Vân trợn mắt: “Ồ, nói vậy là vấn đề do tôi à?”

A Nam không nói, có điều sự im lặng đã trả lời tất cả. Thành Vân chống tay lên eo, liên tục gật đầu: “Được, được. Nào, anh qua đây.” – Cô bảo A Nam – “Anh qua đây.”

Không biết A Nam bị vẻ mặt cô dọa sợ hay là thầm phát hiện có vẻ không ổn. Tóm lại là anh không nhúc nhích. Không chỉ không nhúc nhích, thậm chí anh còn thủ thế sẵn sàng đón địch, để phòng ngừa cô gái trước mắt lại đạp anh nữa.

“Anh hiểu lầm rồi.” – Thành Vân nhìn dáng vẻ anh như vậy, cô cười nói – “Tôi cho anh thể nghiệm một chút.”

A Nam rầu rĩ: “Thể nghiệm cái gì?”

Thành Vân chỉ chỉ vào sau xe: “Cảm giác ngồi ghế nằm.”

“…”

A Nam nhìn chiếc xe hồi lâu. Thành Vân đi đến bên cạnh xe, tự mình ngồi vào vị trí tài xế. A Nam vẫn đứng yên ở phía sau, Thành Vân ló đầu ra: “Tự mình chui vào đó đi.”

A Nam yên lặng nhìn cô, Thành Vân nói: “Đi vào đi.”

Khoảng cách giữa hai người chừng hai ba thước, cứ thế nhìn nhau. Gió trong núi lành lạnh, ánh nắng chói chang trên đỉnh đầu, bên cạnh là một dòng suối nhỏ, nước suối chảy róc rách. Bây giờ đang vào mùa ế khách du lịch, có rất ít du khách, nhà cửa cũng không nhiều, xung quanh vô cùng yên tĩnh. Khí hậu thật sự rất tốt, không phải là loại thời tiết thất thường. Muốn nóng thì có ánh nắng chói mắt, muốn lạnh thì có gió rét buốt xương. Có lẽ do hoàn cảnh thế này, bất kỳ việc chạm trán tình cờ phát sinh nào đều trở thành ký ức ngắn ngủi vui vẻ để ngày sau nhớ đến.

Nhìn nhau một hồi, A Nam cúi thấp đầu, rồi lại ngước lên hỏi Thành Vân: “Cô có bằng lái không?”

Khuỷu tay Thành Vân gác lên cửa xe: “Tôi chạy xe mười hai năm rồi.”

A Nam vẫn bình tĩnh ngoan cố, nhìn chằm chằm Thành Vân: “Cô lớn bao nhiêu chứ!”

Thành Vân cau mày, khẽ nói: “Biến!”

A Nam quay đầu, tự mình chui vào thùng xe, rồi đóng cửa xe lại.

Thành Vân ngồi trong xe nghiêng đầu nhìn sang, không thấy người nhưng có thể nghe thấy tiếng đồ đạc chuyển động.

“Anh ngồi xong chưa?”

A Nam ở phía sau rầu rĩ nói: “Vẫn chưa, thảm bị lệch, tôi…”

Anh chỉ mới nói được một nửa thì xe đã phóng đi. A Nam hơi lộn nhào trong không gian chật hẹp, dĩ nhiên nơi này không đủ để anh lộn một vòng, cho nên anh vừa lộn đã đụng vào cửa sau.

Không biết là đụng vào dây xích hay là ổ khóa, tóm lại là tiếng va chạm vô cùng lanh lảnh.

Trong tiếng máy nổ còn mang theo tiếng phụ nữ thật khẽ: “Vẫn chưa là tốt.”

Qua chốt kiểm tra, cách một khoảng nữa mới vào trong bản, một chiếc xe cỡ nhỏ cũ nát chạy như bay trên đường núi. Thành Vân ngồi vị trí tài xế, trong miệng ngậm một điếu thuốc, ống tay áo kéo lên một nửa. Cô không hề sử dụng biện pháp an toàn nào hết chứ đừng nói là đeo dây an toàn vào. Ngay cả miếng che nắng phía trước cũng không lật xuống.

A Nam vốn chưa ngồi vững, lúc này bị dằn xóc đến mức nhoài người về phía trước, đầu bị đập vài cái. Đau thì cũng không đau lắm, có điều là chịu đựng không được nỗi sợ hãi.

A Nam chưa từng thấy phụ nữ nào lái xe như vậy, còn lái nhanh hơn cả anh nữa. Anh quá quen với con đường này, tuy không nhìn thấy bên ngoài, nhưng mỗi khúc cua, mỗi sườn dốc anh đều biết. Theo cách lái của Thành Vân, có vài khúc cua không bị rơi xuống núi cũng đã là kỳ tích rồi.

Nhưng A Nam không nhỏm dậy ngăn cản cô, bảo cô dừng xe lại. Bởi vì vừa rẽ khúc cua đầu tiên, anh đã nhận ra đây là một người biết lái xe. Cô lái xe rất nhanh, không phải là loại trả thù điên cuồng mà là kiểu đùa dai giận dỗi. Nói một cách khác, cô vẫn biết chừng mực, nhưng lá gan lại quá lớn.

http://tieulun.hopto.org

Đến lúc lái vào trong bản, người đi đường dần dần né tránh, Thành Vân mới dừng lại. Sau khi cô dừng lại cũng không hề xuống xe, điếu thuốc hút không hết vẫn kẹp trong tay đoạn ngắn ngủi còn dư lại.

A Nam bò qua chỗ ngồi phía sau, leo lên phía trước để xuống xe. Anh vòng qua đầu xe, đi đến bên cạnh Thành Vân. Cửa sổ xe vẫn quay xuống, cánh tay Thành Vân đang gác lên trên, chống cằm nhìn anh.

Đầu tóc A Nam rối loạn, cộng thêm khuôn mặt ngăm đen và ngũ quan không biểu lộ gì, thoạt nhìn hơi có phần buồn cười.

Thành Vân hơi nghiêng đầu: “Thoải mái không?”

“…”

A Nam hít sâu một hơi, đúng lúc Thành Vân rít hơi thuốc cuối cùng, thổi ra ngoài cửa sổ. A Nam đang hít thở thì thình lình hít phải khói nên bị sặc ho khan vài tiếng.

Ho đến tiếng cuối cùng, cổ họng đã thanh lại, mới ngẩng đầu lần nữa nói với Thành Vân: “Đến rồi, cô muốn tìm khách sạn không?”

Thành Vân dụi thuốc lá: “Sao hả? Có phải anh còn mở khách sạn nữa không?”

“Không phải, là…”

“Là bạn anh mở.”

A Nam im tiếng, trên mặt Thành Vân rõ ràng mang theo vẻ châm biếm: “Mới vừa rồi tôi nói anh không nghe à?”

[Sau này nếu tôi còn chiếu cố anh làm ăn nữa thì chữ Thành của tôi sẽ viết ngược thành chữ Tả.]

http://tieulun.hopto.org

“…” – A Nam có vẻ đã nhớ ra, nhưng vẫn còn muốn cố gắng thêm một chút – “Tôi sẽ bảo cậu ta giảm giá cho cô.”

“Ừ, giống với vé nội bộ giảm giá của anh đó, giảm mười phần đúng không?”

“…”

So sánh mồm miệng, A Nam làm sao có thể là đối thủ của Thành Vân chứ.

Thành Vân phát hiện, mỗi khi buôn bán thất bại A Nam sẽ thở dài một hơi thật khẽ. Lúc này Thành Vân không cho anh thêm cơ hội, lấy điện thoại ra gọi cho hướng dẫn Trương.

Đám người hướng dẫn Trương còn chưa đến.

“Chừng nửa giờ nữa, sẽ đến nhanh thôi ạ. Chị Thành, chị đi dạo xung quanh trong bản trước, nếu không thì đến thẳng khách sạn cũng được. Ở khách sạn Giai Cảnh, bọn em đã gọi điện thoại trước, sắp xếp xong hết cả rồi. Nếu chị đến cứ nói thẳng tên với họ là được.”

“Được rồi, các người không cần gấp gáp làm gì, từ từ lái, tôi tự đi dạo trước.”

“Được ạ.”

Sau khi bỏ điện thoại xuống, A Nam nói với Thành Vân: “Vậy tôi đi trước, cô tự mình đi dạo nhé.”

Thành Vân làm ra vẻ nghi ngờ: “Cái gì mà anh đi trước hả?”

“Chút nữa tôi có việc, phải đi một lát, cô ở trong bản cũng không cần đến

xe.”

Thành Vân im lặng, sắc mặt rõ ràng có chút lạnh lùng.

A Nam thoáng do dự lại nói: “Nếu không, cô tìm quán cơm ăn trước đi, chút nữa tôi sẽ đến.”

Thành Vân nói: “Đi tìm chung.”

A Nam thoáng nhìn đồng hồ rồi nói: “Được.”

Xe dừng tại bãi đậu xe bên cạnh bản, Thành Vân xuống xe, cô nhìn trời xanh mây trắng, nhà gỗ nâu sẫm, đường núi trống trải, thoáng chốc tâm trạng liền nhẹ bẫng.

A Nam dùng tấm ván gỗ chắn ô cửa trống từ bên trong, sau khi làm xong anh vỗ vỗ tay, quay đầu lại.

Thành Vân đứng dưới ánh nắng, áo khoác màu đen phản chiếu ánh sáng. Cô cười với anh: “Hay là chúng ta ăn khoai tây đi?”

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 6

“Khoai tây?” – A Nam nhìn Thành Vân – “Cô muốn ăn khoai tây à?”

Anh hơi ngửa đầu giống như đang tìm kiếm xem tiệm nào bán khoai tây nướng khá ngon trong bản.

Thành Vân vốn nói đùa, không ngờ anh lại tưởng thật, cô nói: “Đừng suy nghĩ nữa, vừa đi vừa xem nào.”

Hai người đi vào bản, bản Miêu này là thắng cảnh du lịch nổi tiếng nhất nơi đây, được khai phá rất nhiều, nhưng có điều cũng được giữ gìn không ít. Đường được lót đá, hai bên đủ loại cửa hàng, trong đó cửa hàng buônbán đồ bằng bạc là chiếm đa số. Trước cửa đều treo vật trang trí bằng bạc khổng lồ, cũng có cả vài tiệm thủ công mỹ nghệ và thực phẩm.

Thành Vân nhìn cả con đường, rồi hỏi A Nam: “Miêu Vương là ai?”

“Ừ.” – A Nam đang chăm chú cúi đầu bước đi không chú ý, lúc này mới quay đầu liếc nhìn Thành Vân – “Cái gì cơ?”

Thành Vân bước chậm lại, chỉ vào hai bên nói: “Anh xem đi. Trang sức Miêu Vương, bánh kẹo Miêu Vương, tạp hóa Miêu Vương…”

“À.” – A Nam lại cúi đầu – “Tôi không biết, nhưng chắc chắn không có người này.”

“Thế sao lại gọi như vậy?”

“Vì nghe hay.”

“À.” – Thành Vân hơi đùa – “Tôi còn tưởng rằng Miêu Vương là trưởng bản của các anh chứ, thế lực lớn quá mà.”

Vòng qua khúc cua mới thấy một con phố hàng rong. Có điều hiện giờ ít du khách, trên đường hơi vắng lặng. Hai bên đường đều là hàng quán của người Miêu, Thành Vân nhìn sơ qua: Nào là bánh dày, cơm nếp, mì xào, heo rừng nướng… Món ăn không đa dạng nhưng thoạt nhìn trang trí khá bắt mắt, kèm theo cảnh núi non xung quanh khiến người ta nhìn rất muốn ăn.

Đúng lúc Thành Vân đang đói bụng, cô nói với A Nam: “Ăn cái này đi.”

A Nam không có ý kiến khác: “Được.”

Hai bên đầu phố theo thứ tự là cơm nếp và hủ tíu xào, chủ quán đều là phụ nữ trung niên người Miêu. Thành Vân nhìn sang trái rồi nhìn sang phải, cuối cùng đi đến quầy cơm nếp bên cạnh.

Cơm nếp được nén trong một cái chén đang bốc khói nghi ngút trong thời tiết tháng mười hai. Trên xe hàng rong còn có vài chén lớn, bên trong là đủ loại dưa muối. Thành Vân mua một phần cơm nếp. Cô hỏi bà chủ bao nhiêu tiền, bà chủ nói năm đồng, Thành Vân quay đầu nhìn A Nam.

A Nam vẫn cúi đầu, hai tay bỏ vào trong áo khoác, không biết đang suy tư gì hay là chỉ ngẩn người ra thôi. Thành Vân nhịp lên chân anh một cái: “Này!”

A Nam hoàn hồn: “Sao hả?”

Thành Vân khẽ hất đầu: “Trả tiền.”

A Nam ngạc nhiên: “Cái gì?”

Thành Vân nhận lấy đôi đũa mà bà chủ đưa đến, tách ra, ăn trước một miếng, lại nói: “Năm đồng.”

Lúc A Nam ngạc nhiên sẽ hơi nhếch môi, Thành Vân vừa ăn vừa thưởng thức. Không biết A Nam thật sự cảm thấy nên mời cô ăn gì đó hay chỉ là bị lây nhiễm bởi thái độ tự nhiên này của cô , sau phút chốc sửng sốt, anh liền móc tiền trong túi quần ra.

Sau khi trả tiền, A Nam nói với Thành Vân: “Cô ăn trước đi nhé, tôi đi làm việc của tôi.”

Thành Vân bưng chén cơm nếp trong tay, nói: “Đi đi.”

A Nam gật đầu bước đi, đi được vài bước thì dừng lại, anh quay đầu nói với Thành Vân: “Tôi cho cô số điện thoại, nếu cô cần dùng xe thì gọi cho tôi.”

“Được.” – Thành Vân đưa điện thoại di động ra – “Tự lưu đi.”

Sau khi A Nam đi, Thành Vân ngồi trong lều bán thịt heo rừng nướng, vừa ăn vừa mở danh sách cuộc gọi trong điện thoại di động ra. Đứng đầu dãy chữ Z là Chu Đông Nam, người cuối cùng gọi vào máy của Thành Vân.

Thoạt nhìn tên khá nghiêm chỉnh. Thành Vân nhàn rỗi suy nghĩ vu vơ, cô nghĩ thầm chắc do bản thân của A Nam khiến cô nhìn mấy chữ này cũng cảm thấy khô khan và không có linh khí.

Ăn cơm nếp xong, hướng dẫn Trương gọi đến.

“Chị Thành.” – Hướng dẫn Trương hấp tấp – “Bọn em đến rồi, chị ở đâu? Đã đến khách sạn chưa? Có ăn cơm chưa?”

Thành Vân đưa điện thoại ra xa một chút: “Ăn rồi, vẫn chưa đến khách

sạn.” – Cô nghe thấy tiếng hướng dẫn Trương thở hổn hển trong điện thoại, không nhịn được nói: “Tiểu Trương, em cứ từ từ thôi không phải gấp đâu.”

“Vậy chị đang ở đâu? Bây giờ em đi tìm chị.”

Thành Vân nhìn xung quanh, nói: “Chị cũng không biết, đang ở phố hàng rong.”

“Ồ, ồ, em biết rồi, em lập tức đến ngay đây.”

Hướng dẫn Trương nói lập tức đến thì đúng thật là lập tức đến thật. Thành Vân vừa để điện thoại xuống chưa đến nửa phút thì đã thấy một người chạy ào đến cuối con phố. Thành Vân đứng lên, hướng dẫn Trương chạy đến bên cạnh cô.

“Chị, chị Thành!”

Thành Vân nói: “Đã nói em đừng gấp mà, sao còn phải chạy nhanh như vậy?”

“Không sao, không sao!” – Cô ta nghiêng đầu nhìn thấy trên bàn nhỏ đặt một cái chén trống rỗng, nói – “Chị ăn xong rồi hả?”

“Ừ.”

“Vậy bây giờ chị muốn đi dạo trước hay là em đưa chị đến khách sạn nghỉ ngơi một chút trước?”

“Đến khách sạn đi.”

Hướng dẫn Trương dẫn Thành Vân đi sâu vào trong bản, cả bản Miêu xây men theo vách núi, phần lớn nhà cửa đều là nhà hai tầng làm bằng gỗ, nằm rải rác khắp núi. Khách sạn mà hướng dẫn Trương đặt nằm trên cao, Thành Vân mang giày cao gót, lúc đi lên cũng khá vất vả. Hướng dẫn Trương thấy

vậy bèn nói: “Lúc đi lên hơi phiền phức, tuy nhiên lên đó rồi nhìn xuống lại vô cùng đẹp, phòng em đặt có thể thấy được toàn cảnh bản Miêu.”

Thành Vân nói: “Không gấp, em cứ dẫn đường là được rồi.”

Khách sạn khá vắng, tựa như chỉ có một người khách là Thành Vân. Hướng dẫn Trương nhanh chóng lấy chìa khóa phòng, dẫn Thành Vân đến.

Căn phòng là loại phòng tiêu chuẩn có hai giường.

“Chị Thành, khách sạn ở đây đều là phòng đôi, có điều phòng rộng lớn, chị ở một mình cũng tiện.”

Thành Vân hỏi: “Vậy em ở đâu?”

“Em ở bên dưới, công ty du lịch bọn em có sắp xếp chỗ ở riêng.”

Thành Vân cũng không có hành lý gì, người đi vào phòng là xong. Hướng dẫn Trương thấy cô hơi mệt, bảo cô nghỉ ngơi một chút, hai người hẹn nhau ba giờ chiều ra ngoài thăm quan.

Sau khi hướng dẫn Trương đi, Thành Vân đi lại trong phòng. Phòng khá cũ nhưng dọn dẹp rất sạch sẽ. Thành Vân đi đến phòng vệ sinh, chân bước bị hụt suýt nữa ngã xuống. Cô cúi đầu nhìn, trước cửa có một tấm thảm nhỏ, Thành Vân vén lên xem thấy sàn nhà bên dưới đã mục, chính giữa là một cái hố, xem ra bởi vì chỗ này quanh năm ẩm ướt nên đã mục nát rồi.

Thành Vân đá tấm thảm qua một bên, bước qua lỗ hổng, đi vào phòng vệ sinh rửa tay rửa mặt.

Bật nhiệt độ điều hòa cao lên, Thành Vân cởi áo khoác ra, mở cửa ban công. Hướng dẫn Trương nói không sai, từ căn phòng này có thể nhìn thấy toàn cảnh bản Miêu. Trên khắp sườn núi đều là nhà gỗ, nhìn kiểu dáng và

mức độ mới cũ thì phần lớn nhà đều mới xây dựng sau này, có điều là được xây tỉ mỉ nên tuy không giống kiểu dáng ban sơ nhưng vẫn giữ được đa phần bản sắc dân tộc.

Ban công cũng được làm bằng gỗ, hai tay Thành Vân chống lên lan can, nhìn ra phía xa. Thắng cảnh được khai thác ở mức độ khá tốt. Thành Vân không phải kiểu thanh niên nghệ sĩ chịu mạo hiểm cảnh đông rét hạ nóng làm khách ba lô thích phong cảnh nguyên sơ. Nhìn từ lúc cô ra cửa đến giờ vẫn mang đôi giày cao gót là cũng hiểu được điều này.

So với kiểu thích từ cảnh tuyệt đẹp tìm ra chân lí cuộc đời thì Thành Vân lại thích tiếp xúc với người khác hơn. Dù nhiệt tình hay giả dối, tỏa sáng đến mức khiến người ta muốn ôm lấy haythối nát đến mức khiến lòng người kinh sợ…

Sau lưng Thành Vân là hơi ấm trong phòng thổi ra, trước mặt là sườn núi lạnh lẽo. Cô châm một điếu thuốc, tựa vào cột gỗ, xem như là nghỉ ngơi.

Cô ngắm mây trên trời đang nhẹ nhàng trôi giống như đầu óc hiện tại của mình. Nơi này quá an nhàn, quá yên tĩnh, nhìn mây trôi lâu cũng bắt đầu có tác dụng như bị thôi miên. Thành Vân dần dần mỏi mệt.

Cô trở vào phòng, nằm dài trên giường. Trong chăn mang theo hơi ẩm riêng biệt của vùng núi, lúc mới vừa nằm xuống sờ lên thì cảm thấy lành lạnh, nhưng nằm một hồi thì chăn cũng ấm lên.

Cô đá giày đi, quay người bước vào mộng đẹp. Kết quả vừa ngủ một giấc mở mắt ra đã thấy trời dần tối. Thành Vân nhìn đồng hồ, đã năm giờ rồi. Cô lấy điện thoại ra, trên đó có hai cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn, đều là của hướng dẫn Trương.

Thành Vân ôm đầu ngồi dậy, gọi lại cho hướng dẫn Trương.

http://tieulun.hopto.org

“Chị Thành!”

“… Chị thức rồi, em ở đâu?”

“Em đang ở cửa khách sạn, chị nghỉ có khỏe không ạ?”

Thành Vân muốn hút thuốc, lục trong túi mới phát hiện ra đã hết rồi.

“Nghỉ ngơi xong rồi, chờ chút chị xuống ngay.”

“Được ạ.”

Điều hòa trong phòng vẫn còn ba mươi độ, gió ấm không ngừng thổi ra, Thành Vân thấy khô cổ, cầm lấy áo khoác nhưng không mặc vào mà đi thẳng ra cửa.

Hướng dẫn Trương đang chờ ở đại sảnh, trò chuyện với hai nhân viên khách sạn, thấy Thành Vân ra thì vội vàng chạy đến đón.

“Chị Thành.”

Thành Vân ừ.

Hướng dẫn Trương hơi ngập ngừng, Thành Vân liếc nhìn, cô ta nhanh chóng nói ra: “Có phải ban ngày đi đường mệt mỏi quá không?”

Cô ta hỏi rất khẽ, lại hơi dè dặt. Thành Vân biết mình đã dọa cô ta, cô cười cười rồi nói: “Ừ, có nước không?”

“Có, có, có.” – Nhân viên cửa hàng bên cạnh khách sạn nói – “Ở đây có ạ.”

Nhân viên cửa hàng là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, nói giọng Tứ Xuyên, cậu ta đưa cho Thành Vân một chai nước suối.

http://tieulun.hopto.org

Nghỉ ngơi một hồi Thành Vân tỉnh táo lại, quyết định tối nay không bật điều hòa ngủ nữa.

“Mặt trời sắp lặn rồi.” – Thành Vân nói với hướng dẫn Trương lúc đi xuống sườn núi.

“Dạ, chị Thành đói chưa, có muốn ăn cơm trước không?”

“Chưa đói.”

Đang đi Thành Vân bỗng nhớ ra một chuyện.

“Chị nghe nói buổi tối ở đây hình như có biểu diễn gì đó phải không?”

“Đúng ạ.” – Hướng dẫn Trương nói – “Đoàn văn nghệ bản Miêu biểu diễn ạ, tất cả đều là người trong bản, trình diễn ở trung tâm biểu diễn.”

“Lúc nào muốn xem cũng có à?”

“Dạ, có vé là được.”

Vé, nhắc đến vé Thành Vân liền nhớ đến một người. Cô lấy điện thoại di động ra gọi cho anh nhưng không ai nghe.

“Ôi!”

Thành Vân vốn cũng đang nhàn rỗi buồn chán, thấy không ai nghe cũng không bất ngờ lắm.

Hướng dẫn Trương nói: “Nếu không chúng ta đi xem biểu diễn trước, sắp bắt đầu rồi.”

Thành Vân nói: “Biểu diễn trong bao lâu?”

“Không tới một tiếng đâu ạ.”

“Cũng được.”

Bên ngoài trung tâm biểu diễn có vài du khách, hình như là một đoàn du lịch, còn chưa đến giờ soát vé, tất cả mọi người đều chờ ở bên ngoài. Thành Vân vừa xếp hàng vừa suy nghĩ.

“Tiểu Trương, trong bản có chỗ nào cần sử dụng xe không?”

“Trong bản ạ?” – Tiểu Trương ngẫm nghĩ – “Trong bản không có chỗ nào cần dùng đến xe cả.”

“À.”

Vừa đến thời gian biểu diễn, cửa đón khách mở ra, hai nhân viên soát vé đứng hai bên, bấm lỗ trên mỗi chiếc vé của khách đi qua.

Trung tâm biểu diễn là kiểu ngoài trời, chính giữa là một bãi đất trống rộng rãi, phía sau là một sân khấu dựng cao, nơi cao nhất trên đài có hai chiếc sừng trâu khổng lồ dựng hai bên, mũi nhọn chĩa vút lên trời.

Khán giả ngồi ba mặt bao quanh bãi đất trống, không có sắp xếp ghế, chỉ ngồi tùy tiện. Thành Vân ngồi xuống vị trí chính giữa, bên cạnh có du khách lục đục đi vào. Đều là chung một đoàn nên họ ngồi chung với nhau trò chuyện rôm rả không ngớt.

Sắc trời vẫn chưa tối hẳn, khán giả đã đi vào gần đủ. Thành Vân bắt chéo chân, lấy điện thoại di động ra lướt vu vơ. Lại qua vài phút, trên sân khấu vang lên tiếng chuông lục lạc. Thành Vân ngẩng đầu, một cô bé người Miêu ăn mặc lộng lẫy đi ra từ phía sau sân khấu.

Thành Vân ngáp một cái, buổi biểu diễn bắt đầu. Cùng lúc đó điện thoại

Thành Vân rung lên. Cô cúi đầu xem, là Lý Vân Sùng gọi đến.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Thành Vân bắt điện thoại.

“Tiểu Vân!”

“Lý tổng.”

“Đang làm gì vậy?”

Thành Vân tựa vào bậc thang cứng phía sau nói: “Không làm gì cả.”

“Không làm gì cả là làm gì?”

“…”

Đây là cuộc điện thoại chả có nội dung gì, nhưng Thành Vân đã nhận được rất nhiều cuộc gọi như vậy từ Lý Vân Sùng, nhiều đến mức không đếm xuể. Mỗi lần cô đi công tác, Lý Vân Sùng sẽ gọi điện thoại hằng ngày. Có khi là bàn việc công, có khi chỉ nói đôi ba câu vu vơ.

Trên sân khấu người dẫn chương trình đã giới thiệu xong, chương trình bắt đầu mở màn, tiết mục đầu tiên là tiết mục múa.

Sau phút an tĩnh ngắn ngủi, trên khu đất trống vang lên tiếng lục lạc leng keng. Hai hàng cô gái người Miêu từ từ đi ra từ hai bên cánh gà, đầu cài trang sức bạc, ăn mặc lộng lẫy, mặt nở nụ cười.

“Ôi chao, anh ở đây mệt không chịu nổi, em lại đang đi du lịch vui vẻ.”

Thành Vân nhìn đồng hồ, vào giờ này dựa theo kế hoạch dưỡng sinh của Lý Vân Sùng thì hắn đã tan việc về nhà. Lại nghe thấy giọng ông lười biếng, cô biết rằng mình đã đoán đúng.

Thành Vân suy nghĩ chắc hẳn ông đang nằm trên chiếc giường lớn, chờ đầu bếp nấu canh mang lên . Đó là chiếc giường gỗ tử đàn ông rất thích mới mua hồi đầu năm với giá hai triệu.

Thành Vân không hiểu mấy thứ đó có ích lợi gì, do Lý Vân Sùng từ từ giải thích cho cô. Cô nhớ lại cách đây không lâu lúc cô chưa đi công tác, Lý Vân Sùng gọi cô đến nhà, ông còn đích thân xuống bếp. Sau khi cơm nước xong hai người uống trà tán gẫu, đúng lúc ông nhắc đến chiếc giường này.

“Gỗ tử đàn là “vàng trong các loại gỗ”, ngủ lâu trên người sẽ có hương thơm. Mà cây tử đàn còn xua đuổi côn trùng, vào mùa hè cũng không bị muỗi đốt. Chiếc giường của anh được làm cầu kỳ, đánh bóng bằng cỏ Mộc Tặc, bản thân cỏ Mộc Tặc tán phong giải nhiệt, đánh bóng lên giường tử đàn càng có tác dụng điều tiết khí huyết, lưu thông máu và dưỡng da.”

Ông nói hứng khởi, còn lôi kéo Thành Vân vào phòng xem: “Nào, Tiểu Vân, em xem phần đầu giường chạm trổ hoa văn của anh đi, khi sờ vào sẽ tỏa ra hương gỗ. Nó không chỉ có thể giúp an thần, đầu óc tỉnh táo mà còn dần dần còn có thể ngăn ngừa tế bào chết, giảm nếp nhăn, làm đẹp da nữa đấy.”

Thành Vân đưa tay sờ thử, quay đầu cười đùa: “Anh nên chuyển sang nghề bán giường đi, nhân viên cửa hàng cũng nói không bằng anh đâu.”

Lý Vân Sùng cũng cười: “Được thôi, sau này anh về hưu, mua một căn tứ hợp viện trong ngõ hẻm nào đó ở Bắc Kinh. Một năm đi ra ngoài hai mùa xuân, thu để tìm hàng, thời gian còn lại sẽ ở trong nhà.”

“Vậy làm sao mà buôn bán?”

“Em không hiểu rồi, nhà buôn chân chính đều tự mình tìm nhà bán, nhưng đồ bán đưa đến cửa người ta không xem vừa mắt đâu.”

Thành Vân nói: “Nhà buôn? Giống như anh đó hả?”

Lý Vân Sùng gật đầu không biết xấu hổ: “Giống như anh vậy.”

Mặt trời đã xuống núi, trung tâm biểu diễn đã lên đèn. Tiết mục múa của cô gái người Miêu đã kết thúc, hiện tại đổi sang một người đàn ông lên sân khấu. Thành Vân chỉ lo tranh luận với Lý Vân Sùng, không nghe thấy người chủ trì giới thiệu tiết mục gì. Xem một hồi mới biết được người đàn ông này thổi nhạc bằng lá cây.

Thành Vân đưa di động ra xa một chút, hướng về phía sân khấu chính giữa.

“Có nghe thấy không?”

“Nghe thấy, đây là gì?”

“Có một người đàn ông thổi nhạc bằng lá cây.”

Lý Vân Sùng nói: “Lá cây à? Sao lớn tiếng như vậy được?”

“Anh đần à? Đương nhiên là gắn micro rồi.”

Lý Vân Sùng khá ai oán: “Ôi, chê anh đần kìa.”

“…”

Mỗi lần Lý Vân Sùng làm ra vẻ như thế nói chuyện, Thành Vân đều giữ im lặng. Không phải cô không biết ông sẽ nói tiếp cái gì mà làcô biết rất rõ nói gì có thể khiến ông vui vẻ, nói gì có thể khiến ông ngột ngạt, nói gì có thể khiến cuộc nói chuyện này vẫn tiếp tục không ngừng. Nhưng những năm gần

đây, cô rất ít khi nói tiếp lời ông, mà Lý Vân Sùng cũng không để ý. Theo lời ông nói, sự ăn ý giữa bọn họ đã có từ rất nhiều năm trước.

Lý Vân Sùng năm nay bốn mươi bảy tuổi, đó là một độ tuổi lưng chừng. Nói nhỏ cũng không nhỏ, dù sao đã gần năm mươi rồi mà. Nhưng lớn thì thật sự cũng không lớn lắm. Căn cứ vị trí hiện nay ông đang giữ, phần lớn người bằng tuổi Lý Vân Sùng đều thấp hơn chức vụ của ông hai bậc.

“Thấy em nhàn nhã như vậy anh cũng muốn đi chơi.”

Thành Vân cười: “Anh à? Anh hận không thể cả đời dính trong nhà, người khác mời anh còn không đi, còn nói là muốn đi đâu chơi chứ?”

“Cái gì mà dính trong nhà chứ hả?” – Lý Vân Sùng nói – “Như anh gọi là bảo dưỡng.”

“Anh là đồ lười thì có.”

Lý Vân Sùng kiên nhẫn giải thích: “Anh không phải lười, em xem không khí Bắc Kinh hiện tại đi, giống như là muốn lấy mạng người ta vậy. Trong nhà anh có nhiều lớp lọc không khí như vậy nhưng khi hít vào vẫn còn thấy bụi đây, không khí như vậy làm sao ra khỏi nhà được.”

Thành Vân thản nhiên nói: “Vậy dọn nhà đi là được rồi.”

Người đàn ông đã thổi đến bản nhạc thứ hai, âm thanh cổ xưa ngân dài. Trời càng lúc càng tối khiến ngọn đèn bên cạnh trông có vẻ vô cùng sáng ngời. Sau sân khấu có đèn điện chiếu sáng, còn phía trước là đốt đuốc. Hiện tại rất hiếm thấy đuốc thật, mắt Thành Vân nhìn ngọn lửa đang cháy bập bùng tựa như bị thôi miên.

Lý Vân Sùng im lặng một hồi mới từ từ nói: “Được, mấy năm nữa anh về hưu phải đi tìm một nơi không người để dưỡng lão. Em thích nơi nào?”

Thành Vân khẽ cười: “Anh tìm nơi dưỡng lão đâu có liên quan gì đến việc em thích.”

“Vậy anh thử nghĩ xem anh thích nơi nào.” – Lý Vân Sùng ờ thật dài, nói – “Tối thiểu thì phong cảnh phải đẹp, giao thông có thuận tiện hay không chỉ là thứ yếu, không khí phải trong lành một chút, không thể giống như Bắc Kinh hít thở như phải gắn máy lọc vậy. Tốt nhất là mùa đông đừng quá rét, không đổ tuyết càng hay. Ừ… Anh nghĩ xem còn gì nữa nào…”

Xem ra là không sao rồi. Thành Vân nghĩ thầm, hiện tại Lý Vân Sùng có thời gian nhàn rỗi tha hồ tưởng tượng về tương lai như vậy, chắc hẳn chuyện Viện Kiểm Sát và Cục Bảo Giám đã giải quyết xong xuôi.

Tiết mục tiếp theo lại là múa, lúc này là nam nữ cùng múa với nhau. Trời tối như thế ngoại trừ cây đuốc ra thì người ngồi bên dưới căn bản chẳng thấy rõ gì cả. Ngồi lâu thấy hơi lạnh, Thành Vân dứt khoát đứng lên hoạt động một chút, chuẩn bị rời khỏi đó.

“Ôi, em nghĩ giúp anh xem còn cần gì nữa không?”

“Còn cần anh về hưu đã.”

“…”

Thành Vân ngồi ở vị trí trung tâm, lúc đi ra ngoài người bên cạnh phải nhường lối cho cô. Cô đi đến gần sân khấu thì bỗng ngừng lại.

“Chính xác là cần về hưu thật.” – Lý Vân Sùng nói trong điện thoại – “Hiện tại tuổi hưu trí đã được chỉnh sửa lại, vị trí của anh phải sáu mươi tuổi mới về hưu được. Nếu không như vậy thì đáng lẽ anhđến năm mươi lăm tuổi đã được về hưu rồi. Thôi tìm nơi non xanh nước biếc mà dưỡng lão được không?”

http://tieulun.hopto.org

Thành Vân đi lên trước vài bước đến hàng đầu tiên sát sân khấu. Cách đó không xa, màn múa đang đến đoạn cao trào.

Tiết mục múa này chẳng hề có nhạc, toàn bộ âm thanh đều do người múa tạo ra. Trên người các cô gái Miêu rất nhiều lục lạc và miếng bạc đeo trên cổ tay, cổ chân, cánh tay và cả phía sau lưng.

Đàn ông thì chia thành hai nhóm. Một nhóm thì thổi khèn, cây khèn dài hai thước, vừa thon vừa nhọn, phía trên cột một dải băng đỏ, người vừa lắc lư thì dải băng cũng bay phất phơ theo. Nhóm đàn ông khác thì khiêu vũ xen kẽ giữa các cô gái.

Tiếng miếng bạc kêu leng keng vang vọng khắp nơi, giống như cả thung lũng đều vang dậy xào xạc.

Thành Vân chăm chú nhìn một người trong đó.

“Cũng được…” – Cô khẽ nói – “Tìm nơi non xanh nước biếc mà dưỡng lão đi.”

“Em đề cử nơi nào?”

Người đó mặc trang phục người Miêu bằng vải thô màu xanh đen, đội nón màu xanh nhạt. Tuy là mùa đông nhưng vì yêu cầu của buổi biểu diễn nên quần áo không dày, thậm chí áo còn hơi phanh ngực.

“Nơi nào cũng được, anh cần không khí tốt thì phải là nơi vắng người.”

“Em cũng không thể bảo anh đến nơi rừng núi hoang vắng trồng trọt chứ.”

“Vậy thì Vân Nam, Tứ Xuyên… hoặc là Quý Châu.”

Vóc dáng anh cao nhất trong nhóm người biểu diễn, cho nên có vẻ nổi trội hơn. Trong tiết mục quay vòng nhảy múa, cô thấy làn da ngăm đen của anh

thật giống như khối vàng đen bóng loáng dưới ánh lửa soi chiếu.

“Vân – Quý – Xuyên à?” – Lý Vân Sùng suy nghĩ cẩn thận một chút rồi nói – “Cũng được, nếu không anh tìm người qua đó điều tra trước. Anh cảm thấy tốt nhất là chúng ta tự xây nhà, nhà xây sẵn anh lo phong thủy không tốt.”

“Xây đi, anh chọn được chỗ rồi thì việc xây nhà cũng nhanh thôi.”

Thành Vân tựa vào lan can gỗ lẳng lặng nhìn tiết mục biểu diễn. Khoảng cách khá xa, sắc trời lại tối, cô không thấy rõ khuôn mặt anh, nhưng nghĩ rằng chắc không khác lắm với ban ngày, lúc nào cũng lạnh tanh.

Cô nhìn một hồi lại bật cười. Cô cũng không rõ mình buồn cười vì chuyện anh làm thêm đủ nghề hay là do sự tương phản giữa ban ngày và ban đêm của anh nữa. Cô chỉ cảm thấy hình như mình lầm rồi. Tên đầu đất này không phải chẳng hề có linh khí.

“Tiểu Vân, em về khách sạn sớm một chút, thời tiết lạnh như vậy em lại không mặc nhiều áo.”

“Được.” – Thành Vân nói – “Chút nữa em sẽ về.”

Cô cúp điện thoại, tiết mục đã xong, Thành Vân không muốn đến hỏi anh rốt cuộc là anh làm thêm bao nhiêu việc. Hiện tại cô chỉ muốn nhìn thấy anh thôi.

Màn múa này vừa xong thì buổi biểu diễn cũng chính thức kết thúc, người dẫn chương trình mời tất cả khán giả và các nghệ sĩ cùng nhau múa vòng tròn.

Thành Vân đi xuống khán đài, người bên dưới lần lượt chen chúc nhau. Mọi người dần dần vây thành vòng theo sự hướng dẫn của đoàn biểu diễn,

tuy không trật tự lắm nhưng được cái náo nhiệt.

Cũng không khó nhận ra anh, bởi vì tất cả người của đoàn biểu diễn đều ở đó. Anh vẫn mặc bộ trang phục múa khi nãy, chỉ có điều bây giờ trong tay có thêm cây khèn, điều này lại càng khiến dễ nhận ra anh hơn.

A Nam đi vòng quanh theo đám người, cây khèn trong tay không nhẹ, anh phải cầm thật chắc, thỉnh thoảng mắt còn phải để ý những khán giả đang chen chúc đi vào.

Trong sân quá đông, người đi phía sau anh đạp lên chân anh, A Nam bước lên trước nhanh hơn. Anh vừa bước nhanh vừa tránh né ra phía bên ngoài nhưng vẫn không thể nào may mắn thoát khỏi người phía sau.

Anh cảm giác không đúng lắm, quay đầu lại liền thấy được một cô gái dong dỏng cao đang đứng sau anh.

“Sao anh không thổi khèn giống người khác, ngay cả miệng cũng không ngậm vào khèn nữa, cẩn thận tôi tố cáo là anh khỏi lãnh tiền đấy.”

A Nam sửng sốt trong chốc lát, Thành Vân đi đến bên cạnh anh.

A Nam nhìn cô: “Là cô?”

Thành Vân nói: “Là tôi đó.”

“Cô tới xem biểu diễn à?”

“Nếu không thì sao?” – Cô liếc anh một cái – “Đây chính là công việc mà anh nói hả?”

“Ừ.” – A Nam trả lời, lại nói – “Tôi không thường tới đây, hôm nay trùng hợp là bọn họ thiếu người thôi.”

“Anh đúng là viên gạch của xã hội chủ nghĩa, nơi nào cần thì mang đến nơi đó.”

A Nam điển hình là người khù khờ chậm hiểu hoặc là kẻ không buồn đếm xỉa đến mấy câu nói đùa. Hàng ngũ dần dần giải tán, A Nam ôm khèn nói: “Tôi phải đi xếp hàng rồi.”

“Dàn hàng?” – Thành Vân nói – “Ra chiến trường à?”

A Nam phát hiện Thành Vân luôn thích nói kháy anh. Anh dẩu môi nhưng không nghĩ phải đính chính thế nào, chỉ nói – “Không phải, là xếp hàng để chụp hình bế mạc.”

Thành Vân hất hất cằm, nhẹ nhàng nói: “Đi đi, tôi ở đây chờ anh.”

“Được.”

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Toàn thể nghệ sĩ được tập trung lại, xếp thành vài hàng dưới sự hướng dẫn của trưởng đoàn.

Có thể bởi vì vẻ bề ngoài của A Nam trông cũng khá nên được xếp vào vị trí chính giữa, bên cạnh đều là những người lớn tuổi. Dáng vóc anh cao hơn người ta những hai cái đầu, đứng trong đám người với vẻ mặt vô cảm, trông khá ngốc nghếch.

Người dẫn chương trình còn chưa đứng vào vị trí thì du khách đã vội vàng nhào đến giành chụp ảnh trước. Một người vừa xông lên thì những người khác cũng không chịu yếu thế, mọi người đồng loạt ùa vào chụp tới chụp lui. Xem ra, không phải lần đầu tiên người dẫn chương trình gặp phải tình huống này, chỉ cầm lấy micro nói xin mọi người đừng nên chen lấn rồi cứ để mặc họ.

Ánh mắt Thành Vân vẫn nhìn vào Chu Đông Nam. Anh khá nổi bật trong dàn nghệ sĩ, thứ nhất là dáng vóc, thứ hai là vẻ bề ngoại tạm được. Sau khi chụp ảnh tập thể xong có rất nhiều người đến kéo anh chụp ảnh chung, anh không từ chối ai hết, ai lôi cũng đi theo.

Thành Vân đứng cách đó không xa nhìn hai cô gái trẻ chạy đến, mỗi cô kéo một cánh tay của A Nam, tạo dáng xong thì một cô gái khác giơ máy lên chụp ảnh cho hai cô nàng, vừa chụp vừa nói: “Cười một cái đi anh đẹp trai, mau cười đi nào!”

Nói rất lâu nhưng A Nam vẫn mang vẻ mặt đó. Không phải là anh không

muốn cười, nhưng thật sự không quen, nặn mãi không ra, mặt cứ giật giật.

Cô gái chụp ảnh cũng không biết nói sao, nhanh chóng chụp tách tách hai tấm rồi đổi đi chụp người khác.

Thành Vân xem mười phút, trường hợp như thế xuất hiện rất nhiều. Cô lại nhìn sang bên cạnh, cũng là người dân tộc thiểu số, cũng là đàn ông trẻ tuổi nhưng mấy người bên cạnh rất vui vẻ với du khách, họ hòa đồng và tạo đủ dáng để chụp hình. Có lúc thì khoa tay múa chân, có lúc thì câu cổ bá vai. Có một anh chàng còn nhiệt tình bế cả du khách nữ lên, khiến mọi người vừa reo hò vừa chụp hình liên tục.

Nhìn lại A Nam khô khan giống như là chụp ảnh chứng minh vậy.

Qua một lúc sau, Thành Vân thấy du khách chụp hình đã đủ cũng bắt đầu rời khỏi sân khấu, cô mới đi qua nói chuyện với A Nam.

“Mặt anh làm bằng thạch cao à?”

A Nam cởi mũ xuống: “Không phải.”

“Tôi khuyên anh nên nghĩ cho kỹ rồi hẵng nói.”

A Nam lắc đầu, trên trán rỉ mồ hôi lấm tấm: “Thật không phải mà.”

Có người đến kêu A Nam, anh đưa khèn lại cho người ta, lại nói vài câu. Thành Vân nghe không hiểu, chỉ nhìn người đó cầm cây khèn đi.

“Làm xong chưa? Tiếp theo còn làm gì nữa không?”

A Nam lau mặt: “Không có, xong rồi.”

“Có mệt không?”

“Không mệt, chỉ múa có một lần thôi.”

“Anh từng múa nhiều lắm à?”

“Ừ, vào mùa đắt khách một ngày phải biểu diễn rất nhiều đợt.”

“Anh hay biểu diễn lắm sao?”

“Không, tôi không thường làm.” – A Nam giải thích – “Tôi chỉ là dự bị, vì hôm nay có người bị bệnh nên tôi mới đến làm thay.”

“Chữa cháy à?”

“Cứ xem là vậy.”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi theo dòng người ra ngoài, Thành Vân nói: “Tôi mời cơm.”

A Nam nhanh chóng quay đầu nhìn Thành Vân. Thành Vân nhíu mày, nói với vẻ không hài lòng lắm: “Ánh mắt anh là sao? Giống như là tôi đang cài bẫy anh vậy. Nói gì thì nói, anh đã ăn cơm chưa?”

A Nam lắc đầu: “Chưa ăn.”

“Vậy tôi gọi thêm hướng dẫn Trương, chúng ta cùng đi ăn.”

Cuối cùng A Nam vẫn đồng ý, được ăn cơm miễn phí thì đâu có lý do gì để mà từ chối chứ! Thành Vân gọi điện thoại cho hướng dẫn Trương. Cô ta không vào xem biểu diễn, vẫn đứng ở ngoài. Nhận được điện thoại của Thành Vân, ba người gặp nhau ở ngoài cửa trung tâm.

Bây giờ sắc trời đã tối hẳn, tất cả nhà cửa và hàng quán trong bản đều lên đèn. Ra khỏi trung tâm biểu diễn, ngẩng đầu nhìn lên, nửa sườn dốc đều là ánh đèn rải rác.

Dòng người rời khỏi trung tâm biểu diễn chia thành hai lối đi về phía trước. Phần lớn thì đều đi về khách sạn, một số nhỏ thì đi xuống dưới sườn dốc, bên dưới đều là hàng quán của người Miêu.

Nhóm Thành Vân đi xuống con dốc. Hai bên đường có không ít tiệm ăn, hướng dẫn Trương đứng bên trái Thành Vân, A Nam đi hơi chếch về phía trước. Thành Vân hỏi: “Nơi này có món gì đặc sản?”

Hai người gần như đồng thanh trả lời:

“Canh chua cá.”

“Không có.”

“…”

Lần này hướng dẫn Trương á khẩu, cô ta thừa dịp Thành Vân cúi đầu mỉm cười mới véo A Nam một cái thật mạnh, ý bảo anh im miệng. Đáng tiếc A Nam cúi đầu bước đi, không chú ý đến.

Thành Vân tự động bỏ qua câu trả lời của A Nam, hỏi hướng dẫn Trương: “Canh chua cá là gì? Giống với món cá dưa chua sao?”

“Không giống đâu.” – Hướng dẫn Trương rất hài lòng là Thành Vân không bị A Nam làm cho chạy mất – “Chị Thành, đến Quý Châu nhất định phải ăn canh chua cá đó!”

“Nấu thế nào?”

“Canh chua cá quan trọng là ở nước canh, ban đầu nước canh chua được nấu từ hèm sau khi đã chưng cất ra rượu, sau đó thì đổi thành nước cơm lên men, còn có rất nhiều cách khác nữa, đều là cách chế biến riêng biệt của mỗi nhà.”

http://tieulun.hopto.org

Thành Vân nói: “Em hiểu biết nhiều quá vậy?”

“Đây là đặc sản của vùng Quý Châu chúng em nên nhất định phải hiểu rõ.” – Hướng dẫn Trương vừa nói vừa thoáng liếc A Nam một cái – “Không biết gì cả thì sao làm hướng dẫn viên được ạ!”

A Nam vẫn đang cúi đầu bước đi.

“Chị Thành, canh chua nhờ vi sinh vật lên men, quần thể vi sinh vật này rất tốt cho dạ dày của con người.”

“Tốt, tốt, tốt.” – Thành Vân cảm giác nếu cô không đồng ý thì có thể hướng dẫn Trương sẽ nói cả đêm mất – “Vậy ăn món này, em đề cử quán nào đi.”

Hướng dẫn Trương đưa Thành Vân và A Nam đến một quán ăn, phục vụ trong quán đều mặc trang phục dân tộc Miêu, cầm thực đơn đến.

“Hai người chọn đi.” – Thành Vân đứng lên, nói – “Tôi đi ra ngoài một chút.”

“Chị Thành?”

“Không có việc gì đâu, chị sẽ nhanh chóng trở lại thôi.”

Thành Vân ra cửa, men theo con đường đi về phía trước, đến một căn tiệm nhỏ. Trước cửa căn tiệm có một tủ kiếng, bên trong trưng bày đủ loại thuốc lá. Thành Vân nhìn một lượt, không có loại mình muốn. Ông chủ hỏi cô: “Mua thuốc lá à?”

Thành Vân ngẩng đầu: “Có thuốc Marlboro loại bao giấy không?”

Ông chủ lắc đầu.

“Esse thì sao?”

Vẫn lắc đầu.

Thành Vân liên tiếp đến hai ba tiệm cũng không có loại thuốc cô hút.

Lúc trở lại tiệm thì món ăn đã được bưng lên, hai người cũng không phát hiện ra Thành Vân đã trở về. A Nam đang nhìn nồi canh chua cá với ánh mắt biết nói – “Tôi muốn ăn cơm!”.

Hướng dẫn Trương đang nhìn A Nam chăm chú, cũng với ánh mắt biết nói – “Không được cử động!”

A Nam đổi tư thế ngồi, hướng dẫn Trương lập tức lên tiếng: “Chờ chị Thành về rồi ăn.”

A Nam đang định nói gì đó, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Thành Vân đi đến. Hướng dẫn Trương quay đầu nhìn theo ánh mắt của anh.

“Chị Thành!”

Thành Vân cười cười ngồi xuống cạnh hướng dẫn Trương: “Sao còn chưa ăn, không phải chờ chị đâu!”

Cô liếc nhìn A Nam: “Đói bụng không?”

A Nam cầm lấy đôi đũa, Thành Vân nói: “Ăn cơm đi.”

Canh chua cá đo đỏ, trong canh có không ít rau cải, cách ăn có phần giống với lẩu. Còn về mùi vị thì nói sao đây… Đối với Thành Vân là hơi lạ miệng, nhưng cụ thể là lạ thế nào thì không nói rõ được. Nó khác với món dưa chua Đông Bắc, cũng không giống với món cá dưa chua của Tứ Xuyên. Vị chua của canh chua cá nặng hơn, nhưng mùi vị đặc biệt, ăn thêm vài miếng lại có thể thưởng thức ra được hương vị thơm ngon.

http://tieulun.hopto.org

A Nam và hướng dẫn Trương ăn rất hăng say, Thành Vân không đói lắm, ăn được vài miếng thì bỏ đũa xuống. Bên cạnh còn có vài bàn đang ăn, Thành Vân nhìn một hồi lại nói với hướng dẫn Trương: “Ăn xong em về khách sạn nghỉ ngơi trước đi.”

Hướng dẫn Trương nói: “Dạ, hôm nay cũng trễ quá rồi, vậy sáng mai chúng ta mấy giờ tập họp ạ?”

Thành Vân nói: “Đến lúc đó chị sẽ gọi cho em.”

Ăn uống xong, hướng dẫn Trương cứ đòi tính tiền, Thành Vân cười nói: “Lưu Kiệt đã nói với em thế nào? Có phải anh ta nói sẽ thanh toán bữa này hay không?”

Hướng dẫn Trương vừa ăn cơm xong mặt bị hơi nóng hun đỏ, cô ta cười với Thành Vân một cái rồi nói: “Không phải đâu chị Thành, hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta đi với nhau, bữa này là em mời, coi như quen biết thêm một người bạn.”

Thành Vân khẽ cười: “Được.”

Lúc hướng dẫn Trương nói câu này, Thành Vân khẽ liếc nhìn A Nam. Anh chàng đang mang vẻ “tôi đã ăn no”, nghe hai cô nói chuyện với nhau cũng không bày tỏ gì.

Cũng không trách được, anh ta làm công việc gì cũng là tạm thời cả, Thành Vân thầm nghĩ.

Ra khỏi tiệm ăn, Thành Vân nói muốn đi tản bộ một mình, hướng dẫn Trương tự về khách sạn trước. A Nam cũng đi về. Thành Vân gọi anh.

A Nam quay đầu lại. Anh đã đi được một đoạn, đứng ở chỗ cao nhìn

Thành Vân đang ngửa đầu nhìn anh. Trong màn đêm, không thấy rõ nét mặt Thành Vân nhưng vẫn có thể nhìn ra được làn da trắng nõn và lông mày đen nhánh.

“Anh đợi một chút, giúp tôi tìm đồ.”

Thành Vân đi đến bên cạnh anh, A Nam hỏi cô: “Tìm cái gì, có cần dùng xe không?”

“Không dùng xe thì không thể tìm giúp tôi à?” – Thành Vân nhướng mày – “Lại muốn ăn không cơm của tôi hả?”

A Nam hít sâu vào một hơi, cũng không giải thích rốt cuộc có phải anh đã ăn không hay không.

“Tìm cái gì?”

“Tìm tiệm bán thuốc lá cho tôi.”

“Ở đây chỗ nào cũng bán thuốc lá mà.”

“Tôi xem mấy tiệm rồi, không có loại thuốc tôi hút.”

“Cô hút loại nào?”

Hai người câu có câu không đi trên con đường lát đá. Buổi tối trên núi rét mướt, Thành Vân cho tay vào trong túi áo nhìn bộ đồ biểu diễn A Nam đang mặc, cô nói: “Anh có lạnh không? Có cần thay quần áo trước không?”

A Nam nói: “Có.”

A Nam dẫn Thành Vân đến trung tâm biểu diễn khi nãy, hiện tại bên trong đã không còn ai. A Nam vào từ cửa sau, đi thẳng đến phía sau sân khấu, lấy một túi màu đen trong đống đồ, lấy chiếc áo jacket ra.

http://tieulun.hopto.org

Ban đêm bản Miêu trong mùa ế khách vô cùng yên tĩnh. Thành Vân ngẩng đầu nhìn sao trên trời, tuy không nhiều lắm nhưng đều rất sáng. Cô thở ra vài hơi, không nhìn làn sương trắng, trong lòng lại cảm thấy rất sảng khoái. Nói chung cũng không thể so với cái lạnh trắng xóa ở phương Bắc được.

Cô quay đầu lại, lúc này anh chàng bên cạnh đã không cúi đầu bước đi nữa, anh đang nhìn xung quanh, tìm tiệm bán thuốc lá giúp Thành Vân. Anh mặc chiếc áo jacket, nhưng bên dưới vẫn là quần biểu diễn, trông hơi dở dơ ương ương.

Lúc đi đến đầu đường bỗng một cơn gió lạnh thổi thẳng đến. Thành Vân kéo kín áo khoác, vừa liếc mắt đúng lúc thấy được A Nam cũng đang tránh cơn gió.

Hai người đối mặt với nhau, đều nhìn thấy tóc của đối phương bị gió thổi bay lên. Mái tóc đen không thấy rõ trong đêm tối. Chờ gió thổi xong, A Nam quay đầu đi tiếp tục tìm tiệm bán thuốc lá.

“A Nam.”

A Nam thoáng dừng bước, nhìn về phía Thành Vân. Thành Vân chỉ chỉ phía bên cạnh: “Ngồi chút không?”

A Nam nhìn theo ngón tay cô, ở cuối phố núi có một căn tiệm nhỏ, ngoài cửa không có đèn, chỉ dựng một tấm bảng. Dưới ánh trăng có thể lờ mờ nhìn thấy bốn chữ viết trên đó – Quán rượu Miêu Gia.

Anh vẫn nhìn chằm chằm nơi đó, Thành Vân nói: “Không hút thuốc lá cũng không uống rượu hả?”

A Nam và Thành Vân bốn mắt nhìn nhau, cô thản nhiên nói: “Anh có phải là đàn ông không đấy?”

A Nam quay đầu đi rồi quay trở lại.

“Cô mời hả?”

Thành Vân nhoẻn khóe môi đi vào quán rượu.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Quán rượu này khác với quán bar, có phần giống mấy quán rượu trong phim truyền hình cổ trang. Nó không lớn, chỉ có hai mươi mấy mét vuông, có điều kệ khá cao, cả quán đều nồng mùi rượu. Trong quán không sáng lắm, chỉ có một bóng đèn nhỏ treo trên giá gỗ, công suất cũng không cao, vô cùng mờ tối.

Sàn nhà và ngoài đường giống nhau, đều lót đá xanh. Trên băng ghế dài đặt dãy bình rượu lớn màu đen sẫm, trên đó dán giấy viết tay tên từng loại rượu khác nhau:rượu hoa quế, rượu nếp, rượu mơ, … kiểu dáng phong phú, trên hũ rượu đều có đồ mở nắp, rất tiện cho việc rót rượu.

Thành Vân nhìn qua nhìn lại, gõ lên hũ rượu, nói vọng vào bên trong: “Có ai không?”

Chỉ chốt lát sau, trong nhà có tiếng động, một người phụ nữ hơi béo đi ra. Chị ta mặc bộ đồ ngủ thật dày, tinh thần hăng hái.

Thành Vân cười nói: “Đóng cửa rồi à?”

“Vẫn chưa.” – Dường như chị chủ quán không ngờ giờ này vẫn có khách, hơi kinh ngạc – “Hai người muốn mua rượu à?”

Thành Vân hỏi: “Uống ở đây được không?”

“Dĩ nhiên được rồi.”

Thành Vân nhìn quanh một vòng, nói: “Nhưng ở đây không có chỗ ngồi.”

Bà chủ lập tức lấy hai chiếc ghế nhỏ từ trong góc tường, đặt ở cửa, cởi mở nói: “Có thể ngồi rồi.”

Thành Vân cười khanh khách: “Rượu chị bán thế nào?”

“Cô muốn mua bao nhiêu?”

“Mỗi thứ một chút được không?”

“Được chứ.” – Bà chủ mang đến một ly nhựa sử dụng một lần – “Một ly bảy đồng, có điều nếu cô uống nhiều loại thì rất dễ say.”

“Không sao đâu.” – Thành Vân nhận lấy ly, nói – “Vậy đi, mỗi ly tôi uống một loại rượu, lúc chúng tôi uống xong thì chị đến tính tiền.”

Chị chủ là một người dễ chịu, cũng không so đo cái gì: “Được, hai người uống đi, đến lúc uống xong gọi tôi là được.”

Sau khi chị chủ trở vào trong, quán rượu chỉ còn lại Thành Vân và A Nam. A Nam nhìn ly nhựa trong tay cô, nói: “Rượu này ngấm rất chậm.”

Thành Vân cầm ly đi đến dãy hũ rượu: “Thích loại nào?”

“…” – A Nam nhìn bóng lưng cô nói – “Rượu nếp.”

Thành Vân cầm hai ly, rót đầy rượu nếp rồi đưa A Nam một ly.

A Nam nhìn ly rượu trong tay: “Tôi nói thật đấy, rượu này ngấm chậm lắm.”

Khi anh ngẩng đầu lên lần nữa, Thành Vân đã uống hết ly rượu.

Bởi vì đột nhiên nóng lạnh đan xen, Thành Vân nhắm chặt mắt, hít vào một hơi thật sâu. Hai tay cô cầm ly nhựa, vì tạng người gầy nên ngón tay của Thành Vân trông rất thon, đầu móng dũa nhọn, gọn gàng lại sắc bén. Không biết có phải do ảnh hưởng của rượu hay không, khi cô mở mắt ra, đôi mắt như giăng một lớp sương mỏng.

Thành Vân nhanh chóng hóa giải độ rượu, lắc lư chiếc ly với A Nam: "Uống đi."

A Nam ngơ ngác nhìn cô, đến tận khi cô nói uống đi anh mới cúi đầu nâng tay lên uống một hơi cạn sạch. Dòng rượu nồng khiến anh cũng nhíu mày, thư giãn trong chốc lát mới khôi phục lại nguyên trạng.

Liếc nhìn qua, Thành Vân đang lẳng lặng nhìn anh, ánh mắt mang theo một chút lười nhác và hơi hơi lạnh nhạt.

"Có muốn nếm thử loại khác không?" – Thành Vân quay đầu, lấy hai ly rượu đã cạn của hai người đổi hai ly mới, lại cúi đầu xem nhãn trên vại rượu – "Anh đã từng uống loại nào nữa?"

"Từng uống hết cả rồi."

Thành Vân quay đầu: "Từng uống hết cả à?"

"Ừ."

"Vậy ngoại trừ rượu nếp thì còn thích loại gì?"

A Nam suy tư một hồi, cuối cùng cho ra kết luận, anh nói: "Thật ra thì loại nào cũng giống nhau."

Thành Vân cười quay đầu đi, rót hai ly rượu hoa quế kế bên. Lúc hai người cầm rượu trong tay cũng không uống một hơi cạn sạch nữa. Cô cầm ly

rượu ngồi trên chiếc ghế đẩu, chỉ chỉ một chiếc ghế khác bên cạnh.

“Anh cũng ngồi đi.”

Trong tiệm thật sự quá âm u, Thành Vân dời ghế ra gần cửa, bên ngoài là ánh trăng đang chiếu sáng. Một tay cô cầm ly rượu, ló đầu ra ngoài.

Con đường lát đá yên tĩnh, ẩm ướt, mông lung dưới ánh trăng chiếu rọi giống như bãi cát bạc. Nơi xa chằng chịt nhà lầu nằm rải rác khắp sườn núi, nhà nhà đều sáng đèn, soi rọi với ánh sao trên bầu trời.

Thành Vân quay đầu lại, nói với A Nam: “Anh xem có phải cảnh này rất thích hợp để uống rượu không?”

A Nam ngồi bên cạnh cô, bả vai tựa vào cánh cửa. Anh tay chân dài đang ngồi bó gối, nghe thấy lời nói của Thành Vân như không hiểu lắm, anh hỏi: “Bởi vì lạnh à?”

Lạnh ư?

Thành Vân cười ngồi rụt lại.

“Đúng vậy, bởi vì lạnh.”

A Nam hiếm khi đồng ý với ý kiến của Thành Vân: “Uống rượu làm ấm người.”

“Đúng, đúng.” – Thành Vân nâng ly – “Nào, cạn ly nhé!”

Lúc này A Nam thể hiện ra một chút bản lĩnh đàn ông, thoải mái nâng ly theo Thành Vân: “Được.”

Lại uống một ly vào bụng, cả người Thành Vân khoan khoái, tựa đầu ngẩng cao lên, duỗi người ra như quay một vòng, cuối cùng nghiêng qua bên

phải, ánh mắt nhìn vào người A Nam.

A Nam nói: “Cô uống ít thôi.”

Thành Vân im lặng.

A Nam lại nói: “Nếu không thì uống chậm một chút.”

Thành Vân cười với anh. A Nam khẽ thở dài khó mà nghe thấy, Thành Vân hỏi: “Lại thở dài cái gì?”

A Nam tự mình đứng dậy, đổi ly, lại rót một ly rượu nếp, còn chưa quay người lại thì một cánh tay đã đưa đến bên cạnh anh: “Rót cho tôi một ly luôn.”

A Nam cũng rót một ly cho Thành Vân. Lần này anh không ngồi xuống, mà dùng chân gạt chiếc ghế qua một bên, tự mình đứng dựa vào cửa.

Đèn trong nhà mờ tối, hơn nữa đường nét khuôn mặt A Nam sâu hơn người bình thường rất nhiều, cho nên thoạt nhìn cả khuôn mặt đều tối đen không rõ, hơn nửa người cũng chìm trong bóng đêm.

Thành Vân ngửa đầu nhìn anh: “Sao không ngồi xuống?”

A Nam không trả lời,uống ly rượu trong tay.

Thành Vân nhìn thấy cũng bắt đầu hào hứng, nhoẻn môi giơ tay lên. Nhưng bên này A Nam đã uống xong, chuyện đầu tiên là nói với Thành Vân đang định nâng ly lên uống: “Cô uống chậm thôi, đừng theo tôi.”

Thành Vân dừng tay, hơi nhướng mày, hờ hững hỏi: “Tại sao?”

A Nam cúi đầu nhìn chiếc ly đã cạn. Chiếc ly nhựa trông vô cùng yếu ớt trong bàn tay to của anh, chỉ cần khẽ động thì sẽ vang lên tiếng giòn giã.

“Tôi uống là vì tôi hơi lạnh, cô không cần thiết phải uống nhanh như vậy.”

A Nam vừa nói vừa ngước mắt lên, đáng tiếc trong nhà quá tối, Thành Vân chỉ thấy được động tác anh ngẩng đầu, nhưng không thấy rõ được ánh mắt của anh.

“Tôi không gạt cô đâu.” – Anh lại nói – “Rượu này ngấm rất chậm, cô cẩn thận lát nữa lại buồn nôn.”

Cách Thành Vân đáp lại anh là nâng ly uống hết phân nửa. Sau khi uống xong cô ung dung nhìn anh nhẹ nhàng nói: “Tôi cũng lạnh vậy.”

Yên lặng rất lâu. Hiện tại giờ này đã trễ, thêm phần quán rượu này ở cuối phố, bên ngoài ngoại trừ cửa tiệm đã đóng thì chỉ còn lại là đèn lồng mờ mờ, ngay cả người đi đường cũng chẳng có một mống, mọi vật đều cực kỳ yên tĩnh.

Ba ly rượu, tính ra mỗi người đã uống gần nửa cân. Cũng không biết là yên tĩnh như thế bao lâu, A Nam bỗng nói một câu:

“Cô thật sự chẳng giống phụ nữ gì cả!”

Có lẽ là do tác dụng của rượu, Thành Vân phản ứng hơi chậm chạp. Ban đầu là tiếng cười vang lên từ cổ họng, từ cười nhỏ thành cất tiếng cười to, rồi đến mức không kiềm nén được. Cô vừa cười vừa thả lỏng ngồi dựa ra sau.

“À… vậy sao?” – Cô thản nhiên nói – “Anh thấy tôi không giống phụ nữ à?”

Cô vừa nói vừa như muốn cho anh thấy thật rõ, cô thản nhiên giang tay ra, gác lên kệ rượu phía sau. Kệ rượu rất chắc chắn, trọng lượng Thành Vân lại nhẹ, tựa vào đó giống như chẳng hề có sức nặng.

Bởi vì hai cánh tay giang ra, áo khoác cô mở rộng nơi ngực, hai vạt áo rơi xuống đất. Chất liệu áo khoác hơi cứng, xếp ly có góc có cạnh, bên trong là một áo len màu xám tro thấp cổ, hoa văn trông rất tinh tế dưới ánh đèn leo lét.

Dáng người cô rất đẹp, nhất là dưới ánh trăng. Vòng eo bằng phẳng thon thả, bộ ngực đầy đặn, đôi chân thon dài. Thành Vân hơi ngửa người, chân hoàn toàn duỗi thẳng, gót giày nhỏ nhắn đạp trên khung cửa, da giày màu đen bao lấy bắp chân tạo thành một đường cong quyến rũ.

Tóc cô rơi rủ sang hai bên, che đi hơn phân nửa khuôn mặt, lộ ra làn da trắng như ánh trăng. Cô nhìn anh trong căn phòng âm u, nhìn thẳng vào ánh mắt đang đứng ngược sáng kia.

Bởi vì uống rượu nên đôi môi Thành Vân ướt át hơn trước đó một chút, nó nhoẻn lên mang theo nét cười nhẹ. Ánh mắt của cô cũng vậy, nó chứa một phần ý cười, hai phần khiêu khích, còn có bảy phần mơ màng.

Nhưng Chu Đông Nam biết, cô không say. Làm sao cô có thể say được.

Vậy đó là gì? Là ảnh hưởng của đêm tối và rượu hay là bản thân cô gái này mang theo một nét ma mị.

A Nam tựa vào cánh cửa, thân thể cao lớn che đi những đường sọc trên ván cửa, chỉ còn lại khung cửa đầy bụi bặm. Không biết có phải là ảo giác hay không, dường như anh đã chìm vào trong bóng tối hơn cả khi nãy.

Thành Vân vẫn mặc cho anh nhìn. Một lát sau, A Nam cử động, áo jacket da cứng cọ vào cửa vang lên thành tiếng.

Ánh mắt Thành Vân đi theo anh đến bên cạnh vò rượu, A Nam bỏ ly lại trên đó, kêu với vào trong nhà: “Bà chủ…”

http://tieulun.hopto.org

Chị chủ hơi béo vừa cất tiếng ơi ơi vừa chạy ra ngoài.

“Sao hả, uống xong rồi à?”

A Nam chỉ chỉ ly trên bàn: “Bao nhiêu tiền?”

Chị chủ cúi đầu nhìn, kinh ngạc nói: “Uống hết nhiêu đây à?”

A Nam lại nghiêng đầu, rút ly rượu trong tay Thành Vân đang ngồi trên ghế ra. Thành Vân kêu lên một tiếng: “Còn một nửa đó!”

A Nam không nói nhiều, ngửa đầu uống một hơi hết sạch nửa ly rượu, sau đó dằn ly xuống bàn.

“Còn ly này nữa.”

Chiếc ly bằng nhựa bị anh đặt xuống như vậy suýt nữa đã bẹp dúm.

“Sáu ly, bốn mươi hai đồng.”

Thành Vân rút chân lại, định đứng lên trả tiền nhưng A Nam đã cất lời: “Bốn mươi nhé.”

Bà chủ đồng ý luôn: “Được, bốn mươi đồng.”

Đến khi Thành Vân đứng lên, A Nam đã trả tiền xong rồi đi ra ngoài.

“Này!”

Thành Vân đi phía sau A Nam. Từ lúc ra khỏi quán bước chân A Nam đã không ngừng nghỉ, cho dù Thành Vân có gọi thế nào anh cũng không quay đầu lại.

Sau khi Thành Vân kêu vài tiếng thấy anh không phản ứng cũng không

thèm kêu nữa. A Nam đi rất nhanh, cô cũng không đi theo, thả chậm bước chân nhìn người cúi đầu trước mặt từ từ biến mất trong tầm mắt.

Đi đến giao lộ đã hoàn toàn không thấy người đâu nữa. Thành Vân dừng bước, cười mắng một tiếng: “Mẹ nó! …”

Cô nhìn hai bên đường, thèm thuốc lá.

Hiện tại cô muốn hút thuốc hơn bất cứ lúc nào.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 10

A Nam nói không sai, rượu này độ ngấm rất chậm. Tuy không đến nỗi say bất tỉnh nhân sự nhưng vẫn dư sức khiến bạn chếnh choáng.

Thành Vân lảo đảo đi về phía khách sạn, đường núi nhỏ hẹp khiến cô suýt bước hụt chân. Cô giữ vững người lại, khom lưng nương theo bóng tối nheo mắt nhìn xuống phía dưới.

Nơi cô vừa bước hụt chân là một vườn rau xanh, xung quanh có hàng rào, từng thanh từng thanh vừa nhọn vừa khít. Thành Vân rụt cổ lại cười hai tiếng khúc khích.

Trở về phòng cô lười rửa mặt, nằm vật xuống giường liền ngủ mất.

Một đêm ngon giấc, sáng hôm sau Thành Vân đã ngủ lấy lại sức. Hiện tại xem như cô đã cảm nhận được sâu sắc cái gọi là nghỉ phép, đó là hoàn toàn chẳng có giờ giấc gì. Lúc tám giờ Thành Vân mở mắt ra, nhìn thoáng qua điện thoại di động sau đó lại vùi đầu ngủ tiếp. Đánh một giấc đến tận mười một giờ rưỡi.

Hơi nhỏm dậy, Thành Vân nhìn thấy khói bếp lượn lờ ngoài cửa sổ. Dĩ nhiên đây nhất định không phải là bữa điểm tâm gì cả. Có lẽ là trong bản người ta đã bắt đầu nấu cơm trưa rồi.

Thức dậy Thành Vân hẹn giờ với hướng dẫn Trương trước, sau đó tắm rửa sạch sẽ. Lúc mười hai giờ cô mới ngáp dài ra khỏi phòng.

Hướng dẫn Trương vẫn chờ ở đại sảnh khách sạn, nhìn thấy Thành Vân liền kêu lên: “Chị Thành.” – Cô ta nhanh nhẹn chạy đến – “Ngủ có ngon không?”

Thành Vân gật đầu: “Rất ngon.”

“Vậy chúng ta đi xuống dưới nhé. Chị muốn ăn trước hay là đi dạo trước?”

“Em đói không?”

Hướng dẫn Trương à một tiếng rồi nói: “Em tạm được.”

Thành Vân vừa đi ra ngoài vừa cười nói: “Cái gì mà tạm được, ra ngoài chỉ có hai chúng ta em không cần nói những lời khách sáo như vậy, đói bụng thì cứ nói cho chị biết.”

Dù sao hướng dẫn Trương còn nhỏ tuổi bị Thành Vân nói như vậy mặt hơi ửng đỏ, khẽ nói: “Dạ hơi đói… Sáng nay vẫn chưa ăn gì.”

“Vậy đi thôi, ăn sáng trước đã.”

“Được, được, được ạ.” – Hướng dẫn Trương bừng bừng hăng hái dẫn Thành Vân đi xuống sườn dốc, tìm một quán ăn nhỏ.

Tuy đã mười hai giờ, có điều bởi vì đang mùa ế khách du lịch nên thời gian làm việc và nghỉ ngơi của quán xá đều lùi lại vài giờ. Hiện tại vẫn còn bán thức ăn sáng.

Hướng dẫn Trương hỏi Thành Vân ăn gì, cô đáp gì cũng được. Hướng dẫn Trương vào tiệm gọi: “Ông chủ, hai bát mì thịt bò.”

Vào giữa trưa, ánh nắng đã xua đi phần nào không khí lạnh lẽo, Thanh Vân mặc bộ đồ này cũng không cảm thấy lạnh lắm. Lúc đợi mì bưng lên cô

nhìn ra ngoài tiệm.

Trên con đường nhỏ chỉ đủ cho một chiếc xe chạy qua, chủ của hai chiếc xe chở hàng đang tranh cãi xem ai đi trước. Bên cạnh là hai cụ già người Miêu đang ngồi trên bậc thềm xem náo nhiệt. Bên cạnh nữa là một con heo mọi không bị cột lại, nhưng dường như nó cũng chẳng muốn đi đâu cả cứ nằm ườn nhắm mắt ở góc tường, nếu không có hơi thở lên xuống thì giống như đã chết rồi vậy.

Căn tiệm này không lớn, trên thực tế trong bản không có tiệm nào lớn cả. Trong tiệm bày hai chiếc bàn dài, Thành Vân và hướng dẫn Trương ngồi chung với nhau.

Mì nhanh chóng được bưng lên, hướng dẫn Trương lấy hộp dưa muối gần đó đến múc một thìa, rồi lại mở hộp đồ chua đặt trước mặt gắp vài miếng.

“Chị Thành, chị cũng ăn đi.”

“Được.”

Sau khi say rượu thật ra Thành Vân chẳng hề đói bụng chút nào, hiện tại trái lại cô rất muốn hút thuốc, đáng tiếc không có, chỉ có thể tìm đề tài để giết thời gian.

“Em thường xuyên dẫn đoàn đến đây à?”

Hướng dẫn Trương nói: “Đúng ạ, đây là một thắng cảnh nổi tiếng ở Quý Châu, vào mùa du lịch rất đông khách.”

Thành Vân nhận xét: “Đúng là nơi nghỉ dưỡng tốt.”

“Đúng rồi chị Thành, hôm qua chị xem biểu diễn thấy thế nào?”

“Cũng không tệ.”

http://tieulun.hopto.org

Nói đến buổi biểu diễn này, Thành Vân lập tức nhớ đến một người. Mà nhớ đến người này thì cô lại không nhịn được vui hẳn lên.

“Tiểu Trương.”

“Dạ?”

Thành Vân quay đầu: “Chị kể cho em nghe một chuyện lý thú nhé.”

Hướng dẫn Trương nhìn cô theo phản xạ, vẻ mặt tò mò. Thành Vân mang theo ý cười nhớ lại cảnh tượng tối hôm qua: “Chị gặp được người quen ở trong sân biểu diễn.”

Hình như không đúng…

“Thật ra thì cũng không tính là người quen, nhưng mà…”

“Chu Đông Nam à?”

“?” – Thành Vân hơi kinh ngạc – “Em cũng biết hả?”

“Biết chứ.” – Hướng dẫn Trương khó khăn lắm mới có thể khơi được chuyện mà Thành Vân hiếu kỳ, chẳng quan tâm đến chuyện ăn mì nữa – “Anh ta thường xuyên làm việc cho công ty du lịch bọn em. Chúng em đều biết nhau mà, tài xế công ty em khá thân với anh ta đó.”

“Anh ta luôn biểu diễn ở chỗ này à?”

“Cũng không phải.” – Hướng dẫn Trương ngẫm nghĩ nói – “Còn tùy vào thời gian anh ta sắp xếp nữa, có khi anh ta làm việc này, có khi thì làm việc kia. Ôi mà làm việc gì cũng không lâu dài.”

“Làm cho công ty em cũng không lâu dài à?”

“Không ạ, tháng trước anh ta mới đến, trước đó đều làm ở nơi khác. Nhưng bây giờ đã gây ra chuyện như vậy, trở về cũng đừng mong làm nữa…”

Hướng dẫn Trương bỗng im bặt, nhìn về phía Thành Vân, cô ta cảm giác như mình đã nói sai gì đó. Nhưng Thành Vân chẳng hề tỏ vẻ gì, vẫn thản nhiên:

“Bởi vì anh ta giành mối với công ty du lịch à? Quả thật hơi kỳ.”

Hướng dẫn Trương thấy Thành Vân không tức giận mới nói: “Con người của anh ta… Ôi, em không nói được.”

Cô ta giống như đang nhớ lại Chu Đông Nam, gương mặt cũng không nhịn được nhăn lại: “Chị Thành, em không phải là nói xấu sau lưng người ta đâu nhé.”

Thành Vân nhìn hướng dẫn Trương ra vẻ muốn nói lại thôi, bèn khích lệ cô ta: “Không việc gì, chúng ta tán gẫu thôi mà.”

Hướng dẫn Trương kề sát vào Thành Vân, vẻ mặt nghiêm túc đưa tay lên chỉ chỉ vào đầu mình, nhỏ giọng nói: “Chị không cảm thấy nơi này của anh ta có chút vấn đề à…?”

Thành Vân cười khanh khách, mấy người đàn ông ngồi gần đó rốt cuộc đã có lý do quang minh chính đại nhìn sang.

Hướng dẫn Trương thấy cô cười như vậy lại vội nói: “Em không nói bậy đâu, chị xem anh ta chưa bao giờ cười cả, tròng mắt cũng xoay chuyển chậm hơn người khác nữa.”

“Đúng.” – Thành Vân gật đầu liên tục, lại nghĩ đến gì đó bèn hỏi hướng dẫn Trương – “Nhà anh ta ở đây à?”

“Nhà hả? Dĩ nhiên không phải rồi.” – Hướng dẫn Trương nhìn cô hơi nghi ngờ – “Tại sao chị hỏi vậy?”

Thành Vân nói: “Không có gì, tại chị thấy anh ta biểu diễn ở đây thôi. Lẽ nào không phải đoàn biểu diễn kia chọn người trong bản Miêu à?”

Hướng dẫn Trương gật đầu: “Đúng vậy.”

“Vậy làm sao…”

“Nhưng anh ta không phải người dân tộc Miêu ạ.”

“…” – Thành Vân khựng lại – “Gì hả?”

“Anh ta không phải người dân tộc Miêu đâu.” – Hướng dẫn Trương nhìn Thành Vân, mắt trợn to – “Anh ta nói anh ta là người dân tộc Miêu à?”

Ngược lại anh ta không hề nói vậy.

“Anh ta nói mình là người dân tộc thiểu số.”

“À, đúng ạ, là người dân tộc thiểu số.” – Hướng dẫn Trương sáng tỏ, nói với Thành Vân – “Anh ta là người dân tộc Động.”

Bát mì trước mặt Thành Vân đã nở hết cả rồi, cô cũng không có ý định động đũa.

“Dân tộc Động à?”

“Đúng.” – Hướng dẫn Trương nghĩ cẩn thận rồi nói: “Hình như em nghe quản lý bọn em nhắc đến một lần… Không sai, anh ta là người dân tộc Động.”

“Vậy sao anh ta lại biểu diễn múa ở bản Miêu?”

“Chuyện này.” – Hướng dẫn Trương xua tay ra vẻ không sao cả – “Chuyện này có gì đâu, anh ta múa thì múa thôi, dù sao chỉ là người thay thế tạm thời, chỉ là kiếm tiền chữa cháy thôi mà.”

“…”

Chủ đề tiếp theo không bàn đến Chu Đông Nam nữa. Ăn cơm xong, hướng dẫn Trương đưa Thành Vân đi dạo trong bản. Hôm nay là ngày trời trong hiếm có, hướng dẫn Trương đã ăn no sức khỏe đầy đủ, vừa đi vừa nói suốt, nhìn thấy cái gì cũng giới thiệu. Thỉnh thoảng Thành Vân góp lời vào, nhưng phần lớn thời gian là hướng dẫn Trương tự độc thoại.

“Ở đây có nhiều tiệm bạc quá.” – Thành Vân nhìn một dãy “Tiệm Bạc Miêu Vương”, cất lời.

“Đúng vậy, người dân tộc Miêu rất thích vật dụng bằng bạc.” – Hướng dẫn Trương vừa đi vừa nói – “Đồ bạc của dân tộc Miêu chia làm hai loại là vật dụng và trang sức. Hiện tại vật dụng khá ít, phần lớn đều là trang sức thôi. Trong lịch sử người Miêu có rất nhiều thần thoại về vật dụng bạc, với lại cả đời người Miêu có rất nhiều trường hợp cần dùng đến đồ bạc lắm ạ. Ví như lúc nam nữ đính ước thì nam phải đưa cho nữ một món trang sức là chiếc vòng tay bằng bạc. Lúc sinh em bé thì người lớn phải tặng cho đứa bé kia lục lạc hoặc là Bồ Tát La Hán làm bằng bạc. Ngoài ra lúc chúc thọ cho người già hay đưa tang cũng phải có đồ bằng bạc.”

“Thích bạc đến vậy hả?”

“Đúng vậy ạ. Ở dân tộc Miêu, trong nhà cất giữ đồ bạc là tượng trưng cho sự phú quý đó.”

Thành Vân gật gật đầu, đi vào một tiệm bạc. Ngay cửa là một con phượng hoàng bằng bạc khổng lồ được đặt bên trong lồng kiếng mang đến hiệu quả

tinh tế, trắng ngần dưới ánh mặt trời.

Hướng dẫn Trương thấy cô đi vào tiệm, cho rằng cô muốn mua đồ lưu niệm bằng bạc nên định dẫn cô đến chỗ bán vòng tay và khuyên tai. Nhưng dường như Thành Vân thật sự cảm thấy hứng thú với con phượng hoàng to lớn kia. Cô đứng trước con phượng hoàng bạc hồi lâu, nhân viên cửa hàng đi đến là một cô gái trẻ tuổi, nói chuyện mang theo chút giọng địa phương.

“Cô thích đồ trang trí sao? Ở chỗ chúng tôi có đồ trang trí nhỏ, rất tinh xảo.”

Thành Vân quay đầu nhìn cô ta, chỉ chỉ vào con chim phượng hoàng kia: “Đây là đồ trang trí à?”

“Đúng, nhưng là do nghệ nhân làm ra.”

Thành Vân như nói đùa: “Vậy đặt nó ở đây là dùng để trấn tiệm hả?”

Nhân viên cửa hàng bị cô chọc cười: “Tôi cũng không biết ông chủ đặt ở đây làm gì nữa.”

Thành Vân thẳng người dậy, nói: “Cái này có bán không?”

“Hả?” – Nhân viên cửa hàng sợ hãi nhìn cô – “Cô muốn mua cái này?”

Thành Vân nói: “Hỏi thử đi.”

“Chuyện này…” – Nhân viên cửa hàng hơi ấp úng, mở tiệm lâu như vậy dường như chưa có ai từng hỏi qua vật này có bán không – “Tôi cũng không rõ lắm, tôi phải hỏi ông chủ mới biết được.”

Thành Vân móc ra một tờ danh thiếp trong túi áo, nhân viên cửa hàng nhận lấy.

[Thành Vân – Tổng giám đốc công ty đại lý bảo hiểm Bình Thái Bắc Kinh]

Nhân viên cửa hàng cũng không biết đây rốt cuộc là công ty gì, nhưng thấy công ty này ở Thủ Đô lại còn là tổng giám đốc, trong nháy mắt cô ta hơi căng thẳng.

Thành Vân nói với cô ta: “Cô hỏi chủ của cô đi, nếu bán thì gọi điện cho tôi.”

“… Dạ.”

Thành Vân nói xong thì bỏ đi, hướng dẫn Trương vui vẻ đi theo phía sau.

“Chị Thành, chị thích món đó à?”

“Đúng vậy.”

“Vậy mua rồi làm sao mang đi, nó lớn quá.”

Thành Vân cười cười: “Gửi về là được rồi.”

Hai người vừa trò chuyện vừa đi dạo. Bản Miêu nói trắng ra cũng không có bao nhiêu chỗ, đi vài giờ đã hết sạch. Thành Vân và hướng dẫn Trương đi đến băng ghế bên bờ sông ngồi nghỉ ngơi. Hướng dẫn Trương không hổ là hướng dẫn viên xuất sắc mà Lưu Kiệt đã nói, Thành Vân hơi mệt nhưng cô ta thì không, ngay cả thở dốc cũng chẳng có.

Thành Vân nhìn cô ta chạy tới chạy lui, một lát thì mua nước một lát thì lấy gì đó, không nhịn được hỏi cô ta: “Em không mệt sao?”

“Không ạ.” – Hướng dẫn Trương nói – “Trước kia em dẫn đoàn đi Hoàng Quả Thụ, một ngày trèo lên trèo xuống không biết bao nhiêu lần.”

http://tieulun.hopto.org

Thành Vân giơ tay lên, đưa ngón tay cái với cô ta: “Nữ anh hùng.”

Hướng dẫn Trương cười hì hì: “Vậy chị Thành đi dạo xong ở đây thì muốn đi đâu nữa?”

Thành Vân không trả lời ngay, từ từ nói: “Chị phải suy nghĩ cái đã.” – Cô ngẩng đầu nhìn hướng dẫn Trương – “Tìm quán ăn tối đi, sau đó em có thể trở về nghỉ ngơi được rồi.”

“Được.” – Hướng dẫn Trương quay người định liên lạc với quán ăn, nhớ ra gì đó lại hỏi Thành Vân – “Có kêu Chu Đông Nam không ạ?”

Thành Vân đang quay đầu nhìn dòng sông nhỏ yên tĩnh, bên bờ sông có vài du khách đang chụp ảnh, cô lơ đãng trả lời: “Kêu đi.”

Hướng dẫn Trương gọi một cú điện thoại, đợi rất lâu mới cúp máy.

“Không ai nghe cả.”

“Vậy thôi đi, chúng ta đi ăn.”

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Tuy Thành Vân đã đi cả ngày nhưng vẫn không thấy đói, cô hỏi hướng dẫn Trương có muốn ăn gì không, hướng dẫn Trương không có yêu cầu, nói ăn gì cũng được. Kết quả là hai người lại đến tiệm ăn buổi trưa gọi hai bát mì thịt bò nữa.

Trong quá trình chờ đồ ăn, Thành Vân cảm thấy hơi lạnh. Bên ngoài dường như gió khá lớn, cô nhìn ra ngoài tiệm, theo thời gian này thì trời phải vẫn còn sáng mới đúng.

Hướng dẫn Trương ngồi bên cạnh nói: “Trời sắp mưa rồi.”

Gần như lúc cô ta vừa nói thì Thành Vân đã thấy được một người ăn mặc như du khách che một chiếc ô đi vào trong tiệm. Lại là loại mưa phùn lất phất này.

“Quý Châu hay đổ mưa kiểu này lắm.” – Hướng dẫn Trương nói – “Thật ra thì mưa như vậy không che ô cũng không sao.”

Hướng dẫn Trương không muốn để Thành Vân chờ lâu, nhanh chóng ăn xong hai bát mì sợi: “Đi thôi chị Thành.”

Ra cửa, hướng dẫn Trương lấy một chiếc ô trong túi ra: “Em có mang ô, chị dùng đi.”

Thành Vân nói: “Vậy em thì sao?”

Hướng dẫn Trương chỉ về phía dưới: “Em về nhanh lắm, ở ngay bên dưới mà.”

“Không cần, em dùng đi, mưa cũng không lớn.” – Thành Vân xem giờ, nói – “Sáng mai chị dậy sẽ gọi em, chúng ta quyết định xem tiếp theo sẽ đi đâu nhé.”

“Được.”

Hai người chia tay ở cửa quán, Thành Vân kéo kín áo khoác đi về phía khách sạn. Kết quả lúc lên đến giữa con dốc thì trời đã mưa to hơn. Trên đường chẳng có một bóng người, Thành Vân rảo bước nhanh hơn trở về phòng.

Vừa mở cửa ra tay cô đã hơi lạnh cóng. Thành Vân chịu lạnh rất khá, so với nóng thì cô chịu lạnh giỏi hơn. Nhưng bây giờ là tháng mười hai, nhiệt độ trung bình ở Khải Lý khoảng sáu bảy độ, vốn đã chẳng ấm áp, cộng thêm mưa gió thì độ lạnh chẳng thua gì phương Bắc.

Thành Vân ăn mặc rất ít, trở về phòng trước tiên bật điều hòa lên cao nhất, sau đó đi tắm nước nóng.

Cô ở trong phòng tắm hồi lâu, đến khi nước nóng khiến thân thể hoàn toàn ấm áp mới lau khô người đi ra ngoài.

Trên màn hình đi động hoàn toàn trống rỗng, chẳng hề có nhắc nhở nào. Thành Vân tìm dự báo thời tiết địa phương, tối nay Khải Lý có mưa. Cô nằm trên giường chơi điện tử một hồi mới ngáp một cái, lười biếng gọi một cuộc điện thoại.

Điện thoại di động vang lên năm sáu tiếng mới có người bắt máy. Đầu bên kia có tiếng mưa gió, và một giọng nói trầm thấp.

http://tieulun.hopto.org

“Alo?”

Thành Vân nói: “Anh mất tích à?”

“…”

Dường như A Nam đang ở ngoài đường, anh nói: “Không có.”

“Buổi tối Tiểu Trương gọi điện thoại cho anh sao anh không nghe máy?”

“Ồ, tôi không nghe thấy.”

“Anh lại chạy đi làm thêm hả?”

“…” – A Nam im lặng một lát, khẽ nói – “Không có.”

Thành Vân ngồi dậy trên giường: “Không có ư? Chúng tôi muốn lên lịch cho ngày mai và mốt, kết quả hiện tại không tìm thấy anh.”

Thành Vân muốn tìm thuốc lá trong túi áo khoác theo bản năng, nhưng túi áo trống không, cô không nhịn được nhíu mày.

“Có phải anh cảm thấy lấy được tiền là xong rồi không? Tôi thuê xe của anh, vậy mà ngày hôm sau chẳng thấy bóng dáng anh đâu, gọi điện thoại cũng không nghe. Anh có ý gì, cảm thấy tôi tốt tính quá rồi à?”

Thành Vân nói không ít, nhưng thật ra tiếng nói không nhanh, ngữ điệu cũng không cao. Có điều là lạnh, sự lạnh lùng coi thường tự đáy lòng.

Bên kia điện thoại vẫn không trả lời, chỉ có tiếng gió vun vút, còn có tiếng xe cộ nhanh chóng lướt qua.

Thành Vân cười lạnh, hờ hững nói: “Chu Đông Nam, anh đừng chọc giận tôi.”

http://tieulun.hopto.org

Lẽ ra Thành Vân định nói là “Anh đừng có không biết xấu hổ”, nhưng nghĩ lại cuối cùng vẫn nhịn xuống. Yên tĩnh hồi lâu, trong điện thoại mới truyền đến tiếng của A Nam, chỉ một câu ngắn gọn:

“Cô chờ chút, tôi nhanh chóng về ngay.”

Nói xong anh cúp điện thoại. Thành Vân nghe tiếng báo bận trong điện thoại di động cả nửa phút. Sau đó cô vứt điện thoại di động lên giường, mang giầy, xuống đất, đẩy cửa ban công ra.

Gió lạnh trong thoáng chốc ùa vào. Lúc này mưa đã lớn hơn khi nãy, hạt mưa rơi lộp độp, ngoại trừ tiếng mưa rơi thì chẳng nghe thấy âm thanh gì bên ngoài cả. Núi rừng như bị phủ lên một lớp sa mỏng mông lung.

Trước mặt là mưa lạnh gió rét, sau lưng là điều hòa khô nóng, giữa hai bên băng hỏa nhưng Thành Vân vẫn cảm thấy dễ chịu khác thường. Lúc cô đứng trên ban công hóng gió, trong tầm mắt bỗng có một thứ gì đó vút qua.

Thành Vân bước lên trước, lúc sắp ra khỏi mái che mưa thì thấy được con đường núi nhỏ hẹp bên sườn núi. Trời đã tối đen, bên kia sườn núi không có đèn đường, Thành Vân không biết rõ có phải do ảo giác của mình hay không.

Cô giương mắt nhìn về phía cuối con đường. Qua khúc cua, rẽ vào chính là khách sạn cô đang ở, nơi đó có đèn đường. Nếu như bóng người kia là thật thì anh sẽ nhanh chóng đến đó.

Thành Vân chờ đợi, hơi đứng lui về sau, hất nước trên cánh tay ra. Nước chưa hất hết thì người đó cũng đã đến. Anh nhanh chóng ra khỏi bóng rừng, rẽ qua khúc cua kia, gần như chỉ có một giây. Nhưng Thành Vân vẫn thấy rõ, người đó mặc chiếc áo khoác da cứng tối màu.

Cô trở vào phòng, gần như cùng lúc đó cửa đã bị gõ vang ba tiếng, âm thanh không nhỏ, chắc hẳn là gõ bằng khớp xương. Thành Vân đi đến mở cửa

ra.

Cơn gió lạnh khi nãy vừa bị ngăn lại ngoài ban công giờ đây đã thổi vào cửa chính. Hai tay A Nam bỏ vào túi áo, cả người gần như ướt đẫm.

Bởi vì chạy một mạch nên lúc đi đến cửa Thành Vân hơi thở anh đã trở nên dồn dập, rõ ràng đang thở hổn hển. Mặt anh đẫm nước mưa, đầu tóc cũng nằm bẹp trên trán.

Anh nhìn cô, Thành Vân đánh giá sơ qua anh, sau đó liền né người.

“Vào đi.”

A Nam không cử động, giống như đang suy nghĩ gì đó.

Thành Vân mặc một bộ đồ giữ ấm màu xám tro bó sát vào thân thể, chân mang dép khách sạn, đầu tóc còn chưa khô hẳn, xõa trên đầu vai.

“Tôi bảo anh đi vào.” – Thành Vân đi vào phòng, đợi một hồi A Nam vẫn không có động tĩnh, cô quay đầu lại nói với anh đang đứng ở cửa – “Sao hả? Sợ tôi trừ tiền lương của anh à?”

A Nam im lặng lắc đầu, sau đó trầm giọng nói: “Không phải.”

Thành Vân nóng nảy: “Vậy còn không vào đi?”

Rốt cuộc A Nam cất bước vào phòng. Anh trở tay đóng cửa lại, trong phòng rơi vào bầu không khí im lặng.

Bên ngoài mưa vẫn rơi lộp độp xuống đất, Thành Vân khoanh tay nhìn anh. A Nam không nhìn lại cô, mà là cúi đầu nhìn sàn nhà. Một lát sau anh lấy thứ gì đó trong túi ra, đưa cho Thành Vân.

Thành Vân nhận lấy…

Một chiếc hộp trắng muốt, Marlboro loại bao giấy.

Thành Vân thấy bao thuốc này thì im lặng, cằm vẫn hơi hất lên cao.

“Anh đi mua thuốc à?”

“Ừ.”

“Đi đâu mua?”

“Nội thành Khải Lý.”

“Anh trở về nội thành Khải Lý hả?”

“Ừ.”

“Có thuận đường làm thêm cái gì không?”

“…”

A Nam không trả lời ngay mà là ngẩng đầu lên nhìn Thành Vân. Anh ngước khuôn mặt đơ của mình lên, giơ tay chỉ chỉ bao thuốc kia.

“Cô hút thuốc trước đi.”

Thành Vân cau mày.

A Nam lại nói: “Cô hút một điếu trước đi, rồi chúng ta nói tiếp.”

Quả thật Thành Vân rất muốn hút thuốc lá. Cô mở bao thuốc ra, mở nắp lên, lấy một điếu ngậm vào miệng. Lúc vừa cầm bật lửa châm thuốc thì thoáng chốc hiểu được ý của A Nam. Cô lập tức lấy điếu thuốc ra khỏi miệng, quay người chỉ vào anh, khí thế hùng hổ.

“Chu Đông Nam, anh cho rằng tôi không được hút thuốc nên mới cáu

kỉnh phải không?”

A Nam mím chặt đôi môi, Thành Vân lại nói: “Anh cảm thấy tôi lên cơn nghiện thuốc lá nên mới cố tình gây sự với anh đúng không?”

Anh không trả lời, ánh mắt Thành Vân ác liệt giống như chuẩn bị mắng cấp dưới vậy.

“Tôi hỏi anh có phải không?”

A Nam cúi thấp đầu rồi lại ngẩng lên giống như đang sắp xếp câu từ. Thành Vân biết anh nói chuyện rất vất vả nên cũng không thúc ép anh, cho anh đầy đủ thời gian suy tư. Rốt cuộc sau khi suy nghĩ hết nửa phút, A Nam cất lời:

“Cô hãy cứ hút thuốc đi đã.”

Thành Vân: “…”

Suy nghĩ cả nửa phút vẫn là những lời này. Thành Vân cảm giác không phải mình đã đấm vào bông mà là đánh vào bánh tổ, không chỉ có đánh không xong mà còn dính tay mình nhớp nhúa.

Trong nháy mắt cô chẳng còn sức lực gì nữa, ngồi trên giường hút thuốc lá. A Nam ở bên cạnh kiên nhẫn đợi cô hút. Thành Vân hút một hồi lại cảm thấy không đúng lắm. Tại sao sau khi hút thuốc tâm trạng cô thật sự chẳng còn cáu kỉnh nữa vậy? Hiện tại bảo cô mắng anh, cô cũng lười mắng tiếp. Mắng mỏ gì chứ, đi cả ngày nào còn sức lực nữa.

Nhưng như vậy không phải đã vừa khéo chứng thực lời A Nam nói sao? Cô bị lên cơn nghiện thuốc lá thôi, đừng có hở chút là bới móc.

Không đợi Thành Vân nghĩ kỹ thì điếu thuốc đã hút xong. Thành Vân dụi

thuốc, quay đầu lại, định tìm bừa cái cớ để cho qua. Cô chợt phát hiện điều gì đó, không nhịn được nói: “Môi anh sao đen vậy hả?”

A Nam mấp máy môi, lắc đầu: “Không sao.”

Thành Vân nói: “Trúng độc à?”

“…”

Thành Vân nghiêm túc: “Lại đây ngồi đi, tôi có điều hòa.”

A Nam không từ chối, ngồi xuống chiếc ghế salon đối diện giường cô. Xem ra anh thật sự đã lạnh cóng rồi.

“Vừa về sao?”

“Ừ.”

“Đi Khải Lý hả?”

“Ừ.”

“Ngoại trừ ừ ra anh có biết nói gì khác không?”

“…”

“Tôi trừ tiền anh nhé?”

Rốt cuộc A Nam ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn vào đôi mắt của Thành Vân.

“Tại sao?”

“Tại sao hả? Tôi thuê xe anh nhưng không thấy bóng dáng anh đâu, anh còn hỏi tôi tại sao à?”

A Nam nói: “Tối hôm qua không phải cô bảo tôi tìm thuốc lá cho cô sao? Trong bản không có loại thuốc cô hút, tôi chỉ có thể đi ra ngoài mua thôi.”

Thành Vân nói: “Từ đây chạy đến nội thành Khải Lý nhiều lắm chỉ hai tiếng là quay về rồi, anh đi cả ngày đấy.”

“…”

“Anh còn đi đâu nữa?”

A Nam cúi đầu không nói câu nào.

“Nói đi, tôi không trừ tiền anh nữa.”

“… Trạm xe lửa.”

“Đi đón khách à?”

“Ừ.”

“Đón mấy lần?”

“Ba lần.”

“Kiếm được bao nhiêu?”

A Nam nhìn về phía Thành Vân, Thành Vân cười nói: “Sao đây, bí mật nghề nghiệp à?”

A Nam lắc đầu: “Một người ba mươi đồng.”

“Người khác cũng dám ngồi xe anh hả?”

“Tôi mượn xe bạn tôi.”

Thành Vân nghe lời này hơi bất mãn: “Anh có thể mượn xe mà còn để tôi ngồi chiếc xe quái quỷ kia sao?”

A Nam nhìn cô: “Không phải cô không sợ sao?”

Sau lưng anh là ban công, bên ngoài là mưa núi rỉ rả. Tiếng nói và vẻ mặt của A Nam giống hệt với cảnh sắc bên ngoài, chúng thật khẽ khàng và mờ ảo, thậm chí còn hơi ngốc nghếch.

“Nếu cô sợ thì ngày mai tôi sẽ tìm bạn mượn xe.”

Thành Vân nghiêng đầu, khóe mắt nhìn bao thuốc lá vừa mới mở ra kia. Không biết cô nghĩ đến việc gì, khẽ cười nhạo rồi nói: “Ấm người rồi thì nhanh về ngủ đi!”

A Nam không nói nhiều liền đứng lên, lúc đi đến cửa phòng Thành Vân nói với theo: “Sáng mai bảy giờ.”

A Nam mở cửa: “Được, đi đâu?”

“Bản dân tộc Động.”

A Nam bỗng quay đầu lại. Thành Vân ngồi xếp bằng trên giường nhìn anh: “Không nghe rõ hả?” – Cô nói lại một lần – “Đi bản dân tộc Động.”

Một hồi lâu A Nam mới gật đầu: “Được.”

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 12

“À, đúng rồi.”

Trước khi A Nam vừa định đi, Thành Vân gọi anh lại. A Nam quay người lại đợi cô nói.

“Ngày mai mua cho tôi bộ đồ.”

A Nam nhìn bộ đồ Thành Vân đang mặc theo phản xạ.

Thành Vân nói: “Đồ lót.”

A Nam không nhìn nữa, ừ thật khẽ, sau đó bỏ đi.

Thành Vân nghe tiếng bước chân bên ngoài dần dần hòa lẫn vào tiếng mưa mới từ từ nhoẻn cười. Cô vừa cười vừa đảo mắt một vòng, từ chiếc ghế bên cạnh đến ghế salon, rồi đến trần nhà, cuối cùng là điều hòa và tủ đầu giường.

Cô nghiêng người ngã xuống giường. Đỉnh đầu là bao thuốc kia. Thành Vân lấy đến lật đi lật lại trong bàn tay thon dài mà nhìn ngắm. Giống như lần đầu tiên cô thấy nhãn hiệu thuốc này vậy.

Trên hộp thuốc lá có một nếp nhăn nho nhỏ. Thành Vân tưởng tượng cảnh bàn tay to lớn cầm gói thuốc lá này và dáng vẻ vội vã trở về của A Nam. Anh không hút thuốc lá nên cũng chẳng biết mức độ cứng mềm của gói thuốc. Vì quá vội vàng nên dễ để lại nếp nhăn.

Tuy trên gói thuốc này có nếp nhăn nhưng không có nước, một chút ẩm ướt cũng không có, hoàn toàn khô ráo.

Thành Vân nhìn một hồi bèn trở mình bỏ gói thuốc lên tủ đầu gường, kéo chăn lên. Sau khi đắp chăn, tất cả tạp niệm đều bay biến, gần như hai phút sau Thành Vân đã ngủ mất.

Hôm ấy Thành Vân mơ một giấc mơ. Đây là chuyện rất hiếm có, bởi vì Thành Vân rất ít khi nằm mơ.

Cô mơ thấy mình đi trên vùng đất trống hoang vu, bên cạnh là một đường ray thật dài, xung quanh đường ray mọc đầy cỏ dại. Cô đi rất lâu, rất lâu cũng không thấy bóng người và nhà cửa nào hết, giống như toàn bộ thế giới chỉ có đường ray kia.

Cô không biết tại sao mình phải đi, nhưng trong giấc mơ này bước chân cô không hề dừng lại. Dù là không có mục đích nhưng cô vẫn đi mãi.

Không biết qua bao lâu, cô nghe thấy từ xa truyền đến tiếng còi tàu. Cô quay đầu lại nhìn, chẳng thấy xe lửa đâu hết.

Nhưng âm thanh kia càng lúc càng rõ ràng, cuối cùng Thành Vân không nhịn được lẩm bẩm một câu. Cô đang mơ, không thể nói chuyện được.

Đúng lúc Thành Vân bật thốt thì cũng mở mắt ra. Khi cô mở mắt, miệng cũng hơi hé ra, nhưng cô đã quên mất mình muốn nói gì rồi.

Điện thoại ở đầu giường vẫn còn đang rung lên ro ro. Thành Vân chậm chạp cầm điện thoại đến, mắt vẫn nặng trĩu không mở lên nổi.

“Ai?”

“…” – Đối phương hoàn toàn không ngờ cô sẽ nghe điện thoại với giọng

điệu như vậy, do dự một chút mới nói – “Tôi.”

Nói xong có lẽ anh cảm thấy tình trạng đầu óc của Thành Vân hiện tại có thể phản ứng khá chậm, lại bổ sung thêm: “Chu Đông Nam.”

Thành Vân ôm đầu nói: “Làm gì?”

“Đã sáu giờ bốn mươi rồi.”

Thành Vân chậm chạp ừ một tiếng.

“Đã nói bảy giờ xuất phát.”

“… Ừ.”

“Chúng tôi đã chuẩn bị xong, đang chờ cô.”

Thành Vân hít sâu một hơi: “… Ừ.”

Liên tục ừ ba tiếng rồi đặt điện thoại xuống, Thành Vân ngồi dậy vuốt mặt mình liên tục.

Lúc cô rửa mặt, mặc quần áo, đi ra cửa đã đúng bảy giờ sáng. A Nam và hướng dẫn Trương đã xong, đang đợi cô trong khách sạn.

Hướng dẫn Trương vẫn tán gẫu với nhân viên khách sạn như lần trước. Chu Đông Nam đứng lẻ loi ở bên cạnh. Hướng dẫn Trương đang trò chuyện thì nhân viên ra hiệu cho cô ta, cô ta quay đầu lại nhìn thấy Thành Vân.

“Chị Thành dậy rồi à, chị muốn ăn gì không?”

“Không cần, chị không đói, hai người ăn chưa?” – Cô nhìn về phía A Nam.

http://tieulun.hopto.org

“Bọn em đã ăn rồi.”

“Vậy thì đi thôi.”

Thanh toán tiền phòng xong, ba người cùng nhau đi ra ngoài. Vừa xuống sườn núi đã thấy chiếc xe dỏm đời của A Nam.

Tối hôm qua bị mưa xối một trận, sườn xe đã sạch sẽ hơn một chút, nhưng chiếc xe này nếu sạch như thế vậy thì thà không sạch còn hơn. Sườn xe đã tróc nước sơn từng mảng từng mảng, nếu không thì là dấu vết bị va quẹt, giống như mắc bệnh da liễu vậy. Nó đã chịu đủ sương gió, thương tích chồng chất.

Thành Vân vừa đi về phía xe vừa nhìn A Nam, cô cảm thán: “Trước sau như một.”

Mắt A Nam nhìn thẳng về phía trước.

Hướng dẫn Trương đi theo phía sau với vẻ mặt “tôi không muốn ngồi”. Thành Vân nhìn ra bèn trêu ghẹo cô ta: “Tiểu Trương, em đừng khẩn trương, cứ thể nghiệm thử cái gọi là hoàn cảnh càng khó khăn chúng ta càng phải đương đầu, vượt qua muôn nghìn khốn khó hiểm nguy, cuối cùng là hi vọng đi.”

Hướng dẫn Trương bị chọc cười: “Ha ha, được, chúng ta vượt qua muôn vàn khốn khó hiểm nguy.”

Thành Vân đi đến, tự mình mở cửa sau ra: “Nào, mời hướng dẫn Trương.”

Hướng dẫn Trương liền leo lên xe. Thành Vân vừa quay đầu, A Nam đã đứng sau lưng cô, mở cửa chỗ ghế lái phụ ra. A Nam nhìn cô, tỏ ý bảo cô ngồi vào.

http://tieulun.hopto.org

Thành Vân ngồi lên xe, hướng dẫn Trương còn đang ở phía sau nói: “Chị Thành, nếu chị ngồi không thoải mái nhất định phải nói với em nhé. Công ty du lịch của bọn em ở Quý Châu có rất nhiều chi nhánh, rất dễ dàng điều xe.”

Thành Vân ồ một tiếng: “Công ty lớn nhỉ!”

Hướng dẫn Trương cười ngại ngùng: “Chắc chắn không thể nào so sánh với chị Thành được rồi.”

Thành Vân ngồi phía trước, quay đầu nói với hướng dẫn Trương: “Không cần đổi xe, em ngồi một chút sẽ biết xe chúng ta cũng có ưu điểm.”

Hướng dẫn Trương hỏi: “Ưu điểm gì ạ?”

Thành Vân giơ tay lên, ngón tay thon dài quay một vòng trong xe: “Thông gió đó. Thông thoáng bốn phía đông, tây, nam, bắc. Chúng ta đi chơi mong muốn điều gì, không phải là muốn thông thuận sao?”

Hướng dẫn Trương cười khúc khích. Thành Vân vừa nói chuyện ở bên này, A Nam vừa khóa cửa lại ở bên cạnh. Lúc anh đang khóa được một nửa thì Thành Vân kề lại gần, như trêu chọc anh: “Anh nói phải không?”

A Nam không trả lời, cúi đầu chuẩn bị xích lại.

Khuya hôm qua mưa đã tạnh, hôm nay lại là ngày rực rỡ, không khí trong lành, trời xanh thẳm. Thành Vân cũng không quan tâm anh có trả lời hay không, tâm trạng khoan khoái vươn vai một cái.

Thoáng chốc khi cô đang vặn eo, mới nghe thấy bên cạnh có một tiếng nói thật khẽ: “Phải gì chứ….”

Thành Vân quay đầu, A Nam đã khóa cửa xong, đi vòng qua đầu xe bên kia. Cô thấy A Nam ngồi vào vị trí tài xế khởi động xe với vẻ mặt vô cảm thì

không nhịn được bật cười.

Xe đi trên đường núi. Lúc này "ưu điểm của xe" mà Thành Vân vừa nói đã thể hiện ra. Thành Vân gác hờ tay lên khung cửa sổ xe, nằm dựa vào lưng ghế, gió núi mát mẻ thổi vào mặt cô, cô thoải mái híp mắt lại. Một chút mỏi mệt phải dậy vào lúc sáng tinh mơ cũng hoàn toàn tiêu tan.

Hướng dẫn Trương bám vào lưng ghế trước, hỏi Thành Vân: "Chị Thành, chị muốn đi bản dân tộc Động nào?"

Thành Vân bình tĩnh liếc A Nam một cái, đáng tiếc sự chú ý của anh đều đang tập trung vào đường núi, dường như không nghe thấy cuộc nói chuyện của hai cô.

Thành Vân chuyển mắt lại nói: "Nơi nào khá nổi tiếng?"

"Nếu nổi tiếng thì bản Triệu Hưng và bản Thất Tinh cũng không tệ." – Hướng dẫn Trương nói – "Bản Triệu Hưng khá lớn, là bản dân tộc Động đứng số một số hai toàn quốc."

Trong xe yên lặng một hồi, Thành Vân liếc nhìn: "Này!"

Hướng dẫn Trương theo ánh mắt cô, nhìn về phía anh chàng đang lái xe bên cạnh. Cái nhìn chăm chú rõ ràng như vậy là ai cũng sẽ phát hiện ra. Nhưng A Nam lại chẳng nhúc nhích, hai mắt nhìn thẳng phía trước, không hề có ý tham gia vào đề tài.

Thành Vân ung dung nhìn anh nói: "Tôi nói này anh Chu."

Hướng dẫn Trương: "Phì!"

Thành Vân lại nói: "Tôi có thể hân hạnh được anh nhìn một cái không?"

Đã bị điểm danh đến vậy rồi, A Nam cũng không có lý do mà tránh né

nữa, anh liếc nhìn cô rồi nói: “Sao hả?”

Thành Vân nói: “Bản dân tộc Động nào hay?”

“Đều chẳng có gì hay.”

Trôi qua vài ngày, hướng dẫn Trương và Thành Vân đã quen thân, không còn giữ kẽ như lúc ban đầu nữa. Nghe thấy câu trả lời của A Nam, cô ta không nhịn được gõ vào lưng ghế.

“Sao cái gì anh cũng nói không hay hết vậy hả? Anh có đi qua chưa mà nói không hay?”

A Nam liếc nhìn cô ta qua kính chiếu hậu: “Đi qua rồi.”

“Anh đưa khách à?”

“Đúng.”

“Anh đưa khách đi đương nhiên không thấy hay rồi. Anh phải đến chơi mới biết có hay hay không chứ!”

Hướng dẫn Trương trợn mắt lên rồi đảo tròn, giống như làm mắt lé vậy. A Nam lại liếc nhìn cô ta, không lên tiếng.

Hướng dẫn Trương chiến thắng, quay đầu nói với Thành Vân: “Chị Thành, hay là chúng ta đi bản Triệu Hưng nhé?”

Thành Vân nhìn về phía A Nam: “Anh nói xem?”

Thoáng chốc A Nam thấy hướng dẫn Trương nhìn anh như lâm vào cảnh đại địch. Anh gật đầu.

“Được.”

http://tieulun.hopto.org

Thành Vân cười cười: “Vậy đi thôi, xa không?”

Lúc này A Nam trả lời: “Không xa, ở Lê Bình, ba bốn giờ là đến nơi.”

Suốt quãng đường đi, hướng dẫn Trương phấn khởi trò chuyện với Thành Vân, hết giới thiệu cái này đến giới thiệu cái kia. Đến khi xe vào khu nội thành Khải Lý thì cô ta đã bớt nói lại. Sau khi lên đường cao tốc thì đã hoàn toàn thích ứng với cách lái xe của A Nam, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi ở chỗ ngồi phía sau.

Xe yên lặng chạy trên đường cao tốc. Qua hơn một giờ lái xe, Thành Vân nhìn cảnh sắc lặp đi lặp lại khiến người ta nhàm chán ở bên ngoài. Bỗng dưng cô như cảm giác được gì đó, quay đầu lại. A Nam đang nhìn cô.

“Sao cô không ngủ?”

Thành Vân nói: “Sao tôi phải ngủ?”

Câu hỏi ngược lại hóc búa khiến A Nam không trả lời được, quay đầu tiếp tục lái xe. Gió ngoài cửa thổi tóc A Nam bay bay. Thành Vân nhìn gò má, nhìn đường nét chiếc cằm lên xuống vui mắt, và cả làn da tay ngăm đen của anh.

Bởi vì làn da sậm nên màu môi của anh cũng thâm hơn người thường một chút. Xương lông mày nhô cao và hốc mắt sâu.

“A Nam.” – Thành Vân khẽ gọi anh.

A Nam ừ, Thành Vân nói: “Có ai từng nói anh rất đẹp trai không?”

A Nam gật đầu: “Có.”

Thành Vân nói: “Có phải là dù lời nói ngượng ngùng nhiều hơn nữa anh cũng có thể nói ra với vẻ mặt không biểu cảm thế kia không?”

“Không phải.”

“Nhà anh ở đâu?”

A Nam nhanh chóng liếc nhìn cô, rồi quay đầu nhìn đường.

“Không muốn nói hả?”

“Không phải…” – A Nam khẽ nói – “Cô hỏi chuyện này làm gì?”

“Anh cũng không phải người dân tộc Động.”

“Đúng.”

“Nhà anh ở bản Triệu Hưng sao?”

A Nam lắc đầu: “Không phải ở đó.”

“Ở thành phố à?”

Nhắc đến chuyện của mình, dường như vòng phản xạ của A Nam dài hơn. Nhưng vòng phản xạ của anh cũng không thể dài hơn con đường này được. Thành Vân kiên nhẫn đợi.

“Không ở thành phố, nhà tôi ở bản dân tộc Động.” – A Nam nói.

Thành Vân hỏi: “Ở bản dân tộc Động nào?”

“Vô danh.” – A Nam nói – “Bản chúng tôi rất hẻo lánh, cũng không lớn như Triệu Hưng.”

“Cũng ở Lê Bình à?”

“Không, ở Dung Giang.”

http://tieulun.hopto.org

“Dung Giang còn có bản dân tộc Động khác sao?”

“Có một bản dân tộc Động Tam Bảo.”

Thành Vân quay người, nhìn về phía trước: “Đi Dung Giang đi.”

Xe vẫn đang chạy ổn định, A Nam không lên tiếng, không đáp lời, chỉ nắm chặt tay lái.

Trải qua một lúc nói chuyện, Thành Vân quyết định như vậy dường như có chút hợp lý. Nhưng trong sự hợp lý này có mang theo ẩn ý khác hay không thì không biết được.

Lái thêm được mười mấy phút, A Nam khẽ hỏi: “Đi thật hả?”

“Ừ.”

Thành Vân nhìn ngoài cửa sổ. Tốc độ xe giảm lại, xuống khỏi đường cao tốc.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Hướng dẫn Trương ngủ suốt quãng đường đi, lúc A Nam dừng xe nghỉ giữa chặng cũng không tỉnh lại. Thành Vân thừa dịp A Nam đi vệ sinh xuống xe hút một điếu thuốc, nhưng vừa hút được hai hơi đã thấy A Nam đi ra.

"Nhanh vậy?"

"Ừ."

A Nam thấy cô đang hút thuốc, cũng không lập tức vào xe mà đứng bên ngoài hóng gió. Trạm dừng chân rất ít người, ngoại trừ bọn họ ra cũng chỉ có một chiếc xe khách đường dài. Xung quanh là núi đồi, trò chuyện trong hoàn cảnh này con người và âm thanh đều có vẻ trở nên nhỏ bé.

Thành Vân giậm giậm chân, khẽ nói thầm: "Ngồi lâu quá chân cũng tê cả rồi."

A Nam cúi đầu, không biết là đang suy nghĩ hay ngẩn người nữa.

Thành Vân nhìn anh: "Anh có mua đồ tôi bảo anh chưa?"

A Nam ngẩng đầu, nhất thời không kịp hiểu ra. Thành Vân cố ý nghiêng đầu nhìn anh chằm chằm, A Nam chợt hiểu: "Ồ, mua rồi, ở trong xe."

"Đến nơi tôi trả tiền cho anh."

A Nam dường như chẳng chú ý đến vấn đề này lắm, thuận miệng nói: "Được."

Thành Vân ôm cánh tay, điếu thuốc đã hút được một nửa. A Nam khoanh hai tay trên áo jacket, không biết sao ánh mắt lại rơi vào người Thành Vân.

Đã giữa trưa, ánh nắng trên núi chói chang và càng đẹp hơn nơi khác. Anh cũng thấy được đuôi mắt cô có nếp nhăn mờ khó nhận ra được. Da Thành Vân rất trắng, có đôi khi sẽ khiến người ta cảm thấy trắng đến mức hơi xanh xao.

A Nam ngẩn ngơ nhìn cô chằm chằm, dường như quên mất cô cũng đang nhìn anh.

“Anh bao nhiêu tuổi?” – Thành Vân thản nhiên hỏi.

A Nam lấy lại tinh thần, hỏi ngược lại: “Cô bao nhiêu tuổi?”

Thành Vân khoanh tay tựa vào đầu xe, ra vẻ nửa đùa giỡn nửa dạy đời người ta.

“Anh không biết đừng nên hỏi tuổi phụ nữ sao?”

“À.”

“Anh bao nhiêu tuổi?”

A Nam trả lời: “Hai mươi bảy.”

“Đã hai mươi bảy rồi à.” – Thành Vân thật sự hơi ngạc nhiên một chút – “Nhìn không già đến vậy.”

A Nam nhìn sang chỗ khác. Thành Vân cảm thấy dần dần cô có thể hiểu rõ được hàm nghĩa trong mỗi động tác của anh. Nhìn sang chỗ khác như vậy có nghĩa là: Cô thật vô vị.

Thành Vân cười hỏi: “Kết hôn chưa?”

“…”

“Có bạn gái chưa?”

“…” – Rốt cuộc A Nam không nhịn được – “Cô hỏi chuyện này làm gì?”

“Tán gẫu chút thôi.”

Đôi mắt trắng đen rõ ràng của A Nam nhìn thẳng vào cô giống như đang đối địch, anh hỏi ngược lại Thành Vân với ngữ điệu bình dị của mình: “Vậy còn cô, cô kết hôn chưa, có bạn trai chưa?”

Thành Vân buông tay: “Chưa. Chưa kết hôn, cũng không có bạn trai.”

A Nam hơi khựng lại, anh không ngờ Thành Vân lại trả lời thẳng thắn như vậy.

Thành Vân thản nhiên nhìn anh, hút thuốc xong cô thuận tay đặt lên đầu xe: “Tôi nói xong rồi, đến lượt anh.”

A Nam quay đầu lên xe.

Thành Vân: “…”

“Anh chơi xấu à?” – Thành Vân ngồi lên xe.

A Nam nói: “Tôi chưa từng đồng ý rằng cô nói thì tôi sẽ nói mà.”

Xe đã lái vào huyện Dung Giang, hướng dẫn Trương mới từ từ tỉnh lại, vừa tỉnh lại đã nhào lên trước nói với Thành Vân: “Chị Thành, đã đến rồi à?”

Thành Vân thấy cô ta mơ mơ màng màng vô cùng thú vị, không nói cho cô biết rằng họ đã đổi địa điểm, gật đầu nói: “Đúng vậy, đến rồi.”

http://tieulun.hopto.org

A Nam rẽ vào một khúc cua, hướng dẫn Trương vẫn còn nhập nhèm nhưng cũng không quên nhiệm vụ của mình, cô ta bắt đầu giới thiệu làu làu như học thuộc lòng đoạn văn.

“Chị Thành, Lê Bình là một vùng đất tốt, là châu tự trị có diện tích lớn nhất của dân tộc Miêu và dân tộc Động, là huyện có số dân đông nhất, cũng là huyện có người dân tộc Động nhiều nhất cả nước. Người dân tộc Động chiếm hơn bảy phần ở Lê Bình, ngay cả hai chữ Lê Bình cũng là được dịch theo tiếng người Động.”

Thành Vân phối hợp nói: “Vậy sao, vậy phải đi tham quan nhiều mới được.”

“Đúng vậy, Lê Bình còn là quê hương của lá trà, nơi đây sản sinh ra rất nhiều loại trà nổi tiếng.”

Thành Vân nói: “Chị cũng từng nghe trà của Lê Bình rất ngon.”

“Còn một điều nữa là môi trường của Lê Bình rất tốt, tỉ lệ rừng rậm bao phủ gần như là tám mươi phần trăm. Chị nhìn sang bên này đi… Ơ?”

Hướng dẫn Trương vừa nhìn ra ngoài, cả người nhanh chóng sụp xuống, Thành Vân giơ tay kéo cô ta lại. Cô ta như lọt vào sương mù, chỉ chỉ A Nam:

“Này, đây là đâu, anh xuống đường cao tốc chỗ nào thế?”

A Nam giả câm, mắt nhìn thẳng. Thành Vân vỗ vỗ Trương Đạo: “Đừng kích động, ngồi xuống trước đi.”

“Không phải, chị Thành, hình như anh ta đi nhầm chỗ rồi.” – Hướng dẫn Trương ngồi lùi ra phía sau, nhíu mày, kéo cửa kiếng ken két nhìn ra bên ngoài, càng nhìn càng thấy có gì không đúng.

“Sai rồi, sai rồi!” – Hướng dẫn Trương thay đổi sắc mặt – “Không phải chỗ này, anh đi nhầm rồi, mau quẹo lại!”

Cô ta lại vỗ A Nam một cái. A Nam quay đầu nhìn về phía Thành Vân, nói bằng ánh mắt: Cô giải thích đi.

Thành Vân lại như đang bị hàng bán quýt bên ngoài thu hút.

A Nam: “…”

Hướng dẫn Trương càng lúc càng khẩn trương: “Mau quẹo lại, không phải anh nói anh biết đường sao? Ôi anh thật sự làm lỡ việc rồi!”

A Nam vẫn nhìn Thành Vân chằm chằm, nhưng Thành Vân không quay lại. A Nam nhìn một chút, cuối cùng bĩu môi, quay tay chuyển hướng vô-lăng. Xe quay đầu lại. Thành Vân đưa tay níu anh.

Hướng dẫn Trương nói: “Đúng, đi ngược về, tôi xem coiđã đi nhầm chỗ nào… có phải quẹo ở đây không nhỉ?”

“Đường cao tốc ở phía trước.” – A Nam khẽ nói.

Rốt cuộc Thành Vân quay đầu, cau mày nhìn A Nam.

“Làm gì?”

A Nam nhìn đường lái xe, hướng dẫn Trương giải thích: “Chị Thành, anh ta đi nhầm, nơi này không phải Lê Bình. Con người anh ta thật là, không biết đường thì đừng…”

Ánh mắt Thành Vân vẫn nhìn A Nam, giống như không nghe được lời nói của hướng dẫn Trương.

Cô khẽ hít vào rồi thở ra.

http://tieulun.hopto.org

“Tôi nói nè, tuổi đã lớn ngần này rồi mà tâm lý nổi loạn vẫn còn mạnh vậy hả?”

Môi A Nam mím chặt, hướng dẫn Trương không biết rõ vẫn còn đang giải thích.

“Làm lỡ việc thật xin lỗi, có điều chạy đến Lê Bình cũng nhanh, chừng hai tiếng nữa thôi. Chúng ta…”

“Tiểu Trương.” – Thành Vân chuyển mắt – “Đừng khẩn trương!”

“Hả?”

“Chúng ta tạm thời đổi địa điểm.”

Hướng dẫn Trương như lọt vào sương mù. Thành Vân chuyển mắt nhìn lại A Nam: “Bây giờ đã được chưa?”

A Nam vẫn mím môi, không nói lời nào. Thành Vân đá đá thùng xe, nhìn ra ngoài, lơ đãng nói: “Có lòng nhắc nhở nhé, thấy tốt thì làm.”

Xe chuyển hướng, quay lại phương hướng vừa rồi.

Trương Đạo: “…”

Mãi cho đến khi xuống xe, hướng dẫn Trương mới dần dần hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

A Nam lái thẳng xe đến cửa bản Tam Bảo. Thành Vân muốn đi vệ sinh, chỉ còn lại A Nam và hướng dẫn Trương chờ ở cửa. Cuối cùng hướng dẫn Trương chộp được cơ hội, tận tâm chỉ bảo nói chuyện với anh.

“Tôi nói anh đừng có làm ra vẻ không hiểu chuyện như vậy được hay không? Chị Thành là khách hàng lớn của công ty chúng ta. Lãnh đạo chúng

ta dặn đi dặn lại là phải chiêu đãi thật tốt. Mới vừa rồi là sao? Anh tự mình bắt mối xong rồi mặc kệ à? Đừng làm khó chúng tôi chứ!”

A Nam nhíu nhíu mày: “Không có.”

“Không có cái gì? Thái độ anh khá hơn chút có được không? Lần này chị Thành thuê xe anh là đã chiếu cố cho anh rồi biết không? Tự anh cũng rõ mà. Anh nhìn xe anh đi, đụng vào là sập ngay, còn một ngày đòi hai trăm. Đòi hai trăm cũng thôi đi, anh lại vừa rảnh là chạy đi chỗ khác, đây là thái độ phục vụ gì? Anh có biết anh gây nợ nhưng đến lúc đó sẽ tính trên đầu công ty chúng tôi không?”

A Nam dường như hơi phiền muộn, chà chà chân lên mặt đất, đá văng một viên đá.

“Anh có nghe thấy không?” – Hướng dẫn Trương hơi nóng nảy.

A Nam ừ qua loa, hướng dẫn Trương nói tiếp: “Nói chuyện đi!”

“Nghe thấy rồi.”

Lúc Thành Vân ra khỏi phòng vệ sinh trùng hợp thấy được A Nam đá văng viên đá. Viên đá bị đá văng đi cuốn theo không ít cát bụi..

Ấn tượng đầu tiên của Thành Vân về huyện Dung Giang này chính là bụi quá.

Không giống với Bắc Kinh sương mù giăng đầy trời, thời tiết Dung Giang rất tốt chỉ là quá nhiều công trường. Khi nãy trên đường A Nam lái xe đến đây, Thành Vân đã chịu đủ nỗi khổ không có cửa kiếng, bị bụi bám đầy người.

Ven đường gần như đều là tiệm sắt thép và vật liệu xây dựng. Xe ba bánh

chở xi măng và cát chạy đầy đường, quả thật là nhịp điệu thi công hối hả trên toàn thành phố. Hướng dẫn Trương nói với cô, hiện tại thành phố loại cấp ba cấp bốn đều như vậy, liên tục xây nhà cao tầng, liên tục quy hoạch. Xây xong lại không có người mua, nhưng vẫn không ngừng xây cất.

Bản dân tộc Động Tam Bảo không giống với bản dân tộc Miêu lúc trước, quy mô nhỏ hơn rất nhiều. So với khu thắng cảnh thì càng giống một công viên cỡ lớn, bán vé vào cửa là mười đồng một người.

Hướng dẫn Trương xung phong đi mua vé, Thành Vân ở phía sau hỏi A Nam: “Sao vậy?”

A Nam không nhìn cô: “Không có gì.”

Hướng dẫn Trương cầm ba tấm vé trở lại, A Nam cùng đi theo vào bản. Mới vừa vào bản đã thấy một ngôi lầu canh cao cao. Hướng dẫn Trương hắng giọng một cái, bắt đầu cất giọng hướng dẫn chuyên nghiệp, giới thiệu nhiệt tình:

“Chị Thành xem đi, đây là lầu canh Tam Bảo vô cùng nổi tiếng, ban đầu được xây vào năm Đạo Quang thời nhà Thanh, năm Hàm Đồng bị hủy, nhưng đến năm Quang Tự thứ mười bảy lại được xây lại, lầu chính tọa bắc hướng nam, hoàn toàn được xây dựng bằng gỗ, không dùng đến một cây đinh sắt nào cả. Tháp cao 35,18m, tổng cộng hai mươi mốt tầng, chiếm diện tích 225 mét vuông, được đưa vào Kỷ Lục Thế Giới Guinness.”

Hướng dẫn Trương đưa Thành Vân đi quanh lầu canh vài vòng, A Nam đi theo phía sau cách một khoảng xa xa. Thỉnh thoảng Thành Vân quay đầu nhìn anh, anh vẫn cúi đầu, rầu rĩ bước đi.

Hướng dẫn Trương đưa Thành Vân đi tham quan trong bản, vừa đi vừa giới thiệu.

“Chị nhìn bên kia đi. Đó là cây đa lớn. Trong bản Tam Bảo có hơn ba mươi cây đa cổ, đều hai ba trăm tuổi, phần lớn đều được trồng vào những năm Càn Long thời nhà Thanh.”

Đi lên bậc thang, Thành Vân nhìn thấy phụ nữ dân tộc Động ngồi hai bên may vá, cô hỏi hướng dẫn Trương: “Phụ nữ dân tộc Động và dân tộc Miêu đều thích thêu thùa à?”

“Dạ, tài thêu thùa của phụ nữ người Động và người Miêu rất tốt.”

Trong bản rất yên tĩnh, không đông người lắm, chó hoang nằm phơi nắng ven đường, Thành Vân đi một chút lại hỏi: “Sao không thấy đàn ông?”

Hướng dẫn Trương trêu ghẹo: “Không phải phía sau chúng ta có một người sao?”

Thành Vân cười, quay người lại, A Nam vẫn lẳng lặng đi theo. Cô cười trêu anh: “Anh Chu, cúi đầu lượm tiền à?”

Hướng dẫn Trương cười khanh khách, nhưng A Nam vẫn không có phản ứng. Thành Vân cau mày. Tính tình như thế này hình như không ổn lắm. Thành Vân cười khẩy một tiếng, quay người không nhìn anh nữa.

Lúc này A Nam lại ngẩng đầu lên. Ánh nắng kéo chiếc bóng Thành Vân dài thật dài, lướt qua vài bậc thang, đến trước mặt anh. Hai tay cô bỏ vào túi áo khoác, đôi giày gót nhọn khiến bắp chân cô có vẻ nhỏ bé thon dài.

“Dân tộc Động có Tam Bảo, lầu canh, đại ca (1) và cầu Phong Vũ (2).” – Hướng dẫn Trương nói – “Có điều hai cái sau không thấy được ở đây. Nếu có thời gian chúng ta lại đến Triệu Hưng. Nếu như chị nghe được buổi đại ca của dân tộc Động thì sẽ biết được dân tộc này đẹp biết bao!”

(1) Đại ca của dân tộc Động có từ thời Xuân Thu Chiến Quốc. Đây là kiểu

hát tập thể không có chỉ huy, không có nhạc đệm, họ hợp ca những bản nhạc dân gian, dùng giọng người này bè cho người khác một cách tự nhiên.

(2) Cầu Phong Vũ là cầu có mái che để chắn gió, chắn mưa. Đây chính là sản phẩm văn hóa tinh tế của những người dân tộc Động sinh sống ở Trung Quốc. Ngoài ra cầu này còn có tên gọi khác là cầu hoa bởi kiến trúc tổng thể của cây cầu hệt như những bông hoa đang nở, vô cùng đẹp mắt.

Thành Vân cúi đầu nhìn bậc thang dưới chân, nghe hướng dẫn Trương nói, cô thản nhiên cất lời: “Vậy sao.”

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Thành Vân đi một hồi cảm thấy hơi mệt, hỏi hướng dẫn Trương sắp xếp kế tiếp ra sao. Hướng dẫn Trương suy nghĩ rồi nói: “Chị Thành, tối nay chị muốn ở đâu?”

“Ở đâu hả?” – Thành Vân nhìn hai bên xem thử – “Ở đây được không?”

“Đây à…?” – Hướng dẫn Trương hơi do dự, điều kiện ở bản dân tộc Động Tam Bảo kém hơn bản Miêu rất nhiều, cô ta sợ Thành Vân sẽ bắt bẻ.

“Như vậy đi, em đi trước hỏi thử xem.” – Hướng dẫn Trương nói – “Chị Thành, chị nghỉ ngơi trước đi đã, em sẽ nhanh chóng trở lại ngay.”

“Cực cho em rồi.”

Hướng dẫn Trương đi liên hệ chỗ ở, Thành Vân nghỉ chân tại một hộ gia đình. Hộ gia đình này giống với những hộ gia đình khác trong bản, một căn nhà gỗ hai tầng có lan can bao quanh, bốn góc treo bốn bóng đèn.

Cửa nhà ở tầng một không đóng, người qua lại trên đường có thể thấy rõ bày trí bên trong nhà. Thành Vân đi dạo trên đường thấy vài hộ treo một bức tranh ngay chính diện.

Trên khoảng đất trống của các hộ chỉ có một bà cụ người Động ngồi trên chiếc ghế đẩu, trong tay là một khung dệt vải đơn giản cũ kỹ. Tóc bà lưa thưa nhưng rất dài, búi theo kiểu phụ nữ dân tộc Động, phía sau cố định bằng một cây lược gỗ.

Thành Vân thấy bên cạnh bà có một chiếc ghế nhỏ để trốngbèn đi qua hỏi: “Dì ơi, cháu ngồi một chút được không?”

Bà cụ ngẩng đầu, khuôn mặt ngăm đen đầy nếp nhăn. Bà nheo mắt nhìn Thành Vân và nói một câu. Hình như bà nói tiếng dân tộc, Thành Vân nghe không hiểu, cô chỉ vào chiếc ghế kia nói: “Đây, chiếc ghế này cháu có thể ngồi không?”

Bà cụ lại nói một câu, Thành Vân đã tập trung chú ý nhưng vẫn nghe không hiểu được. Cô đang nghĩ có thể dùng cách khác để hỏi hay không, bèn dứt khoát đi đến cạnh chiếc ghế, vừa định hỏi nữa thì phía sau truyền đến một giọng nói:

“Bà ấy nói cô có thể ngồi.”

Thành Vân quay đầu lại, A Nam đứng sau cô cách chừng năm bước, hai tay bỏ vào túi áo, mắt nhìn xuống cô.

Thành Vân nhìn anh, ngồi xuống ghế tự mình đấm bóp bắp chân. Ánh mắt A Nam cũng theo đó rơi vào chân cô, nhìn đôi giày bốt da cao cổ đến tận đầu gối kia.

Thành Vân nói: “Anh nhìn gì?”

A Nam nhìn vào mắt cô nói: “Cô mang cái này đi không mệt sao?”

“Mệt.”

“Mệt còn không thay ra?”

“Không có giày để thay.”

“Mua một đôi giày du lịch.”

“Được, ngày mai anh mua rồi đưa cho tôi.”

“…”

A Nam dời mắt, không đến hai giây đã quay lại: “Cô…”

“Bà cụ này nói tiếng Quý Châu sao?”

Hai người gần như đồng thanh cất lời, nhưng rõ ràng Thành Vân nói nhanh hơn. A Nam nuốt câu nói của mình xuống, khẽ nói: “Không phải, là tiếng dân tộc Động.”

“Ồ.” – Thành Vân dường như thấy hứng thú – “Anh có thể nghe hiểu tiếng dân tộc Động hả?”

A Nam khẽ cau mày, cảm giác câu hỏi của Thành Vân rất kỳ lạ: “Dĩ nhiên có thể rồi. Tuy giọng của bản họ không giống giọng của bản tôi lắm, nhưng nghe kỹ vẫn hiểu được.”

“Đều là Dung Giang mà giọng cũng khác nhau à?”

“Ừ, khác bản sẽ khác giọng.” – A Nam nhìn cô, lại nói – “Có khi bản lớn quá, đầu bản và cuối bản cũng khác nhau.”

“À…” – Thành Vân liếc mắt nhìn trời, suy nghĩ xem khu Triều Dương và khu Phong Đài giọng nói có khác nhau không.

“Cô đang nghĩ gì?”

Thành Vân ngẩng đầu nhìn về phía anh: “Tôi đang nghĩ nhà anh cách đây có xa không.”

Ánh nắng xế chiều soi đến từ phía sau A Nam, mặt anh khuất trong ánh sáng ấm áp, Thành Vân nhìn thấy anh khẽ chớp mắt.

http://tieulun.hopto.org

“Không xa.” – A Nam khẽ nói.

“Trong nhà anh còn có những ai?”

“Ba tôi và anh tôi.”

“Mẹ anh không có ở nhà à?”

A Nam nói: “Mẹ tôi qua đời nhiều năm rồi.”

“À.” – Thành Vân vẫy tay – “Anh đến gần một chút, đứng xa như vậy làm sao trò chuyện được.”

A Nam bước đến hai bước. Anh cảm thấy cô gái này có chút kỳ lạ không tả được. Giống như khi vừa rồi anh nói cho cô biết mẹ anh đã qua đời nhiều năm. Người bình thường nghe thấy ít nhất sẽ nói một câu tượng trưng “Ồ, xin lỗi, tôi không biết”. Trên thực tế anh đã chuẩn bị xong câu nói “Không sao, đừng lo lắng”. Nhưng cô hoàn toàn không như vậy, giống như cô chỉ đơn giản nghe một câu chuyện, ồ lên một tiếng tượng trưng rồi gật gật đầu.

Khi anh đến gần Thành Vân lại hỏi: “Anh của anh là anh ruột à?”

Ánh mắt cô rất nhẹ nhàng, hơi mang theo một chút tò mò, không khẩn trương cũng không lơi lỏng.

Cứ thế qua từng câu hỏi của cô mà dần dần tìm hiểu anh. Từng chút từng chút một, không đột ngột, cứ như nước ấm nấu ếch (1) hỏi ra hết tất cả những gì cô muốn biết.

(1) Nước ấm nấu ếch: là câu chuyện ngụ ngôn của Trung Quốc. Khi bỏ con ếch thẳng vào nước nóng, nó sẽ lập tức nhảy ra. Nhưng nếu bỏ vào nước lạnh rồi chậm rãi đun lên, con ếch sẽ ở yên mà… chết từ từ. Ngụ ý là con người sống trong an nhàn quen rồi có thể khiến tinh thần sa đọa mà hại đến

bản thân, bởi vì quá trình này diễn ra chậm chạp nên khi tỉnh ngộ thì đã muộn. Ngược lại, nếu đang ở "thiên đường" (điều kiện bình thường) mà bị ném xuống "địa ngục" (nước nóng), phản ứng sẽ rất mạnh, từ đó nhanh chóng đưa ra lựa chọn, không đến nỗi chết lúc nào không hay.

Trong lòng A Nam hơi khẩn trương, nhưng anh không biết vì sao mình lại vậy.

"Phải không?"

Cô vẫn đang hỏi. Thôi nào, nói đi, có gì thì cứ nói ra là được chứ có sao đâu.

A Nam im lặng một lát mới cất tiếng trả lời: "Đúng, anh ruột của tôi."

"Anh trai anh cũng đi làm à?"

"Không, anh tôi làm ở nhà."

"Kết hôn chưa?"

"Kết hôn rồi."

"Anh hay anh của anh?"

"Anh tôi."

A Nam buột miệng thốt ra, Thành Vân bỗng nhướng mày: "À…"

A Nam nhìn cô, chuyển ánh mắt thành lời nói: "… Cô thật nhàm chán."

Thành Vân lựa chọn khoan hồng độ lượng cho việc anh tài xế xe mình thuê có thái độ bất kính với mình. Cô hoàn toàn không thèm để ý đến, nhướng mắt nhìn anh: "Anh cảm thấy tôi nhàm chán thì dứt khoát nói hết

chuyện của anh ra đi, con người tôi không chịu thiệt được, bao giờ cũng phải đòi lại cho đủ mới thôi.”

A Nam nhìn sang bên cạnh. Một hồi lâu anh quay đầu lại nói: “Tôi…”

“Ôi, đợi đã.” – Thành Vân ngắt lời anh, giơ ngón trỏ lên, nói với anh như chỉ điểm – “Khi nãy tôi nói với anh đều là thật đó.”

A Nam nhíu mày: “Tôi cũng đâu nói láo.”

“Được.” – Thành Vân vỗ vỗ tay như trêu chọc đứa bé – “Nói đi.”

A Nam bỗng á khẩu không nói được. Con người ta luôn luôn gặp phải tình huống kỳ lạ. Rõ ràng một chuyện rất đơn giản có thể dễ dàng nhìn ra được thái độ, nhưng bởi vì trước đó đã có quá nhiều chuyện nên đâm ra lại trở thành phức tạp.

Thành Vân nói: “Nói đi!”

A Nam khẽ nói một câu, cũng không nhìn cô. Thành Vân nói: “Không nghe rõ.”

A Nam lại nói lần nữa, Thành Vân cau mày: “Có thể thoải mái chút được không? Nói nhỏ như vậy để cho muỗi nghe à?”

Ngọn lửa khẩn trương trong lòng A Nam bị nhóm lên, anh ngẩng đầu nhìn Thành Vân, tiếng nói trở nên to lớn rõ ràng: “Không có kết hôn, cũng không có bạn gái, được chưa?”

Bốn con mắt nhìn A Nam. Không sai, là bốn con mắt. Bà cụ dân tộc Động vẫn chậm chạp sửa sang lại len sợi cũng quay đầu lại cùng với Thành Vân nhìn anh.

Thành Vân chớp chớp mắt, nhỏ giọng nói với A Nam: “Đây không phải là

chuyện đáng kiêu ngạo gì, đừng lớn tiếng như vậy.”

Cô gái này thật là…

A Nam cắn răng, liền quay đầu đi ra ngoài.

Thành Vân gọi với theo sau: “Tìm được Tiểu Trương thì nói cho cô ấy biết tối nay chúng ta đến ở bản của anh nhé.”

Câu nói của cô khiến anh phải dừng bước lại.

“Cái gì?”

“Nói Tiểu Trương không cần liên lạc chỗ ở, chúng ta đến ở bản của anh.”

Núi non yên tĩnh, A Nam cúi đầu một hồi lâu mới từ từ nói: “Nhà tôi điều kiện không tốt.”

“Đi ra ngoài chơi thôi mà, đi chơi cần là cảm giác, không phải cần điều kiện tốt.”

“Hướng dẫn Trương sẽ đồng ý sao?”

“Anh yên tâm.” – Thành Vân thong thả nói – “Tiểu Trương tuân theo nguyên tắc khách hàng là thượng đế, là một hướng dẫn viên du lịch vô cùng có đạo đức nghề nghiệp, không giống với ai kia.”

A Nam không để ý đến lời châm chọc của cô, nói: “Cô muốn ở nhà tôi sao?”

Thành Vân nhấc đôi chân dài lên: “Phải xem anh có mời chúng tôi không đã.”

Đến tận khi bọn họ rời khỏi bản Tam Bảo, A Nam cũng không nói rõ là

anh có muốn mời Thành Vân hay không.

A Nam khá quen thuộc với con đường về nhà, sau khi liên tục rẽ vài khúc cua, xe đã đi trên một con đường nhỏ. Lúc này xung quanh đã không còn nhà lầu, chỉ có vài căn nhà thấp lè tè thỉnh thoảng xuất hiện ven đường. Con đường này cũng không bằng phẳng, nó nhỏ hẹp quanh co và khá gập ghềnh. Trên đường không có ai, lái hơn hai mươi phút chỉ có hai chiếc xe ba bánh chở gỗ chạy lướt qua họ.

Trên đường không có bảng hướng dẫn, cũng không có ngã ba, chỉ có một con đường thẳng đơn sơ như thế, giống như có thể lái đến trời tàn đất tận.

Suốt cả quãng đường rất yên tĩnh. Thành Vân chỉ mở miệng một lần, cô hỏi A Nam: “Đi phía nào?”

A Nam trả lời: “Tây.”

“Cứ thẳng về phía tây à?”

“Ừ.”

“Đi bao lâu?”

A Nam không nói. Thành Vân châm thuốc trên xe, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. A Nam rất trầm lặng, tuy ngày thường anh lái xe cũng không thích trò chuyện, nhưng lần này anh lại vô cùng im lặng.

Gần giống với dòng khí nóng chuyển động dưới mặt đất, cũng giống như mây đen đè nặng phía chân trời.

Sau khi lái gần bốn mươi phút, cuối cùng đi đến một nơi có vài căn nhà lác đác. A Nam dừng lại lại ở một ngã tư, Thành Vân liếc nhìn ra ngoài, bên ngoài đều là nhà xi măng thâm thấp, người qua lại trên đường đều mặc quần

áo công nhân, mặt mũi lấm lem. Nơi này không giống bản dân tộc Động.

Thành Vân vừa định cất tiếng hỏi thì A Nam đã xuống xe, để lại một câu: "Chờ ở đây."

Quay đầu lại, hướng dẫn Trương đang ngủ ở hàng ghế sau, Thành Vân thở dài một hơi, tự nhủ với mình phải kiên nhẫn.

Mười phút sau, A Nam trở lại, xách một chiếc túi nilon màu đen.

Xe khởi động, Thành Vân khẽ hỏi: "Gì vậy?"

A Nam một tay vịn tay lái, một tay gạt cần số, bọn họ quay lại con đường nhỏ khi nãy. Anh không trả lời cô, Thành Vân cười khẩy một tiếng, cũng không cất tiếng hỏi nữa.

Mặt trời sắp xuống núi, bầu trời càng lúc càng đỏ, càng ngày càng tối. Đến tận khi tia sáng cuối cùng tan biến phía chân trời, A Nam mới dừng xe lại.

"Xuống xe." – Anh nói – "Bắt đầu từ đây phải đi bộ."

Anh vừa nói vừa khom lưng lấy thứ gì đó ở bên dưới. Thành Vân nhìn sang, là chiếc túi nilon khi nãy.

A Nam ném chiếc túi cho Thành Vân, Thành Vân mở túi ra, bên trong là một đôi giày du lịch.

Nike…

Đương nhiên là đồ giả.

Thành Vân liếm liếm răng, thật giả đều được, dù sao cũng là một đôi giày du lịch.

http://tieulun.hopto.org

Cô thay giày, bên này A Nam đã mở cửa ra. Lúc anh mở cửa trước xong đang định mở cửa phía sau thì Thành Vân kéo tay anh lại. Không phải là cánh tay, mà là bàn tay. Tay của anh rất lớn, rất cứng, hơi khô và lại nóng hơn tay cô. Nó rất nóng.

Thành Vân mới vừa buộc dây giày xong, lưng vẫn còn khom, liếc nhìn anh từ đầu đến chân: “Cám ơn!”

Tiếng nói của cô giống như truyền đến từ nơi xa, mang theo mùi vị hạt sương và núi rừng.

A Nam như thần xui quỷ khiến hỏi lại một câu: “Cám ơn cái gì?”

Thành Vân mím môi, vẻ mặt bỡn cợt buông tay ra, cũng không trả lời.

Yên lặng trong chốc lát.

Trong sự yên lặng này, A Nam lại lần nữa cảm thấy cô gái này rất kỳ lạ. Ánh mắt của cô vĩnh viễn nhìn thẳng vào bạn, giống như muốn nói với bạn rất nhiều. Nhưng khi bạn thật lòng muốn lắng nghe thì cô lại chỉ im lặng.

Thành Vân từ từ ngồi dậy, khẽ nói: “A Nam…”

A Nam ừ một tiếng khó có thể nghe thấy.

Thành Vân cười nói: “Tôi không trả tiền đôi giày này đâu.”

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 15

A Nam im lặng hồi lâu, Thành Vân như nói đùa: “Sao vậy, tiếc hả? Đàn ông mà, đừng có hẹp hòi như vậy, tương lai làm sao…”

Thành Vân đang nói với giọng nhẹ nhàng thì òa một tiếng, hướng dẫn Trương ở phía sau đang ngủ say bỗng bật dậy: “Sao hả, sao hả? Đến rồi à?”

Không ai trả lời cô ta, A Nam quay lưng bỏ đi, Thành Vân nắm tay mình, cảm giác hơi đau lúc nắm tay vừa rồi vẫn còn lưu lại. Cô trân trối nhìn bóng lưng cao lớn kia, rồi nhanh chóng nhảy xuống khỏi xe đi đến trước mặt anh.

“Chu Đông Nam! Sao anh dám…”

“Ồ…”

A Nam lên tiếng, Thành Vân bỗng cảm giác có gì đó không đúng. Góc độ họ nhìn nhau dường như hơi lạ.

A Nam đứng trước mặt cô, mắt nhìn xuống: “Hóa ra không mang giày cao gót nhìn thế này.”

Thành Vân trợn mắt như sắp rớt ra ngoài. Cô hoàn toàn có thể được coi là một kiểu nữ chân dài. Cô có chiều cao một mét bảy mươi mốt, mang giày cao gót lên chừng một mét bảy mươi bảy, tuy vẫn hơi thấp hơn A Nam một chút nhưng cũng có thể xem như là “ngang hàng”. Hiện tại vừa cởi giày ra, lại rõ ràng thấp hơn anh hẳn nửa cái đầu.

Bên này A Nam lại cố ý ra vẻ như soi mói, khẽ hất cằm, liếc mắt nhìn xuống, nhìn như có vẻ ” bề trên”.

“Chu Đông Nam, anh đừng ngây thơ như vậy.” – Thành Vân kéo áo khoác lại, hơi lùi về phía sau, khoanh tay nhìn anh – “So chiều cao với một người phụ nữ, anh còn có chút mặt mũi nào không?”

A Nam trơ khuôn mặt vô cảm tiêu chuẩn của mình ra, nói: “Tôi đâu có nói gì, là cô hiểu nhầm mà.”

Còn ngụy biện, Thành Vân định nổi cáu, hít sâu một hơi chuẩn bị nói thì A Nam cất lời trước: “Hướng dẫn Trương!”

Thành Vân quay đầu lại, nhìn thấy hướng dẫn Trương bước xuống xe với vẻ mặt mơ màng: “Chị Thành”.

Hướng dẫn Trương chào Thành Vân rồi lại hỏi A Nam: “Đến rồi hả?”

A Nam gật đầu: “Đến rồi, lấy đồ đi, đi theo tôi.”

Lúc anh quay đầu, ánh mắt giao nhau với Thành Vân. Trong mắt Thành Vân rõ rệt hiện lên câu: Coi như số anh may.

Sắc trời đã tối, Thành Vân và hướng dẫn Trương đi theo sau A Nam. Thành Vân vừa đi vừa quan sát. Căn cứ theo cảnh vật trước mắt, nơi này rõ ràng cho thấy là khu chưa khai phá. Nói dễ nghe là sinh thái thiên nhiên nguyên sinh, còn nói trắng ra là vùng núi xa xôi, hoang vu hẻo lánh.

Điển hình nhất chính là đường đi. Con đường đến nhà A Nam hoàn toàn do dấu chân người tạo nên, thực tế do đi nhiều mà thành. Không có xi măng, cũng không có lót đá, tất cả đều là đường đất nhấp nhô, gập ghềnh không bằng phẳng.

Thảo nào mình có đôi giày du lịch. Thành Vân nghĩ đến đây, ánh mắt bất giác nhìn chằm chằm vào người dẫn đường phía trước.

Lưng A Nam rất rộng, chiếc áo jacket đen như mực có vẻ kiên cố hơn trong bóng đêm. Thật ra thì dáng người A Nam rất khá, eo thon chân dài, nhất là mặc kiểu áo jacket ngắn này. Vạt áo vừa nhấc lên cả thân dưới đều lộ ra, vừa nhìn đã thấy được ưu thế.

Có lẽ bởi vì nguyên nhân hằng năm lao động, cơ bắp của anh cũng rất rõ ràng. Thành Vân đi phía sau liếc nhìn cặp mông săn chắc của anh, chậc một tiếng.

Con người anh còn có một đặc điểm, nếu như bạn không đặc biệt chú ý sẽ hoàn toàn không nhận ra anh có dáng vóc đẹp. Anh bước đi luôn luôn cúi đầu khom người, giống như đi dò bom vậy.

Thành Vân vừa ngắm nhìn vừa suy nghĩ, nghĩ mãi đến mức xuất thần, không chú ý người dẫn đường đã dừng chân lại, suýt nữa đã đâm đầu vào người anh.

Lúc họ cách nhau nửa cánh tay, A Nam giơ tay bảo hai cô dừng lại.

“Phía bên này, đã đến rồi.” – A Nam rẽ qua khúc cua, lại nói – “Chú ý dưới chân.”

Trời hoàn toàn tối đen, trong núi chẳng hề có chút ánh sáng. Hướng dẫn Trương đi phía sau, mặt mày ủ rũ nói: “Ôi, cũng tại em, biết thế em đã mang theo đèn pin rồi. Nơi này tối đen như mực, chị Thành phải cẩn thận nhé.”

Thành Vân nói: “Không sao, đều do chị quyết định đột ngột, em chuẩn bị đã chu đáo lắm rồi.”

A Nam nói sắp đến là sắp đến thật. Họ rẽ qua một khúc cua nữa, leo lên

sườn núi, bản bên dưới đã hiện ra trong tầm mắt.

Không có cảnh hàng vạn ngôi nhà sáng đèn đột ngột xuất hiện, cũng không niềm vui tràn trề "liễu rũ hoa cười lại có thôn" (1). Chỉ có vài ngọn đèn leo lét, chắp vá nối thành một bản dân tộc Động yên tĩnh ẩn náu giữa núi rừng.

(1) Bài thơ Du Sơn Tây Thôn của nhà thơ Lục Du thời Nam Tống.

Trong không khí lạnh lẽo âm u như vậy, thế mà Thành Vân lại leo núi đến đổ mồ hôi. Cô đứng bên sườn núi, vuốt ngược tóc lòa xòa trước trán ra phía sau. Gió lạnh thổi qua, cô cảm giác được da mình nhanh chóng se lại.

"Đi thôi."

Nghỉ ngơi trong chốc lát, A Nam lại cất bước đi tiếp. Gần đến cửa bản, mặt đường cũng rộng hơn lúc trước nhiều. Tuy không được làm tỉ mỉ như khu thắng cảnh du lịch, ít ra cũng có thể nhìn thấy dấu vết nhân công. Không giống con đường mới vừa lên núi, đường ở cửa bản có lót đá.

Hướng dẫn Trương cũng chưa từng đến đây, vô cùng tò mò, cô ta giậm giậm chân ở cửa bản, nói: "Nơi này của bọn anh có dự định khai phá không? Trước nay tôi chưa từng đến đây bao giờ."

Bước chân A Nam không ngừng lại: "Không biết, cũng lâu rồi tôi chưa về nhà."

"Có điều nơi này có khai phá cũng không có lợi lắm." – Hướng dẫn Trương bình luận với ánh mắt nhà nghề – "Thứ nhất là quá nhỏ, bản anh có bao nhiêu hộ? Nhiều lắm là chừng một trăm hộ thôi. Thứ hai là quá hẻo lánh. Vốn khuyết điểm hẻo lánh này cũng không lớn lắm, bản Miêu Tây Giang cũng hẻo lánh, nhưng bản người ta lớn, có giá trị khai phá. Chính phủ cũng làm một con đường đi thẳng đến đó. Bản anh nhỏ như vậy còn ở trong núi,

chính phủ sẽ không chịu đầu tư đâu.”

A Nam dường như chẳng hề để ý đến lời nói của hướng dẫn Trương. Cô ta nói một đống nhưng anh chỉ gật gật đầu: “Vậy sao.”

Thành Vân ở phía sau anh hỏi: “Anh có nói với trong nhà biết là mình sẽ về không?”

A Nam quay đầu lại nhìn cô một cái, rồi quay trở lại: “Nói rồi.”

“Nói hồi xế chiều à?”

“Ừ.”

“Phòng chuẩn bị xong chưa?”

A Nam dừng lại, quay đầu qua, mặt vô cảm nói: “Sao cô không hỏi là đến nhà tôi có phiền đến chúng tôi hay không?”

Thành Vân kinh ngạc trợn tròn mắt, chợt hiểu ra, cô cất tiếng: “À…”

A Nam im lặng, Thành Vân bỏ hai tay vào túi nhìn anh, nói: “Có cơ hội kiếm tiền ăn ở mà anh Chu không muốn à?”

Nói xong cũng không đợi A Nam trả lời, Thành Vân lấy thuốc lá trong túi ra châm, nói với hướng dẫn Trương: “Vậy chúng ta tìm nhà khác là được rồi.”

Hướng dẫn Trương nhìn ra được Thành Vân đang trêu chọc Chu Đông Nam, vội vàng phụ họa: “Được ạ. Chị Thành nói sao cũng được hết.”

Thành Vân nói xong còn thật sự dẫn theo hướng dẫn Trương đi vòng qua A Nam. Mới vừa vào cửa bản, A Nam gọi với theo cô: “Cô bao nhiêu tiền một đêm…?”

http://tieulun.hopto.org

Tôi bao nhiêu tiền một đêm à? Thành Vân quay đầu, hơi nhướng mày nói: “Tôi một đêm đắt lắm đó.”

Nói xong cô không nhịn được bật cười.

Chính anh cũng cảm giác lời vừa nói ra có gì đó không đúng, đang định giải thích thì lại mơ hồ cảm thấy như vậy sẽ bị cô cười thảm hại hơn nữa. Lúc này nói nhiều chi bằng im lặng.

“Nào, nào, nào, anh đến đây.” – Thành Vân từ từ nín cười, thẳng người lên kêu A Nam – “Chúng ta vừa đi vừa bàn xem một đêm bao nhiêu tiền?”

A Nam cắn chặt răng, bị Thành Vân ép sát từng bước. Trong đêm tối cô cũng không cười nữa, nhưng đôi mắt kia còn mờ ám hơn nụ cười vô số lần. A Nam không thấy rõ khuôn mặt cô, lại có thể cảm nhận được cô vẫn đang nhìn anh.

A Nam đứng yên, Thành Vân bước đến, đứng trước mặt anh, ngẩng đầu lên khẽ nói: “Tối như vậy cũng khó nhìn ra có đỏ mặt hay không.”

A Nam cúi đầu nhìn cô, làn da cô láng mịn tinh tế trong gió núi lạnh lẽo.

Trong cái nhìn soi mói của cô, anh nói: “Không đỏ.”

Thành Vân từ từ nhoẻn khóe môi: “Vậy sao?”

Cô vừa nói vừa như muốn phán đoán, nheo mắt lại, kiễng chân lên, tỉ mỉ nhìn anh.

Môi A Nam mím lại thành một đường, nhưng chân vẫn đứng yên , cổ cứng đờ, chỉ đứng tại chỗ để mặc cho cô nhìn. Anh lại cảm thấy kỳ lạ. Đi ra ngoài đã vài ngày sao trên người cô vẫn mang theo hương thơm nhỉ.

Một hồi lâu, Thành Vân lui về phía sau, vỗ nhẹ lên cánh tay A Nam:

“Thật đúng là không hề đỏ.”

A Nam: “…”

Thành Vân nói: “Không giỡn nữa, nói nghiêm túc, dẫn đường đi.”

A Nam thầm thở phào một hơi.

Nhìn từ trên sườn núi cảm giác bản này không lớn, nhưng sau khi thật sự đi vào lại cảm thấy giống như không có giới hạn. Nhà cửa dày đặc, từng ngôi nhà nối liền với nhau. Rất nhiều ngõ hẻm giao nhau, vô cùng rắc rối.

Nếu như không có người quen lối quen nẻo dẫn đường thì thật khó tìm được địa điểm. Ba người đi vòng vo trong ngõ hẻm tối đen như mực khá lâu, rốt cuộc A Nam dừng chân lại.

“Đến rồi.”

Thành Vân nhìn xung quanh, cô vốn đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng đối mặt với một căn nhà xập xệ, đến khi nhìn tận mắt lại thấy hoàn toàn khác biệt. Tuy nhà A Nam không tính là lớn, nhưng phòng ốc vẫn còn rất mới, mà còn thuộc dạng khấm khá trong bản này.

Thành Vân liếc nhìn anh: “Gia đình bậc trung à?”

A Nam hiếm khi trêu chọc lại cô: “Được thông qua không?”

Có điều nhà nơi đây không giống lắm với bản Tam Bảo đã tham quan vào ban ngày. Hướng dẫn Trương bên cạnh không quên bổn phận, giới thiệu với Thành Vân:

“Chị Thành, phần lớn nhà cửa của dân tộc Động vùng núi đều là nhà sàn. Bên dưới chứa đồ đạc linh tinh và nuôi gia súc, trên lầu thì giành để ở. Vào ban ngày hàng hiên phía trước dùng để nghỉ ngơi hoặc là để phụ nữ người

Động làm thủ công. Phía sau là nội thất, bên trong có nhà bếp, còn có lò sưởi. Hai bên lò sưởi thường là phòng ngủ."

Cô ta vừa giới thiệu vừa giơ điện thoại di động lên soi sáng: "Em xem thử đã… Bản này hẳn là đã lâu đời, rất nhiều nhà cửa đều nối liền với nhau, mái nhà cong đụng vào nhau, có thể lẫn… Aaaaaa!"

Hướng dẫn Trương chợt kêu lên, ném điện thoại di động đi. Thành Vân nhanh chóng quay đầu lại, trong góc tối chỉ thấy một chiếc bóng đen thui đứng phía sau hướng dẫn Trương.

Hướng dẫn Trương bị dọa sợ đến mức ôm đầu chạy ra núp phía sau Thành Vân.

Thành Vân mím môi, nhìn thẳng vào bóng người kia, giọng nói lạnh lùng trấn tĩnh: "Ai? Lên tiếng có được không? Khiến người khác sợ hãi ai chịu trách nhiệm chứ?"

Loại bản làng xưa cũ nơi núi sâu thế này, cộng thêm một bóng người im thin thít đứng trong góc tối quan sát người ta, đổi lại là ai cũng phải khiếp sợ thôi. Thành Vân vừa dứt lời, bóng người kia hơi nhích lên phía trước. Hướng dẫn Trương núp sau Thành Vân, nghẹn ngào nói: "Chị Thành…"

Thành Vân một tay che lại hướng dẫn Trương, lạnh lùng nói: "Bảo lên tiếng không nghe hả?"

Cô quay đầu trừng mắt nhìn A Nam một cái: "Anh đứng thừ ra đó làm gì? Qua đây!"

A Nam bước đến, khẽ kêu: "Anh!"

Thành Vân cau mày, hướng dẫn Trương từ từ ló đầu ra. A Nam lại nói thêm vài câu, có điều là tiếng dân tộc Động, Thành Vân nghe không hiểu.

Chỉ thấy bóng người kia dần dần đi ra khỏi bóng tối, mượn ánh sáng yếu ớt, Thành Vân nhìn thấy rõ tướng mạo của anh ta.

Không biết có phải do tiếng "anh" khi nãy hay không, cô thật sự nhìn thấy được một chút bóng dáng của A Nam trên khuôn mặt anh ta. Xương lông mày hai người đều rất cao, hốc mắt sâu, da ngăm đen. Nhưng anh ta và A Nam lại khác nhau rõ rệt. Người này hai mắt vô thần, môi hơi nhếch, cứ đứng thừ ra đó, rõ ràng là có vẻ sống lâu ở trên núi đầu óc không bình thường. So với anh ta, vẻ lăn lộn phố phường của A Nam trông linh lợi hơn nhiều.

Với lại, Thành Vân không biết A Nam và anh trai của anh hơn kém nhau mấy tuổi, nếu chỉ nhìn từ bề ngoài, nói anh trai anh đã bốn mươi tuổi cô cũng tin.

Hướng dẫn Trương bước ra không núp phía sau Thành Vân nữa, hơi ngượng ngùng: "Chị Thành, em xin lỗi."

Thành Vân vỗ vỗ vai cô ta: "Không sao đâu."

A Nam cùng anh trai anh nói xong, quay đầu lại nói với Thành Vân và hướng dẫn Trương: "Đến đây đi."

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Két một tiếng, cửa nhà mở ra. A Nam đi đầu, vào nhà trước tiên. Hướng dẫn Trương vẫn hơi sợ anh trai của A Nam, đi theo sát anh vào trong nhà. Chỉ còn Thành Vân và anh trai của A Nam ở bên ngoài. Trước khi vào nhà Thành Vân hỏi một câu: “Xưng hô thế nào?”

Anh trai A Nam đứng ngây ra, giống như không hiểu lời Thành Vân nói. Mãi cho đến khi A Nam đi ra ngoài lần nữa, anh ta vẫn nhìn Thành Vân chằm chằm như vậy.

“Vào đi.”

A Nam nói với Thành Vân. Thành Vân không nhìn anh trai của A Nam nữa, quay đầu vào nhà.

Nhà A Nam kết cấu ba tầng, vừa vào nhà là ngửi ngay thấy mùi hương gỗ, đại sảnh chất đầy vật linh tinh. Bởi vì trời quá tối, Thành Vân cũng không thấy rõ trong nhà có những gì. A Nam dẫn cô vào nhà, rồi lên tầng hai, đi vòng qua hành lang gấp khúc có hai căn phòng.

A Nam nói: “Hai người ở chung căn phòng này. Bên cạnh là phòng tôi và anh tôi.”

“Ba anh đâu?”

“Ông không ở nhà, ở trong thành phố, mấy ngày nữa sẽ trở lại.”

A Nam vừa nói vừa đẩy cửa phòng ra cho Thành Vân. Thành Vân ngẩng đầu nhìn thấy trên trần có bóng đèn tuýp. Cô tìm được công tắc nơi cửa, bật hai cái nhưng không có động tĩnh gì.

“Đèn hư rồi.”

A Nam vào phòng, đi thẳng đến chỗ một chiếc thùng lớn, lấy thứ gì đó từ bên trong ra. Thành Vân cho rằng là nến, kết quả là đèn pin.

Vẫn rất hiện đại hóa nhỉ.

“Cầm lấy đi.”

A Nam bật thử hai cái, đèn pin còn dùng được. Thành Vân bật lên, soi qua soi lại trong phòng. Trong phòng có một chiếc giường trống và một cái bàn. Đèn pin chiếu ra một luồng sáng, trong đó thấy được bụi bặm khẽ bay lượn.

“Anh bảo chúng tôi ở đây à?” – Thành Vân nói.

A Nam nhìn cô một cái: “Tôi cũng đã nói là điều kiện không tốt rồi mà.”

“Điều kiện tốt hay không dù sao anh cũng phải cho chúng tôi một chiếc chăn chứ. Trời rét thế này bảo chúng tôi tự ôm nhau sưởi ấm à?”

“Ồ, có chăn chứ.”

A Nam ra khỏi phòng, Thành Vân nghe thấy tiếng anh bước lộc cộc lên lầu trong bóng tối. Một lát sau, anh ôm chăn trở lại.

Hướng dẫn Trương nói: “Có giẻ lau không?”

A Nam lại đi ra ngoài, cầm miếng giẻ lau trở lại. Hướng dẫn Trương nhận lấy, lau ván giường một lượt. Cô ta vừa lau vừa nói: “Ồ không bụi bặm lắm.”

A Nam đứng bên cạnh nhìn: “Phòng này thường xuyên được lau dọn.”

Chạy cả ngày đường, ba người đều hơi mỏi mệt. Thành Vân trải chăn lên giường: “Được rồi, tối nay nghỉ ngơi trước đã. Có chuyện gì ngày mai nói sau.”

Thành Vân chỉ cởi áo khoác ngoài, mặc áo len và quần đi ngủ. Hướng dẫn Trương nằm bên cạnh cô, cũng mặc nguyên quần áo.

Trên chăn có vị ẩm mốc lành lạnh, Thành Vân chỉ kéo chăn đến vai. Đêm khuya yên lặng, tuy mệt nhọc cả ngày nhưng kỳ lạ là sau khi Thành Vân nằm xuống lại không thấy mệt nữa.

Hướng dẫn Trương nhỏ giọng hỏi Thành Vân: “Chị Thành, chị ngủ chưa?”

“Chưa.”

“Chị có cảm thấy ở đây hơn rợn người không?”

Thành Vân cười cười trong bóng tối: “Rợn người chỗ nào?”

“Em cũng không nói rõ được…”

“Ừ.” – Thành Vân trêu chọc cô – “Phim ma đều quay ở mấy chỗ này.”

Cô nói xong cảm giác hướng dẫn Trương co rút lại trong chăn, cười khanh khách: “Tiểu Trương, nhát gan vậy không được đâu.”

Hướng dẫn Trương nhích đến gần Thành Vân, nhỏ giọng nói: “Chị Thành, chị không sợ ma sao? Từ nhỏ em rất sợ nghe chuyện ma, dù biết là giả nhưng vẫn sợ.”

“Vậy sao?” – Thành Vân chậm chạp nói – “Vậy bây giờ em sợ không?”

“Hơi hơi…”

Thành Vân gật đầu: “Em nên sợ.”

“Hả?”

“Bởi vì có người đang đứng ở cửa phòng chúng ta.”

“Aaaaa!”

Hướng dẫn Trương hét lên thảm thiết, Thành Vân sợ phiền hà đến người trong bản, cô ta vừa cất tiếng kêu thì Thành Vân đã bịt miệng cô ta lại.

“Nhỏ giọng một chút.”

Hướng dẫn Trương núp trong chăn run rẩy, Thành Vân vỗ vỗ cô ta: “Không sao đâu, để chị đi xem.”

Thành Vân bước xuống đất, đi đến cửa đẩy ra, người đứng bên ngoài dường như bị cô làm giật mình. Thành Vân khoanh tay, thản nhiên nói: “Có chuyện gì?”

Người đứng ngoài cửa chính là anh trai của A Nam, anh ta mặc một chiếc áo phao lông vũ cũ màu đen, phía trên có vài mảnh vá. Dáng vóc anh ta cao ráo giống A Nam nhưng lại không khỏe mạnh như anh. Người hơi khòm, da mặt cũng rất xấu, khô nứt nẻ. Vừa nhìn đã biết đây là tầng lớp dưới đáy xã hội hằng năm phải lao động cực khổ kiếm sống.

Mà ánh mắt của anh ta cũng rất kỳ lạ, nhìn người ta chằm chằm lại như không phải, miệng dẩu lên như muốn nói chuyện. Cho dù là dân công làm lụng vất vả cũng không trở nên giống như anh ta. Tinh thần người này chắc chắn hơi có vấn đề.

Thành Vân nghĩ đến đây liền nảy sinh một chút đề phòng. Cô đứng ở cửa

nhìn sang căn phòng bên trái, nói: “A Nam đâu?”

Anh ta nghe thấy, quả thật phản ứng hồi lâu mới thuận tay chỉ chỉ bên dưới.

“Đang nấu nước…”

Tiếng nói anh ta hơi khàn, rất nặng giọng địa phương. Thành Vân nhìn bàn tay anh ta giơ lên, đốt ngón tay thô, có dấu vết nứt da.

“Anh tìm bọn tôi có việc gì? À đúng rồi, tôi còn chưa biết tên anh?”

Thành Vân hỏi xong, cho anh ta đầy đủ thời gian suy nghĩ. Cuối cùng anh ta khẽ nói một câu, Thành Vân không nghe rõ: “Chu Đông gì?”

“… Thành.”

“À, Chu Đông Thành.” – Thành Vân hỏi – “Anh lớn hơn A Nam bao nhiêu tuổi?”

Chu Đông Thành chậm chạp giơ tay lên, đưa ra một ngón.

“…” – Thành Vân không biết nói sao – “Anh lớn hơn anh ta một tuổi hay mười tuổi?”

Chu Đông Thành lắc đầu, phía sau anh ta bỗng có người cất tiếng.

“Anh tôi lớn hơn tôi một giờ, chúng tôi là sinh đôi.”

Kèm theo lời nói, A Nam đã đi đến phía sau Chu Đông Thành. Hai người cao xấp xỉ nhau, A Nam giơ tay, Chu Đông Thành đưa một món đồ đen thui cho anh, sau đó bỏ đi.

“Sinh đôi?” – Trong khoảnh khắc A Nam xuất hiện, Thành Vân yên tâm

lại, sau đó hỏi từng câu từng chữ – “Anh chắc chứ?”

A Nam cầm món đồ trong tay lên, đó là một túi nước plastic. Tay còn lại A Nam đang xách một cái siêu, anh đặt siêu nước qua bên cạnh, siêu nước bốc hơi nóng lượn lờ.

Thành Vân đi đến, cầm túi chườm nóng giúp anh. A Nam cầm siêu lên định rót nước vào trong đó.

“Anh đổ cho đúng nhé. Làm bỏng tôi là không trả tiền ăn ở đâu đấy.”

“…”

Không có đèn chiếu sáng nhưng A Nam rót rất chính xác, chẳng hề văng ra một giọt nước nào. Trong quá trình dòng nước nóng đổ xuống, Thành Vân lại hỏi anh: “Mới vừa rồi anh nói thật à? Anh và anh trai anh là sinh đôi hả?”

“Ừ.” – A Nam khẽ nói – “Thật.”

“Vậy tại sao anh ta lại như vậy?”

A Nam ngước mắt liếc nhìn cô: “Như thế nào?”

“Nhìn nước đi.”

A Nam cúi đầu, Thành Vân thản nhiên nói: “Có phải tinh thần anh trai anh có vấn đề không?”

A Nam không trả lời, giống như không muốn nói nhiều, Thành Vân cũng không hỏi nữa. Túi nước không đổ đầy lắm, A Nam thắt lại rồi đưa cho Thành Vân, nói: “Đặt ở cuối giường, trong núi lạnh.”

A Nam nói xong liền định đi, Thành Vân tựa vào khung cửa nói: “Sáng mai nấu chút nước nóng cho tôi.”

A Nam quay đầu, không nhìn thấy rõ bóng dáng Thành Vân trong đêm tối.

“Tôi muốn tắm…”

Tiếng nói của cô nhẹ nhàng bay bổng giống như lông vũ màu đen bay lơ lửng trong trong núi rừng rồi lặng lẽ rơi xuống đất theo hành động cô quay đi. Thành Vân mở đèn pin lên, thấy hướng dẫn Trương nằm núp trong chăn chỉ chừa hai mắt.

“Làm gì vậy?” – Thành Vân vừa nói vừa đi qua, đặt túi chườm nóng vào cuối chăn theo lời A Nam bảo.

“Chị Thành, sao anh của anh ta lại thích hù dọa người khác như vậy?”

Thành Vân nằm dài trên giường, đắp kín chăn, nói: “Ngủ đi.”

Lăn qua lộn lại một hồi, nỗi mỏi mệt khi nãy tràn về, Thành Vân và hướng dẫn Trương nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Thành Vân bị cái lạnh làm tỉnh giấc. Túi chườm nóng dưới chân đã nguội từ lâu, trong chăn vẫn còn chút ấm áp, nhưng mặt và cổ lộ ra ngoài đã lạnh cóng.

Giường quá cứng, ngủ không thoải mái. Thành Vân ngồi dậy, cảm thấy sau lưng giống như bị đóng đinh. Lúc cô vặn người liếc thấy hướng dẫn Trương vẫn nằm bên cạnh.

“Tiểu Trương?”

Hướng dẫn Trương còn đang ngủ, chân mày hơi cau lại trong giấc mơ, hé miệng thở từng hơi từng hơi, còn bất chợt hít mũi. Thành Vân cảm thấy không đúng lắm. Cô đưa tay đến sờ trán hướng dẫn Trương.

Bị cảm rồi.

Thành Vân nhanh chóng rời giường, mặc quần áo vào xong thì hướng dẫn Trương cũng mơ mơ màng màng tỉnh lại.

“Chị Thành.”

Cô ta cất lời, rất nặng giọng mũi. Thành Vân đi đến bên cạnh, kéo chăn lên cao một chút cho cô ta.

“Em cảm thấy thế nào? Chị thấy hình như em bị cảm rồi, hơi nóng.”

Hướng dẫn Trương khàn khàn nói: “Em bị cảm…”

Thành Vân nói: “Em nằm đi, chị đi xem có thuốc cảm hay không?”

“Chị Thành…”

Thành Vân vừa dợm bước, hướng dẫn Trương đã gọi cô lại. Cô quay đầu, nhìn thấy hướng dẫn Trương đầy khẩn thiết nhìn cô.

“Trừ… trừ tiền sao…?”

Thành Vân cảm thấy hơi vô lý: “Mẹ ơi, em bị Chu Đông Nam lây bệnh hả? Đàng hoàng nằm đó cho chị.”

Cô đẩy cửa ra, thoáng chốc cái lạnh trong núi bao phủ toàn thân. Giống như một con sóng lớn đánh vào da thịt, lan tỏa khắp cả người. Bước chân vốn hơi nhanh cũng dần dần chậm lại.

Khói trắng bốc lên ở trong góc dưới lầu, có lẽ là A Nam đang nấu nước.

Đêm đã tan hết, cả bản dân tộc Động hiện rõ dưới ánh sáng ban ngày. Nếu nói đêm qua bản làng như bị phủ một lớp sa đen, thì hiện giờ giống như gió

đã thổi lớp sa đó bay đi, cho người ta nhìn thấy rõ bức tranh thủy mặc mờ nhạt bên dưới. Tuy bút pháp không tinh tế lắm, chi tiết cũng không linh động, nhưng lại đáng quý ở chỗ chân thật, chân thật vô cùng.

Bước chân Thành Vân chậm dần, cô đi xuống lầu, quả nhiên A Nam đang nấu nước. Chỗ nấu nước ở ngoài phòng, A Nam đặt một chiếc ghế nhỏ, trên đó có một bình nước nóng. Cửa tầng một đang mở rộng, trong góc cửa ló ra một sợi dây cột cửa lại, dây điện nấu nước nóng cắm ở phía trên.

A Nam khoanh tay tựa vào ván cửa, cúi đầu nhìn siêu nước đang bốc khói. Có lẽ vì ở nhà, anh đã cởi chiếc áo jacket ra, đổi sang một bộ quần áo sạch khác. Trang phục này chắc là trang phục thường ngày của dân tộc bọn anh. Áo màu đen tuyền, hai vạt áo mở ra, dài hơn áo bình thường một chút, qua thắt lưng nửa thước. Quần cũng màu đen, là chiếc quần vải thô ống đứng thông thường. Anh vẫn mang đôi giày lúc trước.

Anh đang xuất thần, hoàn toàn không chú ý đến Thành Vân đã xuống lầu. Cho nên cứ thế, anh nhìn bình nước còn cô nhìn anh. Thật ra thì cô cũng không biết mình đang nhìn cái gì. Anh không đẹp trai hơn, cũng không trắng ra. Anh đứng tựa lưng vào cánh cửa, bởi vì tay khoanh lại nên lưng áo anh căng ra, hiện rõ một đường hơi cong. Mặt anh vẫn không có biểu cảm gì, đôi môi ngậm lại, mắt nhìn vào bình nước sắp sôi.

Nước da anh vẫn đen như cũ nhưng dường như lại có nét khác. Khuôn mặt mà cô vẫn luôn mang ra trêu chọc suốt cả quãng đường phối với bản làng xưa cũ, núi non xanh biếc thế này lại khiến người ta có một cảm giác trống vắng đáng sợ.

Có lẽ ý nghĩa quê hương là đây. Anh ở nơi này chung quy không giống với anh khi ở những nơi khác.

Thành Vân khẽ nghiêng đầu, cô cảm thấy A Nam được tôn lên bởi núi

non này, bởi bản làng cũ kỹ này, thậm chí là bởi bộ quần áo tối đen như mực này. Có điều cô lại không hề có cảm giác kinh ngạc.

Thành Vân cảm thấy A Nam giống như món cơm lam, còn là loại chưa chín kia. Nó khô khốc, cứng ngắc khiến người ta không thể nào thích nổi, nhưng thỉnh thoảng người ta dâng trào tâm huyết kề gần vào nó lại ngửi thấy hương thơm tỏa qua khe ống trúc.

Hiện tại Thành Vân đã ngửi thấy hương thơm đó rồi.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Cô đi đến bên cạnh A Nam, rốt cuộc anh cũng chú ý đến cô.

“Dậy rồi à?”

“Ừ, nhà anh có thuốc cảm không?”

A Nam thẳng người lên nhìn cô: “Cô bị cảm à?”

Thành Vân lắc đầu: “Không phải tôi, là hướng dẫn Trương. Có thể do ngủ bị lạnh cộng thêm còn bị anh trai anh dọa sợ.” – Cô vừa nói vừa liếc nhìn A Nam – “Anh của anh luôn như vậy à?”

Ánh mắt A Nam lại nhìn vào siêu nước, lắc đầu khẽ nói: “Không đâu.”

“Tìm thuốc trước đi, cô ấy vẫn còn nằm trên lầu.” – Thành Vân hỏi anh – “Có thuốc không?”

“Ừ, để tôi xem thử.”

Trước khi A Nam đi, nước đã sôi lên. Anh chỉ chỉ vào trong nhà nói: “Đã nấu mấy ấm rồi, chắc đã đủ để cô tắm, bên trong có bồn và khăn, còn cả đồ mua cho cô… Tôi đi lấy thuốc cho hướng dẫn Trương.”

Thành Vân bĩu môi: “Đồ gì mua cho tôi?”

A Nam liếc cô một cái rồi quay người lên lầu. Thành Vân cười chế nhạo rồi tự nhấc ấm vào phòng.

Bản dân tộc Động này xa khu vực thành thị, dường như thói quen sinh hoạt cũng hơi khác với người hiện đại. Nhà A Nam không có phòng tắm, chỉ có một khoảng trống được che chắn xung quanh chừng bốn mét vuông, bên trong đặt một chậu gỗ, bên cạnh chậu gỗ có một thùng lớn, bên trong là nước nóng. Tấm ván gỗ bên cạnh có đóng đinh để tiện treo đồ. Thành Vân nhìn sang, tổng cộng có bốn cây đinh, cây đầu tiên treo khăn tắm, cây thứ hai treo quần lót và áo ngực.

Xem ra hai món đồ lót là đồng bộ, chất lượng bình thường, không bàn đến kiểu dáng, chỉ thấy là màu đỏ đến chói mắt.

Thành Vân đi qua, giơ tay lên, ngón tay thon dài của cô móc lấy chiếc áo ngực giơ lên nhìn. Bỗng nhiên cô thấy được gì đó. Thành Vân nghiêng đầu nhìn thấy nửa cái đầu lộ ra phía sau tấm ván gỗ.

Chu Đông Thành.

Hình như đã lâu anh ta chưa gội đầu, tóc hơi bóng dầu, trên mặt cũng lấm lem. Lúc này anh ta đang kéo cửa ra nhìn vào trong.

Thành Vân nhìn anh ta, anh ta cũng nhìn Thành Vân chằm chằm không chớp mắt.

Cuối cùng Thành Vân giơ chiếc áo ngực kia nhìn về phía Chu Đông Thành, nói: “Em trai anh thích kiểu này à?”

Ánh mắt Chu Đông Thành dại ra, cũng không biết là có hiểu câu hỏi của Thành Vân hay không. Anh ta không phủ nhận cũng chẳng lắc đầu.

Thành Vân đong đưa chiếc áo ngực trước mặt anh ta, cười nói: “Người khô khan như vậy không ngờ trong lòng lại hư hỏng đến thế. Cũng không phải là năm tuổi, mặc rực rỡ như vậy làm gì.”

http://tieulun.hopto.org

Chu Đông Thành vẫn im lặng. Thành Vân đặt chiếc áo ngực xuống, đi vài bước đến gần anh ta. Dường như Chu Đông Thành sợ hãi muốn bỏ đi, Thành Vân gọi anh ta lại: “Đừng đi, tôi hỏi anh một vài chuyện.”

Chu Đông Thành nhìn Thành Vân chằm chằm. Thành Vân đứng cách anh ta hai bước chân, ngẩng đầu nhìn anh ta nói: “Em trai anh từng có người phụ nữ nào không?”

Lúc này Chu Đông Thành không do dự, anh ta nhanh chóng gật đầu: “Có.”

Sắc mặt Thành Vân không thay đổi, nói: “Bây giờ thì sao?”

Chu Đông Thành suy nghĩ một lát rồi lắc đầu.

“Trước kia có.” – Anh ta suy nghĩ, lại lộ ra vẻ mặt vô cùng chán ghét, nói đứt quãng: “Cô gái đó… xấu xa.”

Lúc Chu Đông Thành nói đến chữ xấu xa thì nghiến răng rất mạnh, giống như vô cùng hận cô ta.

“À.” – Thành Vân thản nhiên gật đầu, dẫn dắt anh ta từng chút từng chút – “Cô gái kia xấu xa thế nào?”

Chu Đông Thành chun mũi: “Kẻ lừa gạt.”

“Lừa gạt cái gì?”

“Kẻ lừa gạt.”

“…” – Thành Vân cảm thấy hỏi như vậy không có kết quả, bèn đổi đề tài – “Em trai anh biết cô ta khi nào?”

Chu Đông Thành lại ngơ ngác, giống như đang nhớ lại.

“… Rất nhiều năm về trước.”

“Rất nhiều năm là năm nào? Anh ta hai mươi bảy tuổi còn chưa kết hôn, thuộc dạng hiếm hoi trong dân tộc thiểu số đó.”

Chu Đông Thành rũ mắt: “Cỡ sáu bảy năm.”

“Sáu bảy năm?” – Thành Vân thật sự không ngờ đến con số này, cau mày lại – “Chỉ có một người thôi à, sau này không có ai nữa sao?”

Chu Đông Thành lại lộ ra vẻ mặt chán ghét, oán hận nói: “Cô ta hại A Nam.”

Thành Vân không nói tiếp, cô nhìn ra Chu Đông Thành vẫn còn chưa nói hết.

“Cô ta lừa hết tiền của A Nam.”

“…”

Thành Vân à một tiếng không biết có ý gì, cảm giác bản thân hơi buồn cười.

“Lừa tiền à? Đây đối với anh ta mà nói quả thật là sét đánh giữa trời quang mà.” – Cô ta nhìn Chu Đông Thành lại hỏi – “Vậy còn anh, tôi nghe A Nam nói anh kết hôn rồi, vợ anh đâu?”

Cô hỏi xong những lời này, thấy ánh mắt Chu Đông Thành càng dại ra hơn. Vẻ mặt lại vô cùng khó khăn, giống như đang suy tư một vấn đề mà cả đời này cũng nghĩ không thấu vậy.

Anh ta lầm bầm gì đó trong miệng, tất cả đều là tiếng dân tộc Động, Thành Vân chẳng hiểu lấy một câu.

Anh ta tự nói thầm quái dị như vậy một hồi, lại bỗng quát to lên, từng tiếng lại từng tiếng.

Thành Vân lui về phía sau một bước, tay đặt lên cửa, chuẩn bị bỏ đi bất cứ lúc nào.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Thành Vân mở cửa ra, nhìn thấy bóng dáng A Nam thoáng chốc đã đi đến đây. Anh ôm lấy Chu Đông Thành từ phía sau, kéo anh ta ra ngoài.

Hai người nói chuyện ở phía sau tấm ván gỗ, tuy Thành Vân không hiểu tiếng nói của họ, nhưng cô vẫn nhận ra được tiếng của A Nam. Tiếng A Nam không cao không thấp, cũng không quá khẩn trương, giống như rất quen với tình huống trước mắt. Một lát sau tiếng nói nhỏ dần. Chu Đông Thành đi ra từ phía sau, cũng không nhìn đến Thành Vân, cứ thế đi thẳng ra khỏi phòng.

A Nam đứng phía sau anh ta, sau khi nhìn anh ta rời đi mới nói với Thành Vân: “Không dọa cô chứ?”

Thành Vân nói: “Sao lại thế?”

A Nam mấp máy môi, Thành Vân lại nói: “Ít nhất phải nói cho tôi biết mấy chuyện kiêng kỵ, chúng tôi vốn đang nói chuyện rất bình thường.”

A Nam nhìn ra ngoài, hít sâu một hơi, quay đầu lại nói: “Vợ anh ấy.”

“Vợ anh ta thế nào?”

“Bỏ theo người khác.”

“…” – Thành Vân há hốc mồm, chậm chạp nói – “Nhà bọn anh…”

Cô nói được một nửa, A Nam nhìn cô: “Hả?”

“Không có gì.” – Không nên châm dầu vào lửa.

Thành Vân cởi áo khoác ra, nói: “Tôi muốn tắm, anh tìm được thuốc chưa?”

“Cô ta đã uống thuốc rồi, bây giờ đang ngủ, chắc là không sao đâu.”

Thành Vân đóng cửa lại lần nữa: “Không sao là tốt rồi. À, đúng rồi…”

Trước khi Thành Vân đóng cửa lại, lộ ra đôi mắt qua khe cửa, nói với A Nam: “Kiểu dáng tạm được.”

“…”

Thành Vân cởi quần áo ra, nhưng trong nháy mắt phát hiện trong phòng đã không có chỗ nào để treo đồ nữa. Hai cây đinh cuối cùng bị cô treo áo khoác và quần rồi, áo len và áo lót không có chỗ treo.

Thành Vân gõ gõ cửa: “Đi chưa?”

Bên ngoài rất an tĩnh, Thành Vân không muốn rời xa thùng nước nóng đang bốc hơi nghi ngút, cô nghĩ có nên vứt thẳng xuống đất hay không.

Đúng lúc cô đang tính toán độ cao của tấm ván, tiếng nói A Nam khẽ khàng vang lên: “Hả?”

Thành Vân quay đầu: “Anh còn ở bên ngoài à?”

“Còn.”

“Cầm đồ giúp tôi, hết chỗ treo rồi.”

Thành Vân nghe thấy tiếng bước chân dừng ở cửa. Cô vắt áo len lên, ở bên kia A Nam kéo xuống. Thành Vân cởi áo giữ ấm vắt lên, A Nam lại kéo

xuống.

Cuối cùng chỉ còn lại một chiếc áo ngực trên tay Thành Vân. Đây là một chiếc áo ngực được làm thủ công. Nền xanh ngọc, thêu hoa văn màu đen, bên dưới hình trái tim.

“Còn nữa không?” – A Nam hỏi bên kia cánh cửa.

Thành Vân đứng sau tấm ván bên này, cả người trần truồng. A Nam và cô chỉ cách một cánh cửa, cô suy nghĩ rồi vắt chiếc áo ngực lên… Nhưng cô không hề thả tay ra, ngón trỏ cô móc vào dây áo ngực. A Nam không biết, kéo một cái lại kéo không qua. Anh cho rằng bị vướng ở đâu đó rồi nên lại kéo thêm một cái nữa. Dĩ nhiên vẫn kéo không qua. Thành Vân cười thầm. Cô giống như đáp lại anh, ngón tay nhẹ kéo lại hai cái.

Cô cũng không kéo qua. Cô cảm giác được áp lực dưới ngón tay. Cô không biết ở bên kia anh đang nắm chiếc áo ngực này như thế nào. Có lẽ là anh cũng dùng một ngón tay móc vào dây áo ngực.

Sau khi Thành Vân kéo lại hai cái rồi thả lỏng tay ra. Chiếc áo ngực mang theo lực đàn hồi bị A Nam kéo qua.

Yên tĩnh trong chốc lát, sau cánh cửa vang lên giọng nói rầu rĩ của anh: “… Còn nữa không?”

“Hết rồi.”

“Vậy tôi đi đây, quần áo tôi để trên ghế, tôi sẽ đóng kỹ cửa phòng, cô tắm xong cứ đi thẳng ra ngoài là được.”

“Được.”

Trang bị đơn sơ, Thành Vân đánh nhanh thắng nhanh. Bất kể hoàn cảnh

thế nào, trong thời tiết rét mướt nơi đây chỉ cần được tắm nước nóng, tẩy sạch mồ hôi và bụi bặm trên người luôn khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Thùng nước trông nhỏ nhưng quả thật đủ tắm rửa. Thành Vân tắm xong, lau khô người, lấy xuống bộ đồ lót A Nam mua trong màn hơi nước đang bốc lên mù mịt. Quả thật chất lượng bình thường, chất vải rất cứng, hơi cà vào da.

Sau khi mặc xong, Thành Vân đẩy cửa ra. Trong phòng yên lặng không có một bóng người.

Thành Vân mặc xong quần áo, lau khô nước trên chân,rồi mang giày du lịch vào. Cô lại quay người đi vào trong chỗ tắm, bưng nước nóng còn dư ra ngoài, đổ vào chậu rửa mặt.

A Nam đang thu dọn đồ đạc, thấy cô đi ra ngoài bèn hỏi cô: “Tắm xong rồi hả?”

Thành Vân nói: “Vẫn chưa, chờ tôi gội đầu đã.”

Cô thấy A Nam cầm đồ trong tay, vừa khom lưng vừa hỏi: “Anh đang làm gì vậy?”

“Thu dọn một chút, lâu lắm rồi tôi không về nhà.”

“Anh của anh đâu?”

“Đi ra ngoài rồi.”

“Anh ta như vậy sao anh có thể để anh ta đi ra ngoài?”

A Nam nhìn sang, mái tóc đen của Thành Vân đã nhúng vào nước, cô nhắm mắt lại nói chuyện với anh: “Không sao, người trong bản cũng biết nên nói gì với anh tôi.”

“Anh của anh rất yêu chị dâu anh à?”

Một lát sau A Nam mới trả lời: “Rất yêu.”

Thành Vân cười khẽ một tiếng, tiếp tục gội đầu.

Cô thay nước hai lần, nơi này giội nước rất tiện, vừa giội ra cửa nước đã chảy xuống theo sườn núi. Thành Vân gội đầu xong, vắt khăn lên đầu, đứng dậy.

Cô nghiêng đầu thấy A Nam đã thu dọn xong, hình như muốn đi ra ngoài.

“Anh đi đâu?” – Cô hỏi.

“Đi thăm cây trồng.”

“Cây gì?”

“Dương Mai.”

“Nhà các người có cây Dương Mai à? Ăn ngon không?”

A Nam nhìn cô một cái: “Hiện tại chắc chắn không có trái, tôi chỉ đi thăm thôi.”

“Tôi đi với anh.” – Thành Vân thản nhiên nói – “Anh đợi tôi một chút.”

Thành Vân trở về phòng, xem tình trạng của hướng dẫn Trương. Cô ta đã bớt nóng, đang ngáy khò. Thành Vân viết tờ giấy đặt bên gối cô ta, sau đó mặc áo khoác xuống lầu.

“Đi thôi.”

A Nam liếc nhìn cô, nói: “Chờ một chút.”

http://tieulun.hopto.org

“Chờ cái gì?”

“Tóc cô còn chưa khô.”

Hôm nay thời tiết rất tốt, mặt trời treo cao, Thành Vân mới vừa tắm rửa xong không hề cảm thấy lạnh.

“Vừa đi vừa hong khô.”

Thành Vân theo A Nam ra khỏi bản đi chệch về hướng Bắc. Đứng trên sườn núi nhìn xuống bên dưới có vài mảnh ruộng bậc thang nho nhỏ, có điều hình như đã qua mùa vụ, hiện tại không có thu hoạch.

A Nam dẫn cô đi sâu vào trong núi, Thành Vân cúi đầu nhìn con đường nhỏ hẹp dưới chân, cũng là do người đi mãi mà thành. Anh đi từ từ, im lặng suốt quãng đường. Đường núi không dễ đi, Thành Vân nói phía sau anh: “Sao không làm đường?”

“Chỉ có vài hộ gia đình đi qua phía bên này, không cần làm.”

“Nhà anh có bao nhiêu cây Dương Mai?”

“Không nhiều lắm.”

Họ đi qua một mảnh đất, hai bên đều là nhánh cây mọc lỉa chỉa, A Nam vén ra ý bảo Thành Vân đi qua trước. Thành Vân đi đến bên cạnh anh, nhẹ chọc chọc anh: “Còn rất ga lăng đấy nhỉ.”

Đi không bao xa đã đến khu đất, Thành Vân nhìn chằm chằm cái gọi là ” rừng cây Dương Mai” kia, không khỏi cau mày. Một mảnh đất trống rộng lớn chỉ trồng có mười mấy cây. Mà cây còn mọc không tươi tốt, lá điêu tàn, rũ cụp xuống nhánh cây, giống như đã mấy vạn năm không ai chăm sóc vậy. Gió thổi qua những cành cây gầy trơ nhẹ nhàng đong đưa, trông thế nào cũng

đều là vẻ xơ xác.

“Nhà anh chắc chắn đây là cây Dương Mai sao?” – Thành Vân hỏi người bên cạnh.

A Nam đi xuống, vừa đi vừa gật đầu: “Ừ.”

“Trồng giống cây xương rồng à?”

A Nam đã quen với việc bị cô trêu chọc, chỉ khẽ nói: “Không.”

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 18

“Đây là sao?” – Thành Vân hỏi – “Mảnh đất lớn như thế chỉ trồng có vài cây thế này thôi à?”

A Nam nói: “Không có ai chăm sóc.”

Anh vừa nói vừa đi xuống, lại nhắc nhở Thành Vân cẩn thận. Mấy cây còn lại cũng không tươi tốt, nhánh cây khô héo, còn có cây xiêu vẹo như sắp ngã. Sau khi họ đến gần, A Nam lay thử một thân cây, rơi xuống vài chiếc lá.

Thành Vân không nhịn được nói: “Chốn này cũng quá nghèo nàn rồi.”

A Nam khẽ nói: “Lẽ ra có rất nhiều cây. Ở đây không ít người trồng Dương Mai, lúc trước trong nhà cũng trồng được vài năm.”

“Có kiếm ra tiền không?”

“Cũng tạm.”

Thành Vân đứng bên cạnh cây, vừa trông ra cảnh núi xa xăm vừa tán gẫu với anh: “Đã kiếm ra tiền sao bây giờ không làm nữa?”

“Tôi không ở nhà, ba tôi cũng thường xuyên đi ra ngoài, rừng cây trong nhà đều do anh tôi chăm sóc…”

Anh bỏ lửng câu nói, Thành Vân đã đoán được phía sau: “Sau khi chị dâu anh bỏ trốn anh ta không chăm sóc nữa hả?”

Đó cũng là một biến cố lớn trong nhà nhưng khi A Nam nhớ lại vẻ mặt vẫn thản nhiên. Thành Vân không biết là thời gian đã làm phai mờ tất cả hay là chính bản thân anh là người lạnh nhạt. Chẳng biết tại sao, Thành Vân hi vọng anh là trường hợp trước.

A Nam im lặng một hồi lại nói: “Anh tôi rất yêu chị ta.” – Nói xong anh lại bổ sung một câu – “Rất yêu, rất yêu…”

Thành Vân không lên tiếng, A Nam vỗ vỗ cây Dương Mai khô héo, nói: “Chị ta không phải là người trong bản chúng tôi, anh tôi quen chị ta ở ngoài. Sau khi gả đến đây chưa đến một năm thì đã bỏ đi, nói gì cũng không chịu ở lại.”

A Nam thuận tay bẻ một nhánh cây nhỏ, lại nói: “Sau khi chị ta bỏ đi, anh tôi vẫn tìm chị ta trong núi rất nhiều ngày không trở về nhà. Sau đó trong nhà cảm thấy bất ổn, người cả bản đổ xô đi tìm giúp. Lúc tìm được anh tôi đã dựa vào rừng cây Dương Mai này ngất xỉu. Người trong bản đưa anh tôi đến bệnh viện, sau khi tỉnh lại thì đầu óc đã như vậy. Bình thường không sao, chỉ có lúc nghĩ đến vợ thì anh tôi mới phát bệnh. Nếu không ai nhắc thì anh tôi sẽ không nghĩ đến.”

A Nam nhìn về phía Thành Vân: “Người trong bản rất chiếu cố đến anh tôi, không bao giờ nhắc đến người đàn bà kia trước mặt anh ấy.”

Thành Vân nói: “Không tìm thấy người đàn bà đó hả?”

“Vẫn không có tin tức.”

“Không có báo cảnh sát à?”

“Báo rồi, cảnh sát nói không tìm được.”

Thành Vân à một tiếng, móc ra một điếu thuốc trong túi áo, châm lửa.

“Cũng đúng, phụ nữ thật sự đã muốn đi thì sẽ không thể nào tìm được.” – Cô nhả khói thuốc, ánh mắt lơ đãng nhìn vào nơi cách đó không xa.

Nơi đó là một con kênh, hai bên đều là đường dốc, trong kênh có dòng nước nhỏ đang chảy. Nó không rộng, chỉ chừng hai mét. Điểm cuốn hút Thành Vân không phải là con kênh này mà là kiến trúc trên nó. Vài tấm gỗ bắc qua dòng nước nhỏ, bên dưới có vài cây cột đội kết cấu bên trên nhô lên giống như một chiếc cầu.

Nhưng nó khác với cầu bình thường là bên trên có những đỉnh chóp nhọn, giống như vài ngọn tháp nhỏ.

“Đó là gì?” – Thành Vân hất hất cằm.

A Nam nhìn về phía cô ra hiệu, trả lời: “Cầu Phong Vũ.”

Thành Vân khẽ đọc lại cái tên này một lần: “Cầu Phong Vũ…”

Cô quay đầu lại nói với A Nam: “Anh kiểm tra cây Dương Mai xong chưa?”

“Sao hả?”

“Đến đó xem thử.”

A Nam nói: “Đó là một cây cầu cũ, không có gì để xem.”

Thành Vân đã cất bước, vừa đi vừa nói: “Căn cứ theo tiêu chuẩn của bản anh, cây cầu cũ này có thể xem là thắng cảnh loại A đó.”

“…”

Thành Vân bước đi từ từ, A Nam nhìn theo bóng lưng cô một hồi cuối cùng cất bước đi theo.

Thoạt nhìn cầu Phong Vũ không xa, nhưng đi đến quả thật hơi tốn công sức. Thành Vân dụi điếu thuốc đã hút xong, vịn cây mọc bên sườn núi đi xuống.

A Nam ở phía sau cô nói: “Cô cẩn thận một chút.”

Thành Vân ừ, kéo tay áo lên, bắt lấy thân cây đi xuống sườn dốc. Đi xuống dốc khá mất thăng bằng, cô cất từng bước từng bước, bắt lấy một cây khác vịn chắc lại.

Lúc cô đang tìm một chỗ để đặt chân, trong tầm mắt bỗng xuất hiện một bàn tay.

Thành Vân ngước mắt, liếc nhìn người đàn ông vừa mới vượt qua cô từ trên xuống dưới.

“Tôi dìu cô đi.” – A Nam nói.

Thành Vân nhoẻn môi, thẳng người dậy, đưa tay ra. A Nam nắm tay cô. Anh rất quen thuộc con đường này, đi xuống dốc vững vàng, nhờ có anh dìu mà Thành Vân rất dễ dàng đi xuống sườn núi.

Đến khi xuống bên dưới, A Nam buông tay cô ra, nhưng Thành Vân chẳng hề thả tay ra ngay mà đổi thành cô nắm tay anh, trọng lượng lập tức nặng hơn rất nhiều. Thành Vân không nắm lâu, chỉ nhẹ nắm một cái rồi thả ra.

A Nam giơ tay lên, thấy Thành Vân đang nhìn anh như cười như không, anh nhanh chóng dời ánh mắt đi. Thành Vân đi ngang qua anh, bước đến cây cầu Phong Vũ.

Chả trách sao A Nam nói đây chỉ là cây cầu cũ. Đúng là cũ thật, thân cầu làm bằng gỗ, đã khá lâu năm, mà giữa khe hở những tấm ván còn mọc đầy cỏ

dại. Chắc hẳn cây cầu này đã lâu không có ai đi. Nhưng nó không hề có vẻ "không có gì để xem" như A Nam nói.

Thành Vân đi lên cầu, nhìn dòng nước nhỏ bên dưới. Thật ra thì một con kênh nhỏ như vậy chỉ cần bắc vài tấm ván qua là được, cần gì xây cầu? Cây cầu tuy nhỏ nhưng không phải loại được tùy tiện xây lên. Thành Vân ngẩng đầu nhìn kết cấu phức tạp của đỉnh cầu.

A Nam ở bên cạnh nói: "Nghe nói mấy người xưa trong bản xây, gần cả trăm năm rồi."

Thành Vân quay đầu lại, thản nhiên nói: "Đột nhiên làm hướng dẫn viên du lịch, tôi không thích ứng kịp đâu."

A Nam im lặng. Thành Vân ngồi lên thành cầu: "Giỡn thôi! Trò chuyện một chút đi. Cây cầu này dùng để làm gì?"

"Che mưa che gió."

"Hữu hiệu không?"

"Hữu hiệu."

Mây che kín mặt trời, bầu trời tối đi một chút. Thành Vân tựa vào cột gỗ, cho dù không mang giày cao gót, chân của cô thoạt nhìn vẫn thon dài như cũ. Cô hơi hất cằm lên, đầu tựa vào cột nhìn A Nam.

"Mẹ anh mất bao lâu rồi?"

A Nam nói: "Mười mấy năm rồi."

"Ba anh không tục huyền sao?"

A Nam liếc nhìn cô, ừ thật khẽ.

Thành Vân khẽ cười: “Tôi nên nói đàn ông nhà anh đều si tình hay là nên nói duyên số đàn ông nhà anh quá kém nhỉ?”

A Nam cũng tựa vào thành cầu, thuận miệng nói: “Không biết.”

Thành Vân vuốt vuốt tóc, châm một điếu thuốc.

“Vậy còn anh?” – Thành Vân lẳng lặng nhìn A Nam – “Bây giờ anh vẫn còn chờ bạn gái anh sao?”

A Nam quay đầu. Gió thật to. Thành Vân chắc là sẽ cảm thấy lạnh, bởi vì tóc cô vẫn chưa khô hẳn. Lúc gió thổi tóc cô bay lên dường như có vẻ hơi nặng nề. Cuối cùng lọn tóc còn ẩm ướt nhẹ nhàng dính vào khóe môi đang cười của cô, đuôi tóc hơi ướt, đen tuyền như nhung.

Cô yên lặng, đợi câu trả lời của anh. Một hồi lâu A Nam khẽ nói:

“Tôi không đợi cô ấy…”

“Vậy tại sao không tìm cô gái khác?”

A Nam quay đầu lại, nhìn sàn cây cầu, thản nhiên nói: “Không vì sao cả.”

“Bạn gái trước đây của anh thế nào?”

“Rất xinh đẹp.”

“Xinh đẹp cỡ nào?”

“…”

A Nam không biết đang suy nghĩ gì, Thành Vân từ từ đứng dậy đi đến gần anh, khẽ nói: “So với tôi thì sao…”

Một cơn gió núi thổi từ đầu bên này qua đến đầu bên kia, xuyên suốt cả cầu Phong Vũ. A Nam chăm chú nhìn mặt đất, giống như ở khe hở tấm ván gỗ có hoa nở vậy.

“Cô ấy rất đẹp.” – Anh lại nói.

Thành Vân đứng bên cạnh anh, giọng nói điềm nhiên như không.

“Đã bảy năm rồi, căn bản là anh đã quên mất cô ta trông như thế nào. Đừng có tự mình đơn phương nữa.”

A Nam im lặng.

“Nói cho tôi nghe về bạn gái của anh đi, nghe nói cô ta lừa tiền anh à? Lừa bao nhiêu tiền?”

“… Không bao nhiêu.”

“Anh còn nhớ cô ta không?”

A Nam im lặng, ánh mắt như nhìn xuyên qua sàn cầu, trôi về phía hư vô. Qua một hồi mới chậm rãi cất lời: “Cô ấy là nhiếp ảnh gia, lúc đó đến Quý Châu chụp một bộ tác phẩm về dân tộc thiểu số. Khi đó chúng tôi quen nhau, sau đó cô ấy rời đi.”

Câu chuyện rất đơn giản. Thành Vân lơ đãng thoáng liếc mắt: “Nghệ thuật gia.”

Cô giơ tay lên khẽ nghịch tóc bên tai của A Nam. Vừa bị chạm vào nơi nhạy cảm trên tai, A Nam quay đầu lại. Đường nét anh dường như sâu hơn thường ngày. Tay Thành Vân không buông xuống, hương thơm trên người cô lượn lờ giữa hai người họ. Không biết mùi hương kia được gì thúc đẩy, càng lúc càng nồng.

http://tieulun.hopto.org

“Trong bảy năm này anh từng có bạn gái khác không?”

Tiếng nói cô càng ngày càng khẽ, nhưng lại càng lúc càng rõ ràng. Giống như đã lọc hết tất cả tạp âm không cần thiết, từng chữ đều dội thẳng vào tai anh. A Nam cúi sát đầu không nói lời nào.

Thành Vân ung dung nói: “Anh không tìm bạn gái có phải là vì không quên được cô ta đúng không?”

“… Cô gái đó có độc.”

Qua thật lâu sau, A Nam nói một câu không đầu không đuôi.

Thành Vân không nghe rõ, liền nhìn về phía anh. A Nam lại nói lần nữa: “Cô gái kia có độc.”

Cô gái kia có độc. Nghe qua dường như hơi buồn cười. Nhưng vào tình cảnh này, anh nói ra lời bình như vậy ngụ ý cũng chẳng phải là chuyện gì đáng cười cả. Trong đó có vài phần oán giận, vài phần bất đắc dĩ, thậm chí trong đó chôn giấu vài phần khen ngợi. Tất cả đều được nghe thấy rõ ràng.

Nhưng Thành Vân không buồn để ý. Anh đã trải qua chuyện thế nào, cô không để ý cũng không có hứng thú. Toàn bộ sức chú ý của cô đều đặt ở nơi khác.

Ngón tay Thành Vân trượt xuống khỏi mái tóc khô cứng của A Nam, chạm vào lỗ tai anh lần nữa. Vành tai anh mềm mại, vừa chạm vào đã khẽ nhúc nhích.

Trong nháy mắt tay cô bị nắm lấy. Tay anh rất lớn và nóng hơn tay cô. Thành Vân nhìn tay anh, lại nhìn ánh mắt anh, thản nhiên nói: “Làm đau tôi rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Giọng nói cô vẫn giống với khi nãy, vẻ mặt cũng không thay đổi, khiến người ta không phân biệt được thật giả trong đó.

A Nam thật sự nắm quá chặt, tay của anh đang run lên. Anh nhìn cô chằm chằm. Cô cũng nhìn vào mắt anh, ánh mắt rất rõ ràng.

Dòng nhiệt nóng sẽ không mãi mãi chuyển động dưới lòng đất, mây đen cũng không mãi mãi đè nặng phía chân trời. Luôn luôn có một ngày núi lửa sẽ phun trào, trời sẽ trút mưa to.

Thành Vân bỗng cười lên, hơi nhích đến gần. Cô híp mắt, mày cũng nhẹ cau lại. Tiếng nói khẽ khàng vang lên bên tai anh mang theo hơi ẩm lại có chút nũng nịu.

“Cứng quá đi…”

Cứng quá đi. Tay của anh, cơ thể của anh, con người của anh. Cứng quá đi…

Chỉ trong tích tắc, A Nam đẩy cô đến cây cột, anh kề sát vào cô, hơi thở phả lên mặt cô. Một hơi lại một hơi, anh thở hổn hển, sắc mặt âm trầm giống như một con dã thú mất kiềm chế.

Dưới người họ kề sát vào nhau. Thành Vân ngẩng đầu lên trong vòng tay kiên cố của A Nam. A Nam cúi người, kề sát vào nửa gương mặt cô. Hơi thở của anh vẫn khẩn trương như vậy, giống như một chiếc quạt máy nho nhỏ thổi ra hơi nóng. Cô cảm giác được tóc gáy trên cổ anh cũng rung động theo từng hơi thở của anh.

Cô ngửi thấy hương vị trên người anh, thơm đến bất ngờ. Cô hít vào, gió mát nơi chóp mũi khiến cô nhớ lại vùng đất tuyết quê nhà.

Bạn từng thấy vùng đất tuyết chưa? Tuyết mới vừa rơi thường mềm mại,

sáng óng ánh dưới ánh mặt trời. Cả vùng bình nguyên trống trải chẳng có gì cả.

Bước đầu tiên cất lên bao giờ cũng rất sảng khoái. Lập kế hoạch tỉ mỉ, vẽ sẵn ý tưởng trong đầu, sau đó biến thành thực tiễn, đi từng bước từng bước tạo ra hình ảnh mình muốn, thật sảng khoái biết bao!

Thành Vân nghiêng mặt, nhẹ nhàng cọ vào mặt anh, lọn tóc bên tai anh hơi cứng, chúng cạ lên gò má cô. Anh càng cứng rắn, cô lại càng mềm mại. Thân thể Thành Vân dần dần nóng lên, cô giơ tay ôm chặt eo anh.

Nhưng khi thân thể họ sắp sát vào nhau thì anh bỗng đẩy cô ra.

Thật ra thì cô cũng không bị đẩy ra, bởi vì sau lưng cô là cây cột. Là anh lui về sau vài bước mới kéo ra khoảng cách giữa hai người.

Cô nhìn anh. Anh thở hổn hển, sắc mặt thâm trầm, đôi môi mím chặt, khuôn mặt ngăm ngăm thoạt nhìn có chút nghiêm trọng. Anh nhìn thẳng vào Thành Vân, tựa như đang suy nghĩ điều gì.

Thành Vân tựa vào cột cầu, khẽ nói: “Nói đi, muốn nói gì?”

A Nam không nhanh chóng đáp lời, bởi vì bản thân anh cũng chưa biết là mình muốn nói gì. Hai người cứ thế đứng thật lâu, rốt cuộc A Nam từ từ lắc đầu, nói một câu tiếng Động.

“Tôi nghe không hiểu.”

A Nam bạnh hàm, cắn răng nói với Thành Vân: “Cô còn độc hơn cả cô ấy…”

Núi non vắng lặng, trời đất yên tĩnh.

… Cô còn độc hơn cả cô ấy.

http://tieulun.hopto.org

Vẻn vẹn hai phút đồng hồ, Thành Vân cũng không biết mình đang nghĩ gì. Cuối cùng cô gật gật đầu, cài chặt lại áo khoác, hờ hững nói: “Đi thôi.”

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Hướng dẫn Trương ngủ đẫy giấc, đến chiều mới thức dậy. Cô ta hít hít mũi, tuy vẫn còn bị cảm nhưng tinh thần đã tốt hơn lúc sáng nhiều. Lúc cô ta mở mắt hơi nhập nhòe, lèm nhèm nhìn thấy một người đang ở bên cạnh thu dọn đồ đạc. Cô ta bò dậy:

"Chị Thành?"

Thành Vân quay người: "Tỉnh rồi hả? Có khá hơn chút nào không?"

Hướng dẫn Trương gật đầu, lại ngáp một cái, tinh thần sảng khoái lên.

"Chị Thành, chị ăn cơm chưa? Để em dẫn chị đi dạo trong bản một chút, giới thiệu cho chị về những điều cơ bản của bản dân tộc Động."

Thành Vân cười cười: "Ăn rồi, có để phần cho em đó. Cơm nước xong trở về Quý Dương."

"Dạ…hả…?" – Hướng dẫn Trương trợn tròn mắt – "Trở về Quý Dương?"

"Ừ." – Thành Vân cài túi lại, để qua một bên.

Hướng dẫn Trương vẫn mang vẻ mặt kinh ngạc: "Bây giờ à? Hôm nay về hả? Không phải tối qua chúng ta mới vừa đến hay sao?"

Thành Vân đi đến bên giường, vỗ vỗ bả vai hướng dẫn Trương: "Ngại quá, đã làm phiền em."

“Không, không, không!” – Hướng dẫn Trương vội vàng lắc đầu – “Không phiền đâu ạ, có điều là…”

Cô ta bỗng nghĩ đến một tình huống, liền kéo tay Thành Vân: “Chị Thành, có phải chị muốn đổi hướng dẫn viên khác không? Tuy em bị cảm nhưng không nghiêm trọng, hoàn toàn không thành vấn đề đâu chị Thành…”

“…”

Thành Vân cảm thấy cô ta quả thật bệnh đến mức đầu óc hồ đồ: “Không đổi, chị cùng về với em.”

“À…”

Điện thoại di động rung lên, Thành Vân lấy trong túi áo ra nhìn một cái rồi nói với hướng dẫn Trương: “Em sửa soạn xong thì xuống lầu ăn cơm đi.”

“Vâng.”

Điện thoại di động còn đang rung, Thành Vân đẩy cửa phòng đi dọc theo dãy hành lang, rồi dừng tại cuối dãy.

“Alo.”

“Bên chỗ em tín hiệu không tốt lắm à?” – Lý Vân Sùng nói.

“Ừ, em ở trên núi.”

“Ơ, tại sao lại chạy lên núi?”

Thành Vân cúi đầu tựa vào vách tường. Nhìn từ nơi này ra ngoài, phía xa là dãy núi, bên cạnh là nhà cửa, tầm mắt nhìn xuống một chút là con đường lót đá nhỏ hẹp trải dài.

“Đi đến đâu vậy?”

Thành Vân châm thuốc: “Để em nhớ xem…”

“Đi đến đâu còn phải nhớ sao, đầu óc hồ đồ rồi.”

Trong khi Thành Vân kẹp điện thoại di động ở dưới tai và bả vai, miệng cô ngậm một điếu thuốc, một tay bật lửa một tay cản gió. Xoẹt một tiếng, ngọn lửa bùng lên, cô cúi mặt xuống châm thuốc.

“Đúng vậy, em hồ đồ rồi.” – Thành Vân đổi điện thoại sang tay trái, nhìn về phía xa khẽ nói – “Thật hồ đồ…”

Lý Vân Sùng nói: “Sao một cú điện thoại cũng chả gọi, có phải là chơi vui đến mức quên cả lối về rồi không?”

“Lý tổng một ngày kiếm bạc tỷ, làm sao em dám gọi điện thoại quấy rầy chứ.”

Lý Vân Sùng cười bên đầu kia điện thoại.

“Non nước chứa chan tình thơ ý họa sao lại không thể hun đúc con người em được nhỉ?”

“Hun đúc gì?”

“Dịu dàng một chút.”

Thành Vân cũng cười: “Được, vậy em sẽ dịu dàng một chút.”

Lý Vân Sùng thở dài một tiếng, dường như là đang hoạt động bả vai, đi lại một hồi, rồi kéo cửa ra. Thành Vân nghe được một tiếng lanh lảnh trong điện thoại, giống như tiếng tu huýt.

http://tieulun.hopto.org

“Chơi chim à?” Cô hỏi.

Thường ngày Lý Vân Sùng không thích ra ngoài, nói theo cách hiện thời gọi là “trạch nam” (1), có điều là ông không chơi máy vi tính.

(1) Chàng trai luôn ru rú trong nhà dính lấy chiếc máy tính.

Ngoại trừ dưỡng sinh ra, điều duy nhất có thể gọi là thú vui của ông chính là nuôi chim. Lý Vân Sùng là một cao thủ nuôi chim nổi tiếng thủ đô. Khi ông còn trẻ mua riêng một căn biệt thự, dọn hết đồ bên trong ra làm thành một nhà ấm cỡ to, nuôi không ít loài chim nổi tiếng.

Có điều sau này ông không còn nuôi vậy nữa. Lúc Thành Vân mới quen ông, ông chỉ còn nuôi mười mấy con. Sau đó từng năm từng năm trôi qua, số chim ông nuôi càng ngày càng ít, đến nay chỉ còn ba con Phù Dung.

Nhưng ba con Phù Dung này gần như đã được nuôi đến thành tinh. Lông trắng muốt như tuyết, mượt mà như tơ. Vừa mở lồng tre ra, huýt sáo một tiếng liền bay lên trời, tiếng huýt sáo dừng thì đậu trên vai, còn cho người ta chải lông nó, thật sự vô cùng thông minh.

“Hả? Không trả lời à? Thật đúng là chơi…”

“Không!” – Thành Vân ngắt lời ông: “Không có!”

“Vậy sao không gọi điện thoại?”

“…” – Thành Vân đổi lại tư thế cầm điện thoại cho thoải mái hơn, nói – “Sao anh rảnh vậy hả?”

“Sao giờ lại nói anh lại rảnh rồi, khi nãy không phải em còn nói anh một ngày kiếm bạc tỷ à?”

“Đó là em nghĩ sai rồi chứ sao.”

Lý Vân Sùng cười hai tiếng ha ha, khẽ nói: “Chơi đủ rồi thì về đi!”

“Anh gọi đến chỉ muốn nói chuyện này thôi chứ gì.”

Lý Vân Sùng: “Vẫn là em hiểu anh.”

Thành Vân rít một hơi, điếu thuốc nhanh chóng cháy đến đầu lọc.

“Sáng ngày kia.”

“Được, đặt vé máy bay xong gọi cho anh biết.”

Buông điện thoại di động xuống, Thành Vân quay đầu lại, đúng lúc cửa phòng bên cạnh bị đẩy ra. Cô nhìn thấy A Nam ra khỏi phòng, cầm khúc cây cũ trong tay, chắc là vừa dọn dẹp phòng xong.

Thành Vân đi ngang qua anh, bước chân không ngừng chỉ để lại một câu: “Thu dọn một chút, chuẩn bị rời đi.”

Cô đi thẳng xuống cầu thang, A Nam nắm chặt khúc cây nhìn hướng cô biến mất, môi mím lại. Đến lúc bóng dáng cô mất hút, anh từ từ cúi đầu. Khúc cây trong tay vì không thường sử dụng nên trên đó đã có rất nhiều vết mốc chồng chất lên nhau, khiến người ta nhìn không rõ cũng không lau đi được.

Thành Vân đi xuống tầng một, thấy hướng dẫn Trương đang ăn bánh bao.

“Chị Thành!”

Thành Vân nói: “Uống nước đi, đừng để nghẹn.”

“Không sao, không sao!” – Hướng dẫn Trương ngốn phồng cả hai má, nói – “Em ăn xong rồi, khi nào chúng ta đi?”

http://tieulun.hopto.org

“Bây giờ đi.”

Thành Vân vừa nói dứt câu, A Nam đã đi từ tầng hai xuống. Hướng dẫn Trương thấy anh liền cười nói: “Cám ơn anh tìm thuốc cho tôi, quả thật rất hiệu nghiệm. Đúng rồi, chúng tôi định đi, anh chuẩn bị xong chưa?”

A Nam nhìn Thành Vân, ánh mắt Thành Vân nhìn vào điện thoại di động trong tay. Hướng dẫn Trương cảm thấy hơi lạ, mắt cứ láo liên giữa hai người họ, rồi lại hỏi lần nữa: “Chuẩn bị xong chưa vậy?”

Lúc này A Nam mới dời mắt, ừ một tiếng. Thành Vân tắt điện thoại.

“Tôi lên lầu lấy đồ, bây giờ chúng ta xuất phát.”

Hướng dẫn Trương chạy lên lầu, chỉ chốc lát sau đã đi xuống. Cô ta nhìn A Nam nói: “Anh có cần nói một tiếng với anh của anh không?”

A Nam lắc đầu, quay người đi ra ngoài.

Không biết do trời chưa tối hay là do đã từng đi qua, đoạn đường quay về dường như nhanh hơn lúc đến rất nhiều, suốt quãng đường đều rất yên tĩnh. Xe A Nam đỗ tại bãi đất trống gần đèo. Ngoại trừ xe anh ra, nơi này còn dừng vài chiếc xe khác rất giống với xe A Nam, đều là loại xe hư hao thương tích chồng chất.

A Nam đi lên trước mở khóa xe. Tiếng tháo dây xích có vẻ vô cùng chói tai trên bãi đất trống này.

Thành Vân nói với hướng dẫn Trương: “Gọi điện thoại cho Lưu Kiệt giúp chị, điện thoại di động chị hết pin rồi.”

“Được ạ.” – Hướng dẫn Trương lấy di động ra – “Cần nói với anh ta những gì?”

“Đặt vé máy bay giúp chị, bay đi Bắc Kinh, tốt nhất là tối nay, đừng trì hoãn quá trưa mai.”

Tiếng dây xích dừng lại, nhưng cửa lại không được mở ra.

Hướng dẫn Trương hoảng hốt: “Vé máy bay?… Chị Thành, chị phải về sao?”

“Ừ.” – Thành Vân cười cười với hướng dẫn Trương rồi nói – “Mấy ngày qua đã làm phiền em, em phục vụ rất tốt, lát nữa chị sẽ nói với công ty du lịch.”

“À… Cám ơn chị Thành!”

Tiếng hướng dẫn Trương nhỏ dần, cô ta vẫn không rõ rốt cuộc mình đã ngủ bao lâu nữa. Thành Vân đi đến bên cạnh xe, A Nam đứng ở cửa xe. Cô lên xe, A Nam vẫn đứng ở cửa xe.

“Tính tiền đi!” – Thành Vân nói. A Nam ngây ra nhìn cô.

Thành Vân nói: “Tính tiền xe cộng thêm tiền mua đồ.”

Cô vừa nói vừa khom lưng, cởi giày du lịch ra, mang giày da vào. Khi cô thay giày xong thẳng người dậy A Nam vẫn còn đứng đó, không nói gì chỉ lẳng lặng nhìn cô.

“Sao vậy, tính không ra hả?” – Thành Vân nghiêng mặt qua nói – “Bốn ngày, cộng thêm một đôi giày, một bộ đồ lót, một gói thuốc lá.”

Cô nhìn anh: “Bao nhiêu tiền?”

A Nam quay đầu, anh vẫn đứng tại chỗ nhưng không nhìn Thành Vân nữa. Anh không muốn đi cũng không muốn để ý đến cô.

Hướng dẫn Trương hơi phát hiện ra không khí căng thẳng, dè dặt nói với Thành Vân: “Chị Thành, hay là chúng ta đi trước đi. Về Quý Dương đến công ty du lịch rồi tính luôn một lần.”

Thành Vân nhìn chằm chằm vào gò má anh, nói: ”Được.”

Chiếc xe lặng lẽ xuất phát. Cả con đường chẳng có một bóng người. Khuỷu tay Thành Vân gác lên khung cửa sổ, im lặng nhìn ra ngoài. Mấy lần hướng dẫn Trương thò người lên trước, dường như muốn làm không khí vui tươi một chút. Nhưng thấy sắc mặt Thành Vân cô ta lại chẳng dám nói lấy một câu, ngồi lại nguyên chỗ cũ.

Thật ra thì Thành Vân chẳng tỏ vẻ gì. Gió thổi, cô khép hờ mắt, khuôn mặt lạnh lẽo cứng rắn giống như một pho tượng được điêu khắc. Cô nhìn cây cỏ lướt qua phía bên ngoài, trong lòng trống trải không nghĩ gì cả.

Xe chạy một lát thì rời khỏi con đường nhỏ, tiến vào đường đèo quanh co. Mặt trời đã dần dần lặn xuống phía tây, nhưng chân trời không hề có màu lửa đỏ. Tầm nhìn trên đường núi rất tốt, Thành Vân như đang xem một bộ phim chiếu chậm, nhìn bầu trời tối dần từng chút từng chút.

Trong đầu Thành Vân bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ, ký ức thi nhau kéo về. Trước tiên cô nhớ đến hôm đó vừa đến Quý Dương. Cô vẫn nhớ được cơn mưa bụi của Quý Dương, quán hàng rong ven đường và cả cọng rau diếp cá trong nồi đất ăn vào suýt lấy mạng người ta.

Sau đó suy nghĩ cô nhanh chóng nhảy đến ngày hôm sau. Cô nghĩ vào giờ này ngày mai chắc cô đã về đến nhà rồi. Trở về căn hộ quốc tế công viên Nam Lộ quận Triều Dương, cô sẽ đứng trước cửa sổ sát đất căn nhà tầng thứ mười lăm hút thuốc lá.

Hút xong một điếu thuốc rồi đi tắm rửa. Mưa bụi, quán hàng rong, rau

diếp cá,… và những thứ khác đều quên hết đi.

Bởi vì gấp rút nên thời gian lữ hành thường có vẻ rất dài. Thật ra thì đến bây giờ cũng chỉ mới bốn ngày thôi, chưa bằng cả một tuần làm việc.

Nghĩ đến đây, Thành Vân lắc lắc cổ. Thoáng chốc suy nghĩ đã bị cắt đứt. Cô giơ tay lên xem đồng hồ, quay đầu nhìn anh tài xế bên cạnh.

“Có phải anh lái hơi chậm rồi hay không?” – Thành Vân thản nhiên nói.

“Không chậm.”

Thành Vân nói: “Lúc đến anh không phải chạy với tốc độ này.”

A Nam từ từ tựa vào ghế ngồi, gạt cần số nhưng hoàn toàn không tăng tốc.

“Nhanh một chút.” – Thành Vân vừa nói vừa nhìn ra ngoài.

“Lái không chậm mà.”

Thành Vân quay đầu nhìn anh chằm chằm, gần như là nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Tôi nói nhanh một chút.”

“Muốn nhanh thì tự cô lái đi.”

Hướng dẫn Trương hoảng sợ. Nếu như cô ta vẫn không nhìn ra giữa Thành Vân và Chu Đông Nam có mâu thuẫn thì đúng là kẻ ngốc rồi. Nhưng cô ta không giúp được gì. Cô ta không dám khuyên Thành Vân, mà A Nam cũng sẽ không nghe lời cô ta.

Không khí trong xe hơi căng thẳng, bên ngoài gió thổi ào ào qua cửa sổ, Thành Vân nhìn chằm chằm nửa bên mặt A Nam, còn A Nam thì nhìn chằm chằm vào con đường phía trước.

http://tieulun.hopto.org

Một hồi lâu sau, Thành Vân cười khẩy một tiếng, cất lời: “Được, anh muốn chậm thì chậm, anh có bản lĩnh thì lái xe này đến đời sau…”

Trong chớp nhoáng khóe mắt Thành Vân nhác thấy gì đó. Cách đó chừng mười mét là một cua rẽ. Đây là một cua rẽ khá gắt, gần như là với một góc chín mươi độ. Xe của họ đang nằm phía ngoài, chuẩn bị quẹo cua.

Đó là trực giác trong nháy mắt, A Nam cũng chú ý thấy. Thành Vân chỉ vừa nói một nửa thì cánh tay đã bắt đầu hành động. Hai người gần như đồng thời nắm chặt tay lái, khống chế phương hướng chặt chẽ.

“Cẩn thận…”

Trong bóng tối không biết ai kêu to lên. Cùng lúc đó chiếc xe bánh mì đối diện nghiến mặt đường xuất hiện trong bóng tối, tốc độ như bay. Trên đường có một lớp cát thật mỏng, do xe cộ thi công lui tới để lại.

Ầm mốt tiếng! Hai xe va quẹt nhau, chiếc xe bánh mì đụng vào vách núi, mà xe A Nam thì trượt ra phía ngoài.

“Aaaaa!” – Hướng dẫn Trương ngồi phía sau thét lên.

Quả thật xe A Nam giống như tờ giấy, nó quá nhẹ, vừa trượt như vậy đã mất thăng bằng. Cú va chạm vừa rồi khiến Thành Vân choáng đầu hoa mắt, lúc xe lật Thành Vân chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển. Cô nhắm mắt lại, ngay lập tức ôm lấy đầu mình, cố hết khả năng cuộn tròn người lại.

Lại một tiếng vang thật lớn, xe hoàn toàn lật nghiêng ra, trượt đến ven đường, đụng vào hàng rào bảo hộ.

Tất cả mọi chuyện chỉ xảy ra trong vài giây ngắn ngủi.

Sau giây lát, tiếng động im bặt, Thành Vân từ từ mở mắt ra. Tai cô ù đi, ót

đau đớn, nhưng cô biết mình vẫn còn tỉnh táo. Cô cảm thấy hơi thở mình có chút khó khăn, thử cử động mới biết mình đang bị đè.

Cô rũ mắt nhìn người đang ở trên người mình. Anh nhắm mắt, khuôn mặt đầy máu, ôm cô thật chặt.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 20

"A Nam…"

Thành Vân hít thở nặng nề, cô cố sức nâng tay lên trong không gian chật hẹp nhẹ nhàng lay bả vai A Nam.

"A Nam… đứng lên…"

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, Thành Vân không biết hướng dẫn Trương ở hàng ghế sau thế nào. Tay chân cô vẫn còn dư chấn sau khi bị va đập kịch liệt, cô giơ tay lên, thử nắm bàn tay lại.

Thành Vân hít sâu vào một hơi, cố hết sức gom góp sức lực, sau nửa phút, ý thức của cô tỉnh táo hơn.

Hai tay cô đặt trên đầu vai A Nam, khẽ đẩy: "A Nam, A Nam?"

Anh chẳng mảy may phản ứng. Thành Vân cẩn thận nhích người rời khỏi ngực A Nam, lại từ từ nhích ra khỏi ghế dựa, khom người rơi xuống chỗ gác chân dưới ghế. Cô chống lên sàn xe, bỗng nhiên cảm giác lòng bàn tay hơi lạnh. Cô giơ tay lên nhìn thấy trên tay mình cắm một mảnh thủy tinh.

Kính chắn gió trước xe đã vỡ hơn phân nửa. Máu từ lòng bàn tay nhỏ xuống từng giọt từng giọt.

Vẻ mặt Thành Vân ngơ ngác, vì sự cố vừa rồi mà tim vẫn còn đang đập kịch liệt. Cô không hề lo lắng đến vết thương nhỏ này, bám vào khung xe bò

ra ngoài từ phía trước.

Gió lạnh gào thét, người Thành Vân dần dần trấn định lại. Cô bị va đập không nghiêm trọng lắm, chỉ bị chút vết thương nhẹ. Thành Vân liếc nhìn chiếc xe gây ra chuyện ở đầu kia. Đầu chiếc xe bánh mì đó đụng vào vách núi, một tay tài xế buông thỏng bên cửa sổ, không rõ sống chết.

Thành Vân quay lại, nhìn qua bên kia xe mình. Cô kề sát vào cửa kiếng nhìn vào trong. Hướng dẫn Trương ở sau xe, ngã nghiêng trên mặt đất, cũng hôn mê bất tỉnh.

“Tiểu Trương, Tiểu Trương…”

Hướng dẫn Trương không phản ứng, Thành Vân nhìn qua nhìn lại, cửa xe bên kia kề sát mặt đất, cửa sổ xe bên này lại quá nhỏ không lôi người ra được. Thành Vân nhảy xuống khỏi xe, lấy điện thoại di động ra, làm thế nào cũng chẳng có động tĩnh gì, lúc này mới nhớ ra điện thoại di động của cô đã hết pin.

Thành Vân lau mặt, nhìn xung quanh. Ban đêm đường đèo vô cùng yên tĩnh, hoàn toàn không có xe cộ qua lại. Cô nén giận, hận không thể nhảy thẳng xuống núi. Nhưng nói cho cùng cô không thể nhảy. Thành Vân hét lên một tiếng về phía con đường núi không một bóng người, sau đó hít sâu vào và tự nhủ mình phải tỉnh táo.

Cô trở về bên cạnh xe lần nữa, bò lại vào buồng lái, bật chốt mở cửa xe sau cuối ra. Nhưng sau khi ra ngoài mở cửa lại phát hiện cửa xe bị mắc kẹt. Hai tay Thành Vân kéo cánh cửa cuối xe ra, chân đạp ở ngưỡng cửa, ra sức kéo về phía sau.

“Mẹ kiếp…” – Thành Vân kéo đến nỗi bị rách vết thương trên tay, máu chảy đầm đìa. Cô cắn răng, khẽ nói căm tức – “Mở ra cho tôi, mau mở ra…”

Kéo rất lâu, cuối cùng Thành Vân mới kéo được cửa xe cuối ra. Cô đẩy ghế dựa xuống, thò người vào xe. Cô khẽ kêu hướng dẫn Trương vài tiếng cũng không có phản ứng. Thành Vân quay mặt cô ta lại, thấy trên trán cô ta cũng có vết máu. Thành Vân nhíu mày, cẩn thận nâng hướng dẫn Trương lên, lôi cô ta ra ngoài từng chút từng chút.

Thành Vân đặt hướng dẫn Trương nằm ở ven đường, lại quay về tìm A Nam. A Nam vẫn ở nguyên tư thế vừa rồi. Lòng Thành Vân lạnh lẽo. Cô thử bật đèn lên, nhưng đèn đã hư. Kính chắn gió không vỡ hết, sức lực của Thành Vân cũng không nâng nổi A Nam. Cô nghĩ tới nghĩ lui, đi đến ven đường nhặt một hòn đá, đập nát phần cửa kiếng còn sót lại.

Đến khi A Nam cũng được lôi ra khỏi xe, Thành Vân đã kiệt sức. Cô lấy điện thoại di động của hướng dẫn Trương ra. Nơi này tín hiệu cực kém, Thành Vân gọi nhiều lần mới liên lạc được với cảnh sát. Kết quả cô gái trực ban nghe điện thoại rõ ràng mới vừa vào làm, nói đi nói lại cũng không biết chính xác nơi xảy tai nạn. Chỉ hỏi Thành Vân có nghiêm trọng không, lại nói nếu như không nghiêm trọng tốt nhất dời xe qua một chút, đừng nên để ảnh hưởng giao thông.

Thành Vân nén giận: “Ngày đầu tiên đi làm sao, khi các người nhậm chức có được huấn luyện qua không?”

Cô gái kia vẫn ung dung: “Bây giờ chúng tôi tìm ra cô cũng rất tốn thời gian, nếu như sự việc nghiêm trọng xin gọi 120 trước, đừng…”

Thành Vân thịnh nộ chửi ầm lên: “Chó chết… Cô chờ, cô chờ đó cho tôi!”

Cô gái kia chẳng buồn để ý. Thành Vân tức tối cúp điện thoại, lại gọi tiếp một cuộc khác. Sau năm hồi chuông, trong điện thoại truyền đến một giọng nói vừa lạnh lùng vừa xa cách.

“Xin chào, cho hỏi ai vậy?”

Thành Vân liếc nhìn hai người đang nằm ven đường, thản nhiên nói: “Anh Sùng.”

“…”

Trong nháy mắt hơi thở Lý Vân Sùng biến đổi. Đây không đơn giản chỉ vì ông nghe thấy tiếng trong điện thoại là Thành Vân, mà còn vì câu “anh Sùng” kia của cô. Đã rất lâu, rất lâu rồi cô không có kêu ông là như vậy. Bởi vì Lý Vân Sùng không đồng ý. Mỗi lần cô gọi ông như vậy đều khiến ông nhớ lại thuở xưa, nhớ đến khi cô vẫn còn giở thói ngang ngược ở ngoài giống như một con chim cả đời không thể huấn luyện được.

Lý Vân Sùng khẽ nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Giọng nói Thành Vân vẫn còn khống chế, rất bình tĩnh, cô nói: “Bọn em bị đụng xe trên đèo, nơi này quá hẻo lánh, báo cảnh sát thì họ nói sẽ khá mất thời gian, anh xác nhận vị trí giúp em đi!”

“Đụng xe?” – Giọng nói Lý Vân Sùng trầm xuống – “Em không sao chứ?”

“Em không sao, nhưng người đi chung…”

“Có bị thương không?”

“Không có.” – Thành Vân thoáng im lặng rồi nói – “Nhưng người đi chung với em đều ngất xỉu, không biết bị thương có nặng không. Anh nhanh một chút.”

Nghe thấy Thành Vân không sao, Lý Vân Sùng rõ ràng thở phào một hơi.

“Bây giờ em giữ điện thoại mở nhé. Ở nguyên đó, đừng đi đâu hết. Chặn

đường lại, cẩn thận một chút, anh sẽ sắp xếp.”

“Anh nhanh một chút.” – Thành Vân nói xong định cúp máy.

“Tiểu Vân…” – Lý Vân Sùng bỗng gọi cô lại.

Tay Thành Vân khựng lại: “Chuyện gì?”

Lý Vân Sùng nói: “Đối phương có tỉnh táo không?”

Thành Vân cười khẩy một tiếng, không trả lời.

Lý Vân Sùng nói từng câu từng chữ: “Nhớ kỹ, bây giờ an toàn của em là trên hết, bất kể tình huống hiện tại của gã ta thế nào, cũng đừng xảy ra xung đột với gã, có chuyện gì thì chờ anh liên lạc được người rồi nói sau.”

Thành Vân nhìn chằm chằm chiếc xe đối diện, cô không nói gì, lập tức cúp điện thoại.

Gió núi thổi ào ào, Thành Vân mặt vô cảm đi đến chiếc xe bánh mì kia.

Gã tài xế là một người trẻ tuổi, đang gục trên vô lăng. Thành Vân nắm tóc gã lên, gã không có cảm giác, miệng hơi hé ra. Cô thả tay ra, đầu gã tài xế lại gục trên vô lăng.

Cô kéo cửa xe ra, nắm áo gã tài xế lôi gã xuống xe. Cô lôi gã đến bên đường rồi quay trở lại xe lần nữa. Thành Vân thử giật cửa xe, phát hiện không khóa nên cô kéo ra…

Đây là một chiếc xe chở hàng. Đã tháo hai hàng ghế sau, bên trong chất đầy hàng hóa.

Thành Vân nương theo bóng tối nhìn thấy mấy két bia, mấy bao gạo và một đống dầu ăn. Bởi vì đụng xe nên vỡ vài chai bia chảy ra ngoài, cả xe tỏa

ra một mùi cồn nồng nặc.

Trời tối đen mực khiến áo khoác của Thành Vân càng đen hơn. Cô thản nhiên nhìn xung quanh một vòng, nhấc chân leo lên xe, lấy trong thùng xe hai chai bia chưa vỡ, lại ôm một thùng dầu xuống xe.

Cô chưa từng nhìn thấy nhãn hiệu bia này, bia được đựng trong chai to. Cô cầm lấy chai bia, đưa nắp chai vào răng, nhẹ nhàng khui ra. Nắp chai vừa khui lên, cô cắn lấy nắp phun qua bên cạnh. Đi đến chỗ gã tài xế trẻ tuổi, cô bóp hàm gã, để gã ngẩng đầu lên, rót hết bia vào miệng.

Gã tài xế ngất xỉu, cũng uống không được bao nhiêu, nhưng chai bia vừa tưới xuống đã khiến cả người gã nồng nặc mùi bia. Thành Vân bỏ chai bia bên cạnh chân, khui ra chai thứ hai, tiếp tục rót vào miệng gã.

Sau khi rót xong hai chai bia, Thành Vân mở thùng dầu ra. Cô đổ dầu vào hai chai bia. Đổ hơn nửa bình, cô bỏ thùng dầu xuống, lấy một miếng khăn giấy trong túi, quấn lại nhét vào chai.

Hai ngón tay Thành Vân cầm miệng chai, móc bật lửa ra. Khăn giấy chỗ miệng chai vốn dễ dàng bắt lửa, bây giờ còn dính dầu nên bật lửa vừa đến gần đã bốc cháy trong nháy mắt. Thành Vân quay người, ném về phía chiếc xe bánh mì.

Chai bia vừa chạm vào xe đã vỡ nát, thùng dầu mở ra đặt bên cạnh thân xe. Chai bia kia cũng y như vậy. Hai chai, một ném vào đầu xe, một ném vào đuôi xe, lửa lập tức bốc lên.

Thành Vân cầm lên nửa thùng dầu còn lại, giội vào thân xe. Phía sau thân xe vốn có bia bị vỡ và dầu ăn nên thế lửa càng hừng hực không thể dập tắt. Trong vòng mười mấy giây ngắn ngủi, cả chiếc xe đều bốc cháy.

Ánh lửa ngút trời, gã tài xế xe bánh mì tỉnh lại trong cảnh lửa đỏ phừng

phực. Gã vừa mở mắt đã thấy xe bị đốt cháy liền bò dậy. Bởi vì trên người bị thương nên đứng không vững. Gã nhìn thấy Thành Vân liền chỉ vào cô, thở hổn hển nói: “Mau… mau dập lửa, mau cứu hỏa!”

Thành Vân châm một điếu thuốc, đứng nhìn ngọn lửa.

Gã tài xế vẫn gọi: “Nhanh cứu hỏa đi…”

Gã vừa nói được một nửa Thành Vân đã đạp vào mặt gã một cú. Gã tài xế ngã lăn ra đất, khi bò dậy lại được thì xe đã cháy sạch. Gã thấy xe đã cháy hết, trong lòng tích tụ oán hận. Gã chửi ầm lên, quay đầu lại nhào về phía Thành Vân, giơ quả đấm lên muốn đánh cô.

Thành Vân thoáng né tránh, đưa tay định tát lại gã, nhưng tay lại bị gã tài xế chụp được. Tuy gã bị thương nhưng dù sao vẫn là một người đàn ông. Tuy vóc dáng không cao bằng Thành Vân nhưng rõ ràng sức lực mạnh hơi cô nhiều. Gã nắm chặt cổ tay Thành Vân. Thành Vân nghiến răng phun điếu thuốc ra. Tàn thuốc nóng bay đến mặt gã, gã nhanh chóng tránh được.

“Mẹ kiếp…!”

Lợi dụng thoáng chốc sơ hở Thành Vân giơ chân lên đạp vào đũng quần gã. Gã tài xế đau đớn trong nháy mắt nhưng tay vẫn không nới lỏng. Cổ tay Thành Vân cũng bị gã bóp đến đau nhói.

“Buông tay…” – Thành Vân mắng to – “Chó chết buông tay ra!”

Cô vừa mắng vừa đạp gã tiếp. Thành Vân chân dài, lại mang giày da gót nhọn, quả thật có lợi cho việc đá người khác.

Người đàn ông này cũng hoàn toàn nổi nóng, giơ tay lên muốn tát cô. Tất cả xảy ra rất đột ngột, Thành Vân chỉ lo đưa tay lên cản lại, hoàn toàn không chú ý đến một người xông lại từ phía sau.

Cô chặn lại tay phải của gã tài xế, cũng bắt được cổ tay của gã. Nhưng dù sao sức lực của phụ nữ có hạn, chỉ đủ giữ tay gã lại nhưng không làm đau gã được.

Hiển nhiên Thành Vân cũng biết điều này, cho nên cô ngẩng đầu lên nhắm ngay cổ tay gã tài xế đang nắm tay mình cắn một cái…

Dù lực nắm của người ta có mạnh thế nào cũng không thể so sánh được với lực cắn. Miệng của Thành Vân suýt nữa cắn đứt thịt của gã. Phía trên đau, bên dưới cũng đau, cộng thêm do vụ đụng xe khi nãy có thể đã bị gãy xương sườn, đầu óc gã vẫn còn choáng váng vì bị đụng xe… Dưới đả kích nặng nề, rốt cuộc gã tài xế lại lăn ra hôn mê bất tỉnh.

Mãi cho đến khi gã tài xế ngất đi, Thành Vân mới chú ý đến người đang đứng bên cạnh mình. Anh cúi đầu nhìn gã tài xế ngất xỉu, im lặng không lên tiếng.

Thành Vân nhìn anh chằm chằm, A Nam quay đầu nhìn lại cô. Thành Vân hung tợn nói: “Nhìn cái gì, muốn bất bình dùm gã hả?”

A Nam lắc đầu. Trên mặt anh vẫn còn máu, vừa lắc như vậy máu lại đổ xuống, đọng trên chóp mũi, trông có chút buồn cười.

“Tôi định giúp cô.” – A Nam nói.

Thành Vân không đáp lời, điện thoại di động vang lên. Cô bắt máy, là cảnh sát và nhân viên cứu hộ địa phương đã lên đèo, muốn xác nhận vị trí với cô.

Thành Vân nhìn dáo dác xung quanh, nơi đây chẳng có bảng hướng dẫn cụ thể nào cả. Một bàn tay rút đi điện thoại từ trong tay cô. Thành Vân quay đầu nhìn thấy A Nam đang nói chuyện điện thoại với bọn họ, sau mấy câu đã cúp máy.

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 21

A Nam cúp điện thoại trả lại cho Thành Vân, anh nói: ” Bọn họ sẽ lập tức đến ngay thôi.”

Thành Vân lạnh lùng nhìn anh, không nói lời nào.

A Nam quay đầu nhìn chiếc xe bánh mì dần tắt lửa bên cạnh, nó cháy đen thui, đã hoàn toàn hư hỏng. Anh nhìn một cái rồi quay lại nói với Thành Vân: “Hướng dẫn Trương chắc không sao đâu, cô đừng lo lắng.”

Thành Vân không nói lời nào. A Nam bị làm lơ cúi đầu chà chà chân trên đất. Đầu anh bị va chạm vẫn còn đang chảy máu, vừa cúi đầu máu đã nhỏ xuống mặt đất.

A Nam giơ tay lên lau. Thành Vân quay người đi, khoanh tay đứng trong gió nhìn dãy núi phía xa tối đen như mực.

Yên lặng một hồi, A Nam ngẩng đầu nhìn nửa bên mặt cô nói: “Cô không sao chứ?”

Thành Vân không quay đầu lại, chỉ hờ hững liếc anh một cái: “Tôi có sao hay không không phải vừa rồi anh đã thấy rõ rồi sao?”

A Nam lại bị nghẹn lời, lúc này anh không cúi đầu nữa, mà hỏi thẳng cô: “Cô lại muốn hút thuốc nữa hả?”

Thành Vân lườm anh: ” Gì hả?”

A Nam cau mày, có điều trên trán toàn là máu, không nhìn thấy được chân mày anh đang nhíu lại.

“Có phải cô lại muốn hút thuốc hay không?”

Thành Vân hít mạnh vào: “Tôi hút cái khỉ gì!”

Bên này không khí căng thẳng, bên kia đường núi đã lóe lên ánh sáng. Nhân viên cứu hộ đã đến. Hai chiếc xe, một chiếc xe con, một chiếc cứu thương, lái thẳng đến đỗ bên cạnh nơi xảy ra tai nạn.

Thành Vân bước lên, chỉ vào hướng dẫn Trương nói với người vừa bước xuống khỏi xe cứu thương: “Cô gái kia…”

“Được, chúng tôi thấy rồi.”

Thành Vân nhìn bốn năm người xuống xe, số tuổi cũng không nhỏ nhưng không mặc đồng phục bệnh viện. Cô quay đầu, hai người khác bước xuống khỏi xe con, chạy đến chỗ cô.

“Cô Thành phải không?” – Đi đầu là một người mặc áo phao lông vũ màu đen, hơn bốn mươi tuổi, thể hình hơi mập, tóc hớt cao – “Chào cô, tôi là Trương Bằng trưởng công an huyện, đây là đồng nghiệp của tôi.”

Thành Vân đưa tay đến bắt tay anh ta nói: “Chào anh, phiền các anh rồi.”

“Không sao, đoạn đường đèo này làm không tốt lắm, đã xảy ra rất nhiều tai nạn.”

Thành Vân thản nhiên gật đầu, nói: “Ừ, đường cua hơi hẹp, bị người ta lấn tuyến cơ bản sẽ không tránh kịp.”

Trương Bằng nhìn chiếc xe bánh mì bị bốc cháy theo phản xạ, nói: “Lấn tuyến à? Chuyện này không đúng rồi, đường này đã hẹp như vậy còn chạy

lấn tuyến nữa. Tài xế xe đó đâu?”

Trương Bằng hùng hổ quay đầu, vừa nhìn thấy A Nam đã chỉ vào anh nói: “Này, cậu đến đây một chút!”

A Nam đi qua, nhân tiện nói với người trên xe cứu thương: “Bên kia còn một người nữa.”

Chờ A Nam đi đến, Thành Vân mới nói với Trương Bằng: “Đây là tài xế xe chúng tôi, tài xế xe kia nằm ở đó kìa.”

Trương Bằng hỏi A Nam tình huống cụ thể vài câu, Thành Vân đứng bên cạnh nghe. Trương Bằng hỏi xong liền dẫn đồng nghiệp đến hiện trường chụp hai tấm ảnh.

Thành Vân thờ ơ nhìn bọn họ, phát hiện bên cạnh có động tĩnh. Cô quay đầu lại, A Nam đang im lặng nhìn cô chằm chằm.

“Anh nhìn cái gì?”

A Nam đi đến bên cạnh Thành Vân, nhìn hai xung quanh rồi mới quay lại nhỏ giọng nói với cô: “Thái độ cô tốt một chút đi.”

Thành Vân lườm anh, A Nam mang gương mặt máu nhìn cô: “Thái độ đối với cảnh sát tốt một chút.”

Thành Vân nói: “Vì sao thái độ tôi không tốt?”

Vì sao thái độ cô không tốt, anh cũng không hiểu rõ lắm. A Nam suy nghĩ rất lâu không biết nên nói thế nào, cuối cùng chỉ nhỏ giọng thì thầm: “Thái độ cô đối với cảnh sát tốt hơn một chút…”

Thành Vân không muốn để ý anh, quay người ngồi vào xe con.

Hướng dẫn Trương và gã tài xế cũng được khiêng lên xe cứu thương, giữa chừng gã tài xế tỉnh lại, còn kêu gào về xe của mình.

Trương Bằng lấy bằng chứng hiện trường xong chuẩn bị trở vào xe. Lúc này quay người mới phát hiện A Nam còn đứng đó, anh ta liếc nhìn A Nam, chỉ chỉ vào ót anh: “Tình trạng anh có nặng lắm không? Lên xe cứu thương rửa vết thương trước đi.”

A Nam nói được nhưng vẫn nhìn về phía xe con kia. Thành Vân ngồi ở phía sau, anh không nhìn thấy cô, đành quay đầu lên xe cứu thương.

Trên xe Trương Bằng và Thành Vân lại nói vài câu, sau đó tất cả mọi người dần im lặng. Điều này cũng dễ hiểu thôi, vốn họ cũng chẳng có gì để nói với nhau.

Lý Vân Sùng làm việc hiếm khi không thành, phần lớn ông đều nắm trong tay đại cục, không phân là việc lớn hay việc nhỏ. Những việc nhỏ không đáng kể đương nhiên sẽ có người xử lý giúp ông. Ông không thể nào biết cảnh sát nhỏ nơi huyện lị như Trương Bằng, cũng không thể biết bác sĩ ý tá ở đây được.

Lý Vân Sùng gọi mấy cuộc, cùng lắm là gọi đến Quý Dương thôi. Sau đó có ai liên hệ với bao nhiêu người, vận dụng bao nhiêu mối quan hệ, chạy vạy thế nào thì ông chẳng quan tâm đến.

Lúc đến bệnh viện nhân dân huyện Dung Giang đã hơn mười hai giờ. Thành Vân bước xuống xe, nhìn thấy cửa sau xe cứu thương đã mở, mấy y tá đã sớm chuẩn bị đẩy băng ca đến chuyển người sang.

Thành Vân hơi ngạc nhiên phát hiện hướng dẫn Trương đã tỉnh, còn tự mình xuống xe.

Cô vội vàng đi đến: “Tiểu Trương!”

http://tieulun.hopto.org

“Chị Thành!” – Hướng dẫn Trương nhìn thấy Thành Vân, muốn vẫy tay với cô nhưng rõ ràng tay không giơ cao được. Cô ta đau đến mức nhe răng nhưng vẫn không quên hỏi – “Chị Thành thế nào? Có bị thương không?”

Thành Vân lắc đầu, đi đến bên cạnh cô ta: “Tỉnh rồi hả? Cảm thấy thế nào, có khó chịu ở đâu không?”

Hướng dẫn Trương vẫn còn sợ hãi, nói chuyện cũng ỉu xìu, để cho hai y tá dìu đi, nói: “Bả vai em hơi đau một chút…”

“Chắc là gãy xương rồi.” – Một y tá bên cạnh nói – “Cô khoan hẵng nói, cũng đừng hít thở mạnh quá, giữ yên tư thế này vào bệnh viện trước đã.”

Thành Vân gật gật đầu với cô ta: “Đi đi.”

Gã tài xế kia cũng tỉnh lại, người vô cùng dơ bẩn, trên mặt còn in dấu chân của Thành Vân. Gã vịn xương sườn của mình, bị đẩy thẳng vào trong bệnh viện.

Xuống xe cuối cùng là A Nam. Vết thương trên trán được băng lại đơn giản, cả người lấm lem, quần áo rách rưới, trên mặt còn có vết máu chưa lau khô. Tóm lại trông vô cùng thảm hại.

Mặt anh vẫn không có biểu cảm dư thừa gì, giống hệt như diễn viên quần chúng trong mấy bộ phim kháng chiến vậy.

Thành Vân chẳng nói lấy một câu với anh, cất bước đi thẳng vào trong bệnh viện.

Quy mô bệnh viện không lớn, cả tòa lầu trống trải chỉ có phòng cấp cứu vẫn sáng đèn.

Bác sĩ cho hướng dẫn Trương và gã tài xế đi chụp X-quang trước. Trương

Bằng hỏi Thành Vân có cần kiểm tra không? Thành Vân lắc đầu nói không cần. Trương Bằng quay đầu hỏi A Nam, A Nam cũng nói không sao.

“Vậy mời hai người chờ ở đây một chút, tôi đi gọi điện thoại về trụ sở.”

Trương Bằng rời đi, chỉ còn lại Thành Vân và A Nam đứng trong dãy hành lang lạnh lẽo của bệnh viện. Tuy dãy ghế ở bên cạnh, nhưng sờ vào chỉ cảm thấy lạnh, khiến người ta hoàn toàn chẳng muốn ngồi xuống.

Thành Vân móc thuốc lá trong túi ra châm lửa. A Nam nói: “Hình như trong bệnh viện không cho hút thuốc lá.”

Thành Vân bỏ lại bật lửa vào trong túi, quay đầu nhìn anh, nhả ra làn khói thuốc đầu tiên.

“Kêu bảo vệ đến bắt tôi chắc ?”

A Nam hai tay đặt bên hông nắm lấy quần, nói: “Cô nói gì với tôi cũng không sao, nhưng phải có thái độ tốt với cảnh sát.”

“Cảnh sát là bà con nhà anh à?”

A Nam buông tay ra, đi thẳng đến bên cạnh Thành Vân, kéo cô đi ra ngoài: “Cô muốn nổi cáu thì đi ra ngoài đợi, tôi sẽ nói chuyện với cảnh sát.”

“Anh buông tay cho tôi…” – Thành Vân quát to lên, người đã bị anh kéo đến bên ngoài.

Đêm đen không trăng. Thành Vân hất phăng tay anh ra. Hai người cứ lôi lôi kéo kéo, một bàn tay to nắm lấy cổ tay Thành Vân. Tay hai người đều cứng rắn, một cái là bởi vì dùng sức còn một cái bởi vì đều là xương.

Áo khoác và áo jacket cọ vào nhau, trong đêm yên tĩnh chỉ còn tiếng áo thuộc da dây dưa.

“Khốn kiếp, anh buông tay cho tôi!” – Thành Vân nhấc chân đá anh – “Chu Đông Nam!”

A Nam quyết tâm bắt cô cách xa bệnh viện một chút, lôi cô đi thẳng ra bãi đỗ xe. Thành Vân phẫn nộ nói: “Tiền thuốc thang của anh đều do tôi trả, anh dám đối xử với tôi vậy hả?”

A Nam giơ cổ tay cô lên, nắm chặt lại ném thẳng cô vào xe cứu thương. Xe bị đụng phải rung lên, Thành Vân tức giận quên cả đau. Cô định đứng thẳng dậy, nhưng A Nam đã đưa tay đè bả vai cô xuống.

“Vậy mạng cô là do tôi cứu, cô lại đối xử với tôi như thế sao?”

Dường như anh đang giận ngút trời, nhưng trên mặt anh lại không tỏ vẻ gì. Tối nay không có trăng sáng, cho nên sáng nhất là đôi mắt của anh. Giữa hai người là không khí lạnh lẽo và hơi thở hổn hển.

“Anh cứu tôi hả?” – Thành Vân nhướng đôi chân mày lên – “Tôi phát hiện anh thật đúng là đang dát vàng vào mặt mình đó. Anh che trên người tôi là cứu tôi sao?”

“Có phải cứu hay không tự bản thân cô hiểu rõ.” – A Nam nhìn cô chăm chú, nói – “Để tôi nói chuyện với cảnh sát, cô không cần nói.”

Thành Vân ngẩng đầu, nhìn xoáy vào anh trong không gian chật hẹp, thản nhiên nói: “Tại sao?”

“Tóm lại cô đừng nói gì, đến khi cảnh sát quy trách nhiệm rồi nói sau.”

Thành Vân hất tay A Nam ra, muốn đi vào trong bệnh viện. A Nam đưa tay nắm lấy cô, lập tức lôi cô trở lại.

“Chu Đông Nam, anh có chịu thôi đi không?” – Thành Vân hung dữ trừng

mắt nhìn anh – “Trăm phần trăm kẻ phải chịu trách nhiệm là gã đó, anh lo cái gì?”

A Nam lôi cô đến bên cạnh xe, hạ giọng: “Đúng là người chịu trách nhiệm về tai nạn là gã, nhưng xe thì sao, cô đốt xe gã làm gì?”

Thành Vân khựng lại, sau đó khóe môi nhếch lên nụ cười nhạt. Cô cũng không giãy dụa nữa, thản nhiên nói: “Anh thấy được à?”

A Nam nhíu mày: “Cô đốt xe người ta làm gì?”

“Tôi không thiêu luôn gã là đã tốt lắm rồi.”

“…” – A Nam nhìn sắc mặt Thành Vân, rất khó phân biệt rốt cuộc là cô đang nói thật hay giả.

Thành Vân liếc mắt: “Sao hả? Sợ à?”

A Nam không nói.

“Nếu như hôm nay không phải là tôi phản ứng nhanh, ba người chúng ta đã bị gã đụng văng xuống núi, bây giờ tôi và anh đã uống trà ở trước mặt Diêm Vương rồi. Tôi chỉ đốt xe của gã là đã tốt lắm rồi đó.”

A Nam im lặng một hồi, Thành Vân không nhìn anh nữa. A Nam thở dài một tiếng, buông tay ra. Dường như anh thì thầm một câu gì đó, Thành Vân không nghe rõ cũng không hỏi đến. Cô khoanh tay nghiêng người đứng bên cạnh, không mở miệng.

Trong sân không có đèn, cũng chỉ với khoảng cách lúc này của họ mới có thể miễn cưỡng thấy rõ nhau.

Một hồi lâu, A Nam cất lời: “Tôi cũng phản ứng kịp.”

Thành Vân liếc mắt, A Nam nhìn cô nói: “Tôi cũng phản ứng kịp, mà tôi còn cứu cô nữa.”

“Anh đang tranh công với tôi hả?”

A Nam nhìn xuống đất: “Không có, tôi cứu cô.”

Thành Vân lại nói: “Nói đi, anh muốn làm gì? Tiền thuốc của anh tôi sẽ trả, phí sửa xe tôi cũng trả. Có phải còn phải trả thêm tiền phí anh dũng cứu người và đưa thân ra che chắn nữa hay không?”

A Nam ngẩng phắt đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt của Thành Vân. Đôi mắt kia lạnh lùng và kiên định khiến cả người Thành Vân hơi lạnh, mấy câu giễu cợt tiếp theo đều nghẹn ở cổ không nói ra được.

“Chúng ta đều biết…” – A Nam cất lời, tiếng nói trầm tĩnh – “Chúng ta đều biết vì sao thái độ của cô đối với tôi lại như vậy.”

Anh vừa nói vừa từ từ đến gần Thành Vân. Thành Vân nhìn cái đầu to đen nhẻm kia đến gần mình từng chút từng chút, sống lưng cô thẳng tắp, không hề lui bước. Cô không biết bản thân mình đang nghiến chặt hàm, cắn chặt răng.

“Cô đang dằn dỗi với tôi.” – A Nam gần như mặt đối mặt với cô, tiếng nói này rất nhẹ nhưng lại rất đáng sợ – “Bởi vì tôi từ chối cô.”

Trong bóng đêm, ánh mắt anh vô cùng kiên quyết. Anh đã đưa ra kết luận cho chuyện này. A Nam nhìn chằm chằm vào mắt Thành Vân, nhìn rất sâu. Một lát sau anh từ từ đứng thẳng dậy, đi vào trong bệnh viện.

Gió thổi qua giữa hai người họ, dấy lên cát bụi trên mặt đất.

“…Vậy còn anh?”

Anh đi được năm bước, nghe thấy tiếng nói lạnh lùng vang lên phía sau lưng.

“Còn anh, nếu anh không cần tiền, không cần lợi ích thì tại sao vừa xảy ra tai nạn anh đã nhào đến che chắn cho tôi? Tại sao tôi không nhắc đến thì anh lại nhiều lần nhấn mạnh rằng anh đã cứu tôi như vậy?”

A Nam không quay đầu lại, bởi vì anh còn chưa nghĩ ra đáp án.

“Anh muốn khiến tôi cảm thấy mình nợ anh phải không?”

Tiếng giày cao gót lóc cóc, A Nam cảm giác được cô gái phía sau càng lúc càng đến gần mình. Cuối cùng cô đứng sau lưng anh, A Nam cũng không dám quay đầu lại.

“Thật sự tôi đang dằn dỗi với anh. Tôi khó chịu dĩ nhiên sẽ không cho người ta thoải mái. Tôi nhận.” – Thành Vân hỏi ngược lại anh – “Còn anh? Anh dám nhận không?”

A Nam im lặng rất lâu. Sau lưng truyền đến một tiếng cười khẩy, Thành Vân đi lướt qua anh, thản nhiên kề vào tai anh nói một câu: “Anh xong rồi!”

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Tất cả lo lắng của A Nam đều là dư thừa, Trương Bằng chỉ hỏi Thành Vân tình huống lúc đó vài câu tượng trưng, sau đó đi tìm gã tài xế kia.

“Lát nữa tôi sẽ cho xe kéo đến xử lý hiện trường, mấy người không cần đi cùng.” – Lúc Trương Bằng đi ra khỏi phòng bệnh đã nói như vậy.

“Để tôi đi theo!” – A Nam bỗng thốt lên.

Thành Vân liếc nhìn anh một cái không nói lời nào. Trương Bằng quan sát anh rồi nói – “Cậu đi theo làm gì? Dù cậu đi cũng không mang xe về được. Vả lại tôi thấy chiếc xe của cậu cũng hỏng rồi.”

Trương Bằng nhớ đến chiếc xe cỡ nhỏ kia, cảm giác nó cũng chẳng khá hơn chiếc xe bánh mì bị cháy bao nhiêu.

“Tôi vẫn phải đi theo.” – A Nam kiên trì.

Trương Bằng quay đầu lại nhìn Thành Vân một cái, muốn quan sát thái độ của cô. Thành Vân đứng phía sau nói: “Tùy anh ta đi.”

Trương Bằng gật đầu, nói với Thành Vân: “Vậy cô vào trong đợi một chút, chúng tôi sắp xếp xe, tối nay đưa cô trở về Quý Dương.”

A Nam bỗng quay đầu nhìn cô. Cũng không biết Thành Vân có chú ý đến hay không, chỉ khẽ ừ rồi quay người đi vào trong bệnh viện.

Mới đi được vài bước đã nghe thấy phía sau vang lên một tiếng “bịch”,

tiếp theo là tiếng Trương Bằng hô hoán: “Ơ! Sao lại thế này?…”

Thành Vân quay phắt lại, thấy A Nam ngã trên mặt đất. Cô nhào đến hai bước, cùng với Trương Bằng đỡ anh dậy. Mắt A Nam khép hờ, trông như đã mất tri giác.

Thành Vân quay đầu gọi to: “Bác sĩ!…”

Hành lang trống trải vang vọng hồi âm. Trương Bằng lấy lại tinh thần, cũng gọi tới. Không lâu sau, cuối hành lang có vài y tá đẩy một chiếc băng ca chạy đến. Mấy người cùng nhau khiêng A Nam lên băng ca, Thành Vân ở bên cạnh vội nói: “Tình trạng anh ấy thế nào? Mới đây vẫn còn tốt sao đột nhiên lại ngất xỉu?”

Bác sĩ nói: “Cô khoan nóng vội đã, chúng tôi phải kiểm tra mới biết được.”

Người bị đẩy đi, Thành Vân chạy sát theo sau đến khi anh bị đẩy vào phòng chụp X-quang.

Trương Bằng cũng đi theo, chân mày nhíu chặt, nói: “Sẽ không sao chứ?”

Thành Vân không nói gì, cô lục tìm trong túi áo, tìm được gói thuốc lá, nhưng cuối cùng chỉ nắm lại một cái như để hả giận, không lấy ra.

Một lát sau A Nam được đẩy ra, Trương Bằng đi đến hỏi: “Tình trạng thế nào?”

“Còn phải chờ một chút.” – Một y tá nói – “Lát nữa mới có phim.”

“Vậy bây giờ thì sao?”

“Trước hết đưa bệnh nhân đến phòng bệnh nghỉ ngơi đã.”

A Nam được đẩy đi, Thành Vân cất bước đuổi theo. Cô đi được hai bước, nhớ đến gì đó lại quay đầu nói với Trương Bằng: “Tối nay anh không cần sắp xếp đưa tôi về Quý Dương. Tình hình cụ thể tôi sẽ liên lạc với người khác.”

Trương Bằng gật đầu, Thành Vân lại lấy điện thoại di động ra: “Đúng rồi, tôi còn có chuyện muốn nói với anh.”

Trương Bằng chớp mắt: “Chuyện gì?”

“Tôi có một cuộc ghi âm việc báo cảnh sát, hi vọng anh có thể xử lý một chút.” – Thành Vân nhấn điện thoại, tìm đoạn ghi âm.

Trương Bằng sững sờ lắng nghe, nghe đến cuối mắt cũng trợn tròn.

Thành Vân bấm tắt cuộc ghi âm, nói: “Tôi không biết chuyện này rốt cuộc là sao, theo lý mà nói các anh…”

“Cô không phải nói gì cả.” – Trương Bằng xua tay, sa sầm nói – “Cô gửi cho tôi đoạn ghi âm này, chúng tôi chắc chắn sẽ nghiêm túc xử lý. Đến lúc đó nhất định sẽ báo lại cho cô.”

Thành Vân gật đầu: “Tốt!”

“À…” – Lúc Thành Vân định quay người đi, Trương Bằng ấp úng gọi cô lại, cảm giác hơi khó nói – “Cô Thành, chuyện này…”

Thành Vân nhoẻn môi cười. Có lẽ người bên trên tìm anh ta cũng trong ngành cảnh sát, dù sao chức cao hơn một cấp nên phải cân nhắc kỹ càng. Xã hội chính là vậy, trong vòng tròn hạn hẹp bạn cảm thấy mình sống rất tốt, nhưng thật ra thì tất cả đều là giả dối. Bình thường lúc không có chuyện thì không thấy gì cả, nhưng một khi có chuyện thì sẽ phát hiện ra tất cả mọi người đều ở trong một chiếc lưới lớn.

“Anh yên tâm, ghi âm này chỉ có một cuộc thôi, gửi cho anh xong tôi sẽ xóa.” – Cô đi đến, đưa tay ra – “Tất cả mọi người đều không dễ sống, tôi sẽ không làm khó người khác. Ra ngoài nhờ vả bạn bè, tối nay đã phiền các anh rồi.”

Trương Bằng nghe lời cô nói thoáng chốc thấy nhẹ nhõm , lại càng có thiện cảm với cô gấp bội. Anh ta vội vàng bắt tay cô: “Cám ơn cô, có phiền gì đâu! Chuyện này chúng tôi nhất định xử lý thích đáng.”

“Được, nếu không có gì nữa tôi đi xem tình hình anh ấy đây.”

“Được. Chúng tôi để lại cho cô chiếc xe, cô muốn đi đâu đó cũng tiện hơn.” – Anh ta vừa nói vừa lấy một tấm danh thiếp trong túi ra – “Nếu như muốn về Quý Dương thì gọi số điện thoại này. Đến lúc đó cứ xe để lại đây là được.”

Thành Vân cầm danh thiếp nhìn sơ qua. Đây là một công ty địa phương cho thuê xe. Thành Vân ngẩng đầu, nói trêu: “Anh để lại xe gì cho tôi vậy? Đừng để lại xe cảnh sát nhé, cái đó dọa người lắm.”

“Ôi, không phải xe cảnh sát đâu!” – Trương Bằng cười nói – “Là một chiếc Passat đang đỗ bên ngoài, đây là chìa khóa.”

Thành Vân từ từ nhận lấy chìa khóa, lại nói cảm ơn rồi hai người tạm biệt nhau. Thành Vân đi dọc theo hành lang trống trải đến một phòng bệnh. Cô đẩy cửa ra, bên trong có sáu giường nhưng chỉ có một giường có người. Đó là A Nam.

Y tá mới vừa thu xếp cho A Nam xong, nhìn thấy Thành Vân đến liền nói với cô: “Khi nào có phim tôi sẽ đến báo cho cô biết.”

“Được.”

Y tá rời đi, trong phòng chỉ còn lại Thành Vân và A Nam. Mới vừa rồi y tá đã đắp cho anh một chiếc chăn trắng, nó tương phản rõ rệt với khuôn mặt anh.

Mặt A Nam vẫn chưa lau sạch. Tóc anh không phải kiểu húi cua, nó dài hơn một chút, nhìn ra được là đã lâu chưa đi cắt tỉa lại. Hiện tại vài sợi tóc mái dính máu bết lại với nhau lỉa chỉa giống như gai xương rồng chỉ ra đủ hướng.

Vô tình hình ảnh này đã làm tan đi rất nhiều nỗi căng thẳng.

Thành Vân đi đến bên cạnh giường, tựa vào một chiếc giường khác lẳng lặng nhìn anh. Không biết có phải do đỉnh đầu có một ngọn đèn trắng hay không, khuôn mặt ngăm đen của A Nam cũng có một chút ảm đạm hiếm có.

Nhìn gần mười phút, Thành Vân đã nhìn chán, cô đưa tay sờ sờ tóc anh, lại chọc chọc vào mặt anh. Tuy đen nhưng mặt anh rất mềm. Thành Vân nghịch một hồi chẳng biết tại sao lại thở dài một hơi. Cô dời ánh mắt đi nhìn khắp cả căn phòng.

Bệnh viện huyện không được trang bị tốt, chiếc chăn trên giường ngủ bên cạnh cũng không được gấp chỉnh tề. Trong bệnh viện này có một mùi, nó pha lẫn mùi nước khử trùng và mùi thuốc. Chăn anh hơi lạnh, Thành Vân đưa tay vào bên dưới, may mà trong chăn vẫn rất ấm áp.

Thành Vân vừa đưa tay vào lại trùng hợp đụng trúng bụng A Nam. Áo khoác của A Nam đang phủ lên tấm chăn, bên trong anh chỉ mặc chiếc áo mỏng dài tay, tay anh đặt trên lớp áo mỏng, thậm chí có thể cảm giác được da thịt tỏa ra hơi ấm bên dưới.

Thành Vân bỗng hứng thú, muốn cong tay véo bụng anh. Nhưng cô suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn kiềm chế. Cô đi đến bên cửa sổ, mở hé cửa ra,

bên ngoài có trồng hoa, nhưng đáng tiếc thời tiết bây giờ chẳng có hoa cỏ gì cả.

Cành cây khô héo chỉ có phần gốc là có vài chiếc lá. Có cơn gió thổi qua, vài món đồ vứt dưới chân tường lăn lông lốc. Gió hơi lạnh, không bao lâu Thành Vân đã đóng cửa sổ lại. Vừa quay đầu đã thấy A Nam đang ngồi trên giường nhìn cô.

Một hình ảnh đột ngột xuất hiện như vậy thật sự có chút dọa người. Thành Vân cau mày lạnh lùng nói: “Anh là xác chết sống dậy à?”

A Nam có chút không đồng ý với lời nói của cô: “… Tôi đâu có chết.”

Thành Vân liếc anh một cái. A Nam vuốt vuốt tóc mình, Thành Vân nói: “Đừng đụng vào, anh biết có vấn đề gì không?”

A Nam dừng tay lại, nhìn về phía cô, hỏi ngược lại: “Có vấn đề gì?”

“Vì không biết có vấn đề gì mới không cho anh đụng vào.” – Thành Vân lạnh mặt – “Đụng vào chết anh tự mà chịu trách nhiệm.”

A Nam không trả lời, lắc lắc cổ nói: “Cảnh sát đâu?”

“Đi rồi.”

“Đi cả rồi à?”

“Ừ.”

A Nam như đã nhẹ nhõm, rũ vai ngồi đó.

Đúng lúc này y tá đi vào, còn có một bác sĩ đi chung, ông cầm trong tay tấm phim vừa mới chụp.

Thành Vân đi đến, bác sĩ đưa tấm phim cho cô xem: “Không có vấn đề gì lớn cả.”

Bác sĩ trấn an tâm trạng: “Đã kiểm tra rồi, chỉ là chấn động não rất nhỏ thôi.”

Thành Vân nhíu mày: “Vậy sao đột nhiên lại ngất xỉu?”

Dường như bác sĩ cũng rất nghi ngờ: “Đáng lý không ngất.”

Ông ta quay đầu hỏi người trong cuộc đang ngồi trên giường: “Bây giờ cậu có cảm giác gì?”

A Nam cúi đầu xuống, lắc đầu: “Không có cảm giác gì, không sao rồi.”

Bác sĩ rất có trách nhiện, không chịu dừng tại đó, lại hỏi anh: “Vậy khi nãy lúc ngất xỉu có cảm giác gì?”

A Nam suy nghĩ, ánh mắt thất thần nói: “Ừ… Hơi buồn nôn.”

Nói xong anh lại lắc đầu: “Không sao nữa rồi.”

Bác sĩ nhìn khắp người anh một lượt, sau đó gật đầu nói: “Chỉ là chấn động não rất nhỏ, không phải vấn đề gì to tát.”

Thành Vân nheo mắt, bỗng cảm giác có chút gì đó không đúng. Cô vừa nghe lời bác sĩ nói, vừa liếc mắt bình tĩnh quan sát A Nam.

A Nam vẫn cúi đầu nhìn hai bàn tay ngăm đen của mình, ánh mắt thất thần.

Thành Vân quay đầu nói với bác sĩ: “Viện phí đã đóng đủ chưa?”

“Ồ, đã đóng đủ rồi.”

“Cô gái kia thì sao?”

“Cũng đóng đủ rồi.”

Thành Vân gật đầu. Bác sĩ lại căn dặn vài câu, kê toa thuốc rồi rời đi. Trong phòng lại yên tĩnh lần nữa. Thành Vân buộc chặt áo khoác, nói với A Nam: “Nếu đã không sao thì tôi đi trước đây.”

Cô quay người, tiếng A Nam nhanh chóng truyền đến: “Cô đi đâu?”

Thành Vân nói: “Anh nói xem tôi đi đâu?”

“Cảnh sát đi rồi.”

“Tôi cũng phải đi đây.”

“Hiện tại đã khuya rồi.”

“Vậy thì sao?”

Thành Vân cười khẩy một tiếng, không ngừng bước ra phía cửa: “Đồng chí cảnh sát có lòng tốt để lại cho tôi một chiếc xe đầy xăng, tôi thích đi đâu thì đi. Dù tôi lái thẳng về Bắc Kinh cũng…”

Cánh tay căng ra, Thành Vân bị một sức mạnh kéo lại. Cô chống tay vào lồng ngực rắn chắc.

Thành Vân ngẩng đầu, lạnh lùng thốt lên: “Sao hả? Anh giả bộ bất tỉnh thì phải giả cho giống một chút. Lúc này mới chưa bao lâu đã khỏe như vâm rồi à?”

A Nam nhấc chân lên đá cửa phòng bệnh lại, sau đó đứng trước mặt Thành Vân. Thành Vân cúi đầu lườm anh, anh mang một đôi vớ màu xám, bàn chân vừa ốm vừa dài.

http://tieulun.hopto.org

A Nam nhảy thẳng xuống giường, để chân trần đi trên đất. Thành Vân nhìn một hồi lại nói: “Muốn làm gì?”

A Nam bị dáng vẻ điềm nhiên như không của cô kích động, mặt nén giận, đầu mày cau lại, đôi mắt đen láy như mực. Tay anh vẫn nắm chặt tay cô không buông.

Thành Vân vẫn ra vẻ bình thản, hít sâu một hơi, còn chưa bắt đầu giễu cợt A Nam đã hôn tới. Môi anh rất mềm, Thành Vân vẫn đứng yên không nhúc nhích, trong lòng thản nhiên nghĩ, đàn ông không hút thuốc lá mùi vị trong miệng cũng sạch sẽ, ấm áp, nam tính, ít đi một phần nặng mùi, thêm một phần trong lành.

A Nam hôn một lúc mới từ từ ngẩng đầu. Thành Vân thản nhiên nhìn anh: “Hôn xong chưa? Tôi có thể đi rồi chứ?”

A Nam nhìn cô chằm chằm. Thành Vân thấy hai má anh căng ra, dường như răng cũng sắp sửa nghiến nát. Lúc này trong mắt A Nam, Thành Vân tựa như một đám sương mù, anh nhìn không thấu cũng xem không hiểu.

A Nam đẩy Thành Vân ra, lực đẩy không mạnh, nhưng Thành Vân vẫn hơi lùi về sau. Thành Vân đứng lại, nhìn thấy A Nam giơ một ngón tay lên, khẽ chỉ về phía cô, tiếng nói trầm thấp, giống như đang kiềm chế gì đó.

“Các người đều là như vậy sao?” – Anh nói.

“Như thế nào?”

“Trêu chọc người khác xong rồi phủi mông bỏ đi.”

“Anh nghĩ nhiều rồi.”

“Tôi không nói đùa với em!” – A Nam lớn tiếng nói.

Lần đầu tiên anh nói chuyện lớn tiếng như vậy, vẻ tươi cười của Thành Vân cũng biến mất. Hai người lạnh lùng đối đầu với nhau.

Một hồi lâu sau, Thành Vân giống như muốn nhắc nhở anh gì đó, cô chậm rãi nói: “Anh đã nói chính xác như vậy ở cầu Phong Vũ.”

A Nam nhìn vào nơi sâu nhất trong đôi mắt Thành Vân, anh nói từng câu từng chữ:

“Là em quyến rũ tôi, suốt cả quãng đường đều là em.”

Khóe môi Thành Vân nhoẻn lên, nhưng mắt lại chẳng hề có ý cười. Cô khoanh tay, lui về sau, ngả ngớn nói: “Không sai, là tôi quyến rũ anh, nhưng không phải là anh không mắc câu sao?”

Cô nghiêng đầu, giọng nói vô cùng điềm nhiên:

“Đâu phải anh mới gặp chuyện này lần đầu. Anh chịu thì chấp nhận, không muốn cũng đâu ai ép anh. Chỉ là khúc nhạc đệm trong chuyến đi, mưu cầu chính là vui vẻ. Ngay lúc đó thì chần chờ do dự, qua đi rồi thì lại dây dưa. Rốt cuộc trong hai chúng ta ai là phụ nữ hả?”

Đêm khuya, bệnh viện yên lặng như tờ.

“Mưu cầu vui vẻ?” – A Nam lặp lại một lần.

“Không sai, mưu cầu vui vẻ.” – Thành Vân nói – “Kết quả cuối cùng ai cũng biết.”

Đêm lạnh như nước, Thành Vân cũng không biết A Nam để chân trần đứng trên mặt đất như vậy có lạnh hay không. Hai người im lặng không nói hồi lâu, Thành Vân quay người trước.

Một cánh tay lướt nhanh qua người cô, nhấn công tắc trên tường.

Đèn tắt.

Trong phòng nháy mắt bị bóng tối nuốt chửng.

Sau đó Thành Vân nghe thấy một tiếng chốt nhẹ nhàng, A Nam khóa cửa lại. Cảm giác của con người trong bóng tối được khuếch đại lên vài lần. Thành Vân cảm giác được bên tai mình có hơi thở ấm áp, và một tiếng nói thật khẽ. Đó là một câu tiếng Động, âm điệu dính lấy nhau rơi vào tai.

Cô không hiểu nội dung trong đó, chỉ cảm thấy âm thanh này khiến cô không nhịn được rụt vai lại. Một giây sau, Thành Vân bị người đàn ông phía sau vác lên, ném lên giường bệnh.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 23

May mà trên giường bệnh có trải một lớp chăn, ngã xuống cũng không đau. Thành Vân chống khuỷu tay xuống giường, còn chưa kịp ngồi dậy đã bị A Nam đè xuống.

Trong phòng tối đen, bên ngoài lại không trăng, Thành Vân phải thích ứng hồi lâu mới dần dần thấy rõ khuôn mặt ngăm đen của A Nam đang hòa vào bóng tối.

Thành Vân bị anh đè, làm thế nào cũng không nhúc nhích được.

Cô nheo mắt lại, khẽ đẩy A Nam ra.

“Anh là tên khốn kiếp…”

Hai tay A Nam cầm cổ tay cô mở ra. Ngửa đầu như thế thấy được bả vai A Nam rất rộng. Dù sao Thành Vân cũng không có nhiều sức lực, bèn không chống cự nữa, ngửa đầu nằm trên giường.

“Đây là phòng bệnh.” – Thành Vân nói – “Chút nữa y tá sẽ đến, anh không sợ đang làm giữa chừng thì bị người ta mở cửa ra thấy sao?”

A Nam khựng lại, giống như hơi do dự. Thành Vân lườm anh. Hiếm khi anh bộc phát một lần, khí thế trong thoáng chốc bắt đầu trở nên ngây như phỗng. Nhìn cảnh tượng trước mắt, rốt cuộc thế này là sao?

“A Nam!”

A Nam cúi đầu: “Làm sao?”

Thành Vân nói: “Anh buông tay ra trước đi.”

A Nam mím môi. Thành Vân lại nói: “Dù có làm cũng không thể ở đây.”

Cô vừa nói vừa nhìn anh đầy thâm ý: “Trừ phi anh năm phút đã xong.”

“…”

“Buông tay!”

A Nam buông tay ra. Thành Vân ngồi dậy, nói với anh: “Mang giày vào, đi theo tôi.”

Thành Vân dẫn A Nam rời khỏi bệnh viện. Bãi đỗ xe bệnh viện không có mấy chiếc, Thành Vân liếc mắt liền nhìn thấy ngay chiếc Passat mà Trường Bằng để lại cho cô.

Thành Vân ngồi vào ghế tài xế.

“Đi đâu?” – A Nam hỏi cô.

Thành Vân đề máy xe, quay đầu nói: “Anh muốn đi đâu?”

A Nam nhìn về phía trước, khẽ nói: “Tôi đâu cũng được.”

Thành Vân nắm vô lăng, nghĩ nghĩ rồi nói: “Tôi đưa anh về nhà.”

A Nam hơi kinh ngạc: “Về nhà?”

“Ừ.” – Thành Vân đạp chân ga rời khỏi bệnh viện.

Thành Vân nhớ đường rất rõ, mỗi khúc cua đều không rẽ sai. Trong ba giờ, mọi âm thanh đều tĩnh lặng. Thành Vân lái xe ngang qua nơi vừa xảy ra

tai nạn, hai chiếc xe đều đã được kéo đi, trên mặt đất còn vài dấu vết của trận tai nạn kia.

Tốc độ Thành Vân lái xe khá nhanh, thoáng cái đã chạy lướt qua.

“Chiếc xe của anh chắc là không dùng được nữa rồi.”

A Nam nói: “Không sao đâu.”

“Anh còn muốn lái à? Tôi phát hiện quả thật là anh không sợ chết mà.”

“Để tôi sửa thử xem sao.”

“Chiếc xe quỷ kia anh còn sửa làm gì?”

Câu tiếp theo Thành Vân định nói là tôi mua cho anh chiếc xe mới. Nhưng đáng tiếc ý định vừa mới nhen nhóm lại cảm thấy bây giờ không có cớ gì để nói vậy cả nên dằn xuống.

Lúc trở về nhà A Namtrời đã rạng sáng, anh trai A Nam vẫn còn đang ngủ, A Nam và Thành Vân cẩn thận lên lầu, mở cửa phòng ra. Buổi sáng vừa mới đi, kết quả giày vò một vòng lại quay về.

Chăn trên giường còn chưa dọn, Thành Vân nằm xuống, vốn định đợi A Nam, nhưng cuối cùng do thật sự quá mệt mỏi nên vừa đặt lưng đã ngủ mất.

Lúc A Nam thu dọn đồ đạc xong đi vào phòng đã thấy Thành Vân đang ngửa đầu ngủ say sưa. Anh ngồi bên giường, cởi giầy, sau đó nằm sát bên cạnh cô.

Thành Vân nằm dang rộng chân tay, chiếm gần hết cả chiếc giường, A Nam phải đẩy cô xích vào trong. Anh nằm xuống giường nhưng chẳng ngủ ngay, hai tay chắp lại làm gối, nghiêng đầu nhìn Thành Vân.

Lúc ngủ đôi môi cô mím chặt giống như lúc cô đang tức giận. A Nam ngắm nhìn một hồi lại nhớ đến câu nói kia của cô.

[Khúc nhạc đệm trong chuyến đi, mưu cầu chính là vui vẻ. Kết quả cuối cùng ai cũng biết]

A Nam vùi đầu vào cánh tay, bên ngoài trời đã hửng sáng. Vì rạng sáng mới ngủ, nên hai người ngủ thẳng đến giữa trưa ngày hôm sau. A Nam thức dậy trước, lúc đi ra ngoài gặp phải Chu Đông Thành, khiến anh ta giật cả mình. A Nam giải thích qua loa với anh trai, còn chưa nói xong thì Thành Vân cũng đi ra.

Trên bàn cơm, Thành Vân nói với A Nam: “Chút nữa đến cầu Phong Vũ.”

“Vì sao?”

Thành Vân không trả lời, chỉ cười thôi. A Nam bỗng cảm giác bắp chân mình bị thứ gì đó móc vào, nhẹ nhàng rê từ đầu gối xuống đến mắt cá chân. Mặt anh thoáng sa sầm, vùi đầu ăn cơm.

Chu Đông Thành ngồi bên cạnh ngu ngơ nhìn hai người.

Cơm nước xong, trước khi rời khỏi bàn, A Nam khẽ hỏi: “Cần mang theo gì?”

Thành Vân nói: “Anh tự xem rồi mang đi.”

A Nam quay người đi lên lầu, chỉ còn lại Thành Vân và Chu Đông Thành. Thành Vân thấy Chu Đông Thành vẫn nhìn mình, cô nói: “Cho tôi mượn em trai anh một chút, chút nữa sẽ trả lại anh.”

Chu Đông Thành bỗng cất lời: “Cô muốn thương thương với nó.”

Thành Vân nghiêng đầu: “Hả?”

“Cô và nó thương thương ấy.” – Chu Đông Thành thoạt nhìn rất nghiêm túc.

Thành Vân khẽ cười: “Thương thương thế nào?”

Chu Đông Thành vỗ vỗ mình, nói: “Tôi là anh nó, tôi có thể cảm giác được.”

“Anh cảm giác được gì?”

“Nó thích cô.”

Thành Vân cười rộ lên: “Tôi cũng thích anh ấy vậy.”

“Vậy hai người thương thương nhau.”

“Ừ.”

Thành Vân lấy thuốc lá trong túi ra, đưa lên miệng, cúi đầu châm lửa: “Thật kỳ lạ!”

Câu nói khe khẽ của cô đã bị điếu thuốc và ngọn lửa lấn át.

“Duyên số đàn ông cả nhà anh đều kém như vậy.”

A Nam xuống lầu, ôm theo hai chiếc chăn. Lúc Thành Vân quay đầu lại đã thấy anh cẩn thận đi xuống cầu thang. A Nam ôm chăn đi đến bên cạnh cô, nói: “Đi thôi!”

Hôm nay A Nam dẫn cô đi một con đường khác với lúc trước, họ đi băng qua bản. Suốt quãng đường Thành Vân gặp khá nhiều phụ nữ dân tộc Động. Họ ăn mặc giản dị, ngồi ở cửa nhà mình, có người thì may vá, có người thì trò chuyện.

http://tieulun.hopto.org

Lúc Thành Vân đi ngang qua, tất cả mọi người đều nhìn cô, dù sao nơi này rất hiếm có người lạ.

Ra khỏi bản, lại đi thêm hai mươi phút, rốt cuộc Thành Vân thấy được cầu Phong Vũ.

A Nam vác theo đồ đạc nhưng lại giống như không vác gì cả, anh nhảy xuống sườn núi, lại giơ tay lên dìu Thành Vân. Đi lên cầu, A Nam nói với Thành Vân: "Để tôi dọn trước đã."

Anh thả chăn qua một bên, nhấc chân đá đi hết đá vụn trên cầu, sau đó trải chăn ra.

Thành Vân quay đầu, hôm nay ánh nắng rất đẹp, nó chiếu vào dòng nước róc rách, gợn sóng lăn tăn. Sườn núi xanh um bên cạnh thung lũng. Cô nhìn ra phía xa xa, đáng tiếc không thấy được rừng cây Dương Mai nhà A Nam.

Cô lẳng lặng ngắm cảnh, bỗng bị anh ôm lấy từ phía sau. Tay A Nam luồn qua eo cô, hai tay đan lại ôm lấy bụng cô.

Thành Vân quay đầu, anh vẫn ôm cô: "A Nam!"

"Ơi!"

"Anh có nhớ lời nói đêm qua của tôi không?"

"Nhớ!" – Ánh mắt anh rất trong – "Mưu cầu vui vẻ."

Anh đặt cô nằm lên chăn, bản thân nhẹ quỳ trên người cô, cởi từng chiếc áo chiếc quần.

Thành Vân nằm đó ngắm nhìn anh. Làn da trên cơ thể anh cũng ngăm đen. Kiểu ngăm đen này khác với làn da nâu nhờ cố ý phơi trên bờ cát. Thành Vân cảm thấy kiểu của anh đẹp hơn.

http://tieulun.hopto.org

Anh cởi quần áo mình xong lại cởi đến cô. Cuối cùng anh ôm lấy cô, kéo tấm chăn phủ lên hai người họ.

Cơ thể hai người kề sát vào nhau. Người A Nam nóng hơn Thành Vân, cô ôm anh như ôm một lò sưởi.

A Nam chỉ kề sát cô, vẫn không nhúc nhích. Thành Vân hơi ngẩng đầu khỏi bả vai anh, bên cạnh chính là lỗ tai anh, cô khẽ hỏi: “Nghĩ gì vậy?”

A Nam ôm chặt hơn nữa. Thành Vân giơ chân lên, móc vào bắp đùi A Nam. Thân thể A Nam thoáng run lên. Cô ôm cổ anh, nhẹ hôn anh như chuồn chuồn lướt nước.

Hành động tuy nhẹ nhưng cảm xúc thì không. Làn môi cô tươi thắm và nụ hôn ướt át đặt lên mỗi dấu ấn trên cổ anh, khi nhấc lên còn vương sợi tơ bạc. Tiếng mút vang lên bên tai A Nam, khiến cơ anh căng cứng.

Lúc này hương thơm trên người cô càng nồng nàn. Dần dần cơ thể hai người nóng rực, hơi thở cũng dồn dập. Tay Thành Vân mơn trớn khắp người A Nam. Cơ thể anh trơn láng, Thành Vân không biết tại sao thân thể một đàn ông cũng có thể thanh mảnh như vậy. Rõ ràng là thoạt nhìn người anh vừa đen vừa thô.

Cô ôm cổ anh, hôn hít, liếm láp. Môi cô cọ xát sợi gân đang căng ra trên cổ anh, bàn tay ve vuốt sau lưng anh. Lưng anh cũng rất láng, nó mang sự rộng lớn riêng biệt của đàn ông. Tấm lưng nhấp nhô, bả vai săn chắc, xương sống mạnh mẽ… Mặt cô vùi sâu vào hõm vai anh, ngửi thấy một mùi hương ấm áp.

Một tay cô lần xuống bên dưới. Lông anh rậm rạp, cong cong lượn lượn, sờ vào khiến Thành Vân nhớ đến khi chú chó Teddy ở nhà bạn mình.

http://tieulun.hopto.org

A Nam không chịu nổi Thành Vân ve vuốt như thế, hông anh thoáng run lên. Anh cúi đầu, kề chặt vào gương mặt Thành Vân, cơ bắp cả người đều căng cứng. Mông lại càng rắn như đá.

Thành Vân kề vào mặt anh, hành động dịu dàng hơn trong dự đoán. Họ đều không thấy bên dưới, nhưng họ đều cảm nhận được. Nơi đó chẳng phải là hình ảnh khó tưởng tượng gì.

Tay cô nhẹ nhàng mơn trớn, cám dỗ, dẫn dắt…

Từ từ chân A Nam cũng run lên.

Thành Vân khẽ nghiêng đầu, vốn định hôn anh nhưng đúng lúc thấy vành tai căng đầy của anh. Cô không nhịn được hé miệng ngậm lấy tai anh.

Trong nháy mắt đó bên tai cô vang lên tiếng nức nở kiềm nén, giống như khóc nhưng không phải khóc, nghe đau khổ nhưng lại không khổ.

Trong nháy mắt tay ẩm ướt. Thành Vân nhìn qua khe hở thành cầu, thấy dòng nước lấp lánh, sáng chói như viên đá quý.

Gió nhẹ nhàng thổi qua. Thành Vân nói: “Anh là lần đầu tiên à?”

A Nam không trả lời, từ đầu đến cuối anh chỉ cúi đầu, ôm cô thật chặt.

“Anh chưa từng chạm vào phụ nữ hả?”

Tay còn lại của Thành Vân cũng ôm chặt lấy anh.

“Cả nhà anh đúng là đều si tình… ” – Cô mơn trớn mái tóc hơi mềm của anh, nói – “Đến đây nào!”

Trên cầu có đất, có bụi cũng có đá vụn, trên chăn còn mang theo chút mùi ẩm mốc, nhưng Thành Vân cảm thấy ở đây rất sạch sẽ.

Thời gian vô cùng yên tĩnh, non nước lại rộng lớn bao la. Toàn bộ thế giới đều đang nói họ… Đến đây nào!

Thành Vân hít vào thật sâu, ngước cổ lên. Cổ cô thon thả nối liền với chiếc cằm tạo thành một đường cong duyên dáng giống như dãy núi trùng điệp.

Cô không nhắm mắt, cô thấy được kết cấu đỉnh cầu chồng chéo, nhìn thấy cỏ dại mọc trên khe xà gỗ.

Động tác A Nam từ chậm đến nhanh. Thành Vân ôm anh thật chặt, thở hổn hển theo động tác của anh.

Thành Vân đã ba mươi tuổi, cô từng có rất nhiều đàn ông nhưng chưa từng trải qua chuyện thế này.

Ban đầu cô cho rằng anh là cơm lam, bên trong có thịt, hương thơm ngát mũi. Kết quả sau khi cạy ống trúc ra mới phát hiện bên trong hoàn toàn không có thịt, mà là một khúc mía. Khúc mía trông khô cứng, nhưng cắn một miếng lại có nước chảy ra. Nhai đến cuối miệng lại đầy vị ngọt.

A Nam không giỏi kỹ thuật, từ đầu đến cuối đều là Thành Vân hướng dẫn anh. Có điều anh rất nghiêm túc, rất cẩn thận. Thành Vân cảm thấy anh có nhịp điệu của riêng mình. Từ từ nhận biết cô, từ từ nhận biết thân thể cô.

Anh cũng không kéo dài lâu, chưa tới hai mươi phút đã kết thúc. Thành Vân chưa lên đỉnh, nhưng cũng cảm thấy rất thỏa mãn. Sau đó Thành Vân lười biếng không mặc lại quần áo, ngồi thẳng trên chăn đệm. A Nam cầm chăn quấn quanh người cô như chiếc bánh tét.

Thành Vân lấy thuốc lá trong túi áo khoác, bên kia A Nam không có chăn giữ ấm, lúng túng mặc quần áo vào. Đến khi anh mặc quần áo xong, Thành Vân vỗ vỗ vị trí bên cạnh chiếc chăn: “Ngồi xuống đi, nghỉ ngơi một chút.”

http://tieulun.hopto.org

A Nam mặc áo khoác vào, ngồi bên cạnh cô. Họ nhìn dòng kênh nhỏ trước mắt, cỏ xanh um tùm.

Thành Vân nói: “Lúc này Bắc Kinh đã không còn nhiều cỏ nữa.”

A Nam tựa vào phía sau: “Vậy sao?”

Lúc Thành Vân hút xong điếu thuốc, A Nam hỏi cô: “Em làm gì ở Bắc Kinh?”

Thành Vân đang dụi tàn thuốc xuống sàn, nghe vậy sửng sốt. Đây là lần đầu tiên A Nam hỏi đến chuyện của cô.

“Có làm gì đâu.” – Cô dụi thuốc tiếp, thuận miệng nói – “Bán bảo hiểm thôi.”

Cô quay đầu nhìn về phía A Nam. Anh vẫn như ngày thường, khuôn mặt yên bình, ánh mắt điềm nhiên.

“Còn anh?” – Thành Vân nói – “Anh làm nhiều việc như vậy chắc bận suốt hả?”

A Nam lắc đầu: “Tôi đang gom tiền.”

Cuối cùng Thành Vân nghe được một chuyện đáng để tìm hiểu từ miệng anh, bắt đầu hỏi sâu hơn.

“Gom tiền để làm gì?”

A Nam nhìn cô một cái, lần lữa một hồi mới nói: “Tôi định mở tiệm.”

“Bán khoai tây hay vé nội bộ?”

“…”

http://tieulun.hopto.org

Thành Vân cười ha ha, tiếng cười lười nhác lại lảnh lót. Cô đưa tay khỏi chiếc bánh tét, đẩy A Nam một cái.

“Đùa thôi!”

A Nam giống như con lật đật, lắc lư rồi lại trở về như cũ.

Anh hỏi ngược lại Thành Vân: “Nếu như em mở tiệm, em sẽ bán gì?”

“Tôi hả?” – Thành Vân nói – “Liên quan gì đến tôi?”

“Em cho chút đề xuất đi!”

Thành Vân khẽ cười một tiếng: “Tôi cho rằng ý kiến của anh phù hợp hơn.”

A Nam không nói lời nào, Thành Vân quay đầu à lên rồi nói: “Để tôi suy nghĩ xem… Nếu là tôi thì tôi sẽ mở tiệm lẩu.”

“Tiệm lẩu?”

“Ừ.” – Thành Vân nói – “Tiện, nhanh, nấu đơn giản.”

A Nam nhìn cô, vẻ mặt nghiên cứu. Một lát sau anh đưa ra kết luận: “Là bản thân em thích ăn thôi.”

Thành Vân liếc anh một cái, lại móc ra điếu thuốc.

“Không được à?”

“Em biết nấu ăn không?”

“Tôi không biết nấu ăn.” – Thành Vân nói rồi hỏi ngược lại A Nam – “Anh nấu ngon không?”

A Nam gật đầu: “Rất ngon.”

Thành Vân lườm anh: “Cũng đâu cần phải nấu ăn ngon mới có thể mở tiệm ăn. Lẽ nào tất cả chủ tiệm đều xuất thân từ đầu bếp à?”

A Nam hiếm khi gật đầu: “Có lý!”

Nhìn vẻ mặt anh giống như rất tán đồng lời nói của Thành Vân. Thành Vân rít một hơi thuốc, nheo mắt nhìn ra dòng kênh. Yên lặng một hồi cô mới thản nhiên cất lời:

“Cần bao nhiêu tiền?”

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 24

A Nam không nghe rõ: ” Gì hả?”

“Anh cần bao nhiêu tiền để mở tiệm?”

A Nam suy nghĩ rồi nói: “Vài trăm nghìn.”

“Bây giờ anh tích cóp được bao nhiêu rồi?”

“…”

A Nam không trả lời, Thành Vân quay lại thấy anh đang cúi đầu nhìn tảng đá, giống như là có thể nhìn ra hoa vậy. Thành Vân nhớ đến gì đó, cười khẩy một tiếng, vẻ mặt khinh thường nói: “Để bạn gái nghệ thuật gia trước đây của anh gạt hết rồi hả?”

A Nam nhíu mày: “Chuyện đó đã lâu lắm rồi.”

“Anh để cô ta gạt anh bao nhiêu tiền?”

A Nam im lặng, rõ ràng không muốn nói chuyện này.

Thành Vân quay người. Cô đang quấn chăn, rất khó quay người, chỉ quay được nửa vòng liền đưa chân ra. Một khúc chân trắng nõn nà đạp về phía A Nam.

“Hỏi anh đó!”

Con lật đật lại trở về vị trí cũ.

“Sáu bảy mươi nghìn thôi.”

Thành Vân ngẫm nghĩ: “Vào bảy năm trước sáu bảy mươi nghìn không phải là con số nhỏ đâu.”

A Nam không nhịn được quay đầu lại nhìn cô: “Em nói thì thôi, còn cười cái gì?”

Vẻ mặt Thành Vân có chút hả hê, khóe môi nhoẻn cao, còn nghiêm trang hỏi A Nam: “Tôi cười thì sao?”

“…” – A Nam khoanh tay ôm đầu gối, thở dài.

Thành Vân cười đủ rồi lại hỏi: “Anh ra ngoài đời năm bao nhiêu tuổi?”

“Mười lăm.”

“Chậc chậc, tiền tích cóp bốn năm năm đều bị người ta gạt hết. Thật là tai bay vạ gió, sét đánh giữa trời quang, tôi thật sự không đành lòng tưởng tượng ra tình cảnh lúc đó của anh chút nào…”

Vẻ mặt và giọng nói của cô chả có vẻ gì không đành lòng. A Nam hít sâu vào, cảm thấy nhất định phải tranh luận với cô một chút, nào ngờ Thành Vân lập tức chuyển đề tài.

“Mười mấy tuổi đã ra đời đi làm, thế học đến đâu?”

A Nam nén cơn bực bội ngồi trở lại, lẳng lặng nói: “Không học hết trung học.”

Yên lặng một hồi, A Nam quay đầu nhìn Thành Vân. Thành Vân nhìn về phía xa, thản nhiên nói: “Tôi cũng vậy.”

“Cái gì?”

Thành Vân nhìn về phía anh, nói: “Tôi cũng vậy, học trung học đến giữa chừng thì nghỉ.”

Cô lại hỏi A Nam: “Hiện tại gom góp được bao nhiêu rồi?”

A Nam hỏi ngược lại: “Em hỏi chuyện này làm gì?”

Thành Vân nói: “Tôi kiểm tra thử xem mấy năm nay anh có nghiêm túc làm việc không.”

“…” – A Nam cúi thấp đầu, nói – “Hai trăm nghìn thôi.”

Hai giờ trưa, mặt trời hơi chếch về phía tây, mặt nước càng thêm sáng ngời chói mắt. Nhìn lâu như vậy khiến người ta dễ buồn ngủ. Thành Vân giơ tay lên chỉ vào dòng nước nói: “Nhặt một viên đá cho tôi!”

Yêu cầu kỳ lạ.

A Nam hỏi: “Tại sao phải nhặt đá?”

Thành Vân nói: “Tôi muốn mặc lại quần áo, không muốn anh thấy, được không?”

“…” – A Nam mấp máy môi, đứng lên. Thành Vân nhạy cảm nhận thấy được gì đó, bèn kéo chặt quần anh lại.

“Có phải đang đỏ mặt không?”

Hiện tại A Nam đang đứng, thể hiện rõ ưu thế dáng vóc cao ráo của anh, Thành Vân ngửa đầu cũng chỉ có thể nhìn thấy cằm anh thôi. A Nam khẽ nói không có rồi sải bước đi đến bờ kênh nhỏ.

http://tieulun.hopto.org

Nước rất cạn, Thành Vân thấy A Nam cẩn thận chọn chỗ đặt chân, giẫm lên dòng nước, khom lưng nhìn xuống dưới. Nhìn một hồi anh thẳng người lên, quay đầu lại.

Thành Vân lập tức kêu to lên: “Nhìn lén phải không? Anh là đồ dâm tặc…! Anh cẩn thận sau này càng ngày càng đen cho xem…”

“…”

A Nam quay đầu lại là vì tìm viên đá, vốn không hề có ý nhìn lén, nghe thấy Thành Vân gào to, anh thẳng người lên.

“Tôi đâu có nhìn…”

“Tôi đâu có mù …”

“…”

A Nam cũng không muốn giải thích, quay người lại, đổi phía khác tìm tiếp. Thành Vân cười khanh khách, cô lấy quần áo mặc vào từng chiếc, cuối cùng mang giày vào, đứng lên.

A Nam vẫn còn ở đằng kia khom lưng tìm đá. Thành Vân mím môi cầm túi mình đến. Đó là một chiếc túi xách màu đen, chất lượng rất tốt, có điều bây giờ da túi hơi sờn do vụ tai nạn xe hôm qua.

Thành Vân kéo khóa ra, lục tìm một hồi, lấy ra một chiếc hộp từ ngăn túi nhỏ bên trong.

Đầu tháng trước Thành Vân đi Hong Kong một chuyến, lượn một vòng cuối cùng mua một viên kim cương trở về. Viên kim cương vàng rực rỡ mười hai carat, trị giá ba triệu bốn trăm nghìn tệ.

Thành Vân mở hộp ra, viên kim cương yên lặng nằm bên trong. Lúc đó cô

đi Hong Kong cũng đeo chiếc túi này, sau khi mua viên kim cương này về cô chỉ lấy ra một lần cho Lý Vân Sùng xem.

“Anh còn tưởng em mua cái gì.” – Khi đó Lý Vân Sùng nói – “Chưa từng nghe em nói thích kim cương bao giờ.”

“Đúng là không thích.” – Thành Vân ngồi đối diện ông trên ghế salon, nói – “Nhưng chẳng có gì hay để mua.”

Lý Vân Sùng lắc đầu, chậc chậc hai tiếng, cúi đầu lắc qua lắc lại bộ trà cụ trong tay. Ông có nghiên cứu về trà đạo, trà và trà cụ trong nhà đều là hàng thượng đẳng.

“Lúc trước tặng em một bộ trang sức phỉ thúy em cũng không thích. Em biết anh mất biết bao công sức mới mua được không? Phỉ thúy rất tốt cho phụ nữ nhất, nhất là phỉ thúy cổ. Vả lại bộ đó phù hợp cho mọi lứa tuổi, anh chờ hai năm mới mua được đấy!” – Ông vừa nói vừa cầm chiếc hộp nhỏ trên bàn – “Em lại chỉ toàn thích mấy thứ thô tục, để anh xem thử, ôi thôi, còn là vàng nữa chứ, tục càng thêm tục!”

Thành Vân đóng hộp kim cương lại: “Anh bảo em mua trang sức, em nghe lời anh, anh còn không hài lòng!”

“Được, được, được, hài lòng, anh hài lòng!” – Lý Vân Sùng đặt chung trà nhỏ xuống, nói với Thành Vân – “Có nhiều thứ không phải một hai năm là thành được, chúng ta từ từ bồi dưỡng.”

Ông chỉ vào hộp kim cương kia, nói: “Em cất nó trước đi đã, qua mười năm sau em nhìn lại vật này, anh cam đoan em sẽ hận không thể giấu nó cả đời.”

Thành Vân không nói gì nữa, tiện tay bỏ chiếc hộp vào túi xách. Một tháng sau, viên kim cương này lại theo Thành Vân đến đây.

Thành Vân quay đầu lại, A Nam còn đang tìm đá. Hai tay anh chống lên đầu gối, nhìn chằm chằm vào đáy nước.

Cô lấy viên kim cương ra, nó lấp lánh tỏa sáng dưới ánh mặt trời. Lúc thì trắng lúc thì vàng, vô cùng rực rỡ. Tựa như mặt trời chói chang soi vào đôi mắt, tựa như dòng nước lóng lánh soi bóng mặt trời.

Thành Vân bỏ lại viên kim cương kia vào hộp, đạp lên thành cầu. Cây cầu rất nhỏ, dáng vóc Thành Vân lại cao, vừa đạp lên thành cầu đưa tay lên đã chạm đến xà ngang trên đỉnh. Cô đặt chiếc hộp này lên đó rồi nhảy xuống.

“Này!…”

Thành Vân gọi A Nam đang chổng mông lên trời tìm đá dưới dòng nước.

A Nam quay người lại, Thành Vân nói: “Anh tìm được chưa vậy?”

A Nam không trả lời, chỉ giơ tay cao lên. Với khoảng cách này Thành Vân không thấy rõ trong tay anh đang cầm gì. Cô đi xuống cầu, đến bên cạnh anh. Khi đến gần, cô nhìn thấy viên đá trong tay A Nam thì không khỏi á khẩu.

A Nam đưa viên đá cho cô, cô lật qua lật lại xem. Không có hoa văn, không có màu sắc, xanh đen lẫn lộn, hình dáng cũng chẳng có gì đẹp mắt, xù xì gồ ghề, cầm cũng thấy cấn tay.

Thành Vân không nhịn được hỏi anh: “Anh cảm thấy viên đá này có gì hay?”

A Nam cúi đầu nhìn viên đá, lại ngẩng đầu nhìn Thành Vân.

“Nó giống em.”

“…” – Thành Vân bỗng giơ tay lên, A Nam vội lui về sau một bước.

Thành Vân cũng không đập viên đá kia vào anh, chỉ làm mặt giận nói – “Quay qua chỗ khác!”

A Nam nói: “Em lại muốn làm gì?”

“Bảo anh quay thì cứ quay đi!”

A Nam vừa quay lưng, Thành Vân trở lên cầu, bỏ viên đá vào trong túi.

“Quay lại đi!” – Thành Vân kêu A Nam.

A Nam đi lên cầu, đế giày hơi ướt. Thành Vân chỉ vào đế giày anh nói: “Anh đừng giẫm lên chăn!”

“Không đâu.” – A Nam đứng xa một chút, nhìn hai bên cầu Phong Vũ, nói – “Em đã làm gì vậy?”

Thành Vân cười cười, nói: “Tôi giấu viên đá rồi.”

A Nam quay đầu định tìm theo phản xạ, Thành Vân vỗ anh một cái – “Anh gấp làm gì, giấu thì giấu thôi.”

A Nam nhìn cô: “Tại sao lại giấu?”

“Giấu chơi.”

“…”

“Ngồi một chút nữa đi.” – Thành Vân ngồi trên chăn, A Nam cũng ngồi xuống.

Lần này hai người họ nói rất ít. Tựa như bộ phim đã đến hồi kết, lúc này mọi người hoặc là mệt mỏi, hoặc là hồi tưởng lại. Dẫu sao đây là lúc cảm xúc nhiều nhất. Đến lúc hết phim, người ta lại bắt đầu quên lãng. Quên đi trong

câu chuyện ai được viên mãn, cũng quên mất ai cầu mà không được. Đạo diễn sẽ không cho kết cuộc như tất cả mọi người mong muốn, giống như cuộc sống vậy.

Đối với Thành Vân mà nói, về núi non này, về câu chuyện này đã có đầu có cuối.

Trời tối, Thành Vân đứng lên, nói với A Nam: “Đi thôi.”

Hai người đi về, lúc lên sườn núi, A Nam không nhịn được quay đầu lại. Thành Vân đứng bên cạnh đợi anh. Mặt trời đã dần dần xuống núi, cây cầu này vẫn như lần đầu tiên cô thấy, vừa hư vừa cũ. Nó đã ở đây quá lâu, lâu giống như đã lồng vào mảnh núi rừng sông nước này. Đối với nó mà nói, hai người họ đi qua chỉ như một trận gió thổi, không có gì khác biệt.

Chớp mắt, Thành Vân nhìn nửa bên mặt A Nam. Làn da ngăm đen, xương lông mày cao cao, sóng mũi thẳng và đôi môi đang khép. Trong lúc thất thần, cô có một cảm giác dường như anh đã khác trước. Nhưng khi anh quay đầu lại, lúc đôi mắt ngây dại kia nhìn cô chằm chằm, cô lại cảm thấy tất cả đều là ảo giác của mình.

“Đi thôi.”

Thành Vân quay đầu khẽ nói. Họ rời khỏi cầu Phong Vũ. Thành Vân biết anh nhất định sẽ quay lại đó tìm.

Lúc trở về bản, trời đã tối hẳn. Hai người “bận việc” suốt một buổi chiều, chắc chắn hiện giờ đã đói bụng, may mà Chu Đông Thành đã chuẩn bị xong thức ăn từ lâu. Thành Vân vừa vào nhà đã ngửi thấy mùi thơm, cô nhìn trên bàn bày món ăn thịnh soạn, giống như đã chuẩn bị được một lúc rồi.

“Chao ôi, anh trai thấu hiểu!”

Thành Vân đi đến, cười với Chu Đông Thành một cái. Cô nhìn món ăn trên bàn, trong nháy mắt cảm thấy hình tượng cả người lấm lem của Chu Đông Thành cũng đã cao lớn hơn.

A Nam vào nhà, hai anh em trò chuyện với nhau bằng tiếng Động, Thành Vân không quan tâm nhiều như vậy, chỉ ngồi trên ghế.

“Tôi không khách sao đâu nhé.” – Cô cầm lấy đũa gắp thức ăn.

A Nam và Chu Đông Thành nói một hồi cũng ngồi vào bàn. Thành Vân ăn một lát rồi ngẩng đầu hỏi Chu Đông Thành: “Ơ, anh hai, có rượu không?”

Chu Đông Thành ngơ ngác nhìn cô.

A Nam nói: “Có, em muốn uống hả?”

Thành Vân nói: “Uống đi!”

A Nam ra cửa, một lát sau ôm nửa két bia vào. Thành Vân nhìn thấy cười nói: “Tôi còn tưởng anh sẽ ôm một hũ rượu vào chứ!”

A Nam không để ý đến cô trêu chọc, đặt bia bên cạnh bàn, cầm hai chai lên.

Thành Vân nhìn về phía Chu Đông Thành: “Sao vậy, không uống bia à?”

“Anh tôi không thể uống.” – A Nam khui nắp, đưa một chai cho Thành Vân – “Tôi uống với em.”

Thành Vân nhận lấy, cũng không cầm cốc mà khẽ nghiêng miệng chai. Keng một tiếng, hai miệng chai chạm vào nhau. A Nam ngước mắt, Thành Vân khẽ nhướng mày nói:

“Chúc anh sau này làm ăn phát đạt!”

A Nam không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn cô. Thành Vân nói xong ngửa đầu ra, tu vào miệng chai.

Cả một chai bia cứ thế vào bụng, A Nam uống với cô. Chu Đông Thành ngồi bên cạnh không hiểu gì cả, chỉ ngu ngơ nhìn hai người đến quên cả ăn cơm.

Tổng cộng A Nam lấy ra tám chai bia, hai người mỗi người bốn chai. Thành Vân chưa từng thấy loại bia này, nó rất giống với loại bia Hoa Tuyết trước đây, được chứa trong chai lớn, nồng độ khá cao. Có điều không sao, bốn chai bia không thể nào chuốc say Thành Vân được, A Nam cũng vậy.

Sau khi uống hết bia, đáy mắt A Nam hơi hiện chút vằn đỏ nhưng vẫn trong suốt như cũ.

Thành Vân vỗ vỗ cánh tay anh: “Anh uống được bao nhiêu?”

A Nam nói: “Với loại bia này có lẽ là mười lăm mười sáu chai.”

“Không tệ.”

Đêm khuya yên tĩnh, cơm nước no nê, Thành Vân nằm trên giường. Cô nghe thấy dưới lầu vang tiếng chén bát leng keng. Công việc thu dọn bàn ăn rơi vào đầu Chu Đông Thành, A Nam ở dưới giúp anh ta.

Cơn buồn ngủ dần dần kéo đến, Thành Vân cởi giầy ra, trở mình nằm ngủ. Một lát sau, cửa phòng kẽo kẹt mở ra, A Nam đi vào. Anh cầm túi chườm nóng, bỏ vào dưới chăn, sau đó nằm lên giường.

Anh ôm Thành Vân đang ngủ vào lòng, nhắm mắt lại.

Sau bốn giờ ngắn ngủi, Thành Vân tỉnh dậy. Cô quay đầu nhìn A Nam đang ngủ say. Anh vẫn đang ôm cô.

http://tieulun.hopto.org

Thành Vân ngồi dậy trên giường, mặc lại áo, sau đó quay lại nghĩ xem có nên lén chụp một tấm hình để làm kỷ niệm không. Cuối cùng cô cảm thấy thôi đi là hơn. Cô cúi đầu hôn lên mặt A Nam một cái. Trong bóng tối giác quan của người ta đều tăng lên. Mùi rượu trên người A Nam bay vào mũi Thành Vân lại biến thành hương say.

Cô chỉ chỉ mặt anh, tiếng nói hờ hững, nhưng trong đôi mắt vẫn còn vương một tia trìu mến.

“Sau này tìm một cô gái tốt, sống cho vui vẻ.”

Cô cầm túi và áo khoác, đẩy cửa phòng ra. Đã hơn bốn giờ, trời còn chưa sáng. Vừa bước ra khỏi cửa, Thành Vân quay đầu lại, nhìn chàng trai đang nằm trên giường lần cuối. Sau đó cô đóng cửa lại đi vào gió lạnh.

Đến khi cô ngồi vào xe, trời không còn tối như khi nãy nữa.

Nắng mai vừa ló dạng.

Thành Vân châm một điếu thuốc, quay vô lăng.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Trưa hôm đó Thành Vân trở về Quý Dương, rồi chạy thẳng đến sân bay. Chuyến bay khởi hành đi Bắc Kinh sớm nhất là ba giờ chiều, Thành Vân ăn chút gì đó rồi ngồi chờ trong tiệm cà phê ở sân bay.

Điện thoại di động đã đầy pin, cô bật điện thoại lên, trong đó có bốn cuộc gọi nhỡ. Hai cuộc là của Lý Vân Sùng, hai cuộc khác là số lạ.

Thành Vân không quan tâm đến cuộc gọi của Lý Vân Sùng, cô gọi lại hai số kia. Một số là của hướng dẫn Trương, nói cho cô biết là cô ta đã về công ty du lịch rồi.

“Chị đã nói với Lưu Kiệt rồi.” – Thành Vân nói – “Tiền thuốc của em anh ta sẽ xử lý.”

“Dạ, cám ơn chị nhiều!” – Hướng dẫn Trương hơi ngượng ngùng – “Gặp phải chuyện như vậy thật xin lỗi, ảnh hưởng đến chuyến đi của chị Thành, chúng ta còn rất nhiều nơi chưa đến nữa.”

Thành Vân cười nói: “Sau này sẽ có cơ hội mà.”

“Vậy chị Thành có đến Quý Châu nữa thì tìm em nhé.”

“Được, chị lưu số em lại, lần sau có cơ hội nhất định sẽ tìm em.”

Rảnh rỗi trò chuyện thêm vài câu nữa hai người mới cúp điện thoại. Thành Vân bấm số còn lại, đó là một số điện thoại bàn, đầu bên kia là một cô

gái.

“Alo, xin chào, đây là tiệm bạc Miêu Vương.”

Thành Vân liền nhớ ra ngay, dường như cô đã đoán được lý do của cuộc điện thoại này rồi.

“Mới vừa rồi có người gọi cho tôi.”

“Ồ, để tôi xem thử… À, cô là cô Thành phải không?”

Thành Vân nói phải.

“Lúc trước cô hỏi mua vật trang trí Phượng Hoàng kia đó, xin hỏi bây giờ cô còn muốn mua không?”

Thành Vân nói: “Sao vậy, đã hỏi chủ rồi à?”

“Đúng ạ, vật trang trí này do nghệ nhân người Miêu tốn hai năm mới làm ra được, cô cũng thấy rồi đó, chế tác vô cùng tinh tế…”

Nhân viên cửa hàng giới thiệu liên miên không ngớt, nhưng trong đầu Thành Vân lại hiện lên hình ảnh khác. Cô nhớ đến lúc bước vào căn tiệm này, đó là mấy ngày trước nhỉ? Hai ngày hay ba ngày đây? Rõ ràng là thời gian rất ngắn nhưng vì sao hôm nay nhớ đến lại cảm thấy như thật sự đã trôi qua lâu lắm rồi. Lòng người thay đổi trong nháy mắt.

“Alo… Alo? Cô Thành? Cô vẫn còn nghe chứ?”

“Ồ, đây!” – Thành Vân hờ hững nói – “Chủ của cô ra giá bao nhiêu?”

“Vì món đồ này là tinh phẩm nên giá tiền không thấp.”

Thành Vân cười: “Vậy là bao nhiêu?”

“Phải năm mươi nghìn ạ.”

“Chất liệu của cô chỉ là mạ bạc, chứ đâu phải là thuần bạc mà đòi đến những năm mươi nghìn?”

“Đây phải nhìn vào chế tác, cô thấy đó chúng tôi trưng bày vật trang trí này ngay trước tiệm, khi ấy cô cũng đã hỏi nó có phải là trấn tiệm chi bảo không mà.”

“Cô cho tôi một cái giá chính xác.” – Thành Vân bắt chéo hai chân, tựa vào ghế salon trong tiệm cà phê, dụi dụi mắt. Hai ngày nay cô thiếu ngủ trầm trọng, nên đi đâu cũng muốn ngủ cả – “Tôi xem có thể chấp nhận hay không, được thì tôi mua.”

“Cô Thành, giá tiền chúng tôi đưa ra đã…”

“Năm mươi nghìn tôi sẽ không mua, hay là cô bàn bạc lại với chủ cô thử đi.”

“Vậy chị xem bao nhiêu thì được?”

Thành Vân ngáp một cái: “Cô bớt một nửa giá lại rồi hẵng bàn.”

“Chuyện này…” – Nhân viên bán hàng nói – “Giá tiền này nhất định không được.”

“Vậy thì tôi không mua nữa.”

Thành Vân nói xong định cúp điện thoại thì cô nhân viên vội vàng nói: “Vậy để tôi hỏi chủ tôi xem.”

Sân bay mở điều hòa khá cao, Thành Vân nóng đến mức cởi áo khoác ra. Cô kêu nhân viên phục vụ, chỉ chỉ ly Mocha trên bàn, nói: “Thêm một ly nữa. À, pha đậm một chút để giúp tôi tỉnh táo tinh thần.”

Uống được nửa ly cà phê, cuối cùng tinh thần Thành Vân đã tỉnh táo một chút.

Điện thoại lại reo nữa.

“Cô Thành, chủ tôi nói nếu như cô thật sự muốn mua, hai mươi lăm nghìn đã là giá thấp nhất rồi.”

Thành Vân cảm thấy buồn cười, cô cười toe toét, nhưng vì nghĩ cho sĩ diện của đối phương nên không cười quá lộ liễu.

“À, như vậy…”

Thành Vân trả lời câu được câu chăng. Cô có thể nghe ra được cô nhân viên bán hàng có chút khẩn trương, có thể là do chưa từng bán món đồ nào trị giá mấy mươi nghìn như vậy.

Thành Vân tựa lưng vào ghế, cũng lười trả giá tiếp, cô nói: “Được rồi, tôi mua.”

Cô nhân viên vừa nghe lập tức nói ngay: “Vậy thì tốt quá, vậy không biết cô Thành định chuyển khoản hay là cho người đến tiệm đưa?”

“Gửi tiền. Có điều là tôi nói trước, các người gửi đồ cho tôi, sau khi tôi nhận được kiểm tra xong mới thanh toán.”

“Chuyện này…”

“Cô cũng không thể bảo tôi gửi thẳng cho cô hơn hai mươi nghìn rồi gửi lại cho tôi mấy thứ rác rưởi chứ!”

“Chuyện này nhất định không có đâu ạ!”

http://tieulun.hopto.org

“Để tiện cho hai bên, cô nói với chủ cô, được thì gửi tài khoản cho tôi, không được thì thôi. Nếu các người sợ giao hàng rồi không nhận được tiền thì tôi cũng không cần.”

“… Vậy để tôi hỏi lại.”

Điện thoại lại cúp máy. Qua vài phút sau, chủ tiệm gọi đến hỏi Thành Vân địa chỉ của cô.

Thật ra thì có mua món đồ này hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì nhiều. Chẳng qua do nhàm chán nên Thành Vân mua nó thôi. Cô quay đầu, nhìn ra bên ngoài. Một chiếc máy bay chuẩn bị cất cánh đang chạy thật nhanh trên đường băng.

Chuyến đi này có một thứ duy nhất có thể được xem là ý nghĩa.

Chỉ có một thôi.

Ba giờ chiều, máy bay cất cánh. Thành Vân nhìn ra cửa sổ, cảm nhận được áp lực do máy bay tăng tốc. Cuối cùng, máy bay rời khỏi mặt đất, vượt qua tầng mây, bay lên không trung cao hàng vạn mét.

Thành Vân quay đầu, nhắm mắt lại.

Năm giờ bốn mươi phút, máy bay đáp xuống sân bay quốc tế thủ đô. Cửa cabin vừa mở ra, gió còn chưa luồn vào, Thành Vân đã cảm thấy trời hơi rét. Cô kéo kín áo đi ra ngoài, lấy điện thoại di động ra. Mới vừa mở lên, tiếng tin nhắn vang ting ting. Một giây sau đã có cuộc gọi đến.

“Alo, alo, alo chị Thành? Chị đã về rồi hả?”

Thành Vân đưa di động ra xa một chút: “Vừa đáp xuống.”

“Tôi đã đến rồi, đang chờ bên ngoài. Chị cứ đi thẳng ra cổng số một là

thấy.”

Mới đi ra khỏi cổng, Thành Vân suýt nữa đã đóng thành băng. Nhất là gió lùa ngay ở cửa, cửa vừa mở ra gió đã thổi thốc đến, còn mang theo bông tuyết. Thành Vân cảm giác da thịt cả người mình đều co rút lại.

Thành Vân che mặt, nghe được một tiếng kêu.

“Chị Thành! Ở đây!”

Thành Vân nhìn sang, một chiếc xe con màu đen đã trờ đến.

Trong xe ấm áp mới khiến người ta cảm thấy thư thái hơn. Thành Vân ngồi vào vị trí ghế lái phụ, xoa xoa đôi bàn tay.

Người luôn mồm gọi cô là “chị Thành” tên Tào Khải. Tuy gọi cô là chị nhưng thật ra anh ta lớn tuổi hơn Thành Vân nhiều. Kêu cô là chị Thành chẳng qua là nể mặt thôi. Năm nay Tào Khải bốn mươi mốt tuổi, miễn cưỡng coi như là trung niên, anh ta là thuộc hạ đắc lực của Lý Vân Sùng. Không chỉ trong công việc, trong cuộc sống cũng rất thân thiết, rất nhiều chuyện của Lý Vân Sùng đều do anh ta xử lý.

Tào Khải sinh ra và lớn lên tại Bắc Kinh, gương mặt thân thiện, luôn tươi cười khi gặp người khác. Vừa qua tuổi bốn mươi, bên khóe môi có hai nếp nhăn.

“Tôi còn thật sự lo lắng.” – Tào Khải khởi động xe – “Hôm nay tin tức nói là có bão tuyết, chị xem coi bầu trời nặng trĩu.”

“Anh đợi lâu rồi à?”

“Một chút thôi.” – Tào Khải lắc đầu – “Không lâu lắm. Hôm nay Lý tổng đãi tiệc ở nhà để tẩy trần cho chị.”

Thành Vân cười: “Tẩy trần à? Hay là gọi điện bảo họ ăn trước đi, chờ chúng ta về được đến nhà sẽ chết đói mất.”

Hơn sáu giờ, thành phố Bắc Kinh nằm trong vùng trũng, xe còn chưa rời khỏi sân bay đã bị kẹt cứng.

“Đừng lo!” – Tào Khải quay người, lấy đồ từ hàng ghế sau.

Cán bộ bậc trungtrong xí nghiệp quốc doanh, bụng chính là một đặc sắc lớn. Bởi vì phải với tay lấy đồ, bụng Tào Khải còn dùng sức, nhìn từ góc độ của Thành Vân giống như một trái bưởi đang xoay, cô không đành lòng nhìn thẳng.

“Nào!” – Cuối cùng Tào Khải đã với được đồ – “Bánh đây, chị đói bụng thì ăn lót dạ trước đi.”

Thành Vân nhận lấy bánh, nói: “Có phải dạo này anh mập ra không?”

“Dĩ nhiên không phải rồi!” – Tào Khải trợn tròn mắt, kéo dây an toàn ra cho Thành Vân xem – “Chủ yếu là do nó siết tôi, không tiện cử động.”

Thành Vân lấy một chiếc bánh mì nhỏ trong túi, mở ra ăn.

“Vợ anh đưa cho anh thực đơn giảm cân anh có ăn theo không?”

“Có ăn.”

“Nên có hiệu quả này hả?”

“Tôi còn ăn cái khác ở bên ngoài nữa.”

“Ăn theo thực đơn giảm cân còn ăn thêm thứ khác nữa à?”

“Chị đừng nói với vợ tôi nhé!”

http://tieulun.hopto.org

Thành Vân cười ha ha. Trên đường xe cộ quá đông đúc, dòng xe từ từ nhích về phía trước.

“Đúng rồi, tôi nghe nói hình như chị xảy ra chút chuyện hả?” – Tào Khải cho kiếng xe xuống một chút, châm một điếu thuốc.

“Ừ.” – Thành Vân vẫn còn nhai bánh trong miệng – “Bị quẹt xe.”

“Chị không biết đêm đó đâu.” – Tào Khải nhăn mặt – “Lý tổng gọi mấy cuộc điện thoại, cả buổi tối hôm đó chúng tôi đều như nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, lục đục liên lạc với người khác. Bởi vậy sau này mấy chỗ hẻo lánh đó chị đừng đến nữa, nhất là buổi tối. Lần này may là không sao, lỡ như xảy ra chuyện gì thật đúng là oan chết được!”

Thành Vân ăn bánh mì, mắt vẫn nhìn ra ngoài xe. Xe đã kẹt nửa giờ, trời đã tối hẳn. Có thể thấy được con đường rất sáng, nào là đèn đường, đèn xe… Khói xe bay vào theo khe hở cửa kiếng … Hít vào xoang mũi có một cảm giác như khói lửa nhân gian.

“Không sao, tai nạn nhỏ thôi.” – Thành Vân ăn xong chiếc bánh mì, bỏ túi bánh xuống, nói – “Có phải mấy ngày hôm trước có người đến điều tra không? Là ai vậy?”

Tào Khải khẽ nhíu mày, không biết là vì nghe vấn đề này hay là vì hít phải khói.

“Có hai vợ chồng già đến công ty rút phí bảo hiểm. Nhưng không tra ra số thẻ bảo hiểm nên lễ tân không cho rút.”

Vẻ mặt Thành Vân điềm nhiên: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó họ tìm đến tòa soạn báo, kéo theo một ký giả thực tập.” – Tào Khải nói đến đây không nhịn được chế giễu, vẻ mặt khinh thường – ” Đứa ký

giả thực tập chó chết kia chẳng biết trời cao đất dày, đi theo hai ông bà già giả làm con gái bọn họ để bí mật săn tin,. Lễ tân kia cũng là người mới, cứ khăng khăng làm theo quy tắc, không tra được số thẻ bảo hiểm thì không cho rút."

Thành Vân nghe cũng móc thuốc lá ra: "Sau đó thì sao? Lễ tân cho họ xem văn bản à?"

"Không." – Tào Khải khẽ nhướng mày – "Đúng lúc đó Lý tổng vừa tan họp đi ra."

Tào Khải quay đầu, mắt hơi nhíu lại: "Lý tổng là người thế nào chứ, chỉ liếc mắt thôi đã biết người đó là ký giả rồi."

"Nhắc nhở à?"

"Không có, nhắc cái gì chứ!" – Tào Khải nói – "Ông nói với họ lễ tân là người mới, chưa thành thạo hệ thống, chút nữa ông sẽ đích thân xử lý. Ký giả kia muốn nổi tiếng đến điên rồi, còn đặc biệt đến Cục bảo giám tố cáo. Chả có cái quái gì, cô ta tố cáo thế nào được! Cục bảo giám cũng chả buồn để ý đến cô ta, chuyện này cứ thế chìm xuống."

"Thẻ bảo hiểm thì sao?"

Tào Khải nhìn dòng xe chậm chạp phía trước, thản nhiên nói: "Đương nhiên là tìm được rồi."

Thành Vân cười: "Tìm được là tốt rồi."

Chuông điện thoại Tào Khải vang lên, anh ta dụi thuốc lá nghe điện thoại.

"Dạ, Lý tổng!"

Bất giác đầu mày Thành Vân nhúc nhích.

“Phải chút nữa, đường cao tốc sân bay bị kẹt rồi. Chị Thành nói nếu không mọi người ăn trước đi.”

“À, vậy cũng được, bọn em sẽ tranh thủ.”

Cuộc nói chuyện rất ngắn gọn, Tào Khải để điện thoại xuống nói: “Lý tổng bảo sẽ đợi. Buổi tẩy trần này chị không đến họ sẽ không khai tiệc.”

Nhà Lý Vân Sùng khá gần sân bay thủ đô, nếu như không kẹt xe thì chỉ hai ba mươi phút là đến nơi rồi, nhưng vì vụ kẹt xe này phải mất đến nửa giờ.

“Rốt cuộc đã đến rồi!” – Tào Khải lái xe đến mức trán đầm đìa mồ hôi, trong xe đã tắt điều hòa – “Đã an toàn đến nơi, chị mau vào đi. Bên ngoài lạnh, chị đừng nán lại.”

“Ừ.”

Tào Khải dừng xe trước cửa nhà Lý Vân Sùng, Thành Vân xuống xe. Gió rét căm căm, trong sân nhà Lý Vân Sùng trồng không ít cây, có tùng có bách. Vào mùa này mà vẫn có thể thấy được chút màu xanh quả thật không dễ.

Cô nhấn chuông cửa. Bậc thềm trước cửa được quét dọn rất sạch sẽ. Đèn cửa trên đầu màu vàng sáng ngời nhưng không chói mắt.

Thành Vân thở ra một hơi, trước mặt là làn sương trắng xóa.

Cửa mở ra, Lý Vân Sùng đích thân ra mở cửa. Thành Vân ngẩng đầu, bỗng cảm giác trán hơi lạnh. Tuyết bắt đầu rơi.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Điều hòa ấm áp cộng thêm địa nhiệt, trong nháy mắt khí nóng trong nhà đã xua tan gió tuyết bên ngoài. Lý Vân Sùng mặc bộ đồ ở nhà, đứng tại đại sảnh, cười rạng rỡ nhìn Thành Vân.

"Về rồi à?"

"Ừ."

"Mau vào đi."

Lý Vân Sùng nghiêng người, Thành Vân vào nhà: "Tào Khải đang đi đậu xe, chắc là cũng vào nhanh thôi."

"Cậu ta đi luôn rồi." – Lý Vân Sùng vừa nói vừa khom lưng lấy một đôi dép vải bông trong tủ giày – "Nhanh thay giầy đi, tầng một hơi ẩm nhiều, lạnh lắm."

"Đi luôn hả?" – Thành Vân thoáng dừng lại – "Anh ta không ăn cơm sao?"

"Bên công ty còn có chút chuyện, cậu ta sẽ không ăn chung với chúng ta. Hôm khác đến sau."

Thành Vân gật đầu, nhận lấy dép: "Để tự em thay."

Lý Vân Sùng buông tay ra, nhìn Thành Vân thay giày.

“Trên người em sao bẩn quá vậy?” – Lý Vân Sùng cau mày nói – “Em không phải đi nghỉ phép mà đi đào than đá à?”

“Đào than đá thì em đi Sơn Tây chứ Quý Châu làm gì!”

Thành Vân thẳng người dậy, cởi áo khoác ra, treo lên cửa. Trong nhà loáng thoáng có tiếng nói chuyện, Thành Vân ló người ra nhìn một cái, nhỏ giọng hỏi Lý Vân Sùng: “Có những ai vậy?”

“Vợ chồng Quách Giai.” – Lý Vân Sùng nói.

“Vợ chồng?” – Thành Vân dừng một chút, nhìn Lý Vân Sùng nói – “Chồng của cô ấy cũng đến à?”

“Ừ.” – Lý Vân Sùng nói – “Em lên lầu trước đi, anh bảo dì Hồng pha nước sẵn rồi. Em tắm xong rồi xuống nhà ăn cơm.”

Thành Vân nói: “Đi lên lầu tắm trước không hay lắm đâu. Hay là để em vào chào hỏi trước đã.”

“Không cần đâu. Dù sao đều là người quen, anh trò chuyện với bọn họ một chút là được mà.”

Thành Vân đồng ý, mang dép lên lầu.

Vừa lên cầu thang lầu hai liền thấy một căn phòng ngủ, trước cửa đặt một chậu kiểng. Chậu kiểng được chăm sóc tỉ mỉ, mặc kệ thời tiết vẫn cứ xanh tươi.

Thành Vân đẩy cửa ra, một bà lão gần sáu mươi tuổi đang ngồi trên giường gấp quần áo. Nghe thấy tiếng động, bà quay đầu lại, vừa nhìn thấy Thành Vân đã cười rộ lên.

“Cô Thành đã về rồi!” – Tiếng bà hơi khàn, già hơn tuổi của mình.

Thành Vân cười với bà: “Dì Hồng.”

Dì Hồng tên là Liêu Hồng, quê ở Quảng Tây. Bà lão này có chút đáng thương, không chồng không con, cả đời chưa từng kết hôn. Năm xưa bởi vì nhà nghèo phải ra ngoài làm công. Lúc hơn ba mươi tuổi mới đến làm cho nhà mẹ của Lý Vân Sùng. Vì hợp ý lão phu nhân nên được giữ lại làm hơn hai mươi năm. Tuy là người giúp việc nhưng người trong nhà đối với bà rất khách sáo, Lý Vân Sùng cũng gọi bà một tiếng dì Hồng.

Dì Hồng đặt quần áo xuống, mở cửa phòng tắm ra.

“Đã chuẩn bị xong hết rồi, đồ dùng vệ sinh, khăn lông, dép và cả đồ thay đều đầy đủ cả.”

“Dạ.”

“Tôi ra ngoài trước, có gì cô cứ kêu tôi, tôi ở ngay bên ngoài thôi.”

Phòng tắm rất lớn đặt một chiếc bồn mát xa cỡ đại, nước lưng nửa bồn, bốc hơi nóng nghi ngút. Trong phòng quá nóng, Thành Vân nhanh chóng cởi quần áo ra, trước hết tắm sơ dưới vòi sen, sau đó mới ngâm mình vào bồn.

Đi đường mệt mỏi, Thành Vân tranh thủ nâng cao tinh thần, nhưng ngâm mình trong nước nóng lâu nên có chút mơ màng. Lúc cô đi ra khỏi bồn tắm, cảm giác mình mà ngâm nữa chắc sẽ chết đuối mất. Cô thay quần áo, sấy khô tóc, bước ra khỏi phòng. Dì Hồng đã gấp xong quần áo.

“Cô Thành uống chút nước đi!” – Dì Hồng cầm cốc nước đưa cho Thành Vân.

Cô cầm lên uống một hớp rồi nói: “Cháu xuống đây dì Hồng.”

Lúc Thành Vân xuống lầu loáng thoáng nghe thấy Lý Vân Sùng đang trò

chuyện với người khác, cụ thể nói gì thì không rõ. Đến lúc cô đi vào đại sảnh, Quách Giai ngồi trên ghế salon nhìn thấy cô đầu tiên, ánh mắt sáng lên: "Thành Vân!"

Quách Giai lớn hơn Thành Vân ba tuổi, có điều phát tướng sớm, chưa đến ba mươi lăm mà chiếc cằm đôi đã vô cùng rõ ràng.

Lý Vân Sùng ngồi trên chiếc ghế salon đơn đưa lưng về phía Thành Vân. Nghe thấy Quách Giai kêu ông cũng quay lại: "Sửa soạn xong rồi à?"

"Ừ." – Thành Vân cười đi đến – "Xin lỗi đã để mọi người đợi lâu. Mới vừa rồi cả người đầy bụi không thể lên bàn ăn luôn được."

"Nói gì vậy!" – Quách Giai kéo Thành Vân ngồi chung với mình – "Để tôi xem nào, không sao đấy chứ?"

Thành Vân liếc nhìn Lý Vân Sùng: "Em chỉ xảy ra chút tai nạn mà anh lại bắc loa đi tuyên truyền khắp nơi vậy hả?"

Lý Vân Sùng mỉm cười không trả lời, Quách Giai vỗ cô một cái: "Sao lại nói thế, còn không muốn cho tôi biết à?"

"Không sao là được rồi, ra ngoài cẩn thận vẫn thỏa đáng hơn."

Thành Vân không phải không chú ý đến một người khác đang ngồi trên chiếc ghế salon bên cạnh, có điều là chưa cất tiếng chào thì anh ta đã lên tiếng trước. Thành Vân tiện thể cũng chào hỏi: "Vị này là giáo sư Thôi sao?"

"Ơ? Hai người gặp nhau rồi sao?"

Đầu óc Quách Giai hơi mù mờ. Tuy cô ta và Thành Vân rất thân, nhưng Thôi Lợi Văn luôn bận rộn, không thân thiết lắm với bên Lý Vân Sùng. Nhưng hôm nay cô ta cảm giác hai bên không giống như lần đầu gặp gỡ.

“Gặp một lần rồi.” – Thành Vân thản nhiên nói.

Lý Vân Sùng ở bên cạnh nói: “Lúc trước anh có việc tìm bác sĩ Thôi giúp đỡ nên anh và Thành Vân có mời anh ấy ăn một bữa cơm.”

Quách Giai gật đầu: “Nhớ rồi, chuyện đã lâu lắm rồi, xem cái trí nhớ này của em đi!”

Quách Giai và Thành Vân là bạn thân. Mẹ của Quách Giai và mẹ của Lý Vân Sùng là bạn bè, cho nên lúc trước Quách Giai thường xuyên đến nhà Lý Vân Sùng chơi. Tuy thường xuyên qua lại nhưng cô ta lại không thân với Lý Vân Sùng, trái lại thân thiết với Thành Vân xấp xỉ tuổi mình hơn. Cô ta vốn không đi làm, chỉ nhàn rỗi ở nhà. Sau đó cứ mãi vậy cũng không được, nên vào công ty Thành Vân làm một công việc nhàn hạ, hiện tại xem như hai người là đồng nghiệp.

Lý Vân Sùng lại nói: “Giáo sư Thôi bây giờ là chuyên gia ở bệnh viện Hiệp Hòa, tuổi còn trẻ, tiền đồ rộng mở đấy!”

“Ôi, Lý tổng đừng nói tôi như vậy, hiện tại cái danh giáo sư này chỉ để bị người mắng thôi!” – Thôi Lợi Văn nói đùa.

Thành Vân chỉ lẳng lặng ngồi nghe bọn họ trò chuyện, cũng không nói nhiều. Một lát sau, Quách Giai ở bên cạnh vỗ đùi: “Thôi nào, người đã đủ rồi, chúng ta ăn cơm đi!”

Cô ta chống chân đứng lên, chân tê rần suýt nữa lại ngã xuống. Thành Vân đỡ cô ta, Quách Giai cười nói: “Xem tôi đói chưa này!”

Đi đến phòng ăn, Thành Vân vừa nhìn thấy bài trí trên bàn đã nhíu mày. Quách Giai vừa ngồi xuống vừa nói: “Sao vậy, cái nồi lẩu bằng đồng nguyên chất này được đặc biệt làm theo yêu cầu đó.”

Nồi lẩu rất đẹp, đang bốc hơi nóng, bên dưới là một đế vuông thật mỏng.

Thành Vân lơ đãng liếc nhìn Lý Vân Sùng, Lý Vân Sùng đã ngồi xuống. Cô thu hồi ánh mắt, cũng ngồi xuống.

Trên bàn không có rượu, Lý Vân Sùng rất bình thường, ông rất ít khi uống rượu, mà cũng không thích Thành Vân uống.

Bốn người bắt đầu vây quanh nồi lẩu, vừa ăn vừa trò chuyện. Quách Giai nói rất nhiều, cứ liên miên không ngớt, còn hỏi Thành Vân có gặp được chuyện gì lý thú trong chuyến đi không.

“Không có gì lý thú cả.” – Thành Vân nói.

“Quý Châu có gì chơi không?”

“Không có gì chơi.”

“Có thắng cảnh gì không?”

“Không có gì hết.”

“…” – Quách Giai đưa ngón tay chọc chọc Thành Vân – “Chỉ lo ăn thôi phải không?”

Bất chợt, Thành Vân cảm thấy đoạn đối thoại này hơi quen quen. Đến khi cô bắt đầu nhớ lại, rất nhiều ký ức và hình ảnh về cuộc gặp gỡ ngắn ngủi kia lại tràn về đầu óc. Tay Thành Vân thoáng khựng lại. Cô ngẩng đầu, đúng lúc thấy được Lý Vân Sùng đang nhìn mình.

Ông ngồi đối diện Thành Vân, chính giữa là nồi lẩu sôi ùng ục. Cô không nhìn rõ ánh mắt ông qua làn khói nghi ngút.

Lý Vân Sùng đã đặt đũa xuống. Thói quen sinh hoạt của ông rất tốt, trước

giờ cơm tối chỉ ăn no tầm bảy phần. Ngoại trừ chuyện hút thuốc lá ra, thói quen của ông có thể viết thành một quyển sách dưỡng sinh. Trong lẩu thả không ít đồ, nhưng ông chỉ ăn có chút rau cải, và hai chiếc bánh nướng.

“Ăn, ăn, ăn, mà lại còn ăn thế nào cũng không mập, thật sự là ganh tị chết đi được!” – Quách Giai ở bên cạnh nói.

Thành Vân cười: “Đương nhiên tôi phải lo ăn rồi, cả ngày hôm nay tôi chưa có gì bỏ bụng cả!”

“Trùng hợp quá, tôi cũng vậy!” – Quách Giai thở dài một hơi – “Vốn định giảm cân một chút, kết quả là bụng không chịu thua, ăn ít một bữa cũng không yên.”

“Phụ nữ bọn em ngày ngày đòi giảm cân, như vậy rất dễ xảy ra sai lầm lắm!” – Thôi Lợi Văn ở bên cạnh nói – “Biện pháp tốt nhất là học theo Lý tổng, chú ý cân bằng ăn uống, ăn đúng giờ, đúng khẩu phần. Thân thể được nuôi dưỡng tốt thì tật bệnh tự nhiên sẽ ít đi.”

“Sao đây, chê em mập à?”

“Oan quá, anh chê em mập bao giờ! Anh chỉ bảo em học theo cách sống lành mạnh thôi mà.”

“Ôi…” – Quách Giai khoa trương cảm khái – “Anh học trước cho em xem đi! Tinh thần kia của Lý tổng ấy, cho dù có tu khổ hạnh cũng không có định lực bằng anh ấy nữa kìa!”

Hai vợ chồng một xướng một họa, thừa dịp họ khua môi múa mép, Thành Vân tranh thủ ăn vài miếng thịt. Bên kia vừa nói xong, cô cũng vừa để đũa xuống.

Cả bữa cơm không nói chuyện chính sự gì, cứ thế kết thúc trong những

chuyện vặt vãnh. Sau khi ăn xong lại tán gẫu một hồi Quách Giai và Thôi Lợi Văn mới đứng dậy cáo từ.

“Hôm nào tôi tìm cô, hai chúng ta trò chuyện nhiều một chút.” – Quách Giai kéo Thành Vân ở cửa.

“Được, tuần này cô rảnh ngày nào thì gọi điện thoại cho tôi.” – Thành Vân nói, đúng lúc hai người đàn ông bên cạnh cũng đang trò chuyện, cô quay đầu nói – “Tôi mời.”

Quách Giai vỗ vỗ cô rồi ra về với Thôi Lợi Văn. Dì Hồng xuống lầu thu dọn bát đũa, Lý Vân Sùng đi đến bàn pha trà.

Thành Vân đi đến nói: “Sao lại kêu luôn chồng của Quách Giai đến vậy?”

Lý Vân Sùng đun nước, ngồi trên ghế salon nghỉ ngơi: “Trùng hợp thôi, công việc bác sỹ cũng bận mà. Hôm nay đúng lúc rảnh rỗi nên anh ta đi theo Quách Giai đến đây.”

Thành Vân ngồi đối diện ông không nói gì. Trà đã pha xong, Lý Vân Sùng rót nửa chung cho Thành Vân. Thành Vân không thích uống trà, đã đắng còn nóng, nhưng Lý Vân Sùng lại thích. Cô đành chịu thôi, mỗi lần đến đây đều phải uống.

Bên cạnh bàn trà là chiếc lư hương nho nhỏ, lúc này bên trong không đốt hương. Nhưng tàn hương đã đốt lúc trước chưa đổ đi, vẫn có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoảng.

“Em đi ra ngoài một chuyến cũng không để cho người ta bớt lo được.” – Lý Vân Sùng thản nhiên nói.

Thành Vân rũ mắt: “Đâu phải chuyện lớn lao gì.”

“Xe cũng lật…” – Lý Vân Sùng cau mày, trên trán hiện rõ nếp nhăn – “… còn không phải chuyện lớn? Vậy em nói cho anh nghe xem cái gì mới là chuyện lớn hả?”

Thành Vân nhún nhún vai: “Không phải là em đã trở về rồi sao!”

“Em chơi cũng nên có mức độ thôi!”

Thành Vân cầm lấy chiếc chung không trên bàn ngắm nghía.

Lý Vân Sùng đưa tay chỉ chỉ cô: “Sau này nhớ buổi tối có đi đâu cũng không được đi đường đèo, nếu lỡ đụng phải gã tài xế không có mắt em cũng không biết kêu oan với ai.”

Thành Vân lấy mấy miếng bánh trên bàn ăn: “Biết rồi!”

“Hôm nay trễ quá rồi em ở lại đây đi. Ngày mai nghỉ thêm một ngày nữa rồi đi làm lại.” – Lý Vân Sùng nói.

“Ngày mai em đến, hôm nay em về nhà đây.”

“Trễ như vậy rồi đừng đi đâu nữa.”

“Rất nhiều đồ đạc của em cũng không có ở đây.”

“Anh lấy giúp em rồi.” – Lý Vân Sùng chỉ chỉ lên lầu nói – “Đều ở trên tầng hai.”

Thành Vân nhai vài miếng bánh quy, Lý Vân Sùng nhìn cô nói: “Đây là bánh mới vừa rồi Quách Giai mang đến, ăn một miếng thì được, đừng nên ăn nhiều quá.”

Thành Vân nuốt bánh xuống, ngáp một cái: “Em lên lầu đây.”

“Ồ đúng rồi!” – Thành Vân đi được vài bước, Lý Vân Sùng đã nói sau lưng cô – “Lúc đó hai người đi chung với em, một hướng dẫn viên du lịch và một tài xế, tình trạng họ thế nào? Có cần giúp đỡ gì không?”

Thành Vân đi lên lầu: “Em đã trả viện phí, tiền cũng đã thanh toán xong, không cần giúp đỡ gì nữa hết.”

Thành Vân đi đến giữa cầu thang, tiếng nói Lý Vân Sùng lại truyền đến. Lần này giữa họ cách một nửa vách tường, tiếng Lý Vân Sùng có vẻ hơi trầm thấp.

“Đều thanh toán xong rồi sao?”

Bước chân Thành Vân hơi khựng lại, từ từ nói: “Thanh toán xong rồi.”

Cô đợi một hồi, Lý Vân Sùng không nói gì nữa, cô lại khẽ lẩm bẩm một câu “Đều thanh toán xong cả rồi” mới đi lên lầu.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Đi vài ngày công việc đã chồng chất. Thành Vân không nghỉ thêm một ngày nữa, sáng sớm hôm sau đã đến thẳng công ty. Công ty Thành Vân cách nhà Lý Vân Sùng khá xa, ở khu Phong Đài, bên cạnh công ty chính là bến xe đường dài, thường ngày lưu lượng người rất nhiều, sắp đến tết Nguyên Đán nên từ sớm đến tối bên ngoài bến xe luôn đông đúc.

Thành Vân thức dậy sớm, rửa mặt thay quần áo. Cả căn nhà rất yên tĩnh, Thành Vân đi xuống lầu gặp dì Hồng đang tưới cây, hỏi có bữa sáng chưa.

“Ôi sao cô lại dậy sớm vậy chứ?” – Dì Hồng kinh ngạc nói.

“Cháu muốn đến công ty một chuyến, trong nhà có gì ăn không, làm đại cho cháu ăn lót dạ trước.”

Phòng Lý Vân Sùng ở tầng ba, tuy cách khá xa không nghe thấy được nhưng Thành Vân vẫn bất giác hạ thấp giọng.

“Cô đợi Lý tiên sinh cùng ăn đi.” – Dì Hồng nói – “Tối qua cậu ấy đã dặn vậy rồi.”

Thành Vân cười cười: “Không cần đâu ạ.”.

Cô lục lọi ở tầng một một vòng, thế nhưng thường ngày Lý Vân Sùng quá chú ý đến phương diện ẩm thực, đừng nói là thực phẩm rác, ngay cả đồ ăn vặt cho đỡ buồn miệng cũng không có.

“Bánh hôm qua đâu?” – Thành Vân chỉ vào bàn trà.

“À, bánh Thôn Đạo Hương đó hôm qua cô Quách mang đến, tối qua trước khi lên lầu Lý tiên sinh đã bảo tôi vứt hết rồi.”

“…”

Thành Vân không nhịn được liếc trắng mắt rồi đi vào trong. Đẩy cửa ra, Thành Vân nhìn thấy gì đó, nhoẻn môi cười lên: “Tốt quá, để cháu tìm ra rồi nhé.”

Dì Hồng đi theo phía sau, vừa nhìn đồ Thành Vân cầm vội vàng ngăn cản.

“Ôi không được đâu cô Thành, đó là cho chim ăn.”

Thành Vân mở bánh bích quy ra: “Có sao đâu, món này do cháu mua mà.”

Vẻ mặt dì Hồng ảo não: “Mấy con chim này rất tham ăn, tuy một tháng Lý tiên sinh cũng chỉ cho một miếng, nhưng dù sao cô Thành cũng không thể ăn được. Lý tiên sinh biết sẽ trách tôi đó.”

Tối hôm qua Thành Vân ăn không được no, nửa đêm đã đói bụng nhưng lười cử động nên không xuống giường. Bây giờ vất vả lắm mới tìm được bánh bích quy, làm sao mà chịu để xuống được.

“Yên tâm, anh ấy không trách dì đâu.” – Thành Vân cuốn bánh bích quy lại nhét vào túi xách, định mang theo ăn dọc đường – “Anh ấy cũng đã quen rồi.”

Ra cửa, tuyết đã ngừng rơi. Trận tuyết đêm qua không nhỏ, đã đóng một lớp thật dày trên mặt đất. Thành Vân ước tính nhiệt độ, cảm giác có lẽ là mười lăm mười sáu độ, bộ đồ này của cô vẫn có thể miễn cưỡng chống chịu

được.

Cũng may là có xe. Đêm trước khi Thành Vân đi công tác ở nhà Lý Vân Sùng, xe cũng để ở đây. Cô mở cửa gara xe hơi ra, bên trong đậu một chiếc xe Lexus màu đen.

Bởi vì ra khỏi nhà sớm nên trên đường xe cộ còn thưa thớt. Thành Vân lái xe đến công ty đúng lúc gặp được hai nhân viên. Xuống xe chào hỏi xong, cô đi vào văn phòng của mình.

Công việc càng chất càng nhiều, Thành Vân lập bảng công tác xong, lại tuần tự giải quyết từng việc một. Hơn bảy giờ, nhân viên công ty lần lượt vào làm. Thành Vân cầm lấy điện thoại trên bàn làm việc, gọi một số nội bộ, chuông vừa đổ thì một người đàn ông đã bắt máy.

“Sếp ạ!”

Thành Vân nhìn món đồ trong tay, nói: “Tiểu Từ, đến đây một chút.”

Từ Chí Dũng lập tức đáp: “Dạ, đến ngay đây!”

Để điện thoại xuống, chưa đến nửa phút sau bên ngoài phòng làm việc đã nghe thấy tiếng chạy rầm rầm. Cửa bị gõ vang, Thành Vân kêu vào đi.

Từ Chí Dũng bước vào, tiện tay đóng cửa lại.

“Sếp ạ!”

Năm nay Từ Chí Dũng hai mươi chín tuổi, sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh thì đến công ty Thành Vân làm tổ trưởng bộ phận kỹ thuật. Nói là bộ phận kỹ thuật thật ra là khâu sửa chữa máy vi tính, thỉnh thoảng làm chút cập nhật và bảo vệ hệ thống, chuyên lo việc hậu cần.

Cậu ta đi đến trước mặt Thành Vân, mang một cặp kiếng thật dày, vóc

dáng gầy nhom, trên mặt vừa nở nụ cười đã toàn là nếp nhăn.

Thành Vân cầm mấy tập báo cáo trong tay, không nói ngay lập tức. Từ Chí Dũng len lén liếc nhìn, là báo cáo nghiệp vụ mấy hôm trước.

“Sếp nghỉ phép vài ngày chơi có vui không?” – Từ Chí Dũng cất tiếng hỏi.

“Cũng tạm được.” – Thành Vân ngẩng đầu – “Thấy tôi có gầy đi không?”

“Gầy ạ!” – Từ Chí Dũng nói – “Bên ngoài ăn không ngon à?”

Thành Vân cười cười, bỏ đồ xuống: “Mấy ngày tôi không có ở đây, tình trạng công ty thế nào?”

Từ Chí Dũng vỗ tay một cái: “Tất cả đều thuận lợi.”

Thành Vân ngước mắt, nhìn cậu ta: “Có người nào đến tìm cậu không?”

Từ Chí Dũng không hiểu ra sao: “Ai tìm em? Không ai tìm em cả!”

Từ Chí Dũng cũng không phải là người mới ra đời, vừa nghe câu hỏi của Thành Vân đã cảm thấy có vấn đề. Thành Vân không nói tiếp, cho cậu ta thời gian nhớ lại.

“Ồ, đúng rồi sếp!” – Từ Chí Dũng nhớ ra gì đó, kề gần lại – “Mấy ngày hôm trước có người đến tổng công ty gây chuyện, chị có nghe nói không?”

Thành Vân lắc đầu: “Không. Chuyện lớn không?”

“Cũng bình thường, nhưng vừa có chút manh mối đã bị nhấn chìm rồi.” – Từ Chí Dũng nói – “Quả thật là cố tình gây sự. Hiện tại đám ký giả này thích làm to chuyện nên cho người đến náo loạn. Náo loạn đúng chuyện thì là cứu giúp dân chúng, náo loạn sai chuyện bản thân cũng chẳng có tổn hại gì.”

Từ Chí Dũng hừ một tiếng: “Cứ như chúng ta không phải là người vậy!”

Thành Vân nói: “Cuối cùng giải quyết được chưa?”

“Giải quyết rồi ạ.” – Từ Chí Dũng xua xua tay như bất mãn – “Thật ra là do lễ tân không thành thạo nghiệp vụ, hình như do lãnh đạo cao cấp ra mặt, tra ra được thẻ bảo hiểm rồi cho rút.”

Thành Vân gật gật đầu: “Không ai tới công ty chúng ta à?”

“Có liên quan gì đến chúng ta đâu!” – Từ Chí Dũng cảm thấy Thành Vân băn khoăn dư thừa – “Chúng ta chỉ là đại lý cho công ty họ, họ mới là đầu tàu, muốn tìm cũng phải tìm bọn họ chứ.”

Thành Vân gật đầu: “Được rồi, mọi người đã cực khổ rồi, đi làm việc đi.”

Từ Chí Dũng rời khỏi văn phòng, Thành Vân tựa vào ghế xoay, cô quay nửa vòng rồi cầm lấy bảng biểu lên xem lần nữa. Tuy công việc chất đống nhưng làm nghiêm túc cũng giải quyết rất nhanh, chưa tới mười một giờ đã xử lý được hơn phân nửa. Cửa lại có người gõ, không đợi cô trả lời người đó đã mở thẳng ra đi vào.

Thành Vân cũng không ngẩng đầu lên: “Cô đến muộn rồi.”

Quách Giai cười toe toét đi đến, chiếc áo phao lông vũ khiến hình thể cô ta càng tròn trịa hơn. Thành Vân ngẩng đầu, nhìn thấy cô ta đang ôm bụng đi đến, nói: “Trộm mìn à?”

Quách Giai đi đến trước mặt Thành Vân, xoẹt một tiếng mở áo ra.

“Tén tén tén ten!”

Quách Giai vừa hát, bên trong áo vừa hiện ra một chiếc hộp. Thành Vân liếc mắt nhìn: ” Đồ gì đó?”

Quách Giai mở hộp ra, Thành Vân mới vừa nhìn thấy nắp đã bỏ đồ trên tay xuống.

“Đưa đây!”

Thành Vân lôi đồ trong hộp ra. Đó là một chai rượu không lớn, được đậy kín nắp, ngoài chai trơn nhẵn, không có nhãn hiệu gì.

Cô cầm lên ngửi thử: “Rượu gì vậy?”

Quách Giai ngồi đối diện Thành Vân, vỗ vỗ chai rượu nói: “Rượu sữa Mông Cổ nhà cậu ruột tôi ủ, lần trước không phải cô bảo tôi mang đến sao? Tôi vẫn nhớ mà!”

“Cô thật có lòng!” – Thành Vân cầm chai rượu lên nhìn tới nhìn lui.

Sở dĩ quan hệ Quách Giai và Thành Vân thân thiết chính xác là do rượu. Hai người phụ nữ này đều thích uống rượu, nhưng Lý Vân Sùng và Thôi Lợi Văn một người thì muốn dưỡng sinh, một người là bác sĩ, nên đều không cho họ uống. Hai người chỉ có thể lén lút uống bên ngoài cho đã ghiền thôi.

Thành Vân vỗ vỗ chai rượu: “Tối nay đến chỗ tôi đi.”

Quách Giai cười một tiếng, mắt cong mặt tròn: “Cứ quyết định vậy nhé.”

“Đã nói với chồng cô chưa?”

“Hôm nay anh ấy trực ban, nói hay không đều như nhau.”

Thành Vân để chai rượu xuống, thuận miệng nói: “Bác sĩ đều bận mà, còn kiêm thêm chức giáo sư, kiếm cũng không ít đâu nhỉ!”

“Gom lại cũng đủ cho hai vợ chồng tôi trang trải.” – Quách Giai cười nói

– “Ai cũng không thể sánh bằng Lý Vân Sùng được. Vả lại, bình thường chồng tôi cũng không cho tôi rêu rao với bên ngoài, dù sao khoa của anh ấy…”

Quách Giai híp mắt, nháy nháy với Thành Vân, ý là cô hiểu mà.

Thành Vân không cho cô ta mặt mũi: “Khoa gì?”

“Chậc, phụ khoa đó!” – Vẻ mặt Quách Giai hơi khoa trương – “Một người đàn ông làm giáo sư phụ khoa, nói ra có chút ngại chứ sao.”

Thành Vân cười, không tiếp lời cô ta.

Buổi chiều tan sở, tin nhắn của Lý Vân Sùng đúng lúc gửi đến, hỏi cô tối nay thế nào. Thành Vân nói cho ông biết muốn đi chơi với Quách Giai, Lý Vân Sùng nhắn lại bảo chú ý an toàn.

Thành Vân lái xe đưa Quách Giai trở về nhà mình. Nhà cô ở bên cạnh công viên Triều Dương, vị trí địa lý cực tốt không cao không thấp, khung cửa sổ sát đất khiến tầm mắt không bị ngăn trở, cũng không vì nhà nằm cao quá mà mơ hồ.

Có điều nhà Thành Vân chỉ bài trí đơn giản, thậm chí có thể nói là chẳng bài trí gì. Lúc Thành Vân mua nhà đã bảo người bài trí của công ty dọn hết đồ trong nhà ra. Ngoại trừ giường ra, nhà cô chẳng có vật dụng gì đáng kể. Đồ điện gia dụng đều chỉ trưng cho có. Căn nhà một trăm bảy, một trăm tám mươi mét vuông cứ thế bị Thành Vân biến thành giống như nhà kho. Người khác hỏi Thành Vân tại sao lại làm như vậy. Thành Vân nói: “Đồ đạc nhiều bất tiện.”

Lý Vân Sùng mặc kệ không hỏi đến hành động của Thành Vân, dù sao cô ở bên nhà ông còn nhiều hơn ở đây. Có điều là một lần ghé thăm, ông thật sự không nhịn được sai người mua vài bức tranh treo lên tường. Trong nháy mắt

nhà kho đã biến thành phòng triển lãm nghệ thuật hiện đại.

Thành Vân và Quách Giai vào nhà, cô bật đèn lên, chỉnh điều hòa lên mức cao nhất.

“Qua đây nào!”

Thành Vân kêu Quách Giai đi đến cạnh cửa sổ sát đất ngồi xuống, ở đó có chiếc bàn tròn nhỏ, bên cạnh là hai chiếc ghế tròn tròn.

“Sao nhà của cô chẳng có chút hơi người nào hết vậy?” – Quách Giai đi đến – “Không đúng, cô nhìn cái ly này xem, đây là ly uống Champagne, nào có ai lấy ly này uống rượu trắng chứ!”

“Nếu không thì chỉ có chén thôi, cô muốn uống bằng chén tôi cũng không có ý kiến.”

“Thôi, uống bằng ly này đi vậy.”

Mỗi người uống nửa ly rượu, cả người đều nóng lên.

“Sảng khoái!” – Thành Vân cười nói – “Để tôi gọi điện thoại kêu vài món nhắm.”

“Mau gọi đi!”

Không tới mười phút, tiệm ăn đã đưa đồ đến. Thành Vân mở hộp ra, bỏ lên bàn, hai người vừa ăn vừa trò chuyện.

Tuy Quách Giai thích uống rượu nhưng tửu lượng của cô ta không bằng Thành Vân. Vừa uống một ly rượu mặt đã đỏ rần lên. Chủ đề nói chuyện của hai người từ công việc đến sự nghiệp, đến gia đình, rồi đến đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Quách Giai than vãn hiện tại áp lực cuộc sống quá lớn, lại thảo luận đến việc xử lý quan hệ gia đình. Thành Vân bảo cô ta uống chậm

thôi, lẳng lặng nghe cô ta càu nhàu.

“Tôi nói cô nghe, mấy đứa con gái bây giờ thật chả ra sao!” – Quách Giai lạnh mặt nhìn Thành Vân – “Cô biết không, y tá thực tập gọi điện thoại thẳng đến nhà tôi luôn.”

Thành Vân ngước mắt nhìn cô ta, không lên tiếng.

Quách Giai híp mắt: “Cô nói xem, bây giờ mấy con bé đó ti tiện lắm! Cũng không quan tâm đến người ta có gia đình hay chưa, vừa gặp là đã xin số điện thoại giống như là đời này chưa từng thấy đàn ông vậy. Còn có mấy bệnh nhân kia nữa, đã nằm trên giường bệnh rồi vẫn còn không quên xin Weixin. Cô nói xem bệnh thì chết luôn đi cho rồi đúng không? Nè, cô nói xem có đúng không hả?”

Thành Vân nhếch môi cười: “Chồng cô đẹp trai, tuổi lại không lớn, tay nghề lại cao. Có người thích cũng bình thường thôi. Cô phải thay đổi cách suy nghĩ đi, nhiều y tá bệnh nhân thích anh ta như vậy nhưng không phải là anh ta vẫn sống với cô sao!”

“Hứ!” – Quách Giai cười khẩy một tiếng, nhỏ giọng nói thầm – “Sống với tôi à, vì sao anh ấy kết hôn với tôi cô còn không biết sao?”

“Vậy thì sao, cô có gia thế, có bối cảnh thì anh ta yêu cái đó thôi!” – Thành Vân uống một hớp rượu.

Quách Giai nghe, từ từ nhếch môi: “Không sai, anh ấy yêu cái đó thôi.”

Thở dài một hơi, Quách Giai ăn hai miếng lại nảy ra ý nghĩ khác.

“Còn cô?”

Thành Vân khựng lại: “Tôi cái gì?”

“Cô và Lý Vân Sùng đó.”

Thành Vân nói: “Tôi và anh ấy thế nào?”

“Chậc…” – Quách Giai đẩy Thành Vân một cái – “Lần này anh ta có nói chuyện kết hôn với cô không?”

Rượu trong ly chỉ còn ít, nhưng khẽ đung đưa ly rượu vẫn sóng sánh.

“Kết hôn gì?…”

Quách Giai vừa nghe giọng điệu của cô thì đã biết. Cô ta ngồi kề lại: “Còn chưa nói à?”

Cô ta cau mày: “Không đúng nhỉ…”

Thành Vân ngước mắt, khuôn mặt tròn trịa của Quách Giai bắt đầu nghiêm túc: “Buổi tối cô xảy ra tai nạn Lý Vân Sùng gọi thẳng đến di động của chồng tôi. Trời ạ, làm tôi sợ chết khiếp cô biết không? Tôi cũng không biết hai người họ quen thân đến mức đó!”

“Anh ấy gọi cho chồng cô làm gì?”

“Bảo chồng tôi chuẩn bị.” – Quách Giai mang vẻ mặt ‘sao cô ngốc vậy’ – “Anh ta sợ cô bị thương, nên liên lạc trước với người bên này. Cũng may mà cô không sao.”

Thành Vân cúi đầu không nói.

Quách Giai nhìn cô, lại nói: “Có đôi khi tôi thật sự không hiểu hai người.”

Thành Vân vẫn cúi đầu, Quách Giai nhìn ra thành phố đèn đuốc rực rỡ bên ngoài. Cô ta đã ngà say: “Nói thật, ban đầu tôi cũng không thích cô lắm.”

http://tieulun.hopto.org

Quách Giai nói: “Cô rất xinh đẹp, nhưng không có gia thế, một mình từ phương Bắc trôi giạt đến đây, lại bám được Vương Lão Ngũ (1) cao cấp. Nói cho cô nghe, ngược lại là ai cũng sẽ ghen tỵ thôi!”

(1) Vương Lão Ngũ: ý chỉ người đàn ông hội tụ những tiêu chuẩn đẹp trai, giỏi giang, giàu có, học thức cao, khiêm tốn.

Thành Vân cười.

“Có điều Lý Vân Sùng cũng khiến tôi bất ngờ.” – Quách Giai cau mày – “Đã nhiều năm như vậy, bên cạnh anh ta có rất nhiều phụ nữ, nhưng ngoại trừ cô ra anh ta thật sự chưa từng để tâm đến ai. Tôi cũng chưa từng nghe nói có ai đến ở nhà anh ta. Vả lại, hiện tại anh ta như thế này, muốn nói không để tâm đến cô cũng không ai tin.”

“Mà nhắc tới cũng lạ.” – Quách Giai lắc lư ly rượu nói – “Tuổi tác anh ta cũng không còn trẻ, sắp năm mươi rồi còn gì. Anh ta cũng chẳng giống kiểu công tử đào hoa, theo lý là phải lập gia đình từ lâu rồi. Nhưng đến bây giờ anh ta chưa từng kết hôn lần nào. Chính bản thân anh ta cũng không gấp sao? Hay là sợ có người lừa tiền của anh ta? Ít nhất cũng nên có con mới phải chứ.”

Thành Vân ngắt lời cô ta: “Cô quan tâm đến anh ấy làm…”

“Ồ, tôi biết rồi!” – Quách Giai vỗ tay một cái, trong lòng Thành Vân run lên.

Quách Giai giống như tiết lộ bí mật, nói với Thành Vân: “Không phải anh ta đã có con riêng rồi… nên mới thong thả như vậy chứ?”

“…” – Thành Vân thở dài một tiếng.

Quách Giai hiểu lầm hàm nghĩa tiếng thở dài này của Thành Vân, vội

vàng đổi lời: “Có điều cũng chẳng sao đâu. Ai cũng biết cô là con dâu tương lai của Lý gia, lão phu nhân cũng gặp mặt cô rồi, trong nhà còn có phòng riêng cho cô nữa. Tuy không đăng ký kết hôn nhưng cả thiên hạ này đều biết cô và Lý Vân Sùng danh chính ngôn thuận nhất. Có điều…”

Quách Giai chuyển đề tài, lại nói: “Chị đây nói hơi nhiều một chút, cô nghe rồi thôi, đừng quan tâm.”

Thành Vân nói: “Cô cứ nói đi.”

Quách Giai để ly rượu lại trên bàn: “Đàn ông giống như Lý Vân Sùng, cô cũng đừng trách anh ta lo nghĩ sâu xa. Mười năm trong mắt phụ nữ có thể là rất quý trọng. Nhưng trong mắt người khác lại không nhất định như vậy. Nói trắng ra là người đàn ông khi đến một mức độ nhất định, ngoại trừ mình ra thì tất cả đều là phụ, nhưng chỉ là cô nhìn chưa ra thôi.”

Quách Giai đưa tay, xòe năm ngón ra: “Giống như một người có hai bàn tay, đưa một tay giúp cô, cô đã cảm thấy vui mừng. Nhưng Lý Vân Sùng đưa cả hai tay giúp cô, cô càng cảm thấy vui sướng tột bậc. Nhưng cô không biết, anh ta không giống với chúng ta. Anh ta đã tu thành phật Quan Âm nghìn tay rồi, hai tay nâng đỡ cô, sau lưng giấu rất nhiều tay nâng đỡ người khác, cô hoàn toàn không nhìn thấy hết.”

Thành Vân cười, cô giơ ly lên hướng về phía Quách Giai, hờ hững nói: “Cô thấy nhiều quá.”

Quách Giai nâng ly rượu lên, cụng ly với cô.

“Tôi nói nhiều như vậy là để giải sầu cho cô thôi. Phụ nữ không nên quá đắm chìm, nếu anh ta vô tình thật, cô phải biết tính đường lui cho mình.”

“Tôi biết rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Cả con đường bên ngoài cửa sổ đều là nhà hàng và khách sạn, đèn màu rực rỡ. Thành phố này về đêm sa đọa thối tha, xa hoa đồi trụy giống như phủ lên lớp lớp màn sa. Nhưng nếu thật sự vén màn che lên, bên dưới lại có bao nhiêu phần phức tạp?

Cũng không ngoài lòng người, không ngoài ân oán yêu hận. Chuyện trên đời nói thì hoa mỹ nhưng thật ra có bao nhiêu phần phức tạp đâu?

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Thành Vân dần quen với nhịp sống cũ. Làm việc, nghỉ ngơi, thỉnh thoảng bị Quách Giai kéo ra ngoài uống chút rượu, hoặc là đến nhà Lý Vân Sùng. Mỗi lần đến nhà Lý Vân Sùng, hình thức hoàn toàn đều giống nhau. Hoặc là ăn cơm uống trà, hoặc là uống trà ăn cơm, sau đó ngồi tán gẫu trên ghế salon.

Có đôi khi Thành Vân thật sự chịu không được, cuối cùng vừa trò chuyện vừa ngủ gục. Mỗi lần gặp phải tình huống như thế, lúc tỉnh lại trên người cô luôn đắp một tấm chăn.

Cuối năm công ty nhiều việc, vừa là họp tổng kết vừa là họp chúc tết. Đây cũng là thời điểm xã giao hiếm hoi của Lý Vân Sùng quanh năm suốt tháng không ra khỏi cửa. Có cuộc xã giao Thành Vân đi theo, có cuộc thì không.

Hôm chúc tết, Lý Vân Sùng đi ra ngoài dùng bữa với mấy người bạn, lúc trở về gọi Thành Vân đến nhà, nói có gì đó cho cô xem. Vất vả lắm mới được nghỉ, Thành Vân vốn định ở nhà ngủ hai mươi mấy giờ, kết quả là Lý Vân Sùng gọi một cú lại phải thức dậy.

Lúc chạy đến nhà Lý Vân Sùng thì trời đã tối. Cô vào nhà phát hiện chỉ có mỗi mình Lý Vân Sùng.

“Dì Hồng đâu?” – Thành Vân cởi áo khoác, treo lên giá.

“Về quê rồi.” – Lý Vân Sùng nói – “Đã lâu rồi dì ấy chưa về thăm nhà. Tuy không có chồng con, nhưng vẫn còn anh chị em mà.”

Thành Vân gật gật đầu, hai người đi đến phòng khách.Thành Vân ngồi xuống uống cốc nước nóng, ấm người một chút mới nói: “Anh có gì cho em xem?”

Lý Vân Sùng cười nói: “Ồ, đúng rồi, có cái này cho em xem đây!”

Ông đứng dậy, đến tủ lấy một chiếc túi. Có lẽ do nguyên nhân tuổi tác cũng có lẽ do cuộc sống ngấm dần, bất kể nói chuyện hay làm việc, Lý Vân Sùng luôn từ tốn khiến người ta có cảm giác vững chắc.

Lý Vân Sùng lấy một xấp giấy tờ trong túi ra, để lên bàn, nhẹ gõ gõ ngón tay lên đó rồi nói: “Em xem thử cái này đi.”

Thành Vân đặt cốc xuống, lấy xấp giấy tờ kia đến. Khi cô nhìn thấy xấp giấy tờ kia, theo phản xạ cô nghĩ Lý Vân Sùng định nói chuyện công ty. Đúng lúc trước đó không lâu vừa xảy ra chút vấn đề, trong nháy mắt suy nghĩ của cô đều xoay quanh công việc.

Cho nên khi cô lấy giấy tờ trong đó ra xem thì quả thật giật mình. Kẹo cao su vẫn còn trong miệng nhưng cô đã quên nhai.

“Anh thật sự…” – Thành Vân trợn tròn mắt – “Anh mua thật hả?”

Lý Vân Sùng cau mày, ra vẻ oán trách: “Cái gì mà anh mua thật hả? Lúc trước anh nói với em, em cho rằng anh đang nói đùa sao?”

Thành Vân im lặng cúi đầu. Trong tay cô là hai phần giấy tờ đất, có điều không phải là ở Bắc Kinh. Hai mảnh đất này một ở Quý Châu, một ở Vân Nam.

“Em chọn xem.” – Lý Vân Sùng nói – “Hai mảnh đất này đều do anh tìm người lựa chọn tỉ mỉ, em thích nơi nào?”

http://tieulun.hopto.org

Thành Vân liếc ông một cái, nói như đùa: “Cũng tìm thầy phong thủy xem rồi hả?”

“Ôi, em đừng nói giọng vậy!” – Lý Vân Sùng nghiêm túc chỉ bảo – “Thà tin là có chứ không thể không tin. Cầu an lòng thôi, dù sao cũng chẳng tổn thất gì với chúng ta. Không nói đến cái này, em xem trước coi em thích nơi nào?”

Thành Vân không nhìn mà hỏi ngược lại : “Mười năm nữa anh mới về hưu, anh gấp làm gì?”

“Em lại không nghe kỹ lời anh nói rồi.” – Lý Vân Sùng nheo mắt lại – “Anh nói rồi, anh làm đến năm mươi lăm thôi.”

Thành Vân im lặng. Lý Vân Sùng mở hai phần giấy tờ trên bàn ra, nói: “Giấy tờ hai mảnh đất anh đều ký hết rồi, chỉ là chưa quyết định xem muốn nơi nào thôi. Em cho anh chút ý kiến đi.”

Thành Vân nói: “Anh thích thì mua hết đi.”

“Loại nhà này không cần nhiều.” – Lý Vân Sùng nói – “Một căn là đủ rồi.”

“Vậy…” – Thành Vân cúi đầu, nghĩ ngợi chốc lát rồi khẽ nói – “Vậy thì Vân Nam đi.”

“Sao vậy? Đi Quý Châu một chuyến không thích hả?”

Thành Vân nói: “Hai nơi đều tốt.”

“Vậy sao không chọn Quý Châu?”

Thành Vân ngước mắt nhìn Lý Vân Sùng: “Em thấy tên Vân Nam hay hơn.”

http://tieulun.hopto.org

Lý Vân Sùng cười. Tuổi tác ông không nhỏ, hiển nhiên trên mặt có dấu vết năm tháng lưu lại. Mỗi khi cười khóe mắt đều hằn sâu nếp nhăn. Đó là nụ cười tích cóp qua năm tháng dài, Thành Vân đã gặp vô số lần.

Thỉnh thoảng cô cũng nhớ đến cảnh tượng lần đầu tiên gặp Lý Vân Sùng. Quách Giai nói cô đã ở bên cạnh ông mười năm. Thật ra thì còn lâu hơn vậy nữa. Đã mười hai năm rồi, vừa đúng một con giáp.

Năm đó Lý Vân Sùng mới ba mươi lăm tuổi, anh tuấn và thân thiện. Đêm hôm đó ông tựa vào cửa biệt thự nhà mình, nói với cô khi cô đang len lén đi vào khu biệt thự cao cấp để đẩy mạnh tiêu thụ bảo hiểm: “Cô là nhân viên của ai? Trời lạnh như vậy còn mặc váy ngắn đi bán bảo hiểm?”

Khi đó ông cũng cười như vậy.

Thành Vân nhả kẹo cao su ra, uống một hớp trà: “Dì Hồng đi rồi ai chăm sóc cho anh?”

Lý Vân Sùng buồn cười nói: “Anh đâu phải đứa bé ba tuổi cần phải có bảo mẫu chăm sóc chứ!”

Thành Vân quay đầu, nhìn lướt qua căn nhà trống trải một vòng rồi nói: “Anh cũng cho đầu bếp Trương nghỉ phép rồi hả?”

“Tết Nguyên Đán mà, đầu bếp cũng phải nấu cơm cho gia đình mình chứ.”

Thành Vân đặt tách trà xuống, nói: “Mấy ngày nay em sẽ ở đây với anh.”

“Được đó. Có điều…” – Lý Vân Sùng chuyển đề tài, nhìn Thành Vân nói – “Em ở đây chưa biết là ai chăm sóc ai nữa.”

Thành Vân nhún vai một cái, không đáp lời.

http://tieulun.hopto.org

Đến dịp Nguyên Đán, nhiều người bắt đầu chờ đợi kỳ nghỉ tết. Chủ đề tán gẫu trong công ty cũng từ "thành tích cuối năm" dần dần chuyển sang "nghỉ tết dự định thế nào". Bước vào tháng hai, vị tết càng nồng đượm, khu căn hộ quốc tế cao cấp Thành Vân ở treo rất nhiều đèn lồng đỏ. Trời vừa tối đã cùng nhau tỏa sáng, giống như quả táo đỏ sáng ngời trên cây. Mỗi lần đứng dưới lầu, Thành Vân đều có thể nhanh chóng tìm được căn hộ của mình. Bởi vì chỉ có nhà cô là từ đầu đến cuối đều trơ trụi.

Bộ phận nhân sự và bộ phận hậu cần cũng mua không ít đồ, trang trí cả công ty từ trong ra ngoài. Lúc còn cách ba mươi tết một tuần, đã có người bắt đầu chuẩn bị xin nghỉ phép.

Công ty rất bận, phép cũng không dễ xin, nhưng Thành Vân vẫn cho rất nhiều người nghỉ phép. Kết quả dẫn đến mấy lãnh đạo trong công ty đều phải tăng ca nghiêm trọng, trong đó bao gồm cả Thành Vân. Lý Vân Sùng không hài lòng với chuyện này lắm. Ông thường xuyên nói với Thành Vân, chỉ huy cấp dưới phải nghiêm, bản thân cũng phải tự hạn chế, nhưng Thành Vân chẳng nhớ bao giờ.

Lý Vân Sùng gọi đến lúc Thành Vân đang tăng ca, ông không nhịn được nói cô: "Em làm việc quá cảm tính, hứng lên là không chú ý đến hậu quả!"

Thành Vân chẳng ừ hử gì, thuận miệng nói xin lỗi rồi lại làm tiếp.

Công việc trong tay không ít, Thành Vân cảm thấy khả năng hoàn thành trước kỳ nghỉ tết là quá thấp. Sau khi tăng ca xong, Thành Vân rời khỏi công ty, trời đã tối mịt.

Cô chào hỏi bảo vệ trực ban, chuẩn bị về nhà. Bởi vì tránh được giờ cao điểm, Thành Vân lái xe khá thuận lợi, tuy không phải cả đường đều thông suốt nhưng ít ra không bị kẹt xe đáng kể.

http://tieulun.hopto.org

Trên đường sáng rỡ, hai bên giăng đầy đèn lồng. Ánh đèn mờ nhạt chiếu vào đống tuyết đọng bên dưới. Ngã tư hơi đông đúc, Thành Vân lựa thời cơ rẽ vào một lối nhỏ.

Thành Vân rất quen thuộc với đoạn đường giao thông này, cô biết từng con hẻm nhỏ, ngay cả trên đường có bao nhiêu tiệm trà sữa cô cũng biết rõ. Cô rất thích con đường này, nó khiến cô nhớ đến cảnh tượng chạy chơi trên đường quê ngày còn tấm bé. Có điều con đường kia ở quê cô là con phố mua sắm sầm uất, nhưng ở Bắc Kinh lại chỉ là một con ngõ nhỏ chẳng ai lui tới.

Thành Vân nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ xem có nên dừng lại mua chút thức ăn mang về nhà không. Đang lúc cô suy nghĩ, khóe mắt bỗng nhác thấy gì đó. Trong tích tắc Thành Vân gần như là bị điện giật, đầu óc còn chưa suy nghĩ thì chân đã đạp lên thắng xe.

May mà tốc độ xe chạy không nhanh. May mà phía sau không có xe. Dù là như vậy nhưng người đi đường vẫn tỏ vẻ bất mãn với kiểu thắng xe đột ngột như thế. Họ đi ngang qua xe oán trách vài câu, nhưng Thành Vân không nghe thấy.

Cô nhìn ra bên ngoài, bên kia đường cách đó không xa có một chiếc xe máy cũ đang dừng. Trên xe ngồi một người, người đó chân dài, một chân chống xuống đất, một chân để trên bàn đạp. Hai tay người đó bỏ vào túi áo, giống như đang đợi ai.

Bởi vì là ban đêm, sắc trời tối mịt, Thành Vân không thể nhìn rõ được gì. Cô nhấn cửa sổ xe xuống, không có lớp cửa kính tối màu, gió lạnh liền lùa vào, Thành Vân nheo mắt lại nhìn.

Một người phụ nữ trung niên nhanh chóng đi ra khỏi tiệm tạp hóa bên cạnh, trong tay còn cầm chiếc túi nylon. Sau khi chị ta đi ra ngoài thì đến thẳng chỗ xe máy, cất bước leo lên xe. Gã lái xe đạp máy, rồi quay xe chạy

đi.

Thành Vân không nói lời nào liền lái xe hơi chạy theo. Trong con hẻm nhỏ, xe máy cũng không chạy nhanh, Thành Vân giữ vững khoảng cách năm mươi mét với chiếc xe máy. Thật ra thì chạy theo ở khoảng cách này cũng xem như là trắng trợn rồi. Nhưng gã lái xe máy dường như chẳng hề nhận ra, chỉ chăm chú tìm phương hướng.

Vừa rẽ vào khúc quanh, xe máy dừng tại giao lộ. Người phụ nữ trung niên bước xuống xe, lấy tiền trong giỏ ra.

Thành Vân cũng xuống xe theo.

Gã lái xe thu tiền xong liền bỏ vào túi quần sau, vừa định đi thì Thành Vân đã kêu lên:

“Này!”

Gã lái xe dường như không nghe thấy, xe nổ máy, rẽ vào một hẻm nhỏ khác. Lòng Thành Vân dâng lên một ngọn lửa vô danh, chạy đuổi theo phía sau. Ngõ hẻm này càng tối hơn, con đường nhỏ hẹp, hai bên không có đèn, góc tường chất đống tuyết đen.

Thành Vân kìm nén cơn giận kêu to lên: “Chu Đông Nam!…”

Tiếng kêu này không chỉ lớn, mà nghe kỹ bên trong gần như còn có một sự tức giận.

Trong ngõ tối, gió tuyết bay bay, xe máy dừng lại. Thành Vân không ngừng bước, chạy thẳng đến trước xe máy. Người lái xe quấn một chiếc khăn quàng cổ, che kín cả khuôn mặt. Anh nhìn người phụ nữ trước mặt, giơ tay lên, kéo khăn quàng cổ xuống. Trong lúc hít thở phả ra làn khói trắng.

http://tieulun.hopto.org

Lúc này anh mới nói một câu như đáp lại: “Hả?”

Thành Vân nhìn anh kéo khăn quàng cổ xuống, lộ ra khuôn mặt ngăm đen, mắt cô trợn trừng như sắp rớt ra ngoài. Cô lại cất tiếng, âm thanh cũng run lên:

“Anh làm gì?”

Chu Đông Nam không hiểu cho lắm: “Làm gì là sao?”

Thành Vân chỉ vào anh: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Vẻ mặt Chu Đông Nam mờ mịt: “Gì hả?”

Thành Vân bỗng quay đầu đi, rồi quay trở lại, hít sâu vào một hơi, gằn giọng nói: “Anh đến Bắc Kinh khi nào?”

“À.” – Chu Đông Nam tháo bao tay ra, gãi gãi mặt – “Vừa đến thôi.”

Thành Vân không muốn truy cứu lời anh nói là thật hay giả, lại hỏi: “Anh đến Bắc Kinh làm gì?”

“Giao đồ cho người ta.”

Thành Vân cười khẩy một tiếng: “Anh lại làm chuyển phát nhanh nữa hả.”

Chu Đông Nam không trả lời. Thành Vân chống tay lên eo, nhất thời trong đầu rối loạn không biết nên nói gì. Ngược lại Chu Đông Nam cất lời trước:

“Không lạnh sao?”

“Gì hả?”

http://tieulun.hopto.org

Chu Đông Nam nhìn cô rồi hất hất cằm: “Em mặc ít như vậy không lạnh sao?”

Thành Vân cúi đầu, lúc này mới phát hiện ra ngay cả áo khoác cô cũng không mặc liền chạy thẳng xuống xe đuổi theo. Thần kỳ là hiện tại cô hoàn toàn không lạnh, chẳng những không lạnh mà quả thật cô nóng đến mức như muốn bốc lửa.

“… Bắc Kinh lạnh quá!”

Chu Đông Nam khẽ thì thầm một câu rồi mang bao tay lại.

Thành Vân nén giận nói: “Anh chỉ giao đồ thôi à?”

Chu Đông Nam nhìn sang chỗ khác, hàm hồ ừ một tiếng.

“Giao xong rồi trở về hả?”

Khăn quàng quấn kín cổ của Chu Đông Nam, anh không trả lời.

“Tôi mặc kệ anh làm gì.” – Thành Vân từ từ nói – “Đừng đến tìm tôi!”

Ánh mắt Chu Đông Nam quay lại, lẳng lặng nhìn cô.

Giọng nói Thành Vân lạnh lẽo: “Hai chúng ta đã thanh toán xong rồi, tự anh nên biết.”

Chu Đông Nam khẽ cúi đầu, nhìn dấu tuyết để lại trên đường, qua thật lâu mới đáp lời.

“Tôi biết.” – Nói xong anh lại bổ sung thêm một câu – “Em cho tôi rất nhiều.”

“Anh biết là tốt rồi.” – Thành Vân thu hồi ánh mắt, nói vô cảm – “Giao đồ

xong thì về Quý Châu đi.”

Thành Vân nói xong rồi đi lướt qua anh. A Nam ngồi trên xe máy, hai tay bỏ vào túi áo, một chân chống xuống mặt đất ẩm ướt. Ngõ hẻm quá tối, không biết có ai quay đầu lại hay không.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Đêm đó Thành Vân không biết mình đã về nhà thế nào. Cô trở về nhà, ngả mình xuống giường, nằm thật lâu thật lâu. Cô ngồi dậy là do bị lạnh, cô không nhớ mình mở điều hòa ra sao, mà đến khi cô mở điều hòa xong lại phát hiện không thấy áo khoác đâu cả.

Nếu như nói nhà Thành Vân có ưu điểm gì, thì đó chính là dễ tìm đồ đạc. Thành Vân vứt đồ đạc lung tung, bởi vì chỉ cần liếc mắt là đã thấy hết trong nhà có những gì, để chỗ nào cũng tìm ra được.

Cho nên lúc Thành Vân tìm mười phút vẫn không ra áo khoác, cô gần như tức điên lên.

Cô hét lên một tiếng trong căn nhà trống rỗng. Tuy nhà trống nhưng vẫn không đến mức có vang vọng hồi âm. Hét một tiếng xong, Thành Vân chợt nhớ ra áo khoác để trong xe, cô quên cầm lên nhà. Đến khi cô nhớ được điều này thì cả người đã mất hết sức lực, ngồi ỳ trên ghế salon.

Châm một điếu thuốc, Thành Vân nhìn trần nhà chằm chằm rồi từ từ bình tĩnh lại. Trải qua bao lâu rồi nhỉ? Ngoài cửa sổ đèn hoa rực rỡ, Thành Vân nhìn khói thuốc lượn lờ, thầm nghĩ rốt cuộc là đã bao lâu rồi? Một tháng hay hai tháng? Cô không nhớ rõ nữa.

Trên thực tế cô rất kinh ngạc vì mình vẫn nhận ra anh. Hơn nữa còn gọi tên anh trôi chảy trên đường đuổi theo. Cô cho rằng cô đã quên anh rồi. Lúc trước cô chẳng bao giờ nhớ đến một lần gặp gỡ ngẫu nhiên..

Trí nhớ giống như một quyển sách, nhưng Thành Vân bẩm sinh không phải là người thích đọc sách. Hiện tại cô cảm giác giống như trở về thời học sinh trung học bị ép đọc sách giáo khoa, bị buộc xem rất nhiều chương, vô cùng phiền não.

Thành Vân hút xong một điếu thuốc lại châm thêm một điếu khác. Đã nhớ lại bao giờ cũng có phần mở đầu. Thành Vân ngậm điếu thuốc, nhớ lại giây phút cô xuống tàu ở Quý Dương. Sau, rồi sau đó hàng loạt ký ức đều ùa về.

Thành Vân chợt nhớ ra cô còn chưa hỏi xem sức khỏe hướng dẫn Trương thế nào, cũng không hỏi đến Lưu Kiệt có thanh toán hết cho bên công ty du lịch hay chưa? Thậm chí tiệm bạc Miêu Vương kia, sau khi cô gửi địa chỉ cho họ cũng bặt vô âm tín. Có lẽ là chủ tiệm đổi ý, có lẽ là bọn họ không muốn giao hàng trước lấy tiền sau.

Có điều những chuyện này không quan trọng. Thành Vân vuốt vuốt tóc, cuối cùng nghĩ đến Chu Đông Nam. Cô không biết anh đã đến đây bao lâu, cô cũng không biết rốt cuộc gặp anh ở gần công ty là trùng hợp hay là gì khác.

Anh còn chạy xe máy đến nữa chứ? Cơn cáu kỉnh của Thành Vân lắng xuống, bỗng phì cười chẳng hiểu vì sao. Anh chàng này giống như cỏ dại đi đâu cũng gặp giữa thế giới phồn hoa, không có gì nổi trội, chỉ có năng lực cắm rễ là không ai địch nổi.

Cuối cùng cô nghĩ… Không phải là anh đến tìm cô chứ?

Thành Vân đứng lên, đi đến trước cửa sổ. Dưới chân là con đường sáng rực, đã nửa đêm, trên đường thưa thớt người qua lại, có điều xe cộ thì vẫn có.

Cửa kiếng phản chiếu bóng dáng có vẻ hơi lạnh lùng của Thành Vân. Bất kể là có phải anh đến tìm cô hay không, kết quả đều giống nhau thôi.

http://tieulun.hopto.org

Khúc nhạc đệm này khiến hôm đó Thành Vân ngủ trễ hai tiếng. Ngày hôm sau thức dậy Thành Vân hơi cáu kỉnh, lúc đi làm tỏa ra khí thế "không có việc gì cấm làm phiền" như có như không, khiến rất nhiều người chú ý.

Buổi trưa Quách Giai đến tìm Thành Vân ăn cơm, vừa ăn vừa nói chuyện trong nhà, nói một hồi cảm thấy Thành Vân không chú tâm vào câu chuyện liền hỏi: "Sao vậy?"

Thành Vân lắc đầu: "Không có gì."

"Tối nay đi chơi đi, tôi gọi thêm vài người, bọn mình đi hát." – Quách Giai nói – "Đi không?"

"Tôi không đi đâu." – Thành Vân cúi đầu ăn một miếng cơm, nói – "Hôm nay tôi phải tăng ca."

"Cô là chủ mà tăng ca gì chứ!"

Quách Giai cau mày oán trách, Thành Vân nghe rồi cũng cho qua không đáp lời. Thật ra thì hôm nay cô cũng chẳng cần phải tăng ca. Nhưng cô vẫn ngồi lỳ trong văn phòng đến chín giờ.

Bởi vì tối qua cô ra về là vào lúc chín giờ.

Thành Vân không biết mình mang tâm trạng gì, dường như là muốn tìm ra chứng cớ vậy. Có điều cô hoàn toàn không suy nghĩ sâu hơn: Nếu như quả thật tìm được chứng cớ thì tiếp theo phải làm gì?

Chín giờ đúng, Thành Vân xách túi ra khỏi công ty. Lái chiếc Lexus màu đen kia, Thành Vân lại quẹo vào ngõ hẻm nhỏ này lần nữa.

Buổi tối rất lạnh, người trên đường qua lại hối hả. Thành Vân đỗ xe tại vị trí ngày hôm qua, cửa xe hé ra một khe nhỏ, sau đó cô ngồi trong xe hút

thuốc.

Quán trà sữa ven đường bị hư hộp đèn, thỉnh thoảng chợt lóe lên lại vụt tắt. Lồng ngực Thành Vân như bị đè ép, hít thở sâu thế nào cũng vô dụng.

Nhưng tối nay chẳng hề thấy bóng dáng Chu Đông Nam đâu cả. Cô lái xe về nhà, thầm nghĩ có lẽ anh nói thật. Anh chỉ đến giao hàng thôi. Hoặc là ngoài giao hàng ra anh còn những chuyện khác phải làm. Chỉ có điều trong những chuyện này chẳng hề có cô. Có lẽ là bản thân cô đã suy nghĩ nhiều rồi.

Nghĩ đến đây, Thành Vân thở ra một hơi. Nhưng sau khi thở phào thì một cơn giận khác lại dâng lên. Một xuống một lên, hai bên thăng bằng, lồng ngực vẫn bức bối.

“Chó chết!” – Thành Vân không nhịn được ngồi trong xe chửi một câu.

Cuối cùng Lý Vân Sùng chọn mảnh đất ở Vân Nam. Mảnh đất này không phải ở tỉnh Côn Minh, cũng không ở Đại Lý, Lệ Giang – những khu thắng cảnh nổi tiếng ở Vân Nam – mà là ở Ngọc Khê.

Khái niệm của Thành Vân về hai chữ Ngọc Khê này chỉ là thuốc lá.

“Ngọc Khê là một nơi tốt.” – Lý Vân Sùng nói – “Sắp đến tết rồi, nếu có rảnh anh dẫn em đi xem mảnh đất này.”

Nếu đã quyết định, hiệu suất làm việc của Lý Vân Sùng cũng tăng lên, ông nói với Thành Vân: “Trước tết anh sẽ tìm một công ty kiến trúc, thiết kế mấy kiểu, sau đó chúng ta sẽ lựa chọn.”

Thành Vân vốn cho rằng Lý Vân Sùng chỉ là nổi hứng nhất thời, nhưng giờ xem ra hình như hoàn toàn chẳng phải như thế.

“Anh không cần vội vàng vậy đâu.” – Thành Vân đặt xấp tài liệu lên bàn

trà, nói – “Cho dù muốn ở cũng phải năm sáu năm nữa. Lỡ như sau này anh lại gặp được nơi tốt hơn thì sao? Mua chỗ này rồi sau lại để không à?”

“Nhà vừa xây lên không vào ở ngay được.” – Lý Vân Sùng rót nước vào chung trà, nói – “Nhà xây xong phải để trống một thời gian, để mùi lắng xuống đến lúc đó mới vào ở được.”

Quả thật Thành Vân không có lời nào để phản bác: “Được, tùy anh đi.”

Tối đó Lý Vân Sùng hẹn mấy người bạn đến nhà dùng cơm, ông đưa mảnh đất mình mua cho bọn họ xem. Mấy người đàn ông vây quanh mảnh đất trò chuyện vô cùng vui vẻ.

Có hai người dẫn theo vợ, cơm nước xong Thành Vân và hai người phụ nữ ngồi một bên tán gẫu. Tuy là người lạ nhưng không trở ngại trong việc trò chuyện. Nhiệt độ trong nhà chỉnh cao, cộng thêm vừa rồi mới cơm nước xong, mặt mấy người phụ nữ đều ửng hồng.

Thành Vân đứng lên đi đến bên cạnh đẩy một cánh cửa sổ ra. Phòng kế bên là nơi Lý Vân Sùng nuôi chim, trong lúc vô tình Thành Vân liếc mắt nhìn, bất ngờ phát hiện trong lồng chỉ còn hai con chim.

Cô thoáng khựng lại. Cô nhớ lúc từ Quý Châu về rõ ràng còn ba con mà.

“Ơ, chị Thành ngắm chim chóc à?”

Thành Vân quay đầu, Tào Khải đứng sau lưng cô. Mấy người đàn ông ở bàn kia còn chưa trò chuyện xong, có lẽ Tào Khải đi vệ sinh, lúc trở về đi ngang qua đây thôi.

“Tôi hóng gió thôi.” – Tào Khải cầm tăm xỉa răng, lại nói – “Nóng quá, độ ấm nhà Lý tổng thật tốt, ngay cả mùa đông mà trong nhà giống như lò sưởi, có thể mặc áo thun quần đùi được.”

Thành Vân im lặng, lại quay đầu nhìn lồng chim.

Tào Khải uống rượu, mùi trên người hơi nồng, ánh mắt cũng hơi mơ màng. Anh ta thấy Thành Vân nhìn chim, ánh mắt cũng nhìn theo cô. Không biết là anh ta nói chuyện với Thành Vân hay là tự mình độc thoại, Tào Khải khẽ cất tiếng: “Lý tổng nuôi chim thật chú tâm!”

Thành Vân liếc mắt, Tào Khải chỉ vào lồng chim nói: “Lại rất tinh khôn.”

Thành Vân nghe không hiểu, quay đầu hỏi Tào Khải: “Trước kia tôi thấy còn ba con, sao lại càng nuôi càng ít đi vậy?”

Cô biết Lý Vân Sùng không có chuyện nuôi chim mà để chết, chỉ có thể là ông thả đi hoặc là tặng người khác.

Tào Khải liếc nhìn cô: “Cô không biết nguyên nhân à?”

“Sao tôi biết được.”

“Cần chất lượng chứ không cần số lượng.” – Tào Khải giải thích đơn giản – “Nuôi hơn nửa đời người rồi, bao giờ cũng sẽ ngộ ra một chút đạo lý. Cô xem mấy truyện kiếm hiệp đó, cao thủ luyện công đến tầng cuối cùng, tất cả đều quay trở về lúc ban đầu. Đây là một đạo lý cho mọi sự mọi vật trên đời.”

Không hiểu vì sao Thành Vân cười nhạo một tiếng, vừa định châm chọc vài câu thì chuông cửa vang lên.

Tiếng cười nói trong nhà không ngớt, Tào Khải thấy kỳ lạ nói: “Còn ai đến nữa à?”

“Chắc là không có ai đâu.” – Thành Vân cũng hơi nghi ngờ, cô nói với Tào Khải – “Tôi đi xem thử, anh trở lại ngồi đi.”

Tào Khải gật đầu, Thành Vân đi ra cửa. Phòng ăn cách cửa một đoạn,

được ngăn bởi một bức vách, dường như ngay cả tiếng nói chuyện của mọi người bên trong cũng nhỏ đi rất nhiều.

Chuông cửa vang lên hai cái đã ngưng, Thành Vân đi đến cửa, vừa hỏi ai vậy vừa đưa tay chuẩn bị mở cửa ra. Ngay khoảnh khắc tay cô nắm lấy tay cầm, bỗng một cảm giác kỳ lạ hiện lên trong đầu. Giống như là một loại trực giác nào đó, không đợi người bên ngoài trả lời cô đã mở cửa ra.

Gió lạnh luồn vào, anh vẫn mặc bộ đồ ngày đó. Chiếc áo phao màu đen tuyền chẳng có chút hoa văn và quần jean, chân mang một đôi giày đế cao màu nâu. Cổ quấn chiếc khăn quàng thật dày, buộc lại thành một nút kết to trước cổ áo. Lần này anh còn đội mũ, cả khuôn mặt chỉ lộ ra đôi mắt.

Dự cảm của Thành Vân trở thành sự thật, cô nhanh chóng nhìn ra sau một cái. Từ chỗ cô không nhìn thấy tình hình bên trong, chỉ nghe thấy tiếng nói, mỗi người đều đang bận chuyện của mình.

Thành Vân bước ra khỏi nhà, khép hờ cửa lại, hạ giọng hung dữ nói: “Anh làm gì vậy?”

Chu Đông Nam tháo bao tay, lấy tay kéo khăn quàng cổ để lộ ra miệng, nói: “Em đừng đi ra ngoài, bên ngoài rất lạnh.”

Thành Vân suýt nữa nhấc chân đạp anh, cô chỉ vào anh: “Anh xem lời tôi nói không ra gì phải không?”

“Không phải.”

Thành Vân bị thái độ giả ngu của anh làm tức đến độ nheo mắt lại, chỉ nói một chữ: “Cút!”

Chu Đông Nam cúi thấp đầu, rồi lại ngẩng lên nhìn cô, vẻ mặt anh không thay đổi: “Tôi đến giao hàng.”

“Giao cái…”

Thành Vân vừa cất lời, Chu Đông Nam chỉ chỉ phía bên dưới. Ánh mắt Thành Vân nhìn xuống mới phát hiện ra trên mặt đất có một chiếc thùng lớn.

“Cái gì đây?”

Thành Vân đá một cú. Chu Đông Nam vội vàng giữ chiếc thùng lại.

“Đừng đá!” – Anh nói – “Đồ trang trí của em.”

Đồ trang trí?

Dường như Chu Đông Nam sợ cô không nhớ ra, lại nhắc cô: “Em mua ở bản Miêu.”

Thành Vân trố mắt á khẩu.

Chu Đông Nam lại nói: “Em có muốn kiểm tra xem không? Nếu như không có vấn đề gì thì tôi đưa em tài khoản, em chuyển tiền qua.”

Khoan, khoan đã…

Thành Vân có nhiều nghi vấn, cô cố gắng sắp xếp lại ý nghĩ, chọn một vấn đề có thể biểu đạt tâm trạng của mình nhất. Không đợi cô chọn xong, trong nhà liền truyền đến tiếng nói.

“Sao vậy, là ai thế?”

Là Lý Vân Sùng, ông đang đi về phía này.

Thành Vân kéo chiếc thùng vào trong nhà, đẩy Chu Đông Nam một cái, chẳng hề nhìn anh, chỉ khẽ nói “Tối nay nói sau, anh đi đi.” rồi đóng cửa lại.

http://tieulun.hopto.org

Khi cô lôi chiếc thùng đi qua tiền sảnh, đúng lúc Lý Vân Sùng xuất hiện.

“Ai vậy?”

“Chuyển phát nhanh.”

Lý Vân Sùng cũng nhìn thấy chiếc thùng trên mặt đất, nói: “Lớn quá, em mua gì vậy hả?”

Thành Vân cúi đầu đẩy chiếc thùng, nói: “Lúc trước đặt ở Quý Châu, một món đồ trang trí thôi.”

Lý Vân Sùng rời khỏi bàn đương nhiên sẽ có người đi theo. Tào Khải và một người đàn ông khác đi đến, vừa thấy cảnh tượng này đều vội vàng đến giúp khuân vác.

Lý Vân Sùng đứng bên cạnh nhìn, Tào Khải chổng mông khiêng chiếc thùng lên, hỏi Thành Vân: “Chị Thành, để ở đâu đây? Tôi mang lên lầu cho chị nhé?”

Thành Vân còn chưa cất lời, Lý Vân Sùng nói: “Mang vào trong đi, chúng ta cùng ngắm xem.”

Chiếc thùng lớn được mang vào phòng khách, nữ ngưng trò chuyện, nam ngưng huyên thuyên, tất cả đều đến vây xem. Thành Vân muốn cười lấy lệ nhưng phát hiện ra cười không nổi. Thấy anh cũng giống như uống rượu người Miêu, cô đều bị phản ứng chậm.

Lý Vân Sùng hất hất cằm: “Mở ra đi.”

Tào Khải mở giúp, lại hỏi Thành Vân: “Chị Thành, chị mua món đồ trang trí gì vậy, nặng quá!”

“Ừ.” – Thành Vân gật gật đầu, nhìn chiếc thùng được từ từ mở ra – “Đồ

trang trí bằng bạc, mua lúc đến bản Miêu chơi.”

Bên cạnh một người hỏi: “Lâu vậy mới đưa đến hả?”

Thành Vân thuận miệng nói: “Tìm nghệ nhân làm.”

Chiếc thùng được mở ra, món trang trí Phượng Hoàng nghiêm chỉnh xuất hiện trước mặt mọi người. Món đồ này giống hệt với lúc Thành Vân thấy trong tiệm. Từng tấm bạc chi tiết ghép thành đuôi Phượng Hoàng thật dài, trên thân tỏa sáng lóng lánh. Hai bên được bao kỹ, phòng ngừa va chạm.

Cả đám người vừa nhìn thấy, anh một câu tôi một câu khen không ngớt lời. Cuối cùng Thành Vân hơi hồi phục tinh thần lại, mỉm cười trả lời từng người. Nhưng từ đầu đến cuối Lý Vân Sùng lại chẳng hề nói một câu.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Hơn chín giờ, khách khứa ra về, Thành Vân đưa đến tận cửa. Khi cô quay trở vào thì Lý Vân Sùng đã ngồi trên ghế salon pha trà. Món đồ trang trí Phượng Hoàng kia vẫn còn đặt trên đất. Thành Vân đi qua, bỏ nó vào trong thùng, lúc quay người lại đã thấy Lý Vân Sùng đang nhìn cô.

"Mua ở đâu?"

"Bản Miêu."

"Đã hai tháng rồi mới nhớ ra để giao đến à?"

Thành Vân ngồi đối diện ông: "Họ nói là phải đặt làm."

"Cũng chẳng phải đồ gì mới lạ mà còn đặt làm sao? Nếu em thích đồ bạc, nghệ nhân ở Bắc Kinh này có cả đống, anh liên lạc cho em là được rồi."

Thành Vân có rất nhiều lời để giải thích, ví dụ như là văn hóa dân tộc, lúc đó nhất thời cao hứng bị nhân viên cửa hàng thuyết phục… Nhưng cô không muốn giải thích.

Cô ngồi dựa vào ghế salon, nói: "Em mua thì sao?"

Lý Vân Sùng thản nhiên cau mày lại một cái. Ấm nước trên bàn đã sôi, miệng ấm bốc hơi nóng, nắp cũng kêu lên lạch cạch. Ông cúi đầu bắc ấm xuống, tiếng thở dài khó mà nghe thấy.

Thành Vân trong lòng buồn bực, đứng dậy: "Em đi trước, ngày mai còn

phải đi làm.”

“Tiểu Vân!” – Lý Vân Sùng trầm giọng gọi cô.

Thành Vân quay đầu, thấy Lý Vân Sùng đứng lên, cô khiến tâm trạng dịu xuống, nói: “Hôm nay em hơi mệt.”

“Mệt thì ở lại đây đi.”

“Hôm nay em phải về nhà.”

Thành Vân cầm túi lên, mặc áo khoác vào. Lúc thay giày ở đại sảnh, Lý Vân Sùng đi đến. Thành Vân kéo tủ giày hai cái vẫn không thấy suy suyển. Lý Vân Sùng khom lưng nói: “Có thể bị kẹt bên trong rồi, em đừng nóng.”

Ông lắc vài cái, tủ đã kéo được, ông lấy giày của Thành Vân ra.

Thành Vân cúi đầu mang giày, Lý Vân Sùng nói: “Muốn về nhà ở thì về nhà ở, đừng xụ mặt, sắp tết rồi.”

Thành Vân kéo khóa giày, khẽ nói: “Không có.”

“Không có cái gì?” – Lý Vân Sùng nói một câu – “Tính tình nóng nảy của em đã bao nhiêu năm nhưng vẫn không thay đổi.”

Thành Vân kìm nén bực bội, ngực nặng trịch, cô lắc đầu nói: “Không có, em về trước, ngày mai lại đến.”

Lý Vân Sùng nói: “Tối mai mấy người bạn lại đến tụ họp, em muốn ăn gì, nói cho anh biết trước để anh chuẩn bị.”

Thành Vân mang giày xong, đứng ở cửa đang mở nói: “Sáng mai em nghĩ thử xem, nghĩ xong sẽ gọi cho anh.”

Thành Vân lái xe rời khỏi nhà Lý Vân Sùng, trong khu giăng đèn kết hoa tràn ngập không khí tết. Cô vừa lái ra sân, lúc rẽ cua cô đập vào tay lái thật mạnh, chiếc còi vang lên inh ỏi. Cô biết Lý Vân Sùng sẽ phiền, nhưng cô không ngờ mình cũng phiền muộn đến vậy.

Cô và Lý Vân Sùng quen biết nhiều năm, cô biết điều kiêng kị của ông. Lý Vân Sùng không thích cô dính líu đến chuyện giống quá khứ, nhất là khi cô ra ngoài một mình, bên cạnh không có ông theo.

Mà mấy năm gần đây, Lý Vân Sùng lớn tuổi càng trở nên dông dài. Trước kia gặp phải trường hợp như thế, cùng lắm ông cảnh cáo một câu. Bây giờ đổi cách thức, không cảnh cáo nữa mà chuyển thành kiểu oán trách như có như không này. Ngày thường Thành Vân đều nhịn hết, nhưng hôm nay cô không nhịn được.

Trên đường về nhà bị kẹt xe, Thành Vân nghẹn cơn giận trong lòng mà không có chỗ trút, bèn bật điện thoại lên. Cô nhớ mình có lưu số điện thoại tiệm bạc kia. Bình thường mấy người không quan trọng này cô chẳng bao giờ nhớ, tìm rất lâu còn gọi nhầm một số, cuối cùng khó khăn lắm mới tìm ra được.

Đó là một số điện thoại bàn, giờ này chắc là tiệm đã đóng cửa. Nhưng kiểu tiệm này thường là dùng để ở lẫn buôn bán, điện thoại vang lên vài tiếng đã có người bắt máy.

Thành Vân mắng té tát một trận, từ việc giao hàng chậm trễ đến tiết lộ thông tin của khách. Thành Vân nói cực nhanh, khí thế hùng hổ, mắng cả mười mấy giây đối phương cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Xin hỏi cô là…”

“À, các người đã quên tôi là ai rồi đúng không?” – Thành Vân một tay vịn

tay lái, cười khẩy một tiếng – “Mới vừa giao hàng đã quên mất khách là ai. Các người buôn bán lớn nhỉ?”

Cô gái nghe điện thoại vẫn chưa hiểu, nói chuyện với Thành Vân thật lâu mới biết được cô chính là người khách mua “bảo vật trấn tiệm”.

“Không phải đâu ạ!” – Cô gái vừa biết đã lập tức phản ứng lại – “Cuối tháng mười hai chúng tôi đã giao hàng rồi.”

Thành Vân cau mày: “Cô nói gì?”

“Cuối tháng mười hai chúng tôi đã gửi rồi. À, đúng rồi!” – Cô gái nhớ ra gì đó nói – “Còn là bạn của cô tự mình đến tiệm lấy nữa.”

Thành Vân choáng váng đầu óc: “Ai của tôi?”

“Bạn ạ!” – Cô gái này cảm thấy tai Thành Vân không được tốt lắm – “Anh ta tự mình đến nhận hàng ở tiệm mang đi.”

Người “bạn” này là ai thì không cần phải nói nữa. Thành Vân tức giận nói: “Anh ta nói là bạn tôi thì các người tin ngay à? Không gọi điện thoại lại xác nhận với tôi sao?”

“Chuyện này…” – Cô gái bán hàng hiền lành chất phác hoàn toàn không nghĩ đến còn có chuyện như vậy – “Tiệm chúng tôi đều biết anh ta, anh ta cũng từng giao hàng giúp bọn tôi. Hôm đó anh ta đến tiệm hỏi có phải có người khách ở Bắc Kinh để lại danh thiếp không. Chúng tôi liền cho rằng hai người biết nhau, sau đó anh ta thanh toán hết tiền, nói đưa địa chỉ cho anh ta, anh ta tự mình đi giao.”

“Anh ta trả tiền rồi hả?”

“Dạ, sau đó chúng tôi đưa địa chỉ cho anh ta, anh ta cầm đồ đi.”

“Các người định tiết kiệm phí gửi hàng đúng không?”

“Cô Thành…”

Thành Vân cơ bản đã hiểu. Anh trả tiền đổi lấy địa chỉ, sau đó đưa hàng đến rồi bảo cô chuyển tiền vào tài khoản của anh. Thành Vân thật sự muốn lôi Chu Đông Nam đến trước mặt mình hỏi: “Chó chết, sao anh thông minh vậy hả?”

Trong điện thoại cô gái kia nơm nớp lo sợ: “Có phải hàng chưa giao đến hay không ạ?”

Thành Vân không còn tâm trạng nói với cô ta nữa: “Không, đưa đến rồi. Cứ vậy đi.”

Cô cúp điện thoại, lúc này tâm tình phức tạp, có chút tức, có chút giận, cũng có chút bất đắc dĩ. Cô nhớ hôm trước anh bị cô bắt gặp, anh còn trơ tráo nói là chỉ đến giao hàng. Anh đúng là đến giao hàng thật, nhưng có phải là “chỉ” hay không thì không biết được.

Thành Vân về đến nhà, vứt đồ đạc sang một bên, đi tắm trước. Tắm xong ra ngoài cô phát hiện điện thoại có một cuộc gọi nhỡ. Cô gọi lại, Chu Đông Nam nghe máy.

Trong điện thoại rất yên tĩnh, anh không ở ngoài đường.

“Anh còn gì muốn nói?” – Thành Vân châm một điếu thuốc, ngồi khoanh chân trên giường – “Ban đầu lời tôi nói anh xem như gió thoảng qua tai phải không?”

Tiếng nói Chu Đông Nam trầm thấp, ôn hòa: “Không, tôi vẫn nhớ.”

“Anh nhớ như vậy đó hả?”

http://tieulun.hopto.org

Ngoài cửa sổ đỏ rực, cả con đường đều là đèn lồng. Thành Vân không bật đèn, cô bị ánh đèn lồng nhà hàng xóm xung quanh hắt lên màu đỏ au. Còn lại trong nhà tối mịt.

Chu Đông Nam yên lặng một hồi mới nói: “Tôi chỉ nói tôi nhớ.”

Thành Vân cười khẩy một tiếng, Chu Đông Nam lại nói: “Tôi không nói là tôi cũng đồng ý.”

“Anh đang chơi chữ với tôi phải không?”

Thành Vân nheo mắt, tuy cô không bật đèn nhưng cửa sổ khá lớn, ánh đèn bên ngoài rất sáng, chiếu thẳng vào giường cô, màu sắc biến ảo.

“Em nghĩ sao cũng được.” – Anh nói.

Tôi nghĩ sao cũng được. Thành Vân nhìn ngọn lửa lập lòe trên tàn thuốc, thầm nghĩ, cô còn có thể nghĩ sao nữa chứ.

“Anh đừng hòng lấy được tiền.” – Thành Vân nhìn tàn thuốc một lát mới hờ hững nói – “Tiền anh lấy cũng nhiều rồi, đừng nghĩ tôi xem tiền như cỏ rác.”

Cô thoáng dừng lại rồi nói tiếp: “Cũng đừng xem tôi là người tốt để dựa dẫm.”

Chu Đông Nam nói: “Sẽ không đâu.”

Lại yên lặng, tất cả những gì trong dự đoán không xảy ra, trên thực tế Thành Vân cũng không dự liệu được cuộc đối thoại này sẽ đi đến đâu. Cô chỉ mơ hồ cảm thấy không khí không nên như vậy.

“Thôi đi…” – Cô cúi đầu, máy điều hòa nằm trong góc, gió khá mạnh, thổi tóc cô bay lên – “Đồ anh cũng đưa đến rồi, chừng nào anh rời khỏi Bắc

Kinh?”

Chu Đông Nam nói: “Em muốn tiễn tôi sao?”

“…”

“Tôi nói giỡn thôi.”

Thành Vân nghiến răng nghiến lợi gằn từng chữ: “Anh lặp lại lần nữa xem!”

Cuối cùng Chu Đông Nam thẳng thắn: “Nếu em nhất định phải hỏi ra cho bằng được, tôi có thể nói cho em biết, tôi sẽ không đi.”

Tàn thuốc rớt xuống chân, Thành Vân ối lên một tiếng đá văng ra.

“Sao vậy?” – Chu Đông Nam hỏi.

Thành Vân giẫm tàn thuốc trên mặt đất: “Rớt tàn thuốc.”

“Bỏng rồi hả?”

“…”

“Có bị bỏng không?”

“… Không.”

Tình thế thay đổi đột ngột, Thành Vân dụi tắt điếu thuốc, nói: “Chu Đông Nam, tôi biết anh không ngốc, anh cũng không phải giả vờ với tôi. Chúng ta nói rõ ràng với nhau được không?”

“Tôi đã nói.” – Chu Đông Nam nói – “Tôi sẽ không đi.”

Thành Vân đứng bật dậy khỏi giường: “Tại sao anh không đi? Anh ở Bắc

Kinh làm gì? Anh đừng bảo là đến đây vì tôi, ban đầu tôi đã nói rõ ràng với anh, tự anh cũng đồng ý. Tôi đã cho anh không ít tiền, anh cần gì phải làm ra chuyện đến mức khó coi như vậy?”

Thành Vân nói liên thanh xong, Chu Đông Nam mới chậm chạp nói: “Tôi đến đây vì em.”

Đường bóng lắt léo bị đối phương dội thẳng lại, Thành Vân cảm giác mình không biết chơi trò này. Cô á khẩu hồi lâu, Chu Đông Nam lại nói: “Tôi cúp máy đây, ngày mai tôi đổi số điện thoại Bắc Kinh, số này gọi đắt quá.”

“…”

“Tôi sẽ gửi tin nhắn cho em.”

Thành Vân nổi giận: “Anh đừng gửi cho tôi, cũng đừng tìm tôi…”

Điện thoại im lặng ba giây, Chu Đông Nam bỗng nói: “Em cứ làm việc của em, tôi sẽ không tìm em.”

Nói xong thì anh cúp điện thoại. Thành Vân cảm thấy câu nói cuối cùng của anh hơi kỳ lạ. Nhưng cô còn chưa kịp nghiền ngẫm thì điện thoại đã báo bận. Cô buông điện thoại xuống, bụp một tiếng, điện thoại di động rớt xuống giường. Chăn đệm dày nên tiếng vang không lớn.

Thành Vân nằm trên giường trợn to mắt. Trần nhà rất cao, chỉ cần vừa tắt đèn là nhìn tựa như không có đỉnh vậy. Thành Vân nghiêng người, nhìn thấy chiếc thùng đặt trong góc, bên trong là đồ trang trí Chu Đông Nam mang đến. Thành Vân nhìn một hồi, cảm thấy chiếc thùng từ từ trở nên trong suốt, con Phượng Hoàng bằng bạc bên trong giống như vật sống, nhìn cô chằm chằm như muốn nói gì đó với cô.

Thành Vân lắc đầu, quay người đi ngủ.

http://tieulun.hopto.org

Trước ngày giao thừa, ban ngày Thành Vân vẫn đến công ty đi làm như bình thường. Có điều hôm nay cô chẳng có tâm trạng gì làm việc, cả công ty chìm đắm trong không khí reo vui. Thành Vân mắt nhắm mắt mở, lầm lũi mà đi xem như không thấy.

Lúc chiều Thành Vân mở cuộc họp tổng kết trong công ty. Nội dung cuộc họp là do tổng công ty đề ra, xem xét lại năm cũ, định hướng về tương lai. Nói trắng ra là ổn định lại lòng quân đang sắp sửa bay đi. Bài diễn thuyết cần nói đã chuẩn bị xong từ lâu. Thành Vân máy móc đọc một lần, sau đó nói huyên thuyên, cuối cùng dặn dò mọi người nhất định phải chú ý an toàn trong kỳ nghỉ tết.

Tan họp, Quách Giai đến nói với Thành Vân: “Sao cô giống như giáo viên trung học vậy, còn chú ý an toàn nữa chứ!”

Thành Vân nói: “Giáo viên trung học đều nói như vậy à?”

“Đúng vậy, cô không học qua trung học sao?”

Thành Vân cười: “Tôi quên rồi.”

Hai người cùng nhau ra ngoài, trong khu dân cư phía sau công ty vang lên tiếng pháo. Tuy Bắc Kinh quản lý rất nghiêm, nhưng khu hẻo lánh vẫn có người đốt pháo. Pháo đốt là loại pháo đỏ thông thường, Thành Vân đứng ở cửa công ty, nghe hết tiếng pháo mới đi.

“Đi thôi.” – Quách Giai kéo cánh tay Thành Vân – “Ngồi xe của cô đi, tôi không lái xe đến.”

Buổi liên hoan của Lý Vân Sùng chẳng hề có người nhà. Mẹ Lý Vân Sùng đã hơn tám mươi, sức khỏe cũng không khá lắm, vẫn luôn ở vùng khác tịnh dưỡng. Ông còn có chị gái, nhưng cũng không thấy đến Bắc Kinh. Cho nên hằng năm tụ họp, Lý Vân Sùng đều chỉ mời một số người bạn thân.

Thành Vân lái xe, băng qua con phố giăng đèn kết hoa. Trong nhà sắp xếp rộng rãi thông thoáng, khách khứa đầy cả nhà. Lúc Thành Vân thay dép vào nhà bỗng nhớ đến Chu Đông Nam. Cả ngày hôm nay cô cũng không nhận được tin nhắn đổi số điện thoại của anh. Dĩ nhiên đây không phải là cô đang đợi tin nhắn của anh, chỉ là do anh nói nên cô lưu ý hơn một chút thôi.

“Tiểu Vân!”

Thành Vân ngẩng đầu, Lý Vân Sùng mặc một bộ đồ bình thường, cười nói với cô: “Đến đây, anh đã làm món cá sốt chua Tây Hồ mà em thích ăn này.”

Thành Vân đi theo Lý Vân Sùng vào nhà, nở nụ cười lần lượt chào hỏi khách khứa.

Một năm chỉ tụ họp một lần, Lý Vân Sùng không hạn chế uống rượu, trên bàn bày đầy loại rượu nào là Thanh Đảo, Mao Đài, Can Hồng… Lý Vân Sùng uống không nhiều, phần lớn đều do Thành Vân uống thay.

Uống đến cuối cùng, mặt Thành Vân ửng đỏ, ý thức vẫn thanh tỉnh, nhưng hành động hơi chậm lại. Đang trong cảnh tiệc tùng linh đình, bất chợt Thành Vân bỗng nghĩ: Cái tên trai bao đen đúa kia đang làm gì thế nhỉ?

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Cơm nước no nê, trên bàn lại bắt đầu tán gẫu. Thành Vân uống hơi nhiều không có tâm trạng nói chuyện phiếm. Lý Vân Sùng phát hiện ra bèn len lén đụng vào cô dưới bàn, ý bảo cô lên lầu nghỉ ngơi một chút.

“Em lên lầu trước đây.” – Thành Vân nghiêng đầu, nhỏ giọng nói với Lý Vân Sùng.

“Được, em ngủ một chút đi, lát nữa anh bảo dì Hồng mang canh ngân nhĩ lên để em uống cho tỉnh rượu.”

Thành Vân ngáp dài đi lên lầu, bây giờ nghỉ ngơi một chút, lát nữa còn phải dậy. Đây không phải lần đầu tiên cô tham gia kiểu tụ họp này ở nhà Lý Vân Sùng. Từ trước đến nay nó luôn theo trình tự: Ăn cơm, tán gẫu, uống trà, đánh mạt chược. Đây cũng là ngày Lý Vân Sùng tự nguyện thức đêm hiếm hoi trong cả năm, cho nên bình thường Thành Vân cũng sẽ theo ông đến cuối cùng.

Hiện tại mới là phần thứ nhất, đến lúc uống trà chơi mạt chược cô còn phải quay xuống.

Phòng khách ở trên lầu có một người đang ngủ, là đồng nghiệp của Lý Vân Sùng, cũng do uống rượu say.

Thành Vân đi vào phòng mình, cô không bật đèn, đóng cửa lại ngã thẳng xuống giường. Nhưng thế giới cũng không hề yên lặng, bên ngoài tiếng pháo băng, pháo hoa nổ liên hồi. Cô cảm thấy hơi khó chịu, xuống giường đi đến

bên cạnh cửa sổ, mở hé cửa sổ ra. Khe hở chỉ rộng cỡ một ngón tay này khiến âm thanh bên ngoài càng thêm vang dội, gió tuyết mang theo mùi pháo thoang thoảng xộc vào mũi Thành Vân.

Thành Vân lại trở về giường, vùi mặt vào gối, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Cô nằm sấp như vậy rất khó thở, nhưng hiện tại ngay cả trở mình cô cũng lười. Đến lúc thật sự thở không được, Thành Vân mới từ từ quay đầu, kề chóp mũi trên gối mềm, cô ngửi thấy mùi rượu nồng nặc mình thở ra.

Một âm thanh đì đùng vang lên. Thành Vân ngước cổ, ngoài cửa sổ là một quả pháo hoa đang nổ thật to. Chất lượng pháo hoa rất tốt, vừa tròn vừa lớn, màu sắc biến ảo, thời gian duy trì rất lâu.

Thành Vân nhìn pháo hoa ngoài cửa sổ, thầm nghĩ ánh sáng của nó chắc cũng đang chiếu lên mặt của mình. Đỏ, cam, hồng, xanh lóe lên rồi vụt tắt. Cô lấy điện thoại trong túi ra, lật xem danh sách cuộc gọi. Đầu óc cô hơi mụ mị, cũng không biết mình đang làm gì. Cô chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại di động, một số Quý Châu nằm trong hàng loạt dãy số Bắc Kinh trông có vẻ hơi nổi bật.

Lúc trước cô và anh từng trao đổi số điện thoại, nhưng cô không nhớ có phải là số này hay không. Vì khi trở về Bắc Kinh, cô đã xóa số đó rồi. Thành Vân vẫn chưa tỉnh rượu, huyệt thái dương căng ra. Bên ngoài lại thêm một quả pháo hoa nổ tung, Thành Vân nhấn vào nút trò chuyện.

Đầu cô gối lên cánh tay duỗi thẳng, tay kia cầm điện thoại lẳng lặng lắng nghe.

Tút, tút…

Thành Vân chưa từng cảm thấy tiếng điện thoại thôi miên đến thế, cô rũ mí mắt, cảm giác một giây sau mình sẽ ngủ thiếp đi, nhưng không có. Bởi vì

một giây sau điện thoại đã thông. Giọng nói Chu Đông Nam vạn năm không thay đổi vang lên:

“Alo.”

Thành Vân không lên tiếng, lúc cô nghe thấy tiếng anh liền thở một hơi thật dài. Tiếng thở dài đến cuối cũng vang lên thành tiếng, nó dinh dính, mềm mại, giống như một tiếng ừm vô thức thật dài.

Đầu bên kia Chu Đông Nam yên lặng một hồi mới hỏi: “Uống rượu à?”

Thành Vân chưa cất lời khóe miệng đã cong cong: “Sao anh biết?”

Chu Đông Nam cũng không nói lý do, Thành Vân nghe trong điện thoại rất yên tĩnh, cô hỏi: “Anh không ở bên ngoài à?”

“Giờ này đã mấy giờ rồi mà tôi còn ở bên ngoài?”

Thành Vân đưa điện thoại ra xa theo phản xạ, nheo mắt nhìn màn ảnh, mười một giờ rồi.

“Tôi cứ nghĩ anh sẽ làm việc suốt đêm.”

“Không kiếm tiền như vậy.”

“Vậy anh kiếm tiền thế nào?”

“…”

Thành Vân lẳng lặng chờ, chờ Chu Đông Nam nói ra cách kiếm tiền của anh. Nhưng cuối cùng, Chu Đông Nam chỉ hỏi một câu: “Em gọi điện thoại cho tôi làm gì?”

Thành Vân giật mình, giống như đã tỉnh ra một chút. Mình gọi cho anh ấy

làm gì? Thành Vân tự hỏi mình một lần, sau đó ngồi dậy trên giường. Đầu vẫn còn nặng nặng , cô chống tay lên trán, hít vào một hơi, lúc cất lời lần nữa giọng nói đã cứng rắn hơn khi nãy rất nhiều.

“Anh còn đang ở Bắc Kinh sao?”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Khi nào thì đi?”

“Tôi đã nói với em rồi, tôi không đi.”

“Anh ở đây làm gì? Đồ anh cũng giao xong rồi, tại sao không đi?”

“Bởi vì em.”

Kết hợp với giọng nói bình thản này, trong đầu óc chếnh choáng của Thành Vân nháy mắt hiện lên gương mặt vô cảm, hõm sâu và ngăm đen của Chu Đông Nam. Trong phút chốc, Thành Vân cảm giác được một loại kích thích mạnh. Loại kích thích này giống như một dòng điện nho nhỏ, lướt qua cơ thể cô, không đau không ngứa, nhưng khiến người ta sởn tóc gáy.

Cô ngồi trên giường, cúi người xuống, bất giác ôm lấy mình. Tiếng pháo hoa vừa rồi đã kết thúc, an tĩnh trong giây lát lại vang lên thêm một tiếng. Lần này pháo hoa nổ ở gần đây, Thành Vân đưa lưng về phía cửa sổ, mơ hồ thấy chiếc bóng của mình được ánh sáng của pháo hoa và đèn lồng in trên mặt đất. Chiếc bóng thon dài loáng cái đã biến mất.

Cũng không biết qua bao lâu, rốt cuộc Thành Vân hỏi một câu: “Anh ở đâu…?”

Chu Đông Nam nói ra một địa chỉ, Thành Vân lập tức xác định địa điểm đó. Cô quá quen thuộc với khu này, chính là ở bên cạnh công ty cô. Anh đơn

giản giống như một đường thẳng tắp.

“Anh thuê nhà à?”

“Ừ.”

“Chu Đông Nam…”

“Sao hả?”

Thành Vân vẫn duy trì tư thế cuộn tròn, cô cúi đầu, trong hơi thở nồng nặc mùi rượu, nhắm hai mắt lại.

“Tôi nói thật với anh đó, anh đi đi!”

Chu Đông Nam không nói lời nào.

“Tôi không biết anh muốn cái gì, nhưng tôi có thể nói cho anh biết kết quả là không.” – Thành Vân giống như đang đi dạo trong cảnh pháo hoa đan xen, cô chậm rãi nói – ” Cái gì anh cũng không được.”

Trong điện thoại rất yên tĩnh, chỉ có Thành Vân độc thoại.

“Tôi cho anh không ít tiền, số tiền này đủ cho anh trở về mở tiệm. Anh còn có thể mở rộng rừng cây dương mai để anh trai anh làm. Cả nhà anh đều làm việc nhất định cuộc sống sẽ càng ngày càng tốt. Anh ở lại đây sẽ không có kết quả gì, anh sẽ chỉ càng lúc càng thất vọng.”

Thành Vân nói xong thì đợi Chu Đông Nam trả lời. Cô đợi rất lâu, vào lúc cô cho rằng sẽ không có kết quả thì rốt cuộc Chu Đông Nam cất lời. Anh nói thật khẽ:

“Em không chúc tôi năm mới vui vẻ sao?”

Thành Vân nghiến răng: “Sao anh không biết tốt xấu vậy chứ?”

“Vậy để tôi chúc em, Thành Vân, năm mới vui vẻ.”

Căn phòng càng tối tăm lại càng có thể thấy rõ pháo hoa rực rỡ. Môi Thành Vân run run, tiếng nói của Chu Đông Nam giống như bàn tay của đêm đen đang trải chăn đệm ra, từ từ vuốt phẳng toàn bộ nếp nhăn.

“Sao em không nói lời nào?” – Anh hỏi.

Thành Vân cúi đầu: “Anh bảo tôi nói gì đây…?”

Chu Đông Nam nghiêm túc suy nghĩ một hồi mới nói: “Hai tháng nay em có nhớ đến tôi không?”

Thành Vân nói: “Không .”

Cô không nói dối, từ lúc cô trở về Bắc Kinh đến trước khi cô gặp lại anh trên phố, cô chưa bao giờ nhớ đến anh.

Chu Đông Nam vẫn còn muốn xác nhận thêm: “Một lần cũng không có?”

“Một lần cũng không có.”

Chu Đông Nam thở dài trong điện thoại.

Thành Vân bỗng hỏi một câu: “Anh nhớ đến tôi sao?”

Chu Đông Nam không trả lời ngay, bởi vì vấn đề này có vẻ rất bắt nạt người khác, dù sao đáp án ai cũng biết rồi.

“Tôi nhớ.” – Cuối cùng anh vẫn trả lời – “Tôi vẫn luôn nhớ đến em.”

Thành Vân không hề ý thức được , lúc nghe Chu Đông Nam trả lời, khóe

môi cô đã bất giác nhoẻn lên. Cô từ từ thẳng người dậy, giọng nói mang thâm ý: “Anh nhớ tôi ở điểm nào?”

Tiếng thở dài vang lên lần nữa, lần này còn nặng nề hơn lần trước.

“Em lại bắt đầu nữa rồi.”

Thành Vân bỗng cười khanh khách.

“Em cười cái gì?”

“Cười anh.”

“Tôi thế nào?”

“Anh là đồ gà con.”

“…”

Đêm tối và rượu khiến cho cô gái này bạo dạn, tâm ý người đàn ông trong điện thoại càng khiến cô chẳng mảy may kiêng dè.

“Em có thể nói dễ nghe một chút hay không?” – Chu Đông Nam nói – “Gần sang năm mới…”

“Tôi nói sai sao?”

“Không sai.”

Thành Vân lắc lư đầu, Chu Đông Nam lại nói: “Tôi không có kinh nghiệm, lần sau sẽ tốt hơn.”

Lần sau! Thành Vân hít sâu vào một hơi, hờ hững cất lời: “Tôi không nên nói với anh những thứ này. Đừng đến tìm tôi nữa, Chu Đông Nam!”

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân đi lên cầu thang, trong lúc Thành Vân cúp điện thoại, cô nghe thấy Chu Đông Nam trả lời: "… Tôi đã nói tôi sẽ không tìm em."

Lý Vân Sùng bước vào phòng liền phát hiện Thành Vân đang ngồi trên giường, ông hơi kinh ngạc.

"Tỉnh nhanh vậy à?"

Thành Vân ngẩng đầu nhìn ông: "Mọi người bắt đầu rồi hả?"

Cô nói bắt đầu chính là vụ mạt chược.

"Chưa , nào đã nhanh như vậy!"

Lý Vân Sùng thấy cô không ngủ liền bật đèn lên, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, rồi lại bước ra ngoài.

Cô thấy dáng vẻ Lý Vân Sùng rõ ràng có chút mệt mỏi, bèn hỏi: "Có mệt không?"

Lý Vân Sùng cười cười với cô: "Sao hả, anh già đến vậy à? Anh mới hơn bốn mươi thôi."

"Anh không thường thức đêm."

Lý Vân Sùng nhìn cô không nói, đi đến bên cạnh cô ngồi xuống. Ông ngồi rất gần cô, gần đến mức gần như hai cánh tay sát vào nhau.

Thành Vân không nhúc nhích, chỉ nghiêng đầu nhìn ông: "Sao vậy, không chê chật chội à?"

Lý Vân Sùng cười, ông nhấc tay, Thành Vân ngửi thấy mùi hương gỗ đàn trên người ông. Mùi hương không đậm nhưng rất nồng nàn. Tay ông chạm

vào trán Thành Vân, Lý Vân Sùng vén tóc cô ra, giống như muốn nhìn cô cho kỹ.

Tuổi tác Lý Vân Sùng không hề nhỏ nhưng vẫn anh tuấn như xưa. Nhất là khí chất lắng đọng trên người càng tăng thêm vẻ hấp dẫn cho ông. Thành Vân biết có rất nhiều phụ nữ thích ông, từ lúc cô mới quen biết ông đã như vậy. Những người phụ nữ kia chỉ vì muốn ông nhìn một cái mà phải lao tâm lao lực. Nhưng cuối cùng, ông chỉ nhìn đến một mình cô.

Không…

Thành Vân nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, thầm nghĩ. Nói chính xác là cuối cùng ông chỉ lựa chọn cô. Lựa chọn cô làm bạn đi chung, lựa chọn cô chia sẻ bí mật. Ông nhìn thấu cô nên mới lựa chọn cô.

Ông vuốt tóc cô, thân thiết lại dịu dàng, trong ánh mắt tràn ngập sự yêu quý và thưởng thức. Lý Vân Sùng ít nói lời khen tặng phụ nữ, nhưng chút tán thưởng nhỏ nhoi trong hành động của ông thì ai cũng không bỏ sót.

Lý Vân Sùng từ từ đến gần Thành Vân, Thành Vân vẫn không nhúc nhích. Mùi đàn hương thoang thoảng cảm giác như khiến thời gian ngừng lại. Lý Vân Sùng hôn một cái lên mặt Thành Vân.

Chỉ nhẹ nhàng thôi.

“Lý Vân Sùng…”

Mí mắt cô rũ xuống chỉ vì người trước mặt đụng chạm gần gũi như vậy mà run lên như một cánh bướm lay động.

Dường như Lý Vân Sùng không nghe thấy lời cô, chóp mũi từ từ cọ cọ bên mặt cô. Thành Vân nín thở, không nói gì nữa.

http://tieulun.hopto.org

Một lát sau Lý Vân Sùng từ từ thẳng người dậy, ông không nói gì, chỉ cầm tay Thành Vân đặt lên giường.

“Xuống lầu thôi.” – Thành Vân nói.

“Không nghỉ ngơi một chút nữa hả?”

Thành Vân đứng lên, rút tay ra khỏi tay Lý Vân Sùng, ngáp một cái: “Vốn cũng chẳng mệt mỏi lắm.”

“Vậy thì đi xuống thôi.”

Thành Vân đi theo sau Lý Vân Sùng xuống lầu, bên dưới đã bắt đầu chơi đến mức khí thế ngất trời. Bài mạt chược đã bày sẵn trong phòng khách, Tào Khải nhìn thấy họ trước tiên liền lớn tiếng kêu: “Đến đây, đến đây, bắt đầu nào…!”

Lý Vân Sùng quay đầu lại hỏi Thành Vân: “Em muốn chơi không? Nếu không thì ngồi nghỉ một lát. Dì Hồng nấu canh ngân nhĩ xong anh sẽ bảo dì mang đến cho em.”

Thành Vân nhoẻn môi lắc đầu: “Không cần đâu. Vòng đầu tiên trong năm mới đương nhiên em phải ra sân hái lộc rồi.”

Lời này bị Quách Giai đang ngồi một bên cắn hạt dưa nghe thấy, cô ta kêu to lên: “Cô muốn hái lộc gì hả?”

Thành Vân nhìn về phía cô ta, ánh mắt nghiêm túc nói: “Phát tài to đó!”

Người trong nhà cười ồ lên, Lý Vân Sùng cũng tươi cười ngồi vào bàn mạt chược. Tào Khải cũng đến ngồi lại nói: “Thật là tài lộc giản dị!”

“Khỉ gió, tôi cũng muốn phát tài to!” – Quách Giai kêu lên rồi bật dậy khỏi ghế salon, xắn tay áo – “Tôi chơi nữa!”

Thành Vân ngồi xuống, sờ sờ túi áo giống như muốn tìm đồ. Một hộp thuốc di chuyển trên bàn, tay Thành Vân dừng lại, cô ngẩng đầu thấy Lý Vân Sùng đang châm thuốc, rồi lại vứt bật lửa cho cô.

Thành Vân giơ tay lên cầm lấy hộp thuốc và bật lửa. Cô chưa ngủ nhưng cũng chẳng hề buồn ngủ.

Tối nay có thể thắng tiền…

Thành Vân cũng không biết ý nghĩ này từ đâu đến, cô có cảm giác một cách khó hiểu rằng hôm nay sẽ rất may mắn.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Kết quả đêm đó dự cảm trở thành sự thật. Quả thật Thành Vân thắng lớn vài bàn. Cô cảm thấy đánh rất thuận tay, mà kiểu thuận lợi này cũng theo thứ tự. Bắt đầu là từ trong lòng: lòng thuận, tay thuận, bài cũng thuận.

Có người thắng dĩ nhiên sẽ có người thua. Có điều bài mạt chược này chỉ đánh cho vui, mọi người vẫn chơi với khí thế sục sôi.

Lý Vân Sùng vừa đánh một quân bài cho Thành Vân ăn đã bị Tào Khải và Quách Giai trêu chọc, trên mặt ông đầy nét cười, cũng không đính chính.

Ngoại trừ Quách Giai ra, trên bàn ai cũng hút thuốc lá. Đánh vài vòng, gạt tàn thuốc bên cạnh bàn đã thấy khói thuốc lượn lờ, tàn thuốc chất hơn phân nửa, dì Hồng đến mang đi đổ.

“Đợi đã!”

Thành Vân vừa hút xong một điếu thuốc, gọi dì Hồng lại, dụi thuốc lá vào gạt tàn. Cô ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt dì Hồng mỏi mệt. Bàn mạt chược đang xào bài, Thành Vân nói với dì Hồng trong tiếng xào bài soàn soạt.

“Muộn quá rồi dì đi ngủ trước đi!”

“Không cần, không sao đâu.”

Thành Vân kêu Lý Vân Sùng: “Bảo dì Hồng nghỉ ngơi đi!”

Lý Vân Sùng gật đầu nói: “Ừ, trễ quá rồi dì đi ngủ trước đi. Chỗ bọn cháu

dì không phải lo.”

Dì Hồng thấy Lý Vân Sùng cũng đồng ý bèn nói: “Vậy tôi đi ngủ trước, nếu có việc gì cứ đánh thức tôi dậy.”

Hai giờ sáng, bàn bài đã đánh đến mức gay cấn. Số tiền đặt không nhỏ, cộng thêm ván bị cháy bài trước đó nên ván này đánh rất lâu. Tất cả mọi người đều cẩn thận tính toán bài trong tay.

Chỉ có mình Lý Vân Sùng thảnh thơi ngồi dựa vào ghế, đánh theo cách của mình với nhịp điệu ổn định.

Tào Khải như nói đùa nhắc nhở ông: “Lý tổng, chị Thành sắp ù rồi đó!”

Quách Giai chống cằm: “Đừng nói là lại đánh cho ù nữa nha!”

Lý Vân Sùng cười rất điềm nhiên: “Tôi đánh cô ấy chịu ăn mới được chứ.”

Quách Giai và Tào Khải cùng hỏi ý là sao nhưng Lý Vân Sùng không trả lời. Thành Vân vẫn nhìn bài chằm chằm, coi như không nghe thấy. Thật ra thì mới vừa rồi Lý Vân Sùng đã đánh cho cô, nhưng Thành Vân chẳng hề ù. Cô biết không phải Lý Vân Sùng cố ý đánh cho cô ăn, ông chỉ đánh theo phong cách thông thường của mình thôi. Lại qua một vòng, ván bài đã đến cuối.

Quách Giai xua xua tay: “Được rồi, chia bài đi, lại cháy bài nữa.”

Mỗi người rút một quân bài, Lý Vân Sùng chẳng hề nhìn đến, ngón tay khẽ sờ bài rồi lập tức lật ra.

Quách Giai khẽ run lên.

Tào Khải thở dài một hơi: “Mò đáy biển à?”

Rút hết một vòng, ai cũng không ù nên phải đánh lại ván mới.

Tào Khải không nhịn được lắc đầu: “Tết đến chung tiền, thoải mái đi!”

Quách Giai ở bên cạnh nói: “Không được, tôi phải đi vệ sinh đổi vận đây.”

Cô ngồi trên lượt Thành Vân, thừa dịp mọi người đang sắp bài tranh thủ đi vệ sinh. Thành Vân cũng muốn rửa mặt nên đi theo. Hai người rất thân nhau nên không kiêng dè nhiều, đồng thời đi chung vào nhà vệ sinh. Thành Vân lau mặt trước gương, Quách Giai bước đến lầm bầm khoa trương.

“Chưa bao lâu mà đã thua chỏng vó!”

Thành Vân nhìn chằm chằm gương mặt mình trong gương, ngón tay dài sờ sờ chóp mũi.

Quách Giai chọc cô một cái, Thành Vân không khỏi cau mày: “Làm gì vậy?”

“Mau nghỉ đi!” – Quách Giai chen chúc với Thành Vân trước bồn rửa tay – “Hai người cứ đánh bồ như thế còn muốn cho người khác chơi nữa không?”

“Sao lại nói vậy, ai đánh bồ chứ?”

“Cậu nói xem là ai?”

Thành Vân cảm thấy da mũi mình hơi khô, cầm lấy kem dưỡng ẩm trên kệ bôi lên: “Anh ấy đánh của anh ấy, tôi đánh của tôi. Sao lại gọi là đánh bồ?”

“Còn không phải đánh bồ à!” – Quách Giai giương mắt nhìn – “Anh ta đánh bao nhiêu con cho cô ăn rồi kia kìa!”

“Anh ấy cũng đánh cho các người ăn mà.”

http://tieulun.hopto.org

Quách Giai không thèm nghe câu sau, gấp rút đuổi không cho Thành Vân chơi nữa.

“Hôm nay Lý tổng sát khí quá nặng, hoàn toàn không hề nể tình.” – Quách Giai đếm đầu ngón tay – “Mới có vài ván thôi mà tôi đã thua anh ta gần mười nghìn rồi.”

Thành Vân nhún nhún vai: “Hôm nay anh ấy may mắn.”

“Tôi về nhà thế nào cũng bị lão Thôi nhà tôi mắng chết cho xem!”

“Chơi thôi mà, mắng cái gì. Anh ta làm giáo sư bệnh viện Hiệp Hòa mà thiếu chút tiền đó à?”

Quách Giai hứ một tiếng, nhìn chằm chằm Thành Vân nói: “Tiêu tiền không liên quan đến chuyện kiếm ra tiền ít hay nhiều, chuyện này mà cô vẫn không hiểu sao! Có người kiếm ít nhưng chịu chi, có người kiếm nhiều nhưng gửi chỗ này một chút, chỗ kia một chút, ôm tiền giống như muốn ấp trứng vậy. Ông chồng tôi là người thế nào chẳng lẽ cô không biết à?”

“…”

Thành Vân từng nghe Quách Giai nhắc đến gia cảnh Thôi Lợi Văn không khá lắm. Đời cha mẹ rất nghèo, có thể nói là cả nhà dồn hết cho mình anh ta đi học. May mà anh ta cố gắng hơn mười năm, cuối cùng cũng có chút công danh. Anh ta vô cùng hiếu thảo với cha mẹ, luôn gửi một nửa tiền lương về cho gia đình.

Có điều Thôi Lợi Văn điển trai, Quách Giai cũng thật sự thích anh ta. Nếu như đã thật sự thích thì với hoàn cảnh gia đình Quách Giai cũng không thiếu thốn chút đỉnh tiền kia.

“Được rồi, dù sao tôi cũng chơi đủ rồi.” – Tựa như Thành Vân cố ý muốn

chọc giận Quách Giai, cười nói với cô ta – “Năm mới cảnh mới, tôi ăn cũng kha khá rồi.”

Quách Giai trừng mắt huých cô. Sau khi trở về Thành Vân tìm bừa một cái cớ không chơi nữa để người khác vào thay. Cô ngồi trên ghế salon, uống nước nghỉ ngơi. Mở tivi lên xem nhưng chẳng có tiết mục gì hay. Thành Vân cầm lấy điều khiển chuyển kênh liên tục, hình ảnh thay đổi loang loáng, hoàn toàn không vào đầu chút nào.

Cô ngẩng đầu, đám người Lý Vân Sùng vẫn đang chơi mạt chược hăng say. Cách Lý Vân Sùng chơi mạt chược khác với Thành Vân, hoặc là nói ý tưởng khác nhau. Kiểu khác biệt này thường khiến người ta hiểu lầm.

Cách đánh mạt chược của Thành Vân xảo quyệt và tấn công bất ngờ, căn cứ theo tình hình bài của mình mà quyết định thắng kiểu gì, bình thường ù bài rất nhanh. Nhưng Lý Vân Sùng thì không. Theo cách đánh của ông, nếu như bạn là người mới biết chơi thì sẽ cảm thấy ông là một tay non, hoặc nói đây là một người không biết chơi mạt chược. Bởi vì ông đánh bài giống như chẳng hề tính toán. Nhưng nếu là người chơi sành sỏi thì sẽ có cảm giác ông rất đáng sợ.

Lý Vân Sùng chưa bao giờ quan tâm chuyện bài nhỏ, có đôi khi rõ ràng có thể rất nhanh ù, nhưng ông lại muốn thắng theo ý mình mà tùy ý hủy đi thế bài. Cho dù không có cơ hội làm thành được kiểu bài ông muốn đi nữa, ông cũng sẽ kiên nhẫn không thèm ăn bài rác.

Ban đầu Thành Vân cảm thấy cách đánh này rất ngốc, nếu như vẫn không làm được thì còn chờ làm gì. Đây không phải sẽ thua đến cạn túi hay sao! Lúc cô nói ra ý nghĩ của mình, Lý Vân Sùng chỉ cười cười.

“Anh cá với em.” – Khi đó ông nói với Thành Vân – “Sau này em cũng sẽ đánh giống anh vậy.”

Hôm nay cô đã hiểu được ý của ông rồi. Thua thua thắng thắng, dù là sĩ diện hay chút tiền cỏn con này, ông đều không quan tâm. Ông đã chơi nhiều lắm rồi. Ông đánh bài là vì niềm vui, thắng theo thế bài mà mình thích, trưng ra khí thế dù người ào ào vũ bão ta vẫn sừng sững bất động. Thậm chí có khi người khác đánh ra ông cũng không ăn, chỉ thích tự mình bốc bài.

Thường thường tiền mà người khác cực khổ đánh cả đêm mới thắng được, nhưng cuối cùng một ván của ông cũng khiến người ta thua sạch. Mà đáng sợ hơn chính là cách ông đánh bài như vậy lại thành công rất nhiều lần.

Tào Khải từng nói, có đôi khi trong chuyện đánh bài thì kỹ thuật chỉ là thứ yếu, mấu chốt là phải xem vận số nữa. Mà phần lớn có vận may hay không đều do tâm lý của mình mà ra.

“Nếu không vì sao người ta lại phải đấu tranh cho bản thân chứ?” – Tào Khải nói – “Vượt qua được ải bản thân thì dĩ nhiên tâm lý sẽ ổn định, mà tâm lý vừa ổn định thì may mắn cũng theo đến thôi.”

Tào Khải sùng bái Lý Vân Sùng ba trăm sáu mươi độ. Mỗi lần gặp phải chuyện gì của Lý Vân Sùng, dù chỉ đơn giản nhưng anh ta cũng nói thành vô cùng phức tạp. Mà chỉ phức tạp không thôi cũng chưa đủ. Trong cái phức tạp còn phải thêm vào chút huyền diệu khó lý giải, như vậy mới là hay nhất. Cho nên mỗi lần Thành Vân nghe rồi cũng thôi.

Chuyện Lý Vân Sùng cá với cô là từ năm năm trước, cho đến bây giờ Thành Vân vẫn đánh theo cách của mình. Thỉnh thoảng Lý Vân Sùng nhắc đến, Thành Vân sẽ nói với ông, cảnh giới của anh em không hiểu được. Nhưng Lý Vân Sùng dường như vẫn tràn đầy lòng tin như cũ, đối với cách nói của Thành Vân, ông chỉ tỏ vẻ chưa tới lúc mà thôi.

“Sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày.” – Lý Vân Sùng vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, cười nói với Thành Vân – “Anh sẽ kéo em lên đây.”

Thành Vân xem tiết mục tivi tẻ nhạt, cuối cùng ngủ quên trên ghế salon. Cô cũng không rõ khách khứa ra về khi nào. Khi tỉnh lại đã là sáng hôm sau, Thành Vân nằm trên giường, miễn cưỡng trở mình.

Rèm cửa sổ che đi phong cảnh bên ngoài, lộ ra ánh sáng mông lung. Thành Vân xuống giường kéo rèm cửa sổ ra. Hôm nay trời hơi âm u, rõ ràng là ban ngày nhưng không thấy mặt trời, mây không phải từng áng mà là từng đám từng đám, giống như khuấy lên sẽ thành bọt kem, ánh ra màu vàng nhạt.

Thành Vân rửa mặt xong đi xuống lầu, Lý vân Sùng còn đang ngủ. Hôm nay là giao thừa, có điều Thành Vân biết tối nay sẽ không có ai đến đây. Nhà Lý Vân Sùng đêm ba mươi rất yên tĩnh, không hề náo nhiệt như đêm hôm trước. Theo như lời ông nói, cả năm đã ồn ào rồi, ngày cuối cùng nên an tĩnh một chút.

Thành Vân ngồi trên ghế salon nghỉ ngơi một chút, ở khúc cua cầu thang xuất hiện bóng dáng dì Hồng. Tối qua bà cũng rất mệt, hôm nay nhìn thấy vẻ già nua càng thêm rõ rệt. Bà cầm rèm cửa sổ, đi vào nhà vệ sinh, thậm chí còn không nhìn thấy Thành Vân.

Không có đèn, không có ánh nắng, trong nhà yên lặng như tờ. Thành Vân ngồi một lát mới đứng lên khoác áo đi ra cửa. Công ty không có chuyện gì cần xử lý, nhưng ở nhà rảnh rỗi càng chán hơn.

Thành Vân lái xe đến công ty, người đi đường hai bên phố không nhiều lắm, rất nhiều cửa hàng dán câu đối xuân mới. Công ty Thành Vân cũng dán câu đối ở cửa lớn, do bên bộ phận hậu cần mua.

Buổi trưa, Thành Vân ngồi trong văn phòng, cầm mấy quyển tài liệu nhưng xem chẳng hề vào đầu. Cô ngáp dài quay đầu nhìn ra cửa sổ, vẫn là màu vàng nhạt.

http://tieulun.hopto.org

Xem ra hôm nay sẽ không thấy mặt trời rồi. Bầu trời trĩu nặng, cảm giác như muốn đổ tuyết. Thành Vân nhàm chán xem dự báo thời tiết, quả thật tối nay có tuyết rơi. Cô xem không được bao lâu, cuối cùng vứt tài liệu qua một bên, gục đầu lên bàn làm việc. Cô không soi gương, nếu không cô sẽ biết chân mày mình đang cau lại.

Thành Vân cảm thấy trong lòng hơi rối loạn. Cô nhìn sắc trời âm u ngoài cửa sổ, thời gian càng lâu càng cảm thấy trong lòng bị dồn nén đến đáng sợ. Cô quay đầu tỳ trán lên bàn, nhắm mắt lại.

Cô định điều chỉnh lại tâm trạng nhưng cuối cùng phát hiện tất cả đều uổng công. Tiếp tục như vậy mãi cũng không có kết quả, cô tự nói với mình như vậy. Bởi vì cô luôn cố ý tránh né lý do khiến cô phiền lòng kia.

Trong văn phòng im ắng, Thành Vân ngồi dậy cầm túi đi ra cửa. Cô cảm thấy cần phải hóng mát một chút. Thành Vân không lái xe, chỉ đi bộ trên đường lớn. Ven đường thỉnh thoảng có người đi lướt qua cô, gió rét thấu xương, trên mặt tất cả mọi người đều không tỏ vẻ gì.

Thành Vân dừng chân tại một ngã tư. Cô bỗng có một cảm giác kỳ lạ. Giống như càng vào những ngày lễ thế này, người ta lại càng cảm thấy cô đơn mãnh liệt. Rõ ràng là ngày náo nhiệt nhất trong năm, nhưng hôm nay lại đầy âm u, lạnh lẽo như thế… Người cũng thấy trầm mặc vô cùng.

Thành Vân đi thêm một hồi rồi từ từ dừng bước lại. Đây là một ngõ hẻm cũ, Thành Vân thường xuyên tản bộ ở đây. Mấy năm nay cô đã chứng kiến sự thăng trầm của con ngõ này . Hai năm trước trong hẻm này mở vài tiệm thời trang nữ sang trọng, nhưng cuối cùng đều không chống chịu được. Ngược lại những quán ăn nhanh mất vệ sinh, tiệm sắt thép và tòa soạn tạp chí cũ vẫn còn tồn tại.

Rất nhiều tiệm đã có trước khi Thành Vân đến đây làm. Đi thêm chút nữa

Thành Vân bước ngang qua một tiệm trà sữa. Cô dừng bước lại mua cho mình một ly. Cô uống vài ngụm ngay ở tiệm, lúc quay đầu nhìn xung quanh mới phát hiện chỗ này chính là địa chỉ hôm qua Chu Đông Nam đã cho cô.

Thành Vân không kinh ngạc, cô không hề sợ hãi với phát hiện này. Thậm chí cô còn nghĩ đến nếu như cô có phép thuật phân thân, vậy bây giờ nhất định cô sẽ đứng trước mặt mình, nhìn mình với vẻ cười mỉa giễu cợt theo thói quen, nói một câu: “Không phải cô muốn đến vậy chứ?”

Thành Vân vứt ly trà sữa chưa uống được bao nhiêu đi, đổi sang ngậm một điếu thuốc. Mùi sữa kết hợp với mùi thuốc lá quả thật rất có dư vị. Thành Vân lại cất bước lần nữa. Rốt cuộc cô hiểu rõ được ý nghĩa câu nói “Em yên tâm tôi sẽ không tìm em” kia của Chu Đông Nam là gì rồi.

Anh còn nửa câu sau chưa nói hết: Tôi sẽ không tìm em… Bởi vì em nhất định sẽ đến tìm tôi.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Thành Vân cất bước đi vào một khu dân cư. Cô không muốn nghiên cứu xem rốt cuộc vì sao mình lại nhớ rõ ràng địa chỉ kia, ngõ phố kia, con đường kia như vậy. Thậm chí lầu nào, đơn nguyên gì, tầng mấy… Cô đều nhớ rõ hết tất cả.

Ven đường có một chợ nông sản, vì ngày tết nên tấp nập hơn bình thường. Khách ra ra vào vào đều xách rất nhiều túi để chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu cho bữa cơm tất niên.

Sau chợ là một khu dân cư. Vùng này chẳng hề sầm uất, tất cả nhà lầu đều là nhà tập thể cũ, cao nhất là sáu bảy tầng, không có thang máy. Nhà cửa chẳng chịt không đồng đều, niên đại xưa cũ, rất nhiều biển hiệu của khu nhà và nóc lầu đều bị mất.

Thành Vân tìm rất lâu mới thấy được khu nhà A Nam nói. Đứng bên cạnh khu nhà, Thành Vân không lên lầu ngay mà là ở dưới lầu ngước cổ lên đếm số tầng. A Nam nói anh ở tầng bốn, số nhà 406. Bản thân Thành Vân cũng từng ở loại nhà tập thể này, cô biết rất rõ cấu tạo của khu nhà. Đếm một lát cô đã tìm được nhà A Nam.

Thành Vân vừa ngước cổ nhìn vừa bước đi, kết quả không cẩn thận suýt nữa vấp ngã. Cô cúi đầu, nhìn thấy một cây pháo hoa đã đốt xong nằm ngang trên mặt đất. Cô đá văng pháo hoa đi, hít sâu vào một hơi rồi đi lên lầu.

Trong hành lang rất tối cũng rất chật, có rất nhiều đồ đạc không sử dụng chất ở trong góc, trên đó phủ một lớp bụi thật dầy. Vách tường hành lang

cũng rất bẩn, nhưng không phải là loại bẩn vì có người bôi vẽ lên mà là bẩn theo thời gian.

Mỗi một món đồ đều mang theo dấu ấn thời gian nhưng kết cuộc của nó lại khác nhau. Có người ra sức chăm nom thì món đồ đó sẽ có được vẻ lắng đọng tao nhã. Mà ngược lại thì giống như ở đây, đầy dơ bẩn và mục nát.

Thành Vân mắt nhìn thẳng, chăm chú đi lên. Lúc lên đến lầu bốn, Thành Vân đứng ở đầu hành lang một hồi. Không biết là hiệu quả cách âm quá tốt hay là nơi này không có ai ở, cả tầng lầu đều yên lặng, yên lặng đến mức Thành Vân có thể nghe rõ tiếng hô hấp của mình. Sau khi cô đứng ở đầu cầu thang quan sát rồi mới rẽ vào lối hành lang. Đi vài bước cô nhìn thấy một cánh cửa bình thường. Thành Vân không chuẩn bị tâm lý gì nữa, giơ tay lên gõ ngay.

Ba tiếng vừa nhẹ vừa nhanh. Trong nhà không có tiếng động nào. Cô cau mày lại gõ thêm vài cái, vẫn không có động tĩnh. Không có ở nhà à? Thành Vân quay người dựa vào vách tường bên cạnh cửa. Cô lấy gói thuốc trong túi ra, châm một điếu. Trên hành lang không có cửa sổ, tuy là ban ngày nhưng rất tối.

Thành Vân rít một hơi thuốc, cúi đầu nhìn mũi giày da. Cô khẽ nhúc nhích chân, quét một lớp bụi trên đất, nhìn chằm chằm vòng tròn chân cô mới vẽ lung tung trên đất đến ngẩn người.

Lúc Chu Đông Nam về nhà đã nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Bóng dáng cô gái giống như một tờ tranh dán màu đen, góc cạnh rõ ràng. Thành Vân đang trong cảnh giới xuất thần, hoàn toàn quên mất mình, thế cho nên cô chẳng hề biết có người đến.

Chu Đông Nam cũng chỉ ngẩn ngơ nhìn Thành Vân trong thoáng chốc, sau đó đi đến lấy chìa khóa ra mở cửa. Ổ khoá nằm ở bên cạnh Thành Vân,

khi anh đưa tay đến khiến Thành Vân hoảng sợ giật mình. Nhìn kỹ lại đã thấy Chu Đông Nam tra chìa vào ổ, anh vừa vặn chìa vừa đưa mắt nhìn nhau với Thành Vân.

Thành Vân thẳng người dậy, hai người chăm chú nhìn nhau. Cô định cất lời nhưng không biết nên nói gì. Thời gian ngẩn người quá dài khiến đầu óc cô phản ứng chậm đi.

Chu Đông Nam mở cửa ra nói: “Vào đi.”

Đi vào. Không đi vào. Không đi vào sao? Chỉ đi vào thôi mà. Thành Vân tỉnh lại.

“Anh đã đi đâu?”

Chu Đông Nam giơ giơ tay không cầm chìa khóa lên. Lúc này Thành Vân mới thấy tay anh xách vài túi nylon, bên trong đầy khoai tây và dưa leo. Anh nói: “Tôi đi chợ mua chút thức ăn.”

Thành Vân ngớ ra. Chu Đông Nam mở rộng cửa, nói với Thành Vân: “Vào thôi.”

Nhà anh nằm ở bên rìa, hướng Nam, dù trời âm u cũng sáng hơn trong hành lang. Nhưng Thành Vân giống như đang tính toán sức lực, không nhìn sang đó.

“Em không muốn vào à?” – Chu Đông Nam hỏi.

Thành Vân đấu tranh, không nói muốn cũng không nói không muốn. Thành Vân vẫn cho rằng, dù Chu Đông Nam si tình ôm suy nghĩ viển vông đến Bắc Kinh tìm cô thì cũng chỉ là nhất thời xung động mà thôi. Tuy lúc Chu Đông Nam nói rõ trong điện thoại rằng anh không đi, cô vẫn kiên trì giữ ý kiến của mình như cũ. Nhưng đến hôm nay cô lại phát hiện không đúng

như vậy.

Có một số việc không cần giải thích nhiều, chỉ cần một hình ảnh là đã đủ hiểu – Chu Đông Nam giơ túi nylon trong tay lên nói với cô: “Tôi đi chợ mua chút thức ăn.” – Nắng ấm mùa hè, tuyết rơi mùa đông. Anh tự nhiên đến mức giống như chân lý kia, khiến ngay cả ý nghĩ phản bác Thành Vân cũng không có.

Chu Đông Nam thấy Thành Vân im lặng rất lâu, anh thầm thì một câu: “Đừng đứng nữa, bên ngoài rất lạnh.” Rồi anh đưa tay đến lôi thẳng Thành Vân vào nhà.

Cửa đóng lại, Thành Vân đã lấy lại tinh thần. Người đã đi vào rồi mà lại đi ra nữa thì trông có phần giả tạo. Thành Vân bĩu môi nhìn bóng lưng Chu Đông Nam. Sau khi anh vào nhà liền mang thức ăn vừa mua đi cất, Thành Vân đi một vòng trong nhà.

Nhà rất nhỏ, chỉ có một phòng, chừng bốn mươi mét vuông. Phòng bếp nằm bên tay phải cửa vào, vô cùng chật hẹp. Trong nhà không có vật gia dụng gì đáng kể, có một chiếc bàn nhỏ, một băng ghế, trên bàn có một chiếc bát ăn xong còn chưa rửa.

Nhà rất cũ, quét dọn thế nào cũng không sạch. Thử nghĩ nhà của một người đàn ông độc thân đến thủ đô đi làm thì sạch sẽ được bao nhiêu chứ!

Trên sàn còn có đống quần áo chưa giặt. Chăn trên giường xốc lên phân nửa, nếp nhăn dày đặc trên chăn và ra giường có thứ tự, chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể dễ dàng biết được động tác lúc người đàn ông này rời giường như thế nào.

Giường là giường đôi, rất thấp. Thành Vân đứng bên cạnh giường, lãnh đạm tưởng tượng đến bộ dáng Chu Đông Nam nằm trên giường.

Tiếng nước chảy trong phòng bếp đã tắt. Chu Đông Nam đi ra ngoài, Thành Vân nhìn sang đúng lúc thấy được anh đang vẩy nước trên tay đi.

“Anh không có khăn tay à?” – Thành Vân hơi ghét bỏ nhìn anh – “Mùa này mà anh cứ vẩy nước bừa như thế không sợ bị nứt da sao?”

Chu Đông Nam nói: “Không sao.”

Thành Vân cảm thấy nhà hơi lạnh, cô nhìn quanh khắp nơi, phát hiện một chiếc điều hòa cũ trên góc vách, thân máy đã ố vàng, trên cửa gió phủ đầy bụi bặm.

Thành Vân nhìn nhìn chiếc bàn, trên đó không có điều khiển của máy điều hòa. Cô đi đến bên giường, một tay xốc chăn lên. Trên giường có một chiếc quần lót tam giác, không biết là mặc qua chưa, nhưng cũng bị chăn đè đến nhăn nhúm.

“…”

Thành Vân quay đầu không biết nói sao nữa. Chu Đông Nam nhìn thấy cảnh tượng này cũng không biết nói gì. Anh gãi gãi mặt mình, nói với Thành Vân: “Nhà tôi hơi bừa bãi, chưa dọn dẹp.”

Thành Vân ừ, tỏ vẻ đã thấy. Chu Đông Nam lại hỏi: “Em muốn tìm cái gì?”

“Điều khiển máy điều hòa.”

“À.”

Chu Đông Nam đi ngang qua cô, mò tay dưới gối lấy ra một chiếc điều khiển cực kỳ xứng đôi với chiếc máy điều hòa cũ trên vách. Anh ấn một cái, điều hòa bật lên.

Trong nhà lại yên tĩnh.

Có lẽ phát hiện ra trong nhà không có chỗ ngồi, Chu Đông Nam quay người bắt đầu thu dọn giường, anh nhặt quần lót lên, rồi gấp chăn lại, sau đó bắt đầu trải thẳng ra giường.

Thành Vân đứng phía sau nhìn anh, bỗng nhiên cất tiếng hỏi: “Nhà này anh thuê bao nhiêu tiền?”

Chu Đông Nam không ngừng tay, vẫn còn dọn dẹp: “Không bao nhiêu đâu.”

Thành Vân nói: “Sao đây? Không thể nói cho tôi biết à?”

Chu Đông Nam khom người, hai tay đặt lên chăn, không trả lời. Thành Vân cũng chẳng hứng thú hỏi, biết bao nhiêu thì sao, tiền cô để lại cho anh đủ để anh sống ở Bắc Kinh này. Nghĩ đến đây, Thành Vân lại cảm thấy hơi ngột ngạt. Không phải là ghê tởm, mà là ngột ngạt.

Không phải là cô chưa từng gặp phải trường hợp thế này. Duyên phận mong manh, hoặc cơ bản cũng chẳng phải gọi là duyên phận gì mà mong manh. Chỉ đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn nữa là sau tình một đêm cứ dây dưa không ngừng. Thể loại này khiến Thành Vân cảm thấy ghê tởm.

Hầu hết là Thành Vân sẽ không để lại tin tức gì có liên quan đến thân phận thật sự của mình cho những người đàn ông này. Chỉ có rất ít người biết cô là ai. Cũng từng có người đưa hoa đến tận nhà Thành Vân, mong muốn tiếp tục phát triển, nhưng đều bị Thành Vân nói vài câu đuổi đi.

Chu Đông Nam khác với những người này. Lẽ nào anh không phải đang dây dưa sao? Đương nhiên là anh cũng vậy, chỉ là nhìn lại có vẻ không giống như thế.

http://tieulun.hopto.org

Ngoại trừ ngày đó giao hàng cho cô, anh chưa từng gọi điện cho cô, cũng không dò hỏi tình hình của cô. Rõ ràng nhà anh chỉ cách công ty cô mười phút nhưng anh chưa từng đến công ty tìm cô.

Ngược lại điện thoại là cô gọi trước, đến nhà cũng là cô đến trước. Thậm chí lúc đầu bắt gặp anh ở Bắc Kinh cũng là do đôi mắt tinh tường của cô phát hiện ra trước.

Nhưng anh lại ở đây. Anh giống như cỏ dại ven đường, không hề thu hút nhưng có khắp mọi nơi. Tuy không phải anh cố ý nhưng Thành Vân vẫn cảm giácvô hình trung mình đã bị người ta gài vào tình thế này. Nhận thức này khiến Thành Vân cảm thấy ngột ngạt.

Thành Vân bên này vẫn đang suy nghĩ lung tung, Chu Đông Nam đã thu dọn giường xong.

“Đến đây ngồi đi.” – Anh nói.

Thành Vân lấy lại tinh thần, nhìn ra giường đã được vuốt phẳng nói: “Không ngồi đâu, tôi đi đây.”

Chu Đông Nam im lặng nhìn cô. Thành Vân nghiêng đầu đi không nhìn anh, khẽ nói: “Tôi đi đây, anh cũng mau đi đi. Giao thừa không về nhà lại chạy đến nơi xa xôi như vậy, thật chẳng biết anh nghĩ gì nữa.”

Không ai trả lời, Thành Vân quay đầu lại, nhìn thấy Chu Đông Nam đang ngồi trên giường nhìn cô. Anh đã cởi áo phao lông vũ ra, bên trong là chiếc áo thun có nón màu xám, bên dưới là chiếc quần jean sẫm màu. Vai rộng, eo thon, lưng hơi khòm, anh ngồi đó lại toát lên một vẻ nam tính đặc biệt. Trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng mang vẻ bình thản, đôi mắt đen như mực cứ lẳng lặng nhìn Thành Vân như thế.

Thành Vân phải công nhận rằng anh vẫn có nét khá điển trai. Nhưng vậy

thì sao chứ? Thành Vân quay người bỏ đi.

“Em muốn đi thật à?”

Thành Vân quay đầu lại, Chu Đông Nam vẫn mang dáng vẻ khi nãy.

“Dĩ nhiên rồi.”

Chu Đông Nam nhìn cô chốc lát, từ từ nói: “Em thật kỳ lạ.”

Thành Vân cau mày: “Gì hả?”

“Em thấy tôi thì lập tức muốn đi. Nhưng lúc tôi không có ở đây thì em lại cam tâm chờ đợi.” – Anh vừa nói vừa đứng lên – “Thành Vân, hôm nay là giao thừa rồi.”

Thành Vân mím môi: “Giao thừa thì sao?”

Chu Đông Nam đi vài bước đến bên cô, Thành Vân bị anh che kín trước tường. Vẻ mặt anh bình thản, câu nói cũng bình thường.

“Em không chúc tôi năm mới vui vẻ sao?”

Thành Vân luôn cảm giác rằng căn bản anh không phải muốn nói tới chuyện này. Nhưng rốt cuộc anh muốn nói gì thì Thành Vân lại không muốn hỏi. Kiểu mâu thuẫn này khiến Thành Vân bắt đầu sốt ruột.

“Năm mới vui vẻ!”

Thành Vân nói nhanh rồi quay người đi ra cửa không thèm nhìn anh nữa.

“Em muốn đi thật ư?” – Anh lại hỏi lần nữa.

Thành Vân như bị lời nói có chút thâm ý này của anh kích thích, tay đã

đặt trên cửa, nhưng người đã dừng lại, cô quay đầu.

“Nếu không thì sao? Anh nói cho tôi biết xem ở lại để làm gì?”

Ánh mắt cô sắc bén, Chu Đông Nam thoáng sửng sốt rồi mới cất tiếng nói: “Hôm nay là giao thừa, tôi đã mua thức ăn và cả thuốc lá nữa.”

Lời anh còn chưa nói hết Thành Vân đã tông cửa xông ra ngoài. Cô giật mạnh cánh cửa, gây ra tiếng vang rất lớn trong hành làng, chấn động đến mức bụi bặm dấy lên khắp nơi.

Cô gần như chạy thẳng xuống lầu, ra đến sân bước chân cô vẫn không ngừng lại.

“Thành Vân…”

Trên lầu vang lên một tiếng gọi rốt cuộc khiến Thành Vân quay đầu lại lần nữa.

Bầu trời xám xịt, gió lạnh nổi lên bốn phía. Cô nhìn thấy bóng dáng của anh trên khung cửa sổ đang mở, tiếc là hơi xa nên không thấy rõ, chỉ mơ hồ thấy được chiếc áo thun có nón màu xám.

“Trở về đi!” – Thành Vân nhìn chằm chằm vào bóng dáng kia, kêu lớn lên – “Trở về Quý Châu đi!”

Cô kêu lớn tiếng nhưng Chu Đông Nam chỉ lẳng lặng nhìn cô. Chân trời mù mịt, mây đen sà xuống, giữa trời và đất là một đám sóng cả đang cuộn trào mãnh liệt. Thành Vân thở dồn dập, lồng ngực lên xuống rất nhanh. Cô không nhìn anh nữa, quay người rời khỏi khu nhà.

Thành Vân đứng ở đầu đường hít sâu vào một hơi, gió lạnh chui vào phổi. Trên đường có xe cộ và người qua kẻ lại, nhưng Thành Vân cảm thấy tất cả

đều như đang đứng hình, họ cũng giống như đầu óc của cô, không biết là gì đã ngưng lại tất cả.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 34

“Lại là cá sốt chua Tây Hồ!” – Câu nói đầu tiên của Thành Vân sau khi vào cửa.

Đã năm giờ rưỡi, Lý Vân Sùng đang nấu cơm trong nhà. Lúc Thành Vân về ông đích thân ra mở cửa, trên người vẫn còn đeo tạp dề. Tạp dề của ông dùng không phải loại của đầu bếp hay dùng, ông ít khi xuống bếp, cũng không chuẩn bị riêng gì, cái ông đang dùng là quà tặng lúc trước mua đồ bếp.

“Mũi em thính quá.” – Lý Vân Sùng một tay cầm sạn đón Thành Vân vào nhà.

“Mấy giờ anh thức dậy?” – Thành Vân vừa đi vào vừa hỏi ông.

“Ba giờ.” – Lý Vân Sùng nói – “Thức dậy đã chẳng thấy em đâu cả, chạy đi đâu vậy?”

Thành Vân đi vào phòng khách, vứt túi lên ghế salon: “Đến công ty.”

“Trong nhà chán lắm sao?”

“Không có.”

“Đừng nói với anh là em đi giải quyết công việc nhé!”

Thành Vân quay đầu, thấy Lý Vân Sùng cười mang thâm ý. Có thể nói Thành Vân là do một tay Lý Vân Sùng dẫn dắt, ông hiểu cô sâu sắc vô cùng. Công việc, kế hoạch và hạng mục tổng kết trong năm của Thành Vân hầu hết

đều là do Lý Vân Sùng hỗ trợ, thậm chí rất nhiều thứ đều là Lý Vân Sùng làm thay cô. Thành Vân khá chây lười trong công việc, chuyện này họ đều biết.

Thành Vân liếc nhìn vẻ mặt Lý Vân Sùng, ấm ức quay người ngồi trên ghế salon: “Em không thể đi giải quyết công việc được hả?”

“Được, được, được.”

Tất cả chỉ là có lệ. Thành Vân trợn trắng mắt, nhấc hai chân gác lên bàn trà.

“…” – Lý Vân Sùng im lặng nhìn chằm chằm đôi chân thon dài trước mắt – “Em có thể ngồi đàng hoàng được không?”

Thành Vân ngửa đầu nằm trên ghế salon, nhắm tịt mắt lại.

“Tiểu Vân.”

“…”

Lý Vân Sùng phải ra tay, đặt chân cô xuống.

“Đứng ngồi đều phải có dáng mới được, em đâu phải là con nít nữa.” – Lý Vân Sùng đi đến bên cạnh cô, vừa oán trách vừa kéo cô dậy – “Ngồi cho đàng hoàng, nhìn xem giống gì thế này!”

“Anh đi nấu ăn đi mà.” – Thành Vân cau mày – “Để em nghỉ ngơi chốc lát.”

Lúc này Lý Vân Sùng mới nhớ đến món cá của ông: “Em xem đi, em xem đi, đều tại em cả, anh quên cả món cá rồi đây.”

Thành Vân xua tay: “Nhanh đi đi!”

Lý Vân Sùng đi về phía nhà bếp, đi được vài bước lại quay đầu dặn dò: “Nếu mệt thật thì lên lầu ngủ bù đi.”

Thành Vân hơi thiếu kiên nhẫn: “Biết rồi.”

Lúc này Lý Vân Sùng mới trở về phòng bếp nấu ăn tiếp. Thành Vân không lên lầu ngủ bù, tuy rằng cô thật sự cảm thấy mệt mỏi. Thực ra hôm nay cô chẳng làm gì cả nhưng vẫn thấy mệt.

Mùi cá sốt chua Tây Hồ càng lúc càng nồng, bay ra khỏi phòng bếp, ngay cả dì Hồng đi ngang qua cũng khen tấm tắc.

“Thơm quá, Lý tiên sinh thật có tay nghề đó!”

Thành Vân nói đùa: “Vậy chút nữa dì cũng đến ăn chung đi.”

Dì Hồng nghe ra được cô đang nói đùa, xua xua tay cười bỏ đi. Dì Hồng đã làm cho nhà Lý Vân Sùng rất nhiều năm, Lý Vân Sùng cũng rất tôn kính bà, nhưng con người của ông có một thói quen, đó là rất nhiều việc đều có giới hạn vô cùng nghiêm khắc. Nói cách khác đó là một kiểu thuộc về tính tự chủ của bản thân ông. Người thân với ông đều biết chuyện này.

Đêm giao thừa Lý Vân Sùng kéo Thành Vân ngồi xuống chiếc bàn ăn nhỏ, chỉ có hai người họ. Thức ăn trên bàn cũng không nhiều, một đĩa cá, hai đĩa cải, một bát canh, một phần xà lách trộn, một phần bánh ngọt, tất cả đều do Lý Vân Sùng làm.

Tivi ở phòng khách chỉnh đến kênh trung ương, tiết mục liên hoan đón xuân vẫn nhàm chán trước sau như một, nhưng trong không khí này xem như là hợp với hoàn cảnh.

Lý Vân Sùng cởi tạp dề ra, bên trong là bộ quần áo ở nhà. Ông ngồi vào bàn, rót cho Thành Vân và mình nửa ly rượu đỏ. Hai người vừa ăn vừa trò

chuyện, đa phần thức ăn đều vào bụng Thành Vân, cơm tối Lý Vân Sùng thường không ăn nhiều. Thói quen như vậy khiến ông giữ được vóc dáng tốt, không giống như Tào Khải vác bụng bầu đi khắp nơi.

“Nghỉ tết muốn đi đâu chơi?” – Lý Vân Sùng hỏi.

“Chơi hả?” – Thành Vân ngẩng đầu khỏi bát cơm – “Anh không về thăm dì à?”

Dì trong lời nói của Thành Vân là mẹ của Lý Vân Sùng. Cha Lý Vân Sùng đã qua đời năm trước, chỉ còn lại mẹ ông năm nay đã tám mươi hai tuổi ở tại Hàng Châu. Mấy năm trước nghỉ tết Lý Vân Sùng đều dẫn Thành Vân đến Hàng Châu thăm bà.

“Bà nói với anh năm nay không cần về.” – Lý Vân Sùng nói – “Bà muốn đến Đức thăm bạn học cũ.”

“…”

Lý Vân Sùng thấy dáng vẻ Thành Vân ngẩn tò te bèn cười, ông nói: “Sao vậy, ngạc nhiên à? Có phải em cảm thấy bạn học cũ của bà đáng lẽ phải chết hết rồi chứ gì?”

Thành Vân nhún nhún vai, cô và Lý Vân Sùng vốn chẳng kiêng dè nhiều: “Đúng vậy đó.”

“Anh cũng cảm thấy vậy.” – Lý Vân Sùng nói – “Mấy người bạn đại học của bà ai ai cũng sống rất khỏe khoắn. Em còn nhớ năm ngoái bạn của bà đến Trung Quốc không? Một nam một nữ, anh lái xe đưa họ đi dạo Cố Cung đó.”

Thành Vân cười: “Nhớ chứ, lúc đó anh về nói anh bị dọa chết khiếp, bốn người trong xe cộng lại gần 300 tuổi, tốc độ xe anh cũng không dám vượt quá bốn mươi dặm.”

Nhớ đến vẻ mặt Lý Vân Sùng lúc đó nói về chuyện này, Thành Vân vẫn cảm thấy thích thú, chiếc đũa đâm vào thân cá, cười lên khanh khách. Đang cười cô bỗng cảm giác được trên tay ấm áp. Lý Vân Sùng cầm tay cô. Trên mặt Thành Vân vẫn còn nét cười, miệng từ từ nhoẻn lên. Sau lưng là tiếng cười của tiết mục đón xuân trên tivi, một nam một nữ dẫn chương trình cầm micro đang đọc câu đối xuân.

Lý Vân Sùng cũng cười, ông hỏi Thành Vân: “Muốn đi đâu chơi?”

Câu hỏi đột ngột của ông khiến Thành Vân hơi sững sờ.

“Chơi cái gì?”

“Nghỉ tết, đi chơi.”

Cả người Thành Vân mỏi mệt nào có tâm tư đi chơi, cô vươn vai một cái, lại nói: “Tết ở nhà là được rồi, đi đâu chứ!”

“Ôi, đã ở nhà cả năm rồi, nên đi ra ngoài hoạt động một chút mới phải!”

“Làm gì mà ở nhà cả năm? Hai tháng trước em còn đi công tác mà.”

“Em đi chứ anh đâu có đi, anh ở Bắc Kinh ru rú suốt cả năm đây.”

Thành Vân đặt đũa xuống, nghiêng đầu nhìn Lý Vân Sùng, nói: “Có phải anh có việc phải ra khỏi nhà không?”

Lý Vân Sùng khẽ ngả người ra sau, cười toe toét: “Em lại nhìn ra rồi.”

“Đi đâu?”

“Bạn gọi, mấy ngày tới phải đi Nhật Bản một chuyến, em đi với anh.”

“Nhật Bản?”

“Ừ, em cứ đi dạo phố, mua sắm, ngâm suối nước nóng.”

Thành Vân ăn đã hòm hòm, chiếc đũa vô định vạch lung tung trong đĩa .

“Em không muốn đi.”

“Tại sao không muốn đi?”

“Gần đây em đi đủ rồi, không muốn đi nữa.”

“Vé máy bay cũng đã mua xong rồi.”

“Trả vé là được mà.”

“Tiểu Vân!”

Thành Vân buông đũa xuống: “Em thật sự không muốn đi, anh đi đi.”

Trên bàn ăn yên tĩnh một hồi, Lý Vân Sùng buông tay ra, ngồi dựa vào ghế nói: “Vậy thì đợi thêm vài ngày nữa xem sao.”

Thành Vân vừa nghe ông nói như vậy cũng biết ông vẫn chưa chịu từ bỏ ý định. Có điều mấy ngày gần đây cô thật sự không muốn đi đâu nữa hết. Không biết có phải là do “di chứng” chuyến đi lần trước để lại quá mãnh liệt hay không, thế cho nên đến bây giờ cô vừa nghĩ đến việc đi ra ngoài thì huyệt thái dương đã căng ra.

“Anh đi đi.” – Một lát sau Thành Vân mới nói – “Em ở nhà chờ anh.”

Lý Vân Sùng không thay đổi sắc mặt: “Tết lại không có chuyện gì làm, em ở nhà làm chi, đi theo anh đi.”

“Em thật sự không…”

“Tiểu Vân!”

Tiếng nói Lý Vân Sùng trầm xuống. Thành Vân đột nhiên cảm giác được món cá vừa ăn xong hơi có mùi tanh trong miệng.

“Anh định đi ngày nào?”

Tuy Thành Vân hỏi câu này, nhưng giọng điệu của cô nghe vẫn không tốt. Lý Vân Sùng thở dài, chưa trả lời. Thành Vân cảm giác gáy mình hơi nóng lên, cô uống một hơi cạn sạch nửa ly rượu còn dư lại trên bàn, sau đó thở dài một hơi, nói chậm rãi: “Anh nói cho em biết trước là ngày nào, em xem thời gian đã.”

Lý Vân Sùng cầm lấy gói thuốc trên bàn, châm một điếu.

“Ngày mai.”

“Ngày mai?”

“Thị thực đã xin xong rồi, trưa mai bay.”

Ngày mai, cái này có khác gì không nói đâu. Lý Vân Sùng thong thả hút thuốc, dường như đang chờ gì đó.

Thành Vân im lặng hồi lâu, nói: “Phải đi bao nhiêu ngày?”

“Chừng bốn ngày thôi.”

“Được rồi, chút nữa em về nhà thu dọn một chút.”

Lời này nói ra chứng tỏ cô đã đồng ý. Sắc mặt Lý Vân Sùng cuối cùng dễ nhìn hơn: “Không cần về nhà thu dọn, cứ tùy tiện đem theo vài món, qua đó rồi mua cũng được.”

http://tieulun.hopto.org

“Lần trước em mang đồ về nhà rồi, bên này không còn gì cả.”

“Vậy cũng không cần, đã trễ thế này rồi em trở về thế nào?”

“Lái xe là được.”

“Tối nay mà em còn muốn lái xe?”

“Gọi điện thoại kêu một chiếc.”

“Tiểu Vân!”

Không biết có phải vì nguyên nhân uống rượu hay không, Thành Vân cảm giác mặt mình vì hai chữ này của Lý Vân Sùng mà trở nên nóng hổi. Cô đứng lên, nhìn Lý Vân Sùng.

“Em muốn về nhà lấy đồ, anh không cho em về thì em không đi nữa.”

Lý Vân Sùng nhìn chằm chằm vào mắt cô, vẻ mặt không thay đổi. Sau khi ông dụi tắt điếu thuốc đã hút xong, mới từ từ nói: “Hôm nay là giao thừa, đừng tức giận, nếu không sang năm mới đều không vui. Nào, ngồi xuống, anh đi pha trà.”

“Không cần pha, em về nhà trước.”

“Anh nói em không cần về.”

Thành Vân đứng lên: “Nếu anh sớm nói ngày cho em biết thì em đã không cần trở về rồi!”

Lý Vân Sùng rót nước bên cạnh bàn trà, mắt nhìn thẳng. Tiếng nói của ông luôn điềm tĩnh vô cùng.

“Báo cho em ngày trước thì sẽ không vậy à?”

Thành Vân cũng không biết tại sao cơn tức giận xông lên đầu, đá chiếc ghế sang một bên. Chiếc ghế đập vào bàn vang ầm lên một tiếng. Nước của Lý Vân Sùng bị đổ ra, ông đặt mạnh bình trà xuống bàn.

“Tiểu Vân!”

Ông cực hiếm khi cất cao âm lượng, một tiếng như vậy đã chứng tỏ ông đang rất tức giận. Thành Vân mím chặt môi. Dưới ánh đèn làn da cô vì rượu và cơn tức giận đột ngột khiến hơi ửng đỏ, chân mày cau lại.

Tóc Thành Vân không dài lắm, chỉ chấm vai, cột lên không ra kiểu đuôi ngựa được. Bình thường ăn cơm hay làm việc cô mới cột tóc lên, hôm nay vài sợi tóc đen rơi xuống trán, khẽ bay bay theo hơi thở của cô.

Ánh mắt cô quá lạnh lùng lại quá quyết liệt.

“Em muốn về!” – Cô nói.

Lý Vân Sùng yên lặng nhìn cô, sau đó giống như thật sự thỏa hiệp, ông gật đầu.

“Được, em muốn trở về thu dọn đồ đạc thì về đi.” – Ông ngồi trên ghế salon, tiện tay cầm lên một quyển sổ nhỏ đặt lên bàn trà – “Hộ chiếu của em, tự mình giữ đi.”

Thành Vân bỏ cuốn hộ chiếu vào trong túi, Lý Vân Sùng lại nói: “Chuyến bay hai giờ chiều mai, buổi sáng em qua đây là được.”

Thành Vân cầm túi đi ra cửa. Ở tiền sảnh, cô mặc lại áo khoác ngoài, Lý Vân Sùng đứng ở cửa tiễn cô.

“Hai giờ, em đừng ngủ quên.”

Thành Vân mở cửa: “Không đâu.”

http://tieulun.hopto.org

Cô đi ra ngoài được vài bước, tiếng pháo hoa liên tiếp vang lên.

“Tiểu Vân!”

Thành Vân quay đầu lại, Lý Vân Sùng đứng ở cửa, ánh đèn ấm áp ở cửa chiếu xuống đỉnh đầu ông, khuôn mặt ông ẩn giấu dưới bóng tối.

“Em trở về cũng tốt.” – Ông từ từ nói – “Buổi tối yên tĩnh hãy suy nghĩ thật kỹ rốt cuộc mấy ngày nay là sao.”

“Là sao cái gì?”

Cho dù đứng khuất dưới ánh đèn, Thành Vân vẫn thấy được Lý Vân Sùng cau chặt mày.

Cô không đợi ông cất lời đã quay đầu đi: “Em biết rồi!”

Đi được vài bước, Thành Vân nghe thấy sau lưng vang lên tiếng đóng cửa. Cô bỗng dừng bước, đứng yên tại chỗ thật lâu, cuối cùng quay người móc chìa khóa xe khỏi túi, lái xe mình rời đi.

Không biết có chốt kiểm tra nồng độ rượu khi lái xe hay không. Một tay Thành Vân cầm tay lái, một tay cầm điếu thuốc. Cô nghĩ tốt nhất là có. Đáng tiếc ông trời không chịu chiều theo ý cô, cô không đụng phải chốt kiểm tra nào hết. Tối nay lực lượng cảnh sát đều bị điều đến tuyến đường chủ chốt, đường Thành Vân đi khá thưa người.

Cô lái xe trên đường Bắc Kinh hiếm khi vắng vẻ, miệng đầy mùi khói thuốc và mùi rượu. Suốt cả ngày đến tận bây giờ trận tuyết kia vẫn chưa rơi xuống, bầu trời trĩu nặng hơn cả buổi trưa, giống như đè xuống đỉnh đầu, đầu óc Thành Vân trống rỗng.

Đúng lúc gặp phải đèn đỏ, Thành Vân dừng xe lại. Trong bất chợt như

tích tụ được sức mạnh, cả thủ đô bắt đầu vang lên tiếng pháo nhiệt liệt. Một trận pháo hoa lớn nổ tung trên bầu trời ở cầu vượt phía trước cô, muôn hồng nghìn tía.

Thành Vân liếc nhìn điện thoại di động. Mười hai giờ. Mọi người đang tiễn năm cũ đón năm mới. Hiệu quả cách âm trong xe khá tốt, tất cả tiếng pháo đều như ở một thế giới khác, vừa trầm vừa xa.

Đèn chuyển xanh, Thành Vân cũng không rời đi. Phía sau cũng không ai thúc giục cô, cả con đường chỉ có mỗi xe cô thôi. Đèn lại chuyển đỏ, Thành Vân bỗng mở cửa sổ ra, cô vứt điếu thuốc xuống, rồi sau đó bẻ ngoặt tay lái, chạy về một hướng khác.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Cả quãng đường lên cầu thang không một bóng người, chỉ có mùi cơm chín thoang thoảng. Đèn điều khiển bằng âm thanh ở tầng ba bị hư, lúc Thành Vân đi lên đá phải một chiếc túi, không biết trong túi đựng vật gì, có thể là quần áo, đá vào cảm giác hơi mềm.

Thành Vân bị vướng chân, cắn răng đá chiếc túi văng đi. Nửa tầng lầu còn lại cô chạy lên nhanh hơn.

Ánh đèn nhập nhèm sáng lên soi vào cánh cửa cũ, khiến câu đối đỏ mới dán nổi bật hẳn lên. Thành Vân bỏ hai tay vào túi áo, cô đi cực nhanh, nhanh đến mức góc áo bay phấp phới.

Lúc còn cách khoảng năm mét, cô đã đưa tay lên, đến khi tay cô hạ xuống vừa lúc đặt trên cánh cửa nhà số 406. Cửa chống trộm bị vỗ vào hơi rung lên. Sau khi Thành Vân gõ xong lại giơ tay lên nữa, nhưng lúc này còn chưa kịp gõ xuống cô đã nghe thấy trong nhà có tiếng động.

Anh đang chạy đến, có lẽ không thể gọi là chạy. Trong đầu Thành Vân hiện ra đôi chân dài của Chu Đông Nam. Từ giường đến cửa cần bao nhiêu bước nhỉ? Hai bước hay là ba bước. Suy nghĩ của cô bị gián đoạn. Cửa mở ra.

Trong nhà rất tối, chỉ có đèn tivi tỏa sáng. Trên tivi đang chiếu tiết mục đón xuân, tiết mục đã diễn đến phần cuối, theo thường lệ sẽ là các nghệ sĩ hợp ca bài “Khó quên đêm nay”.

Bài hát đón xuân mang giai điệu cũ rích này khiến khán giả nảy sinh cảm

giác thân thiết tuy nhàm chán nhất nhưng lại là cách thực dụng. Thành Vân nhìn anh. Anh mới tắm xong, tóc vẫn chưa khô hết. Anh vẫn mặc chiếc áo thun có nón màu xám, trong nhà không mở điều hòa, có lẽ là anh muốn tiết kiệm điện.

Tay Chu Đông Nam còn đang cầm chiếc khăn, anh lẳng lặng nhìn Thành Vân, trong đôi mắt màu đen dường như đang lấp lánh, Thành Vân nhìn không rõ.

Cô từ từ đưa tay lên, sờ vào mặt anh. Trên tay cô vẫn mang theo hơi lạnh bên ngoài, chạm vào khiến anh khẽ run lên. Thành Vân như đang xem thật kỹ, cô sờ nhẹ từ gương mặt anh cho đến cằm.

Chu Đông Nam không nhúc nhích nữa. Ánh mắt cô từ mặt anh chuyển sang ánh mắt anh. Chu Đông Nam hé miệng nhưng không thốt ra tiếng.

Thành Vân đưa tay đẩy lồng ngực anh đi về phía trước. Chu Đông Nam lui về sau vài bước, Thành Vân đóng cửa lại. Hai tay cô để ra sau lưng, tựa vào trên cửa, khẽ ngửa đầu, trên mặt chẳng hề có ý cười. Môi cô rất đỏ, mặt tái nhợt, ánh sáng từ tivi hắt lên khuôn mặt hờ hững của cô chiếu ra một vẻ lạnh lẽo chấn động lòng người.

“Làm hay không?”

Chu Đông Nam khẽ nói: “Em đã uống rượu.”

“Làm hay không?”

Hô hấp của Chu Đông Nam dần dần có thể nghe thấy rõ. Tiếng nói của anh cũng nặng nề hơn: “Em đến đây bằng cách nào? Lái xe à?”

Thành Vân không trả lời, cô từ từ mở miệng. Môi cô giống như một đóa hoa nở rộ, đầu lưỡi là nhị hoa tươi thắm, trên đó dính mật ngọt, chỉ cần

thoáng chạm vào là sẽ kéo ra được sợi tơ…

“Làm hay không làm?”

Chu Đông Nam hít sâu vào một hơi, anh giơ tay lên chà mặt mình. Rồi sau đó anh cất bước đi đến trước mặt Thành Vân, nâng cằm cô lên, hôn xuống. Thành Vân nhắm mắt lại, nhanh chóng nghênh đón anh.

Bài hát “Khó Quên Đêm Nay” đã kết thúc, tất cả nghệ sĩ chào cảm ơn trên sân khấu. Người dẫn chương trình sôi nổi, diễn cảm đọc lời chào kết thúc. Dù những chương trình này hằng năm đều bình mới rượu cũ, nhưng khi bọn họ nói xong vẫn sẽ khiến người ta có ảo giác năm nay đã viên mãn.

Chu Đông Nam đã đánh răng, Thành Vân nếm được hương vị trong miệng anh, hương vị sạch sẽ ngọt ngào. Thành Vân đã quên mất nụ hôn lần trước của Chu Đông Nam thế nào, cho nên cô không so sánh được nụ hôn lần này của anh có phải đã trở nên kịch liệt hơn, xâm chiếm hơn không.

Anh hôn đến mức Thành Vân không nhịn được khẽ rên lên, trên mặt cô dính hương vị ẩm ướt. Hai tay Thành Vân đặt trên bả vai Chu Đông Nam, hôn lên chiếc cổ tráng kiện của anh.

Mùi sữa tắm giá rẻ của khách sạn lúc này ngửi vào đặc biệt thúc đẩy ham muốn. Cô nhận ra được có gì đó đang chống vào eo cô. Thành Vân nhếch môi, trán họ kề vào nhau. Chu Đông Nam nhắm mắt lại, lông mi anh dài đến bất ngờ, chúng quét lên xương lông mày cô, khiến cả người cô râm ran.

“Nhanh lên…” – Cô nói.

Chu Đông Nam một tay ôm lấy cô, quay người đặt cô xuống giường. Giường của anh rất thấp, thấp đến mức gần như không có khung giường, giống như một tấm nệm thật dày trải trực tiếp trên sàn.

Ra giường hơi bừa bộn, trên ra còn có một chiếc chăn bông. Thành Vân nằm trên giường không hề cử động. Chu Đông Nam cởi áo khoác cô ra, bên trong cô mặc một chiếc áo len dài cổ tròn, bên hông thắt một chiếc dây nịt mảnh màu đen.

Chu Đông Nam tháo dây nịt ra, hai tay đồng thời luồn vào áo len, từ từ lần lên. Thành Vân cảm giác được đôi bàn tay to bắt đầu từ hông cô, lần đến eo, bụng, sau đó là hai bên xương sườn, rồi lần đến ngực cô.

Cô không nhịn được ưỡn ngực lên, tay của anh lại vòng ra sau lưng qua khe hở. Anh kéo hai tay cô lên, lập tức cởi áo len ra. Lúc anh thấy được chiếc áo ngực màu xanh lam thì thoáng dừng lại.

Thành Vân nhìn vào mắt anh, trong khoảnh khắc dừng lại kia giống như đã nhóm lửa lên một thứ dễ bắt cháy, bùng nổ sức mạnh trong bóng tối.

Hành động của anh rất nhanh, cởi quần cô ra lại cởi quần của mình. Cuối cùng anh ôm lấy Thành Vân, vùi mặt vào tóc cô lần nữa.

Thành Vân níu lấy chiếc áo thun có nón, thản nhiên nói: “Còn một thứ này.”

Chu Đông Nam thật sự như đã không đợi kịp nữa, anh kéo bàn tay cô đang đặt trên chiếc áo thun có nón của anh xuống, lập tức đưa tay đến giữa hai chân Thành Vân.

Anh không làm dạo đầu gì cả. Hoặc là nói, đối với anh khúc dạo đầu đã làm đủ lắm rồi. Bắt đầu từ buổi sáng hai tháng trước kia cho đến bây giờ, làm thêm gì nữa đều là dư thừa.

Trong va chạm kịch liệt và rượu nồng, Thành Vân từ từ nhớ lại cảm giác khi đó. Bây giờ anh thay đổi rất nhiều, Thành Vân ôm lấy bả vai rộng lớn của anh nghĩ đến khi đó anh hoàn toàn lạ lẫm, khẩn trương và căng thẳng. Nhưng

bây giờ thì khác.

Tuy nhiên cũng có chỗ không thay đổi. Thành Vân vẫn cảm thấy đối với chuyện tình dục, Chu Đông Nam có nhịp điệu riêng của bản thân anh. Trong nửa giờ ngắn ngủi, anh thử rất nhiều kiểu, nhiều đến mức khiến đôi khi Thành Vân nảy sinh một ảo giác rằng anh đang coi cơ thể cô như là một mảnh ruộng màu mỡ mà khai khẩn.

Tuy Thành Vân chẳng muốn hỏi đến cảm tưởng khai khẩn của anh, cũng không có ý định trao đổi gì với anh. Anh đã tiến bộ hơn trước đây, đây chính là kết luận duy nhất của Thành Vân sau khi xong việc.

“Thế nào?” – Chu Đông Nam đổ mồ hôi đầm đìa, hai khuỷu tay anh đỡ hai bên người Thành Vân, bộ ngực dính sát vào ngực cô.

“Em cảm thấy thế nào?” – Thành Vân không trả lời, anh lại hỏi lần nữa.

Thành Vân hơi buồn cười, cô nghiêng đầu, nhìn cái đầu đen sì trước mắt.

“Thế nào cái gì?”

“Mới vừa rồi, em thấy được không?”

Thành Văn thản nhiên nhìn anh không nói lời nào. Trọng lượng Chu Đông Nam không nhẹ, đè lên người cô cũng rất nặng, nhưng Thành Vân không cho anh đứng lên.

“Anh cảm thấy rất tốt.” – Chu Đông Nam nói.

Thật ra thì người và động vật không khác biệt gì nhiều. Lúc động dục trên người cũng sẽ có mùi. Thành Vân đang ngửi thấy mùi vị ấm áp trên người Chu Đông Nam, trong căn phòng nhỏ không có ánh đèn này, nó vô cùng rõ ràng.

“Anh không cần nói với tôi ý nghĩ của anh.” – Thành Vân nói.

Chu Đông Nam nhìn cô, nói: “Em cảm thấy thoải mái không?”

Thành Vân cười lên, cô đạp Chu Đông Nam ra, trở tay lấy gói thuốc trong chiếc áo bên cạnh, châm một điếu.

“Muốn cho tôi thoải mái thì anh hãy luyện nữa đi.”

Chu Đông Nam không nói gì nữa, lười biếng trở mình nằm bên cạnh Thành Vân.

Thật ra thì Thành Vân đã nói dối. Cô nhìn thấy một hình ảnh thoáng qua trên tivi, hờ hững nghĩ. Mới vừa rồi cô cảm thấy rất tốt, nhưng tốt hay không thì có ý nghĩa gì đâu.

Chương trình đón xuân bắt đầu phát lại. Thành Vân nghe rõ lời mở đầu quen thuộc kia, nhớ đến ban đầu lúc nghe thấy mấy lời này, cô đang ngồi trước mâm cơm tất niên ở nhà Lý Vân Sùng. Bây giờ thì trần truồng nằm trên một chiếc giường rách hút thuốc lá.

Thành Vân cong một chân lên, điều hòa đã được Chu Đông Nam bật lên, gió mát thổi đến giữa hai chân ẩm ướt. Cô cảm giác được sự mát mẻ châm chọc.

Chu Đông Nam bò dậy, để mông trần thu dọn giường. Bóng anh lắc lư trước mặt Thành Vân, cô thấy hơi thiếu kiên nhẫn.

“Anh có thể nào nằm yên một lát không? Không mệt sao?”

Chu Đông Nam nghe lời cô, bỏ quần áo xuống. Anh kéo Thành Vân đến, kê một chiếc gối lớn ra phía sau. Chiếc gối là loại gối dài, một nửa cho Thành Vân, một nửa cho mình.

Hai người im lặng xem tivi. Bên ngoài tiếng pháo vẫn vang như cũ, nhưng đã ngớt hơn vừa rồi rất nhiều.

Thành Vân hút xong một điếu thuốc, cũng đã tỉnh rượu không ít. Trên tivi đang trình diễn tấu hài, khán giả cười hỉ hả nhưng hai người trước tivi lại chẳng có biểu cảm gì.

Một lát sau Thành Vân cảm giác được người bên cạnh quay đầu sang.

“Em đói bụng không?” – Chu Đông Nam hỏi.

“Không đói.”

“Tôi hơi đói.”

Chu Đông Nam vừa nói vừa xuống giường đi vào phòng bếp. Thành Vân nhặt một chiếc quần bên cạnh ném vào người anh, Chu Đông Nam khom người mặc vào.

Chu Đông Nam leng keng lanh canh trong phòng bếp một hồi, Thành Vân đã sắp ngủ thiếp đi. Trong lúc mơ mơ màng màng cô ngửi thấy được một hương thơm, mở mắt ra, Chu Đông Nam đang bưng hai đĩa thức ăn ra khỏi phòng bếp.

“Em cũng ăn chút đi.”

Lên giường cũng rất tốn sức, Thành Vân phải thừa nhận điều này. Cô khoác áo, bước xuống giường đi đến bên cạnh bàn ăn.

Chu Đông Nam chỉ làm hai món, một món là dưa leo chiên trứng, một món là sợi khoai tây chiên.

Thành Vân ngồi xuống, Chu Đông Nam đưa cho cô một đôi đũa. Mỗi món cô nếm thử một miếng, Chu Đông Nam hỏi cô: “Sao hả?”

Thành Vân khẽ nhướng mày: “Đây chính là tài năng của đầu bếp Chu à? Cơm tất niên chỉ có hai món như vậy, anh có tiết kiệm tiền cũng đâu cần như thế chứ?”

Chu Đông Nam cúi đầu ăn, sau khi ăn được vài miếng to mới nói: “Ăn đại thôi, không cần phải làm nhiều.”

Thành Vân nhìn món ăn trong đĩa, bỗng hỏi: “Tối nay anh không nấu ăn à?”

Hai món này hình như giống với lúc chiều nay cô thấy anh xách về, nói cách khác là anh vừa mới bật bếp lên.

“Đúng.” – Chu Đông Nam nói – “Lẽ ra định ngủ.”

“Để bụng đói ngủ hả?”

“Khi đó cũng không đói.”

Thành Vân nói mỉa: “Không ăn tối cũng không đói bụng sao?”

Chu Đông Nam ngốn đầy thức ăn trong miệng, nhưng đũa vẫn định gắp miếng khác.

“Không đói bụng…” – Lúc anh nói chuyện rõ ràng bị nghẹn, mày cau chặt lại, Thành Vân cười chế giễu. Sau khi Chu Đông Nam vất vả nuốt thức ăn xuống, mới nhìn cô nói: “Giận cũng no rồi.”

Thành Vân sửng sốt, trong nháy mắt sắc mặt trầm xuống, lườm anh một cái không nói thêm gì nữa.

Chu Đông Nam cũng không để ý, anh chỉ vào đĩa nói: “Em còn ăn nữa không? Không ăn thì tôi ăn hết nhé!”

http://tieulun.hopto.org

Thành Vân vứt đôi đũa lên bàn: “Anh ăn hết đi.”

Chu Đông Nam trút hết thức ăn còn dư lại vào bát mình, lùa vài đũa vào miệng. Miệng phồng lên giống như con cá vàng.

Thành Vân nhìn thấy dáng vẻ anh như vậy liền hứ một tiếng: “Đừng để nghẹn.”

Mắt Chu Đông Nam như lóe sáng. Thành Vân chờ anh nuốt hết thức ăn xuống mới hỏi: “Nhìn cái gì?”

Chu Đông Nam nói: “Khi đó em cũng nói như vậy, còn nhớ không?”

Thành Vân cau mày: “Gì chứ?”

Chu Đông Nam nói: “Khi đó em cũng bảo tôi đừng để nghẹn.”

Lúc ở quán ăn kia, lần thứ hai Thành Vân nhìn thấy Chu Đông Nam, anh đang vùi đầu ăn bát bún gạo của mình, bị Thành Vân ghét nghe tiếng húp sụp soạt lớn tiếng nên mới trách một câu…

Cuộc đời thật lắm kỳ lạ. Thành Vân nhìn vào ánh mắt Chu Đông Nam, tự cảm thán trong lòng. Người ta rất khó nói rõ con đường đời rốt cuộc là rộng hay hẹp. Có đôi khi đi rất thuận lợi, có đôi khi đi bị vấp váp. Có khi bạn tìm mọi cách để thay đổi nhưng không được, mà có khi chỉ trong thoáng chốc lơ đãng thì biến số lại phát sinh.

Đến cùng anh được coi là gì?

Thành Vân dời mắt đi. Chu Đông Nam thu dọn chén đĩa, mang vào phòng bếp rửa. Một lát sau anh đi ra ngoài, vẩy vẩy tay. Có vài giọt nước rơi vào người Thành Vân, cô như không cảm giác được gì cứ nhìn chằm chằm vào mặt đất mà ngẩn người.

http://tieulun.hopto.org

Cuối cùng chút nước còn lại A Nam chùi vào quần jeans của mình, anh đi đến bên cửa sổ nói: “Tuyết rơi rồi.”

Thành Vân ngẩng đầu, tuyết đè nén suốt cả một ngày rốt cuộc đã rơi xuống. Cô cũng đi đến bên cửa sổ. Tuyết rơi khá lớn, bông tuyết giống như lông ngỗng rơi từng mảnh từng mảnh xuống đất. Bởi vì bông tuyết lớn nên có vẻ rơi xuống rất chậm.

Thành Vân cảm giác được một đôi tay luồn qua hông cô, ôm lấy cô từ phía sau.

“Phía trước là tấm sưởi, anh không sợ bị bỏng à?” – Cô nói.

“Tạm được, không nóng lắm.”

Thành Vân không nói, cô nhìn trận tuyết lớn ngoài cửa sổ, qua một hồi lâu mới khẽ nói: “Chu Đông Nam, về nhà đi.”

Lại là đề tài này, Chu Đông Nam không tức giận, tiếng nói của anh rất bình tĩnh, anh hỏi cô: “Sao em lại bảo tôi trở về?”

“Anh chỉ là xúc động nhất thời, như vậy sẽ không có kết quả.”

“Em thật sự nghĩ như vậy sao?”

“Ừ.”

Chu Đông Nam khẽ thở dài, giống như không phải vì bản thân mình mà là vì cô.

Thành Vân lại nói lần nữa: “Anh như vậy sẽ không có kết quả, về nhà đi.”

“Em biết được tôi muốn kết quả gì à?”

Thành Vân nghiêng đầu, nhưng bởi vì hông bị ôm lại nên không thể nhìn thấy được ánh mắt của anh, cô nói: “Anh muốn kết quả thế nào?”

Tiếng nói Chu Đông Nam rất trầm, giống như bông tuyết bên ngoài, nhìn như bay nhẹ nhàng nhưng vẫn có sức nặng. Anh nói: “Em xem, em cũng không biết tôi muốn kết quả gì thì sao em biết được sẽ không có kết quả chứ?”

Kết quả, kết quả. Bản thân cuộc thảo luận này cũng sẽ không có kết quả. Thành Vân thờ ơ. Chu Đông Nam ôm cô chặt thêm chút nữa. Anh hít vào thật sâu, nhìn tuyết ngoài cửa sổ, khẽ thì thầm trên đỉnh đầu cô: “Bắc Kinh thật lạnh…”

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Thành Vân dậy trễ. Mùng một tết trời đầy mây, trong hoàn cảnh này lại càng thúc đẩy kết quả khiến cô ngủ quên. Thế nhưng trời đầy mây không phải là lý do mấu chốt. Thành Vân cầm lấy điện thoại di động, chỉ vào Chu Đông Nam đang nằm trên giường, ánh mắt hung dữ.

“Anh tắt điện thoại di động của tôi phải không?”

Chu Đông Nam nhặt quần áo bên cạnh đưa cho cô: “Em mặc quần áo vào trước đi.”

Anh vừa nói một tay khác vừa cầm lấy điều khiển bật điều hòa lên.

“Chu Đông Nam!”

Người đàn ông trên giường nhìn sang. Anh có vẻ hơi lười, biểu hiện vô cùng bình tĩnh trước vẻ mặt nghiêm khắc của Thành Vân. Chuyện này không thể trách anh, tuy ánh mắt Thành Vân sắc bén nhưng hình tượng trông không hề đáng sợ.

Trải qua một đêm lộn xộn, hai mắt Thành Vân hơi sưng vì say rượu, đầu óc thì hoàn toàn dựng đứng. Cô chỉ mặc áo ngực đứng trước giường, trợn trừng mắt chỉ vào Chu Đông Nam, cảnh tượng rất khôi hài.

Chu Đông Nam ngồi dậy khỏi giường, vuốt vuốt mặt mình. Anh mặc chiếc áo thun có nón tối hôm qua đi ngủ, áo đã bị anh đè đến nhăn nhúm. Anh vén chăn lên lộ ra đôi chân trần trụi. Làn da trên đùi cũng chẳng trắng

trẻo gì, bắp đùi rắn chắc, bắp chân thon dài, khớp xương đầu gối và bàn chân vô cùng rõ ràng.

Chu Đông Nam chỉ mặc mỗi cái quần lót, sau khi vén chăn lên lại bắt đầu tìm quần dài. Thành Vân bị thái độ điềm nhiên của anh khiêu khích, âm điệu cao thêm một bậc.

“Tối hôm qua anh nói thế nào?”

Chu Đông Nam ngừng tay, lại nhìn cô lần nữa. Thật ra thì không phải là tối hôm qua, nếu tính theo thời gian thì đã là hôm nay rồi, cụ thể là hơn bảy giờ trước.

Hơn ba giờ sáng, Thành Vân muốn đi, Chu Đông Nam không cho.

“Trễ rồi, ngủ ở chỗ tôi đi.”

Thành Vân ngáp một cái, tay vẫn đang mặc quần áo, nói mát: “Là ngủ ở chỗ anh hay là ngủ với anh?”

“…”

Cổ tay bị kéo lại, Thành Vân ngẩng đầu, Chu Đông Nam nhìn cô nói: “Em muốn nữa cũng được mà.”

Vẻ mặt kia của anh không giống nói đùa. Thành Vân phóng đãng cười ồ lên, giật tay ra chỉ vào ngực Chu Đông Nam: “Nhịn hai mươi mấy năm rồi nên muốn xả hàng tồn phải không?”

Cô khẽ đẩy Chu Đông Nam ra, khom lưng mang giày, thản nhiên nói: “Không muốn nhịn thì tìm bạn gái đi, đến lúc đó bất cứ lúc nào cũng có thể cho anh gieo giống.”

Giày kéo được một nửa cô đã bị lôi dậy. Chu Đông Nam kéo cổ áo Thành

Vân, ánh mắt quả quyết. Thành Vân lạnh mặt lạnh giọng: “Buông tay!”

Chu Đông Nam hít vào vài lần, lúc Thành Vân đã chuẩn bị sẵn tinh thần anh sẽ chửi mắng hoặc thậm chí ra tay đánh người thì Chu Đông Nam thả lỏng tay ra, quay trở lại bộ dạng lúc trước.

“Chuyện sau này thì sau này hẵng nói.” – Anh nói giọng bình thản – “Hôm nay ở chỗ tôi.”

“Ngày mai tôi còn có việc.”

“Đó cũng là chuyện ngày mai.”

“Tôi phải đến sân bay.”

Chu Đông Nam khựng lại: “Em phải đi xa à?”

“Ừ.”

“Đi đâu?”

“Đi đâu liên quan gì đến anh!”

“Đi bao nhiêu ngày?”

“… Chu Đông Nam, anh ngốc thật hay giả ngốc vậy?”

Chu Đông Nam đứng một hồi, sau đó quay người trở lại giường, bắt đầu đổi ra giường.

“…”

Giật ra giường ra, anh lấy một tấm ra sạch trong tủ trải lên giường lần nữa. Thành Vân đứng bên cửa sổ yên lặng nhìn anh làm hết tất cả.

“Nào!” – Anh trải ra giường xong, quay đầu nói với cô – “Đến đây ngủ.”

Thành Vân có cảm giác bất lực.

Chu Đông Nam nói: “Chuyến bay ngày mai của em mấy giờ, tôi sẽ gọi em dậy.”

Dùng dằng một hồi, Thành Vân đá giày đi. Cô cảm giác mình thật sự quá mệt mỏi, nếu không đã không dễ dàng bị anh thuyết phục như vậy. Quần áo vừa mặc vào lại cởi ra, Thành Vân nằm vật xuống giường. Khi vừa ngã xuống giường Thành Vân lại bắt đầu thấy may mắn bởi quyết định của mình. Ai muốn vào đêm giao thừa cả người mệt mỏi đi trong gió tuyết, sau đó lại phải lái xe mấy chục phút để trở về nhà chứ? Chẳng ai muốn cả.

Thành Vân lấy điện thoại di động ra, mơ màng cài giờ báo thức, lại nói với Chu Đông Nam: “Tám giờ gọi tôi dậy, tôi muốn tắm rửa.”

Nói xong cô vùi mặt vào gối, chuẩn bị ngủ. Chu Đông Nam chạm vào cô: “Em ngủ như vậy không khó thở à?”

Thành Vân khó chịu hất anh ra: “Đừng nói chuyện.”

Thành Vân ngủ rất nhanh, nhưng Chu Đông Nam thì không. Anh chăm chú nhìn Thành Vân ngủ say thật lâu. Trong nhà không bật đèn, anh chỉ có thể mượn ánh đèn tivi yếu ớt soi rõ đường nét cô. Sau một hồi lâu, Chu Đông Nam cầm lấy điện thoại của Thành Vân, lần mò một hồi rồi tắt đồng hồ báo thức, sau khi tắt xong cảm thấy vẫn chưa bảo đảm, anh dứt khoát tắt luôn điện thoại di động.

Đặt điện thoại di động xuống, Chu Đông Nam đưa tay nắm lấy bả vai Thành Vân, lật cô lại. Thành Vân hoàn toàn không có động tĩnh. Đợi một hồi thấy Thành Vân vẫn không nhúc nhích, Chu Đông Nam đặt ngón tay vào dưới mũi Thành Vân, cô vẫn còn thở. Lúc này Chu Đông Nam mới nhẹ nhõm

ôm cô vào lòng nằm ngủ.

Vừa mới ngủ đã đến mười giờ rưỡi, Chu Đông Nam tỉnh lại trong tiếng chửi thề của Thành Vân. Sau đó là cảnh tượng hiện tại.

“Bây giờ nếu tôi còn tin anh nữa…” – Thành Vân giận đến mặt đỏ bừng – “Chữ Thành của tôi sẽ viết ngược lại thành chữ Tả!”

Cô nổi nóng hồi lâu, phát hiện dường như Chu Đông Nam không nghe thấy. Không chỉ có vẻ mặt không thay đổi, ngay cả mắt cũng không nhìn vào mắt cô. Thành Vân cúi đầu nhìn theo ánh mắt anh, thấy được cơ thể gần như lõa lồ của mình.

Thành Vân ngước mắt, gằn từng chữ từng chữ: “Chu Đông Nam, mẹ kiếp anh!”

Chu Đông Nam tựa vào đầu giường nói: “Ăn nhiều chút đi.”

“…”

Chu Đông Nam nói từ tận đáy lòng: “Em gầy quá.”

Thành Vân nhặt một chiếc dép trên đất ném vào anh. Chu Đông Nam kịp thời cúi người né tránh.

“Hay nhỉ!”

Thành Vân trợn trừng mắt, cảm thấy Chu Đông Nam có thể tránh kịp hoàn toàn là dựa vào vận may. Cô nhanh chóng nhặt lên một chiếc dép khác, lúc đang nhắm mục tiêu thì điện thoại rung lên.

Từ trước đến giờ điện thoại của Thành Vân luôn chỉnh chế độ rung, tiếng ro ro kia cô nghe vô số lần, nhưng lúc này nghe lại hơi khác. Dường như tiếng rung chẳng phải là của điện thoại mà là của một chiếc đồng hồ báo

thức, đánh thức cô khỏi giấc mộng.

Cảm giác như vậy có lẽ khá kỳ lạ, bởi vì rõ ràng cô đã tỉnh.

Thành Vân đặt dép xuống, nhận điện thoại.

“Sao còn chưa đến?”

Thành Vân đưa điện thoại ra xa theo phản xạ để xem thời gian, đã là mười giờ năm mươi rồi.

Cô hít sâu vào một hơi nói: “Em còn chưa tỉnh ngủ, chút nữa em đến thẳng sân bay.”

Trong điện thoại yên lặng một hồi, ánh mắt Thành Vân nhìn ra cửa sổ, trận tuyết này đã rơi thật lâu, đến bây giờ vẫn chưa ngừng lại.

Lý Vân Sùng nói: “Sao lại sơ suất như vậy, không phải hôm qua đã nhắc nhở em rồi sao?”

Thành Vân nói: “Sẽ không đến trễ đâu, tuyết rơi lớn như vậy nhất định giờ bay sẽ bị dời lại.”

Lý Vân Sùng nghe xong thở dài một hơi, nói: “Quả thật bị dời rồi, bốn giờ mới cất cánh. Anh điện thoại bảo em đừng gấp, có điều bây giờ xem ra em chẳng gấp gáp chút nào cả.”

Thành Vân ừ: “Vậy chút nữa em ra sân bay luôn.”

“Bây giờ em thu dọn xong chưa? Thu dọn xong thì đến chỗ anh cũng được, đến lúc đó chúng ta cùng đi.”

Thành Vân quay đầu, trên giường vô cùng bừa bộn. Trong lúc lơ đãng ánh mắt cô thoáng liếc nhìn Chu Đông Nam. Anh mới mặc quần được một nửa,

đang lẳng lặng ngồi đó nhìn cô, ánh mắt khác với ngày thường.

Thành Vân nhanh chóng dời mắt đi, lại nói: “Thu dọn xong rồi, em vừa thức dậy. Em không qua chỗ anh đâu.”

“Vậy cũng được, chút nữa đừng lái xe đi, tình hình giao thông không tốt, em gọi xe mà đi.” – Lý Vân Sùng thoáng dừng rồi lại nói – “Hay là anh gọi người đến đón em?”

“Không cần, tự em đi được.”

“Trên đường chú ý an toàn, đừng vội.”

“Biết rồi.”

Cô cúp điện thoại, trong nhà yên lặng như tờ. Thành Vân đặt điện thoại sang một bên, hiện tại thời gian vẫn còn dư, cô định tắm rửa.

“Có khăn sạch không?” – Cô hỏi Chu Đông Nam.

Chu Đông Nam im lặng, ngón tay chỉ vào tủ. Thành Vân kéo ra, bên trong có một chiếc khăn màu hồng còn chưa mở bao bì. Cô vừa định chế giễu đôi câu, nhưng nhác thấy gì đó lại kéo ngăn tủ ra một chút. Một chiếc bàn chải đánh răng màu hồng và một ly súc miệng bằng nhựa. Thành Vân kéo hết ngăn tủ ra, trong cùng còn có một cây lược gỗ mới, cũng chưa mở bao bì.

Tuy Chu Đông Nam không để đầu đinh, nhưng cũng chắc chắn không cần đến lược. Ngón tay Thành Vân nắm chặt tay cầm ngăn tủ, lắng nghe tiếng động phía sau.

“Đều còn mới, em dùng đi.”

Thành Vân im lặng lấy khăn lông ra, thay dép đi vào phòng vệ sinh. Đến tận khi cửa đóng lại, cô mới thở hắt ra.

Cô ngẩng đầu đúng lúc nhìn thấy bóng dáng mình trong gương. Thành Vân cảm thấy mặt mình hơi cứng ngắc, cô che kín mặt lại, hất hết tóc ra sau ót.

Nhà vệ sinh không lớn, sàn lót gạch men. Thành Vân đậy nắp bồn cầu lại, quay người mở vòi sen, nước khá nóng. Sau khi đậy nắp bồn cầu lại cô đặt chai dầu gội đầu và chai sữa tắm lên. Dầu gội là loại chai lớn, hàng giá rẻ, độ kiềm rất cao. Thành Vân gội đầu xong cảm thấy tóc khô cứng hết cả. Cô vịn tường, định cho nước nóng xối xuống nhiều hơn.

Lúc nhắm mắt lại,những giác quan khác trở nên nhạy cảm khác thường. Thành Vân bỗng quay đầu lại, nước trên mặt vẫn chưa kịp vuốt đi. A Nam đi vào, trở tay đóng cửa lại.

Phòng vệ sinh vốn không lớn, hơi nước dày đặc đến mức chỉ nhìn rõ trong phạm vi nửa bước. Tiếng nước chảy ào ạt, Thành Vân cũng không trốn tránh, cô nhìn thấy anh liền hất cằm ra hiệu: “Quần áo.”

Chu Đông Nam mặc nguyên quần áo bước đến. Nước vòi sen bắn ra tung tóe từ người Thành Vân. Chỉ mới đứng một lát mà trước ngực áo thun của Chu Đông Nam đã ướt một mảng. Anh đưa đồ trong tay cho Thành Vân. Một chai dầu xả, cũng vẫn còn mới.

Thành Vân nhận lấy đồng thời quay lưng đi, cô không muốn nhìn mặt Chu Đông Nam. Quay người lại ý là muốn đuổi người. Tuy Chu Đông Nam hiền lành nhưng không ngốc. Có điều anh không bỏ đi.

Nước xối lên tóc, Thành Vân cảm thấy tóc mình càng khô hơn. Lại giống như có dự cảm, cơ thể Thành Vân khẽ run lên. Sau khi run xong cô cảm giác được có chiếc áo ướt nhẹp áp lên lưng cô, giống như một vách tường im lặng.

Anh đứng phía sau cô, có điều không hề ôm cô. Anh cất tiếng bên tai cô,

tiếng nói xuyên qua màn nước, trầm thấp lại đè nén.

“Em gạt tôi phải không…?”

Thành Vân không nói gì.

“Lúc ở trạm dừng chân trên đường cao tốc em nói với tôi em chưa kết hôn cũng không có bạn trai.” – Chu Đông Nam giơ tay lên chùi nước trên mặt, lại nói – “Lúc ở bản Tam Bảo em nói với tôi lời em nói đều là sự thật. Có phải em đã gạt tôi không?”

Thành Vân bỗng tắt nước đi. Trong phòng vệ sinh phút chốc đã yên tĩnh lại, điều này khiến lời nói kế tiếp của Thành Vân rõ ràng hơn.

“Sau đó thì sao?” – Cô vuốt mái tóc đen ướt nhẹp ra phía sau, quay đầu lại nhìn Chu Đông Nam – “Tôi gạt anh đó, anh định làm thế nào?”

Cả người Chu Đông Nam ướt đẫm, tóc bết lại, nước trên mặt chưa kịp lau đi, rơi xuống từng giọt giống như đang khóc. Dù Thành Vân biết anh chẳng hề khóc, người đàn ông này kiên cường hơn cô tưởng tượng nhiều.

Ánh mắt Chu Đông Nam lưu luyến trên gương mặt cô. Từ vầng trán tròn đến lông mày đen dài, rồi đến sống mũi cao thẳng và đôi môi khép kín. Và cả đôi mắt kia, đôi mắt như đóng băng. Chu Đông Nam chậm rãi lắc đầu, quay người rời khỏi phòng vệ sinh.

Hơi nước dần tản đi, nhiệt độ hạ xuống từng chút. Thành Vân mở vòi sen lên lần nữa, nhưng cảm thấy nước ấm thế nào cũng không đủ.

Hôm đó đến tận khi Thành Vân rời đi, hai người họ cũng không nói thêm gì nữa. Cô đi khỏi tòa nhà, tuyết rơi đầy mặt đất. Bắt đầu năm mới, tất cả đều đổi mới. Cô không gọi điện thoại kêu xe mà lái xe mình đến thẳng sân bay.

http://tieulun.hopto.org

Trên đường có nhân viên môi trường quét tuyết, họ mặc quần áo rực rỡ sáng chói, đứng trên đường tuyết trắng phau nhưng cũng không có vẻ nổi bật. Thế giới này luôn luôn tồn tại trong sự hài hòa quái dị.

Lúc chờ đèn đỏ Thành Vân châm một điếu thuốc.

[Lúc ở trạm dừng chân trên đường cao tốc em nói với tôi em chưa kết hôn cũng không có bạn trai. Lúc ở bản Tam Bảo em nói với tôi lời em nói đều là sự thật. Có phải em đã gạt tôi không?]

… Có phải em đã gạt tôi không?

Thành Vân cho cửa sổ chạy xuống một khe hở, ngồi tựa vào ghế xe, nhàm chán như làn khói thuốc được nhả ra rất dài kia.

Nếu như tôi nói tôi không gạt anh, anh có tin không?

Nếu như cô nói như vậy anh sẽ có phản ứng gì?

Thành Vân không muốn nghĩ tiếp nữa.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Đường cao tốc sân bay không phụ sự mong đợi của quần chúng đã bị kẹt xe. Thành Vân cau có nhìn đồng hồ, may mà vẫn còn sớm.

“Mùng một đầu năm đều rảnh đến phát sợ à, yên lành ở nhà không được sao?”

Cô cầm lấy hộp kẹo cao su trên xe, đổ ra hai viên cho vào miệng nhai giết thời gian. Đến khi cô tới được sân bay đã là gần một giờ sau. Thành Vân chạy một mạch đi đổi vé máy bay, sau đó gọi điện thoại cho Lý Vân Sùng.

“Em đến rồi, anh ở đâu?”

Cô vừa nói vừa nhìn vé máy bay, đi về phía kiểm an.

“Đừng đi nữa, anh thấy em rồi.”

Thoáng chốc Thành Vân dừng lại, cô nhìn dáo dác, đứng tại chỗ vòng hai vòng, bả vai bị người khác vỗ một cái.

“Hấp tấp!” – Lý Vân Sùng phê bình.

Thành Vân nhìn ông, thở phào một hơi, phe phẩy chiếc vé máy bay quạt gió cho mình. Lần này đi chỉ có cô và Lý Vân Sùng. Lý Vân Sùng cầm một chiếc vali vải dù màu xám nhạt, dù là màu sắc hay chất liệu vải đều rất dễ bám bẩn, nhưng Lý Vân Sùng sử dụng lại vô cùng sạch sẽ, vẫn giống như mới.

Ánh mắt Lý Vân Sùng dừng trên người Thành Vân, đánh giá từ trên xuống dưới một lượt, nói: “Em về nhà thu dọn đây hả? Thu dọn thành tay không luôn à?”

Thành Vân giơ chiếc túi trong tay lên: “Sao mà tay không, đây không phải có một chiếc túi sao?”

“Quần áo cũng không thay.”

Thành Vân chớp chớp mắt, quả thật là không thay. Không chỉ có áo ngoài, ngay cả đồ lót cũng không thay. Không có cách nào, tình hình đặc thù căn bản không thay được.

Lý Vân Sùng nhìn cô từ trên xuống dưới một cái, giọng nói có chút bất mãn: “Ăn mặc như vậy chả ra sao.”

Cô liếc nhìn Lý Vân Sùng. Lý Vân Sùng mặc một chiếc áo sơ mi sọc xanh trắng xen kẽ, áo bỏ trong quần tây trắng, bên ngoài mặc một chiếc áo len dài màu đen.

Ông giữ dáng rất tốt, tuy không phải kiểu da thịt căng đầy trẻ tuổi, nhưng vóc dáng cũng thuộc dạng cao ráo, cộng thêm khí chất của ông cực tốt, ăn mặc thỏa đáng, vừa nhìn đã thấy giản dị và tao nhã.

Lý Vân Sùng nhíu mày, nói tiếp: “Khí sắc cũng tệ, rốt cuộc em nghỉ ngơi thế nào vậy?”

Thành Vân không muốn nói nhiều, cô quay người, khẽ gạt tay Lý Vân Sùng ra: “Đi, qua kiểm an trước đã.”

Đến tận lúc đến chỗ kiểm an, Thành Vân mới nghiêm túc nhìn vé máy bay của mình, từ Bắc Kinh bay đến Nagoya. Cô tính thử thời gian, có lẽ là bảy tám giờ tối đến nơi. Hai người ngồi trong phòng chờ máy bay, Thành Vân nói

với Lý Vân Sùng: “Anh nghỉ ngơi một lát trước đi, em đi ra ngoài một chút.”

Lý Vân Sùng đặt vali bên cạnh chân, chỉ vào ghế salon: “Ngồi xuống đi.”

“Em đi mua đồ ăn.”

Lý Vân Sùng nhìn cô: “Ngay cả cơm em cũng chưa ăn à?”

“Ừ, dậy trễ.” – Thành Vân móc ví tiền định đi ra ngoài bị Lý Vân Sùng kéo tay lại.

“Ngồi xuống đi.”

“Đói sắp chết rồi!”

Lý Vân Sùng kéo chiếc ghế salon đến cho cô. Phòng chờ được trải thảm= và bày trí ghế salon là màu đỏ rực rỡ, Thành Vân đặt mông ngồi xuống, Lý Vân Sùng chống tay đứng lên.

“Em trông đồ đạc, anh đi mua.”

Thành Vân nhìn ông: “Em đi là được rồi.”

Lý Vân Sùng liếc nhìn cô nói: “Em soi gương nhìn cặp mắt thâm quầng của em xem! Ngồi nghỉ ngơi đi.”

Lý Vân Sùng đi ra ngoài, Thành Vân gọi với theo sau ông: “Mua cho em Hamburger và khoai tây chiên.”

Mười lăm phút sau, Lý Vân Sùng cầm lấy một túi bánh bao chay trở lại.

“…”

Lý Vân Sùng không nhìn Thành Vân nhíu chặt mày, ngồi đối diện cô nói:

“Ít ăn mấy thực phẩm rác rưởi kia đi. Em ăn đỡ món này trước, tối đến nơi rồi ăn đàng hoàng sau.”

Bốn giờ đúng, máy bay cất cánh. Thành Vân vừa lên máy bay đã ngủ mất. Hai ngày nay cô quá mệt mỏi, lòng mệt, cơ thể mệt, đầu óc cũng mỏi mệt. Với lại cô cũng không rõ rốt cuộc là chỗ nào mệt hơn.

Giữa chừng Thành Vân có tỉnh dậy một lần, Lý Vân Sùng đang xem báo bên cạnh. Cô chẳng kịp nói một câu đã mơ mơ màng màng ngủ tiếp.

Bảy giờ mười phút, máy bay đã đến Nagoya. Vừa ra khỏi sân bay Thành Vân liền không nhịn được co rụt người lại.

Lý Vân Sùng nhìn cô: “Sao vậy?”

Thành Vân nói một chữ: “Ẩm.”

Lý Vân Sùng cười. Đây không phải là lần đầu tiên Thành Vân đến Nhật, lần nào cô cũng có cảm nhận như vậy. Cô vốn là người sinh trưởng tại vùng đất liền phương Bắc Trung Quốc, quả thật không thể thích ứng được với loại không khí ẩm thấp này của Nhật Bản. Ngoài sân bay Nagoya vô cùng trống trải, gió rất lớn, độ ẩm trong gió cũng khá cao. Thành Vân đi không bao xa liền sờ tay, mu bàn tay đều dinh dính.

“Một lát nữa là ổn thôi.” – Lý Vân Sùng nói – “Vùng này độ ẩm hơi nặng, đi vào khu vực thành phố là thích ứng ngay mà.”

Trên đường đến khách sạn, Lý Vân Sùng nhận vài cuộc điện thoại, ông đều nói chuyện bằng tiếng Nhật. Đặt điện thoại xuống, Lý Vân Sùng nói với Thành Vân: “Hôm nay trễ quá rồi, anh bảo bạn đừng đến, ngày mai tụ họp sau.”

“Sao cũng được.” – Thành Vân nói – “Dù sao mấy người Nhật Bản kia

em chẳng nhận ra ai cả.”

Lý Vân Sùng cười: “Tổng cộng đã gặp hai ba người, em lại chẳng nhớ được người nào à?”

Lúc còn trẻ Lý Vân Sùng du học tại Nhật, có vài người bạn thân, lúc rảnh rỗi thường thăm viếng lẫn nhau. Lý Vân Sùng đưa cô đến đây đã ba lần, Thành Vân chỉ có thể miễn cưỡng nhớ kỹ tên một người là Matsubara (Tùng Nguyên). Bởi vì tên của ông ta giống với tên một thành phố gần quê cô.

Đến khách sạn đã đặt từ trước, Lý Vân Sùng lấy thẻ phòng ở quầy lễ tân. Phòng là loại phòng cao cấp, tổng cộng có hai gian phòng ngủ, trong đó có một gian lớn hơn.

Lý Vân Sùng đặt vali ngoài phòng, hỏi Thành Vân: “Có mệt không? Có muốn ra ngoài ăn gì không?”

Thành Vân ngồi xuống ghế: “Em không đi đâu, gọi điện thoại mang lên đi.”

“Cũng được.”

Trong lúc Lý Vân Sùng gọi điện thoại, Thành Vân đến nhà vệ sinh rửa mặt rửa tay. Tuy là phòng cao cấp nhưng diện tích cũng không lớn, phòng vệ sinh này còn không rộng bằng phòng vệ sinh nhà Lý Vân Sùng. Có điều tuy nhỏ nhưng đầy đủ tiện nghi, kiểu phòng vệ sinh gần như là nối liền một khối, không nhiễm một hạt bụi. Lý Vân Sùng từng nói với Thành Vân, Nhật Bản tấc đất tấc vàng, thứ gì cũng nhỏ, khó được rộng rãi nhưng rất có chiều sâu.

Lý Vân Sùng gọi hai phần ăn ở nhà hàng của khách sạn, Thành Vân không đói lắm, Lý Vân Sùng cũng quen ăn tối ít, kết quả hai phần thức ăn vốn đã ít ỏi lại còn dư hơn phân nửa.

“Em ngủ phòng trong đi.” – Sau khi cơm nước xong, Lý Vân Sùng nói với Thành Vân.

Thành Vân thấy ông không thay quần áo bèn hỏi: “Anh định đi ra ngoài à?”

“Ừ, anh đi ra ngoài một chuyến, một lát sẽ về, em mệt mỏi thì nghỉ ngơi trước đi.”

Thành Vân gật đầu: “Em ngủ trước đây. Ồ đúng rồi, ngày mai có thể ngủ nướng không?”

“Dĩ nhiên không được.” – Lý Vân Sùng dẩu môi – “Sáng sớm mai sẽ có người đến đón.”

Thành Vân nhún vai đi vào phòng. Cô nghĩ đến tình trạng sức khỏe của mình, cảm thấy dậy sớm dĩ nhiên là điều không tưởng, đèn đã tắt hết mới cầm lấy điện thoại di động trên đầu giường định đặt đồng hồ báo thức.

Đồng hồ báo thức…

Tay Thành Vân đặt trên màn hình điện thoại, trong mông lung không biết đang suy nghĩ điều gì. Một hồi lâu cô đặt điện thoại di động sang một bên, trở mình nằm sang bên kia giường.

…

Trong bóng tối có một đôi tay đang ve vuốt cô. Cổ, xương quai xanh, ngực… Hắn khẽ lên xuống mơn trớn làn da cô, khiến cả người cô nóng ran.

Hắn liếm ngực cô, nụ hoa bị hắn chạm phải trong nháy mắt đứng thẳng lên. Hắn như một đứa bé vùi mặt vào giữa ngực cô, cất tiếng rên rỉ.

Hơi thở cô càng lúc càng dồn dập. Đầu hắn từ từ di chuyển xuống phía

dưới, thở hổn hển giữa cánh hoa cô. Hắn mở hai chân cô ra, đầu lưỡi linh hoạt liếm tổ hoa, mật ngọt chảy ra…

Lên trên, lên trên một chút nữa…

Dường như hắn nghe được lời của cô, đầu lưỡi từ từ rê lên trên, mút vào đỉnh nhụy hoa…

Thành Vân hít sâu vào, choàng mở mắt. Tối đen như mực, yên lặng như tờ, tim Thành Vân vẫn đang đập dồn dập, cho dù trước mắt không có gì cả, ánh mắt cô vẫn mở lớn như cũ.

Cô trở mình, lấy di động đến. Trong nháy mắt màn hình sáng lên, Thành Vân không kìm được nheo mắt lại. Cô nhìn thời gian đang hiện trên đó… Ba giờ, lại là ba giờ.

Trong phòng rất yên tĩnh, Lý Vân Sùng đang ngủ say bên phòng ngoài. Thành Vân cảm thấy miệng hơi khô. Cô nhỏm dậy, đưa tay đến đèn đầu giường, suy nghĩ một chút lại không mở, lần mò trong bóng tối lấy bình nước ở đầu giường đến.

Uống nước xong, cô châm một điếu thuốc, lắng lặng ngồi tựa vào đầu giường. Là ai? Cô hờ hững nhớ lại gương mặt trong mộng kia.

Là ai… Đen như vậy còn có thể là ai nữa.

“Khốn kiếp!”

Trong đêm khuya Thành Vân mắng một câu.

Kết quả là không ngủ lại được. Lúc hơn sáu giờ, Thành Vân mới thiếp đi được một hồi, bảy giờ rưỡi đồng hồ báo thức lại vang lên. Cô tắt đồng hồ, cảm giác rõ ràng gần đây mình có khuynh hướng suy nhược tinh thần.

Lý Vân Sùng đã sửa soạn thỏa đáng trước cô. Thành Vân rửa mặt xong đi ra khỏi phòng đã nhìn thấy mấy bộ quần áo được bày trên giường ông.

Cô không nghỉ ngơi tốt, đầu óc cũng chậm lụt hơn ngày thường, nhìn hồi lâu mới hỏi Lý Vân Sùng: “Đây là gì?”

Lý Vân Sùng nói: “Anh mua tối qua, thay thử một bộ xem.”

Ông đặt vali sang bên cạnh: “Chọn một bộ đi, số còn lại bỏ vào vali anh.” – Thấy Thành Vân vẫn bất động lại nói – “Em đừng chê ánh mắt anh kém, cứ thử trước đi, nếu không thích thật thì đến Tokyo lại mua bộ khác.”

Ông hiểu lầm sự im lặng của cô là không hài lòng, thật ra thì chỉ là cô thiếu ngủ nên phản ứng chậm chạp mà thôi.

“Mặc bộ của em có được không?”

“Nếu em mặc một bộ đồ đàng hoàng thì anh cũng đâu cần buổi tối phải đi ra ngoài mua.”

Thành Vân nhún vai, tiện tay cầm một bộ vào phòng. Vừa bước vào đã thấy chiếc áo khoác khi nãy cô chuẩn bị mặc đang nằm trên giường. Cô dời mắt đi, bắt đầu thay quần áo.

Lý Vân Sùng nói chuyện khiêm tốn, gì mà chê ánh mắt kém, thật ra thì ông đã rất để tâm. Chắc hẳn lúc ông mua mấy bộ quần áo này thậm chí đã nghĩ đến phối với màu giày nữa kìa.

Một bộ đồ nữ đen trắng, cổ áo lông thú, đơn giản nhưng lại không mất đi vẻ tinh tế, mộc mạc lại khó che được vẻ tao nhã. Nếu cô im lặng không nói ngược lại sẽ có vài phần rụt rè của phụ nữ Nhật Bản.

Thành Vân đứng trước gương một hồi, thở dài, xõa mái tóc được cột tạm

xuống, vò nhẹ vài cái, rồi chải lại lần nữa. Cô bắt đầu sửa sang lại mái tóc bị chỉa, tỉ mỉ chải cho nó nằm xuống.

Mở túi ra, bên trong chỉ có mỹ phẩm đơn giản. Thành Vân thoa phấn, vẽ lông mày và tô thêm một lớp son. Soi gương lại, cô khẽ nhướng mày nhìn mình trong gương. Người phụ nữ trong gương có một khuôn mặt trắng muốt, áo đen tóc đen, mày đen mắt đen, còn có một đôi môi đỏ nhếch lên mang cảm giác cấm dục vô hình.

Như vậy rất thỏa đáng, còn ai dám nói ánh mắt Lý Vân Sùng kém chứ.

Cô mở cửa ra khỏi phòng, trong khoảnh khắc Lý Vân Sùng thấy cô, ánh mắt ông thay đổi, giống như tức thời tỏa ra ánh hào quang. Có điều ông là người rất thận trọng, cho dù là trầm trồ trước vẻ đẹp cũng chỉ là một cái chớp mắt.

Thành Vân đi đến: “Sao hả?”

Ông cười nói với Thành Vân: “Đẹp đến mức này anh cũng không biết phải nói gì.”

Thành Vân à một tiếng: “Người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân.”

Cô vỗ vỗ cổ áo lông thú: “Đều là nhờ hàng cao cấp của anh tôn lên.”

Lý Vân Sùng cười nhạt, ánh mắt rõ ràng không đồng ý với lời nói của cô, nhưng lại không nói gì nữa. Ông giơ tay lên, Thành Vân liếc nhìn. Ngay cả bao tay cũng là cùng một bộ, cô nhận lấy đôi bao tay màu đen viền lông thú kia mang vào.

“Đi thôi!” – Lý Vân Sùng nói.

Ngoài cửa đậu một chiếc xe, người đàn ông tên Matsubara mà cô miễn

cưỡng có thể nhớ được đang ngồi ở vị trí ghế lái phụ. Nhìn thấy Lý Vân Sùng, ông ta liền xuống xe chào hỏi.

Hai người bắt tay trò chuyện. Dáng vẻ Matsubara cũng gần năm mươi tuổi, ông ta không cao bằng Thành Vân, lại trông gầy nhom, mặc một bộ đồ vest mùa đông, mái tóc lưa thưa chải rất chỉnh tề.

Ông ta mang theo vẻ tự chủ đặc trưng của đàn ông Nhật Bản, trong sự quy củ lại lộ ra một tia thâm trầm. Tuy tướng mạo xấu xí nhưng lời nói, hành động của ông ta cũng không khó coi, ông ta không giống với tầng lớp lao động.

Sau khi Matsubara trò chuyện với Lý Vân Sùng xong, lại quay đầu chào Thành Vân. Ông ta không biết nói tiếng Trung, chỉ gọi một tiếng cô Thành trúc trắc, sau đó từ từ giơ một ngón cái lên với cô.

Thành Vân gật đầu với ông ta: “Cảm ơn!”

Matsubara khen cô xong, lại quay đầu đưa một ánh mắt đầy thâm ý của một người đàn ông từng trải với Lý Vân Sùng. Lý Vân Sùng xua xua tay, cười vỗ vai ông ta, hai người cùng nhau đi ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Tài xế tuổi tác khá lớn. Môi trường Nhật Bản rất tốt, phúc lợi cũng cao, tuổi thọ con người cũng dài, điều này khiến cho xã hội bị lão hóa nghiêm trọng, rất nhiều công việc đều là người trung niên và lão niên làm.

Suốt quãng đường Matsubara và Lý Vân Sùng trò chuyện không ngớt, Thành Vân ngồi hàng ghế sau mà buồn ngủ. Cô hoàn toàn chẳng hiểu hai người họ đang nói gì, cộng thêm mấy ngày qua thiếu ngủ, xe vừa chạy được một lúc đã không nhịn được gà gật.

Tay khẽ bị kéo, Thành Vân tỉnh táo tinh thần nhìn về phía Lý Vân Sùng.

“Hả?”

Lý Vân Sùng nhỏ giọng: “Mệt hả?”

Thành Vân gật đầu: “Hơi hơi.”

Lý Vân Sùng hạ lưng ghế xuống một chút: “Vậy thì ngủ một lát đi. Chút nữa đến nơi anh sẽ gọi em dậy.”

Sau khi Thành Vân nằm xuống, Lý Vân Sùng và Matsubara không trò chuyện nữa. Cô cảm giác mình ngủ không được bao lâu, lúc mở mắt ra thì đã đến Kyoto.

Thành Vân biết, đây là nơi trước kia Lý Vân Sùng đi học, cũng là thành phố ông thích nhất ở Nhật Bản. Cô chẳng hề biết gì về Nhật Bản, chút khái

niệm ít ỏi cũng đều từ Lý Vân Sùng mà ra. Lần đầu tiên ông dẫn cô đến Nhật là sáu năm trước, khi đó ông đưa cô đi một vòng nước Nhật, Thành Vân thích Tokyo, cảm thấy nơi đó náo nhiệt nhất và chơi đã nhất. Lý Vân Sùng chỉ cười cười nói cho cô biết: “Kyoto mới là tinh túy của Nhật.”

Lý Vân Sùng có một căn nhà ở Kyoto, không phải là dạng nhà lầu hiện đại mà là loại nhà truyền thống kiểu Nhật. Xe lái thẳng đến đó. Thành Vân không biết thường ngày Lý Vân Sùng cho ai đến đây dọn dẹp mà mỗi lần đến đều thấy không có lấy một hạt bụi.

Cửa kéo là màu nâu đỏ gỉ sét truyền thống, vào cửa là có thể thấy ngay đây là một căn nhà kiểu Nhật điển hình. Căn nhà gỗ thông suốt nhô cao trên mặt đất, gian phòng ngăn cách bằng cửa kéo.

Trong nhà rất ấm áp, họ đi vào gian phòng có một chiếc giường tatami rộng rãi. Bốn vách tường trong phòng được vẽ tranh thủy mặc, chính giữa phòng là một chiếc bàn thấp. Giữa bàn đặt một bình hoa bằng men Mai Tử Thanh (1), trong đó cắm một nhành hoa, trên nhành hoa là hai nụ hoa màu trắng nhạt đối xứng nhau.

(1) Loại men sứ Mai Tử Thanh có từ thời kỳ Nam Tống, còn lại trên đời cực ít.

Sắp đến trưa, ánh sáng ấm áp chiếu xuyên qua cửa lá sách bằng gỗ soi vào trong nhà. Cấu tạo cả căn phòng cực kỳ đơn giản nhưng vô cùng tinh xảo. Tinh xảo đến mức khiến người ta nảy sinh một cảm giác như bị giam cầm không thể hình dung.

Lý Vân Sùng và Matsubara ngồi quỳ trên tatami, Thành Vân thầm thả lỏng bắp chân, lúc định ngồi xuống thì Lý Vân Sùng vỗ vỗ tay cô.

“Em ngồi bình thường được rồi, ngồi như vậy em không chịu được đâu.”

http://tieulun.hopto.org

Nói xong, ông quay đầu nói một câu với Matsubara, Thành Vân nhìn bọn họ. Sau khi Lý Vân Sùng nói xong, Matsubara đưa tay về phía Thành Vân.

Lý Vân Sùng nói: “Ngồi đi, tự nhiên là được.”

Sau khi ngồi xuống, Lý Vân Sùng lại trò chuyện với Matsubara, vẻ mặt hai người thoải mái, thỉnh thoảng nói đến chủ đề thú vị liền cùng nhau bật cười.

Một lát sau, Thành Vân nghe thấy ngoài phòng có tiếng vang. Hai người bên cạnh ngừng nói chuyện nhìn ra cửa. Cửa kéo ra, hai cô gái ăn mặc lộng lẫy bước vào.

Đây không phải lần đầu tiên Thành Vân nhìn thấy Geisha, lần trước cách đây đã gần một năm rồi. Hai Geisha tuy vóc dáng thấp nhưng thân thể thướt tha, mặt bôi trắng bệch, được hai người đàn ông che dù hộ tống đi vào. Sau khi đi vào, họ vái chào người trong phòng, rồi người hộ tống rời đi. Bên ngoài lại có người bưng đến trà cụ, hai Geisha im lặng ngồi quỳ bắt đầu biểu diễn trà đạo.

Matsubara và Lý Vân Sùng lại tiếp tục trò chuyện. Bên trái là hai người đang tán gẫu, bên phải là geisha đang pha trà. Bên nào cũng đều nhàm chán như nhau.

Geisha pha trà xong liền dâng trà cho Matsubara và Lý Vân Sùng trước. Với khoảng cách nửa cánh tay, Thành Vân ngửi thấy mùi thơm đặc biệt trên người hai cô. Geisha dâng trà cho Lý Vân Sùng ngồi quay lưng về phía cô, Thành Vân nhìn thấy cả phần gáy cũng được bôi trắng bệch.

Lối phục sức của Geisha được biến đổi qua nhiều năm, nhưng đã định hình, vị trí cổ và sau lưng luôn lộ ra một khoảng lớn. Lý Vân Sùng từng giải thích với cô, bởi vì thông thường những người đàn ông cảm thấy lưng của

phụ nữ là nơi hấp dẫn nên geisha sẽ đánh phấn trắng nơi đó, hơn nữa còn để lộ ra.

Thành Vân chớp mắt, nhìn geisha dâng trà cho mình. Cô ta cúi đầu, trên mặt chẳng có vẻ gì, tay cô ta bưng chung trà rất ổn định, mỗi một động tác đều như đã trải qua trăm nghìn tôi luyện, chẳng có mảy may sai lầm.

Sau khi dâng trà xong, geisha ngồi quỳ bên cạnh không nhúc nhích, giống như là hai tượng người bằng gốm. Hai geisha này khác so với hai người lần trước cô đã thấy. Lần trước là buổi tối, geisha đến biểu diễn không phải là trà đạo mà là ca múa. Cô vẫn nhớ cảnh tượng lần trước. Họ mặc bộ kimono rườm rà màu trắng thật dầy, đồ trang sức tinh xảo, nó tương phản với màn đêm đen lạnh lẽo. Lúc khiêu vũ các cô đều cười, nhưng nụ cười lại khác với người thường, giống như họ đang sống trong thế giới của riêng mình vậy.

Lý Vân Sùng trò chuyện với Matsubara thật lâu, giữa chừng Matsubara đứng dậy đi vệ sinh, Lý Vân Sùng quay đầu nói với Thành Vân: “Chút nữa anh dẫn em đi thăm một người.”

“Ai?”

“Chút nữa em sẽ biết.”

“Hai người còn muốn trò chuyện bao lâu?”

“Sao vậy?”

“Em ra ngoài chờ được không?”

Lý Vân Sùng nói: “Tại sao lại phải ra ngoài? Bên ngoài rất lạnh đấy.”

“Không sao, em mặc nhiều mà.”

“Ngồi không yên à?”

“Chân tê cả rồi.”

Lý Vân Sùng nói: “Em xem hai cô kia đi, hai cô ấy quỳ lâu như vậy cũng không sao. Em ngồi thoải mái như thế còn nói tê chân.”

“Hai cô ấy đã luyện tập bao lâu rồi chứ!” – Thành Vân đứng lên, thừa dịp người đàn ông Nhật Bản kia chưa quay lại, cô làm vài động tác đứng lên ngồi xuống tại chỗ rồi kéo áo lại nói với Lý Vân Sùng – “Em đi ra ngoài, hai người nói chuyện xong rồi thì gọi em.”

“Đừng đi xa quá.”

“Không xa đâu, em đi hút điếu thuốc thôi.”

Thành Vân đi ra khỏi nhà, quay đầu lại một lần, hai geisha kia vẫn còn ngồi đó không nhúc nhích. Lần đầu tiên Thành Vân nhìn thấy hình ảnh này, cô hoài nghi chẳng lẽ mấy cô kia đã luyện được đến mức ngay cả mắt cũng không cần chớp ư?

Cô ở trong sân hút liên tiếp ba điếu thuốc, cuối cùng tinh thần mới tỉnh táo một chút. Thành Vân không rời khỏi sân, vì dù cô có muốn cũng không có sức để đi. Một lát sau Lý Vân Sùng đi ra gọi Thành Vân.

“Ăn cơm thôi, đói bụng chưa?”

Geisha đã rời đi, ba người họ đi đến gian phòng khác, trên bàn đã bày thức ăn sẵn. Món ăn tinh xảo, phân lượng rất ít. Có điều ít hay không không quan trọng, bởi vì bây giờ Thành Vân cũng chẳng có khẩu vị gì.

Ăn cơm xong, cuối cùng họ ra khỏi nhà. Ngồi vào xe, Lý Vân Sùng nói nhỏ với Thành Vân: “Chút nữa phải đi thăm chính là một người phụ nữ không tầm thường.”

http://tieulun.hopto.org

Matsubara ngồi ghế trước, chỉ dẫn tài xế lái xe đến một con đường nhỏ.

Thành Vân hỏi Lý Vân Sùng: “Có ý gì?”

Lý Vân Sùng cười nói: “Mới vừa rồi không phải em hỏi anh sẽ phải gặp người như thế nào sao? Anh cho em biết, đó là một người phụ nữ không tầm thường đâu.”

“Không tầm thường như thế nào?”

Lý Vân Sùng không trả lời, hỏi ngược lại Thành Vân: “Em thấy hai người geisha khi nãy ra sao?”

“Ra sao cái gì?”

“Cảm giác.”

Thành Vân hồi tưởng lại một chút: “Chắc là đã được huấn luyện rất lâu.”

Lý Vân Sùng xua xua tay, hờ hững nói: “Kém xa.”

Thành Vân im lặng, Lý Vân Sùng lại nói tiếp: “Hiện tại nghề geisha của Nhật Bản đã dần dần bị thương nghiệp hóa, rất nhiều người học nghề mới chỉ hai ba năm đã bắt đầu đi ra ngoài biểu diễn.”

“Người ta vì pha trà cho anh phải luyện ba năm, anh còn muốn sao nữa?”

Lý Vân Sùng cười khẩy một tiếng, nhìn về phía Thành Vân, tiếng nói trầm thấp: “Học bề ngoài thì dễ, học bên trong mới khó. Trên người các cô ấy đều thiếu hương vị.”

“Anh muốn hương vị thế nào?”

Lý Vân Sùng nhìn về phía trước nói: “Chút nữa anh dẫn em đi gặp người

phụ nữa kia, em thấy được sẽ hiểu ngay thôi.”

Thành Vân không nói thêm gì nữa.

Xe đậu tại một con đường nhỏ vắng vẻ, Thành Vân xuống xe, thấy con đường trải đá xanh kéo dài đến một căn nhà vườn nhỏ. Bên cạnh nhà trồng đủ loại cây, từng gốc được cắt tỉa ngay ngắn.

Thành Vân đi bên cạnh Lý Vân Sùng, Matsubara đi trước gõ cửa. Mở cửa ra là một bà lão, nhìn tuổi ít nhất đã hơn tám mươi. Chỉ thoáng chốc Thành Vân đã hiểu bà lão này chính là người phụ nữ mà Lý Vân Sùng nói đến.

Khuôn mặt bà có nếp nhăn, mặc bộ kimono truyền thống Nhật Bản, tóc vấn thành một búi nhỏ ở sau ót. Bà cười với khách đứng ngoài cửa. Thành Vân nhìn bà nở nụ cười bỗng nhiên cảm giác được một không khí bí hiểm.

Bà vái chào ba người khách, Matsubara nói với bà vài câu, bà đón họ vào nhà. Nhà bà không lớn như nhà Lý Vân Sùng, nhưng được thu dọn vô cùng sạch sẽ. Bà dẫn họ vào nhà, ngồi trên tatami pha trà cho họ.

Động tác rất thuần thục, Thành Vân nhớ đến hai cô gái geisha trẻ tuổi vừa rồi. Động tác của bà thành thạo hơn hai cô gái kia, dù là lúc giơ tay hay nhấc chân đều gần như đạt được cảnh giới linh hồn giao hòa.

Nhìn từng hành động của bà lão này, Thành Vân dường như đã hiểu được hương vị mà Lý Vân Sùng nói là gì rồi. Cô nheo mắt lại, thừa dịp Matsubara và bà lão geisha kia trò chuyện với nhau liền đứng dậy rời khỏi phòng.

Lý Vân Sùng đi theo cô ra ngoài.

“Sao không chào hỏi gì cả vậy? Người Nhật Bản rất chú ý điều này, đâu phải em không biết.”

Thành Vân châm một điếu thuốc, chẳng hề nói một câu.

Lý Vân Sùng ở bên cạnh cô nói: “Bà tên là Masako.”

Thành Vân thổi một hơi, khói thuốc nhanh chóng tan đi.

“Geisha hành nghề có một quy định bất thành văn. Trong lúc hành nghề, geisha không được yêu đương kết hôn, bởi vì muốn giữ sự thuần khiết cho nghề này. Cho nên phần lớn geisha mười mấy tuổi mới ra nghề, nhưng chỉ hai mươi mấy tuổi đã bỏ.”

Họ đứng trong đình viện, trời hơi âm u, ánh nắng yếu ớt chiếu xuyên qua rừng cây, soi lên đình viện một màu xanh xám.

“Thời gian ngắn ngủi như vậy thì có bồi dưỡng được cũng chỉ là một tầng rất mỏng, mấy cô gái kia không thể nào biết được nội hàm thật sự của nghề này.” – Lý Vân Sùng thản nhiên nói – “Nhưng mà Masako thì khác, bà dâng hiến cả đời cho nghề geisha, cho dù là lớn tuổi, nhưng khi có khách bà cũng không từ chối. Anh còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy bà, khi đó anh mới mười mấy tuổi, đang học trung học, bà đã gần năm mươi tuổi rồi. Lúc ấy anh vừa nhìn thấy bà đã bị cuốn hút, cho nên anh đã bảo Matsubara âm thầm giúp đỡ bà.”

Ánh mắt Thành Vân hờ hững nhìn về phía trước, im lặng nghe Lý Vân Sùng nói.

“Geisha khác với gái điếm, họ bán nghệ chứ không bán thân, Masako cả đời không kết hôn, không có bạn trai, nhưng bà vẫn đẹp như xưa. Đó là một vẻ quyến rũ lắng đọng, một vẻ đẹp chân chính của phụ nữ.”

Lúc Lý Vân Sùng miêu tả Masako, vẻ mặt bất giác mang theo một vẻ sùng kính và quý mến. Thành Vân liếc nhìn bỗng cười lên. Lý Vân Sùng quay đầu lại. Thành Vân gạt gạt tàn thuốc xuống nền đất sạch sẽ. Lý Vân

Sùng nhìn thấy cũng không ngăn cô lại, sự chú ý của ông tựa như đều đặt hết vào lời nói kế tiếp của Thành Vân.

“Đúng vậy đó.” – Thành Vân cười nói – “Thật sự bà ấy cười lên rất đẹp.”

Lý Vân Sùng nhìn cô, ông biết cô vẫn chưa nói hết.

“Có điều đây không phải là quyến rũ.” – Trong phút chốc, Thành Vân và Lý Vân Sùng nhìn thẳng vào nhau, cô nheo mắt lại, nói từng câu từng chữ – “Mà phải gọi là ma mị.”

Vẻ mặt Lý Vân Sùng lạnh tanh.

“Nếu quả thật chỉ bán nghệ thì cần gì mở cổ áo rộng như vậy?” – Thành Vân khẽ nghiêng đầu – “Geisha (2), Geisha, nói cho cùng không phải đều có một chữ “Kỹ” hay sao. Có lẽ điểm đặc biệt duy nhất là anh đã nói – Người Nhật Bản thích làm ra đồ đến mức độ tuyệt đối thôi.”

(2) Geisha tiếng Trung là nghệ kỹ. Thành Vân nhấn mạnh chữ “kỹ” ở đây với thâm ý là “nghệ kỹ” (Geisha) và “kỹ nữ” (gái điếm) đều là gái cả.

Cô hút xong ném tàn thuốc xuống đất, giẫm tắt nó.

“Em biết hương vị anh nói trên người bà ấy là gì rồi.”

Thành Vân nhìn ông, đôi mắt đen láy như nhìn tận vào nơi sâu nhất trong tâm hồn ông. Lý Vân Sùng không nhúc nhích. Người Thành Vân bỗng nhích lên trước, kề sát vào ông.

Cô ghé vào tai ông khẽ nói: “Anh có biết lúc con người động dục cũng sẽ có mùi hương không?”

Gió thổi qua nhưng trong vườn vẫn im ắng yên tĩnh như cũ. Lý Vân Sùng ngậm chặt môi.

“Em nói cho anh biết là có, nhất là phụ nữ. Có điều đến khi dục vọng được thỏa mãn thì sẽ mùi hương sẽ biến mất.” – Thành Vân mím môi như đang cười – “Nhưng Masako của anh thì khác, anh quay đầu nhìn bên kia đi…”

Lý Vân Sùng từ từ nhìn sang, khi nãy đi ra cửa vẫn chưa đóng, trong nhà Matsubara và Masako vừa nói vừa cười. Thành Vân như đang giải thích cho ông nghe một cảnh phim, khẽ nói:

“Anh xem căn phòng đó có phải rất ngay ngắn hay không? Bốn phương tám hướng nhìn giống như chiếc quan tài đóng kín vậy.” – Cô ghé vào lỗ tai ông nói khẽ – “Toàn bộ ham muốn cả đời này và hương vị của Masako đều bị nhốt trong chiếc quan tài kia không tan đi được. Khi các người tới, cảm thấy hương thơm đầy phòng, liền hút đi một chút giúp bà ấy. Nhưng sau khi các người rời khỏi thì bà ấy sẽ tỏa ra càng nhiều mùi hơn nữa.”

Cách đó không xa, dường như Masako nhận thấy được gì đó, bà quay đầu. Lúc nhìn thấy Lý Vân Sùng, bà thoáng nhướng lông mày đen sẫm lên. Bà biết hôm nay có khách quý đến, nên đã đặc biệt trang điểm. Trên gương mặt già nua tỏa ra nụ cười khao khát.

Thành Vân thẳng người lên nói: “Chờ các người đi hết, bản thân bà ấy còn phải ở trong chiếc quan tài này đợi chờ, bà ấy đợi cả đời, đến tận khi bị mùi vị này hun chết tươi mới thôi.”

Lý Vân Sùng quay đầu lại, quắc mắt nhìn Thành Vân.

“Em phải biết tôn trọng người khác!” – Tiếng nói Lý Vân Sùng trầm thấp, thậm chí là ác nghiệt – “Em còn dám nói bậy bạ thử xem!”

Thành Vân điềm nhiên nói tiếp: “Yêu cầu của mỗi người khác nhau, bà ấy muốn sống như vậy là chuyện của bà ấy, đúng là người ngoài không có tư

cách nói gì được.”

Trên gương mặt Lý Vân Sùng hơi đỏ, ông chậm rãi lắc đầu, thất vọng nói: “Thành Vân, em thua xa bà ấy. Bây giờ ngay cả một phần vạn của bà ấy em cũng không bằng.”

Thành Vân nghe lời ông nói, đồng ý khẽ gật đầu.

“Em vốn chẳng có tài nghệ gì, đâu phải là anh không biết.”

Matsubara ở phía xa gọi Lý Vân Sùng, Lý Vân Sùng quay đầu lại đáp một tiếng. Lúc quay lại, ông nói với Thành Vân: “Em đứng ở đây tự kiểm điểm kỹ lại những lời nói vô liêm sỉ kia cho anh.”

Thành Vân nhìn ông quay trở về phòng, cô quay đầu lại móc ra một điếu thuốc nữa. Cô nghĩ, những lời nói kia vô liêm sỉ sao? Dĩ nhiên là không.

Trong làn khói xám trắng, Thành Vân cảm giác đầu mình đau hơn. Có đôi khi cô thật muốn nói chuyện rõ ràng với Lý Vân Sùng, nhưng cô biết căn bản không thể nói được.

Mười hai năm rồi, ông giống như một bức tường đồng vách sắt, hoàn toàn không thể nói được.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Thành Vân biết Lý Vân Sùng nổi giận. Chuyện này có thể nhìn ra được từ việc sau khi đến Tokyo, Lý Vân Sùng không để ý, cứ mặc cho cô đi chơi đến nửa đêm. Từ sau cuộc nói chuyện trong đình viện kia, dường như họ rơi vào một cục diện bế tắc. Không phải là chiến tranh lạnh, chỉ là cục diện bế tắc thôi. Họ vẫn đi chung với nhau như bình thường, nhưng có một số việc ngấm ngầm làm thế nào cũng thấy không thuận lợi, suôn sẻ.

Lý Vân Sùng ở Tokyo hai ngày, Thành Vân và ông hoàn toàn tách biệt nhau. Thỉnh thoảng cô cảm thấy như vậy khá tốt, ít ra không cần phải đi theo ông gặp mặt mấy lão già kia.

Tokyo cũng là thành phố không có đêm, ban đêm nó không diêm dúa như ở Kyoto mà thêm phần hỗn loạn mê hoặc.

Ưu điểm khác ngoài chuyện không cần đi tụ họp với Lý Vân Sùng chính là Thành Vân có thể ngủ bù. Ngày hôm sau đến Tokyo, xế chiều Lý Vân Sùng ra ngoài, còn Thành Vân ngủ một giấc đến tận tám giờ tối mới tỉnh lại. Lý Vân Sùng còn chưa trở về, cô thấy hơi đói, đúng lúc tinh thần đầy đủ liền thay đồ đi ra ngoài.

Lý Vân Sùng chọn khách sạn tại Shinjuku, là khu thương mại nổi tiếng nhất Tokyo. Trời vừa tối là đèn đóm rực rỡ, người đi đầy trên phố. Thành Vân đi ngang qua một cửa hàng tiện lợi, cô vào bên trong mua một ổ bánh mì.

Cô vừa ăn bánh mì vừa đi dạo, vô tình đi đến một con đường dành riêng

cho người đi bộ. Cô ngước mắt nhìn thấy một biển hiệu lớn ở đầu đường. Đến Nhật Bản chơi có một ưu điểm là dù không biết tiếng Nhật cũng không đến nỗi mù đường, rất nhiều câu đều có thể đoán được mang máng. Đây là con đường Kabukicho.

"À…"

Ký ức Thành Vân lại hiện ra lần nữa. Cô đã đến nơi này rồi. Thành Vân nhớ đến gì đó, khóe môi nhoẻn cười. Cô vứt gói bánh mì đã ăn xong, đi sâu vào con đường.

Ở một nơi chú ý vệ sinh như Nhật Bản, con đường này được xem là dơ bẩn. Nhưng người đến đây cũng không hề chú ý nhiều đến rác rưởi dưới chân, dường như chính vì những thứ rác rưởi này mới khiến cho con đường trở nên như vậy.

Trên đường phần lớn là nam nữ thanh niên, ăn mặc tân thời, hai bên đủ kiểu quán bar và câu lạc bộ phong tình. Nhân viên trong quán đứng trước cửa chào mời khách.

Đâu đâu cũng thấy được nam nam nữ nữ ăn mặc nghiêm chỉnh đứng trên đường. Bọn họ không di chuyển, nhưng ánh mắt thì liếc nhìn người đi đường qua lại, gặp được người khách cảm thấy có thể lôi kéo được mới bước đến chào hỏi.

Ánh đèn cửa hiệu trên đường đều rất chói mắt, đa phần đều chọn màu nổi bật. Nếu như gặp phải một cửa hàng như vậy ở con đường khác, có lẽ sẽ cảm thấy rất mất đẳng cấp, nhưng ở đây thì khác. Tất cả quán ở đây đều như vậy, trong cảnh muôn màu rực rỡ lại tạo nên một kiểu hài hòa kỳ lạ, giống như lũ quỷ nhảy múa dưới bầu trời đêm tối tăm.

Thành Vân đi một hồi mới dừng chân dưới một tấm bảng lớn. Đó là một

tấm bảng treo rất cao, ánh đèn màu trắng, trên đó có hai dãy hình gồm hai mươi người đàn ông.

Tấm bảng rất lớn, xem ra làm tốn không ít công sức. Bên dưới mỗi tấm ảnh chân dung đàn ông đều viết mấy hàng chữ, dường như là giới thiệu. Trên cùng tấm bảng có một hàng chữ đánh máy, Thành Vân nhận ra được phần sau, là bảng xếp hạng, hàng chữ tiếng Anh đằng trước hình như là tên của quán.

Truyền thống này vẫn không thay đổi. Mấy năm trước Thành Vân đi qua đây cũng thấy tấm bảng thế này. Đây là bảng quảng cáo của quán Ngưu Lang (1), hình trên đó đều là nhân viên của quán.

(1) Quán Ngưu Lang: quán bar, hộp đêm có những chàng trai tiếp rượu cho khách, có nhiều người cũng kiêm luôn cả công việc mại dâm.

Bỗng nhiên phía sau có người cất tiếng nói, Thành Vân quay đầu lại, một chàng trai người Nhật trẻ tuổi đứng sau lưng cô, gương mặt tươi cười. Cậu ta mặc một bộ trang phục bình thường, chiếc cổ thon thả, tóc nhuộm vàng, xịt keo giữ kiểu. Dáng người cậu ta khá gầy, mặc chiếc áo khoác mùa đông lộ ra xương quai xanh.

Thành Vân mang giày cao gót vẫn thấp hơn cậu ta một chút. Cậu ta lại nói thêm một câu, Thành Vân mới đáp lại: “Nghe không hiểu.”

Cậu trai trẻ tuổi sửng sốt ặc một tiếng, ngón tay gãi cằm giống như đang suy nghĩ điều gì.

Thành Vân đứng đó nhìn cậu ta, bỗng cậu ta à lên một tiếng, phát âm không chuẩn nói: “Chinese?”

Trình độ tiếng Anh của Thành Vân có tệ đến mấy cũng có thể hiểu được từ này, cô gật đầu với cậu trai trẻ. Cậu trai trẻ bừng tỉnh, à lên một tiếng. Cậu

ta chỉ vào tấm bảng Thành Vân mới vừa xem, lại chỉ chỉ vào Thành Vân, vất vả nói: “You like it?”

Thành Vân hiểu ý của cậu ta, thản nhiên cười. Cậu trai thấy cô cười thì cũng cười theo, cậu ta thử kéo tay Thành Vân, chỉ về đối diện con đường: “Follow me.”

Thành Vân đi theo cậu đến cửa quán, cậu thanh niên mời cô vào. Cô ngẩng đầu, nhìn thấy biển hiệu của quán, bên trên chính là dòng chữ Anh Văn mới vừa thấy khi nãy. Biển hiệu màu hồng rất mơ mộng, có điều không phải là loại hồng phấn công chúa barbie, mà là loại hồng phấn rẻ tiền đậm đặc chói mắt. Giống như tinh luyện từ cõi mơ của công chúa.

Cậu trai trẻ tuổi mang vẻ mong đợi nhìn cô, Thành Vân không nói thêm gì, đẩy cửa ra bước vào.

Lúc mới vừa đi vào, hai bên cửa đều là hoa tươi, phần lớn là do khách tặng. Có lẵng hoa còn trưng thêm hình, viết rất nhiều lời chúc.

Quang cảnh nơi đây giống với quán bar, chia ra bên trong và bên ngoài. Thành Vân đã có kinh nghiệm từ trước, mới vừa vào đã chỉ phòng trong, cậu trai trẻ hiểu rõ liền dẫn cô đi vào một phòng bao.

Căn phòng riêng rất rộng, ghế salon da màu đen, vách tường treo kệ thủy tinh màu tối, trong kệ trưng nhiều loại rượu tây. Xung quanh ốp bể cá kiểu kín, trong bể lấp lánh đèn màu mộng ảo, đủ loại cá nhàn nhã bơi qua bơi lại.

Thành Vân ngồi xuống ghế salon, cậu trai trẻ tuổi nói với cô vài câu. Cô nhìn vẻ mặt cậu, đoán ý đại khái là muốn bảo cô chờ một chút.

Sau khi cậu trai trẻ đi ra ngoài, một lát sau một người đàn ông khác bước vào. Tuổi tác anh ta hơi lớn một chút, tóc kiểu đầu đinh tròn, để một chòm râu nhỏ, vừa vào đã cúi chào Thành Vân.

“Chào cô.”

Thành Vân khẽ nhướng mày.

Người đàn ông tự giới thiệu: “Tôi tên là Fujii, từng sống tại Trung Quốc, tôi có thể nói tiếng Trung.”

“À.” – Thành Vân cười cười – “Phạm vi nghiệp vụ của các anh rộng nhỉ!”

Fujii rất rành tiếng Trung: ” Quán cũng hay có khách Trung Quốc đến.”

Fujii vừa nói vừa đưa cho Thành Vân một chiếc máy. Nó không lớn, hơi dầy hơn máy tính bảng một chút, trên màn ảnh là Logo của quán. Anh ta nhấn một cái giúp Thành Vân, màn ảnh hiện ra một giao diện khá giống với tấm bảng ngoài cửa, có điều ở đây cặn kẽ hơn.

So sánh với phụ nữ Trung Quốc bảo thủ, phụ nữ Nhật Bản đa phần cởi mở hơn, trình độ nhận thức của bản thân cũng cao, rất biết tiêu xài cho mình. Có điều theo thời gian trôi qua, thời đại chuyển biến, rất nhiều quan niệm của phụ nữ Trung Quốc cũng khá khác so với trước đây.

Thành Vân vừa tiện tay lướt trên màn ảnh vừa hỏi Fujii: “Chỗ anh có rất nhiều khách Trung Quốc sao?”

Fujii nói: “Vào mùa du lịch thì đúng là vậy.”

Thật ra thì quán Ngưu Lang không phải giống với những gì người ngoài đã nghĩ, cứ đi vào đây là mại dâm. Rất nhiều phụ nữ chẳng qua là tìm thư giãn nhất thời, giống như đàn ông tìm nữ phục vụ tiếp rượu vậy, chỉ là ở đây thay đổi thành nam phục vụ thôi.

Mà phần lớn tiền hoa hồng của nhân viên quán được trích đều nhờ vào việc bán rượu, rượu nơi này cũng chẳng rẻ, dĩ nhiên là cũng có mại dâm.

Ngưu Lang của Nhật thật sự xem công việc của mình thành một loại hình chuyên nghiệp, phục vụ vô cùng chú ý.

Thành Vân lướt qua lướt lại, mấy anh chàng xếp hạng đầu nhìn cũng được, phía sau chỉ lướt qua thôi. Cô tùy tiện chọn vài người, lúc vừa định đặt chiếc máy xuống, hình kế tiếp chợt xuất hiện. Người này không đẹp lắm, chỉ là kẻ có cơ bắp, nước da màu nâu ngăm ngăm.

Thành Vân khựng tay lại, Fujii ở bên cạnh hỏi: “Vị này có cần không?”

Thành Vân đặt chiếc máy xuống lắc đầu: “Không cần.”

Đêm đó, Thành Vân tiêu xài ở quán này hơn một triệu yên Nhật, đại khái là sáu mươi nghìn nhân dân tệ. Nếu đi một người, mức chi này đã coi như không tệ, mấy nhân viên quán rất vui mừng, hăng hái chơi rất nhiều trò. Tuy bất đồng ngôn ngữ nhưng cũng tận sức khiến Thành Vân vui vẻ.

Fujii là người duy nhất có thể trò chuyện với Thành Vân, nói cả đêm đến cổ họng cũng khản đi. Chuyện này có một phần là do tính chuyên nghiệp, một phần khác là do cá nhân Thành Vân.

Càng uống không khí trong phòng càng náo nhiệt, đồng thời cũng mơ hồ tỏa ra một hương vị mê loạn. Có mấy chàng trai ngồi bên cạnh Thành Vân, hoặc là dùng ánh mắt, hoặc là khẽ đụng chạm ám chỉ Thành Vân điều gì đó. Trong đó có một chàng trai còn nhỏ tuổi choàng vai cô làm nũng, Thành Vân nghe giọng điệu yếu ớt kia cười đến thở không nổi.

Fujii lén hỏi cô có cần những dịch vụ khác không, Thành Vân rít một hơi thuốc lắc đầu. Khoảng mười một giờ, Thành Vân rời khỏi quán. Lúc gần đi, Fujii đưa danh thiếp của mình cho cô.

“Nếu cần, xin hoan nghênh quý khách đến nữa.”

http://tieulun.hopto.org

Thành Vân hít thở không khí lạnh bên ngoài, xua đi hơi men, nói: “Được.”

Rời khỏi quán, vừa rẽ vào khúc quanh, cô liền tiện tay vứt danh thiếp đi. Sắp đến nửa đêm nhưng đường phố Tokyo vẫn đông đúc người qua lại, đèn đuốc sáng rỡ. Thành Vân trở về khách sạn, vừa mở cửa ra liền phát hiện trong phòng tối đen như mực.

Thành Vân bĩu môi, Lý Vân Sùng cũng hiếm khi tụ họp về trễ thế này. Cô mở đèn lên, vừa quay đầu đã giật nảy cả mình. Lý Vân Sùng ngồi trên ghế salon trong phòng khách, thản nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ. Thành Vân trở tay đóng cửa lại, im lặng đi vào nhà vệ sinh rửa mặt. Trong gương khóe mắt cô hằn tia máu, cô lật mí mắt lên nhìn cho kỹ, đáy mắt cũng hơi đỏ. Thành Vân vươn vai cột tóc lên.

Lúc đi ra Lý Vân Sùng vẫn mang dáng vẻ vừa rồi, chẳng mảy may nhúc nhích. Trước cửa sổ khách sạn có một chiếc bàn tròn thủy tinh nhỏ, hai bên là hai chiếc ghế salon. Thành Vân đi đến ngồi đối diện Lý Vân Sùng, cô lấy một điếu thuốc ra, tiện tay cầm bật lửa trên bàn lên châm thuốc.

“Nói chuyện một chút đi.” – Cô nói.

Ánh mắt Lý Vân Sùng nhìn thành phố ngoài cửa kiếng, ở nơi đất khách quê người, ban đêm dường như lạnh lẽo hơn bình thường. Ông chẳng nói một câu, Thành Vân từ từ nhả khói ra, khẽ nói:

“Anh về lúc mấy giờ, ngồi đây bao lâu rồi?”

An tĩnh hồi lâu, Lý Vân Sùng mới từ từ liếc mắt qua, khẽ cười một tiếng.

Thành Vân giương mắt: “Anh đừng như vậy.”

Lý Vân Sùng nói: “Như thế nào?”

Ngón tay thon dài của Thành Vân cầm điếu thuốc, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cô đưa hàm răng qua lại giống như đang cử động cắm, suy nghĩ hồi lâu mới quay đầu lại. Cô chân thành nói từ nội tâm: “Lý Vân Sùng, không cần thiết đâu.”

“Không cần thiết cái gì?”

“Lần này anh chạy đến Nhật Bản, cho em xem những thứ này, nói những lời này, đều không cần thiết.”

Lý Vân Sùng khẽ nghiêng đầu, giống như muốn nghe tỉ mỉ lời nói của Thành Vân.

“Em là hạng người gì, mười hai năm trước anh đã biết.” – Thành Vân nhìn ông, lắng lặng nói.

Lý Vân Sùng thong thả nói: “Người sở dĩ là người cũng bởi vì biết học tập.”

“Em là một kẻ bỏ dở trung học, anh trông cậy em có thể học hiểu được điều gì?”

Lý Vân Sùng lắng lặng nhìn cô, lần lữa nói: “Có lẽ những chuyện từng trải qua lúc nhỏ thật sự sẽ ảnh hưởng em rất nhiều. Có điều không sao…”

Ông vừa nói vừa chống lên hai đầu gối, từ từ đứng dậy đi đến bên cạnh Thành Vân, tay vuốt tóc cô từng cái một.

“Em không hiểu anh sẽ từ từ dạy cho em. Mười năm học không được thì hai mươi năm, chắc chắn có một ngày sẽ hiểu.”

Thành Vân yên lặng ngồi đó.

“Tiểu Vân, em phải nhớ mọi việc tốt quá hóa dở, người thật sự chín chắn

là ở chỗ biết khắc chế. Anh ở bên cạnh em, sau này em sẽ chỉ có thêm càng ngày càng nhiều. Anh hi vọng đến cuối cùng em có thể tìm được thứ thật sự đáng giá mà kiên trì trong những thứ này, chứkhông phải là ôm ấp dục vọng thấp kém nhất thời rồi chần chừ giãy giụa."

Ông từ từ ôm lấy Thành Vân, nhìn làn khói chậm rãi bay lượn trước mặt cô nói: "Cho đến lúc đó em mới được xem là có thể thật sự đứng bên cạnh anh."

Ngoài cửa sổ ánh đèn muôn màu, Thành Vân hờ hững rít một hơi thuốc nói: "Lý Vân Sùng, chuyện không phức tạp như vậy, anh chỉ là…"

"Tiểu Vân!"

Lời Thành Vân nói bị ngắt đi, cô nhìn chằm chằm một chỗ hư vô trong phòng, khẽ nói: "Anh Sùng, anh đừng hành động điên rồ."

Gương mặt bị nhẹ nhàng gõ một cái, Lý Vân Sùng giống như trừng phạt đứa trẻ bướng bỉnh: "Đã nói đừng gọi anh như vậy."

Ông cười ha ha hai tiếng trên đỉnh đầu cô, lại nói: "Em vẫn còn quá trẻ, chúng ta từ từ tiến đến thôi!"

Giọng điệu của ông giống như lúc trước, mãi mãi ôn hòa, bình thản và nắm chắc đại cục. Thành Vân không biết phải nói gì. Lý Vân Sùng buông tay ra nói:

"Tắm rửa rồi ngủ một giấc thật ngon đi. Ngày mai về nước."

Nói xong ông đi về phòng. Một mình Thành Vân ngồi trong phòng khách, thuốc đã hút hết, đầu thuốc lá của cô đã dụi tắt trong gạt tàn, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ thở ra một hơi thật dài.

Đã sớm biết rằng không nói được. Ông tường đồng vách sắt, hoàn toàn không nói được.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Trở về Bắc Kinh, vừa xuống máy bay Thành Vân đã nói với Lý Vân Sùng: “Hai ngày nay em muốn ở nhà nghỉ ngơi.”

Lý Vân Sùng chỉ gật đầu, tùy theo cô. Ông không dặn dò gì, cũng không bảo cô đến nhà ông ở. Mười hai năm rồi, cách thức của họ đã định hình, họ đều biết vào những lúc này hai người ở bên cạnh nhau sẽ rất khó chung sống hòa bình. Ngược lại tách nhau ra một thời gian, song phương đều tỉnh táo lại một chút mới là thượng sách.

Tào Khải đến đón Lý Vân Sùng, lúc lên xe Tào Khải phát hiện không thấy bóng dáng Thành Vân đâu liền hỏi. Lý Vân Sùng nói cho anh ta biết Thành Vân có việc đi trước.

“Chị Thành bận à?” – Tào Khải vừa lái xe vừa hỏi.

Lý Vân Sùng ngồi ở hàng ghế sau, vẻ mặt lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tào Khải liếc nhìn qua kính chiếu hậu, nói: “Lý tổng, Nhật Bản thế nào ạ? Chơi có vui không?”

Cột điện chợt thoáng qua rồi biến mất bên ngoài cửa sổ, sắc mặt Lý Vân Sùng mờ tối không rõ.

“Chẳng có thu hoạch gì cả.” – Lý Vân Sùng hờ hững nói.

Tào Khải sửng sốt, một câu nói của Lý Vân Sùng đã khiến cho không khí

của cuộc nói chuyện thay đổi. Thái độ Tào Khải nghiêm túc, hơi ngồi thẳng người, chờ lời nói tiếp theo của Lý Vân Sùng. Lý Vân Sùng yên tĩnh một hồi, bỗng hỏi một câu không cần đáp trả.

“Tào Khải, cậu biết loài chim nào khó nuôi nhất không?”

Tào Khải không biết rốt cuộc Lý Vân Sùng có ý gì, anh ta không tùy tiện tiếp lời, chỉ nói: “Chuyện này… Em đâu có nuôi chim, không rõ lắm ạ.”

Anh ta thử đoán: “Có phải là loại chim quá hoang dã nên khó nuôi không ạ?”

“Không.” – Lý Vân Sùng cười nói – “Đa số mọi người sẽ cho rằng như vậy, cảm thấy chim rừng là khó thuần phục nhất, thật ra thì nói vậy không chính xác lắm. Nói cho kỹ phải là chim nhặt được ngoài đường mới là khó thuần phục nhất.”

Tào Khải hiểu được ẩn ý trong lời nói của Lý Vân Sùng.

“Mỗi loài chim đều có bản tính của mình, nhưng chỉ cần tốn công nuôi đúng, thuần hóa nó từ nhỏ cũng có thể thành công. Chỉ có những con chim nhặt được giữa đường, rất nhiều thói quen lúc trước đã định hình, muốn thay đổi phải phí rất nhiều công sức và thời gian.”

Lý Vân Sùng nhìn đăm đăm cảnh sắc ngoài cửa sổ, giọng nói hơi mỏi mệt: “Lúc trước càng sống hoang đàng, sau khi nhặt được lại càng khó dạy dỗ.”

Tào Khải hiểu ý của Lý Vân Sùng, tay nắm vô lăng từ từ siết chặt, lắng nghe tỉ mỉ, cũng không dám xen lời. Nhìn bên ngoài một hồi, dường như Lý Vân Sùng rơi vào trầm tư, từ từ nhắm mắt lại.

Thành Vân về đến nhà đã hơn mười một giờ trưa, sau khi cô tắm rửa sạch

sẽ cảm thấy hơi khát liền lấy một chai bia trong tủ lạnh ra, cắn răng khui nắp chai bắt đầu uống.

Tu một hơi cạn cả chai, Thành Vân đặt chai bia xuống, ợ lên. Cô ngồi bên giường, ánh nắng theo cửa kiếng chiếu vào sàn nhà trống trải. Trong nhà im ắng, cô đặt chai bia qua một bên, quay người lại đi về phía tủ lạnh. Lần này cô lấy hết số bia còn lại ra. Cô uống hết chai này đến chai khác, lúc uống đến chai thứ sáu, cô đã say.

Đây vốn không phải là tửu lượng bình thường của Thành Vân, nhưng lần này cô uống quá nhanh, cộng thêm chuyến đi mệt nhọc nên khiến cô dễ say hơn. Cô cần chính là lúc như thế này, Thành Vân ngáp một cái ngã mình nằm vật xuống giường. Hai tiếng sau cô bị cơn đau dạ dày đánh thức.

Đi đường mệt mỏi cộng thêm bụng đói uống sáu chai bia lạnh, dù Thành Vân được làm bằng sắt cũng không chịu nổi. Bình thường cô rất hiếm khi bị đau dạ dày, số lần ít ỏi đó đều do uống rượu mà ra.

“Mẹ kiếp…!”

Thành Vân cau mày bò xuống giường. Lúc xuống đất cô choáng váng đầu óc, thân thể lảo đảo ngã ngồi trên mặt đất. Cô ôm đầu, hòa hoãn một hồi, mới ôm bụng đi vào nhà vệ sinh.

Thành Vân lật nắp bồn cầu lên bắt đầu nôn mửa. Cô không ăn gì, dạ dày trống rỗng, nôn ra đều là nước chua. Dù như vậy, sau khi nôn xong cũng cảm thấy thoải mái hơn khi nãy nhiều. Thành Vân xả nước, đi đến bên cạnh bồn rửa mặt súc miệng. Trong lúc vô tình ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy mình trong gương.

Tóc xõa rũ rượi, sắc mặt tái nhợt, mắt đầy tia máu. Sau khi tẩy đi lớp trang điểm, nếp nhăn mảnh nơi khóe mắt cũng thấy rõ hơn. Cô nhìn hồi lâu

giống như không biết mình là ai.

Hiện tại mấy giờ rồi? Hai hay ba giờ?…

Thành Vân lắc lắc đầu, trở về phòng ngủ nằm dài trên giường một lần nữa. Cô cảm giác mình phải gọi thức ăn đến, nếu không sẽ không kiên trì nổi qua hai ngày. Cô trở mình, lấy điện thoại di động từ dưới gối ra, mở danh sách cuộc gọi bắt đầu tìm số điện thoại giao thức ăn.

Tìm rất lâu nhưng cuối cùng ánh mắt Thành Vân không dừng lại ở số điện thoại giao thức ăn. Khác với lúc trước, bây giờ số điện thoại của anh trong danh bạ của cô đã không còn là một dãy số nữa, anh đã có tên riêng của mình. Thành Vân đã lưu tên anh là Chu Lão Hắc, một cái tên sặc mùi nhà quê.

Lần trước gặp anh là lúc nào? Có phải là buổi sáng trước khi đi Nhật không? Hay là tối đó chỉ là mơ…

Anh đi chưa hay vẫn còn ở đây?

Thành Vân kéo gối ra khỏi đầu, che lên mặt mình, đồng thời cô cũng nhấn vào nút gọi đi. Điện thoại được bắt máy.

“Alo?”

Trong điện thoại có tiếng gió, cũng có tiếng còi xe hơi và tiếng người đi đường. Âm thanh hỗn tạp bên chỗ anh tương phản rõ rệt với vẻ lặng ngắt như tờ bên chỗ Thành Vân.

“Thành Vân?” – Tiếng nói của anh giống như một tảng đá chìm sâu xuống tận đáy của thế giới huyên náo. Chu Đông Nam thở ra khí lạnh – “Em về rồi à?”

Thành Vân ừ. Chu Đông Nam bất chợt hỏi cô: “Em sao vậy?”

Thành Vân không hiểu, cô nghi ngờ một hồi mới kịp nhận ra mặt cô vẫn còn giấu dưới gối. Điều này khiến cho tiếng nói của cô nghe rất bí hơi. Cô lấy gối ra, nói với Chu Đông Nam: “Không sao.”

Điện thoại yên tĩnh một hồi, Chu Đông Nam lại nói: “Em làm sao vậy?”

“…” – Thành Vân không biết rằng anh đang tìm chuyện để nói hay là anh thật sự phát giác ra điều gì. Cô gối tay mình ra sau đầu nói – “Hơi buồn nôn.”

“Buồn nôn? Sao lại buồn nôn?”

Thành Vân ờ một tiếng: “… Cũng không sao cả.”

“Ăn nhầm đồ bậy bạ à?”

Thành Vân quay người nhìn ra ngoài cửa sổ. Chu Đông Nam hỏi lần nữa, Thành Vân mới nói: “Không có, để bụng đói mà uống chút bia lạnh thôi.”

“À.”

Đến phiên Thành Vân không biết mình muốn nói gì với Chu Đông Nam. Im lặng tẻ nhạt một hồi, cô quyết định dứt khoát cúp điện thoại. Lúc định cúp máy, Chu Đông Nam bỗng cất lời.

“Tôi đưa đồ ăn đến cho em, em ở nhà chờ đi. Em muốn ăn gì, vẫn là địa chỉ lần trước hả?”

“…” – Thành Vân im lặng nghe Chu Đông Nam nói xong mới khẽ nói – “Không phải.”

“Không phải cái gì?”

“Không phải địa chỉ lần trước.”

Lúc này đến phiên Chu Đông Nam sững sờ. Ngón tay Thành Vân mân mê mép chăn, một lát sau Chu Đông Nam mới cất lời: “Em có nhà riêng của mình, ông ta không phải chồng em.”

Thành Vân không mân mê chăn nữa, cô cười khẩy một tiếng.

“Nhà em ở đâu?”

Bất kể đoán được điều gì, giọng nói Chu Đông Nam vẫn như cũ. Thành Vân không nói.

Chu Đông Nam rất kiên nhẫn: “Hả? Ở đâu?”

Thành Vân hít sâu vào một hơi, nói cho anh biết địa chỉ của mình.

“Muốn ăn gì?” – Anh lại hỏi.

Thành Vân chăm chú nhìn con đường bên ngoài, ánh nắng có chút chói mắt, trong nhà không mở điều hòa, chỉ dựa vào nắng ấm nên hơi lạnh. Suy nghĩ của Thành Vân có chút chậm chạp, Chu Đông Nam cũng không thúc giục.

Một lát sau, Thành Vân từ từ nói: “Muốn ăn mì ăn liền.”

Chu Đông Nam ừ: “Ăn vị gì?”

“… Bò kho.”

“Chờ tôi.”

Chờ tôi. Thành Vân đặt điện thoại xuống, n che tay lên mặt mình, hít thở thật sâu. Cô không muốn nghĩ sâu xa chuyện gì, cô dốc hết toàn lực khiến

cho đầu óc chỉ nghĩ đến phạm vi món mì ăn liền bò kho kia thôi.

Chu Đông Nam đến nhanh hơn Thành Vân dự tính, lúc chuông cửa vang lên, Thành Vân còn đang nằm trên giường. Chu Đông Nam vẫn chỉ để lộ ra đôi mắt, cả người mặc kín từ trên xuống dưới. Nhìn lại Thành Vân, cô chỉ mặc bộ đồ ngủ. Chỉ ngăn cách bởi một cánh cửa, nhưng hai người giống như sống ở hai mùa khác nhau.

Hơi lạnh trên người Chu Đông Nam khiến Thành Vân không nhịn được lui về sau một bước. Anh đi theo vừa chui vào nhà vừa nói: “Đóng cửa, lạnh.”

Thành Vân thấy trong tay anh xách hai chiếc túi nylon, bên trong không giống đựng mì ăn liền.

“Mì ăn liền đâu?”

Chu Đông Nam không nói lời nào, nhìn nhìn trong nhà.

“Đây là nhà em à?”

Thành Vân nhìn anh chằm chằm: “Mì ăn liền đâu?”

Nhà Thành Vân quá lớn lại trống trải, quét mắt một vòng đã cơ bản đã thấy hết toàn bộ. Chu Đông Nam chuyển mắt lại nhìn Thành Vân: “Em ở một mình.”

Thành Vân khoanh tay: “Ở mấy người anh không nhìn ra hả?”

Chu Đông Nam gật gật đầu, cởi giày ra, thay dép, xách túi nylon đi vào trong.

Thành Vân bị dáng vẻ tự nhiên của anh dọa, đến tận khi anh quay đầu hỏi cô phòng bếp ở đâu cô mới kịp phản ứng.

http://tieulun.hopto.org

“Anh muốn làm gì?”

“Nấu ăn.”

“Nấu ăn?” – Thành Vân trợn mắt nhìn anh – “Mì ăn liền của tôi đâu?”

Chu Đông Nam quay đầu đi vào trong nhà.

“Này…!”

Thành Vân kêu lên một tiếng, Chu Đông Nam đã tìm được phòng bếp đi vào, Thành Vân đi theo. Chu Đông Nam đụng cái này, chạm cái kia trong phòng bếp. Cuối cùng anh vặn vòi nước, đưa tay vào.

“Em mới dọn đến sao?” – Anh hỏi.

Thành Vân tựa vào cửa cười lạnh.

Chu Đông Nam liếc nhìn cô: “Em đi mặc quần áo đi.”

“Rốt cuộc anh đến đây làm gì?”

“Nấu ăn.” – Vẫn là câu trả lời khi nãy.

Thành Vân mím môi nhìn anh chằm chằm. Chu Đông Nam vẩy nước trên tay xong, quay đầu nói với cô: “Em chờ tôi một chút, tôi đi mua thêm đồ, nhà em thiếu nhiều quá.”

Lúc Chu Đông Nam đi ngang qua, Thành Vân kéo cánh tay anh lại. Chu Đông Nam nghiêng đầu:

“Hả?”

Khoảng cách bọn họ rất gần, cơ thể đàn ông rắn chắc đứng trước cơ thể

mỏng manh của Thành Vân đang mặc bộ đồ ngủ trông có vẻ rất cường tráng. Cô ngước mắt nhìn anh, gương mặt Chu Đông Nam mang vẻ ngu ngơ.

“Sao vậy?” – Anh lại hỏi.

Thành Vân khẽ thở dài một cái, buông tay ra: “Chờ một chút, tôi đi ra ngoài với anh.”

“Em đi ra ngoài làm gì?”

“Chẳng lẽ tôi không có gì cần mua à?”

Thành Vân trở về phòng thay quần áo, cùng đi ra ngoài với Chu Đông Nam. Bên cạnh khu nhà có một siêu thị loại nhỏ, đồ không nhiều nhưng đủ để nấu bát mì. Chu Đông Nam đi lấy dầu ăn và đồ gia vị. Thành Vân thì đi đi lại lại trước một dãy kệ khác.

Cô tính tiền ra khỏi siêu thị trước, một lát sau Chu Đông Nam đi ra: “Mua xong rồi, đi thôi.”

Về nhà lần nữa, Chu Đông Nam vào bếp nấu món mì bò kho của anh, còn Thành Vân thì nằm trên giường chơi điện thoại di động. Hai mươi mấy phút sau, Chu Đông Nam bưng hai bát mì đi ra. Anh nhìn một vòng, cuối cùng phát hiện trong nhà chỉ có chiếc bàn tròn thủy tinh bên cạnh cửa sổ. Lúc đi đến anh đá phải thứ gì đó, Chu Đông Nam cúi đầu nhìn thấy một đống chai bia nằm ngổn ngang trên đất. Anh quay đầu nhìn Thành Vân một cái, cô gái trên giường vẫn không phát hiện ra, còn đang chơi điện thoại di động.

Chu Đông Nam gọi Thành Vân: “Ăn thôi.”

Lúc này Thành Vân mới lười biếng bò dậy. Chu Đông Nam cởi áo khoác, Thành Vân nhìn chiếc áo thun có nón màu xám kia nói: “Anh mặc một bộ đồ cho đến chết hả?”

“Không có, hôm qua mới thay.”

Anh đưa đũa cho Thành Vân, bản thân cúi đầu ăn trước. Khách quan mà nói, mì nấu không tệ, thịt bò vừa miệng, bên trên còn bỏ rau thơm, rất có phong cách của quán ăn. Chỉ có điều là số lượng quá nhiều, đầy vun cả bát, nước lèo gần tràn ra ngoài.

Thành Vân chỉ vào mì nói: “Nếu mà anh mở quán ăn thì chỉ có chờ lỗ vốn mà chết thôi.”

Chu Đông Nam cầm đũa gắp mì: “Cũng đâu định mở quán mì.”

Theo phản xạ Thành Vân định hỏi anh muốn mở cái gì, nhưng lúc vừa định hỏi thì cô lại dằn xuống. Thành Vân ăn còn dư lại hơn nửa bát. Chu Đông Nam ăn xong bát của mình, chỉ chỉ cô: “Không ăn nửa hả?”

Thành Vân hất hất cằm về phía bát mì, Chu Đông Nam thuận tay lấy đến, gắp vài đũa đã hết, lại bắt đầu uống nước lèo.

“…”

Thành Vân nhìn bộ dạng ăn ngấu nghiến đối diện im lặng không lên tiếng. Lúc Chu Đông Nam đặt bát xuống, nghe thấy tiếng “kịch”, anh ngước mắt liền nhìn thấy một chai kem dưỡng da tay.

Chu Đông Nam nhanh chóng nhìn về phía Thành Vân: “Đây là gì?”

“Tự anh không biết xem à?” – Thành Vân đứng lên chuẩn bị rời khỏi bàn. Cô định tìm thuốc lá trong áo khoác, kết quả vừa đi được hai bước đã bị người phía sau ôm lấy. Chu Đông Nam kề vào nửa bên mặt của cô, thân thể anh rất nóng, nhiệt lượng do mới vừa ăn mì thịt bò xong đều tỏa ra.

“Cho tôi cái này làm gì?” – Anh cúi đầu hỏi.

Thành Vân không nhúc nhích: “Anh rửa tay đều chỉ vẩy khô nước đi sao? Có ẩu cũng không nên ẩu theo cách đó. Cứ như vậy tiếp sẽ giống như anh trai anh vậy.”

Hơi thở của Chu Đông Nam phả vào tai Thành Vân, anh nhẹ nhàng cọ cọ vào cô, nói: “Có phải em không muốn tôi biến thành giống anh trai tôi không?”

Vấn đề này phải trả lời thế nào? Thành Vân im lặng. Không nói cũng không sao, Chu Đông Nam bế Thành Vân lên, quay người đặt cô xuống giường.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Nệm là loại bông vải được làm thủ công êm ái, bên trong là lò xo cao sáu vòng, co giãn vô cùng tốt. Thành Vân nảy lên trên giường giống như đang đi trên thuyền. Sau khi người cô nảy hai cái Chu Đông Nam liền đè lên.

“Không đâu.” – Anh nói.

Nét mặt Thành Vân vô cảm. Cô im lặng, nhưng Chu Đông Nam vẫn giống như muốn cô phải trả lời, nói: “Tôi sẽ không biến thành giống như anh tôi.”

Lúc anh nói lời này, mắt chẳng hề nhìn về phía Thành Vân, mà nhìn vào cơ thể cô. Thành Văn vẫn còn mặc bộ đồ ngủ bằng tơ lụa, nằm trên giường, đường cong thân thể phơi bày rõ trong ánh mắt chiếu từ trên xuống của Chu Đông Nam. Cô cũng không nhúc nhích, để mặc cho anh nhìn. Một hồi lâu sau Chu Đông Nam nhấc tay sờ lên. Thành Vân cho rằng anh định sờ vào ngực cô, nhưng cuối cùng tay của anh lại đặt lên chỗ dạ dày cô. Bàn tay to lớn như thế nhưng động tác lại nhẹ nhàng vô cùng.

Tay của anh quá nóng, lớp vải lụa kia quả thật có mà như không, nhiệt độ của anh trực tiếp truyền thẳng đến làn da cô.

“Còn đau không?”

Thành Vân nói: “Còn đau hay không thì sao?”

Chu Đông Nam nhìn vào mắt cô, giọng nói điềm nhiên như không: “Đau thì phải đến bệnh viện khám.”

Thành Vân nhìn chằm chằm vào mắt anh nói: “Hết đau rồi.”

Chu Đông Nam bỏ tay ra, cúi người hôn nhẹ lên mặt cô. Hôn xong anh liền kề vào nửa bên mặt cô nói: “Không đau thì làm việc khác.”

No ấm sinh dâm dục, người xưa nói quả thật không sai. Thành Vân im lặng, tóc cô tản ra, để lộ vầng trán cao, phối hợp với đôi lông mày đen dài và đôi môi thật mỏng, thậm chí trông có vẻ khí khái.

Chu Đông Nam từ từ giơ tay lên ve vuốt nửa bên mặt cô, lúc chuyển đến khóe môi thì Thành Vân lại mở miệng ra lập tức ngậm lấy ngón tay anh.

Ai còn chịu được thế này nữa chứ.

Chu Đông Nam nhanh chóng rút tay ra, bắt đầu tìm lối vào của bộ đồ ngủ. Bàn tay thô ráp của anh lướt qua bắp đùi của Thành Vân, Thành Vân nhột đến mức cười lên.

Buổi trưa vừa tắm xong, cơ thể Thành Vân sạch sẽ và trơn láng mang theo mùi hương sữa tắm và kem dưỡng da. Chu Đông Nam sờ làn da nhẵn nhụi vẫn cảm thấy không thỏa, đầu còn cọ tới cọ lui trên người Thành Vân mà hít hà, khiến Thành Vân vỗ vào đầu anh: “Anh là chó sao?”

Chu Đông Nam không đáp lời, anh thẳng người lên, quỳ trên người cô bắt đầu cởi dây nịt. Cởi quần jeans ra bên trong còn có chiếc quần lót. Nhưng nơi căng phồng bên dưới của anh đã thấy rất rõ. Khác với ngày đó, lần này trời còn chưa tối. So sánh với ánh sáng lạnh lẽo của chiếc tivi thì ánh nắng chiều càng trí mạng hơn. Chu Đông Nam cởi quần mình ra, chân của anh như tỏa sáng óng ánh trong ánh nắng chiều màu cam.

Thành Vân hơi ngẩn ngơ, cô giơ tay lên kéo chiếc áo thun có nón của anh, muốn cởi ra giúp anh. Nhưng Chu Đông Nam giống như đã không nhịn được nữa, anh nắm lấy cổ tay cô kéo ra hai bên, lại nhấc chân giạng qua người

Thành Vân. Đúng lúc đó nơi giữa hai chân anh kề lên bụng cô, cô nhạy cảm thấy được làn da nơi đó rất mịn. Giờ phút này nó còn thỉnh thoảng co lại.

Chu Đông Nam cởi quần lót cô ra, nhìn vào tổ mật, sau đó điều chỉnh tư thế mình lần nữa. Anh không lập tức thẳng tiến mà nhẹ nhàng cọ qua cọ lại ở bên ngoài. Động tác của anh dũng mãnh hơn lần trước nhưng lại thêm phần ôn hòa.

Thành Vân giật mình, đây thật là trí mạng mà. Sự ôn hòa của Chu Đông Nam dần dần khiến Thành Vân cảm thấy nôn nóng. Nhưng cô lại không muốn biểu hiện ra, bởi vì Chu Đông Nam đang nhìn cô. Lần này anh không vùi đầu vào nửa bên mặt cô mà chống hai tay nhìn vào mặt cô từ trên cao không hề chớp mắt.

Dường như cô đang tính toán sức lực, nhưng anh thì không. Vẻ mặt Chu Đông Nam không thay đổi, khuôn mặt bởi vì tình dục thôi thúc mà càng ngăm đen hơn, môi khẽ nhếch lên, hơi thở nặng nề nhưng lại đều đặn, bên dưới cũng lên lên xuống xuống theo hơi thở anh.

Đây là lần thứ mấy mà anh đã có nhận thức như vậy rồi? Anh biến cơ thể cô thành một ống khóa và nơi thô to mạnh mẽ của anh là chìa khóa, anh không vội hưởng lạc mà chỉ nhẫn nại thử nghiệm từng lần một. Đôi mắt đen láy của anh giống như cỗ máy tinh vi nhất, cứ nhìn cô chằm chằm chẳng mảy may thay đổi.

Đôi chân Thành Vân bắt đầu lay động khe khẽ. Một khắc trước, cửa ngõ của cô còn kín mít. Khóa vừa mở ra, cả người cô đều phơi bày. Thành Vân không hề phòng bị. Căng thẳng, địch ý, phản kháng, lạnh lùng… tất cả, tất cả đều biến mất hết. Cô rên lên một tiếng yếu ớt, đỉnh đầu ngẩng cao, hai tay nắm chặt lấy chiếc áo thun có nón của Chu Đông Nam.

Người phụ nữ đã bỏ xuống mọi thứ khác, hoàn toàn đắm chìm vào khoái

lạc mà tình dục mang đến. Ông trời luôn cho tình ái một thế giới phong kín. Khi ham muốn dâng lên, thế giới hình thành, ham muốn hết, thế giới sụp đổ.

Vào lúc này đây, thế giới này là căn nhà trống trải của Thành Vân. Ở đây ngoại trừ dục vọng ra thì mọi thứ đều trống rỗng, ngoại trừ dục vọng ra thì mọi thứ đều là giả dối. Không có gì khăng khít hơn hai người đang ôm nhau trên giường. Cơ thể sẽ không lừa gạt người ta.

Phụ nữ giống như đóa hoa tường vi nở rộ, cánh hoa mở ra nhưng không phải đẹp lộng lẫy. Còn cô đẹp theo kiểu khác, nó thê lương, nóng bỏng và sâu sắc hơn.

Anh luôn cảm giác rằng mắt cô luôn ươn ướt, nhưng cô luôn nghiêng đầu đi không cho anh nhìn rõ. Bàn tay trên lưng anh không chỉ bám víu, kiểu dùng sức của cô giống như là muốn xé nát anh ra. Tình cảm của cô quá tràn trề, chỉ vô tình vén lên một góc cũng khiến người ta khó có thể chống đỡ.

Chu Đông Nam chăm chú nhìn vào mặt cô, chỉ trong thoáng chốc như vậy anh đã lạc lối. Lạc lối đến mức thậm chí anh quên mất dục vọng của bản thân mình. Nhưng ngay sau đó anh lại nghĩ đến dáng vẻ hiện tại của cô đều là do anh đem lại thì liền cắn chặt răng đưa người tiến vào.

Ánh nắng chiều chiếu lên cơ thể cô, khiến hình ảnh cô lên xuống càng thêm rõ ràng, giống như một chiếc thuyền không người đang trôi nổi trong bể dục.

Chu Đông Nam nhịn mãi đến giờ cũng đã là cực hạn. Anh rên lên một tiếng, bắt đầu dồn dập di chuyển hông mình.

Trong thế giới yên tĩnh có tiếng thở hổn hển, nơi sâu hơn còn có tiếng nước róc rách. Rèm cửa sổ mở rộng, bên ngoài là ánh tà dương đỏ như máu. Thân thể cô cũng thành màu ửng đỏ. Lần đầu tiên anh nhìn thấy rõ ràng cơ

thể cô dưới ánh sáng như thế, anh chìm sâu vào si mê. Không biết sự nhẫn nại từ đâu mà có, thế nhưng giữa chừng anh lại rút ra khỏi cơ thể cô. Ra giường ướt đẫm nhờ công lao của anh lẫn của cô.

Anh đột ngột rút ra khiến cô không nhịn được khẽ rên lên, đồng thời tay níu lấy anh càng dùng sức hơn, không cho anh rời đi dẫu chỉ một chút. Chu Đông Nam bị cô ép cúi thấp người, Thành Vân mở mắt ra, anh nhìn người gần trong gang tấc liền hôn xuống.

Ánh mắt cô có một kiểu đoạn tuyệt khó mà tả được, anh nhìn thấy vẻ mặt này của cô, lại ngoan ngoãn trở về. Trong chuyện tình dục, đàn ông giỏi nhất chính là biết rõ cơ thể mình. Bản thân Chu Đông Nam lại càng như thế. So với trước đây, lần này anh đã thành thạo hơn, điều này khiến anh có thể phân chia tinh lực mà suy nghĩ đến người phụ nữ bên dưới.

Tay anh vuốt ve cơ thể cô, lúc thì mơn trớn, lúc thì sờ nắn, lúc thì nhanh, lúc lại chậm. Ánh mắt anh vẫn chăm chú nhìn mặt cô, xem cô có thể bị hành động ngẫu nhiên nào đó của anh trêu chọc mà cất tiếng hay không.

Dù vậy, bên dưới anh vẫn duy trì nhịp điệu, giống như một động cơ nhỏ chạy bằng điện, trừ phi đóng công tắc, nếu không sẽ mãi không ngừng.

Lần này làm rất lâu, lâu hơn cả hai lần trước. Làm tình lâu khiến Thành Vân cảm thấy khát khô, không hề có kiểu mà trong Tào Quế luận chiến nói: Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt. (1)

(1) Tiếng trống thứ nhất thì lòng quân hăng hái, tiếng thứ hai thì giảm xuống, tiếng thứ ba thì hết cả hăng hái.

Cơ thể cô giống như một hố đen có lực hút vô hạn, gần như nó muốn hút cạn anh. Gần bốn mươi phút sau, Chu Đông Nam không kiên trì được nữa. Trong quá trình anh đã nhịn nhiều lần, đến bây giờ không nhịn nổi nữa.

Trong cái liếc mắt cuối cùng anh nhìn cô mang theo biểu cảm hiếm có. Anh có phần không cam lòng, rốt cuộc cắn chặt răng gầm lên, trút ra hết toàn bộ.

Thế giới mà ông trời tạo nên cho họ đã sụp xuống, tất cả đều kết thúc.

Thành Vân ngửa mặt nhìn trần nhà, không biết là đang nghỉ ngơi hay là đang hồi tưởng. Chu Đông Nam nằm trên người cô, đầu đầm đìa mồ hôi, không ngừng thở dốc. Anh giơ tay lên chạm vào mặt cô, bàn tay to lớn che hết nửa khuôn mặt, ngón tay cái nhẹ nhàng mơn trớn làn da láng mịn kia.

“Em thật đáng sợ…” – Anh nói.

Thành Vân nhắm mắt lại, cũng đang thở hổn hển, nghe thấy lời của Chu Đông Nam, cô nói: “Không phải là có độc sao?”

Chu Đông Nam yên lặng một lúc, dường như đang suy nghĩ đến câu hỏi, cuối cùng anh nói: “Không, khi đó tôi nói sai rồi.”

Thành Vân nói: “Anh nói không sai.”

Giọng điệu cô chẳng mang theo chút tình cảm nào. Chu Đông Nam trở mình, chống bên người Thành Vân lần nữa.

Thành Vân mở mắt ra, lúc này thật sự có chút kinh ngạc, cô nhướng mày: “Nữa hả?”

Nói xong chính cô cười khẩy trước: “Chu Đông Nam, đừng thể hiện.”

Chu Đông Nam không để ý đến vẻ châm biếm của cô. Anh chỉ quỳ như thế cúi đầu nhìn cơ thể cô. Nhìn một hồi liền từ từ giơ tay lên, giống như một tín đồ ngoan đạo mơn trớn từng nơi trên cơ thể cô. Tay anh nhẹ nhàng như lông vũ, mỗi một cái đụng chạm đều giống như thưởng thức, lại giống như dọn dẹp, giúp cô quét đi hết tất cả bụi bặm.

http://tieulun.hopto.org

Môi Thành Vân run run. Chu Đông Nam vuốt ve những hai lần mới dừng lại. Anh kề lại gần Thành Vân khẽ nói: “Tôi nói sai rồi, không có độc.”

Cơ thể sẽ không gạt người. Hơi thở anh phả lên mặt Thành Vân còn lưu lại một chút mùi mì bò kho. Dường như Thành Vân không muốn nói thêm gì, cô quay đi cuộn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chu Đông Nam ôm cô ở phía sau. Bắp đùi trần truồng của anh quấn lấy người dưới của cô, thay đổi nhiều tư thế đến tận khi ôm trọn cả người cô mới dừng lại.

Mây đỏ chỉ còn một góc, vở kịch đã hạ màn, mặt trời cũng rời khỏi nhà hát. Hai người đều có kiểu lười biếng như đã ăn quá no, Thành Vân đưa lưng về phía Chu Đông Nam không nhúc nhích giống như đã ngủ.

Bọn họ không thắm thiết, khăng khít như những đôi tình nhân, chỉ kề sát vào nhau đến khi khoảnh khắc màn đêm buông xuống.

“Tôi phải đi đây.” – Chu Đông Nam nói.

Thành Vân không trả lời, Chu Đông Nam kề đến tai Thành Vân, nói lại lần nữa: “Tôi phải đi đây.”

Thành Vân vẫn im lặng như cũ. Chu Đông Nam thở dài ngồi dậy. Anh rút hai tờ trong hộp khăn giấy ở tủ đầu giường, lau sơ người mình, sau đó bắt đầu mặc quần vào.

Mặc quần áo xong, Chu Đông Nam đi đến cửa, trong nhà không bật đèn, hiện tại đã tối đen. Có điều anh vẫn mở to mắt thích ứng với bóng tối trong nhà. Anh tìm được giày, mang vào xong nhưng không rời khỏi nhà ngay lập tức. Anh đứng ở cửa hồi lâu, quay đầu nói với người nằm trên giường: “Thành Vân, sau hôm nay tôi sẽ đi tìm em.”

http://tieulun.hopto.org

Anh từng nói với cô, anh sẽ không đi tìm cô, nhưng sau hôm nay, anh sẽ tìm.

Chu Đông Nam nói xong thì định bỏ đi, nhưng mới vừa mở cửa ra, dường như anh chợt nhớ đến gì đó liền quay lại, đi đến bên chiếc bàn, cất chai kem dưỡng da tay vào túi, rồi mới rời đi.

Anh không chờ Thành Vân trả lời. Cho dù chờ được cô trả lời cũng chẳng sao cả. Điều này hai người họ đều biết. Câu trả lời của cô và quyết định của anh là hai việc khác nhau.

Người đã bỏ đi, trong nhà lại rơi vào cảnh tĩnh mịch lần nữa. Tuy lúc vừa rồi anh còn ở đây cũng không ai nói chuyện, nhưng lại khác với bây giờ. Thành Vân kéo một góc chăn đắp lên thân thể trần trụi, nằm mãi đến tận khuya.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Sau hai mươi phút đi vòng vòng, Thành Vân bỏ quần áo trong tay xuống. Nhân viên cửa hàng đứng bên cạnh vốn có kinh nghiệm lâu, vừa nhìn vẻ mặt Thành Vân đã biết cô không hài lòng.

"Thưa cô, chỗ chúng tôi vẫn còn kiểu mới ra mùa đông năm nay, mời cô xem thử."

Nhân viên của cửa hàng cao cấp bao giờ cũng khác với tiệm khác. Dáng vẻ lúc nào cũng ân cần niềm nở, cô ta nhìn ra được Thành Vân là một người muốn mua hàng, tuy đã chọn hai mươi phút vẫn chưa mua món nào nhưng cô ta vẫn nhiệt tình với Thành Vân như cũ.

Trong nháy mắt Thành Vân nhìn về phía tay nhân viên bán hàng ra hiệu.

Nhân viên bán hàng mỉm cười nói: "Đây là sản phẩm mới ra thu đông năm nay của Bottega Veneta, áo len dệt kim 100% cotton, cổ lật cài nút phía trước, là kiểu áo khoác đơn giản của Âu Mĩ, không biết cô có thích không?"

Thành Vân im lặng xem xét. Áo là loại cao cấp không thể nghi ngờ, chiếc áo len hơn cả vạn thì làm sao tệ được. Thật sự không hổ danh là sản phẩm chủ lực, mới vừa vào tiệm cô cũng đã chú ý đến bộ trang phục thoải mái lại thanh lịch của ma-nơ-canh nam đang mặc.

Thật ra thì dáng vóc xấp xỉ với Chu Đông Nam, tuy anh không có cơ bắp điêu khắc tinh xảo đến vậy, nhưng thể hình hoàn toàn không xê xích nhiều. Nhưng khi Thành Vân thay thế khuôn mặt Chu Đông Nam vào ma-nơ-canh

nam này… Tất cả đều dừng lại.

Thành Vân khẽ nhíu mày, xua xua tay nói với nhân viên cửa hàng: “Không cần đâu, đã làm phiền cô rồi.”

Nhân viên cửa hàng phục vụ vẫn nghiêm chỉnh: “Không sao cả, hoan nghênh lần sau ghé thăm.”

Thành Vân ra khỏi cửa, đứng bên ngoài hút một điếu thuốc. Cô đã đi cho đến trưa. Lúc sáng sớm ra khỏi nhà, cô hoàn toàn không nghĩ đến cảnh tượng hiện tại. Khi đó cô chỉ không muốn ở trong nhà mà thôi. Cô muốn ra ngoài, đi đâu cũng được hết. Kết quả là đầu óc trống rỗng đi trên đường, lái xe hơn một tiếng đồng hồ đến khu thương mại.

Không khí tết vẫn chưa tan, nhưng phần lớn cửa hàng trên đường đã mở cửa buôn bán. Thành Vân tìm một chỗ đỗ xe, một mình đi dạo. Lúc đi ngang qua cửa hàng thời trang nam đầu tiên thì dừng lại.

Là cửa hàng chuyên bán đồ xa xỉ, cả con đường này đều không có hàng giá rẻ.

Thành Vân đứng ở cửa thật lâu mới đi vào bên trong. Dù sao cũng đến rồi, cô tự nói với mình như vậy. Cuối cùng là biến thành như bây giờ.

Cô ở đây đến tận trưa, trước sau cô đã đi dạo qua Burberry, Armani, Valentino, Kenzo, đến bây giờ là cửa hàng Bottega Veneta này. Xem không dưới mấy chục bộ quần áo, rốt cuộc chẳng mua bộ nào. Không thích hợp, tóm lại là không thích hợp.

Thành Vân hút thuốc, lơ đãng liếc về phía nhân viên vệ sinh ở bên đường. Câu kia nói thế nào nhỉ, Thành Vân nghĩ có chút cay nghiệt, mặc long bào cũng không giống thái tử, chính là nói về Chu Đông Nam.

http://tieulun.hopto.org

Thành Vân suy nghĩ chốc lát rồi tự cười giễu, dụi tắt điếu thuốc bỏ vào thùng rác, quay đầu đi lấy xe. Lần này lên xe cô chạy thẳng đến trung tâm Tây Đơn. Quần áo ở đây dễ chọn hơn nhiều, Thành Vân chọn lấy hai chiếc áo T-shirt tay dài trong cửa hàng Puma. Vốn định mua một xanh một trắng, nhưng nghĩ đến công việc anh làm nên đổi thành một đen một xám.

Giá gốc vốn không đắt, cộng thêm cửa hàng còn có khuyến mãi năm mới, nên lúc tính tiền hai chiếc áo tổng cộng chưa đến sáu trăm tệ. Thành Vân xách chiếc túi mỏng manh, cảm thấy hơi khó coi. Cô ngẫm nghĩ rồi lại lên lầu chọn một chiếc áo phao lông vũ ở cửa hàng Peacebird. Nhân viên bán hàng cầm lấy chiếc áo phao màu vàng nghệ khoác lác với Thành Vân, nói đây là kiểu dáng thịnh hành nhất năm nay của Hàn Quốc, bán rất chạy, trong kho đã không còn bao nhiêu chiếc nữa.

Thành Vân vừa nghe vừa cười: “Năm nay Hàn Quốc chuộng màu này à?”

Nhân viên bán hàng tỏ vẻ dĩ nhiên: “Đúng vậy ạ , mặc vào rất đẹp.”

Thành Vân cười đủ rồi nói: “Cô đổi lại màu đen cho tôi.”

Trên đường về Thành Vân thấy đói bụng, mua một bát mì bò kho đã lâu không ăn trong siêu thị nhỏ dưới nhà, lại mua thêm hai cây xúc xích, về nhà bắt đầu đổ nước sôi vào. Nĩa cắm vào bát mì ăn liền, Thành Vân vừa chờ mì chín, vừa lấy điện thoại di động ra gọi.

Thành Vân chén sạch cả bát mì, ăn xong không bao lâu thì chuông cửa vang lên. Nhân viên chuyển phát nhanh đến nhà nhận đồ.

“Xin hỏi cô muốn chuyển phát nhanh trong nội thành phải không ạ?”

“Đúng vậy.” – Thành Vân cầm khăn giấy lau miệng, nhân viên chuyển phát nhanh đưa cho cô một tờ đơn, Thành Vân nhận lấy rồi nhìn anh ta – “Có bút không, tôi không có bút.”

“Dạ có.”

Thành Vân đứng ở cửa điền vào tờ đơn, viết xong rồi đưa cho nhân viên chuyển phát nhanh kiểm tra lại một lần.

“Được rồi, xin hỏi cô muốn chuyển phát nhanh những vật phẩm gì?”

Thành Vân đưa túi áo đã được gói lại cho anh ta, nói: “Bắt buộc phải là chính người đó ký nhận đấy.”

“Không thành vấn đề.”

Nhân viên chuyển phát nhanh rời khỏi, Thành Vân quay vào nhà, ngã mình xuống giường.

Lúc năm giờ chiều nhân viên chuyển phát nhanh đưa túi đồ đến, có điều người nhận lại không có ở đây. Anh gọi điện thoại cho người nhận. Đối phương là đàn ông, giọng rất trầm, nói vô cùng ngắn gọn, ra vẻ không muốn lãng phí thời gian.

“Ai?”

“Dạ, chào anh, ở đây có đồ chuyển phát nhanh cho anh.” – Nhân viên chuyển phát nhanh nói.

Dường như đối phương đang ở ngoài đường, xung quanh có tiếng xe cẩu, anh nhanh chóng nói “Gọi lầm rồi” sau đó cúp máy. Dường như vô cùng chắc chắn mình sẽ không có đồ gì chuyển phát nhanh cả.

“…”

Nhân viên chuyển phát nhanh cúi đầu, nhập vào từng số từng số một lần nữa, gọi lại vẫn là người đàn ông kia bắt máy.

“Thưa anh, có đồ chuyển phát nhanh cho anh ạ.”

Lúc này đối phương hơi ngập ngừng, nhân viên chuyển phát nhanh sợ anh lại cúp điện thoại liền vội vàng nói: “Xin hỏi anh là anh Chu phải không?”

“Chu gì?”

“Ặc…” – Nhân viên chuyển phát nhanh nhìn tên người nhận nói – “Chu Lão Hắc.”

“…”

“Alo?”

Trong điện thoại có tiếng nói của một bác gái, có chút không kiên nhẫn hỏi: “Cuối cùng là có đi hay không vậy?”

Người đàn ông nói một câu: “Không đi.”

Bác gái đó bỏ đi.

Nhân viên chuyển phát nhanh lại hỏi: “Lúc nào anh có thể trở về vậy?”

Người đàn ông kia đạp động cơ một cái, nói: “Anh đợi tôi ba phút.”

Nhân viên chuyển phát nhanh thật sự chỉ phải đợi ba phút, vừa đúng ba phút, một chiếc xe máy chạy vào khu dân cư, dừng bên cạnh anh ta.

“Là… anh Chu sao?”

Đối phương không trả lời, nhận lấy gói đồ mở ra. Nhân viên chuyển phát nhanh vội vàng lấy bút trong túi ra đưa cho anh.

“Đợi chút… xin ký trước ạ.”

http://tieulun.hopto.org

Người đó mang bao tay, cầm bút ký bừa vài nét, nhìn không ra là chữ gì. Có điều đối với nhân viên chuyển phát nhanh có ký nhận là được rồi. Anh ta cầm lấy tờ đơn bỏ đi, lúc ra ngoài phát hiện anh vẫn còn đang đứng tại chỗ mở gói đồ ra.

Bàn tay to khỏe kia kéo mạnh vài cái gói đồ đã mở bung ra. Trong gói là hai túi đồ cuốn lại, anh đưa tay vào lấy ra vài chiếc áo. Anh đứng trong sân cầm chiếc áo lật qua lật lại, nhìn rất lâu, đến khi một tiếng nói ngắt ngang anh.

“Anh ơi, xin lỗi có thể giúp tôi với không?” – Tiếng nói của một cô gái.

Cô gái hơn hai mươi tuổi đang ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt. Cô ta mặc áo phao lông vũ thật dầy, chân mang giày đi tuyết, trang điểm nhẹ, vóc dáng không cao, đôi mắt rất to, tóc cột kiểu đuôi ngựa, có vẻ tràn trề sức sống.

Bên cạnh cô ta là hai chiếc túi du lịch khổng lồ, tạo nên một vẻ tương phản rõ rệt với dáng vóc nhỏ bé của cô ta.

Cô gái cười với anh, nói: “Anh ơi, có thể giúp tôi một chút không, chính là tòa lầu này.”

Cô ta chỉ chỉ tòa nhà bên cạnh. Chu Đông Nam quan sát cô ta một chút rồi quay đầu nhìn về phía cô ta vừa chỉ. Cũng chính là khu đơn nguyên anh ở. Cô gái nhìn anh với vẻ mong đợi.

Chu Đông Nam nói: “Mười lăm.”

Cô bé không hiểu chớp chớp mắt: “Mười lăm gì ạ?”

“Mười lăm tệ, khuân đồ.”

“…”

Gương mặt Lưu Giai Chi gần như là viết lên hai chữ á khẩu chỉ trong nháy mắt. Chu Đông Nam lại nói: “Có mang hay không?”

Cô thật bái phục, miệng không nói ra nhưng trong lòng đã mắng người đàn ông trước mặt một vạn lần. Thật là bần cùng sinh đạo tặc, chút tiền ít ỏi cũng tranh thủ kiếm nữa!

Nhưng cô ta thật sự mệt không chịu nổi. Sáng sớm hôm nay chạy đến đây, hành lý trong nhà cộng thêm của công ty đựng đầy cả hai cái vali, mang đến được nơi ở trọ đã phải khổ sở suốt cả ngày.

Bên này cô ta vẫn đang suy tư, Chu Đông Nam đã đỗ xe máy chuẩn bị lên lầu. Lưu Giai Chi kêu to lên: “Ôi, ôi, anh ơi chờ một chút…”

Chu Đông Nam đứng ở cửa khu đơn nguyên nhìn cô. Lưu Giai Chi vừa nhìn thấy vậy liền nuốt lại những lời định làm nũng. Với kinh nghiệm nhiều năm của cô, đây không phải là đối tượng có thể nghe hiểu những lời nói nũng nịu.

“Mười lăm thì mười lăm.” – Lưu Giai Chi đồng ý – “Mang giúp tôi đi.”

Chu Đông Nam đi đến, Lưu Giai Chi đứng bên cạnh. Nào ngờ Chu Đông Nam không lập tức xách vali lên mà là đưa tay ra. Lưu Giai Chi nhìn chằm chằm bàn tay to lớn kia, mắt suýt rớt ra ngoài.

Chu Đông Nam nói: “Mười lăm tệ.”

Lưu Giai Chi tức tối đến mức lúc lấy ví tiền ra tay còn run run. Cô móc mười lăm tệ trong ví ra, nhét vào tay Chu Đông Nam. Chu Đông Nam cất tiền, hỏi: “Tầng mấy?”

http://tieulun.hopto.org

“Bốn lẻ bốn.” – Lưu Giai Chi tức giận nói.

Chu Đông Nam hơi khựng lại, đưa túi trong tay mình cho Lưu Giai Chi: “Cầm giúp tôi cái này.”

Sau đó liền xách vali lên đi vào tòa nhà. Hai vali kia rất nặng, Chu Đông Nam xách cũng khá vất vả. Cơ bắp trên hai cánh tay căng cứng giống như tảng đá. Lưu Giai Chi đi theo phía sau anh, hậm hực nhìn anh chằm chằm.

Người này nếu như nhiệt tình giúp đỡ, lúc sau Lưu Giai Chi nhất định sẽ nói cảm ơn. Nhưng bây giờ thì khác, cô ta trả mười lăm tệ, tuy là không nhiều, nhưng trong nháy mắt đã hóa thân thành chủ thuê, lúc lên lầu liền vội nhắc nhở anh: “Cẩn thận, cẩn thận! Trong vali tôi có rất nhiều đồ.”

Chu Đông Nam không nói lời nào xách hai vali lên tầng bốn, lúc để xuống còn thở hắt ra một hơi. Lưu Giai Chi có chút cảm khái sức lực của đàn ông khác với phụ nữ, còn chưa cảm khái xong thì phát hiện người ta đã mở cửa nhà kế bên.

“…” – Lưu Giai Chi chỉ vào anh – “Anh ở đây à?”

Chu Đông Nam ừ, đưa tay lấy túi quần áo từ tay Lưu Giai Chi. Lưu Giai Chi vội nói: “Vậy chúng ta là hàng xóm rồi. Tôi vừa thuê căn nhà này, tôi tên Lưu Giai Chi, Giai trong giai nhân, Chi trong nhánh cây.”

Theo quan điểm bà con xa không bằng láng giềng gần ở quê, Lưu Giai Chi đưa tay ra tỏ ý hữu nghị với đối phương. Sau khi Chu Đông Nam mở cửa mới phát hiện Lưu Giai Chi vẫn đang đưa tay chờ anh.

“Ồ, tôi tên Chu Đông Nam.” – Anh cũng đưa tay đến, hai người bắt tay tượng trưng.

“Anh không phải người địa phương sao?”

Lưu Giai Chi quan sát Chu Đông Nam trong hành lang leo lét ánh sáng, cô cảm giác khẩu âm của anh không giống với người lớn lên ở Bắc Kinh.

"Ừ." – Chu Đông Nam nói – "Không phải."

"Cũng là thuê nhà à?"

"Ừ."

"Nhà anh thuê bao nhiêu tiền?" – Lưu Giai Chi càng nói càng hăng say – "Tôi luôn cảm giác mình bị người môi giới gài bẫy rồi."

Chu Đông Nam không nói, Lưu Giai Chi nhận thấy lần đầu nói chuyện với nhau mà nói đến vấn đề này có chút quá vội vàng, cô ta gãi gãi lỗ mũi, lại nói: "Anh đến Bắc Kinh đi làm à?"

Chu Đông Nam yên lặng một hồi, lúc Lưu Giai Chi cho rằng anh sẽ không trả lời thì anh từ từ cất lời: "Không phải."

Lưu Giai Chi tránh sang một bên, ngồi lên chiếc vali to lớn của mình nói: "Vậy anh đến đây làm gì?"

Chu Đông Nam nói tỉnh bơ: "Tôi tới tìm vợ tôi."

"…" – Lưu Giai Chi khẽ nhếch môi, cô cảm giác giao tiếp với người trước mặt này rõ ràng có chướng ngại – "Vợ của anh ở Bắc Kinh à? Sao cô ấy không ở chung với anh? Anh…"

Lời còn chưa dứt, Chu Đông Nam đã mở cửa định đi vào nhà.

"Này, này!" – Lưu Giai Chi nhanh chóng bước đến một bước nói – "Anh gì ơi, tôi là ký giả, chúng ta…"

Cửa đã đóng lại.

http://tieulun.hopto.org

“Vội chết à?…”

Lưu Giai Chi trợn to mắt nhìn cánh cửa chống trộm đang đóng. Cô ta còn tưởng rằng anh có thể nể mặt mũi hàng xóm mà giúp cô ta dọn nhà, hiện tại xem ra hoàn toàn là do bản thân cô ta mong muốn quá nhiều.

“Một chút phong độ cũng chẳng có!” – Cô ta oán trách một câu, bắt đầu lấy chìa khóa ra.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Bắt đầu năm mới, kỳ nghỉ tết đã kết thúc trong tiếng cụng ly và mạt chược rào rạt. Ngày đầu tiên đi làm, tất cả mọi người đều có chút uể oải, bao gồm cả Thành Vân. Cô nhớ lúc trước có một quyển tạp chí đã nói, đồng hồ sinh học của con người chỉ cần ba ngày là có thể thay đổi hoàn toàn, Thành Vân cảm thấy nói vậy cũng có lý.

Ngày đầu tiên đi làm Quách Giai xin phép vắng, cô ta và Thôi Lợi Văn về nhà chồng, lúc gọi điện thoại xin nghỉ còn oán trách nói là điều kiện ở quá kém, ăn cũng không ngon.

Quê Thôi Lợi Văn ở vùng ngoại ô hẻo lánh của thành phố Vu Hồ, tỉnh An Huy. Bản thân anh ta ở Bắc Kinh kiếm ra tiền mỗi tháng đều gửi về cho nhà. Cha mẹ Thôi Lợi Văn xem như khá nổi tiếng ở địa phương, người khác nhắc đến đều biết con trai nhà họ Thôi có tiền đồ, thăng chức rất nhanh ở Bắc Kinh, là một bác sĩ giỏi.

Thôi Lợi Văn rất hiếu thảo, tết năm nào cũng về quê thăm cha mẹ. Đôi khi Quách Giai đi theo, có khi thì không . Nhưng chỉ cần cô ta đi theo, đãi ngộ tuyệt đối là đẳng cấp cao nhất. Cha mẹ chồng đại khái cũng biết rõ con trai một mình ở bên ngoài không dễ dàng gì, đa phần là dựa vào nhà con dâu chăm lo. Mỗi lần cô ta về đều nhiệt tình tiếp đãi, nhiệt tình đến mức khiến người khác không rõ ai mới là trưởng bối.

Có lúc người ta quá nhiệt tình cũng sẽ khiến người khác cảm thấy mệt mỏi. Đây chính là nguyên nhân Quách Giai không thích đi về quê với Thôi

Lợi Văn lắm.

Còn có một nguyên nhân nữa, chính là mỗi lần cô ta về đều bị ép hỏi vấn đề con cái. Dĩ nhiên cha mẹ chồng không ép buộc trắng trợn, nhưng lúc rảnh rỗi vẫn vô tình nhắc nhở đôi câu, còn nói phải cẩn thận chú ý. Kiểu vừa hỏi vừa lo lắng sợ Quách Giai không vui thật khiến cô ta phiền lòng.

Quách Giai từng oán trách Thôi Lợi Văn.

“Trong nhà sốt ruột, ba mẹ muốn bồng cháu, chuyện này có gì đâu.”

“Em đã nói với anh rất nhiều lần rồi, nhất định sẽ có con, nhưng gấp gì chứ?”

“Họ già rồi mà, thường hay càm ràm. Anh nghe cả nửa đời rồi, đã có đề kháng.”

Quách Giai nằm trên giường trò chuyện với Thôi Lợi Văn: “Hiện tại đều là kết hôn trễ, sinh trễ, con cái phải đợi chuẩn bị đầy đủ mới có chứ.”

“Ừ, nghe lời em.”

Thôi Lợi Văn trở mình ôm lấy cô ta, cúi đầu hôn. Quách Giai vuốt tóc chồng nói: “Làm chuyện gì đều phải suy nghĩ kỹ, con cái không phải nói sinh là sinh, khi nào mà điều kiện tốt nhất thì hãy có. Vả lại hiện tại người càng có tiền có học thức, càng không vội có con.”

Quách Giai nghĩ đến một tấm gương: “Anh xem Lý Vân Sùng đi, hơn bốn mươi rồi vẫn chưa có con đấy thôi.”

Thôi Lợi Văn nghe vậy dừng lại, sau đó trở mình nhìn trần nhà đen sì, không biết nghĩ đến điều gì chợt cười giễu.

“Sao vậy?” – Quách Giai hỏi.

http://tieulun.hopto.org

“Không có gì.”

“Vậy ngày mai anh nói với ba mẹ đi, đừng để ba mẹ thúc giục nữa.”

“Anh nói cũng vô dụng thôi, nhịn hai hôm là được.”

Quách Giai đá Thôi Lợi Văn một cú trong chăn.

Những chuyện này đều được Quách Giai xem là đề tài tán gẫu, trong lúc nhàm chán gọi điện thoại oán trách với Thành Vân. Thành Vân nghe xong liền khuyên cô ta vài câu.

“Bác sĩ Thôi nói đúng, nhịn hai ngày là được chứ gì.”

“Cô thì tốt rồi.” – Quách Giai nói – “Cũng không ai hối thúc.”

Thành Vân từ chối cho ý kiến.

Chiều ngày đầu tiên đi làm, Lý Vân Sùng gửi tin nhắn mời Thành Vân đến nhà ăn cơm. Thành Vân nhìn tin nhắn kia hồi lâu sau mới trả lời một chữ “Được”.

Đến lúc tan sở, Thành Vân lấy điện thoại ra xem, ngoại trừ mấy tin nhắn rác quảng cáo ra cũng chẳng có tin nhắn nào khác. Cô cất di động, xách túi rời đi.

Lúc Lý Vân Sùng ra mở cửa vẫn tươi cười như cũ.

“Ngày đầu tiên đi làm thế nào?”

“Cũng tạm.”

“Có mệt không?”

http://tieulun.hopto.org

“Không mệt, không có nhiều việc lắm.”

Tất cả đều như cũ. Thành Vân vào nhà, đi đến phòng vệ sinh rửa tay.

Lúc đi đến cạnh bàn, Thành Vân ngồi xuống liếc mắt nhìn. Trên bàn thức ăn tinh tế, ba món rau, một món cá, một món canh, chỉ hai người ăn như vậy là rất thịnh soạn rồi. Ánh mắt Thành Vân nhìn lướt qua món cá đặt giữa bàn. Sau khi ngồi xuống cô giương mắt, dường như lúc này Lý Vân Sùng cũng đang chờ cô, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Ông không nói gì, khóe môi hơi nhoẻn lên. Thành Vân cầm ly nước nơi góc bàn uống một hớp.

“Món cá thế nào?” – Lý Vân Sùng hỏi.

“Khá bắt mắt.” – Thành Vân đặt ly xuống nói – “Nấu một con cá thôi, làm tinh tế như vậy để làm gì? Anh trang trí đĩa thức ăn có thể so sánh với đầu bếp rồi đấy.”

“Không phải vẫn bị em nhìn ra sao!” – Lý Vân Sùng nói với giọng nghe như có vẻ tiếc nuối, ông cầm lấy đôi đũa gắp một miếng cá cho vào bát Thành Vân – “Làm thế nào em cũng có thể bới móc được.”

Thành Vân cho miếng cá vào miệng, Lý Vân Sùng lại nói: “Có phải em không cần thưởng thức mùi vị, chỉ dựa vào cảm giác cũng có thể biết món đó là anh làm hay không?”

Thành Vân nói: “Không khoa trương đến mức như vậy.”

“Có thể có được một người nhận ra món ăn anh làm, đối với anh mà nói cũng là chuyện may mắn.” – Lý Vân Sùng khẽ cười nói – “Đây không phải một sớm một chiều là có được, chuyện này cần thời gian rất lâu. Thật ra tập mãi thành quen, thế nghĩa là có người đã ở bên cạnh anh rất lâu rồi.”

Thành Vân cúi đầu ăn cơm.

“Anh nhớ lúc ban đầu em không hề thích món cá này chút nào.”

Lý Vân Sùng giống như chẳng hề đói bụng, lấy thuốc từ trên bàn đến, châm lửa. Tay Thành Vân cầm đũa hơi khựng lại. Lý Vân Sùng tuy có khả năng lật tay làm mây, che tay làm mưa, nhưng bản thân tu dưỡng rất tốt, người thân thiết với ông đều biết con người ông tự chủ đến mức đáng sợ. Thành Vân ở chung với ông mười hai năm nay, vẫn chưa từng gặp phải tình huống hai người dùng cơm mới được một nửa mà ông đã châm thuốc hút.

Thành Vân liếc nhìn ông, toàn bộ sự chú ý của Lý Vân Sùng đều đặt vào đề tài tiếp theo. Trong vẻ mặt và lời nói hoàn toàn không chú ý đến điếu thuốc, nói cách khác là vô cùng nghiêm túc.

Thành Vân luôn không chú ý nhiều, cô chỉ thoáng nhìn một cái sau đó không nói gì, cúi đầu ăn cơm tiếp. Lý Vân Sùng giống như đang nhớ lại, từ từ nói:

“Khi đó em thích nhất là ăn đồ nướng vỉa hè, còn đưa anh đến thử một lần.”

Động tác Thành Vân lùa cơm hơi chậm lại. Lý Vân Sùng lật lại câu chuyện rất lâu trước đây. Cô không thích nhớ lại, nhưng không có nghĩa là cô đã quên.

Một ngày nào đó vào mười hai năm trước, Lý Vân Sùng tìm chỗ ở tại Bắc Kinh cho cô, đó là một phòng tiêu chuẩn của kiểu khách sạn tiện lợi. Ban đầu Thành Vân từ chối, nói với Lý Vân Sùng: “Một tháng nữa thôi, tháng sau em đã rời khỏi Bắc Kinh rồi.”

Lý Vân Sùng nói: “Vậy thì ở một tháng.”

http://tieulun.hopto.org

Cuối cùng Thành Vân ở đó. Lúc trước cô ở một hostel gần trạm vận chuyển, một ngày hai mươi tệ, nằm giường chung lớn, ngủ chung với cả đám tài xế xe vận tải đường dài. Cho nên phòng tiêu chuẩn nho nhỏ kia đối với cô mà nói đã gần như là thiên đường.

Có một ngày Thành Vân hẹn Lý Vân Sùng, nói muốn mời ông ăn bữa cơm. Suy nghĩ của Thành Vân rất đơn giản, Lý Vân Sùng giúp cô nên cô muốn chia sẻ thứ cô cảm thấy tốt với ông.

Sau khi Thành Vân đến Bắc Kinh, cô rất thích một hàng bán đồ nướng gần khách sạn. Tối đó, cô đưa Lý Vân Sùng đến, gọi thức ăn đầy cả bàn.

Ăn xong, Lý Vân Sùng hỏi cô: “Tiền em tích cóp bao lâu vậy?”

Thành Vân thành thật nói: “Nửa tháng.”

Lý Vân Sùng nói: “Tiền cả nửa tháng mà lại tiêu dễ dàng vậy ư?”

Thành Vân lau miệng, nhìn ông nói: “Anh giúp em nên em phải báo đáp anh.”

Lý Vân Sùng dường như chẳng hề cảm động vì lời nói của cô: “Báo đáp anh cũng không vội nhất thời, em vẫn còn chuyện chưa làm xong, cứ tiêu tiền vào đồ nướng như vậy thì vé xe về quê em cũng không mua nổi đâu.”

Quả thật đã không mua nổi rồi, Thành Vân nói: “Không sao, đến khi em tìm được anh ấy là sẽ tốt thôi.”

“Không tìm được thì sao?”

Cô nhìn vỉ nướng bên cạnh, trong đôi mắt sáng trên khuôn mặt non nớt ánh lên ngọn lửa bập bùng.

“Tìm được mà.”

Lý Vân Sùng lẳng lặng nhìn cô. Trong đêm tối yên tĩnh, ngọn lửa rực rỡ thản nhiên, thoáng qua rồi biến mất trong phút chốc, tỏa ra toàn bộ hơi nóng .

Một hồi lâu sau, Lý Vân Sùng lắc đầu, giọng nói có chút hờ hững: “Làm việc xung động, tính tình quá nóng vội.”

Ông vừa nói vừa cầm lấy xâu thịt dê ăn dở, trên đó rắc một lớp muối tiêu. Ông khẽ buông tay, xâu thịt dê rớt xuống đĩa, ông lại thản nhiên nói: “Mùi nồng quá.”

Sau khi nói xong, ông nhìn lại Thành Vân, phát hiện cô chẳng hề nghe thấy lời của ông. Cô vẫn còn nhìn chằm chằm vào vỉ nướng, mải suy tư, không để ý đến việc gì khác. Thành Vân mười tám tuổi đã rất xinh đẹp, ngoại trừ khuôn mặt đẹp và dáng vóc cao ráo, cô còn mang theo một khí chất cố chấp. Tựa như những tia lửa kia biết sinh mệnh của mình ngắn ngủi, chỉ chờ đợi giây phút huy hoàng trong phút chốc.

Lý Vân Sùng lẳng lặng nhìn không nói gì nữa.

…

“Em còn nhớ không?” – Lý Vân Sùng hút thuốc hỏi Thành Vân.

Thành Vân gật đầu nói: “Có ấn tượng, có điều lâu quá rồi không còn nhớ rõ nữa.”

Lý Vân Sùng nghe xong từ từ thở dài, nói: “Đúng là lâu quá rồi…”

Xuyên qua làn khói thuốc, ông nhìn người ngồi đối diện, một lát sau mới nói: “Con người cần ghi nhớ. Nếu em đã nếm mùi thất bại, nên hiểu cái gì mới là đúng đắn, cũng nên biết phải đi thế nào, như vậy đường đi mới lâu dài. Bây giờ em đã thay đổi, thay đổi rất nhiều.”

Thành Vân không nói, Lý Vân Sùng dụi tắt điếu thuốc, đưa tay qua bàn nắm tay Thành Vân.

“Nhưng vẫn còn chưa đủ.” – Thành Vân ngước mắt, nhìn vẻ mặt thâm trầm của Lý Vân Sùng – “Đừng nên xung động nữa, Tiểu Vân.”

Thành Vân không hề đáp lại, tay của ông càng nắm chặt đến mức khiến Thành Vân buông lỏng đôi đũa ra.

“Cho dù hiện tại em vẫn còn suy nghĩ quá ít, quá đơn giản, cũng quá yếu đuối.” – Lý Vân Sùng chăm chú nhìn khuôn mặt Thành Vân đang cúi xuống, tiếng nói ảm đạm – “Em không muốn mắc nợ ai, thứ em muốn luôn phải trả ra một cái giá nào đó. Nhưng em không biết trong chuyện này, các giá trị không hề ngang nhau. Đối với một số người mà nói, cái gì cũng dám nói ra là bởi vì họ chẳng hiểu gì hết. Cũng giống vậy, cái gì cũng có thể từ bỏ có nghĩa là họ chẳng có gì cả.”

Lúc Lý Vân Sùng giận dữ vô cùng đáng sợ.

“Cậu ta chỉ là một hộp cơm nhựa không cẩn thận đánh rơi xuống nước. Là một thứ rác rưởi không có trọng lượng, lại khó phân hủy. Em cho rằng cậu ta đang tìm cái gì, cậu ta chỉ là kẻ “tay không bắt cướp” thôi. Cậu ta thu hút khiến em nhất thời xung động, nhưng đổi lại sẽ là thương tổn vô cùng vô tận về sau.”

Thành Vân ngước mắt: “Cuối cùng anh muốn nói gì?”

Lý Vân Sùng nheo mắt lại, nhìn Thành Vân chằm chằm: “Có một số việc em không nhịn được, cũng có thể không nỡ, nhưng mà em không thể ngộ nhận.”

Thành Vân đặt ly xuống bàn, nói: “Ngộ nhận cái gì?”

Mắt Lý Vân Sùng sáng quắc, từ từ nói: “Ngộ nhận đó chính là tình cảm.”

Trên ghế salon dài trong trong phòng khách đặt chiếc túi da màu đen của Thành Vân. Lúc này, điện thoại trong túi bỗng rung lên từng hồi. Nhưng hai người đang trong phòng ăn chẳng nghe thấy.

Mà ở một nơi khác, trước cửa một ngôi nhà có một người đàn ông đang đợi. Đèn điều khiển bằng âm thanh trong hành lang đã lóe sáng rất nhiều lần, anh vẫn chẳng hề nhúc nhích, cứ đứng đợi trong bóng đêm. Ánh sáng duy nhất trong hành lang yên tĩnh là từ chiếc điện thoại di động của anh.

Anh kéo khăn quàng cổ lại, che đi khuôn mặt lạnh buốt, mắt nhìn chằm chằm vào màn ảnh. Điện thoại di động chỉ còn lại một vạch pin, nhưng cứ cách hai phút anh lại nhìn điện thoại một lần.

Một ngày làm việc vất vả, anh lại chờ quá lâu, nên ngồi xuống dựa vào vách tường đá hoa cương. Trước khi anh ngồi xuống còn đưa tay lau sạch vách tường, anh sợ tường quá bẩn. Dù gì hôm nay anh cũng đang mặc bộ áo mới.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Một tiếng "ting" vang lên, cửa thang máy mở ra. Chu Đông Nam không chú ý đến, anh vẫn tựa vào vách tường, đầu óc mơ mơ màng màng. Thời gian trôi qua quá lâu, anh đã nửa mơ nửa tỉnh.

Thành Vân đi ra khỏi thang máy, từ từ đi đến trước mặt người đàn ông đang ngồi trước cửa, dừng lại. Cô đứng cao cao, nhìn xuống anh gần như vuông góc.

Đèn hành lang bởi tiếng bước chân của cô mà sáng lên, Chu Đông Nam đang mơ màng liền mở mắt. Đầu tiên anh thấy một đôi chân dài thẳng tắp. Thành Vân mặc chiếc quần da màu đen, dưới ánh đèn vàng ở hành lang trông có vẻ thẳng nuột và nổi bật.

Chu Đông Nam ngẩng đầu.

Trong hành lang chỉ có hai người họ, yên tĩnh đến mức đáng sợ. Trán của anh vì cử động ngước mắt này mà hằn lên vài nếp nhăn, lông mày vừa đen vừa rậm khẽ nhướng lên thành hai đường thẳng, kết hợp với đôi mắt giống như quả cầu thủy tinh trong veo, không thể nhìn ra anh đang nghĩ gì.

Thành Vân khẽ cúi đầu, tóc rũ xuống hai bên sườn mặt, che khuất ánh sáng. Cô đứng rất thẳng, không khí lạnh giá khiến khuôn mặt cô đông lại, mà dáng vẻ an tĩnh lại khiến cô trông như lãnh đạm.

Chu Đông Nam nói: "Em về rồi à?"

Thành Vân ừ.

Chu Đông Nam từ từ đứng dậy. Vì ngồi lâu quá nên khi anh vừa đứng lên đầu gối không chịu nổi, phải vịn tường lắc lắc rồi lại dậm dậm chân, cuối cùng mới đứng lên được.

Ánh mắt Thành Vân theo người anh từ từ ngước lên. Hai tay cô vẫn buông thõng hai bên người, một tay cầm túi da màu đen. Có lẽ do ánh đèn, cũng có lẽ do trang điểm, màu sắc nơi khóe mắt cô đen thẳm.

Sau khi Chu Đông Nam đứng lên, bọn họ chỉ cách nhau nửa bước chân, có thể dễ dàng nhìn rõ lẫn nhau. Tóc anh hơi rối, khuôn mặt cũng lộ ra vẻ mỏi mệt. Anh nhếch môi, trạng thái vẫn mơ màng, chưa hoàn toàn tỉnh táo. Nhưng anh vẫn nhìn thẳng vào Thành Vân.

“Em về rồi à?” – Anh hỏi lại lần nữa.

Bởi vì hành lang im ắng, tiếng nói của anh cũng theo đó nhỏ đi rất nhiều. Tiếng nói rất khẽ, chỉ với khoảng cách như vậy mới có thể nghe thấy rõ ràng.

“Mấy giờ rồi…?”

Anh từ từ có chút tỉnh táo, vuốt vuốt đầu, lấy điện thoại ra, nhấn rất lâu mới phát hiện điện thoại hết pin đã tự động tắt máy.

“Mười hai giờ rưỡi.” – Thành Vân trả lời giúp anh.

Ánh mắt Chu Đông Nam rời khỏi điện thoại di động, nhìn Thành Vân nói: “Về trễ vậy à?”

Thành Vân lại ừ.

Chu Đông Nam nói: “Sao em không nghe điện thoại của tôi?”

“Tôi có việc.”

“À.” – Chu Đông Nam gật gật đầu.

Hai tay Chu Đông Nam bỏ vào túi áo phao lông vũ, người thả lỏng tựa vào tường. Thành Vân im lặng, anh cứ đứng như thế, hoàn toàn không có ý bỏ đi. Một lát sau, đèn hành lang tắt, Chu Đông Nam rút tay ra, vỗ bừa một tiếng, rồi lại bỏ tay vào túi.

Nháy mắt xung quanh sáng ngời, Thành Vân cất tiếng hỏi: “Anh đợi bao lâu rồi?”

Chu Đông Nam tựa đầu vào vách tường, yên lặng một chút rồi sau đó lắc lư qua lại, anh xoay xoay cổ, thuận miệng nói: “Không bao lâu.”

Có phải là không bao lâu hay không thì hai người đều biết rõ.

Thành Vân thản nhiên nói: ” Không có ai ở nhà thì trở về đi, chờ ở đây không mệt à?”

Chu Đông Nam dừng lại, cúi đầu xuống nhìn cô, khẽ nói: “Em trông có vẻ mệt hơn tôi nhiều.”

Mí mắt Thành Vân khẽ run, ngay sau đó là nheo mắt lại.

Chu Đông Nam gật gật cằm, hỏi: “Áo em mua cho tôi, trông thế nào?”

Không phải là Thành Vân không chú ý đến anh đang mặc chiếc áo phao lông vũ mới. Kiểu dáng thiết kế của Peacebird Hàn Quốc cũng bình thường, chỉ có điều dáng vóc Chu Đông Nam cao, thể hình lại rắn chắc, tùy tiện mặc cái gì trông cũng đẹp.

“Ấm không?” – Thành Vân hỏi.

“Ừ, ấm hơn cái lúc trước.” – Chu Đông Nam cúi cằm xuống, đôi môi đặt lên khóa kéo trên cổ áo – “Bắc Kinh lạnh quá!” – Nói xong anh lại nhìn Thành Vân nói – “Cảm ơn em, tôi rất thích cái áo này.”

Thành Vân nhìn chằm chằm anh, ra vẻ tùy ý nói: “Không cần cảm ơn tôi, cũng không thể để anh tốn sức không được.”

Chu Đông Nam khựng lại, ngay sau đó sắc mặt trầm xuống.

“Trở về đi, hôm nay trễ quá rồi.” – Thành Vân mở túi ra, bắt đầu tìm chìa khóa.

Ngay sau đó cổ tay bị nắm chặt, Thành Vân bất chợt bị kéo lại, cô và Chu Đông Nam đổi vị trí, người cô bị đẩy vào tường. Lúc này đổi lại là Chu Đông Nam cúi đầu, đứng ngược sáng, nét mặt anh sâu hơn Thành Vân, giống như quỷ núi nơi rừng sâu.

Túi rơi xuống đất, Thành Vân cúi đầu liếc nhìn, chìa khóa đã rớt ra ngoài. Chu Đông Nam cũng chú ý thấy, anh nhấc chân đá văng chìa khóa đi.

Thành Vân dứt khoát dựa vào tường: “Anh muốn làm gì?”

Chu Đông Nam cắn răng, dường như đang nén giận, nói: “Em rõ ràng… rõ ràng…”

“Rõ ràng thế nào?”

Chu Đông Nam nhìn cô, tất cả ý nghĩ tụ họp trong đầu nhưng lại chẳng hề nói ra một câu. Thành Vân đợi, đợi rất lâu, lâu đến mức đèn điều khiển bằng âm thanh trong hành lang lại tắt ngúm, người đàn ông trước mặt vẫn chưa biết phải bắt đầu từ đâu.

Bóng tối phủ xuống, Thành Vân nghênh đón một nụ hôn. Cô nhắm mắt

lại, dễ dàng hé cánh môi ra đón nhận anh.

Mặt Chu Đông Nam rất nóng, nụ hôn im lặng, cấp bách, kịch liệt chẳng hề dịu dàng. Đầu lưỡi ẩm ướt và linh hoạt mỗi lần quấn quýt đều tràn ngập mê say. Anh bước lên từng bước, cuối cùng áp sát Thành Vân vào vách tường. Chất liệu vải jeans trở nên thô cứng trong trời đông giá rét bao lấy cơ thể đang căng thẳng đè sát vào Thành Vân.

Cô không nhịn được hóp bụng hít vào, dường như phía trước và phía sau đều là vách tường vững chắc.

Chu Đông Nam vẫn hôn, vẫn hôn, giống như tất cả lời muốn nói đều ở trong nụ hôn này. Nói chưa hết thì hôn cũng không ngừng.

Dần dần Thành Vân cảm giác mình hít thở có chút khó khăn, nhưng cô không bảo anh dừng lại. Cảm giác đè nén mang theo chút nặng nề khó thở này khiến lỗ chân lông cả người cô đều kêu gào, cô cảm thấy rất sảng khoái.

Cuối cùng lúc Thành Vân sắp hết hơi, Chu Đông Nam mới dừng lại. Cơ thể anh đè sát Thành Vân, nếu không nhất định cô sẽ trượt xuống vách tường. Mặt anh dán vào mặt cô.

“Còn nói nữa không…” – Trong hành lang tối tăm, tiếng nói của anh nhỏ đến mức không thể nghe thấy – “Những lời đó… em còn nói nữa hay không…?”

Thành Vân cúi đầu, trán tựa vào bả vai rắn chắc của Chu Đông Nam. Cô cố thở dốc, ngửi thấy mùi mồ hôi sâu trên cổ anh.

Chu Đông Nam nhích ra một bước, phát hiện Thành Vân thuận thế sắp ngã xuống, anh vội dừng bước lại.

“Thành Vân?”

Thành Vân không nói gì, trong lúc ngẩn ngơ như đã tiến vào một không gian khác, chỉ tiếp tục thừ người ra. Chu Đông Nam lại nhẹ nhàng lay cô, phát hiện vẫn không có tác dụng gì, liền dứt khoát khom người bế cô lên.

Anh bế Thành Vân, kêu lên một tiếng, trong hành lang đèn vụt sáng. Anh vẫn giữ cơ thể thăng bằng, từ từ ngồi xuống dùng ngón tay móc vào quai túi xách của Thành Vân, sau đó nhặt lại chìa khóa.

Cửa nhà Thành Vân không dễ mở, phải vặn đi vặn lại qua mấy chốt cửa. Chu Đông Nam mở rất lâu mới xong. Vào nhà anh cũng không bật đèn, quay người nhấc chân đá cửa đóng lại, sau đó đi thẳng vào trong thả Thành Vân lên giường.

Anh đè lên người Thành Vân, cảm giác xương hông của người phụ nữ bên dưới cấn vào hông anh. Giống như vậy, Thành Vân cũng cảm giác được sự biến hóa cơ thể anh. Chu Đông Nam nhìn chằm chằm vào mặt cô, Thành Vân cũng nhìn lại anh.

Biểu cảm của phụ nữ phức tạp hơn và cũng sâu sắc hơn đàn ông nhiều. Chu Đông Nam bị ánh mắt nóng bỏng khiêu khích kia kích thích, tay khẽ chống, ngồi dậy bắt đầu cởi quần.

Nếu như ánh nắng chiều mang đến cho người ta sự dịu dàng ma mị, thì bóng tối là sự chiếm hữu triệt để. Sau nửa đêm, thế giới yên tĩnh, mọi người xé đi lớp mặt nạ cuối cùng. Khi sự biểu đạt tình cảm bị trở ngại, người ta cũng chỉ còn sót lại nhục dục trần trụi.

Chu Đông Nam cởi quần mình, tay giật một cái, kéo bừa xuống dưới. Tốc độ tinh tiến trong chuyện giường chiếu của anh giống như là hỏa tiễn, bay vút lên nhanh chóng.

Họ không làm bất cứ dạo đầu nào, Chu Đông Nam lập tức động thân

thẳng vào. Trong nháy mắt Thành Vân bị thúc vào cảm giác hơi trúc trắc , nhưng cô nhanh chóng thích ứng được. Hơn nữa, dần dần họ cũng đắm chìm trong đó.

Lần đầu tiên Chu Đông Nam thể hiện tính xâm chiếm trên giường, anh vì duy trì độ mạnh yếu và độ sâu nên chống tay rất cao, tiện cho eo dùng sức. Tốc độ của anh rất nhanh, tốc độ như vậy quả thật mang đến kích thích cho cả hai người. Cô cất tiếng rên rỉ, mà anh vẫn cắn chặt hàm răng, trán rỉ mồ hôi.

Không có màn dạo đầu ân cần, sức lực Chu Đông Nam tiết kiệm được đều dùng hết vào hành động trên. Không lâu sau, nơi cơ thể họ giao nhau đã ướt đẫm. Lồng ngực Thành Vân căng ra, cảm giác khó thở vừa rồi ở hành lang lại xuất hiện.

Thời gian trôi qua, Chu Đông Nam dần dần cũng cất tiếng, tiếng rên trầm thấp và ngắn ngủi vang lên hết lần này đến lần khác. Trong đêm khuya, âm thanh của anh kết hợp với khuôn mặt ngăm ngăm tạo nên một vẻ phóng đãng không sao tả xiết.

Động tác của anh không hề chậm lại, Thành Vân thở hổn hển trong cơn khoái lạc và run rẩy. Cô cảm giác được một tình cảm, một tình cảm đã chôn giấu sâu vô tận lúc này bị mở ra. Giống như nơi giao nhau dưới người họ, kịch liệt và dày đặc.

Chu Đông Nam cắn chặt hàm răng, nắm lấy cơ thể Thành Vân. Thành Vân như một con cá, trơn láng mềm mại, bị anh dễ dàng lật lại.

Tay anh nắm bụng cô nhấc lên.

“Ngồi dậy.”

Anh nín thở quá lâu, hơi thở không đều, hai chữ đơn giản được thốt lên

giống như là thở hắt ra.

Thành Vân chống tay, lúc này mới phát hiện cánh tay của mình đang run rẩy, không chỉ có cánh tay, cả người cô đều đang run lên.

Chu Đông Nam mặc kệ những điều đó, anh quỳ xuống, nâng mông cô lên, tay nắm cả hông và bụng cô, ra sức rút về phía sau rồi lại thúc người vào lần nữa.

"…A…A…"

Kích thích như vậy khiến Chu Đông Nam quên hết tất cả, tiếng nói của anh khản đặc, lạc mất cả giọng. Anh tìm được lối vào hoàn mỹ trong cơ thể cô giống như con đường nhỏ khúc khuỷu sâu hút, như chốn bồng lai động Thủy Liêm.

Với góc độ này họ không nhìn thấy được mặt đối phương, cho nên nơi xác thịt giao nhau của họ càng nhạy cảm hơn. Chu Đông Nam dường như không nhịn được nữa cất tiếng gầm lên. Tiếng anh rất lớn, trong sự mạnh mẽ lại lộ ra vẻ mềm yếu như sa vào tình mê. Giống như dã thú chạy đến từ núi sâu, một mình rong ruổi trong thế giới kỳ quái.

Thành Vân không biết qua bao lâu, cô cảm giác mình giống như một con cá đang thoi thóp, mắc cạn trên bờ cát hoang vu, thế giới trống rỗng. Có gì đó xông ra từ cơ thể cô, trượt xuống theo bắp đùi. Thân thể cô co rút vài cái, nơi sâu giống như có con sóng ngầm mạnh mẽ bất chợt dâng cao.

Cô thở hổn hển vài hơi, còn anh giống như nhận được tín hiệu nào đó, mãnh liệt thúc vài cái rồi sau đó tiến sâu vào trận địa.

Thành Vân hét to lên một tiếng. Trong nháy mắt, sóng triều tuôn trào, tinh dịch lan tràn chảy ra chiếc giường đơn trong bóng tối, giống như trăng sao ngợp cả bầu trời ngoài cửa sổ.

http://tieulun.hopto.org

Tại khoảnh khắc đó, người ta đã chạm đến vĩnh hằng.

Thành Vân ngã quỵ, Chu Đông Nam nằm trên người cô, bên dưới đã mềm nhũn nhưng anh vẫn không rút ra, cứ ôm chặt lấy cô. Năm giác quan nghe, nhìn, ngửi, nếm, sờ đều hỗn độn.

Thành Vân vùi mặt sâu vào gối, cơ thể vẫn còn đang tham lam nhấm nháp cảm giác vừa rồi, thỉnh thoảng lại co giật, run rẩy.

Chu Đông Nam ôm cô, dường như anh mỏi mệt, phản ứng chậm chạp, nhưng anh vẫn cực lực giữ cho ý thức tỉnh táo. Từ từ, anh cảm giác được một bàn tay mềm mại đặt trên cánh tay mình.

Anh nghe được tiếng nói của Thành Vân nhẹ nhàng như bông tuyết bay phất phơ ngoài cửa sổ, gió thổi qua đã bay biến. Cho nên anh nín thở, chẳng dám kinh động, im lặng lắng nghe cô gọi anh.

“A Nam…”

Nếu như lúc này Thành Vân quay đầu lại, cô sẽ thấy được khuôn mặt đơ của Chu Đông Nam xuất hiện biểu cảm hiếm có. Nhưng cô không quay lại, cho nên cô chỉ có thể cảm giác được đầu Chu Đông Nam vùi thật sâu vào cổ mình.

Chu Đông Nam ôm chặt lấy Thành Vân, ôm thật chặt.

Ngoài khu nhà, dưới bầu trời tối tăm lạnh lẽo có một chiếc xe con màu đen yên tĩnh dừng trong sân. Trời dần sáng xe mới từ từ lái đi.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 45

“Có muốn ăn gì không?”

Hầu như cả đêm không ngủ, lúc gần sáng Chu Đông Nam cất lời trước, hỏi Thành Vân có đói bụng không.

“Không đói.”

Thành Vân ngủ không đủ giấc, tinh thần có chút uể oải.

Chu Đông Nam nghe thấy liền xoay mặt Thành Vân lại, kề đến: “Không đói thật hả?”

Thành Vân khẽ tát anh một cái: “Muốn ăn thì anh tự ăn đi.”

Chu Đông Nam thật sự ngồi dậy: “Tôi phải ăn gì đó, lát nữa còn phải đi làm.”

Thành Vân nằm nhắm mắt nghỉ ngơi trên gối mềm, nghe thấy lời anh liền quay đầu lại: “Chu Đông Nam, anh rảnh quá hả? Một ngày một đêm không ngủ, bây giờ còn muốn đi ra ngoài chạy xe ôm kiếm sống. Anh thiếu tiền lắm sao?”

Chu Đông Nam vốn đang ngồi bên giường cầm giày lên, nghe thấy câu hỏi đầy thâm ý của Thành Vân liền quay người lại, cánh tay dài vươn ra kéo cô đến.

“Làm gì?” – Cả đêm không ngủ, mắt Thành Vân cảm thấy cay cay, giọng

nói cũng không tốt.

Anh cúi đầu hôn cô, mút lấy môi cô giống như đang mút nước trái cây, mút xong cũng không dời môi đi, kề sát cô nói: “Gọi tôi là A Nam!”

Anh vừa nói vừa véo mũi Thành Vân, lại nói: “… Giống như khi nãy vậy.”

Thành Vân cảm giác được mặt Chu Đông Nam hơi khô, khóe môi còn bị nứt da. Ký ức thuở ban đầu lại tràn về, trên cầu Phong Vũ, cô vuốt ve lưng anh, toàn thân anh trơn láng, tựa như non nước bản Động, mịn màng và dịu dàng.

Trong lòng Thành Vân hơi nặng nề, cô nhìn anh, nói rõ ra.

“A Nam, đồ tôi đưa cho anh, anh có thấy không?”

Chu Đông Nam gật đầu một cái khẽ nói: “Thấy.”

“Vậy…”

“Thành Vân!” – Chu Đông Nam ngắt lời cô, đôi mắt đen láy dưới chân mày rậm trông an tĩnh lại ôn hòa – “Tôi đã quen làm việc rồi.”

“Số cực phải không?”

Chu Đông Nam lại hôn Thành Vân một cái, đi xuống giường.

“Trong nhà còn thức ăn không?” – Anh vừa nói vừa đi về phía phòng bếp.

Thành Vân nằm trên giường nói: “Trong tủ còn có một hộp cháo Bát Bảo.”

Chu Đông Nam ăn liền hai chén cháo Bát Bảo mới mặc áo phao lông vũ

rời đi.

Thành Vân đưa anh đến cửa, Chu Đông Nam nói: “Em ngủ một lát đi, mệt mỏi quá rồi.”

“Vậy sao anh không ngủ?”

“Ừm… Thôi, em không muốn ngủ thì đừng ngủ, tôi đi đây.” – Chu Đông Nam đứng ở cửa lại bổ sung một câu – “Lần sau tôi lại đến tìm em.”

Thành Vân đóng cửa lại, nghe thấy tiếng “ting” báo hiệu thang máy đến.

Lúc Chu Đông Nam ra khỏi nhà là năm giờ sáng, hôm nay thời tiết Bắc Kinh vẫn mù sương như bình thường. Đã năm giờ sáng mà trời vẫn tối đen, chỉ có một chút ánh sáng mông lung mơ hồ.

Đường phố im ắng.

Chu Đông Nam rời khỏi căn phòng ấm áp, bị gió lạnh thổi liền kéo cổ áo cao lên một chút. Anh tìm được xe máy của mình, leo lên chạy đi.

Giao thông Bắc Kinh được quản lý rất chặt chẽ, cho dù là rạng sáng anh cũng không dám trắng trợn lái theo tuyến đường chính. Chu Đông Nam rẽ vào một con đường nhỏ, đi về phía nhà mình.

Con đường trống trải. Giữa chợ và khu nhà Chu Đông Nam sống có một con ngõ không có đèn, đèn của chiếc xe máy tồi tàn của anh cũng chẳng có tác dụng. Anh cố hết khả năng, lái chậm lại trong con ngõ.

Lúc sắp đến khu nhà, Chu Đông Nam bỗng cảm giác không được bình thường. Ngay sau cảm giác này xuất hiện thì một bóng người từ bên cạnh lao ra, kéo cánh tay anh.

Tay Chu Đông Nam còn đang cầm tay lái, bị gã kia vừa kéo đã mất đi

thăng bằng, chân không kịp chống xuống đất, người ngã thẳng xuống. May mà anh còn nhanh nhạy, lúc xe đổ xuống lập tức nhảy ra ngoài, không để xe đè lên chân.

Xe gắn máy mất đi người điều khiển, đổ trên mặt đất lại còn trượt về phía trước chừng nửa mét nữa mới dừng lại.

Chu Đông Nam giơ tay muốn hất tay gã kia ra. Nhưng người đến rõ ràng không phải loại dễ dàng có thể đuổi đi. Chu Đông Nam hất một cú vẫn không vùng ra được.

Anh vung cánh tay lên lần nữa, dùng sức mạnh hơn, cánh tay kéo anh bị hất đi một chút. Nhưng vào lúc này, chân Chu Đông Nam khụy xuống, phía sau có người đạp thật mạnh vào khớp gối anh.

Lại thêm hai người đến, lôi áo Chu Đông Nam, lập tức kéo lê anh vào ngõ sâu. Trời vẫn âm u, trong ngõ lại càng tối đến mức không thấy rõ được năm ngón tay.

Chu Đông Nam bị đẩy vào tường, một giây sau liền bị một cú đấm thật mạnh. Anh kêu lên một tiếng, ôm lấy bụng. Người vây đánh anh không nhấc đầu anh lên, chỉ vỗ vào ót anh.

“Mẹ kiếp mày ngoan cố quá nhỉ!”

Người vỗ vào ót anh là kẻ đứng đầu. Gã thấp hơn Chu Đông Nam nhiều, nhưng thể trạng khá tráng kiện, giọng nói rõ ràng không phải dân Bắc Kinh. Bởi vì trời quá tối, không thấy rõ tướng mạo của gã, nhưng Chu Đông Nam biết rõ gã trông như thế nào. Bởi cách đây không lâu, vào ban ngày gã cũng đã đến tìm anh.

“Lời tao nói với mày, mày có nghe không hả?”

Lời nói bất mãn vừa thốt ra thì bên cạnh lại có người thuận thế đấm vào bụng Chu Đông Nam một cú. Lưng Chu Đông Nam dội vào vách tường, anh gầm lên một tiếng hất mạnh người kia ra. Sức lực anh không nhỏ, người đó dễ dàng bị đẩy ra vài bước. Nhưng dù có mạnh thế nào cũng không thể đánh lại nhiều người, anh vừa phản kháng thì đối phương lập tức vây đánh.

“Đừng đánh mặt! Đánh vào người nó thôi.”

Chính là kẻ lùn đứng đầu khi nãy hô lên. Những người này nói trắng ra là lưu manh, có điều bọn họ mạnh hơn bọn du côn đầu đường xó chợ một chút, bọn họ là có tổ chức. Có tổ chức, có kẻ cầm đầu, có kế hoạch, chứng tỏ chuyện này không phải là bọn họ kích động nhất thời, mà là ra tay có chừng mực, cần đến đâu thì sẽ đến đó.

Chu Đông Nam cũng hiểu điều này, anh càng phản kháng thì bọn họ càng không tha. Cho nên anh che cổ, không đánh lại, cắn răng chịu đựng. Quả nhiên bọn họ đánh một hồi thì ngừng lại, tên lùn cầm đầu kia kéo Chu Đông Nam lên.

“Lúc trước tao nói với mày, mày cho rằng bọn tao nói đùa phải không?” – Gã nắm cổ áo Chu Đông Nam – “Bảo mày rời khỏi Bắc Kinh có nghe hay không?”

Chu Đông Nam cúi đầu, chẳng hề đáp một câu.

Tên lùn cười một tiếng, nói nửa đùa nửa thật: “Mày không mua nổi vé xe thì mấy anh mua cho mày một vé.”

Đám người vây quanh chỉ lo trông chừng Chu Đông Nam, nghe thấy lời nói của tên lùn cũng không cười và không nhúc nhích. Tên lùn nói xong vẻ mặt từ từ sa sầm.

“Nếu mày mua nổi mà còn không đi thì đó là tự mày gây chuyện đấy!”

“Ai sai… khụ khụ…” – Một hồi lâu, Chu Đông Nam mới vất vả cất lời, khắp người bị đánh thương tích khiến anh ho khan vài tiếng, anh che miệng lại cố nén một lúc mới khẽ nói – “Là ai sai các người đến?”

Lại bị đạp một cú, Chu Đông Nam không có sức chống đỡ nữa, liền quỵ người xuống.

Tên lùn ngồi trước mặt anh nói: “Đừng thấy cho mày chút sĩ diện mà làm tới!”

“… Ai sai các người đến?” – Tiếng Chu Đông Nam nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn nữa – “Hắn tên gì, anh bảo hắn đích thân đến tìm tôi!”

“Mẹ kiếp, làm tới hả?!”

Tên lùn chửi tục, thúc đầu gối vào ngực Chu Đông Nam. Cuối cùng Chu Đông Nam không chịu được, quỳ rạp xuống đất.

Tên lùn còn giẫm lên người anh, bên cạnh có người khẽ lôi gã lại. Tên lùn ngừng nổi nóng, đưa ra một ngón tay, chỉ vào đầu Chu Đông Nam: “Châm ngôn nói thế nào, ‘quá tam ba bận’ đúng không? Lần này nếu mày không nghe lời khuyên thì lần sau sẽ không chỉ vậy thôi đâu!”

Nói xong gã đứng lên, dẫn mấy tên khác nhặt mấy cây gậy ở ven đường, đi đến chỗ xe Chu Đông Nam bị đổ, vung gậy bắt đầu đập phá.

Chiếc xe máy tồi tàn của Chu Đông Nam là hàng xài rồi, bình thường lái cảm giác cũng không chắc chắn, chứ đừng nói là bị người ta luân phiên đập phá như vậy. Chỉ trong chốc lát, chiếc xe gắn máy đã hỏng nặng. Mấy tên đó xoay xoay bả vai, ném gậy bỏ đi.

Chu Đông Nam nằm trong ngõ hẻm tối tăm, trán gục trên mặt đất lạnh lẽo, thở hổn hển. Một ngày một đêm anh chưa nghỉ ngơi, tinh thần đã đến

mức cực hạn. Hiện tại bị người ta đánh một trận, thương tích ở bụng tác động đến phủ tạng bên trong, cuối cùng anh chống hai tay lên đất nôn khan vài cái.

Hơn sáu giờ, rốt cuộc chân trời đã bắt đầu hửng sáng. Chu Đông Nam ngồi dậy, tựa vào tường, mỗi một lần hít thở đều có một làn hơi trắng xóa tỏa ra nơi khóe miệng, nhanh chóng tan đi.

Trời lạnh lẽo dường như khiến cho đau đớn trên người đều bị đóng băng chết lặng. Chu Đông Nam tự nói thầm với mình, không được ngủ, không được ngủ, ngủ ở đây sẽ xảy ra chuyện. Nhưng mí mắt anh vẫn không kìm được nhắm lại.

Trong lúc mơ hồ, dường như anh nhìn thấy gì đó. Non xanh nước biếc, suối cạn cầu nhỏ, có bóng một cô gái mơ hồ đứng trên cầu mà cười. Nhưng hình ảnh kia nhanh chóng bốc cháy, ngọn lửa hừng hực đốt sạch cây cầu, không chừa lại chút tro tàn. Bóng dáng cô gái đã sớm biến mất, trong ngọn lửa chỉ còn mỗi mình anh.

Chu Đông Nam cau mày, miệng thở hổn hển từng hơi, nhưng anh vẫn cảm thấy thở gấp khó khăn, gân cổ anh hằn lên, hai tay lay động…

“Này…!”

Dường như có người đang gọi anh.

“Này… này… này?”

Tiếng nói càng lúc càng vang, không phải là dường như mà là thật sự có người đang gọi anh.

“Ôi chao! Sao anh ngủ ở đây? Có phải là anh uống nhiều quá không? Ngủ ở đây sẽ chết cóng đấy! Này! Chu Đông Nam…!”

http://tieulun.hopto.org

Chu Đông Nam choàng mở mắt. Lưu Giai Chi đội một chiếc mũ bông hình viên kẹo, trên đó còn có một quả cầu lớn, nó lay động theo động tác của cô ta.

Vẻ mặt Lưu Giai Chi lo lắng, đôi mắt to tròn trợn thật lớn. Cô ra sức lay bả vai Chu Đông Nam: “Không sao chứ? Tỉnh nào! Nhanh tỉnh lại nào, nhanh tỉnh lại nào!”

Chu Đông Nam bị cô ta lay chạm phải vết thương đau đớn, anh gạt tay cô ta ra, tự mình vịn tường từ từ đứng lên.

“Anh bị sao vậy?” – Lưu Giai Chi nói – “Có phải là anh uống nhiều quá không? Anh nằm ở đây đã bao lâu rồi? Có cần đến bệnh viện không?”

Cô ta hỏi liên thanh, Chu Đông Nam chẳng hề trả lời một câu. Anh khẽ nói cảm ơn rồi quay người đi ra ngoài.

Lưu Giai Chi vô cùng bất mãn. Cô ta bất chấp nguy cơ đi làm trễ đến xem anh thế nào, nếu không phải cô ta nhận ra được chiếc xe tàn tạ ở cửa khu nhà thì đã chẳng chú ý đến trong con hẻm còn có một người đang nằm.

Trời lạnh thế này nằm ở ngoài đường sẽ chết cóng mất. Nghĩ đến đây Lưu Giai Chi càng bất mãn, cộng thêm chuyện lúc trước Chu Đông Nam khuân vali cho cô còn đòi tiền, Lưu Giai Chi nổi nóng, cất bước chạy đùng đùng đến trước mặt Chu Đông Nam.

“Tôi nói này, anh tỏ thái độ gì vậy hả?” – Lưu Giai Chi nói – “Tôi là người cứu anh đấy, anh làm vậy là sao?”

Chu Đông Nam đi đến bên cạnh chiếc xe máy. Chiếc xe đã bị đập thành đống sắt vụn, không thể sử dụng được nữa. Anh hơi khom lưng, rồi từ từ ngồi xổm xuống.

“Cảm ơn cô!”

Lưu Giai Chi nghe thấy tiếng Chu Đông Nam nói thật khẽ. Ở góc độ này cô chỉ có thể nhìn thấy anh đang rũ đầu nhìn chiếc xe máy hỏng. Bất chợt, những câu nói oán giận tiếp theo của cô bỗng không thể thốt ra được nữa.

Lưu Giai Chi ngồi bên cạnh anh, do dự mở lời: “Anh, xe của anh bị sao vậy?”

Chu Đông Nam không lên tiếng.

Lưu Giai Chi nhích nhích qua phía chiếc xe máy, nói: “Tông phải ai à? Sao anh chạy vào con hẻm kia vậy?”

Chu Đông Nam chống tay vào gối, từ từ đứng lên: “Không có gì.” – Anh nói – “Không cẩn thận thôi.”

Anh dựng xe lên, kéo đến trong góc, móc chìa khóa ra cắm vào xe. Lưu Giai Chi cũng đi đến nói: “Anh khóa xe để làm gì nữa? Anh đừng đùa, xe này không thể dùng được nữa đâu. Anh có tin là chỉ cần anh vừa chạy ra đường là lập tức có cảnh sát đến bắt anh không?”

Tay Chu Đông Nam khựng lại, sau đó từ từ buông xuống. Hai tay anh cắm vào túi áo, cúi đầu đi về nhà. Lưu Giai Chi chạy đến vỗ anh một cái, kết quả làm Chu Đông Nam suýt ngã quỵ.

Lưu Giai Chi nhìn nhìn tay mình, lại nhìn anh chằm chằm: “Anh còn chưa tỉnh rượu à?”

Cô bước đến trước mặt Chu Đông Nam, vừa nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của anh lại giật cả mình: “Đã xảy ra chuyện gì? Sức tay tôi…”

“Không sao.” – Chu Đông Nam lắc đầu lê bước chân đi lên lầu.

“Có cần tôi dìu anh không?” – Lưu Giai Chi nói.

“Không cần.”

“Không thể nào nói chuyện được…” – Lưu Giai Chi đứng phía sau trợn mắt nhìn bóng lưng anh – “Đầu óc có vấn đề sao?”

Cô lại cúi đầu liếc nhìn đồng hồ liền hô to lên, vô cùng lo lắng chạy ra khỏi khu nhà.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Thành Vân đứng trước quầy đã khá lâu. Cô mặc chiếc áo khoác tay loa kèn sẫm màu, dưới cổ áo là chiếc cổ thon dài, gương mặt trắng trẻo xinh xắn. Cô mang đôi giày gót nhọn, một bên vai đeo túi da, hai tay mang găng đút vào trong túi áo, lộ ra bên ngoài cổ tay viền lông.

Người bán cá ở hàng phía sau đã nhìn cô chằm chằm thật lâu. Dĩ nhiên người đối diện cũng đã nhìn cô thật lâu. Chu Đông Nam bỏ đậu que đã chọn xong vào túi giúp bà cụ, bà cụ nheo mắt đếm tiền cả nửa phút. Sau đó bà cầm túi đậu que, run lập cập đi thẳng về phía trước. Anh quay đầu lại, hỏi Thành Vân lần thứ sáu: “Em đứng đây làm gì?”

Thành Vân cũng học bà cụ vừa rồi, nheo mắt lại. Lông mày cô như vẽ, mắt dài nhỏ, bóng mắt màu nâu sẫm dưới ánh đèn trần sáng chói của khu chợ càng trông có vẻ quyến rũ hơn.

Trong chợ có rất nhiều người qua lại, nhưng cô chỉ nhìn anh chằm chằm. Đôi mắt nheo lại mang theo thâm ý. Chu Đông Nam cúi đầu nhìn đống khoai tây. Thành Vân bước lên hai bước, đi đến trước quầy hàng. Quầy hàng được thiết kế bên trong cao hơn bên ngoài một bậc, để thực phẩm được bày theo hình sườn núi, tiện cho khách lựa chọn. Thành Vân thuận theo độ dốc nhìn lên, thấy cằm Chu Đông Nam đang bạnh ra.

“Này!” – Thành Vân khẽ kêu.

Chu Đông Nam hơi ngước mắt: “Hả?”

Thành Vân nói: “Anh có thể nói cho tôi biết anh đang làm gì không?”

Chu Đông Nam hất hất cằm giống như ra hiệu cho cô vậy. Nhưng Thành Vân vẫn nhìn anh chằm chằm, Chu Đông Nam đành lẳng lặng nói: “Tôi bán thức ăn.”

Thành Vân hít sâu một hơi, quay đầu nhìn xung quanh một vòng. Chợ ồn ào tiếng người, hiện tại chính là giờ tan tầm cao điểm, rất nhiều người lao động sau khi tan việc đi ngang qua chợ đều phải ghé vào mua ít thức ăn về nhà làm cơm tối. Xung quanh huyên náo, tiếng chọn thức ăn, tiếng mặc cả vang lên liên tục, không ngừng. Cô khẽ hít vào, mùi rau quả, khoai lang, cua ốc, thịt bò… đầy vị ẩm thực nhân gian.

Hôm nay Thành Vân tan sở rất sớm, lúc rời khỏi công ty cô bỗng bột phát ý tưởng muốn đến gặp Chu Đông Nam. Khi lái xe đến dưới lầu nhà anh mới phát hiện ra không có người ở nhà, gọi điện thoại hỏi thì nghe thấy tiếng người ở chợ. Cô vốn cho rằng anh đang đi chợ, không ngờ là đến bán rau củ.

“Sao anh lại chạy đến đây bán rau?”

“Không có gì, trùng hợp thôi.”

Anh làm việc luôn luôn theo cách của mình. Lúc ở Quý Châu, Thành Vân đã hiểu rất rõ, cô không quan tâm đến vấn đề anh đổi nghề nữa, hỏi: “Mấy giờ anh…”

Thành Vân nghĩ lại, quyết định dùng từ nghiêm túc một chút: “Mấy giờ tan việc?”

“Bảy giờ rưỡi.” – Chu Đông Nam nói – “Có điều dọn sớm cũng được.”

“Được, tôi chờ anh.”

http://tieulun.hopto.org

Người bán hàng xung quanh đều nhìn cô gái đứng trước hàng rau củ, chỉ có mỗi Chu Đông Nam thì không. Anh hơi mất tự nhiên, định đuổi cô đi, nhưng tiếng nói như bị nghẹn lại. Thành Vân có chút thích thú với tình trạng này của anh, làm như không thấy, móc gì đó ra khỏi túi. Vừa liếc mắt đã thấy trên tường treo biển cấm hút thuốc, lại quay đầu nhìn Chu Đông Nam đang dồn hết chú ý vào đống khoai tây, cô bĩu môi cất thuốc lá đi.

Bảy giờ, Thành Vân bắt đầu hối thúc anh.

“Đừng làm nữa!”

“…”

“Đến giờ rồi, thu dọn đi!”

“…”

“Anh nhìn tôi làm gì?”

“Đợi chút nữa đi.”

Thành Vân muốn hút thuốc, cô thẳng người lên: “Tôi đi ra ngoài chờ anh.”

Thành Vân vừa mới đi, chủ quầy bên cạnh Chu Đông Nam lập tức chạy đến, hỏi anh với vẻ mặt tò mò: “Ai vậy?”

Chu Đông Nam cúi đầu ghi lại sổ sách hôm nay, thuận miệng nói: “Vợ tôi.”

“Ồ!” – Người đó ngoài kinh ngạc ra còn có chút không tin, đánh giá anh từ trên xuống dưới – “Người anh em, khá nhỉ!”

Chu Đông Nam không nói gì, cất tiền chuẩn bị dọn hàng. Vừa mới liếc

mắt lại thấy trước hàng có một người đang đứng, Chu Đông Nam theo phản xạ hỏi muốn mua gì, người đó từ từ trả lời: “Mua con mẹ mày đó!”

Chu Đông Nam ngẩng đầu lên, lại là tên lùn kia. Theo phản xạ, anh nhìn về phía xa, không biết Thành Vân đang hút thuốc ở đâu, đứng đây không thấy được cô. Chu Đông Nam hạ giọng: “Anh muốn làm gì?”

“Người anh em, lời này của mày nghe xa lạ quá.” – Tên lùn vẫy vẫy tay – “Đến đây, qua bên kia.”

Chu Đông Nam thoáng ngập ngừng, sau đó bỏ tiền vào túi áo, nói với người chủ quầy bên cạnh: “Trông giúp tôi một chút.”

Sau đó liền đi theo tên lùn kia. Đi qua mấy quầy bán hải sản, lại băng qua khu vực bán thịt, tên lùn dắt anh đến cầu thang cuối chợ. Chợ gồm hai tầng, tầng hai là nhà dân. Mặt sau có lối đi lên lầu khác, thường ngày cầu thang này rất ít ai dùng đến, chất đầy thùng xốp rỗng của khu bán thực phẩm tươi sống, bốc mùi cá nồng nặc.

Cửa cầu thang đóng lại, không khí lập tức yên tĩnh. Tên lùn không vội nói chuyện, trước tiên rút một điếu thuốc. Chu Đông Nam liếc nhìn xung quanh. Tên lùn thấy vậy cười một tiếng khinh thường rồi nói: “Không cần nhìn, không có ai đâu, hôm nay chỉ mình tao đến thôi.”

Ánh mắt Chu Đông Nam quay trở về phía tên lùn, gã lại khẽ nói: “Hôm nay không phải đến đánh nhau.”

Gã vừa nói vừa nghiêng đầu nhìn Chu Đông Nam, thở dài, nói: “Mày cũng giỏi thật, đập hư xe mày thì mày đổi thành bán rau. Nếu đập luôn quầy này thì mày còn làm gì nữa?”

Mắt Chu Đông Nam tối đen như mực nói: “Các người đừng làm loạn, còn làm loạn nữa tôi báo cảnh sát đấy.”

Tên lùn chẳng hề sợ hãi, đôi mắt chuột nhìn chằm chằm Chu Đông Nam, nói: “Tụi tao làm gì mà mày báo cảnh sát? Chỉ cần tao nói bừa gì đó thôi cũng có thể trở thành sự thật đấy. Hiện tại tao chơi mẹ mày thì sao? Có phải là mày cũng muốn báo cảnh sát không?”

Chu Đông Nam cau chặt mày: “Anh thử nói bậy bạ nữa xem.”

Tên lùn cười khẩy, rồi nói thầm một câu “sợ quá”. Miệng gã ngậm thuốc lá, hút một hồi mới ngẩng đầu nhìn Chu Đông Nam lần nữa. Lúc này lại có chút chân thành nhìn anh nói: “Người anh em, tao nói thật với mày đó, đi đi.”

Chu Đông Nam không nói lời nào.

“Đàn ông không chịu thiệt trước mắt, mày ở đây ngoan cố chả được gì.”

Tên lùn vừa nói vừa lấy một món đồ trong túi ra đưa đến. Chu Đông Nam nhìn, đó là một tấm thẻ.

“Nào, không phải là vì cái này sao?” – Đôi mắt tên lùn sáng quắc, như hoàn toàn nhìn thấu Chu Đông Nam thuộc dạng người như gã – “Mày đừng nói không cần với tao, tao cũng không đánh không mày. Mật mã là sáu số sáu, trong thẻ có mười lăm triệu tệ. Mày ở với người đàn bà kia bao lâu cô ta cũng không cho mày được nhiều như vậy đâu.”

Gã nói xong cũng không hút thuốc nữa, chờ Chu Đông Nam trả lời. Mùi cá tanh xung quanh càng nồng nặc hơn. Không lâu sau, Chu Đông Nam đưa tay cầm lấy tấm thẻ, sau đó nhìn chăm chú đến xuất thần.

Tên lùn khẽ thở dài một tiếng: “Làm vậy là đúng rồi.”

Sau đó gã lại đưa điếu thuốc lên môi, rít sâu vào một hơi, điếu thuốc cháy hết cả một nửa.

Mang theo vẻ nhẹ nhõm vì đã hoàn thành nhiệm vụ, gã vỗ vỗ vai Chu Đông Nam, nói có chút chua chát: “Nhìn chưa ra à, mày sẽ còn thấy xa hơn nữa. Mày nhịn có vài cú đã lấy được đến cái giá này, mẹ kiếp, mày nhịn có vài lần mà được hơn chục triệu, chó chết thật!”

Chu Đông Nam vẫn im lặng, đứng đó ngây ra như phỗng. Tên lùn nghĩ chắc đó giờ anh chưa từng có được nhiều tiền như vậy nên nhất thời kinh hãi. Gã nhìn Chu Đông Nam mang đức hạnh kia, không nhịn được ghen ghét, nhấc chân đạp một cái: “Này, mày không cảm thấy tiền này bọn tao cũng có một phần công lao à?”

Chu Đông Nam nhìn gã, tên lùn lại nhướng mày, trán đầy nếp nhăn: “Người anh em, bây giờ mày giàu rồi có phải là nên chia chác một chút không?”

Chu Đông Nam lấy lại tinh thần.

“Không cho!” – Anh nói.

Tên lùn sượng mặt, trong lòng tức tối, định ra tay đánh anh theo bản năng, nhưng nhớ lại lúc trước đã được người kia dặn dò nên chỉ đành nén giận. Gã cười khẩy một tiếng, nói với thái độ thô lỗ: “Cầm rồi thì cút nhanh đi, còn dây dưa nữa chẳng những không lấy được tiền mà còn bỏ mạng đấy!”

Nói xong tên lùn đi sượt qua Chu Đông Nam, đụng thật mạnh vào người anh.

Chu Đông Nam cầm thẻ trong tay nhìn một hồi, sau đó cất chiếc thẻ mười lăm triệu vào cùng đống tiền lẻ gần một trăm đồng mới bán rau củ khi nãy, quấn lại một vòng rồi cho vào trong túi.

Khi trở về quầy, người đàn ông quầy bên cạnh trông hộ hàng hỏi anh: “Sao vậy? Ai thế?”

Chu Đông Nam lắc đầu: “Không sao.”

“Trông gã đó hung tợn quá!”

Chu Đông Nam thu dọn đồ xong, nói: “Không sao, cảm ơn anh đã trông giúp tôi.”

“Ồ, không có gì.” – Người kia quay sang bên cạnh chép miệng – “Anh mau đi đi, người ta đợi lâu rồi đấy.”

Tại cửa chợ cách đó mười mấy mét, Thành Vân đang lẳng lặng đứng. Dáng vẻ cô đứng yên lặng trông giống như một sợi lông vũ nhọn màu đen, cô đơn trong gió rét, lạnh lùng chờ đợi điều gì đó.

Chu Đông Nam mặc áo phao lông vũ, quấn khăn quàng cổ, đi về phía cô.

“Đói bụng chưa?” – Anh hỏi cô.

“Chưa đói lắm.” – Hai người vừa đi ra ngoài Thành Vân vừa nói – “Anh đói bụng chưa, muốn ăn gì?”

Chu Đông Nam liếc nhìn cô, Thành Vân nói: “Tôi mời cơm, có đi hay không?”

“Về nhà ăn.”

Chu Đông Nam giơ tay lên, cho cô thấy túi rau cải và thịt mình đang cầm.

Thành Vân mang vẻ mặt khinh thường: “Anh lấy trộm trong tiệm của mình à?”

“Không phải lấy trộm.” – Chu Đông Nam nói – “Quầy đó là tôi trông giúp người khác, vợ của chủ quầy sắp sinh con. Tôi trông hàng giúp anh ta, mỗi ngày nấu cơm có thể lấy chút thức ăn ở tiệm về.”

http://tieulun.hopto.org

“Chúng tôi đã nói với nhau rồi.” – Anh lại bổ sung.

Thành Vân thấy hơi quái lạ, nhìn anh chằm chằm: “Anh vừa đến Bắc Kinh không lâu, ngay cả vợ của chủ quầy rau trong chợ sắp sinh con mà cũng biết?”

Chu Đông Nam bình tĩnh nói: “Tôi từng giao hàng cho họ, nên có tán gẫu qua.”

Đường chợ không sạch sẽ lắm, bên dưới có cả rễ cây và rau quả úng. Thành Vân theo Chu Đông Nam bước đi trên con đường nhỏ, im lặng một hồi, bỗng nhiên có cảm giác không đúng lắm. Cô dừng bước lại hỏi Chu Đông Nam: “Xe máy của anh đâu, hôm nay không chạy à?”

“Ừ, đi bộ thôi, dù sao cũng gần nhà.” – Chu Đông Nam chớp mắt nói – “Xe của em đỗ ở đâu?”

“Dưới lầu nhà anh.”

Trong chớp mắt này, qua khóe mắt Chu Đông Nam liếc nhìn về phía đối diện con đường, tại cửa một trung tâm vé số nhỏ, anh lại thấy tên lùn kia lần nữa. Gã kẹp điếu thuốc đứng trong đám người mua vé số, mặc bộ đồ màu xám, nhìn vô cùng bình thường.

Tên lùn nham hiểm nhìn anh chằm chằm.

“Sao vậy?” – Thành Vân hỏi rất nhẹ, vẻ mặt thản nhiên.

Trong khoảnh khắc Chu Đông Nam dời mắt khỏi tên lùn kia nhìn về phía Thành Vân, bỗng anh cảm giác xung quanh rất yên tĩnh. Có cơn gió thổi qua, sợi tóc đen nhánh của cô bay lên che đi tầm mắt, rồi mềm mại rủ theo độ cong của gương mặt. Cô rụt vai, qua cổ áo khoác có thể nhìn thấy chiếc cổ thon thả cân đối.

Không biết có phải do phụ nữ thích đẹp hay không, mùa đông giá rét như vậy nhưng mỗi lần cô xuất hiện đều ăn mặc phong phanh, áo mỏng giày đơn và mỗi áo khoác màu đen. Cho dù lạnh đến môi tím tái, mặt xanh mét nhưng vẫn cố chấp.

“Thật giống con quạ đen…” – Anh khẽ nói.

“Gì hả?”

Chu Đông Nam giơ tay lên, cởi khăn quàng cổ ra. Thành Vân cau mày lại. Một tay anh cầm túi thức ăn nên chỉ có thể quấn khăn quàng cổ cho cô bằng tay còn lại. Khăn quàng cổ rất dài, sau khi quấn xong còn thừa lại hai bên rủ xuống, trông rất giống với Hứa Văn Cường trong phim Bến Thượng Hải.

Chu Đông Nam cũng cảm thấy quấn như vậy chẳng khác gì không quấn, nên lại giơ tay lên quấn thêm một vòng. Kết quả là anh quấn quá ẩu, quẹt vào nửa bên mặt của Thành Vân, tóc cô cũng bị làm rối.

Vừa quẹt bên này xong, Chu Đông Nam lại quẹt trúng phía bên kia. Thành Vân không nhịn được nữa, cô kéo khăn quàng cổ, lộ ra đôi mắt giận dữ.

“Chu Đông Nam!”

Chu Đông Nam thấy rốt cuộc cô đã có động tĩnh, liền thả tay xuống nói: “Tự em quàng đi.”

Thành Vân hừ một tiếng không nói lời nào, cầm khăn quàng cổ tự mình quấn lại.

Cách quấn khăn quàng cổ của đàn ông và phụ nữ khác nhau. Sau khi Thành Vân quấn xong, cổ vẫn lộ ra một mảng lớn, Chu Đông Nam nói: “Như vậy chi bằng đừng quàng!”

http://tieulun.hopto.org

Thành Vân cho hai tay vào túi áo, đi về phía trước: “Đủ ấm rồi.”

Đi vài bước cô phát hiện anh không đuổi theo, Thành Vân quay đầu: “Làm gì thế, đi thôi!”

Chu Đông Nam cất bước, đi sóng vai một hồi, anh im lặng kéo tay Thành Vân qua. Thành Vân chớp mắt nhìn anh, còn anh chỉ nhìn đường. Trong gió lạnh, dường như có người đang chế nhạo, tiếng cười khinh thường và kéo dài.

Anh chẳng hề để ý, chỉ nắm thật chặt bàn tay gầy guộc kia, đi thẳng về phía nhà mình.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 47

“Cứ vậy trước đi đã.”

Tiếng nói Tào Khải đè nén rất khẽ, gọi điện thoại xong, anh ta cúp máy, từ từ duỗi thẳng người. Thắt lưng có chút khó chịu.

Đây là nhà hàng Nhật hạng sang, trên chiếc tatami trong phòng riêng rộng rãi có hai chiếc bàn vuông và ghế dựa đều là mây tre đan. Dạng người béo bụng như Tào Khải thật sự căm thù loại ghế này đến tận xương tủy. Nhưng Lý Vân Sùng lại thích nhà hàng này, mỗi lần đến đây ông đều nói với Tào Khải coi như là cậu tập thể hình đi.

Nhân viên phục vụ bước vào cửa, bưng hai đĩa cua hoàng đế ướp đá vào rồi đi ra ngoài.

“Ăn đi, còn ngây ra đó làm gì?”

Lý Vân Sùng cầm lấy càng một con cua, nói với Tào Khải.

“Dạ, được ạ.”

Tào Khải cũng cầm con cua lên, anh ta bình tĩnh liếc nhìn vẻ mặt Lý Vân Sùng. Tác phong ông luôn bình ổn, anh ta quan sát một chút cảm thấy tâm trạng Lý Vân Sùng dường như vẫn khá tốt, nên châm chước cất lời.

“Lý tổng, tên kia, tiền… đã lấy rồi.”

Khung cảnh trong nhà hàng yên lặng, tiếng nhạc như có như không, Lý

Vân Sùng không nói một lời.

“Nhưng mà, em nghe người ta nói…”

Tào Khải đưa tay sờ sờ lỗ mũi, giống như không biết phải mở lời thế nào.

Lý Vân Sùng khẽ nhíu mày nói: “Có gì thì cứ nói, rề rà!”

Tào Khải nói: “Tối nay chị Thành đi tìm hắn.”

Lý Vân Sùng ăn cua không thích chấm tương, dùng công cụ kẹp chiếc càng to chắc, rắc một tiếng, lộ ra thịt cua trắng phau bên trong, hương vị tươi sống lan tỏa.

Tào Khải nói tiếp: “Lúc chị Thành đi tìm người đàn ông đó, em gọi cho người vừa gặp hắn, hắn đã cầm tiền, nhưng lúc đi ra ngoài hắn lại dẫn chị Thành theo.”

Anh ta nói, mắt vẫn không rời khỏi mặt Lý Vân Sùng. Lý Vân Sùng cười khe khẽ, không thấy có vẻ tức giận, có điều cười được một lúc mạch máu ngay huyệt thái dương nổi lên, kéo thẳng đến đầu lông mày, nó lồi hẳn lên giống như một con giun đang uốn éo.

“Thoáng cái đã bao nhiêu năm rồi nhỉ?” – Lý Vân Sùng cười ha ha nói.

Ông cười xong, khóe môi khẽ nhếch lên, ánh mắt tối tăm.

“Mười hai năm rồi, vậy mà vẫn chẳng hề có chút tiến bộ.”

Ngoài phòng vang lên tiếng đàn ba dây vui vẻ, tiếng đàn và tiếng sáo phối hợp có cảm giác không hợp nhau. Tào Khải biết Lý Vân Sùng nói chuyện gì. Mười hai năm trước, Thành Vân vì một người đàn ông mà một thân một mình đến thủ đô…

http://tieulun.hopto.org

“Ngay cả tên cũng hơi giống nhau.” – Lý Vân Sùng nói xa xăm – “Vương Tề Nam, Chu Đông Nam… Hà…!”

Tuy là tiếng cười nhưng nghe rất lạnh lùng. Tào Khải nhếch môi, không nhịn được ngẫm nghĩ từng chút một. Không ngờ đã qua lâu như vậy, Lý Vân Sùng vẫn còn nhớ rõ. Anh ta còn cho rằng ông đã sớm quên mất tên đàn ông chân mày gãy kia rồi.

Vương Tề Nam cũng cầm tiền của Lý Vân Sùng. Bao nhiêu nhỉ? Tào Khải không nhớ nữa. Giống với Chu Đông Nam, hắn ta lấy tiền xong cũng vẫn muốn đi tìm Thành Vân. Nhưng hắn ta không may mắn như Chu Đông Nam, còn chưa kịp gặp Thành Vân thì đã bị bắt. Giam nửa năm, Vương Tề Nam bị bệnh chết trong tù.

Tào Khải rũ mắt, đối mặt với cao lương mỹ vị bày đầy trên bàn chẳng hề có khẩu vị. Tiếng nói Lý Vân Sùng như ẩn giấu hàng nghìn hàng vạn cơn dông, mỗi câu mỗi chữ đều vang vọng từng hồi.

“Lòng tham không đáy, hắn cho rằng giữ được người đàn bà là đã ôm chặt được kho báu rồi sao?”

Ánh mắt Lý Vân Sùng nhìn vào mặt Tào Khải. Cả người Tào Khải đổ mồ hôi, trả lời cũng không được, mà không trả lời cũng không được.

Lý Vân Sùng hoàn toàn không định nghe Tào Khải trả lời. Ông nheo mắt lại, nhìn xuyên qua Tào Khải,xuyên thấu qua hư không, tựa như nhìn thấy được một người đàn ông như cỏ dại mọc ven đường.

“Lòng tham không đáy.” – Ông u ám nói – “Cũng không suy nghĩ xem thử khả năng của mình.”

Tào Khải gật đầu, Lý Vân Sùng lại nói: “Không có lương tâm làm sao có thể thật lòng, cuộc đời đa phần là luồn cúi.”

Ông nói một hồi giống như bị tự mình thuyết phục, khóe môi lại nở nụ cười thoải mái, ông nhìn về phía Tào Khải, giọng nói ôn hòa như cũ.

“Những kẻ ti tiện kia, linh hồn của họ đều trống rỗng, chứ đừng nói đến tình cảm. Cậu nói xem có đúng không?”

Tào Khải im lặng gật đầu. Lý Vân Sùng uống một ngụm trà.

Cuối cùng Tào Khải nói: “Lý tổng, hắn… Chúng ta đã tìm người hăm dọa hai lần, cũng từng đánh, nhưng hình như hắn đều nhịn hết, không báo cảnh sát. Chúng ta đập xe hắn, hiện tại hắn đi bán rau củ. Anh nói xem…”

Lý Vân Sùng thấy hơi buồn cười, nhìn Tào Khải: “Đổi lại lúc cậu hai mươi mấy tuổi, đánh cậu hai lần mà cho cậu số tiền lên đến tám chữ số thì cậu có chịu nhịn hay không?”

“Dạ…!” – Tào Khải cúi đầu, cười hì hì.

Lý Vân Sùng cầm khăn lau tay, thuận miệng nói: “Tên này chẳng khác gì với Vương Tề Nam, là thứ vứt đi, thật là có chết cũng chết không xong.”

Tào Khải cầm miếng thịt cua trong tay, cũng chẳng nhớ đến việc phải ăn. Bất chợt, anh ta nhớ ra gì đó, vội vàng bỏ thịt cua xuống, ép bụng kề đến.

“Đúng rồi, Lý tổng! Còn có chuyện em chưa kịp nói với anh.”

Lý Vân Sùng liếc mắt sang, trong lòng Tào Khải run lên, nói: “Chính là nữ ký giả trước đây, mấy hôm trước vừa quay trở lại.”

“Cô gái kia à?”

“Ừ, có điều cô ta cũng không làm gì, chỉ thuê nhà gần công ty chị Thành thôi.”

http://tieulun.hopto.org

“Gần công ty Thành Vân?”

“Đúng ạ, sau hôm đó em bảo người để ý một chút, kết quả phát hiện cô ta cũng thuê cùng một tầng lầu với tên họ Chu kia. Hai người là hàng xóm.”

“Vậy sao, khéo quá nhỉ!” – Lý Vân Sùng trông như chẳng hề lo lắng.

Tào Khải nói: “Chu Đông Nam kia…”

Nhắc tới cái tên này, Lý Vân Sùng cau mày lại theo phản xạ, Tào Khải ngập ngừng rồi mới nói: “Có cần lại tìm người…”

“Hà tất gì!” – Lý Vân Sùng nói.

Tào Khải sửng sốt: “Gì ạ?”

“Hắn không muốn đi thì không cần đi.” – Lý Vân Sùng đưa ngón tay thon dài chỉ chỉ hai cái đĩa trên bàn – “Muốn tách hai món đồ ra, chuyển cái này không được thì chuyển cái kia đi thôi.”

Tào Khải nói: “Bên phía chị Thành…”

Lý Vân Sùng thản nhiên nói: “Đàn bà suy nghĩ quá nông cạn, trong nhất thời dễ dàng bị cảm giác làm mờ mắt, nên không nhớ được vết xe đổ thì khiến cho cô ta hiểu chuyện là được rồi.”

“Chúng ta phải làm sao?”

Lý Vân Sùng thả khăn tay xuống, tốc độ rất chậm, giống như đang suy nghĩ gì đó.

…

Thịt bò hầm khoai tây, bông cải xào. Chỉ là hai món thường ngày nhưng

Chu Đông Nam làm vô cùng bắt mắt. Anh nấu một nồi cơm, hơn phân nửa đều vào bụng mình. Lúc ăn cơm Chu Đông Nam thường chả để ý gì đến chuyện khác, chỉ cắm cúi mà ăn, Thành Vân cũng không quấy rầy anh.

Đến khi anh cơm nước xong, ngẩng đầu khỏi bát, Thành Vân mới thong thả đẩy bát của mình qua. Lần này Chu Đông Nam không nhận.

"Em ăn đi." – Anh nói.

"No rồi."

"Em ăn ít quá, tôi nấu khó ăn lắm à?"

"Tôi vốn không đói."

Chu Đông Nam đặt bát xuống, đôi mắt đen láy nhìn Thành Vân đăm đăm: "Sức khỏe em không tốt sao?"

"Gì hả?"

"Hút thuốc, uống rượu," – Chu Đông Nam liệt kê – "thức đêm, buông thả, …"

"…" – Thành Vân vắt chéo hai chân ồ lên một tiếng, lạnh lùng nhìn anh – "Vậy tôi xếp vào hạng chót rồi đó hả?"

Chu Đông Nam im lặng cầm lấy bát cơm của Thành Vân, lùa vài đũa, xơi hết phần cơm còn thừa vào bụng.

"Tối nay ở lại chỗ tôi đi." – Anh ăn xong, miếng cơm cuối cùng vẫn còn trong miệng đã cất lời nói với Thành Vân.

"Hôm nay tôi hơi mệt." – Thành Vân nhìn anh.

http://tieulun.hopto.org

“Không sao cả, tôi cũng mệt, hôm nay chỉ ngủ thôi.” – Chu Đông Nam nói.

Thành Vân cười: “Lần đó không phải hai chúng ta cũng “ngủ thôi” hay sao?”

“…”

“Đừng lộn xộn.” – Chu Đông Nam đứng lên, thu dọn bát đũa mang vào phòng bếp, vừa đi vừa nói – “Em nghỉ ngơi chút đi, đã bật nước nóng rồi, em muốn tắm lúc nào cũng được.”

Phòng bếp lại bắt đầu vang lên tiếng lanh canh, Thành Vân hít sâu một hơi, đứng dậy. Cô bật điều hòa lên, cởi áo khoác ra, dự định sẽ nghe lời Chu Đông Nam đi tắm trước.

Cô nhớ lần trước khăn để trong tủ bên cạnh. Cô đi đến kéo ngăn tủ lấy khăn lông ra. Chiếc khăn lông kéo theo tuýp kem dưỡng da tay chỉ còn một nửa. Đàn ông dùng đồ đạc không kỹ lưỡng, tùy tiện nặn bóp, tuýp kem dưỡng da tay trông vô cùng méo mó. Thành Vân khoác khăn lông vào người, hai tay cầm lấy tuýp kem dưỡng da tay, từ từ vuốt phẳng lại, rồi mới đẩy kem lên từng chút một.

Bản thân Thành Vân cũng không ý thức được vẻ dịu dàng khó hiểu này. Cô nhanh chóng làm tuýp kem ngay ngắn, cuốn lại phần đã dùng hết, rồi thả lại vào tủ.

Lúc đang định đóng tủ thì cô bỗng thấy được gì đó. Trong tủ có một chiếc hộp nho nhỏ. Chiếc hộp nhìn khá quen. Thành Vân kéo hết ngăn tủ ra, thấy một hộp Marlboro trắng bao giấy.

“Thuốc lá cũng chuẩn bị cơ à?” – Cô khẽ nói thầm rồi lấy hộp thuốc ra. Lúc này cô mới phát hiện hộp thuốc đã mở, bên trong thiếu sáu bảy điếu.

Thành Vân ngỡ ngàng. Cô nắm lấy hộp thuốc vô cùng quen thuộc kia, bên tai vẫn vang vọng tiếng Chu Đông Nam rửa chén trong phòng bếp. Tiếng nước chảy ào ạt.

Thành Vân bỗng quay đầu, tìm kiếm khắp phòng. Phòng Chu Đông Nam rất bừa bãi, nhưng Thành Vân vô cùng tinh mắt. Cô phát hiện một chiếc bật lửa trên đầu giường, nhìn từ chữ in thì xem ra là mua ở cửa hàng tiện lợi dưới lầu.

Thành Vân nhìn bốn phía, trong nhà không có gạt tàn thuốc. Ánh mắt cô dừng lại ở chậu hoa cũ nơi bệ cửa sổ, cô đi đến, quả nhiên bên trong có tàn thuốc.

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy… Bảy điếu thuốc.

Thành Vân đứng trước bệ cửa sổ một lát, sau đó bỏ hộp thuốc lá vào ngăn tủ. Thuốc này không phải là của cô.

Cô đi đến phòng bếp, đứng dựa vào cửa, đầu tựa vào khung cửa, yên lặng nhìn người bên trong. Chu Đông Nam đã rửa chén xong, đang chà nồi. Chiếc nồi sắt to đen sẫm không biết mua ở đâu, trông thì chắc chắn nhưng vừa đụng vào lại dễ hỏng.

Môi Chu Đông Nam mím lại, toàn bộ sự chú ý đều đặt vào chiếc nồi kia. Sau khi chà xong, một tay anh giơ nồi lên lật lại, đổ nước đi. Trong lúc lật chiếc nồi, anh chú ý đến Thành Vân đang đứng ở cửa.

“Em không đi tắm à?”

“Tôi nhìn anh.”

Chu Đông Nam khựng lại: “Nhìn tôi làm gì?”

http://tieulun.hopto.org

Thành Vân không nói gì. Nếu như là bình thường cô nhất định sẽ nói vài câu chế giễu anh một chút. Nhưng bây giờ cô chẳng muốn nói gì cả, cô chỉ muốn nghe anh nói thôi.

Chu Đông Nam đặt chiếc nồi đã chà xong lên bếp lò, cầm giẻ lau bếp, lau xong thì rửa tay đi ra ngoài. Thành Vân đứng chắn ở cửa, không có ý định rời đi.

Chu Đông Nam đi đến trước mặt cô, Thành Vân ngửa đầu nhìn anh.

“Sao vậy? Không cho tôi ra ngoài à?”

“A Nam!”

Thành Vân bỗng gọi anh, Chu Đông Nam ngừng lại, bị kẹt ở cửa. Thành Vân chờ anh đáp lời. Một lúc sau Chu Đông Nam mới rầu rĩ nói: “Không phải hôm nay mệt mỏi sao?”

Thành Vân khẽ nói: “Chẳng lẽ lần nào tôi gọi anh là A Nam thì hai chúng ta đều phải lên giường sao?”

“Thế thì không phải…”

Thấy Thành Vân không có ý đó, Chu Đông Nam thở phào. Không phải là anh không muốn, có điều người anh vẫn còn đau. Thành Vân không chịu tránh đường, Chu Đông Nam chỉ đứng bên cạnh cô chờ đợi, dù sao anh cũng thích ngắm cô. Trong ánh mắt cô như có lời gì đó, anh chờ cô nói ra.

Một lát sau…

“Anh thích tôi không?”

“Thích.”

“Khổ như vậy cũng thích hả?”

Chu Đông Nam nhìn cô khẽ nói: “Không khổ.”

Đôi môi mỏng mấp máy, Thành Vân kết luận: “Nói dối.”

Chu Đông Nam hít sâu vào một hơi, giống như muốn dằn xuống cảm xúc sắp tuôn trào, anh nói: “Thành Vân, tôi không nói dối, lời tôi nói đều là thật.”

Thành Vân không nói, đốt xương bàn tay đang nắm chặt trắng bệch ra. Có nói thật hay không nhìn vào mắt sẽ biết. Cô phải lấy hết sức lực mới có thể nhìn vào mắt anh.

Chu Đông Nam đến gần cô, khẽ nói: “Em theo tôi trở về Quý Châu thì chẳng có gì là khổ, hai chúng ta sẽ sống hạnh phúc.”

Trở về – Đó là từ thần kỳ biết bao. Không phải đi, mà là trở về.

Thành Vân hé môi, tiếng nói đã nhỏ đến mức không thể nghe thấy: “Nếu không thể trở về thì sao?”

Yên lặng một hồi, Chu Đông Nam đã khôi phục lại như lúc đầu. Anh nói: “Không thể trở về cũng sẽ không khổ.”

Phòng bếp rất cũ, ánh đèn rất tối, trong bếp chất đầy đồ tạp nham, anh đứng trong đó có vẻ còn chật chội hơn. Hình ảnh yên tĩnh trông khá giống trong những bộ phim kinh phí thấp năm tám mươi.

Môi Thành Vân run run, không biết là vì muốn nói chuyện hay là vì điều khác.

“Em…”

“Tôi đi tắm.”

http://tieulun.hopto.org

Thành Vân cúi đầu nói một câu rồi nhanh chóng quay đi vào nhà vệ sinh. Đóng cửa lại, cô vặn vòi nước hết cỡ. Nước rất nóng nhưng thân thể còn nóng hơn. Cô vịn vào vách tường gạch men, nước chảy thẳng xuống, xối vào người cô, chảy dọc theo dáng vóc gầy yếu của cô.

Choáng váng đầu óc, cô cảm thấy trời như sắp sụp xuống.

Người trước đây – Có thể nói, cô cho rằng đó là người đàn ông duy nhất khiến cô yêu đến mức nguyện ý chết vì anh ta cũng đã sớm mang theo trái tim cô mà biến mất tăm.

Giờ đây cô đã ba mươi tuổi. Trong những năm qua, có rất nhiều tình cảm cô đã quên đi. Nhưng lúc này, ông trời lại cho cô gặp được một ly rượu trong, gặp được một người đàn ông vì cô mà học hút thuốc lá.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Lưu Giai Chi hì hục ăn. Một bát mì thịt bò ăn đến mức cảm khái vô hạn. Lưu Giai Chi tuy không phải giàu nứt đố đổ vách gì, nhưng dù sao cũng là gia đình bậc trung. Bản thân là con gái một, nội ngoại đều thương yêu, từ nhỏ đến lớn được lo cho đến mức mười ngón tay cũng không phải dính nước. Dáng vẻ hiện tại...

Cô nhìn sang bên cạnh, tấm cửa kiếng không được lau sạch sẽ soi lên bóng dáng cô. Một bóng dáng nho nhỏ, dù đang ăn mì thịt bò nóng hổi, người vẫn bị tê cóng thành một cụm. Tiệm này tiết kiệm tiền đến mức không buồn bật điều hòa sao?

Lưu Giai Chi ngẫm nghĩ, vỗ bàn bày tỏ bất mãn, kết quả tay còn chưa nhấc lên đã đụng phải bát mì thịt bò, nước lèo trong bát sánh ra ngoài, Lưu Giai Chi kêu lên một tiếng, bật dậy.

Mấy tài xế taxi chuẩn bị chạy ca đêm ở bàn bên cạnh chỉ liếc mắt nhìn Lưu Giai Chi một cái rồi lại quay đầu tiếp tục ăn mì.

Lưu Giai Chi nhìn vết dính trên áo phao lông vũ, khóc không ra nước mắt.

Vừa quay đầu, cô bỗng phát hiện bóng dáng người kia ở ven đường. Lưu Giai Chi hành động nhanh hơn suy nghĩ, chưa kịp nghĩ gì đã chạy ra đẩy cửa, gào to với phía ngoài:

"Chu Đông Nam...!"

Chu Đông Nam đang cắm hai tay vào túi, mặt vùi sâu vào trong khăn quàng cổ, cúi đầu bước đi. Nghe thấy có người gọi mình, anh dừng bước lại nhìn sang.

"Chu Đông Nam! Ở đây! Ở đây...!"

Lưu Giai Chi đứng trước cửa tiệm mì vừa nhảy cẫng lên vừa kêu anh. Chu Đông Nam đi đến. Đứng trên bậc thang thứ tư, cuối cùng Lưu Giai Chi có thể nếm thử cảm giác nhìn xuống Chu Đông Nam một lần.

"Gì hả?"

Chu Đông Nam hỏi.

"Anh tan việc rồi à?"

Lưu Giai Chi nói. Chu Đông Nam nghe thấy câu hỏi của cô, ánh mắt dần dần sa sầm, nhớ lại cuộc điện thoại nhận được mấy giờ trước. Là chủ quầy gọi đến, nói cho anh biết từ ngày mai trở đi không cần trông quầy nữa.

"Tại sao?"

Anh hỏi đối phương. Chủ quầy ấp úng nói:

"Em rể tôi gần đây rảnh rỗi."

"Tôi có thể không lấy tiền, mỗi ngày lấy chút đồ ăn chưa bán hết là được."

Lời này anh nói rất thật thà, nhưng dường như chủ quầy hoàn toàn không nghe thấy. Ừ ừ à à cả buổi, Chu Đông Nam bỗng nói:

"Là có người tìm anh hay sao?"

"Hả?" - Trái lại câu này chủ quầy nghe rõ - "Người? Người nào?"

http://tieulun.hopto.org

Chu Đông Nam nắm chặt điện thoại:

"Anh trai, anh đừng sợ, bọn họ sẽ không tìm anh gây phiền phức đâu."

Chủ quầy chậc một tiếng:

"Tôi không biết cậu đang nói gì. Được rồi, cứ vậy đi. Cậu cũng đừng gọi điện thoại cho tôi nữa, anh trai gì chứ, đâu có thân đến mức đấy!"

Nói xong đối phương liền cúp điện thoại, Chu Đông Nam cũng không gọi lại.

"Này, Chu Đông Nam?" - Lưu Giai Chi đưa tay lắc qua lắc lại trước mặt anh - "Sao vậy? Lại ngẩn người rồi hả?"

Chu Đông Nam lấy lại tinh thần, lắc đầu khẽ nói: "Không có."

"Anh ăn cơm chưa?"

"Vẫn chưa."

"Vậy cùng ăn nhé?"

Chu Đông Nam ngẩng đầu nhìn bảng hiệu trước quán. Lưu Giai Chi nhìn thấy anh có chút do dự, trong lòng suy tính, thậm chí ngay cả chút tiền kia anh cũng muốn tiết kiệm, vội vàng bổ sung một câu: "Tôi mời."

Chu Đông Nam nhanh chóng gật đầu: "Được."

Anh đi ngang qua người Lưu Giai Chi, Lưu Giai Chi làm mặt quỷ phía sau anh.

"Ông chủ, thêm một phần mì thịt bò nữa." - Lưu Giai Chi kêu với vào trong.

http://tieulun.hopto.org

Hai người ngồi đối diện nhau.

"Sao anh trông ỉu xìu vậy?" - Lưu Giai Chi nói.

Chu Đông Nam thuận miệng: "Không có."

Làm sao mà không có, Lưu Giai Chi thầm dẩu môi. Có thể từ bản năng làm ký giả, Lưu Giai Chi rất thích quan sát biểu hiện của người khác. Đối với anh hàng xóm này, ấn tượng ban đầu của Lưu Giai Chi là keo kiệt. Điển hình tâm lý người nghèo, khác biệt nghiêm trọng với cô. EQ thấp, không có lòng thương người, không biết giúp đỡ người khác, chỉ thích hám lợi nhỏ. Cũng không biết vì sao, dần dần Lưu Giai Chi có cảm giác anh không giống ý nghĩ ban đầu của cô lắm. Anh chẳng hề có biểu hiện đặc biệt gì, nhưng dị cảm khác loài này theo thời gian càng lúc càng rõ ràng.

"Đúng rồi." - Lưu Giai Chi không muốn ngồi không, tìm đề tài hỏi Chu Đông Nam - "Anh tìm được vợ mình chưa?"

Chu Đông Nam vốn cúi đầu, không biết suy nghĩ gì, nghe thấy câu hỏi của Lưu Giai Chi, anh ngước mắt nhìn cô. Lưu Giai Chi giật mình, không ngờ ở khoảng cách gần như vậy, nếu nhìn kỹ ra thì tên đen đúa này vẫn có chút đẹp trai đấy chứ.

"Tìm được rồi."

Kết quả câu nói tiếp theo của anh khiến cảm giác hấp dẫn khác phái mới vừa nảy sinh của Lưu Giai Chi hoàn toàn tan biến. Cũng đúng, đối với anh mà nói có thể đời này chẳng có việc gì lớn phải làm. Thật là càng nghèo càng kết hôn sớm.

"Có phải anh và vợ anh xảy ra mâu thuẫn không? Sao chưa bao giờ thấy cô ta?"

Chu Đông Nam cảm thấy hơi nóng, cởi khăn quàng cổ, kéo khóa áo lông vũ xuống một nửa, hai tay nhét vào túi, khom lưng ngồi.

"Không có mâu thuẫn, cô ấy còn có chút việc thôi."

"Anh là người nơi nào vậy?"

"Quý Châu."

"Vợ anh cũng vậy hả?"

Chu Đông Nam lắc đầu.

Lại phát bệnh rồi. Lưu Giai Chi len lén lườm một cái, vừa lúc mì thịt bò được bưng lên. Chu Đông Nam cúi đầu ăn. Lưu Giai Chi vốn chất chứa nhiều chuyện phiền muộn, ăn không thấy ngon lành, nhưng thấy Chu Đông Nam ăn hăng say như vậy bản thân cũng bị lây, bắt đầu thèm ăn.

Sì sụp, hai người không nói lời nào ăn mì thịt bò. Chu Đông Nam miệng to, hơi cũng nhiều, ăn nhanh hơn Lưu Giai Chi một chút. Lúc Lưu Giai Chi ăn xong, phát hiện người đối diện đang lẳng lặng nhìn mình. Cô liếm liếm dầu nơi khóe miệng theo phản xạ.

"Nhìn cái gì?"

"Cô ăn nhiều thật."

Lưu Giai Chi trợn to mắt, có chút khó tin nhìn Chu Đông Nam. "Gì chứ?" Nói phụ nữ ăn nhiều, đây quả thật là lên án mà.

"Tôi ăn mà nhiều hả?" - Lưu Giai Chi chỉ vào bát mình, vô tình thấy bên trong rỗng tuếch, cô ho khan một tiếng - "Là... là ăn xong rồi, có điều tôi đói bụng cả ngày mà. Lê thân xác còm nhom bôn ba bên ngoài, ăn nhiều một chút thì đã sao, đã sao chứ?"

http://tieulun.hopto.org

Chu Đông Nam lắc đầu, nói: "Có thể ăn được nhiều là chuyện tốt."

Lưu Giai Chi vẫn trợn mắt, Chu Đông Nam nói: "Ký giả đều phải chạy bên ngoài à?"

"Anh còn nhớ được tôi là ký giả sao?" - Ánh mắt Lưu Giai Chi sáng lên, cô còn tưởng rằng Chu Đông Nam chẳng nhớ gì cả nữa kìa.

"Ừ."

"Vốn là không cần, có điều gần đây tôi muốn điều tra một chuyện."

Chu Đông Nam gật gật đầu.

Lưu Giai Chi nói: "Lúc đầu không khoa trương đến vậy, chẳng qua ngẫu nhiên gặp phải vụ việc nhỏ, có điều tôi luôn cảm giác rằng trong vụ việc nhỏ này lộ ra một sự quái lạ." Lưu Giai Chi híp mắt, vỗ vỗ bộ ngực lép xẹp của mình, "Tôi lấy tên ký giả tương lai của tôi bảo đảm, bên trong nhất định có mờ ám."

Chu Đông Nam lại gật gật đầu. Tuy Lưu Giai Chi biết người ngồi đối diện chẳng hiểu gì cả nhưng vừa nói đã không thể ngừng lại. Bình thường bên cạnh cô chẳng có ai để nói mấy chuyện này, đồng nghiệp và người trong nhà đều cảm thấy cô rảnh rỗi không có việc gì làm, tổng biên tập lại càng nói cô muốn nổi tiếng đến điên rồi, nhưng cô không phục. Hôm nay gặp được Chu Đông Nam, cô chả phải lo lắng gì, không phải lo anh sẽ lắm mồm, cũng không cần lo anh sẽ xối nước lạnh vào mặt.

"Anh biết nghề bảo hiểm không?"

Đầu tiên Chu Đông Nam liền nhớ đến tấm danh thiếp kia của Thành Vân, anh biết cô làm ở công ty bảo hiểm, trừ việc này ra, anh chỉ thấy bảo hiểm

trên quảng cáo. Anh lắc đầu: "Không hiểu lắm."

Trong đầu Lưu Giai Chi vận chuyển nhanh chóng, nghĩ phải đơn giản hóa chuyện này đến mức thế nào để sinh vật đơn giản đối diện kia có thể hiểu được.

"Tôi nói với anh thế này." - Lưu Giai Chi xòe tay ra - "Hai công ty, có một công ty là công ty mẹ, công việc là thu tiền bảo an cho người ta, công ty còn lại là công ty con là giúp công ty mẹ san sẻ công việc. Công ty con này thu tiền, dựa theo quy định phải nộp toàn bộ lên công ty mẹ, họ chỉ có thể kiếm tiền thủ tục trung gian. Tôi nói như thế anh có hiểu không?"

Chu Đông Nam gật đầu.

"Vậy tôi nói tiếp đây." - Lưu Giai Chi đưa một ngón tay - “Khi người nộp tiền muốn mua bình an, sẽ đến công ty mẹ điền một tờ đơn, giống như giấy chứng minh, chứng minh họ đã trả tiền rồi. Công ty mẹ sẽ cho công ty con một vài tờ đơn, phương pháp thu tiền giống như nhau. Có điều dựa theo quy tắc nghiệp vụ, công ty con không được quyền giữ lại những tờ đơn đã điền xong, ngay cả tiền bọn họ đều phải nộp lại toàn bộ cho công ty mẹ."

"Sau đó tờ đơn này không phải nằm chết ở đó, nếu như bên phía người mua xảy ra tình trạng đặc biệt, có thể... ừ, trả hàng, trả hàng biết không, là rút đơn lại."

"Hiểu."

"Có một lần, một cặp vợ chồng già bọn họ muốn rút đơn, nhưng lúc đến công ty mẹ kiểm toán thì không tra ra được. Không tra được thẻ, nhân viên công ty mẹ cũng không cho rút. Hai vợ chồng già này tìm đến tòa soạn báo, muốn dùng tòa soạn báo đến đe dọa bọn họ. Lúc đó tôi nghe sơ qua đã trực giác mơ hồ nơi này nhất định có vấn đề gì đó."

http://tieulun.hopto.org

"Cô tra được vấn đề gì không?"

"Lần đó không có." - Lưu Giai Chi nhớ ra điều gì, tức tối cau mày - "Bị vận xui ngăn cản. Có điều không sao cả..."

Lưu Giai Chi nói tiếp: "Sau đó tôi đã tra ra được."

Cô nói đến công việc của mình, hai mắt đều tỏa sáng: "Sau khi hai vợ chồng già rút đơn, lại có mấy người đến rút đơn nữa, nhưng công ty mẹ đều cho rút, mà còn vô cùng trôi chảy."

Cô nói xong, chăm chú nhìn Chu Đông Nam, cho rằng anh có thể nhận ra được bản chất thật của câu chuyện, kết quả Chu Đông Nam tỉnh bơ ngồi nhìn cô.

Lưu Giai Chi từ bỏ ý định, tập trung tinh thần nói: "Kế tiếp mới là điểm quan trọng. Anh biết không, tờ đơn công ty con ký và tờ đơn công ty mẹ ký có chút khác nhau, đó chính là trên tờ đơn sẽ có mục chứng minh và điện thoại của bọn họ,… vân vân... Những thứ này có thể đại diện cho công ty họ. Có một người, lúc rút đơn không hiểu quá trình thao tác lắm, gọi điện thoại cho công ty con này, sau đó đến thẳng công ty con rút đơn, công ty con cũng cho rút."

Nói xong, Lưu Giai Chi vỗ bàn một cái thật mạnh, giống như đặt dấu chấm viên mãn cho bài diễn giảng của mình. Chỉ tiếc là khoảng cách giữa diễn viên và khán giả quá lớn, không cần hỏi, trên người Chu Đông Nam đã viết rõ ràng ba chữ "Chẳng hiểu gì".

"Khi nãy tôi nói, công ty con chỉ có thể kiếm tiền thủ tục, bọn họ không có quyền hạn làm thao tác rút đơn, nhưng công ty con lại có người làm, giống với công ty mẹ, anh không cảm thấy có gì kỳ lạ sao?”

Lưu Giai Chi hoàn toàn bỏ qua hiểu biết của Chu Đông Nam, cô tự nói tự

trả lời, coi như thanh lọc ý nghĩ cho mình lần nữa.

"Tôi hiểu là thế này... công ty con này bán đơn giả, hoặc là một đơn bán cho nhiều người, dù sao nhất định có chuyện mờ ám bên trong, nhiều tiền thu chuyển vào một tài khoản riêng. Lúc trước cặp vợ chồng già kia tình cờ gặp phải tình huống như thế, nhưng bị người ta may mắn hóa giải được." - Ngón tay Lưu Giai Chi gõ cóc cóc lên mặt bàn, mắt híp lại - "Tôi đã biết hắn là ai rồi. Trong nhóm người thụ hưởng tài khoản kia có một cái là hắn."

" Còn ai nữa à?"

"Còn ai nữa?" - Lưu Giai Chi liếc nhìn Chu Đông Nam - "Người tự mình xử lý rút đơn trong công ty con kia. Thật ra thì chuyện này rất dễ hiểu, trải qua chuyện vợ chồng già, công ty mẹ vì phòng ngừa sau này lại có người đến làm ầm ĩ, dứt khoát đánh lạc hướng, bảo nhân viên giao dịch phàm là người đến rút đơn đều bất chấp tất cả cho rút hết. Lại ý đồ bớt việc, nói với người kia của công ty con, nếu có người đến rút chỗ họ thì cũng cho rút như vậy. Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, an ổn là trên hết."

Chu Đông Nam miễn cưỡng gật gật đầu: "À." Nói xong giống như anh có chút cảm khái, "Cô quả thật rất cực khổ."

Lưu Giai Chi nhún nhún vai, "Không hề gì." Cô cười, lại nói, "Thật ra thì trên mảnh đất này, đây không phải là chuyện ly kỳ gì cả, giống như tham ô vậy, ném gạch qua tường, trúng ai thì người đó chịu, không ai trong sạch hết."

Lưu Giai Chi chà xát hai tay, nói: "Cho nên, chuyện này trên căn bản tôi nắm chắc... Chỉ có điều bây giờ chuyện này chưa ai để ý, đây mới là cơ hội." Lưu Giai Chi nói xong nhiệt huyết sôi trào, trong đôi mắt cũng nhóm lên một ngọn lửa, "Hiện tại tôi muốn tìm được kẻ cho rút đơn ở công ty con kia, bắt tay với hắn làm việc lớn. Làm ầm ĩ vặt vãnh chẳng có bất kỳ ý nghĩa , cũng

chẳng có tiền đồ gì với tôi cả."

Lưu Giai Chi chỉ tiếp tục nghĩ đến kế hoạch to lớn của mình, đến tận khi Chu Đông Nam đứng dậy, cô mới lấy lại tinh thần.

"Tôi phải đi đây." - Anh nói - "Cảm ơn cô đã mời tôi ăn mì."

"Ơ ơ..." - Lưu Giai Chi cũng đứng lên - "Tôi đi chung với anh."

Chu Đông Nam đi quá nhanh, Lưu Giai Chi nhào đến kéo anh lại: "Chậm thôi, mới vừa ăn xong gấp gì chứ."

Chu Đông Nam bước chậm lại, nói: "Đi thôi."

"Này." - Lưu Giai Chi đá đá rác bên đường - "Có phải vợ anh không cần anh nữa hay không?"

"..."

"Có phải không hả, có phải không hả, có phải không hả?"

Ăn uống no nê cô gái tùy ý tiêu khiển, còn người đàn ông chỉ lo cắm đầu đi, không trả lời.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Thành Vân nhìn chằm chằm vào máy vi tính mà thẫn thờ, ngay cả khi Quách Giai gõ cửa cũng không nghe thấy. Cửa mở ra một khe nhỏ, Quách Giai ló đầu vào, thấy Thành Vân ngồi phía sau bàn làm việc, chậc một tiếng đứng thẳng lên.

"Đã nói giờ này làm sao cô không ở trong phòng được chứ!" – Cô ta lập tức đi vào, trở tay đóng cửa lại.

Thành Vân thoáng ngước mắt, lại nhìn vào máy vi tính.

"Xem gì mà chú tâm vậy, mắt dính sát vào máy tính rồi kìa." – Quách Giai đến gần, cơ thể hơi béo đè lên người Thành Vân.

Thành Vân ối lên một tiếng: "Nhấc người lên một chút, đè chết tôi rồi!"

"Không." – Quách Giai càng đè hăng say hơn, thừa dịp thấy hé ra khoảng trống, nhìn vào máy vi tính, vừa xem vừa nói – "Cửa hàng… Ồ, cô định mua cửa hàng à? Định làm gì, có kế hoạch gì lớn mau khai ra!"

Thành Vân đẩy cô ta đứng lên: "Trước tiên cô đứng lên cho tôi đi đã."

Quách Giai rời khỏi người Thành Vân, dựa vào bàn làm việc: "Sao đột nhiên muốn mua cửa hàng vậy?" Cô ta vừa nói vừa quay đầu xem màn hình, "… Chị xem cô chọn khu vực nào đây. Quý… Quý Dương?"

Thành Vân dựa vào ghế da, tay nắm lấy con chuột click vài cái, tiếp tục

kéo xuống.

Quách Giai chọc chọc Thành Vân: “Làm gì vậy? Chạy đến Quý Dương mua nhà à?”

Thành Vân nhìn màn hình cẩn thận, thuận miệng ừ một tiếng.

Quách Giai cau chặt mày: “Cô nghe được tiếng gió gì hả, giá nhà Quý Dương sắp tăng à?”

“…” Thành Vân lườm cô ta một cái – “Bệnh thật!”

Quách Giai đạp Thành Vân một cú.

Cuối cùng Thành Vân nói: “Không có dự định gì hết, tùy tiện xem thôi. Những thứ này cô hiểu hơn tôi, giúp tôi chọn đi.”

Quách Giai nói: “Cô nói trước xem vì sao lại chạy đến Quý Dương mua nhà?” Cô ta chớp mắt vài cái, xem thường Thành Vân, “Cô muốn mua cũng nên mua ở Vân Nam chứ, không phải Lý Vân Sùng đã mua một mảnh đất ở Ngọc Khê sao?”

Thành Vân giả bộ như không nghe thấy, quay màn hình sang: “Nào!”

Quách Giai bị cô kéo đến trước màn hình, xem mấy trang web, thuận miệng nói: “Mua cửa hàng định buôn bán à?”

Thành Vân chỉ tay năm ngón, đẩy màn hình về phía sau, dứt khoát nhường ghế cho Quách Giai, tự mình đứng lên rảnh rỗi đi lại trong văn phòng.

“Mua cửa hàng đương nhiên là muốn buôn bán rồi.” – Thành Vân cầm lấy cốc nước trên bàn, uống một hớp nước.

“Mở tiệm gì, cửa hàng phải căn cứ xem cô định kinh doanh gì, quán ăn, nhà sách, nhà tắm, … chắc chắn không giống nhau.”

“Quán ăn đi.”

“Quán ăn à…?” – Quách Giai click vài cái lách tách – “Quán ăn là khu vực này, cô muốn mở bậc trung hay là sao?”

Thành Vân nói: “Không biết, gì cũng được!”

“Không có loại gì cũng được.”

“Vậy… loại bình dân đi.”

“Loại bình dân?” – Quách Giai nghi ngờ liếc nhìn Thành Vân.

“Ừ.”

“Rốt cuộc cô muốn làm gì?”

Thành Vân nói: “Xem giúp người khác, đừng hỏi nữa!”

“À.” – Quách Giai bừng tỉnh ngộ – “Hóa ra là xem giúp người khác, quán ăn loại bình dân…”

“Quán lẩu.” – Thành Vân ở bên cạnh bổ sung.

“Vậy thì không khác lắm với hàng quán bình thường. Cái này chỉ xem trên mạng không được, cô phải đi khảo sát thực địa mới ổn, tìm nơi người qua lại nhiều, mức sống cũng không quá thấp.”

Thành Vân ừ: “Đến lúc đó rồi nói sau, không chừng mua đại một căn tiệm second hand rồi khai trương luôn.”

“Làm thủ tục chưa?”

Thành Vân ngáp một cái: “Chắc chắn chưa.”

“…” – Quách Giai khinh thường nhìn Thành Vân – “Đúng là vật hợp theo loài, người bạn kia của cô có phải cũng giống cô qua ngày nào hay ngày đấy hay không?”

Thành Vân chậm rãi lắc đầu, nhìn Quách Giai nghiêm túc nói: “Tôi thông minh hơn anh ta nhiều.”

“Vậy xong rồi, đừng mở nữa.” – Quách Giai rút ra kết luận – “Chắc chắn lỗ chỏng vó!”

Thành Vân cười khanh khách.

Ở khu dân cư cách công ty Thành Vân không xa, hai người khác cũng đang trò chuyện.

Lưu Giai Chi chỉ định sửa sang lại tài liệu, hôm nay sẽ không đi làm, sau khi suy nghĩ rất lâu, lúc nghỉ ngơi vừa hay nghe thấy bên ngoài có tiếng động. Cô ta nhìn qua mắt mèo, thấy được anh hàng xóm đen đúa kia đã trở về. Lưu Giai Chi nhanh chóng mở cửa ra, gọi anh lại trước khi anh mở cửa vào nhà.

“Chu Đông Nam!”

Chu Đông Nam quay đầu: “Hả?”

Lưu Giai Chi mặc bộ đồ ngủ cotton màu hồng phấn, nguyên một bộ từ trên xuống dưới in hình thỏ con, trên chân cũng mang đôi dép thỏ bông bao phủ toàn bộ bàn chân, bên ngoài là hai cái tai thỏ, cô ta vừa cử động chúng cũng chuyển động theo.

http://tieulun.hopto.org

“Anh đi đâu thế?” – Lưu Giai Chi hỏi – “Sớm như vậy đã trở về rồi?”

“Ồ, tôi đi tìm việc làm.”

Lưu Giai Chi chỉ tùy tiện bắt chuyện không ngờ lại hỏi tiếp: “Tìm việc làm? Công việc ban đầu của anh đâu?”

“Không làm nữa.” – Chu Đông Nam không muốn giải thích thêm gì.

Hiển nhiên Lưu Giai Chi không dễ dàng từ bỏ như vậy: “Không làm nữa hả? Vậy bây giờ anh tìm được công việc chưa?”

“… Vẫn chưa.” – Buổi sáng anh đi ra ngoài một vòng, bởi vì tình hình đặc thù nên anh phải suy xét rất nhiều. Chu Đông Nam nhìn Lưu Giai Chi, chợt nhớ đến nơi cô sinh trưởng là Bắc Kinh liền hỏi một câu – “Cô biết rõ những việc này không?”

“Dĩ nhiên!” – Lưu Giai Chi ưỡn ngực – “Tôi đã ở đây hai mươi mấy năm rồi.”

“Vậy cô biết xung quanh đây có chợ việc làm nào không?”

Lưu Giai Chi hơi nhíu mày: “Gì cơ?”

“Vậy thôi đi.” – Chu Đông Nam quay người mở cửa.

“Đừng thôi! Chợ việc làm phải không, anh chờ chút!” – Lưu Giai Chi quay đầu chạy vào nhà, vẫn không quên gọi với theo anh – “Anh chờ chút, năm phút… không, ba phút thôi!”

Chu Đông Nam đứng chờ ba phút ở cửa. Ba phút sau Lưu Giai Chi cầm mấy tờ giấy ra: “Cái này cho anh.”

Chu Đông Nam lấy đến, liếc nhìn: “Nhiều vậy à?”

“Mấy chợ việc làm ở Bắc Kinh đều có quy mô lớn, tôi chọn đều khá gần nơi này, bên dưới là địa chỉ và cách đi lại.” – Không hổ là ký giả, tính trật tự khi làm việc rất mạnh, Lưu Giai Chi hài lòng với hiệu suất công việc của mình, xua tay có chút đắc ý nói – “Không cần cảm ơn đâu.”

Chu Đông Nam lật xấp giấy: “Vậy tôi đi đây.”

Lưu Giai Chi bật dậy: “Nói không cần cảm ơn là anh không cảm ơn thật à?”

Chu Đông Nam giơ tay, để lại cho Lưu Giai Chi một bóng lưng: “Cảm ơn.”

“Hứ!” – Lưu Giai Chi dẩu môi, lại gào to lên – “Chúc anh thuận lợi tìm được việc làm nhé!”

Chu Đông Nam dựa theo địa chỉ Lưu Giai Chi cho, ngồi xe bus đến, nhưng sau khi đến mới phát hiện chuyện không đơn giản như vậy. Mấy năm trước Bắc Kinh đã hủy bỏ rất nhiều chợ việc làm tự phát ven đường, biến thành tập trung hóa quản lý. Lưu Giai Chi tìm cho anh đều là mấy trung tâm đang tìm nhân tài chính quy quy mô lớn, người được nhận quả thật không ít, doanh nghiệp chính quy, quản lý chính quy, đi vào phải đăng ký. Đứng xếp hàng một hồi cuối cùng đến lượt anh. Sau khi Chu Đông Nam ngồi xuống đối phương lập tức yêu cầu sơ yếu lí lịch của anh.

“Tôi không có sơ yếu lí lịch.” – Chu Đông Nam nói.

“Vậy… Giấy chứng minh nhân dân thì sao?”

Anh cũng chẳng mang chứng minh nhân dân.

“Chuyện này tối thiểu anh phải mang theo giấy chứng minh, nếu không thì hộ khẩu, bằng lái?”- Đối phương liên tiếp đặt câu hỏi, Chu Đông Nam lắc

đầu, đứng lên nhường vị trí cho người sau.

Anh lại chọn một nơi khác không lớn như vậy, sau khi đến phát hiện ngoại trừ khác nhau về quy mô, còn thứ tự làm việc đều giống hệt nhau. Anh đi ra khỏi trung tâm giới thiệu việc làm, nghỉ ngơi ở cửa một hồi, xung quanh người đến người đi, đông nghìn nghịt. Chu Đông Nam quyết định không đến chỗ tiếp theo nữa.

Cấp bậc chợ việc làm Lưu Giai Chi hiểu với anh hiểu không giống nhau. Lúc hai ba giờ chiều, Lưu Giai Chi lại nghe thấy tiếng động ngoài cửa. Thật ra thì từ lúc Chu Đông Nam đi, Lưu Giai Chi vẫn lo lắng chuyện này, đầu giống như một dây cung căng chặt. Hiện tại Chu Đông Nam trở về, dây cung nới lỏng, cô chạy vèo ra ngoài.

“Sao hả? Sao hả? Thuận lợi không? Tìm được việc không?” – Lưu Giai Chi tròn xoe mắt, giống như người tìm việc làm không phải là Chu Đông Nam mà là cô ta vậy.

Chìa khóa Chu Đông Nam đã cắm vào ổ, cũng không vặn, anh quay người nói với Lưu Giai Chi: “Không tìm được.”

“Sao tìm không được, đều không thích hợp à?”

Chu Đông Nam lắc đầu: “Không cần đâu, cảm ơn.”

“Không sao, nhanh lắm, anh chờ tôi một chút.” – Nói xong Lưu Giai Chi lại nghiêng đầu muốn vào nhà. Chu Đông Nam đưa tay đến kéo cánh tay cô ta.

“Thật không cần mà.”

Lưu Giai Chi dừng bước, Chu Đông Nam thả tay ra, bộ đồ ngủ mềm mại bị anh nắm để lại dấu tay. Tay của anh thật là to. Lúc Lưu Giai Chi cất tiếng

lần nữa đã bất giác nhỏ hơn một chút.

“Sao không cần hả?”

“Tự tôi tìm thôi.”

“Nhà anh có mạng không?”

Chu Đông Nam lắc đầu.

“Không được, ngay cả máy vi tính anh cũng không có đúng không?”

“Không có.”

“Vậy anh đi đâu tìm, ra quán internet tìm à? Vậy không bằng tìm ở chỗ tôi đi.”

“Không cần, tự tôi tìm được mà.”

Anh lặp đi lặp lại, từ chối nhiều lần, Lưu Giai Chi có chút không vui: “Có phải anh cảm thấy chỗ tôi tìm cho anh không tốt phải không? Không hài lòng thì nói với tôi, có chuyện gì phải nói ra mới được chứ.”

Chu Đông Nam lắc đầu: “Không phải là không tốt…” – Anh suy nghĩ lựa lời – “Có điều là thứ cần nộp nhiều quá.”

Đầu óc Lưu Giai Chi thông minh, vừa nghĩ đã hiểu ra ngay.

“Hôm nay cảm ơn cô.” – Chu Đông Nam vừa nói vừa mở cửa.

“Từ từ đã.” – Lưu Giai Chi nắm chặt lấy cổ tay đang vặn chìa khóa của Chu Đông Nam – “Tôi hiểu ý của anh rồi, không cần thủ tục chính quy đúng không, tôi tìm cho anh.” – Cô ta giống như dốc hết sức lực – “Lúc nãy tôi hiểu lầm, là công việc tạm thời phải không, tôi tìm cho. Tìm không ra tôi

không làm ký giả nữa!”

Chu Đông Nam giống như bị kinh hãi bởi câu trần thuật bất thình lình của cô, không nói lời nào.

Lưu Giai Chi đưa một ngón tay ra, sắc mặt khá đứng đắn nói: “Nói với anh, ký giả là phải đi xâm nhập xã hội. Đi vào cuộc sống. Nếu không là lý luận suông, đều là thùng rỗng cả. Anh yên tâm, công việc này tôi tìm được giúp anh chắc rồi.”

Chu Đông Nam nhìn cô ta, trong hành lang tối om, mắt anh càng đen hơn. Lưu Giai Chi đột nhiên cảm giác câu nói khi nãy có chút khoa trương, cô hắng giọng hai tiếng: “Dù sao thì… thì… hai chúng ta cùng tầng lớp… với nhau. Anh đừng cho rằng tôi cao cấp quá, tôi nhất định có thể tìm được công việc thích hợp giúp anh.”

Chu Đông Nam nhìn cô ta chằm chằm thật lâu, Lưu Giai Chi cũng rướn cổ nhìn lại anh. Qua hồi lâu, Chu Đông Nam nói: “Cảm ơn.”

Đây là đồng ý rồi. Lưu Giai Chi hớn hở nói: “Đừng khách sáo, anh đợi tin của tôi đi.”

Chu Đông Nam lại nói: “Nhưng cô không phải cùng tầng với tôi.”

“Hả? Không phải gì cơ?”

Chu Đông Nam rút chìa khóa: “Cô không phải cùng tầng với tôi, chẳng qua là nhìn giống thôi.”

“Có ý gì?”

Chu Đông Nam lắc đầu, chỉ nói tiếp: “Ai cùng tầng với tôi, tôi tự biết.” Nói xong anh đi vào phòng.

Lưu Giai Chi một mình đứng thừ ở cửa hồi lâu. Trong hành lang truyền đến tiếng vang, mấy bà thím xách túi rau đi lên lầu. Lúc các bà đi vòng qua cầu thang tầng bốn, Lưu Giai Chi bỗng hiểu ra điều gì đó.

Mấy ngày gần đây cô ta thỉnh thoảng sẽ cảm thấy Chu Đông Nam không giống với kết luận “im lặng, đần độn, thích chiếm lợi” ban đầu của cô ta. Trong lòng anh cất giấu một thứ gì đó, nhưng do trở ngại ăn nói, anh không biểu đạt được. Mà điều đó khiến những hành động phổ thông lại tầm thường của anh trở nên không giống với vẻ ngoài của anh nữa

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Hôm đó, Thành Vân vốn định đi tìm Chu Đông Nam.

Tối hôm trước họ có nói chuyện điện thoại, thật ra cũng không có gì đáng nói, chỉ là Thành Vân kể cho Chu Đông Nam nghe lúc xế chiều cô phải họp nhiều đến suýt nữa thì ngủ gục, còn Chu Đông Nam nói cho cô hay rằng gần đây anh đổi công việc khác.

“Sao anh hay nhảy việc thế hả?”

“Ừm….” Giọng Chu Đông Nam trong điện thoại khá trầm: “Không thích làm nữa thì đổi thôi.”

“Bây giờ anh đang làm gì?”

“Do người khác giới thiệu, làm trong khâu hậu cần của một công ty chuyển phát nhanh.”

“Hậu cần?”

“Là khuân vác đồ đạc thôi, tiền lương tính theo ngày.”

“Có cực không?”

“Tàm tạm.”

Thành Vân đã tắm rửa, đang nằm trên giường, hai người cứ câu được câu không trò chuyện, Thành Vân dần thấm mệt, sau đó thì ngủ gà ngủ gật, trả lời

cũng dần trở nên lộn xộn.

“Thành Vân, em buồn ngủ rồi phải không, cúp máy đi.”

Thành Vân đã ngủ mất rồi.

“Này? Tôi cúp máy nhé, em nhớ bỏ di động ra đấy.”

Thành Vân như mê say chìm vào mộng đẹp, trong mơ dường như luôn có người khẽ trò chuyện cùng cô, điều này khiến hôm sau khi cô tỉnh giấc lại có cảm giác hơi ngẩn ngơ.

Cô cầm điện thoại bên cạnh lên, gửi tin nhắn cho Chu Đông Nam, vốn định bảo anh tối nay đến đây, nhưng khi cô ngẩng đầu, phát hiện nắng mai soi vào cửa sổ, sàn nhà bóng loáng gần như bằng phẳng, cả ngôi nhà vừa trống trải lại vừa yên tĩnh.

Cô suy nghĩ một lúc, nhắn rằng tối nay sẽ sang nhà anh.

Chu Đông Nam hồi âm rất nhanh.

“Được, tôi chờ em.”

Chu Đông Nam đặt điện thoại di động xuống, chuyển nốt thùng hàng cuối cùng.

Anh quay đầu thấy vẫn còn nhiều thứ chưa làm xong, suy nghĩ một lúc, rồi dứt khoát xin nghỉ phép. Sáng hôm nay xem như làm không công, Chu Đông Nam về sớm mấy tiếng, đi chợ mua thức ăn, đến chợ mua thức ăn trước. Lúc đi ra, anh ngẩng đầu lên nhìn trời. Rõ ràng lúc sáng trời vẫn còn trong xanh, chiều liền không thấy mặt trời đâu nữa.

Chu Đông Nam cúi đầu đi về, bỗng nhiên có người gọi anh.

http://tieulun.hopto.org

Lưu Giai Chi cũng tan việc sớm, đang ở chỗ tiệm trà sữa mua nước: “Tới đây đi!” Cô ta vẫy tay với Chu Đông Nam, đôi găng tay lông xù vung lên trông có vẻ nặng nề.

Chu Đông Nam cúi đầu đi tới. Anh rất biết ơn cô, mặc dù mỗi lần anh nói cám ơn đều khiến cho người khác có cảm giác thái độ rất vu vơ, nhưng anh thật sự rất cảm ơn cô.

Công việc hiện tại chính là do Lưu Giai Chi tìm giúp anh, hơn nữa, mà cô ta còn rõ ràng đã dùng mối quan hệ của mình. Lúc anh đi làm chẳng có ai hỏi gì nhiều, tiền lương cũng rất khá, trả công theo ngày, mặc dù hơi mệt nhưng lại rất ổn định.

“Uống không, tôi mời?” Lưu Giai Chi cười híp mắt nói “Đúng rồi, hôm nay sao anh về sớm vậy, có phải lại lười biếng trốn việc không?”

Chu Đông Nam lắc đầu: “Hôm nay có việc.”

“Mời anh uống trà sữa này!” Lưu Giai Chi quay đầu nói với nhân viên cửa tiệm “Một ly trà sữa yến mạch, cho tôi nhiều yến mạch nhé!”

Đang là đầu tháng ba, mấy cơn gió rét đã không còn quá đáng sợ nữa.

Lưu Giai Chi cầm hai ly trà sữa, đi xuống bậc thang, cười khanh khách đưa một ly cho Chu Đông Nam. Chu Đông Nam còn chưa kịp cầm, Lưu Giai Chi bỗng a một tiếng, cô bị người đằng sau va vào, ly trà sữa trong tay cầm không chắc rơi xuống, trà sữa nóng hổi đổ đầy ra đất.

“Này!” Lưu Giai Chi quay phắt người lại “Anh làm gì vậy hả? Đường rộng như vậy mà đi cũng va vào người khác nữa à?”

Người đụng phải cô ta vóc dáng không cao, chừng hai mươi tuổi, cũng còn trẻ, ăn mặc bình thường, tướng mạo xấu xí.

“Đụng phải một chút thì đã sao?” Tên thanh niên kia ra vẻ không phục “Chẳng nhẽ đụng một cái thì mang thai à?”

Lưu Giai Chi vốn chỉ thuận miệng oán trách một câu, không ngờ đối phương lại nói khó nghe như vậy, lập tức nổi giận, kéo cánh tay hắn ta “Anh ăn nói kiểu gì vậy hả, anh đụng vào người khác mà còn ngang ngược? Anh đền ly trà sữa khác cho tôi!”

“Mua con mẹ cô ấy!” Tên thanh tiên thoạt nhìn cũng chả có ý định hòa giải, đẩy Lưu Giai Chi một cái, tay chân cô ta mảnh khảnh, bị đẩy ngã ra sau.

Chu Đông Nam đỡ lấy cô ta, Lưu Giai Chi hoàn toàn không sợ hãi, đứng vững rồi lập tức xông đến: “Sao anh không nói lý vậy hả? Hôm nay nếu anh không bồi thường ly trà sữa khác cho tôi thì đừng hòng đi!”

Tên thanh niên giơ tay lên tát một cú. Chu Đông Nam ngăn lại. Anh quan sát từng hành động của tên thanh niên này, nên có thể dễ dàng ngăn lại.

“Đừng có đánh người!” Anh nói.

Tên thanh niên không giải thích, chẳng chửi rủa mà lập tức nhấc chân đạp anh. Chu Đông Nam cắn răng, trở tay giữ tên thanh niên kia lại, đè xuống mặt đất.

Giọng nói Lâm Giai Chi càng lớn: “Anh còn dám đánh người à?! Có tin tôi báo cảnh sát không hả?”

Tên thanh niên nằm trên đất quay đầu sang, nhìn chằm chằm Chu Đông Nam, phun mấy ngụm nước bọt lên mặt anh, vùng vẫy đứng lên, lại xông về phía Lưu Giai Chi, tát vào mặt cô ta một cái.

Lưu Giai Chi đau đớn gào to lên. Chu Đông Nam nhanh chóng kéo áo tên thanh niên kia, dùng hết sức lực kéo hắn cách xa Lưu Giai Chi ra. Thế nhưng

ngay sau đó, xung quanh họ lại có hai người đi đến, hai người này dường như cùng một bọn với tên thanh niên kia, không phân tốt xấu, chỉ thẳng vào Chu Đông Nam và Lưu Giai Chi mắng sa sả.

Lưu Giai Chi bị tát một cái giận đến mức nước mắt cũng trào ra, ôm mặt muốn cào đối phương. Tên thanh niên đứng yên để cô ta cào một nhát, trên mặt xuất hiện dấu móng tay, sau đó thì đánh lại.

Chu Đông Nam không ngờ lại trở nên to chuyện như thế, anh kéo Lưu Giai Chi ra sau lưng mình, định nói chuyện rõ ràng với đối phương. Ngay lúc đó, khóe mắt anh nhìn về phía góc đường thấy một bóng dáng quen thuộc.

Tên lùn với mái tóc húi cua đang đứng ở góc tối thong thả hút thuốc lá. Ánh mắt Chu Đông Nam chạm phải ánh mắt gã, gã cũng không hề có ý né tránh, vẻ mặt gã tỏ vẻ giễu cợt như đang xem một tuồng kịch.

Lưu Giai Chi đứng đằng sau vẫn đang la hét, anh quay đầu, nhìn thấy gương mặt hơi sưng đỏ của cô. Mắt anh long lên sòng sọc, Chu Đông Nam nhìn về phía góc đường, tên lùn kia đã không thấy đâu nữa. Bọn người kia vẫn quấy rầy không thôi, miệng toàn lời thô tục, Lâm Giai Chi giận đến suýt ngất.

Tên thanh niên kia đang mắng vô cùng hăng say, bỗng nhiên trước mắt tối sầm, lúc ngước mắt lên, Chu Đông Nam hầm hè đã đứng trước mặt hắn, bàn tay to túm lấy cổ hắn, dường như đã giận đến cực điểm.

“Có thôi đi không?” Giọng nói của anh vẫn còn rất kiềm chế.

Bên cạnh lập tức có người đến kéo anh: “Đánh người đúng không, mẹ nó chứ mày là cái thá gì!? Mày là--“

Chu Đông Nam quay người đá một cú! Anh đá rất mạnh, tên kia còn chưa mắng chửi xong thì đã bị đá bay ra ngoài.

Chu Đông Nam quay đầu lại, đôi mắt cứ như đang rướm máu.

“Các người có thôi đi không….!”

Không ai ngờ anh sẽ thét to như thế, đám người đang vây xem cũng phải lùi về sau nửa bước. Mọi chuyện tiếp theo diễn ra sau tiếng thét to đầy thịnh nộ của người đàn ông.

Mọi người đều sợ ngây người, kể cả Lưu Giai Chi. Không ai có thể tưởng tượng được, chỉ vì một ly trà sữa bị đổ mà người ta lại tức giận đến mức độ này. Bởi vì không ai biết đến câu chuyện đằng sau ly trà sữa ấy.

Sau đó cảnh sát tới, lúc giải người đi còn nghe người vây xem nói, mấy người trẻ tuổi thời nay không biết sao lại nóng nảy như vậy, chuyện bé tẹo mà lại đánh nhau hung hăng đến thế.

Cảnh sát hỏi, đánh hăng lắm à? Hăng lắm! Quả thật là đánh nhau đến chết đấy. May là đồng chí cảnh sát đến nhanh nên mới không quá nghiêm trọng.

Trong chiếc túi nhựa nằm trên mặt đất, dưa leo và khoai tây lăn ra ngoài, bên trong còn một con cá đã được làm sạch, rõ ràng nội tạng đều đã lấy ra hết nhưng miệng cá vẫn còn thoi thóp.

Trong cục cảnh sát, ba người đối phương có thái độ vô cùng tốt, đồng ý là vì cãi vã rồi mới dẫn đến đánh nhau. Lưu Giai Chi hơi luống cuống, cô gọi điện cho người nhà, bảo cảnh sát muốn gọi luật sư tới, cảnh sát liếc nhìn cô hỏi: “Cô đánh nhau à?”

Rốt cuộc Chu Đông Nam nói câu đầu tiên.

“Không liên quan đến cô ấy.”

Lưu Giai Chi được thả ra, Chu Đông Nam và ba người kia đều bị tạm

giam mười lăm ngày.

Lưu Giai Chi ở bên ngoài cục cảnh sát gọi vô số cuộc điện thoại, có người nói sẽ giúp đỡ xem sao, nhưng một lúc sau gọi lại, đều bảo không giúp được.

“Chuyện này khó giải quyết lắm!”

Lưu Giai Chi gọi điện thoại đến mức hết pin, trời đã tối đen. Cô cầm điện thoại trong tay, đứng khóc trên đường cái, cô rất hối hận, nếu không phải vì cô tính toán chi li để xảy ra đụng độ với tên điên kia, Chu Đông Nam sẽ không gặp chuyện như thế.

Không ai biết câu chuyện đằng sau ly trà sữa đó.

Đêm hôm ấy, Thành Vân không đến nhà Chu Đông Nam được. Chuyện rất bất ngờ, Lý Vân Sùng gọi mấy cấp cao trong công ty mời cơm, vừa chạng vạng đã trực tiếp lái xe đến công ty của Thành Vân đón cô, bữa tiệc này quan trọng, Thành Vân không thể từ chối được.

Trên đường đến nhà hàng, Thành Vân nhắn tin cho Chu Đông Nam, Chu Đông Nam không có trả lời. Lần này không phải là một bữa tiệc đơn giản, vừa ăn vừa thảo luận rất nhiều chuyện, trong khoảng thời gian đó, Lý Vân Sùng phải thường xuyên đi ra nghe điện thoại, chỉ còn lại mình Thành Vân, phải đại diện Lý Vân Sùng xã giao với mấy người khác, không có thời gian nghĩ gì nữa.

Bình thường, mấy bữa tiệc này đều do Tào Khải đi cùng Lý Vân Sùng, hôm nay Tào Khải có việc bận, không thể đi được. Thành Vân uống nhiều rượu, trong lòng lại có tâm sự, càng say nhanh hơn bình thường. Hai mắt cô lờ mờ nhìn ra ngoài cửa kính bóng loáng kia, bầu trời tối đen như một con mãnh thú khổng lồ, muốn nuốt chửng tất cả.

Bữa tiệc diễn ra đến tận khuya, Thành Vân say, ánh mắt lờ đờ ngồi lên xe,

Lý Vân Sùng bảo tài xế lái xe thẳng về nhà. Về đến biệt thự nhà mình, Lý Vân Sùng và dì Hồng cùng nhau đỡ Thành Vân lên lầu, đưa vào phòng.

“Tôi đi nấu chút canh nấm tuyết nhé!” Dì Hồng nói.

Ánh mắt Lý Vân Sùng vẫn nhìn người phụ nữ trên giường. Dì Hồng cảm thấy hơi kì lạ, trong phòng không bật đèn, hôm nay trời lại tối đen, rốt cuộc Lý Vân Sùng đang nhìn gì vậy?

“Không cần.” Dưới màn đêm, giọng nói của ông ta có vẻ rất lạnh lùng.

Dì Hồng gật gật đầu, lặng lẽ đi ra ngoài.

Thành Vân trở mình, hình như hơi tỉnh táo một chút. Chuyện đầu tiên cô làm là cầm lấy điện thoại di động, trong nháy mắt màn hình sáng lên, cô nheo mắt, đồng thời cũng nhìn thấy người ngồi bên cạnh.

“Nghỉ ngơi đi!” Lý Vân Sùng nói.

“Em muốn gọi điện thoại.” Thành Vân mở miệng, mùi rượu lập tức tỏa ra.

Cô quả thật đã gọi cú điện thoại ấy ngay trước mặt Lý Vân Sùng. Bên kia tắt máy. Thành Vân cúp máy, lúc đang định gọi lần nữa thì Lý Vân Sùng đã lấy điện thoại của cô đi.

“Nghỉ ngơi đi, mai rồi hãy nói.”

Thành Vân nhíu mày, đưa tay lấy lại điện thoại di động: “Em có hẹn với người ta rồi.”

“Hẹn cái gì?”

“Đưa điện thoại di động cho em!”

Màn hình chờ của điện thoại không được bao lâu đã tắt, Lý Vân Sùng cười khẩy trong đêm tối: “Được, đưa em này, em gọi đi!”

Thành Vân cầm di động, lại gọi lần nữa. Bên kia vẫn tắt máy.

Lại gọi. Vẫn là tắt máy.

Lý Vân Sùng ngồi yên ở bên giường lẳng lặng nhìn. Thành Vân gọi mãi, gọi đến khi hoa mắt chóng mặt, ngả người trên gối ngủ mất.

Cô mê say chìm vào mộng đẹp, trong mộng như có ai đó khẽ trò chuyện cùng cô giống như đêm qua vậy.

Đường nét gương mặt người đó sâu sắc, giọng nói trầm ấm giống như trước đây vậy.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Thành Vân sinh ra ở Bạch Thành(1).

(1) là một thành phố thuộc tỉnh Cát Lâm, Trung Quốc, giáp với tỉnh Hắc Long Giang

Cô sinh ra và lớn lên ở đây, lần đầu tiên thực sự đi xa nhà chính là vào mùa xuân năm mười tuổi, mẹ của Thành Vân đã đưa cô ngồi xe lửa đi đến Cáp Nhĩ Tân.(2)

(2)là thành phố thủ phủ của tỉnh Hắc Long Giang, nằm ở phía Đông Bắc Trung Quốc

Đến tận bây giờ, Thành Vân vẫn nhớ mãi cảm giác mới mẻ khi ấy.

Xe lửa sơn màu xanh lục, cứ thế nối đuôi nhau, di chuyển chậm vô cùng.

Mẹ của Thành Vân tên là Ngô Mẫn, là công nhân của một phân xưởng, bà rất đẹp, có người nói bà trông giống minh tinh trong phim Bến Thượng Hải trước kia, nhưng Thành Vân lại cảm thấy không giống. Cô đã xem bộ phim đó rồi, so với minh tinh kia, cô cảm thấy mẹ Ngô Mẫn trông giống một đóa hoa xinh đẹp nhưng không thu hút kia hơn.

Vào mùa xuân, lượng khách nhiều hơn bình thường, hai người họ vốn không có chỗ ngồi, nhưng sau khi lên tàu đã nhanh chóng được người ta chia chung giường nằm. Người chia giường trò chuyện với Ngô Mẫn, Thành Vân thì nhìn ra ngoài cửa sổ toa tàu.

Cuối tháng giêng, bão tuyết bay đầy trời, bên ngoài cửa sổ chỉ thấy tuyết trắng mù mịt, nhìn xa xa, mấy ngọn núi như những bông hoa, vừa trắng vừa tinh khiết.

Trong toa tàu có rất nhiều người, đủ loại mùi vị, còn có người ở bên cạnh vuốt mặt cô, trêu chọc cô, cô khẽ nhướn mày cười với người đó. Khuôn mặt nhỏ nhắn mới mười tuổi bị khí nóng trong toa tàu khiến căng mịn, không hề có chút tỳ vết, cứ như đậu hũ, chỉ sợ chạm nhẹ cũng sẽ vỡ nát.

Ngô Mẫn không quá chú ý đến Thành Vân, dĩ nhiên, bà cũng không để ý đến người đàn ông đã chia giường cho hai mẹ con bà ở bên cạnh, vẫn đang quấn lấy bà trò chuyện. Ngô Mẫn cúi đầu, bất kể người khác nói gì, bà đều trả lời câu có câu không, không yên lòng.

Điều này cũng khó trách bà, đối với người phụ nữ đã ba mươi tuổi như bà mà nói, quyết định lần này quá quan trọng, quan trọng đến mức bà cần phải tận lực sử dụng đầu óc vốn không được thông minh mấy của mình suy nghĩ, nghĩ mãi đến lúc thành công hoặc là thất bại mới thôi.

Lúc đến Cáp Nhĩ Tân, Ngô Mẫn mua cho Thành Vân một bộ quần áo mới. Đó là một chiếc áo bông màu đỏ, trên mặt áo còn có thêu hình mấy con vật nhỏ, Thành Vân mặc trên người, trông như đứa bé đáng yêu bước ra từ trong tranh.

Ngô Mẫn tìm đến được cửa nhà của một người, trong hành lang vắng lạnh, bà đứng trước cửa cả nửa giờ nhưng vẫn không dám gõ. Thành Vân không biết bà đang suy nghĩ gì, tuy cảm thấy rất lạnh, nhưng cô vẫn không quấy rầy Ngô Mẫn. (足足 <– vẻn vẹn, đầu đủ, cả)

Bên ngoài, pháo đã đì đùng nổ vang. Trước đây, vào dịp Tết, pháo được đốt nhiều hơn bây giờ nhiều, cả đêm không ngừng, vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy trên đất toàn là xác pháo, giẫm lên mềm mại như đang đi trên thảm.

http://tieulun.hopto.org

Trong nhà có tiếng người nói chuyện, dường như đang ăn cơm tất niên, còn có người đánh bài nữa. Ngô Mẫn cứ đứng trước cửa, đến cuối cùng bật khóc lên.

Khi Thành Vân đã lạnh đến không thể chịu được nữa, cô kéo tay Ngô Mẫn, nói: “Mẹ, con lạnh.”

Dường như lúc này Ngô Mẫn mới nhớ đến Thành Vân, bà xoay người ôm lấy cô, mặt chôn vào chiếc áo mới của cô, gào khóc. Không ai có thể nghe thấy tiếng khóc này, bởi nó đã bị nhấn chìm trong tiếng pháo.

Cuối cùng Ngô Mẫn dắt cô rời khỏi Cáp Nhĩ Tân, trở về Bạch Thành. Từ đó trở đi, Ngô Mẫn càng ngày càng gầy guộc.

Khi Thành Vân dần lớn lên, biết rõ mọi chuyện trong nhà, cô dần hiểu ra, chuyến đi đến Cáp Nhĩ Tân ấy, chính là một đường ranh giới. Trước đường ranh giới, Ngô Mẫn là một đóa hoa kiều diễm, chờ đợi ánh mặt trời. Sau đường ranh giới, Ngô Mẫn chẳng qua sống là để sống mà thôi.

Thái độ của Ngô Mẫn đối với Thành Vân rất dịu dàng, không đến mức không thèm đếm xỉa, nhưng cũng không quá quan tâm. Thành Vân biết, cô chỉ là minh chứng cho tình yêu giữa Ngô Mẫn và Thành Bành Phi. Nhưng đó lại là một tình yêu có bắt đầu lại không có kết thúc.

Ngô Mẫn rất ít khi nhắc đến Thành Bành Phi với Thành Vân, cứ như bà chỉ muốn giữ đoạn kí ức kia cho riêng mình. Thế nhưng sau đó bà ngã bệnh, trong cơn bạo bệnh, bà đã kể lại tất cả những chuyện trước kia cho Thành Vân nghe. Câu chuyện khắc cốt ghi tâm như thế nhất định phải được lưu giữ lại.

Bà nói rất lộn xộn, thường xuyên dừng lại, trước sau không ăn khớp. Nói thật, Thành Vân cũng không cảm thấy hứng thú với chuyện cũ giữa bà và

nam diễn viên theo đoàn văn công từ Cáp Nhĩ Tân đến Bạch Thành biểu diễn kia, nhưng cô phải nghe, bởi vì Ngô Mẫn là mẹ cô.

Năm Thành Vân mười sáu tuổi, Ngô Mẫn qua đời, lúc ấy bà chưa đến bốn mươi tuổi. Một ngày trước khi bà qua đời, bà nói với Thành Vân, trong tang lễ nhất định phải chú ý xem có người nào đến hay không.

Ai đến cơ chứ?

Không có ai đến cả. Ngô Mẫn chưa lập gia đình đã sinh con, cuộc đời không trong sạch, quan hệ với người thân cũng mỏng manh, mấy lời linh tinh bà cũng không nghe, hoàn toàn sống trong thế giới của chính mình.

Cuộc đời như một giấc mộng, như băng như tuyết, không hề có chút dấu vết của ánh nắng mai, bình bình thường thường, bình thản trôi qua.

Sau khi Ngô Mẫn chết, cậu của Thành Vân đến tìm cô, định đón cô về, nói sẽ giúp cô tìm một người trong sạch để kết hôn. Thành Vân không đi, cậu cô mắng cho cô một trận, bảo với xuất thân của mày, muốn tìm người đàng hoàng không hề dễ dàng, đừng có không biết tốt xấu. Mày cũng muốn học theo mẹ mày sao?

Thành Vân nói, tôi cảm thấy mẹ tôi như thế cũng rất tốt. Cô không hề nói dối để ra vẻ, cô quả thật cảm thấy cả đời Ngô Mẫn đều rất tốt.

Ngô Mẫn là người thân duy nhất của Thành Vân, sau khi bà chết, Thành Vân không hề tìm đến bất cứ thân thích nào khác, bỏ học, bắt đầu đi làm. Cô đã từng làm công ở rất nhiều nơi: khách sạn, nhà hàng, vũ trường… Trong những năm tháng vội vàng ấy, cô đã phải chịu nhiều khổ sở, đi qua rất nhiều con đường, cũng đã gặp rất nhiều người. Trong số đó, bao gồm cả Vương Tề Nam.

Vương Tề Nam là chủ một tiệm băng đĩa, cho thuê, bán các loại băng, đĩa

CD. Quy mô cửa tiệm này rất nhỏ, ông chủ hay nhân viên gì cũng chỉ là một mình anh ta, cửa tiệm nằm sâu trong một con phố cũ. Lần đầu tiên Thành Vân đến cửa tiệm của anh ta, là muốn tặng đồ cho anh ta.

Khi đó cô đang làm ở quán bar, vào nửa đêm lúc cô sắp tan ca, ông chủ cho cô năm chai bia, bảo cô đã làm việc cực khổ rồi, cho cô để cô tặng bạn bè người quen.

Đông Bắc vào thập niên chín mươi, loạn lạc ngoài sức tưởng tượng. Khi đó Vương Tề Nam hai mươi sáu tuổi, trong chốn hỗn độn này cũng coi như có chút tiếng tăm, hôm đó khi Thành Vân đến tặng bia cho anh ta, anh ta đang ở trong tiệm xem phim.

Xem phim gì, thì không cần nói nhiều rồi. Trong đêm tối mùa hạ, bên ngoài có tiếng dế kêu không ngừng, bên trong cũng vang vọng tiếng kêu không nghỉ.

Người đàn ông ngồi đưa lưng về phía quầy, mặc một áo sơ mi ngắn tay màu xám rất bình thường, bởi vì nóng bức tay áo được kéo lên đến bả vai, lộ ra cánh tay rắn chắc và một góc hình xăm.

Thành Vân xách bia đặt nhẹ lên bàn. Vương Tề Nam quay đầu lại.

Chỉ vừa liếc mắt, lại như sấm vang chớp giật. Thành Vân bỗng nhiên bối rối, dường như cô đã hiểu được những lời mà trước kia Ngô Mẫn đã nói với mình….

Muốn cho anh, tất cả đều muốn cho anh hết.

Vương Tề Nam có khá tuấn tú, chẳng qua lông mày có sẹo do đánh nhau trước kia, nên trông hơi hung dữ. Dĩ nhiên là con người anh ta cũng không được gọi là hòa nhã, khi trợn mắt lên trông như hộ pháp, lúc nào cũng hầm hầm. Nhưng Thành Vân lại yêu.

http://tieulun.hopto.org

Ban đầu Vương Tề Nam thật không biết làm sao với cô. Anh ta cảm thấy cô còn quá nhỏ, vui đùa một chút thì được, nhưng không thể coi như là thật. Thành Vân cũng không quan tâm, anh ta muốn chơi gì, cô cũng theo.

Trong giới lộn xộn này Vương Tề Nam có không ít kẻ thù, có một lần Thành Vân đến tìm anh ta, đúng lúc thấy người ta tới đập cửa tiệm. Lần đó quả thật đánh nhau rất hăng, có rất nhiều người, Vương Tề Nam liều mạng với mấy kẻ đó đến mắt long sòng sọc, nhìn thấy Thành Vân, hét lớn bảo cô cút xa một chút. Thành Vân chạy đến quầy trái cây kế bên, giật con dao chuyên cắt dưa hấu trong tay ông chủ quầy, nhắm mắt xông đến.

Một cô gái nhỏ làm sao biết chém người khác, Vương Tề Nam giật lấy con dao, trông càng dữ tợn gấp mấy lần.

Thành Vân bị đưa đi lao động mấy tháng, tới ngày được thả ra, Vương Tề Nam đến đón cô. Hai người hôn nhau ngay trước cửa trại tạm giam.

Từ đó về sau, láng giềng xung quanh đều biết, ông chủ hung thần ác sát của cái tiệm băng đĩa kia đã có bạn gái rồi. Thành Vân thường xuyên cùng Vương Tề Nam chui rúc trong căn phòng nhỏ trên lầu, làm đến trời đất mù mịt.

Vương Tề Nam chạm vào chỗ hai người kết hợp, lại bôi lên người cô, bảo cô rằng phụ nữ dùng cái này còn hữu hiệu hơn bất cứ loại kem dưỡng da nào, cô dựa vào ngực anh ta cười đến run rẩy.

Vương Tề Nam thích ra ngoài chơi, anh ta có một chiếc xe mô tô, thường đưa Thành Vân đi dạo khắp nơi. Đông Bắc rất lạnh, vừa đến mùa đông đã có bão tuyết, cả thành phố phủ đầy sương. Vương Tề Nam đưa Thành Vân đi công viên, khoảng thời gian đó công viên vẫn còn thu tiền, hai người họ dựng xe mô tô ở gần đó, lén trèo tường vào. Vương Tề Nam nhảy xuống trước, sau đó đỡ Thành Vân. Thành Vân luôn cố ý nhảy ào xuống, cô biết Vương Tề

Nam nhất định có thể đỡ được mình. Chỉ là ngay sau đó, anh ta nhất định sẽ bóp cổ cô, mắng cô mấy câu.

Người Vương Tề Nam hừng hực như một cái kìm gắp than, mùa đông cũng chỉ mặc một cái áo jacket bằng da bên ngoài, bên trong là áo sơ mi mỏng. Hai người chạy trong công viên, chạy đến mệt mỏi, Vương Tề Nam cởi luôn cả áo jacket ra, ở trần trong trời tuyết giá rét, rùng mình kêu to hai tiếng.

Mấy hạt sương đóng băng hai bên đường run lên rơi xuống, thật giống như bị kinh sợ. Cả trời đất đều trắng xóa, Thành Vân chỉ nhìn thấy rõ mỗi lông mày anh, mắt anh, râu anh, tóc anh.

Sau đó đụng phải đánh nghiêm (3), Vương Tề Nam bị bạn bè vu cáo, bị bắt vào cục cảnh sát, trở thành một vật hi sinh trong vụ càn quét tệ nạn Đông Bắc. Sau đó anh ta đã bỏ trốn.

(3) Thuật ngữ trong ngành công an mang ý nghĩa càn quét tệ nạn nghiêm ngặt.

Anh ta trốn quá vội, chỉ kịp báo cho cô biết rằng anh ta sẽ trở lại.

Trận này đến cùng bao lâu mới kết thúc. Chưa được nửa tháng, Thành Vân bắt đầu đi hỏi thăm khắp nơi, hỏi đôi ba người rốt cuộc cũng biết được Vương Tề Nam đã đi Bắc Kinh, tìm người đại ca thời còn đi lính để nương tựa, xin anh ta cứu mạng.

Bắc Kinh! Bắc Kinh! Thành Vân chỉ nhìn thấy thủ đô phồn hoa kia trên tivi.

Cô muốn thu dọn chút hành lý, lại phát hiện ra mình chẳng có gì cả. Nhưng quyết tâm muốn đi tìm Vương Tề Nam của cô lại càng lớn, mang theo tất cả tiền bạc, Thành Vân đi tàu đến Bắc Kinh.

Trên xe lửa, cô nhớ lại chuyến đi đến Cáp Nhĩ Tân cùng mẹ vào nhiều năm trước. Cô cảm thấy trở nên thật gần gũi với Ngô Mẫn.

Năm đó, Thành Vân mười tám tuổi.

Bắc Kinh lớn như thế, cô lại không dám tiết lộ tin tức về thân phận của Vương Tề Nam quá lộ liễu, muốn tìm ra anh ta quả thật là vô cùng nguy hiểm.

Tiền dành dụm được nhanh chóng xài hết, Thành Vân chỉ có thể tìm việc làm ở Bắc Kinh. Cũng giống như trước đây, việc gì cô cũng làm, nào là phục vụ nhà hàng, thợ sửa xe, nhân viên bán hàng…. Công việc ở Bắc Kinh nhiều hơn và cũng khổ cực hơn cô tưởng tượng rất nhiều.

Người làm chung với cô nói cho cô biết, bán bảo hiểm kiếm tiền rất dễ, bảo cô đi làm đi. Thành Vân tìm được một công ty quy mô lớn, cô cảm thấy may mắn vì khi nộp đơn cô đã trưởng thành. Cô làm nhân viên bảo hiểm ở vị trí thấp nhất, trải qua hai ngày huấn luyện đơn giản, cô bắt đầu đến từng nhà để rao bán bảo hiểm.

Thành Vân từ nhỏ đã hiểu rất rõ ưu thế của mình, cho nên cô thường hay cười. Nghiệp vụ của cô khá hơn những người khác một chút, nhưng cũng chỉ một chút mà thôi. Cô không thể nào tập trung, bởi trái tim cô đang ở nơi khác mất rồi. Ngày trôi qua vẫn cứ cực khổ như thế, Vương Tề Nam vẫn không có tin tức, Thành Vân dần sốt ruột. Nhất là vào ban đêm, khi cô ngủ trong một nhà trọ nhỏ gần trạm xe khách, một chiếc giường chung to lớn, nằm xếp lớp nhiều người, cô thường ngủ không được, khi đó, cô đặc biệt nhớ đến Vương Tề Nam.

Vào một đêm mùa đông, cô không muốn ngồi lì ở nhà trọ nữa, cô lên xe buýt đi lung tung. Cô tình cờ nhìn thấy một khu dân cư cao cấp, sân vườn ngay ngắn, tường cao xây xung quanh. Cô tìm trong túi xách, các loại đơn

bảo hiểm đều có đem theo, cô đột nhiên nghĩ người ở nơi này, chắc chắn sẽ mua bảo hiểm với định mức cao.

Thành Vân lén đi vào trong khu cư xá, khu nhà rất yên tĩnh, ngay cả cái đèn đường cũng hoàn mỹ vô cùng. Cô gõ gõ cửa một nhà, người mở cửa là một bà lão, Thành Vân nói ra mục đích của mình, bà kinh ngạc nhìn Thành Vân từ trên xuống dưới.

“Chúng tôi không mua bảo hiểm.” – Bà ta hỏi ngược lại – “Làm sao cô vào được đây?”

Bà ta hỏi hết lần này đến lần khác, Thành Vân quay đầu chạy mất. Cô cảm thấy mình đến khu nhà này là một quyết định sai lầm.

Trời mùa đông lạnh đến cóng chân, Thành Vân giậm giậm chân, xoay người định rời đi. Đúng lúc này, cô phát hiện bên cạnh là một ngôi nhà lầu nhỏ. Trước sân được quét dọn sạch sẽ, không giống như sân của bà lão ban nãy, bên ngoài phơi đầy mấy thực phẩm không rõ là thứ gì. Nơi đây trồng cây tùng bách, mùa đông mà vẫn xanh um tươi tốt. Sân vườn được cắt tỉa gọn gàng, đường đá bằng phẳng sạch sẽ. Đèn trước cửa bật sáng trưng, màu sắc ấm áp.

Thành Vân mấp máy môi, đi đến, nhấn chuông cửa. Một người đàn ông mở cửa.

Đó là một người đàn ông rất anh tuấn, vẻ mặt dịu dàng. Vẻ mặt ông bình thản nhìn Thành Vân, nghe cô nói xong, hơi buồn cười, tựa trên vách cửa, nói: “Cô là nhân viên nghiệp vụ công ty nào, trời lạnh như thế mà lại mặc váy ngắn đi bán bảo hiểm?”

Thành Vân cúi đầu, nhìn đôi chân dài của mình. Cô lạnh đến mức không cảm giác được gì nữa rồi. Thành Vân há miệng, run rẩy đưa tờ quảng cáo cho

người đàn ông kia, ông không cầm, chỉ liếc qua một cái, sau đó nhướn mày.

“Bình Thái?”

Thành Vân ừ.

“Chi nhánh nào?”

Thành Vân liếc nhìn ông, cảm thấy mí mắt mình cũng sắp đông cứng cả rồi.

“Có mua hay không?” Cô hỏi đơn giản ngắn gọn.

Người đàn ông trố mắt: “Ơ, buôn bán thế hả?”

Thành Vân cảm thấy mình đi đến khu nhà này là sai lầm lần nữa, cô cau mày, quay đầu đi. Vừa đi được hai bước lại lui về, lấy lại tờ đơn Lý Vân Sùng đang cầm trong tay.

Ba lô của cô bị kéo lại.

“Không bán nữa à?”

“Không bán nữa.”

“Sao lại không bán nữa?”

“Trễ quá rồi.”

“Cũng lạnh quá đúng không?”

Thành Vân ngẩng đầu, người đàn ông buông tay ra, ông mở cửa rộng ra một chút, nói với cô: “Nào, vào đây đi!”

Thành Vân đứng cứng đờ.

http://tieulun.hopto.org

Người đàn ông chỉ chỉ sau lưng cô, nói: “Nếu không vào thì để mấy người đó bắt cô.”

Thành Vân quay đầu, nhìn thấy mấy người bảo vệ đang đi về phía này.

“Đến đây.”

Đèn trong nhà bật sáng choang, Thành Vân nhìn thấy tiền sảnh, còn nhìn thấy lối đi thật dài ở đằng sau bình phong.

Người đàn ông tiếp tục chỉ vào trong, nói: “Tôi có chút hứng thú với mấy loại bảo hiểm này, thật đúng lúc, cô giới thiệu cho tôi đi.”

Thành Vân cuối cùng cũng vào trong nhà. Người đàn ông dẫn cô đến phòng khách, trong căn phòng rộng được trải một tấm thảm lớn, bước lên vô cùng mềm mại. Trên bàn trà thấp cũng được đặt ngay ngắn nhiều loại trà cụ, cạnh bàn trà là ghế salon, bên trên có treo một bức tranh thủy mặc. Trong góc phòng khách là mấy loại cây cối được chăm sóc tỉ mỉ, lá xanh um tươi tốt, hoa ngọc lan nở rộ tỏa hương thơm.

Ngôi nhà này rất đẹp, chỉ là quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức cảm thấy mọi vật bên trong ngôi nhà này đều chỉ dùng để trang trí mà thôi.

Người đàn ông ngồi trên ghế salon, Thành Vân đưa tờ quảng cáo cho ông, lúc đưa ra lại phát hiện nó đã nhàu nát, vội vàng rút lại, đổi một tờ khác.

“Không giới thiệu một chút à?”

Thành Vân ho khan hai tiếng, bắt đầu lắp bắp giới thiệu bảo hiểm. Cô vốn gà mờ, đầu óc lại bị gió lạnh thổi đến mụ mị, nói năng cũng trở nên lộn xộn. Người đàn ông nghe thấy thế cười khanh khách.

Thành Vân nhìn thấy ánh mắt của ông, cô im lặng.

“Không nói nữa à?”

Thành Vân chỉ vào tờ đơn quảng cáo trong tay ông, “Trên đơn có đủ, tự xem đi.”

Người đàn ông nhìn tờ đơn một lượt như đang giải trí, lúc Thành Vân không chú ý, ông ngước mắt khỏi tờ giấy. Không khí lúc nóng lúc lạnh khiến gương mặt cô gái đỏ gay.

Người đàn ông đặt tờ đơn xuống, bình thản gọi; “Dì Hồng!”

Một người phụ nữ trung niên mặc quần áo bảo mẫu chạy đến, người đàn ông chỉ chỉ Thành Vân, bà gật đầu đi vào bếp, một lúc sau, bưng một tách trà ra.

Người đàn ông nói: “Trà gừng táo đỏ, sắc mặt cô không tốt lắm, uống một chút để bổ sung khí huyết.”

Nước trà rất đẹp, trong veo sáng ngời, tỏa ra hơi nóng.

“Uống một chút đi.” Người đàn ông nói.

Thành Vân nhìn nước trà thật lâu, sau đó khẽ cám ơn.

Uống ngụm thứ nhất cảm thấy hơi khó uống, cô dừng một lúc, kiềm nén cảm giác khó chịu lại rồi uống thêm một ngụm nữa.

Lúc để tách trà xuống, người đàn ông cười nhạt.

“Thật phóng khoáng nhỉ, ai không biết còn tưởng cô đang uống rượu đấy!”

Người đàn ông dựa lên ghế salon, đợi cô uống xong, mới nói: “Giới thiệu một chút đi.”

“Không phải ông đã xem tờ quảng cáo đó rồi sao?”

Người đàn ông lắc đầu, bảo giới thiệu không phải là giới thiệu kia, cô không hiểu, nên ông đành phải dẫn dắt.

“Tôi tên Lý Vân Sùng, cô tên gì?”

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Thật lâu sau này, Thành Vân mới biết được mọi chuyện về Lý Vân Sùng.

Trong mắt rất nhiều người, Lý Vân Sùng giống như một quyển sách tối nghĩa khó hiểu, ông bảo thủ phức tạp, lại không thích giải thích với người khác, chỉ có thể tiếp cận ông từng chút từng chút một qua năm tháng dài đằng đẵng. Nhưng Thành Vân không hề nghĩ như vậy. Quả thật lúc cô bắt đầu biết về ông, cô đã vô cùng dễ dàng hiểu ông. Nhưng cô bắt đầu hiểu rõ về ông chính là ba năm sau.

Trong những năm tháng trống vắng đó, Lý Vân Sùng chỉ đứng dưới góc độ một người xem, chăm sóc cho người con gái mù mờ ấy. Cô mất hết tất cả, Vương Tề Nam đã lấy đi tất cả của cô. Trái tim cô yếu ớt đến mức không thể chịu nổi chút đả kích nào, nhưng dù cô có khóc, ông cũng không hề thấy được cô yếu đuối. Một cô gái cố tỏ vẻ, trẻ tuổi, trong khoảng thời gian chờ đợi cái chết, cô vẫn sống thật cứng cỏi, tràn ngập bất cam, nhưng vẫn cắn răng nhẫn nhịn.

Thỉnh thoảng Lý Vân Sùng sẽ nhớ đến người đàn ông có hàng chân mày gãy kia. Ông đoán nỗi tuyệt vọng của Thành Vân có lẽ liên quan đến anh ta. Nhưng trước khoảnh khắc cuối cùng, ông thường dừng ý nghĩ ấy lại, giống như đang cố lẩn tránh điều gì.

Lý Vân Sùng ba mươi mấy tuổi, tính cách đã chín chắn, nhưng vẫn thiếu sót chút bao dung. Ông không muốn thừa nhận rằng người phụ nữ thu hút của ông là do một tên đàn ông khác đắp nặn ra. Ông là người rất kiên nhẫn, ông

có đủ tự tin, ông lẳng lặng quan sát, từ từ chờ đợi.

Còn Thành Vân, vào một ngày nào đó lại chợt phát hiện ra, thời gian đã trôi qua lâu lắm rồi, người đàn ông kia cũng đã là quá khứ từ lâu, Cô đã bắt đầu không còn nhớ nhung mỗi ngày, mơ mộng từng đêm nữa. Lúc ấy, cô nhìn quanh, cô chợt phát hiện ra Lý Vân Sùng vẫn luôn đứng bên cạnh.

Lý Vân Sùng vẫn ôn hòa như cũ, ông nhận ra sự thay đổi của Thành Vân, mừng rỡ nói: “Em nhìn đi, anh nói không sai, sẽ quên nhanh thôi đúng không?”

Thành Vân không đáp, Lý Vân Sùng ngồi bên cạnh cô, nói: “Em còn quá nhỏ, cũng gặp quá ít chuyện, dễ dàng trao ra tất cả, sau khi mất đi lại cảm thấy cả thế giới đều sụp đổ. Thật ra thì, thứ cuốn hút ánh mắt em, chỉ là một phần rất nhỏ của thế giới này.”

Thành Vân yên lặng nhìn ông, trong mắt Lý Vân Sùng đong đầy ao ước và khát vọng mà chính ông cũng không biết.

Lý Vân Sùng sắp xếp cho cô một công việc. Từ huấn luyện đến thủ tục chứng nhận, cuối cùng lên đến cấp cao, đều là do một tay ông sắp xếp. Ông đưa cô ra ngoài, để cô gặp mấy người bạn làm ăn, gặp được những người bạn tốt. Ngoài bản thân ông ra, ông trao hết tất cả cho Thành Vân.

Cô vốn muốn bỏ đi nhưng một đêm kia đã giữ chân cô lại.

Đó là một đêm mưa, xóa đi cơn nóng bức của mùa hè, mang chút hơi ẩm đến Bắc Kinh. Lý Vân Sùng vừa oán trách thời tiết chết tiệt, vừa ra ngoài như đã hẹn trước. Đó là buổi tụ họp bạn bè do ông tổ chức, được sắp xếp ở một câu lạc bộ, ăn uống tắm rửa chơi bài chơi bóng, mấy trò tiêu khiển nho nhỏ, khiến người ta quên đi cơn mưa to bên ngoài, thư giãn chút mỏi mệt.

Lúc đang chơi bài, Thành Vân lại lên cơn nghiện thuốc lá, thừa dịp mọi

người đang chơi sôi nổi thì lén ra ngoài. Câu lạc bộ có khu vực dành riêng cho người hút thuốc, nhưng Thành Vân bỗng thấy lười tìm bừa một căn phòng nhỏ ở đằng sau.

Khói còn chưa kịp nhả ra, cô đã nghe thấy bên ngoài có ba người đi đến. Tào Khải, Thôi Lợi Văn, và một quản lý cấp cao khác, Vương Hâm. Theo lời Lý Vân Sùng cả ba người đều là thanh niên tài năng anh tuấn. Lý Vân Sùng thích để Thành Vân gặp mặt những thanh niên trẻ tuổi, tương lai rộng mở như thế này. Khi mà Thành Vân vẫn còn ở bên cạnh ông, ông luôn cố gắng sắp xếp đủ loại họp mặt và gặp gỡ, ông cảm thấy như thế sẽ vô hình cảm hóa được cô, cho cô động lực.

Ba người kia ra ngoài hóng mát, nhân tiện tán gẫu. Đêm dài đằng đẵng, căn phòng yên tĩnh, quả đúng là một hoàn cảnh tâm sự rất tuyệt.

Họ nói tới nói lui, mượn hơi rượu bắt đầu to nhỏ những chuyện cực kì bí mật. Chủ nhân của những bí mật này đều có thế lực cao, vị trí cao, có tương lai rộng mở hơn họ nhiều. Nào là chuyện xấu nhà lãnh đạo nào đó, nào là chuyện lãnh đạo nào đó luồn cúi nịnh nọt, nào là lãnh đạo nào đó bằng cấp giả phải đi đút lót bao nhiêu người, rồi thì lãnh đạo nào đó có nuôi tình nhân ở bên ngoài…

Ôi?! Nói đến nuôi tình nhân, cả ba người đều không hẹn mà dừng lại, giống như muốn nói sâu hơn về vấn đề này một chút. Nhưng tất cả mọi người đều muốn nghe, không ai chịu mở miệng trước.

Cuối cùng, Vương Hâm ho khẽ một tiếng để giải vây, anh ta bắt đầu nói vào ý chính….

“Tôi nói này, mấy chuyên trên kia người thật sự là đếm không xuể, nhưng về vụ nuôi bồ này thì Lý tổng mới là…” Ngón tay cái lập tức giương cao, còn nói, họ cần phải bắt chước Lý Vân Sùng, nuôi theo kế hoạch, nuôi cho lên

chức, nuôi một cách trắng trợn.

Thành Vân đặt hộp thuốc lá xuống, tựa lên vách tường trong phòng, như đang thưởng thức màn biểu diễn vạch trần của bọn họ.

Nghe Vương Hâm nói, hai người kia đều gật đầu lia lịa, đầu tiên là cảm thán Lý Vân Sùng thật đúng là thâm sâu, không biết có bao nhiêu sản nghiệp, tiêu tiền như nước, mắt cũng không chớp.

Ôi, gian khổ học tập mười năm, liều sống liều chết bò lên trên, cũng không thể đấu với mấy người mạng tốt, đường thông. Người với người đúng là có chênh lệch. Cả ba người đều thở dài, giương mắt nhìn nhau an ủi.

Nhưng mỗi người đều có chỗ khó nói mà…

Vương Hâm nói, Thành Vân kia đúng là xinh đẹp, ban đầu vẫn chưa tỏ rõ, nhưng càng về sau càng có phẩm vị, lại trẻ tuổi, phải nói ánh mắt Lý tổng quá chuẩn.

Thôi Lợi Văn chếnh choáng, lạnh nhạt nói, nuôi cho đẹp có ích gì, cũng không có phúc mà dùng.

Tào Khải nói, bác sĩ Thôi hiểu rõ nhất mà.

Ba người giống như đã bắt được một chủ đề vừa kích thích vừa cay độc nhất, lại tiếp tục đào sâu.

Vương Hâm nói, bác sĩ Thôi giúp đỡ một chút, điều trị cho tốt đi, dù sao đều là người làm to, sẽ không tính toán gì đâu.

Vẻ mặt Thôi Lợi Văn thành khẩn, tôi vẫn luôn toàn tâm toàn ý muốn giúp mà, nhưng hình như người ta không muốn.

Sao lại không muốn chứ?

http://tieulun.hopto.org

Thì người ta cảm thấy bản thân ổn chứ sao. Thôi Lợi Văn ôm bụng, lại nói suy nghĩ khác nhau thôi. Người ta nghĩ mấy thứ như tinh khí này, phải nuôi mới được, không thể dễ dàng tiết ra được đâu.

Ai ngờ anh ta không thể nhịn được cười phì ra, hai người khác tỏ vẻ thông cảm ho khan, nhưng môi cũng đã nhếch lên.

Tào Khải suỵt suỵt hai tiếng, lại nói, cảnh giới của Lý tổng cao hơn chúng ta nhiều.

Thôi Lợi Văn nói, đúng vậy, chúng ta đúng là không nghiệm tới được.

Vương Hâm cuối cùng gật đầu, không sai, người với người sao mà giống nhau được.

Nếu là "người với người không giống nhau", dĩ nhiên phải chọn cách làm cho mình vui vẻ, chuyện thường tình của con người thôi mà.

Nói chuyện một lúc, ba người đã tỉnh táo không ít, cũng bắt đầu bớt nói lại, trở nên cẩn thận hơn.

Đi thôi, Tào Khải nói, đã đi lâu quá rồi.

Họ đi rồi, nhưng Thành Vân thì chưa. Cô rút một điếu thuốc ra khỏi hộp, châm lửa.

Trong làn khói, cô nhớ lại lúc trước. Cô cởi áo sơ mi của ông, kéo khóa quần ông xuống, bảo "anh tốt với em như vậy, có phải thích em hay không? Tối nay em cho anh, cho xong em sẽ đi". Ông lại không chịu cho cô đụng vào nơi đó, nắm chặt tay cô, bảo "em đứng lên đi". Cô nói, "em tự nguyện".

Ông vừa nghe đến hai chữ "tự nguyện" thì gương mặt hơi biến đổi, nhưng cuối cùng vẫn đẩy cô ra.

http://tieulun.hopto.org

“Đối với cậu ta cũng vậy sao?” Lý Vân Sùng rất ít khi nói đến tên Vương Tề Nam, chỉ nhắc đến bằng chữ “cậu ta”.

Cô không nói lời nào, Lý Vân Sùng cứ như đang cưng chiều một đứa trẻ, lắc đầu cười, như đang tự nói với mình lại như đang nói với cô, “tình cảm là một thứ rất thâm sâu, nhưng đa số người lại rất nông cạn, chỉ yêu thích vẻ ngoài và sự vui vẻ nhất thời, không hiểu rằng đi chậm thì mới có thể vững vàng, nước nhỏ thì mới có thể chảy dài”. Cô chỉ nghĩ ông không thích mình, nên đành thôi.

Kế bên căn phòng kia là một phòng khách đặt thức ăn, phòng khách được trang trí theo phong cách cổ điển, trang trọng nhã nhặn.

Lời ba người kia vừa nói vẫn quanh quẩn bên tai, Thành Vân bỗng nhiên buồn cười, nơi gỗ đổ mái cong như thế này, có khác gì hàng rượu rách nát ở Bạch Thành chứ, lòng người ở đâu đều giống nhau cả.

Nhưng khi cô nghĩ đến Lý Vân Sùng, nhớ đến tách trà gừng táo đỏ năm đó, cô lại cười không nổi nữa.

Bên ngoài phòng khách mưa vẫn tầm tã. Thành Vân không nhìn thấy mưa nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng mưa rơi. Trong cơn mưa to nhớ lại chuyện quá khứ khiến cô dường như cũng bị lây nhiễm chút hương vị ẩm ướt. Đầu cô tựa lên cánh cửa, sợi tóc rũ xuống, giống như một tấm màn đen, che kín chuỗi ngày phong trần đằng đẵng của quá khứ.

Cô vốn muốn ra đi. Nhưng chính đêm đó đã giữ cô lại. Đêm đó Lý Vân Sùng uống rất nhiều rượu, mắt say lờ đờ, Thành Vân ở lại nhà ông. Lý Vân Sùng ôm cô, ngà ngà say, Thành Vân nói với ông, “em ở lại đây”.

Lý Vân Sùng bật dậy khỏi giường, lặng lẽ yêu cầu cô nói lại lần nữa.

http://tieulun.hopto.org

Thành Vân nói, “em ở lại”.

Lý Vân Sùng cười ôm lấy cô, ông mơ màng nói, “em xem đi, anh nói đúng mà, em sẽ nhanh chóng quên đi quá khứ, không cần gấp, chúng ta từ từ thôi”.

Thành Vân cúi đầu, cánh tay Lý Vân Sùng đang ôm cô siết chặt hơn. Ông không hề cảm thấy buồn ngủ chút nào, ôm cô cả đêm, ôm được một lúc thì ông run rẩy cúi đầu. Cả ngôi nhà im ắng giống như thế giới vừa bướng bỉnh vừa đáng buồn này vậy.

Đó là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất Lý Vân Sùng khóc trước mặt Thành Vân.

Lý Vân Sùng đưa Thành Vân đến đại lý của công ty, sau một thời gian làm việc, Lý Vân Sùng như lẽ thường để cô ngồi vào vị trí tổng giám đốc. Thành Vân nói cô không làm được, Lý Vân Sùng bảo cô không sao cả, trong vấn đề công tác em không biết thì anh sẽ giúp em.

Lý Vân Sùng cũng không phải thật sự muốn Thành Vân học làm gì, ông chỉ cần Thành Vân trải qua quá trình “học”, quá trình để cô tách biệt khỏi quá khứ thôi.

Ông cảm thấy mình đã sắp xếp chuyện này vô cùng hoàn hảo. Nhưng ông không biết rằng, ở công ty, Thành Vân đã nghe được vô số người nói những chuyện linh tinh. Ông cũng không biết rằng, vào lần đầu tiên cô tham gia hội nghị, trợ lý riêng đã chuẩn bị cho cô toàn bộ nội dung của hội nghị bằng tiếng Anh, trong khi những người bên dưới thảo luận vô cùng khí thế, cô lại chỉ như một kẻ ngốc ngồi ở trên, không nghe hiểu bất cứ câu nào.

Những điều này, cô chưa từng nói cho Lý Vân Sùng biết. Thành Vân rất lười, nhất là sau khi cô quên đi Vương Tề Nam – Chuyện này đã tốn toàn bộ

sức lực của cô rồi, đối với mọi việc cô đều trở nên rất vu vơ.

Sau khi kết thúc hội nghị, Thành Vân kéo trợ lý kia vào nhà vệ sinh, tát cho cô ta năm bạt tai, Cô nói với cô ta, lần này là năm, lần sau nếu còn như thế, thì sẽ tăng lên gấp đôi.

Đợi đến khi cô bước ra khỏi nhà vệ sinh, cả phòng họp đều yên lặng như tờ, tất cả mọi người nhìn cô. Có người báo cáo chuyện này lên tổng công ty, nhưng còn chưa truyền bao xa thì đã dừng lại.

Từ đó về sau, tất cả mọi người đều biết, người nâng đỡ đằng sau "lính nhảy dù" như cô có thế lực rất lớn. Mọi người đã phục tùng, nhưng cũng càng khinh thường hơn.

Nhưng vậy thì đã sao? Thời gian sớm muộn gì cũng qua, nhân viên của công ty lần lượt bị đổi đi, nhưng Thành Vân vẫn luôn yên vị.

Quan hệ của Lý Vân Sùng và người nhà không thể nói rõ là tốt hay không tốt. Cha của ông đã qua đời khi ông ba mươi ba tuổi, Thành Vân cũng chỉ nghe người khác nói, bậc cha chú của Lý Vân Sùng có thế lực rất lớn.

Mẹ của Lý Vân Sùng là người trí thức, gia đình kinh doanh, năm xưa khi bà đi du học châu Âu đã gặp được cha của Lý Vân Sùng. Thành Vân đã gặp bà một lần, do Lý Vân Sùng sắp xếp. Bà không nói với Thành Vân gì cả, không giống như trong các phim truyền hình thường có quá nhiều yêu cầu đối với con dâu của mình, thậm chí bà còn chẳng khen ngợi Lý Vân Sùng câu nào. Bà chỉ nói với Thành Vân một câu, "sau này, con hãy ở bên cạnh nó nhiều hơn". Một lúc sau, bà lại lạnh nhạt bổ sung thêm một câu, "con cứ là con thì được rồi".

Thành Vân cảm thấy, đó là một người phụ nữ có trí tuệ. Bà nhận ra Thành Vân và Lý Vân Sùng là người không cùng đường, nhưng bà vẫn mong Thành

Vân ở bên cạnh ông nhiều hơn. Thành Vân nói với bà, “cho dù bác muốn con thay đổi, con cũng không thay đổi được”.

Mẹ Lý Vân Sùng gật đầu, bà không nói cười tùy tiện, cũng không tỏ vẻ bất mãn gì, mỗi người trong nhà này đều an tĩnh. Bà thưởng thức tách cà phê tinh tế theo phong cách châu Âu trên bàn. Bà khác với Lý Vân Sùng, bà không uống trà, cũng không thích mấy loại trà cụ rườm rà bằng gốm tử sa của Lý Vân Sùng, cũng chẳng thích mấy con chim kêu chíp chíp bị nhốt trong lồng kia.

Lần đầu tiên Thành Vân đi tìm đàn ông là vào năm thứ tư quen biết Lý Vân Sùng. Trong một đêm nóng bức sau khi xem xong buổi diễn ba lê, thực ra Thành Vân vốn chỉ vì nhàm chán, muốn tránh cái nóng bên ngoài vào đây hưởng chút điều hòa, cuối cùng lại xem hết cả buổi diễn. Cô còn nhớ rõ vở diễn kia tên là “Kẹp Hạt Dẻ”, kể về một cô bé đã nhặt được một cái kẹp hạt dẻ vào đêm giáng sinh, đêm đến kẹp hạt dẻ kia biến thành một vị hoàng tử. Vở diễn khá sôi nổi, tràn đầy sắc thái thần bí.

Người thích ba lê vào thời này quả thật còn rất ít, nhưng diễn viên vẫn diễn rất chú tâm, nhất là vị đóng vai hoàng tử kia, giống như không bao giờ biết mệt, mỗi lần đều nhảy rất cao, cứ như chỉ cần làm như vậy có thể khiến vũ đoàn sẽ trở nên nổi danh. Nhưng vì dùng sức quá nhiều vẻ mặt anh ta hơi cứng, giống như một tướng quân hơn, nào có giống một vị hoàng tử nhã nhặn thong dong chứ.

Thành Vân nhìn mà buồn cười. Chính loại sức lực tràn trề ấy đã hấp dẫn cô.

Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, Thành Vân đi ra sau cánh gà tìm nam diễn viên kia. Ở khoảng cách gần, anh ta trông càng không giống một hoàng tử, mà giống thủ lĩnh bọn cướp hơn.

http://tieulun.hopto.org

Thành Vân qua đêm với anh ta. Ngày hôm sau, khi tỉnh lại, cô đã quên xin cách liên lạc với anh ta rồi. Qua mấy ngày, cuối cùng khi đi tìm, mới biết hóa ra vũ đoàn kia đã rời khỏi Bắc Kinh.

Thành Vân đi hết cả con đường Trường An, trời tối rồi mới nhận ra đã không còn như xưa nữa. Giống như vào khoảnh khắc ấy, toàn bộ thế giới mà cô vốn quen thuộc, đã trở nên khác biệt.

Cô về lại nhà, nhận được điện thoại của Lý Vân Sùng, nghe thấy giọng nói dịu dàng trầm ổn của ông.

“Mệt rồi à, tới ăn cơm đi!”

Dĩ nhiên, những chuyện này đều là những chuyện của sau đó, khoảnh khắc Thành Vân nhìn thấy Lý Vân Sùng, mọi chuyện cũng chỉ vừa mới bắt đầu.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Lý Vân Sùng là người bạn đầu tiên của Thành Vân ở Bắc Kinh.

Nghe qua có vẻ rất mỉa mai, bởi vì dù xem xét ở bất cứ phương diện nào, hai người cũng chẳng liên quan gì đến nhau.

Nhưng hai người họ vẫn đến gần nhau.

Thành Vân chẳng hề ngốc, cô cũng không ngây thơ. Từ nhỏ đến lớn, có rất nhiều người đàn ông đối xử tốt với cô, cô đều biết vì sao.

Cô đón nhận lòng tốt của ông.

Sau đó có một lần tán gẫu, Lý Vân Sùng nhớ đến hôm lần đầu hai người gặp nhau. Ông nói Thành Vân em vẫn còn quá trẻ, người xa lạ tùy tiện cho em một tách trà thì em cứ thế uống à, em có biết có bao nhiêu cô gái bị người ta hạ thuốc trong nước rồi hãm hại không.

Thành Vân nhìn ông.

Một cô gái mới mười mấy tuổi đã lăn lộn khắp chốn rượu chè ăn chơi như cô, đã nhìn thấy bao nhiêu vị khách thối nát dưới đáy xã hội, những chuyện như thế này, lẽ nào cô không biết.

Nhưng cô không giải thích.

Bởi vào đêm đông giá rét ấy, khi cô nhận lấy tách trà gừng táo đỏ kia, cô biết rõ bên trong ấy chứa đựng điều gì.

Sau hôm cô uống xong tách trà kia, có người báo cho cô rằng công ty bảo hiểm muốn mở cuộc họp, Thành Vân đến đó.

Thành Vân không thích nghe mấy nội dung hội nghị dài dòng, cô ngồi ở đằng sau cùng, cúi đầu nghịch ngón tay.

Cô nghe thấy tiếng niệm kinh của mấy người trên kia đột nhiên dừng lại, cho là mình đã bị phát hiện, nên rụt tay lại ngẩng đầu lên.

Lúc đó, cô nhìn thấy Lý Vân Sùng.

Lý Vân Sùng mặc vest. Thành Vân biết rất ít về quần áo vest của đàn ông, người mặc đẹp cũng thấy càng ít. Lý Vân Sùng vừa bước vào, phòng họp lập tức trở nên nghiêm túc hẳn.

Hình như ông đến để kiểm tra công việc, người chủ trì cẩn thận theo sát nội dung cần báo cáo, Lý Vân Sùng chỉ dặn dò mấy câu, sau đó thì đi.

Thành Vân hỏi những người bên cạnh, đó là ai vậy.

Người bên cạnh cũng không biết, đoán có thể là ông chủ của công ty.

Thành Vân cúi đầu.

Khó trách hôm ấy ông hỏi cô không ít chuyện về bảo hiểm, cô không nhớ được, Lý Vân Sùng liền cười nói, ơ, việc cơ bản như thế cũng không nhớ, công ty này phải tổ chức huấn luyện đi thôi.

Thành Vân gặp lại Lý Vân Sùng cũng vô cùng tình cờ, hai người chạm mặt trước cửa công ty, Thành Vân lên tiếng chào ông. Lý Vân Sùng dừng bước hỏi cô: “Dạo này thế nào?”

Thành Vân nói cũng tạm được.

Công việc của Lý Vân Sùng bận rộn, chỉ bảo lại một câu: “Có chuyện gì cần giúp cứ nói với tôi.”

Câu nói này như cái gai trong lòng Thành Vân. Có thể nói, đối với Thành Vân, Lý Vân Sùng giống như một cây đại thụ, cô không biết gốc rễ sâu bao nhiêu, đỉnh cao đến đâu, cô chỉ biết rằng, trong thế giới của cô, ông gần như đội trời đạp đất.

Khi đó cô đã đến Bắc Kinh được mấy tháng, Vương Tề Nam lại chẳng có tin tức gì. Có khi công việc quá bận, cô thậm chí suýt quên mất lí do vì sao mình lại đến Bắc Kinh này.

Nhưng tất cả giấc mơ của cô, đều là về anh ta.

Cô nhớ cánh tay anh ta, nhớ gương mặt anh ta, nhớ sự nhiệt huyết ở con người anh ta, cũng nhớ dáng vẻ cộc cằn khi anh ta nói chuyện.

Cô nhớ nhung những đêm thuộc về họ.

Cuối cùng, vào một đêm mùa hè, Thành Vân tìm đến Lý Vân Sùng.

Gõ cửa xong, cô cúi đầu không biết đang nghĩ gì, nghe thấy tiếng mở cửa, cô lại ngẩng đầu lên.

Lý Vân Sùng nhìn thấy mùa thu bên trong đôi mắt cô.

Khóe mắt cô hơi hồng, trông như những chiếc lá phong vào cuối thu, cũng giống như một diễn viên vừa khóc xong.

Cô mặc một chiếc áo khoác sáng màu, khóa kéo mở rộng, bên trong là một chiếc áo hai dây màu đen, bên dưới là một chiếc váy ngắn viền ren. Chất vải của chiếc váy ngắn hơi cứng, mép váy hơi vểnh lên, một sợi chỉ không được cắt cẩn thận lơ đãng bay bay trong gió đêm.

http://tieulun.hopto.org

Bộ váy áo này đúng là rất rẻ tiền.

Vậy dưới lớp váy áo này thì sao?

Lý Vân Sùng yên lặng nhìn, Thành Vân giơ tay lên, cởi áo khoác.

Áo hai dây màu đen, làn da trắng đến trong suốt. Hai cái xương quai xanh bằng phẳng tinh tế, đôi vai mỏng manh như cánh ve sầu.

Đôi mắt lấp lánh, tóc đen lóa mắt.

“Anh giúp tôi tìm một người.” Cô nói.

Gương mặt Lý Vân Sùng âm trầm.

Giọng nói của cô hơi run rẩy trong đêm hè nóng bức.

“Anh muốn làm gì cũng được.”

Họ đứng yên ở cửa thật lâu. Trong khoảng thời gian đó, không ai lên tiếng trước, cả ngôi nhà yên tĩnh như bãi tha ma.

Thời gian trôi qua, Thành Vân dần cảm thấy, mình có thể bị từ chối.

Phụ nữ thường rất nhạy cảm. Quả nhiên, Lý Vân Sùng lạnh nhạt hít sâu, giọng nói khẽ đến không thể khẽ hơn nữa: “Mặc quần áo vào.”

Thành Vân nhếch môi, cô ném nhẹ, áo khoác lập tức rơi vào tay Lý Vân Sùng, bước nửa bước về phía trước, kề sát bên quai hàm ông, nói:

“Anh mặc giúp tôi đi.”

Lý Vân Sùng khó có lúc bị kinh hãi như vậy, kinh hãi trước sự can đảm và mới mẻ của cô.

http://tieulun.hopto.org

Khát vọng ngày ngày khiến cho ở cô toát ra một sự lả lơi, theo mồ hôi thấm sâu đến tận xương tủy, thấp kém vô cùng.

Giữa đêm hè, không gian hữu tình, thời gian như dừng lại.

Thời tiết nóng như thế mà Lý Vân Sùng vẫn mặc một chiếc áo sơ mi, nút cài đến tận cổ, Thành Vân giơ tay lên, tháo chiếc nút đầu tiên.

Lý Vân Sùng bỗng nhiên bắt lấy tay cô.

Ông không thể không thừa nhận rằng đầu ngón tay ông đã hơi run rẩy.

Cô nhìn chằm chằm ông, hỏi: “Đã có người yêu rồi à?”

Ông lại nói: “Không có.”

Thành Vân cười, Lý Vân Sùng lúc này mới phát hiện ra mình vừa nói gì, lòng giật thót.

Ông đẩy cô ra.

Đôi mắt Thành Vân trong suốt, một lúc sau, cô cúi đầu.

Sự dịu dàng của cô biến mất quá nhanh, nhanh đến mức khiến Lý Vân Sùng mím chặt môi thành một đường thẳng. Ông không ngạc nhiên, bởi sự dịu dàng này không dành cho ông.

Người phụ nữ ích kỉ này.

Thành Vân không khó chịu, cô chỉ cảm thấy mỏi mệt.

Thành phố Bắc Kinh mênh mông này, lớn đến mức khiến cô đi cả đời cũng không hết được.

http://tieulun.hopto.org

Cô cầm áo khoác lên, xoay người. Lý Vân Sùng sau lưng cô thản nhiên mở miệng: “Nghĩ kĩ chuyện cô muốn nói, sáng mai đến đây.”

Khi Thành Vân quay đầu lại, Lý Vân Sùng đã đóng cửa.

Sáng sớm hôm sau, lúc cô đến gặp ông chỉ mới năm giờ hơn, Lý Vân Sùng đang ngủ bị cô làm cho tỉnh giấc.

“Cô không ngủ à?”

Thành Vân trông rất tiều tụy, lớp trang điểm trên mặt đã bị bôi đi sạch.

Lý Vân Sùng để cô vào nhà, Thành Vân rất vội vàng, nhưng mỗi lần mở miệng đều bị sự dịu dàng của Lý Vân Sùng ngăn lại. Ông không hề nóng nảy chút nào, vỗ vỗ vai Thành Vân: “Qua kia ngồi.” Ông lại ngáp một cái “Tôi đi pha tách trà.”

Dáng vẻ thản nhiên bình tĩnh của ông khiến Thành Vân không nói thành lời. Lý Vân Sùng đi nấu nước pha trà, rõ ràng còn rất buồn ngủ nhưng động tác của ông vẫn vô cùng chuẩn xác. Rửa chén, múc trà, châm nước …mỗi việc đều làm theo đúng trình tự, vô cùng cẩn thận tỉ mỉ.

“Mùa hè, nên uống chút trà xanh.” Lý Vân Sùng đưa cho Thành Vân một tách “Giúp cô thanh nhiệt hạ hỏa.” Lại tự rót cho mình một chén “Giúp tôi nâng cao tinh thần.”

Thành Vân cầm tách trà uống một hớp, rất thơm, trừ điều đó ra, cô không cảm được điều gì khác.

Lý Vân Sùng vẫn uống trà, uống xong mới để tách xuống, nói với Thành Vân: “Cô nói đi.”

Thành Vân nói cho ông nghe tất cả mọi chuyện.

http://tieulun.hopto.org

Từ việc cô và Vương Tề Nam quen biết ra sao, đến những việc hai người đã trải qua, cô đều kể hết. Lời kể của cô không được liền mạch lắm, nhớ đến đâu kể đến ấy.

Đó là một câu chuyện cũ đơn giản đến không thể đơn giản hơn.

Lý Vân Sùng nghe câu được câu không.

Đó là một ngày nhiều mây, không có nắng, Lý Vân Sùng không mở đèn, cũng không mở điều hòa, trong nhà vừa nóng ẩm vừa âm u.

Cả ngôi nhà chỉ có giọng nói của Thành Vân và tiếng chim hót mơ hồ.

Lý Vân Sùng nhìn tách trà xanh, chợt hiểu ra một loại cảm giác.

Ông trời có thể sẽ chiều theo lòng người thật.

Chấp nhất đến cuối cùng, cả thân thể lẫn tâm hồn đều hướng về một phía, những chuyện đã qua, đều chỉ vì một người.

Ông không phải bị ảnh hưởng bởi câu chuyện kia, chẳng những không bị ảnh hưởng, ông thật ra còn chẳng thèm quan tâm. Thế nhưng, ông vẫn luôn nhớ rõ tên của Vương Tề Nam – bởi vì lí do gì đó mà chính ông cũng không hiểu được.

Kể xong được hết mọi chuyện, chút sức lực cuối cùng đều đã mất sạch, Thành Vân bất tỉnh luôn trên sô pha. Lý Vân Sùng gọi khẽ, dì Hồng lập tức đi ra, yên lặng lên lầu lấy một tấm chăn mỏng.

Ông để cô ngủ bên cạnh mình.

Trên thân cây to đầy chạc cây, thỉnh thoảng lại có một chú chim nhỏ mỏi mệt đậu lại. Cây to khẽ vươn cành lá, xem xét vết thương trên cánh chú chim.

http://tieulun.hopto.org

Lý Vân Sùng cho người điều tra, quả thật tra ra một người như vậy, là kẻ đang bị cảnh sát Đông Bắc truy nã. Lý Vân Sùng cầm tài liệu trên tay, người đàn ông trong hình có gương mặt hung tợn, ánh mắt lạnh lẽo, tóc húi cua, hàng lông mày bên phải đứt quãng.

Dáng vẻ nói chung cũng là một người anh tuấn cường tráng.

Lý Vân Sùng chỉ xem qua rồi lại để sang một bên.

Ông nhờ người đi tìm, mà châm chọc ở chỗ, người ông nhờ lại là cảnh sát.

Trên con đường tìm kiếm của Thành Vân, theo một cách nào đó, Lý Vân Sùng là một người bạn đồng hành.

Lý Vân Sùng giúp cô, bất kể ông bỏ ra bao nhiêu sức lực, đối với Thành Vân, ông quả thật đã giúp cô trong lúc dầu sôi lửa bỏng.

Cô muốn báo đáp ông.

Cô dùng nửa tháng tiền lương mời Lý Vân Sùng ăn một bữa tiệc nướng, khi cô tăng ca đi bán bảo hiểm, nghe ông bảo đã phải nói suốt hai ba giờ liền trong một cuộc họp ở trụ sở chính, cô liền chạy đến nhà ông trong đêm khuya chỉ để đưa một hộp kẹo thông họng.

Cô làm những điều này vô cùng tự nhiên, tự nhiên đến mức Lý Vân Sùng không hề nghĩ rằng cô là một người phụ nữ mưu mô muốn toan tính điều gì.

Nghĩ được một lúc, ông lại bỏ ngang.

Cô yêu quá thẳng thắn, thẳng thắn đến mức khiến Lý Vân Sùng cảm thấy cô quá trẻ con. Tình cảm của cô trao hết cho Vương Tề Nam, cô khát vọng dâng lên cho anh ta.

Không lâu sau, có tin tức của Vương Tề Nam, chỉ là, đây cũng không phải

tin tức tốt lành gì.

“Ngộ sát.” Lý Vân Sùng cũng không giấu, lập tức báo tin cho Thành Vân “Có lẽ vào khoảng ba ngày trước, ở Thông Châu(1).”

(1) là một quận cận nội thành của thủ đô Bắc Kinh

“Giết ai vậy?”

“Một khách trọ trong một khách sạn nhỏ, cũng là một tên tội phạm đang bị truy nã, thật không hiểu mấy kẻ cùng chung phe cánh như thế này mà lại tàn sát lẫn nhau làm gì.” Lý Vân Sùng vừa nói vừa quan sát Thành Vân, ông cảm thấy cô không hề sợ, cô chỉ kích động, kích động đến mức tay cũng nắm chặt lại.

“Anh ấy đâu?” Thành Vân đứng lên, cứ như sắp xông ra ngoài tìm người vậy.

“Bây giờ vẫn chưa tìm được.” Nhưng chắc cũng sắp rồi, Lý Vân Sùng khẽ nheo mắt.

Bạn có tin giữa những người yêu nhau có sự cảm ứng không?

Nếu là lúc trước, Lý Vân Sùng nhất định cười nhạt với câu hỏi này, nhưng kể từ sau khi gặp Thành Vân, thỉnh thoảng ông cũng sẽ nghĩ về nó.

Bởi vì ngay hôm sau khi Lý Vân Sùng báo tin tức này cho Thành Vân biết, Thành Vân liền lập tức đi tìm Vương Tề Nam.

Vương Tề Nam đã trải qua một thời gian dài chạy trốn, vừa thô bạo vừa nhạy cảm, cứ như một thanh đao dính máu. Anh ta kéo Thành Vân vào một ga ra cũ nát, làm đến khi đổ đầy mồ hôi, thở hồng hộc.

Khoảnh khắc anh ta gục lên người cô, đao mới được thu vào.

“Anh đã trở về một lần.” Anh ta nói.

“Tìm em à?”

“Ừ. Ai ngờ em ngốc như thế, chạy đến Bắc Kinh, em làm gì có tiền, đến đây ngáp gió Tây Bắc à?”

“Anh thì không ngốc nhỉ, trở về Bạch Thành không sợ bị bắt à?”

“Em còn không chịu nhận sai à?” Người đàn ông trừng mắt, thích người ta cũng thích một cách vô cùng hung dữ. Anh ta vờ tức giận nhéo mông Thành Vân, nhưng khi cảm nhận được nơi tròn tròn mang lại cảm giác mềm mại vô cùng mê hoặc kia, anh ta lại cúi đầu xuống hôn.

Anh ngốc, em cũng ngốc, hai kẻ ngốc ôm lấy nhau.

Thành Vân nói: “Anh Nam, em tìm người giúp chúng ta, được không?”

Vương Tề Nam ngẩng đầu, ánh mắt dè dặt.

Là ai?

Chuyện đến nước này còn ai có thể giúp họ?

“Ở Bắc Kinh em có quen một người.” Thành Vân nói “Rất ghê gớm.”

Vương Tề Nam cười lạnh: “Ghê gớm thế nào?”

“Em cũng không rõ.”

Vương Tề Nam nằm trên ngực mềm mại của Thành Vân, anh ta không nói nữa, anh ta quá mệt mỏi. Thành Vân ôm lấy người đàn ông cả người bừa bãi này, nhìn ánh trăng sáng bên ngoài ga ra, lẩm bẩm: “Chậm một chút cũng

tốt.”

Thời gian trôi qua chậm một chút thì tốt rồi.

Vương Tề Nam cuối cùng cũng đồng ý với Thành Vân.

Ngược lại, Thành Vân lại hơi lo lắng: “Có muốn xem xét lại không?”

“Không cần.” Vương Tề Nam trân trọng mỗi phút mỗi giây, liếm láp cái cổ non mịn của Thành Vân, vuốt ve thân thể cô, giống như đang tự bổ sung năng lượng cho mình.

Anh ta ngẩng đầu, hàng lông mày thoạt nhìn thô bạo gian xảo, nhưng ánh mắt anh ta trong mắt Thành Vân, sự thô bạo đều biến thành mạnh mẽ, sự gian xảo lại hóa ra dịu dàng “Người tài giỏi sẽ hấp dẫn lẫn nhau.” Anh ta hôn một cái, vẫn rất tin tưởng “Chỉ cần ở bên cạnh em, nơi nơi đều hữu tình.”

Thành Vân không cần gì khác, chỉ đỡ lấy mặt anh ta, hỏi: “Anh cũng vậy chứ?”

Vương Tề Nam nhếch môi, lưu manh sờ sờ cô. Thành Vân bắt lấy cái tay kia, cắn mạnh xuống.

Vẻ mặt Vương Tề Nam bình thản nói: “Cái tay này của ông đây giết nhiều người quá rồi.”

Thành Vân nói:”Nếu như quả thật không còn đường sống, thì anh dùng nó giết thêm em đi.” Cô nói xong, nửa đùa nửa thật nói thêm: “Nhưng anh cũng phải lập tức tự sát mới được, như vậy kiếp sau mới có thể sớm gặp lại.”

Mắt Vương Tề Nam khẽ chuyển động, đáy mắt đầy tơ máu.

“Biết rồi, ông đây có chết cũng sẽ mang em theo.”

http://tieulun.hopto.org

Lý Vân Sùng đã từng nhờ người gặp một mình Vương Tề Nam, Thành Vân không hề biết.

Lý Vân Sùng không tự mình đi gặp anh ta, ông không muốn miễn cưỡng mình, xem tài liệu đã là quá đủ rồi.

Vương Tề Nam có tính cảnh giác cao, nhưng anh ta đã không còn đường lui, đây là hi vọng duy nhất.

Lần này, Bộ Công An cho rằng xã hội đen Đông Bắc chính là đối tượng trọng điểm, lập án điều tra, Vương Tề Nam chỉ là một con sâu nhỏ trong xu thế ấy.

Lý Vân Sùng không muốn anh ta kéo Thành Vân xuống nước. Phàm là chuyện gì cũng phải chừa lại ba phần, ông cũng không muốn quá tuyệt tình, nên ông sai người hỏi Vương Tề Nam, cho anh ta bao nhiêu tiền thì anh ta mới chịu đi.

“Tại sao lại là tôi?” Vương Tề Nam hỏi.

Người nọ không đáp, hỏi ngược lại, anh cảm thấy thế nào?

Vương Tề Nam suy nghĩ một lúc, nhờ chuyển lại cho Lý Vân Sùng vài câu.

Lúc Lý Vân Sùng nghe thấy mấy câu kia còn hơi kinh ngạc: người đàn ông này nếu không phải tự cho mình là thông minh, nghĩ rằng ông mê muội Thành Vân, thì anh ta chỉ là đang muốn được ăn cả, ngã về không mà thôi.

Nhưng dù sao đi nữa, vào năm đó mà anh ta lại dám mở mồm đòi giá tiền như thế, lá gan chắc chắn lớn.

Lý Vân Sùng đồng ý.

http://tieulun.hopto.org

Những điều này, Thành Vân cũng không biết.

Cô chỉ biết, sau đó, Vương Tề Nam đến tìm cô một lần.

Trong đêm khuya, Vương Tề Nam mặc một cái áo ba lỗ, trên mặt đầy mồ hôi, chỉ lộ ra đôi mắt như sói hoang.

Anh ta nhìn chằm chằm Thành Vân, nói từng chữ: “Sau này có thể trốn rồi.”

Thành Vân nói với anh ta: “Nếu trốn thì trốn cả hai, em sẽ bên anh cả đời.”

Vương Tề Nam chỉ lên trên, đêm đó trời đầy mây, mây đen giăng đầy, trời sắp đổ mưa to.

“Ông trời đang nhìn kìa, em gạt anh thì sẽ bị Thiên Lôi đánh.”

Cô gõ đầu anh ta.

“Được.” Vương Tề Nam suy nghĩ một lúc, hung hăng hôn cô “Anh đi mượn ít tiền.”

“Mượn tiền? Đi đâu?”

Vương Tề Nam vuốt đầu cô, khó có lúc nào anh ta yếu ớt, lo được lo mất như thế: “Ông đây nghèo như vậy, em bỏ trốn làm sao bây giờ? Lần này xem như anh không biết xấu hổ.” Anh ta hít thật sâu, tàn nhẫn nói: “Sau này sẽ trả cho ông ta!”

“Gì?” Cô vẫn không hiểu.

Vương Tề Nam không nói thêm lời nào, hôn cô, để lại một câu: “Em đợi anh.”

Em đợi anh.

Em đợi anh.

Ba chữ này rơi vào trong tai Lý Vân Sùng, khiến ông cười thành tiếng.

“Đồ vứt đi.” Ông chốt lại.

Khi Vương Tề Nam bị bắt, Lý Vân Sùng đang ở nhà nấu canh.

Canh gà hầm đương quy long nhãn, hầm trong bốn giờ, an thần dưỡng tỳ, hoạt khí dưỡng da.

Khi đó, đánh nghiêm diễn ra tròn một năm, mỗi ngày, số đại ca đại lão thương vong vô số, còn Vương Tề Nam bị bắt ngồi tù, không có tin tức gì.

Chỉ trong một tháng, Thành Vân đã gầy yếu như một đóa hoa khô héo.

Lý Vân Sùng đến đón cô về nhà mình điều dưỡng.

Ông không nói cho cô biết chuyện có liên quan đến Vương Tề Nam, ông chỉ nói, có một vài người, không đáng để cô tin tưởng, nếu không cô cứ ở đây xem, xem anh ta có đến tìm cô không.

Thành Vân không nghe.

Cô không làm việc nổi nữa, lúc nào cũng ngẩn người, Lý Vân Sùng hỏi cô đang suy nghĩ điều gì, cô nói cô đang nhớ nhà, nhớ đến tuyết ở Đông Bắc, nhớ khoảnh khắc hai người họ cùng ngắm nhìn màn sương ở Bạch Thành.

Thành Vân nằm giữa giường lớn, ra giường màu trắng, chăn cũng màu trắng, cứ như một chú chim đang bị thương. Cô vùi mặt vào gối, cô thích nhất là nằm tư thế này, tựa vào cánh tay cường tráng của Vương Tề Nam, nhéo vào hình xăm trên cánh tay anh ta, nhéo đến mức da anh ta đỏ lên,

không nhịn được mắng cô.

Lý Vân Sùng đứng ngoài cửa nhìn vào.

Một con chim vừa cố chấp vừa yếu ớt.

Lại xinh đẹp hơn người.

Lý Vân Sùng không biết mình đã bắt đầu quan tâm từ khi nào.

Mãi đến khi ông bừng tỉnh, ông đã quen với việc con chim kia tình cờ đậu trên cành cây của ông để chữa thương.

Thử một lần đi. Nhặt được ở giữa đường, không hề sang trọng quý phái, đã trải qua nhiều bài học …cũng không sao cả.

Ông tự nói với bản thân, cho cô ấy một cơ hội, thử một lần đi.

Sáu tháng sau, Vương Tề Nam chết trong ngục.

Nghe người ta nói, trước khi Vương Tề Nam chết còn bị bệnh. Có lẽ là tâm bệnh.

Lý Vân Sùng không biết khi anh ta chết, anh ta nghĩ gì.

Có phải là cũng đang nhớ nhà, nhớ đến tuyết ở Đông Bắc, nhớ đến khoảnh khắc anh ta và người phụ nữ kia cùng ngắm sương ở Bạch Thành hay không?

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Sau khi tỉnh mộng, cảm giác như đã trải qua cả đời người. Tiếng đồng hồ treo tường chưa bao giờ rõ ràng đến thế, kim giây đang đếm từng chút một.

Ngày thứ mười lăm rồi. Đã mười lăm ngày không tìm thấy Chu Đông Nam. Thành Vân từ trên giường ngồi dậy, hai tay bó gối, nhìn ra ngoài. Mười một giờ trưa, phía chân trời lại phủ đầy mây đen. Bên ngoài trời đang mưa, có lẽ sẽ là một cơn mưa to dai dẵng.

Thành Vân cầm điện thoại đi ra ngoài, cô đang đợi một cuộc điện thoại. Cuộc điện thoại của Hướng dẫn Trương.

Ba ngày sau khi Chu Đông Nam bỏ đi, Thành Vân cảm thấy có lẽ anh chỉ đang giận dỗi với cô, cô vẫn sống như bình thường, lại mua rất nhiều thứ, chuẩn bị cho một ngày anh nguôi giận. Nhưng anh không xuất hiện. Một tuần sau, Thành Vân bắt đầu tìm kiếm anh, cô tìm khắp khu chợ mà anh đã từng làm việc, nhà của anh và các chỗ xung quanh công ty cô, nhưng vẫn không tìm được.

Cô không thể không nghĩ rằng, có lẽ anh đã bỏ đi rồi. Anh đã mệt mỏi, chán nản, phiền lòng rồi.

Phụ nữ vẫn luôn nghĩ rằng mình biết hết tất cả. Thành Vân mở điện thoại, tìm số điện thoại của cô bé hướng dẫn viên du lịch kia. Hiện tại không phải mùa du lịch , Thành Vân gọi điện đúng lúc hướng dẫn Trương đang nhàn rỗi.

Cô ấy rất kinh ngạc khi Thành Vân tìm đến mình. Thành Vân hỏi cô, có

nhớ nhà của Chu Đông Nam mà hai người đã từng đến hay không. Hướng dẫn Trương nói nhớ, tất cả bản Động bản Miêu chỉ cần cô từng đến một lần đều có thể nhớ rất kĩ. Hướng dẫn Trương cứ nghĩ rằng Thành Vân lại muốn đến Quý Châu, nên hỏi thăm vô cùng nhiệt tình.

Thành Vân lại bảo với cô ấy: “Em sang đó lần nữa đi.”

“Sao phải đi ạ?”

“Em giúp chị tìm anh ấy, xem… anh ấy có về nhà hay không?”

Hướng dẫn Trương đồng ý: “Nhưng ngày kia em mới có thể đi được, sáng ngày mai em còn có việc.”

Thành Vân rất sốt ruột, nhưng cô không thể làm ảnh hưởng đến người khác, cô không thể bắt người khác giống như mình được. Giọng của Thành Vân rất thành khẩn nhờ Hướng dẫn Trương, hứa hẹn đợi hết bận việc rồi, cô nhất định sẽ đến Dung Giang.

Điện thoại di động vang lên, Thành Vân thầm giật mình, hóa ra là Lý Vân Sùng. Thành Vân nhấc máy.

“Lại không đi làm.” Một câu trần thuật.

Thành Vân nói: “Em không ngủ được.”

“Ngày hôm qua cũng không ngủ à?”

“Ừm=.”

Lý Vân Sùng thở dài, nói: “Tiểu Vân, bây giờ công việc ở công ty đang rất bận rộn, em là lãnh đạo, phải gánh vác trách nhiệm mới được.” – Thoáng dừng lại, ông nói như có ngụ ý – “Em không giống trước đây.”

Thành Vân mơ mơ màng màng, bên ngoài trời vẫn mưa dầm dề, cô cố nheo mắt lại, nhìn lên trên cao nữa cũng không thể thấy mặt trời. Rõ ràng là phương Bắc, lại đang vào mùa xuân, thế mà cứ như mùa mưa ở phương Nam ấy.

“Thời tiết không tốt, em không đi.” Thành Vân nói.

“Thời tiết bây giờ đúng là không được tốt, nhưng cũng không thể tránh khỏi. Em …”

“Em không đi.” Thành Vân châm một điếu thuốc.

Cô nói cô không đến công ty, nghe cứ đơn giản như không muốn ăn một bữa sáng vậy. Dường như tình hình công ty có thế nào cũng chẳng hề liên quan gì đến cô. Cô bước xuống giường, đá văng mấy lon bia, lon bia rỗng lập tức lăn đến đầu bên kia của căn phòng, không đụng phải chướng ngại vật nào.

Thành Vân cũng không buồn đoái hoài, chỉ nói: “Em đi rửa mặt.” Cô ném điện thoại lên giường, đi vào nhà vệ sinh, dùng nước lạnh rửa mặt, cũng không lau khô mà đi ra ngoài.

Cô cầm điện thoại di động lên, đầu bên kia chỉ còn vang tiếng máy bận. Mười phút sau, chuông cửa vang lên, Lý Vân Sùng đến, đầu vai còn ướt đẫm nước mưa. Có thể chạy đến nhanh như thế, Thành Vân cũng không hỏi ban nãy ông đang ở đâu. Vừa nhìn thấy Thành Vân, Lý Vân Sùng lập tức nhíu mày.

“Sao trông em lại thế này?”

“Sao vậy?”

Lý Vân Sùng nói: “Em tự soi gương đi!”

http://tieulun.hopto.org

Thành Vân cúi đầu nhìn đồ ông đang xách trên tay “Đây là gì?”

Lý Vân Sùng trách mắng: “Chắc là em còn chưa ăn cơm đúng không?” Ông đóng kín cửa, đặt ô qua một bên “Anh làm chút đồ ăn ở nhà mang đến.” Ông xách hộp cơm giữ ấm đi vào nhà, nhìn quanh quất. Căn phòng trống rỗng, không có đồ đạc gì, có thể nhìn thấy đống đồ hỗn độn.

Lý Vân Sùng không nói gì, nét mặt hơi cứng đờ, đôi mày càng nhíu chặt lại.

“Đến ăn cơm đi.”

Thành Vân đi đến “Anh không đi làm à?”

Lý Vân Sùng cười lạnh: “Sao hả, muốn hỏi ngược lại anh sao dám trốn việc à?”

Thành Vân ngồi vào bàn, mở hộp cơm ra. Là canh gà hầm đương quy long nhãn. Thành Vân gắp một đũa cho vào miệng, nhai từ tốn.

Lý Vân Sùng nói: “Mùi vị thế nào?”

“Rất ngon.”

“Ăn nhiều một chút.”

Thành Vân giương mắt, Lý Vân Sùng nói: “Đương quy bổ huyết điều hòa, long nhãn bổ tỳ vị an thần, món này anh đã làm suốt mười mấy năm, độ điêu luyện cũng không kém đầu bếp đâu.”

Thành Vân gật đầu, lại ăn thêm một miếng. Lý Vân Sùng ngồi đối diện nhìn cô. Thành Vân lại gầy hơn rồi, người cô vốn đã không có nhiều thịt, nay lại càng giống như một chiếc thẻ tre. Không, không phải là một chiếc thẻ tre, mắt Lý Vân Sùng hơi nheo lại, giống một tấm thép thì đúng hơn.

Đây đã là ngày thứ mười lăm Chu Đông Nam biến mất, ông cũng nhớ rõ như Thành Vân vậy, đây cũng là ngày cuối cùng, việc bị tạm giam của Chu Đông Nam sẽ kết thúc vào hôm nay. Ông cho cô nửa tháng để suy nghĩ, cô nên hiểu rõ. Sau đó ông sẽ tống cổ tên đàn ông kia đi, để mọi việc quay lại quỹ đạo ban đầu. Bây giờ cô đã hiểu chưa? Cô càng lúc càng trở nên cứng cỏi. Chuyện cũ lại được lặp lại, cũng giống như lúc Vương Tề Nam biến mất, cô kiên cường gắng gượng, thừa nhận tất cả. Nhưng Lý Vân Sùng lại trở nên nôn nóng.

“Ngày mai em cũng sẽ không đi làm.” Thành Vân nói.

Lý Vân Sùng không trả lời ngay, chỉ rút một điếu thuốc ra.

Thành Vân gạt thịt gà sang một bên: “Anh tìm người thay thế đi.”

Lý Vân Sùng nhả khói, khẽ nói: “Thành Vân, đừng làm loạn nữa.”

“Nếu anh sợ mấy món nợ cũ kia lại bị lật ra, thì có thể giao cho Tào Khải, chắc anh ta cũng biết. Có anh ta rồi thì sẽ không sao, anh ta làm tốt hơn một kẻ gà mờ như em nhiều.”

“Em nói thêm câu nữa xem.” Lý Vân Sùng ngắt lời, trầm giọng nói.

Thành Vân nhìn về phía ông: “Em vốn cũng chẳng biết chuyện của mấy người các anh, mấy năm nay nếu không nhờ anh hao tốn sức lực giúp em, công ty chắc đã thua lỗ rồi.”

Lý Vân Sùng cố nén tức giận, hơi thở dần trở nên nặng nề.

“Mấy người là ý gì hả? Mấy người là anh với ai, còn chúng tôi là em với ai?

Thành Vân lơ đễnh nói; “À, chuyện này thì là mấy người thôi.”

http://tieulun.hopto.org

Người nói không cố tình, chỉ muốn đơn giản bớt việc, người nghe lại sợ bóng sợ gió, nghe này đoán nọ.

“Thành Vân!!!”

Lý Vân Sùng đột nhiên tức giận. Ông giận đến mức ném điếu thuốc sang một bên, đứng bật dậy. Trong lòng ông như có lửa đốt. Ông chỉ thừa nhận mình đang tức giận chứ không thừa nhận mình đang ghen.

“Em có lương tâm không? Em cũng biết mình làm công ty thua lỗ, sao em không suy nghĩ lí do vì sao? Đã bao lâu rồi, anh dạy em bao lâu rồi? Em có học được chút gì không? Em đặt tay lên ngực tự hỏi xem có bao giờ nghiêm túc không, em để những điều anh dạy em ở đâu?”

Thành Vân vẫn ngồi yên lặng. Cô càng yên lặng, lửa giận trong lòng ông lại càng lớn hơn.

“Thành Vân, mười hai năm, mười hai năm rồi! Em đã quên hết những thiệt thòi mà em đã trải qua sao?”

Thành Vân giật mình, giọng nói mờ mịt, lạnh nhạt hỏi ông: “Em trải qua thiệt thòi gì cơ?”

Lý Vân Sùng thấy cô như thế, cuối cùng không nhịn được nữa, nghiến răng ken két, nói ra tên người đàn ông kia.

“Vương Tề Nam.”

“À…” Thành Vân chợt hiểu ra, cô gật đầu “Anh Nam…” Cô nhớ lại, một lúc lâu lại bật cười, khẽ nói “Hình như em đã không còn nhớ rõ dáng vẻ của anh ấy rồi …Em chỉ nhớ anh ấy rất hung dữ …” Thật sự rất hung dữ, yêu người khác cũng yêu đến vô cùng tàn nhẫn. Tính cách mạnh mẽ như rượu

nặng, hứng chí lên có khi còn muốn rút dao chém người khác nữa kìa.

Lý Vân Sùng nghe cô bảo mình đã không còn nhớ dáng vẻ của Vương Tề Nam, lòng hơi nhẹ nhõm. Ông không nhắc cho cô nhớ thêm rằng người đàn ông kia có mái tóc húi cua, lông mày bên phải bị gãy. Lý Vân Sùng ở bên này chén canh gà hầm đương quy long nhãn, nói sang phía cô: "Lúc đầu em giống như một kẻ điên, vì tên tội phạm giết người kia trải qua bao đau khổ. Kết quả thì sao, anh ta cũng bỏ đi. Anh ta đã cho em điều gì? Nếu em còn nhớ, thì em cứ thử nhớ lại trước kia xem, có phải cảm thấy mình rất ngu ngốc không?"

Thành Vân không nói gì, Lý Vân Sùng đẩy chén canh gà sang một bên, kéo cánh tay gầy như que củi của cô.

"Tiểu Vân, yêu không phải như thế. Loại yêu này ngoài mang đến tổn thương thì không còn điều gì khác nữa cả." Ông nói xong, thấy mặt Thành Vân tái nhợt đi, khó có thể trở nên kích động được. "Anh hận, Tiểu Vân, anh rất hận những kẻ chó má không phải con người kia, chúng cứ quấn lấy em, ăn mòn em. Em đã trải qua thiệt thòi lớn như thế, sao lại không chịu nhớ kĩ, tại sao?" Lý Vân Sùng như đang tiếc rèn sắt không thành thép, nói "Em xem em bây giờ đi… đã thành cái gì rồi?"

Thời gian cứ dần trôi, mưa bên ngoài càng lúc càng lớn. Mấy tiếng lộp bộp rơi trên cửa sổ thủy tinh, từ xa còn truyền đến từng hồi sấm. Thành Vân ngẩng đầu. Cô nhìn thấy cái cổ áo hơi nới lỏng của Lý Vân Sùng trước tiên, sau đó là gương mặt mỏi mệt già nua của ông. Mấy hôm nay, ông cũng đã chịu đựng với cô.

Thành Vân trở tay cầm lấy tay ông, nói: "Anh Sùng …"

"Đừng có gọi anh như vậy."

Thành Vân mấp máy môi, lại nói: “Lý Vân Sùng, em và Vương Tề Nam …Bọn em …” Mi mắt Lý Vân Sùng hơi nhướn lên, trải qua mười hai năm, cô lại nhắc đến tên người đàn ông kia, trong giọng nói vẫn đầy tình cảm.

Thành Vân hơi nghẹn ngào, dừng một lúc, mới cố lấy hơi, nói thật nhanh: “Đời này, em và anh Nam không có duyên. Nhưng …”

Chính vì quá nhanh, nên mới không nhịn được mà run rẩy.

“Nhưng đây không phải là thua thiệt gì cả.” Thành Vân nhìn Lý Vân Sùng, khóe môi kiên nghị, trong mắt có nước mắt, nhưng vẫn không chịu để chảy xuống “Anh hiểu lầm rồi, đây không phải là thua thiệt.”

“Em từng hận ông trời.” Nhịn thật lâu rồi, qua mười hai năm, đến lúc này, Thành Vân cuối cùng không kìm được run lên, nước mắt chảy xuống. Chỉ là ở bên mắt phải cuối cùng cũng có một giọt nước mắt rơi xuống. Như một lễ truy điệu gọn gàng dứt khoát.

“Nhưng em không hận anh ấy.” – Thành Vân rơi nước mắt nói – “Anh Nam có tình có nghĩa, sao em hận anh ấy được.”

Ngoài trời vang lên một tiếng sấm. Giống như lời đáp từ người đàn ông chính trực kia.

Anh không nhìn một ai khác, chỉ nói với cô. Nói rằng anh nhớ cô, nói anh tạm biệt cô, nói rằng đối với con đường họ đã đi qua anh đều cảm ơn cô.

Tiếng sấm cuối cùng vang vọng nơi chân trời, dần dần im bặt. Một tiếng sấm này khiến Lý Vân Sùng hơi choáng váng, huyệt thái dương giần giật, rõ ràng không hề liên quan gì đến ông.

Chờ đến khi ông bừng tỉnh, Thành Vân đã ở ngay trước mắt, đang đỡ lấy ông. Khóe mắt cô còn vương lệ, nhưng đã không còn bi thương. Tiếng sấm

ngừng, cô cứ như đã đưa tiễn xong một người bạn cũ, bản thân mình lại không hề thay đổi, con đường tiếp theo cô vẫn phải đi. Đôi mắt của cô đen láy, sáng ngời đến mức khiến người khác hâm mộ.

Sao cũng được, Lý Vân Sùng nghĩ, cô không muốn làm việc, không muốn đi làm, không nhận ra trái tim ông, cũng không sao cả … Nhưng cô phải ở lại đây.

"Tiểu…."

Còn chưa nói xong, điện thoại của Thành Vân lại vang lên. Là Hướng dẫn Trương, là Hướng dẫn Trương mà Thành Vân đã đợi hai ngày nay.

"Chị Thành à, em đang ở đây, Chu Đông Nam không về nhà, nhưng mà …" Hướng dẫn Trương muốn nói lại thôi.

Thành Vân nói: "Có chuyện gì cứ nói cho chị biết."

"Chuyện này…" Hướng dẫn Trương muốn nói gì đó, bên cạnh bỗng truyền đến tiếng la hốt hoảng của một người đàn ông khác. Anh ta nói rất nhanh, khẩu âm kì quái, Thành Vân nghe không hiểu, nhưng cô vẫn nhớ giọng nói của anh ta. Đó là anh trai của Chu Đông Nam, Chu Đông Thành.

Anh ta hoảng hốt, tức giận, nhưng lại không hại ai, ngay cả Hướng dẫn Trương cũng không sợ anh ta. Cô quát to với anh ta: "Anh im lặng xem nào! Tôi đang nói chuyện đây này!"

Hướng dẫn Trương cầm điện thoại cách xa khỏi người đang không rõ chuyện gì kia, nói với Thành Vân: "Chị Thành đừng trách, nhà họ có chút chuyện, bệnh của người này đã nặng hơn trước."

"Có chuyện gì?"

“Chu Đông Nam đã đi khỏi nhà từ mấy tháng trước rồi, nhưng trước khi anh ta đi, anh ta cứ như bị điên ấy, châm lửa đốt cháy cây cầu Phong Vũ gần nhà họ rồi.”

Ngón tay Thành Vân hơi run lên: “Gì cơ?”

“Anh ta đốt cầu Phong Vũ, hơn nữa đầu óc của người này không biết đang nghĩ gì, anh ta đốt cầu cũng thôi đi, đang đốt còn xông vào đập phá, nghe nói sau lưng anh ta đều bị bỏng, chị nói anh ta có ngốc không? Ở bệnh viện hơn một tháng, tiền mấy năm nay làm được đều tiêu hết cả, vừa ra viện đã bỏ chạy không thấy đâu nữa.”

Cô gái trẻ trong điện thoại cứ nói không ngừng, giống như một con chim sẻ líu ríu mãi không dứt, Lý Vân Sùng phải cố nhịn mới không xông qua đập nát cái điện thoại.

“Chị biết rồi.” Cuối cùng Thành Vân nói.

Trước lúc cúp điện thoại cô lại nói: “Em giúp chị nói với Chu Đông Thành …”

“Nói gì ạ?”

Nói gì đây, Hướng dẫn Trương đang đợi, Lý Vân Sùng cũng đang đợi.

“Thôi.” Thành Vân cuối cùng cũng không nói ra, cám ơn Hướng dẫn Trương rồi cúp máy.

Ở một góc khác của thành phố, một người vừa ra khỏi cục cảnh sát, cả người ướt đẫm nước mưa. Lưu Giai Chi đã đợi ở bên ngoài từ sớm liền lập tức chạy đến, nghiêng hơn nửa cái ô sang phía anh.

Lý Vân Sùng nhìn chằm chằm từng động tác của Thành Vân, cô vừa nhúc

nhích, ông lập tức nói:

“Em muốn làm gì?”

Ông lo sợ.

Thành Vân cầm chén canh gà đã lạnh tanh, nói: “Tìm người.”

“Em muốn đi Quý Châu?”

“Không.” Cô vuốt viền chén, giương mắt nói: “Anh ấy còn chưa đi.”

Cô chắc chắn vô cùng là anh vẫn chưa đi.

Ông có tin giữa những người yêu nhau có sự cảm ứng không?

Lý Vân Sùng lại cảm thấy mắt mình hơi mờ đi. Cuộc sống quả là kì diệu. Ba năm một thay đổi nhỏ, sáu năm một thay đổi lớn, mười hai năm, lại là một vòng tuần hoàn. Tất cả mọi thứ đều trở về điểm xuất phát rồi.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Mưa vẫn rơi mãi không ngừngvà càng lúc càng lớn.

Gió mạnh đến mức Lưu Giai Chi cầm dù không nổi, phải dùng cả hai tay, vóc dáng Chu Đông Nam lại cao lớn, khiến cô càng phải cố sức đưa cao lên.

Thật ra thì cũng chẳng cần phải che dù làm gì, gió tạt khắp xung quanh, quần áo đã ướt đẫm cả rồi.

“Chu Đông Nam! Anh khỏe không? Anh ở trong đó có bị hành hạ gì không?” Lưu Giai Chi không ngừng rướn cổ, đi vòng quanh nhìn xem Chu Đông Nam có gì không ổn không. Cô không rảnh tay để lau nước trên mặt, chỉ có thể nhăn mặt nói chuyện với Chu Đông Nam.

Sắc mặt Chu Đông Nam rất mệt mỏi, tóc cũng bết xuống, Lưu Giai Chi vẫn cứ gào la ở bên cạnh, mãi một lúc sau anh mới kịp phản ứng, cầm lấy dù.

Lưu Giai Chi cần cả hai tay để cầm dù, nhưng anh chỉ dùng một tay là xong, anh lại cao như thế, cô có nhảy lên cũng không với tới được.

Mưa to dai dẳng, trong hoàn cảnh khó khăn, con người cũng trở nên dễ dàng thỏa mãn hơn.

“Đi thôi, tìm một chỗ trú mưa.” Lưu Giai Chi kéo tay Chu Đông Nam đi ra ngoài.

Những ngày qua cô không thuận lợi cho lắm. Công việc xao nhãng, toàn

nghĩ về Chu Đông Nam, ngay cả căn nhà đang mướn cũng không ở nổi nữa, sau sự cố của anh hôm đó, cô đã chuyển về nhà sống, mãi đến hôm nay mới quay lại. Cô cảm thấy là do mình hại anh – một người làm thuê đáng thương – phải bị ngồi tù nửa tháng. Chỉ là … mỗi lần nghĩ đến anh, ngoài trừ cảm thấy anh đáng thương ra, còn cảm thấy ở anh cũng có sự nhân nghĩa khó tả, chịu ra mặt giúp bạn bè, xứng đáng là một người đàn ông.

Mưa quá lớn, ở ven đường không thể bắt xe được.

“Về thôi.” Đợi một lúc, Chu Đông Nam nói.

Lưu Giai Chi lạnh run trong mưa gió. Nói thật, cô mệt chết đi được, cũng không muốn phải dầm mưa to, nhưng khi anh bảo phải đi về, cô vẫn đồng ý.

“Anh ăn cơm chưa, tôi mời anh ăn cơm.” Lưu Giai Chi vừa đi vừa ngẩng đầu nói với Chu Đông Nam. Anh vẫn cúi đầu bước đi, cho nên cô ta có thể nhìn rõ gương mặt anh, đen sạm, vô cảm, có lẽ hơi gầy đi một chút, đường nét gương mặt càng rõ ràng hơn.

Cô hỏi xong, Chu Đông Nam lập tức liếc nhìn sang.

Lưu Giai Chi chưa từng nhìn thấy anh như thế, liền cúi đầu.

“Hả?” Chu Đông Nam hình như nghe không rõ.

Giọng nói Lưu Giai Chi càng khẽ hơn: “Tôi nói tôi mời anh đi ăn cơm, đi không?”

“Không cần đâu.”

“Ở gần nhà thôi, vừa hay tôi cũng chưa ăn.”

“….” Chu Đông Nam cúi đầu nhìn đường, Lưu Giai Chi nói: “Xem như đồng ý rồi, chúng ta đi làm bát mì nhỏ đi!”

http://tieulun.hopto.org

Cô ta nghĩ thầm, lúc này thời tiết không tốt, trông Chu Đông Nam cũng mệt mỏi, cứ ăn đại thứ gì đó, hôm khác lại mời anh ăn một bữa ngon. Dưới cơn mưa gió bão bùng, cô ta miệt mài nghĩ đến những món ngon của Bắc Kinh..

Nghĩ một lúc thì không còn nhớ đến món sắp ăn nữa.

Suốt đoạn đường Chu Đông Nam đều yên lặng, Lưu Giai Chi thỉnh thoảng cũng muốn hỏi gì đó, nhưng lại không biết phải mở miệng thế nào.

Nghĩ nhiều, thời gian trôi qua cũng rất nhanh, thoắt cái đã sắp đến nơi họ định đến. Lúc đi ngang qua một chiếc xe cảnh sát, tiếng còi thê lương vang lên khiến Lưu Giai Chi bừng tỉnh, quay đầu nhìn anh.

Chu Đông Nam vẫn cúi đầu, tiếng còi xe cũng không thể làm phiền đến anh.

Lưu Giai Chi hít sâu, sao cô lại phải cẩn thận như vậy chứ?

“Chu Đông Nam.” Cô ta dừng bước, Chu Đông Nam cũng dừng lại.

“Sao vậy?”

“Anh…”

“Ừm?”

“Sao vợ của anh không đến?” Cuối cùng cô ta cũng hỏi ra.

Chu Đông Nam không trả lời, trông anh thật sự rất đáng thương.

Lưu Giai Chi ho khan một tiếng: “Cô ấy có biết anh bị bắt không?”

http://tieulun.hopto.org

“Không biết.”

Lưu Giai Chi trợn mắt: “Không biết? Chuyện lớn như vậy cũng không biết? Cô ta không biết đến thăm anh sao, vợ anh có lo lắng cho anh không vậy?”

Anh không nói lời nào, tiếng mưa rơi trên nóc dù nghe khá rõ ràng.

Lưu Giai Chi hỏi anh: “Vợ anh có mâu thuẫn gì với anh à? Hai người kết hôn khi nào?”

Chu Đông Nam quay đầu: “Đi thôi.”

Anh không nói, Lưu Giai Chi càng bám lấy: “Đừng có chuyện gì cũng giữ trong lòng, tôi không hại anh đâu, anh cứ buồn bực mãi như vậy không sợ đến mức phát bệnh à?”

“Nếu quả thật có mâu thuẫn gì thì cứ nói ra, tôi cũng có thể giúp anh phân tích một chút. Dù gì tôi cũng là phụ nữ, không chừng còn có thể giúp được anh …”

Bước chân của anh dần chậm lại.

Lưu Giai Chi đang đi theo anh cũng dừng lại theo.

“Chu Đông Nam …”

“Cám ơn cô giúp tôi.” – Chu Đông Nam nói với cô – “Nhưng tôi không biết phải nói gì …” Nhìn anh rất mệt mỏi, lại hoang mang, anh thật sự không biết phải nói gì cả.

Còn có thể nói gì nữa.

Có thể hỏi được ra điều gì đó cũng tốt. Lưu Giai Chi bình tĩnh nói: “Anh

không cần lo lắng, tôi hỏi anh trả lời là được rồi.”

Phía chân trời mưa vẫn rơi như trút nước, gió thổi ào ạt. Đây không phải là chỗ để tán gẫu, nhưng Lưu Giai Chi không quan tâm, anh đã chịu nói ra, cô nhất định không bỏ qua cơ hội này.

“Anh tới Bắc Kinh lâu như vậy là để tìm vợ à?”

Anh gật đầu.

“Vợ anh làm việc ở đâu?”

“Gần chỗ ở của tôi.”

“Sao hai người lại ở riêng?”

“Cô ấy không chịu nghe lời tôi.”

Lưu Giai Chi nghẹn họng, không nghe lời? Tự trốn đi? Sắc mặt cô không đổi, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, có phải ngoại tình rồi không? Không cam lòng nghèo khó à? Một người phụ nữ từ nơi khác đến Bắc Kinh còn có thể làm gì, nhất định là kiểu người mơ cao rồi.

Lưu Giai Chi hoàn toàn không nghĩ đến việc Chu Đông Nam có thể đã phạm lỗi gì đó. Khỏi nghĩ cũng biết, cái tên đen đúa cố chấp, yên phận này có thể làm gì sai chứ, chỉ là thỉnh thoảng giở vài trò khôn lỏi, nên sao có thể là do anh ta được.

“Mâu thuẫn của hai người lớn lắm à, anh bị bắt nửa tháng mà cô ta cũng không tới thăm anh. Cục cảnh sát nhất định đã báo cho người nhà anh biết đúng không?”

Chu Đông Nam bung dù, yên lặng lắc đầu.

“Không báo? Cô ấy không phải người nhà anh à, hai người …” Lưu Giai Chi bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng.

“Hai người rốt cuộc có kết hôn không?”

Chu Đông Nam yên lặng không lên tiếng, nhìn về phía màn mưa.

Anh cố ý tránh né, sự yên lặng này càng khẳng định suy đoán của cô.

Ôi dào, cô đã đoán được đại khái câu chuyện cũ này rồi. Một người đàn ông ngốc nghếch yêu một người phụ nữ không an phận, anh ta kiếm tiền nuôi gia đình nhưng cô ta không thích cuộc sống tầm thường. Cô ta bỏ trốn, anh đuổi theo, là một câu chuyện đi đâu cũng thấy.

Lưu Giai Chi không khỏi hơi kích động, không chỉ vì năng lực suy đoán của mình, còn vì những việc khác.

Người làm việc cảm tính thường là vậy. Anh không phải là một ai khác, tôi rất vui, dù cho tôi không nhất định phải có anh.

“Này, chúng ta đi ăn đi, đói quá!”

Chu Đông Nam không nhúc nhích, vẫn nhìn chằm chằm vào màn mưa kia. Lưu Giai Chi nhìn theo ánh mắt anh, bên kia là một tiệm ăn nhanh bình thường, không có gì đặc biệt.

“Đừng buồn nữa, từ từ sẽ qua thôi, hôm nay cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Lưu Giai Chi kéo kéo áo, trời đã vào xuân, nhưng thời tiết vẫn rất lạnh, nhất là khi trời mưa.

“Đi mau đi!”

Cô ta phát hiện Chu Đông Nam vẫn không buồn nhúc nhích.

http://tieulun.hopto.org

Lưu Giai Chi bắt đầu nghĩ có phải tại mình đã gặng hỏi quá nhiều hay không.

Sao lại không dứt khoát một chút, đàn ông một chút chứ: “Mọi việc đều đã qua rồi, cũng chia tay rồi …” Giọng nói của cô ta rất nhỏ, lại liếc về phía Chu Đông Nam, sau đó lại hoảng hốt phát hiện ra mắt anh đỏ hoe.

Đầu óc Lưu Giai Chi lập tức trở nên trống rỗng, quên hết mọi thứ.

Khi đàn ông rơi lệ, còn khiến người ta xúc động hơn cả phụ nữ.

Anh không phải một người cứng cỏi gì, chỉ là một người đàn ông rất bình thường, có lẽ vào giờ phút này, anh mới thật sự là anh.

Lưu Giai Chi chỉ nhìn thôi, mũi cũng không nhịn được mà cay cay.

“Chu Đông Nam …” Cô ta kêu tên anh, nước mắt cũng chảy ra, có thứ gì đó ảnh hưởng đến cô ta, mặc dù chính cô ta cũng không biết là thứ gì.

Anh vốn không nghe thấy cô ta nói gì, chỉ vô cùng chăm chú nhìn về phía kia, Lưu Giai Chi cũng dần yên lặng.

Đợi đến khi lòng tĩnh lặng, cả thế giới cũng tĩnh lặng, cuối cùng cô ta cũng nghe loáng thoáng bài hát mà cửa tiệm kia đang bật.

Lưu Giai Chi đã từng nghe bài này, một bài hát cũ của Mạnh Đình Vi.

bài hát [风中有朵雨做的云 – 孟庭苇] (Trong gió có đám mây làm từ mưa – Mạnh Đình Vi)

Audio Player

00:00

00:00

Use Up/Down Arrow keys to increase or decrease volume.

Giọng nữ đang hát vô cùng du dương:

Trong gió có đám mây mang mưa đến.

Có một đám mây tạo nên mưa.

Trong lòng đám mây chứa đầy mưa.

Từng giọt tí tách đều vì anh.

Gió thổi tiếng ca về nơi xa xôi, tựa như đời người phiêu bạt không điểm dừng.

Một bài hát rất đúng thời điểm …Anh khóc vì bài hát này sao?

Lưu Giai Chi phát hiện ra mình không hề hiểu anh.

Dưới cơn mưa to không dứt, chỉ có tiếng hát không ngừng lặp lại:

Mỗi khi bầu trời vừa chuyển mưa.

Trong gió có mây mang mưa đến.

Mỗi khi trong lòng lại nhớ anh

Trong gió có mây mang mưa đến.

Anh nhất định nhớ đến điều gì đó, là người phụ nữ ấy sao? Anh bị cô ta bắt nạt thật thê thảm.

Trong lòng Lưu Giai Chi thầm phê bình, sao lại đến mức này. Cô rất

muốn nói cho anh biết, những ngày anh ở Bắc Kinh chờ đợi, người phụ nữ ấy chẳng thấy đâu, nếu sau này khi anh hồi tưởng lại ngày hôm nay, anh sẽ biết nước mắt mình rơi thật sự quá ngu ngốc.

Cô nhướn mày, không còn nghe rõ tiếng hát nữa, đứng thêm một lúc, lại cảm thấy mệt mỏi.

Bất kể sau này anh có hiểu ra hay không, có cảm thấy mình ngu ngốc hay không, Lưu Giai Chi vẫn biết rằng, một ngày nào đó trong tương lai, khi cô nhớ đến hình ảnh hôm nay, cô cũng sẽ cảm thấy vô cùng xúc động.

Lồng chim trống rỗng.

Từ mấy hôm trước, Lý Vân Sùng đã để lồng chim trống không.

Ông đã thả hai con chim cuối cùng đi.

Nếu Tào Khải nói đúng, cuối cùng mọi chuyện đều sẽ có một điểm kết, vậy “cái kết” của ông là ở đâu?

Vận mệnh vẫn không hề tiết lộ điều gì.

Lý Vân Sùng nhìn Thành Vân đang mặc áo khoác. Cô mặc không nhiều lắm, áo len mỏng, áo gió màu đen, đôi chân dài nhỏ nằm gọn trong đôi giày da. Cô đưa lưng về phía ông mặc áo, cánh tay nhấc lên, thon dài mảnh khảnh.

Lý Vân Sùng có một loại ảo giác rằng thứ cô đang mặc không phải áo khoác, mà là một lớp lông vũ.

Một con chim yến xinh đẹp, đôi cánh không phải lớp lông tơ trắng tinh, thay vào đó là lớp lông tối đen. Vừa táo bạo, vừa mạnh mẽ, không nhìn ra vết thương, trải qua nhiều chuyện, thậm chí còn gánh lấy gió mưa giúp người khác.

http://tieulun.hopto.org

“Đến bây giờ em vẫn không hiểu.” Lý Vân Sùng không biết mình đang nói gì.

Thành Vân quay đầu lại: “Gì cơ?”

“Em thích một người, nhất định cứ phải vứt bỏ hết tất cả những thứ khác, Thành Vân, em bao nhiêu tuổi rồi?” – Lý Vân Sùng cười lạnh – “Sao em lại có thể dễ dàng bị loại tình cảm kích thích này hấp dẫn thế hả?”

Thành Vân yên lặng.

Lý Vân Sùng lại thừa thắng xông lên.

“Anh đã nói bao nhiêu lần rồi, người vốn chẳng có gì mới thường xuyên nói mấy câu như vứt bỏ hết tất cả. Em cho rằng anh ta sẽ vì em mà từ bỏ thứ gì? Sự xúc động của em đừng rẻ mạt như vậy.”

“Anh Sùng.”

Ông quá chú ý đến lời nói kế tiếp của cô, nên ông cũng không sửa lại cách xưng hô mà ông không thích kia.

“Em không hề từ bỏ gì cả.” Thành Vân nhìn ông, giống như đang giúp ông giải câu đố.

“Bởi vì em vốn cũng chỉ có hai bàn tay trắng.”

Càng tận tình, thì càng vô tình. Càng đa tình, lại càng tuyệt tình.

Phụ nữ không dùng dao, họ chỉ dùng miệng.

Nhưng có thể giết người không thấy máu.

Mười hai năm, ông đã bỏ ra bao nhiêu? Dạy bảo từng chút một, dẫn dắt

từng bước một, kết quả, lại đổi lấy một câu hai bàn tay trắng của cô.

Mà điều đáng sợ nhất lại không phải những thứ này.

Điều đáng sợ là mãi cho đến khoảnh khắc cô rời đi, Lý Vân Sùng vẫn không thể thẳng thắn nói với cô một câu: “Sao lại không có gì, em rõ ràng còn có anh.”

Ngồi trên chiếc ghế salon nho nhỏ, Lý Vân Sùng lại lần nữa phát hiện ra, nhà của Thành Vân rất to, nhưng cũng rất trống trải.

Trống trải đến mức khiến lòng người hoảng sợ.

Ông liếc mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Người phụ nữ kia, ngay cả dù cũng không mang theo.

Dáng vẻ cô không buồn quay đầu lại, đi thẳng vào trong mưa gió, hình như có hơi quen thuộc, cũng giống như mười hai năm về trước, khi cô chỉ mang theo hai trăm đồng, một thân một mình đến Bắc Kinh tìm người đàn ông kia vậy.

Ấu trĩ đến lạ thường, thật khó tưởng tượng rằng cô đã ba mươi tuổi.

Thế mà ông lại động lòng.

Mười hai năm, ông vẫn cảm thấy cô thiếu thứ gì đó, cho dù ông không ngừng đốc thúc cô, dạy dỗ cô, cô vẫn không có cách nào đạt đến tiêu chuẩn trong lòng ông.

Cho đến giờ phút này, ông mới thật sự hiểu rõ nguyên nhân.

Ông muốn yên lặng một chút, nhưng bên ngoài lại vang dội tiếng sấm sét, tiếng mưa to tầm tã.

http://tieulun.hopto.org

Là ai đang cười nhạo ông?

Là ông trời, hay người đàn ông đã chết kia?

Lý Vân Sùng chợt đẩy mạnh chiếc bàn.

Hộp giữ ấm văng ra xa, canh gà chưa uống xong vương đầy trên đất.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Cuối cùng lại không ăn cơm. Chu Đông Nam nghe xong bài hát đó thì chỉ muốn đi về.

"Tôi về nhà đây, cô ăn một mình đi, dù của cô này." Chu Đông Nam đưa dù cho Lưu Giai Chi, nhưng sao Lưu Giai Chi có thể cầm.

"Không ăn thì thôi!" Trong lòng Lưu Giai Chi hơi khó chịu, lại hơi uất ức. Cô tức giận buông một câu, sau đó lại không nghe thấy đáp lại, Lưu Giai Chi bèn liếc mắt sang, thấy vẻ chật vật của Chu Đông Nam, lại tự khuyên mình, anh ấy cũng không thoải mái gì.

Tự thuyết phục mình xong, Lưu Giai Chi quay đầu nói với Chu Đông Nam: "Anh không muốn ăn ở ngoài thì về nhà ăn, dù gì không ăn cơm cũng không được. Anh về nghỉ ngơi đi, tôi đi mua thức ăn."

Ngay đằng trước là chợ bán thức ăn, Lưu Giai Chi muốn đi, Chu Đông Nam lại hỏi cô: "Hôm nay cô không cần đi làm à?"

Lạ một điều, là khi Lưu Giai Chi nghe thấy câu hỏi này thì chút oan ức trong lòng đều như tan mất, cô nhảy lên gõ anh một cái: "Cuối cùng anh cũng biết hỏi à? Hôm nay tôi xin nghỉ một ngày đi với anh đấy, nhưng không cần cảm ơn tôi. Tôi đi mua thức ăn đã, anh xem thử ở bên kia có gì ngon không?"

"Tôi không đói."

"Biết ngay anh sẽ nói vậy, tôi tự xem rồi mua vậy."

Lưu Giai Chi quay đầu muốn đi, Chu Đông Nam nói: “Cô cầm dù đi.”

“Không cần, tôi có rồi.” Vừa nói, Lưu Giai Chi vừa như làm ảo thuật, móc từ trong áo ra một cây dù xếp màu hồng, bung ra, còn không quên ngoái đầu lại nói: “Anh về nhà chờ tôi nhé!”

Nhà không có người ở suốt nửa tháng, thoang thoảng mùi vị xa lạ, anh đi vào, từng bước đều để lại dấu chân. Chu Đông Nam sau khi vào nhà thì mở cửa sổ ra trước, sau đó đứng trong nhà nhìn xung quanh. Trên giường vẫn hệt như lúc anh đi vậy, chăn vẫn chưa xếp, gối ném lung tung, còn có quần áo đã thay ra. Chu Đông Nam cuốn quần áo lại, ném vào chậu rửa mặt.

Anh bỗng nhiên nhớ lại, vào hôm bị bắt, anh đang làm gì nhỉ? Quay đầu lại, nhìn thấy phòng bếp đang mở cửa. À, đúng rồi, anh muốn mua thức ăn để nấu cơm. Họ định gặp mặt nhau tối hôm đó…

Anh đang thu dọn phòng, trên hành lang bỗng truyền đến tiếng bước chân, Lưu Giai Chi vừa mới lên đến lầu hai đã bắt đầu kêu to: “Chu—Đông—Nam—-ra—mở—-cửa—-!”

Cả lầu vang vọng tiếng của cô, “mở cửa… mở cửa… mở cửa…”.

Chu Đông Nam ra mở cửa, Lưu Giai Chi đang ôm rất nhiều đồ, nhìn là biết không thể ăn hết chỉ trong một hai bữa. Lưu Giai Chi bình thường rất ít đi chợ mua thức ăn, hôm nay lại xem chợ như siêu thị mà dạo, mua đến bốn bao. Cô muốn nhìn thấy anh kinh ngạc cau mày, rồi lại tỏ vẻ ngại ngùng.

Chu Đông Nam quả nhiên dừng lại.

“Sao cô mua nhiều vậy?”

“Để ăn dần chứ sao.”

http://tieulun.hopto.org

“Không ăn hết…” Anh chỉ vào bó rau chân vịt: “…để hai ngày sẽ hư.”

Không vui gì cả. Lưu Giai Chi bĩu môi, cũng không buồn để ý nữa, xách đồ vào, thả ở ngay cửa bếp. Đây là lần đầu tiên cô vào phòng Chu Đông Nam, sự chú ý hoàn toàn bị chi phối, đồ ăn cũng không quan tâm mà đẩy hết cho Chu Đông Nam.

Chu Đông Nam tháo bao nhựa ra, phân loại thức ăn. Rau chân vịt, cải trắng, tần ô, củ cải, cà chua,… còn có sườn heo, đuôi bò, tôm tươi, cá, pho mát, chân giò hun khói… Chu Đông Nam từ từ sắp xếp xong mới dừng lại. Anh quay đầu nhìn Lưu Giai Chi, Lưu Giai Chi đang sờ sờ cái TV, TV không mở được, cô vỗ bùm bụp mấy cái, còn lẩm bẩm: “Đây là kiểu TV gì thế này, hư rồi à, sao không kêu chủ nhà đến sửa cho?”

Chu Đông Nam quay đầu trở lại, chọn mấy thứ khó bảo quản lâu, rồi mở bếp nấu.

Lưu Giai Chi nghe tiếng nước chảy thì bừng tỉnh, nhà của Chu Đông Nam chẳng có gì để chơi, chán chết được, không bằng đứng ngắm người còn hơn. Lưu Giai Chi nhiệt tình đi đến cửa phòng bếp, nhìn Chu Đông Nam thuần thục rửa rau nói: “Anh biết nấu ăn à?”

Chu Đông Nam gật đầu.

“Có ngon không?”

“Cũng được.”

“Vậy tôi đỡ phải làm.” Lưu Giai Chi cười nói.

Chỉ là mấy món đơn giản, củ cải hấp, cải bó xôi xào, canh cải thìa, tôm luộc, cũng không nhiều lắm. Chu Đông Nam bới một chén cơm, để lên cái bàn xếp vuông.

http://tieulun.hopto.org

“Ủa? Sao chỉ có một chén?” Lưu Giai Chi ngồi vào một cạnh bàn: “Anh không ăn à?”

“Tôi không đói, cô ăn đi.”

“Vậy anh ngồi xuống đi.” Không ăn cũng không cho chạy, Lưu Giai Chi chỉ vào vị trí đối diện, nói với Chu Đông Nam: “Chúng ta trò chuyện một lúc.”

“Tôi đi sạc pin điện thoại đã.” Điện thoại di động đã cạn pin rồi.

“Sạc đi sạc đi!” Lưu Giai Chi nhìn sau lưng anh, chậc lưỡi: “Sạc xong rồi thì gọi điện cho vợ, có phải không hả?”

Chu Đông Nam không đáp.

“Đúng là không khá nổi!”

Điện thoại di động được sạc pin, Chu Đông Nam nhìn cái đèn đỏ trên điện thoại nhấp nháy rồi mới quay lại ngồi xuống một bên bàn.

Lưu Giai Chi hỏi anh: “Anh định lát nữa đi tìm vợ của anh đấy à?”

Chu Đông Nam lắc đầu.

“Không tìm à?”

“Có tìm.”

“Chừng nào?”

“Hai ngày nữa.”

Chu Đông Nam không nói quá nhiều, Lưu Giai Chi hỏi một câu, anh nói

một câu, khi cô không hỏi thì anh cúi đầu, vai rũ xuống, hơi thở chậm rãi. Lưu Giai Chi không khỏi nhớ đến chương trình "Thế giới động vật" mà cô đã từng xem. Những dã thú trong chương trình kia, sau khi đọ sức kịch liệt liền tìm một hang động yên tĩnh để nghỉ ngơi, chữa thương, gom sức lực cho đợt giết chóc tiếp theo.

Lưu Giai Chi đặt đũa xuống, cô vốn cũng chẳng ăn được tí cơm nào. Cô không nhịn được hỏi: "Vợ của anh tốt đến vậy sao?"

Không đáp.

"Tốt đến mức anh bị cảnh sát bắt mà cũng không đến thăm anh ư?" Cũng không hề về đây.

Lưu Giai Chi liếc mắt: "Anh đừng u mê nữa, cứ tự mình cam chịu mãi. Nói cho anh biết, trong chuyện tình cảm anh không thể gấp gáp được, phải tự biết mưu tính cho mình, làm gì có người đàn ông nào cứ hễ có chuyện gì là lại liều mạng mà được phụ nữ để ý đâu!"

Lưu Giai Chi quở trách một lúc, Chu Đông Nam vẫn yên lặng cúi đầu ngồi im, cuối cùng cô hỏi một câu.

"Sao anh thích vợ anh vậy?"

Lần này Chu Đông Nam chịu đáp lại, anh chớp mắt mấy cái, lơ đãng nói: "Xinh đẹp."

"…"

Được, anh vừa nói ra một câu, Lưu Giai Chi đã suýt phun miếng củ cải ra ngoài. Cô dốc lòng suy tư, hướng dẫn hết lòng, dùng lí trí và cả tình cảm để cảm động, cuối cùng lại rơi vào kết quả như thế. Xinh đẹp! Cô cảm thấy mình đã nói phí công rồi, có nói nữa cũng anh cũng không hiểu.

“Đại ca à, tôi thật phục anh! Xinh đẹp đáng giá bao nhiêu, xinh đẹp có thể giữ được bao lâu? Chưa kể, cô ấy xinh đẹp đến đâu chứ?” Tóc dài não ngắn, xinh đẹp thì đã sao?

“Khiến cho anh mê mệt đến như vậy…” Lưu Giai Chi không thèm ăn cơm nữa, đứng lên, vỗ vỗ tay: “Nào, người làm truyền thông đều phải nói đến chứng cứ. Nói mà không có bằng chứng, thế anh có hình không, để tôi xem nào, tôi thẩm tra giúp anh, xem thử xem—-”

“Cô thích tôi?” Anh vẫn cúi thấp đầu, mày nhướng lên, hỏi rất chân thành.

Một câu nói vọng vào tai, Lưu Giai Chi lập tức không nói nên lời. Á khẩu mất rồi, lồng ngực cũng cứ như một khinh khí cầu bị đâm thủng, không nổ, nhưng lại như có gió lùa vào. Cô hơi căng thẳng, ai bảo anh hỏi đột ngột như thế chứ! Lưu Giai Chi thở dồn dập, cô thấy vẻ mặt anh vẫn bình tĩnh, thật muốn hét lên một câu, thích đấy, tôi thích anh đấy! Sao hả? Không được, còn chưa hiểu rõ gì về anh, thích gì chứ, nói ra cũng chẳng tổn thất gì cho cô cả, nhưng anh thì quá lời rồi.

Lưu Giai Chi nghĩ vậy bèn nghiêng nghiêng mặt, vẻ mặt chế nhạo cũng đã chuẩn bị xong xuôi.

“Chu Đông Nam, trí tưởng tượng của anh cũng quá… ”

Mới nói được đến đó thì đã bị cắt ngang. Hôm nay cô bị cắt ngang hơi nhiều. Người nào đó đang ở bên ngoài, ngay dưới lầu, gọi to tên anh trong cơn mưa xối xả.

Chu Đông Nam ~~~~

Tiếng gọi nghe sao thê lương. Lúc mình gọi thì không cảm thấy gì, nhưng khi nghe người này gọi, Lưu Giai Chi phát hiện, cái tên này cũng rất hay. Còn chưa định thần được thì người bên ngoài lại gọi thêm lần nữa.

Chu Đông Nam…

Tiếng gọi hòa với tiếng mưa như trút nước, càng rõ ràng hơn ban nãy., Cứ như tiếng luyện thanh của đào kép trong ngôi đình đầu phố, dồn hết khí lực mà gọi lên, cứ như chưa bao giờ được gọi, không hề quan tâm đến ai khác.

Chu Đông Nam đã vội chạy ra ngoài, nhanh đến mức Lưu Giai Chi còn không kịp phản ứng, rõ ràng ban nãy anh còn mỏi mệt đến thế cơ mà.

Anh chạy đến bên cửa sổ, đẩy cửa ra, gió mưa lập tức ùa vào. Anh gào ngược với hướng gió: “Tôi ở đây! Tôi ở ngay đây!”

Người đàn ông này hiếm khi gào to như thế, dùng hết sức ở đan điền, càng dữ dội hơn cả lúc ẩu đả với bọn lưu manh trên đường. Anh vội gào to, gào rất mệt vì khoảng cách cũng quá xa.

“Em đợi tôi!”

Nói xong anh nhanh chóng đóng cửa sổ lại, nước mưa đã khiến người anh ướt nhẹp, cứ như một xô nước lạnh từ trên trời dội thẳng xuống, nhưng tinh thần anh rất tốt, hai mắt long lanh. Tiện tay lau nước trên mặt, anh lao ra cửa, không kịp nói câu nào với Lưu Giai Chi. Anh hoàn toàn không để ý đến câu trả lời kia, có lẽ chính anh cũng đã quên câu hỏi đó rồi.

Lưu Giai Chi cũng cảm thấy như bị dội một xô nước lạnh. Cô nhìn mấy món ăn trên bàn, lại đặt đũa xuống. Đã xế chiều, mưa to càng khiến sắc trời bên ngoài thêm mờ mịt, Lưu Giai Chi từ từ đi đến bên cửa sổ, không để lộ bóng của mình, chỉ đứng sát bên cửa sổ, theo khe hở nhìn ra ngoài.

Một bóng người màu đen không hề che dù, dưới cơn mưa ào ào xối xả, trông vô cùng lẻ loi. Cao ráo, thon thả, lưng thẳng tắp.

Cô không thấy mặt, nhưng vẫn cảm thấy cô ấy đẹp hơn mình nhiều.

http://tieulun.hopto.org

Một bóng dáng khác xuất hiện trong tầm nhìn, Chu Đông Nam đã chạy đến. Ngốc chết đi được, dù cũng không thèm mang.

Trên mặt Thành Vân toàn là nước mưa, tóc hất hết ra sau, cái trán như trân châu được mài dũa, trắng muốt. Cô không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn anh.

“Em đến rồi à?” Anh muốn hỏi thêm có phải mấy hôm trước cô cũng đã đến hay không, nhưng anh còn chưa nghĩ ra được cớ gì, người đàn ông này vốn không biết nói dối, muốn giải thích gì đó đều thấy khá khó khăn.

“Tôi…. hai ngày trước tôi có việc.” Anh ấp úng.

Thành Vân đấm một cái lên lồng ngực Chu Đông Nam, sức lực cô yếu, Chu Đông Nam chẳng hề cảm thấy đau. Cô vừa mới bắt đầu đánh, Chu Đông Nam đã cầm lấy tay cô. Các đốt ngón tay gầy gò, Chu Đông Nam nắm chặt lấy, lại khiến chính mình thấy đau đớn.

“Ăn nhiều thêm một chút.” Anh nói khẽ: “Gầy đến không còn gì rồi.”

“Nếu thật sự không còn gì thì sao?” – Cô bỗng nhiên mở miệng, giọng nói rất khẽ, nhưng lại khiến anh cảm thấy áp lực – “Nếu em thật sự không còn gì cả, với dáng vẻ như thế này, anh có còn muốn em không?”

Chủ đề quá bất ngờ, Chu Đông Nam giật mình: “Gì cơ?”

Cô không nhắc lại, cô biết anh nghe được.

Một lúc lâu sau, Chu Đông Nam khẽ nói: “Muốn hay không thì thế nào?”

Thành Vân bỗng nhiên bật cười, liếc về một phía, tỏ vẻ không sao cả: “Không muốn thì thôi chứ sao!”

Chu Đông Nam nhìn cô: “Vậy muốn thì sao?”

Muốn à!

Nụ cười của Thành Vân nhạt đi, cô lạnh nhạt nói: “Nếu anh muốn, sau này sống chết của Thành Vân em, đều do anh quyết định.”

Mưa vẫn rơi như trút nước. Trong suốt mấy ngàn mấy vạn năm, những lời thề tương tự thế này từ xưa đến nay đã có không ít. Sống chết đều do anh quyết định. Anh hoàn toàn ngây dại, bưng kín mặt không biết làm sao, thời gian trôi qua thật lâu, anh mới ngẩng đầu lên. Gương mặt ngăm đen trước mắt như một cái cột nhà mộc mạc kiên cố trong trại dân tộc Động, che giấu mọi thứ tình cảm nóng bỏng.

Thành Vân rũ mắt, cô còn đang chờ đáp án của anh. Địa vị giữa họ, lần đầu tiên có sự thay đổi.

Chu Đông Nam ôm lấy cô. Anh nói bên tai cô: “Thành Vân, em vốn là của anh, chỉ là em vẫn luôn không chịu thừa nhận mà thôi.”

Tấm lưng rộng, dù cách lớp quần áo, dường như vẫn có thể cảm nhận được những vết sẹo loang lổ lồi lõm. Buổi chiều trong núi, dòng suối nhỏ lung linh, trại dân tộc Động hiền hòa yên bình, người phụ nữ trên cầu Phong Vũ. Anh cũng không còn đường lui nữa. Trước mắt anh như nổi lên từng đốm lửa hừng hực.

Trên đời này, thật sự có những người coi tình yêu như một nghi thức hiến tế. Cô nhớ có người đã từng nói như thế. Những người giống nhau sẽ hấp dẫn lẫn nhau. Nắm chặt tay, mắt cũng nhắm lại. Xin được chở che. Để cơn mưa to này rửa sạch tất cả, để còn lại hai linh hồn thuần khiết, run rẩy ôm nhau giữa đất trời lạnh như băng.

Em chỉ có hai bàn tay trắng nên khi yêu anh, em chỉ có thể hiến dâng chính mình.

http://tieulun.hopto.org

Chương 57

Mấy hôm nay Quách Giai bận đến tối mặt tối mũi.

Mặc dù mọi chuyện ở công ty đều được giải quyết, nhưng người để kí tên phê duyệt lại chẳng thấy đâu cả, trợ lý của Thành Vân lúc này mới phát hiện, ngoài tên và số điện thoại của cấp trên thì mình chẳng biết được gì khác. Bây giờ Thành Vân tắt điện thoại, cậu ta cũng không có cách nào tìm được cô.

Ba ngày sau khi Thành Vân bỏ đi, trợ lý bắt đầu tự giác đưa hết giấy tờ qua cho Quách Giai, khiến người vốn nhàn nhã như cô lại phải chịu trận một cách khó hiểu.

Thôi Lợi Văn nhìn Quách Giai mặc đồ công sở, mang giày cao gót, ngày nào cũng làm thêm đến khuya bèn cảm thán một câu: “Thật hiếm có nhỉ!”

Quách Giai mệt mỏi ngồi phịch xuống giường.

“Anh tưởng em muốn à?!”

Thôi Lợi Văn bĩu môi.

Quách Giai bò dậy, nói với chồng: “Chuyện này rất lạ nhé!”

“Sao vậy hả?”

“Điện thoại di động, điện thoại bàn đều không gọi được, đến tận nhà cô ấy cũng chẳng thấy ai. Gọi điện thoại cho Lý Vân Sùng, vừa nhắc đến Thành Vân thì miệng anh ấy kín như bưng, thấy thái độ của anh ấy như thế, em cũng

không dám hỏi tiếp. Anh nói xem, có phải hai người họ cãi nhau không?”

“Sao lại cãi nhau?”

“Em đâu biết được chứ!”

Thôi Lợi Văn vắt chân ngồi xem báo, Quách Giai nằm trên ghế sa lon, đá anh ta một cái, Thôi Lợi Văn bị đau, hít hà một tiếng: “Sao vậy?!”

“Công ty của bọn em đang gặp việc nghiêm trọng như thế mà sao thái độ anh lại vậy hả?!”

Thôi Lợi Văn bật cười: “Công ty của bọn em? Em đừng chọc cười anh!” Anh ta lật tờ báo, lại chăm chú xem những việc lớn tầm cỡ quốc tế của mình: “Vốn chỉ là đồ chơi cho đám phụ nữ thôi, còn tưởng là công ty thật à?”

Quách Giai hơi không vui.

“Anh nói gì vậy, cái gì mà là đồ chơi cho phụ nữ?” Cô che tờ báo lại “Nói cho rõ xem nào!”

Thôi Lợi Văn chu môi, dáng vẻ như đang nhận sai: “Ôi thôi anh nói sai rồi, đừng nóng, dù sao cũng không liên quan đến em.”

Quách Giai bật dậy khỏi ghế sa lon: “Thay quần áo đi!”

“Làm gì?”

“Đến nhà Lý Vân Sùng!”

Thôi Lợi Văn chỉ đồng hồ treo trên tường: “Anh nói này bà cô ơi, em xem bây giờ là mấy giờ rồi?” Anh ta vẫn chỉ về phía chiếc đồng hồ quả lắc, nó đang kêu vang, báo hiệu đã mười một giờ.

http://tieulun.hopto.org

Quách Giai không thèm nhìn, cáu kỉnh đi lấy chiếc áo đang treo trên giá. Thôi Lợi Văn ngó theo: “Đừng làm loạn nữa mà, ngày mai anh còn phải đi làm nữa.”

“Không cần anh đi cùng!”

Đây mà là dáng vẻ không cần mình đi cùng sao, tối nay nếu mình không đi thật, chẳng biết còn bị lải nhải bao lâu nữa. Thôi Lợi Văn thầm oán trách, chậm rãi xếp tờ báo lại, từ từ đứng dậy khỏi ghế sa lon.

“Nào, chúng ta cùng đi vậy.”

“Không phải anh bảo không đi à?”

“Anh sợ em không biết tốt xấu, hỏi bậy bạ với Lý Vân Sùng!”

Sau khi ra khỏi nhà rồi lên xe, Quách Giai mới nhớ đến: “Anh nói xem Lý Vân Sùng giờ có đang ngủ không?”

Thôi Lợi Văn cười lạnh: “Giờ em mới nhớ ra à, không phải vừa rồi hăng hái lắm sao?”

Quách Giai lườm anh ta một cái.

“Không sao.” Thôi Lợi Văn mở đèn xi nhan: “Chắc chắn chưa ngủ đâu.”

“Sao anh biết?”

Thôi Lợi Văn liếc mắt, ánh đèn đường bên ngoài chiếu vào khiến vẻ mặt anh ta trông hơi bí hiểm: “Đàn ông hiểu đàn ông thôi, anh ta ấy à…”, Thôi Lợi Văn dừng một chút, đầu tựa vào ghế lái, nói: “Lý Vân Sùng này ấy mà, em có thể luôn cảm thấy anh ta là người vững như thái sơn, nhưng thật ra là vì anh ta chưa gặp phải chuyện khiến anh ta phải để ý thôi. Nếu gặp thật, chắc anh ta còn bộc phát tức giận hơn bất cứ ai khác đấy!”

http://tieulun.hopto.org

“Anh nói về Thành Vân à?” Quách Giai nhớ đến Thành Vân đang mất tích, không kìm được nỗi căng thẳng. Trong lòng thấy hơi khó chịu, cô bỗng lạnh lùng nói: “Nếu quả thật Thành Vân đã trở mặt với anh ta, vậy thì cũng đáng đời anh ta! Thành Vân bị anh ta liên lụy bao nhiêu năm, anh ta lại chẳng có hứa hẹn gì cả. Làm gì có cô gái nào chịu được chứ!”

Thôi Lợi Văn không nhịn được liếc mắt sang: “Cái gì mà “liên lụy bao nhiêu năm”? Có tổn thất gì thì mới gọi là liên lụy, cô ta có tổn thất gì đâu chứ?”

“Mười năm cơ đấy!”

“Aizz, anh phát hiện phụ nữ các em rất thú vị, em nói cứ như nếu cô ta không đi theo Lý Vân Sùng thì có thể mãi mãi giữ được vẻ thanh xuân ấy à. Thời gian nào có dừng lại bao giờ, ở chung với ai mà chẳng phải già đi chứ?” Thôi Lợi Văn nói xong, cũng hơi cao giọng: “Còn về tổn thất, cô ta trèo lên được cành cao, mà trèo tài giỏi như thế thì tổn thất cái gì, nếu không có Lý Vân Sùng, những năm qua cô ta có là thá gì đâu?”

Thôi Lợi Văn nói rồi nghiêng mặt qua một bên, phần thịt bên gò má bên phải hơi dồn lại, đôi mắt sau mắt kính híp thành một đường. Mặc dù tuổi anh ta không lớn lắm, nhưng đã thấy rõ nếp nhăn ở khóe mắt, cứ như anh ta vốn có vẻ mặt như thế từ lâu rồi vậy.

Quách Giai ở bên cạnh chỉ lạnh lùng nhìn, Thôi Lợi Văn nói: “Anh nói sai gì à?”

Quách Giai quay đầu đi: “Em biết anh không hề tôn trọng cô ấy.”

“Không phải là vấn đề có tôn trọng hay không.” Thôi Lợi Văn lấy điếu thuốc ra, anh ta là một bác sĩ, luôn chú ý giữ gìn sức khỏe, rất ít khi hút thuốc, hôm nay là một ngoại lệ.

http://tieulun.hopto.org

“Phụ nữ bọn em không nhìn xa trông rộng, rất dễ bị che mắt, có nhiều chuyện em không biết được đâu.”

Quách Giai hỏi: “Em không biết cái gì?”

Thôi Lợi Văn im lặng, Quách Giai gào to lên: “Em không biết cái gì?!”

Thôi Lợi Văn hiển nhiên không ngờ cô lại gào lớn như vậy. Phụ nữ thật đúng là biết dọa người khác, cho đến trước khi cô ấy gào lên, bạn không tài nào biết cô ấy đang giận đến mức nào. Thôi Lợi Văn bị cô gào to khiến cánh tay mềm nhũn, vội nắm chặt tay lái.

“Em la hét với anh làm gì?!”

“Em không biết cái gì?”

Quách Giai nổi bướng, không chịu thôi, gặng hỏi tiếp: “Anh có chuyện gì giấu diếm em?”

Thôi Lợi Văn không kìm được, cười lạnh, anh ta dập điếu thuốc lá, thở mạnh, hai luồng khói bay ra từ mũi, dường như đã hạ quyết tâm làm gì đó.

“Nào, đến gần đây!” Đúng lúc đèn đỏ, dừng xe lại, Thôi Lợi Văn ngoắc tay với Quách Giai. Rõ ràng trong xe chỉ có hai người, nhưng lại cứ phải nhích lại gần mới chịu nói.

Cũng không còn cách nào, bí mật ấy mà, cũng giống như mấy vụ bê bối đều phải thật cẩn thận.

Quách Giai đến gần, môi anh ta kề sát vào tai cô, nói một câu đơn giản.

Cánh môi rời đi nhưng tai Quách Giai thì vẫn bất động tại chỗ.

Một lúc lâu sau, khi xe bắt đầu chạy, Quách Giai mới quay phắt lại, nhìn

Thôi Lợi Văn đang rất thản nhiên.

“Anh nói cái gì?”

Thôi Lợi Văn biết chắc cô đã nghe rõ, nhưng vẫn muốn mình phải lặp lại lần nữa.

“Có gì nói nấy, là không làm được chứ sao nữa!”

Quách Giai ngẩn người, Thôi Lợi Văn nói rõ hơn cho cô biết “Yếu sinh lý chứ sao nữa!” Một bí mật động trời vừa được nói ra khỏi miệng, Thôi Lợi Văn cảm thán lắc lắc đầu, lại chậc chậc thêm hai tiếng, như muốn nắm chặt lấy cái vận mệnh hay thay đổi này.

Quách Giai trừng mắt, càng nghĩ càng thấy khó tin: “Sao có thể chứ…?”

“Sao lại không thể ? Anh là bác sĩ của anh ta, sao anh không biết?”

“Vậy sao anh không nói cho em biết?”

“Thông cảm đi, đấy chẳng phải chuyện vinh quang gì, mà miệng phụ nữ bọn em lại không kín tiếng gì cả.”

Quách Giai cười khẩy: “Em nghe được bí mật này từ miệng một người đàn ông đấy!”

Thôi Lợi Văn liếc cô: “Không phải là do em hỏi anh sao, nếu không trả lời, đêm nay anh đừng hòng ngủ được.”

“Thành Vân có biết không?”

“Xì!” Thôi Lợi Văn hơi tức cười nhìn cô: “Em đoán xem cô ta có biết không? Em quá ngây thơ rồi, em có xuất thân tốt, không hề chịu chút khổ sở nào, trông thì có vẻ khôn khéo đấy, nhưng lại không biết ngoài kia có biết

bao nhiêu chuyện dơ bẩn! Em không rõ người bạn này của em là hạng người gì đâu, anh không nói với em chỉ vì sợ em ghê tởm thôi.”

Quách Giai nheo mắt lại.

Đồng hồ cát được đảo lại, từng bí mật được tiết lộ. Thôi Lợi Văn lại nói thêm: “Cô ta quả thật cho rằng mình là khay cơm, tự cho là mình hay, dám bỏ Lý Vân Sùng… Đúng là không biết trời cao đất rộng, anh nói cho em biết, không tới mấy ngày nữa cô ta lại phải biết điều mà trở lại thôi.” Nói đến đây, anh ta hừ lạnh: “Ăn nhờ ở đậu thì phải chịu đựng, làm sao để leo được lên cao như thế, anh chả biết tỏng hết rồi sao, còn giả bộ cái gì chứ!”

Quách Giai xa lạ nhìn Thôi Lợi Văn: “Hai chúng ta đang nói đến cùng một người sao?”

“Sao lại không? Em cho rằng cô ta thanh cao lắm à?” Ánh mắt Thôi Lợi Văn nghiêm túc hẳn: “Anh cũng không muốn nói cho em biết những chuyện cô ta đã làm.”

“Anh nói đi!” So với Thôi Lợi Văn, giọng nói của Quách Giai vô cùng bình tĩnh: “Nói đi, cô ấy đã làm những gì?”

Thôi Lợi Văn nhìn thoáng qua Quách Giai, bị ánh mắt không tin tưởng và thái độ của cô kích thích, duỗi ngón tay ra: “Người phụ nữ này sau khi bợ đỡ Lý Vân Sùng, còn ra ngoài tìm bao nhiêu người đàn ông khác em có biết không?”

“Làm sao em biết được chứ!”

” Con mẹ nó, đúng là bị vạn người cưỡi!” Vẻ mặt Thôi Lợi Văn khinh bỉ, lại bỗng nhiên như nhớ đến điều gì, thích thú cười ra tiếng.

“Tuy bên dưới của Lý Vân Sùng không tốt nhưng phần trên lại rất tốt, đầu

óc lại càng ghê gớm hơn, đã sớm đoán trước được tất cả, chuẩn bị làm một việc ghê gớm.”

“Chuẩn bị gì?”

Thôi Lợi Văn nhìn cô: “Thật ra thì anh và Lý Vân Sùng vốn đã sớm biết nhau, cũng đã có giao thiệp từ lâu, chỉ vì ngại mặt mũi của anh ta, nên anh mới không nói cho em biết anh là bác sĩ chủ trị của anh ta thôi.”

“Vậy thì sao?”

Đồng hồ cát đã được xoay chuyển, chuyện gì mà không thể đây.

“Phải mấy năm sau đó anh ta mới chân chính ở cùng Thành Vân, khi đó em có nhớ anh đã được anh ta mời đến để dùng cơm với hai người họ không?”

Quách Giai hình như có chút ấn tượng, đã là chuyện rất nhiều năm về trước rồi.

Thôi Lợi Văn nói tiếp: “Khi đó Lý Vân Sùng bảo muốn Thành Vân làm kiểm tra, nhưng thật ra là muốn anh lén lút đặt vòng* cho cô ta.”

(*vòng tránh thai)

Quách Giai đột nhiên trợn to mắt.

Thôi Lợi Văn nhún nhún vai, vẻ mặt bình thản, cho cô thời gian để có thể tiếp nhận mọi chuyện.

Quách Giai thật sự như lần đầu tiên hiểu rõ được người bên gối của mình, cô chậm rãi nói: “Lén lút?…Đặt vòng?…”

Thôi Lợi Văn hừ một tiếng: “Đúng vậy, không phải em nói Lý Vân Sùng

có nhiều…” bốn chữ sau còn chưa kịp nói ra, một cánh tay từ bên cạnh trờ tới, đột nhiên nắm chặt lấy tay lái.

Hướng đi của xe lập tức bị thay đổi, tốc độ xe mặc dù không nhanh nhưng cũng khiến trái tim Thôi Lợi Văn suýt rơi ra ngoài.

“Em làm gì vậy?” Anh ta quát lên, đẩy Quách Giai ra. Cũng may nửa đêm nên đường vắng xe, Thôi Lợi Văn đổ đầy mồ hôi lạnh, vội tấp xe vào ven đường. Vì vừa mới xuống khỏi cầu vượt, không có chỗ dừng xe, Thôi Lợi Văn cắn răng không tuân theo luật giao thông, quẹo vào một con đường nhỏ. Sau khi ngừng xe, anh ta còn cảm thấy không đủ an toàn, bèn rút chìa khóa ra, sau đó mới quay sang hét lên với Quách Giai: “Em có biết rất nguy hiểm không?! Em nổi điên gì vậy?!”

Quách Giai không quan tâm, mở cửa xe đi ra ngoài. Thôi Lợi Văn thấp giọng mắng một câu, vội đuổi theo.

“Đừng làm loạn!” Anh ta kéo áo Quách Giai lại: “Đây cũng không phải chuyện của chúng ta, nghe rồi thì thôi, sao em lại phải tức giận, đáng sao?”

Quách Giai hất tay anh ta ra. Hai người đứng ngược chiều gió, tóc Quách Giai bị gió thổi bay tứ tung, mắt đầy tia máu, hiển nhiên là đã giận điên lên rồi.

“Anh làm gì người ta?” Quách Giai đẩy mạnh Thôi Lợi Văn ra, kêu to: “Các người là súc sinh à?”

“Em mắng ai hả, chuyện này đâu liên quan gì đến anh?!” Thôi Lợi Văn kéo cô vào lại trong xe: “Em nói nhỏ tiếng thôi, sao cứ như bà điên vậy, để người ta thấy còn ra thể thống gì nữa?!”

Phụ nữ khi nổi điên còn chú ý gì đến hình tượng ư. Quách Giai vùng vằng với Thôi Lợi Văn ở ngay ven đường: “Không liên quan đến anh sao? Chuyện

anh làm mà không liên quan đến anh ư? Con mẹ nó, chuyện này có phải chuyện phạm pháp hay không, cô ấy có thể kiện anh không? Súc sinh, hai người là đồ súc sinh!”

“Thôi đi!” Thôi Lợi Văn cũng nổi giận, không thèm quan tâm gì nữa, hất tay ra, chỉ thẳng Quách Giai nói: “Anh súc sinh à? Nói cho em biết, nếu không phải nhờ anh thì Lý Vân Sùng đã cắt bỏ tử cung của cô ta rồi!”

Quách Giai hoảng hồn, gió lạnh thổi đến mức khiến cả người cô nổi cả da gà.

Thôi Lợi Văn chống hông, như đang phát điên nhìn chằm chằm Quách Giai: “Lý Vân Sùng vốn muốn cắt bỏ tử cung của Thành Vân, là anh không đành lòng! Anh biết cô ta là bạn của em, là anh khuyên hết nước hết cái mới có thể làm được như vậy! Anh súc sinh? Quách Giai, em nói chuyện cũng phải có lương tâm một chút chứ!”

Quách Giai chỉ cảm thấy đêm nay quá quái dị, cứ như cô sống trên đời ba mươi mấy năm qua đều là vô dụng.

Trên người không còn chút sức lực nào, Quách Giai ngồi xổm xuống ven đường. Thôi Lợi Văn vò tóc, cũng ngồi xuống cạnh cô. Đàn ông thường nhanh chóng lấy lại bình tĩnh hơn, anh ta vỗ vỗ sau lưng Quách Giai.

“Được rồi, hai chúng ta cãi nhau cái gì chứ, nói thẳng ra là không liên quan gì đến chúng ta hết!”

Lúc này Quách Giai không đẩy anh ra nữa, chỉ cúi đầu nhìn mặt đất, cũng không đáp lại anh ta.

Thôi Lợi Văn nói: “Chủ yếu là em đừng nói oan cho anh, hơn nữa… nói là lén lút nhưng thật ra người phụ nữ kia cũng biết.”

http://tieulun.hopto.org

Quách Giai từ từ quay đầu lại, Thôi Lợi Văn nhìn cô nói: “Sau đó cô ta có đi tìm anh một lần, cơ thể mình thì mình tự biết mà, không thể giấu được.”

“Cô ấy biết rồi?”

“Ừm.”

“Cô ấy làm gì?”

“Không làm gì cả.” Thôi Lợi Văn dừng một chút: “Chỉ ở trong phòng anh hút hết một điếu thuốc.”

Nhắc đến đây, anh ta lại cười lạnh: “So với Lý Vân Sùng, cô ta cũng có gì tổn thất đâu? Lý Vân Sùng có bệnh, phụ nữ đàng hoàng nhiều như thế, anh ta không thèm, lại chọn Thành Vân làm cho mình phải mất mặt kia, cắm không biết bao nhiêu cái sừng, rõ ràng là giận cực điểm nhưng vẫn phải nhịn. Không phải chỉ là xinh đẹp một chút thôi ư, từ trong xương tủy mà nói cũng chỉ là một thứ để người khác chơi đùa…”

Nói xong mới phát hện Quách Giai nhìn chằm chằm vào mình, Thôi Lợi Văn không hề trốn tránh nhìn thẳng lại: “Anh nói sai gì à? Gặp phải mấy chuyện này, nếu là một người phụ nữ có chút khí phách, chắc chắn sẽ phải làm loạn cả lên, nhưng cô ta thì sao, chỉ hút thuốc, để chuyện lặng lẽ trôi đi. Đây là gì chứ, chẳng phải là luyến tiếc sao, cô ta muốn gì Lý Vân Sùng cho cái đó, thậm chí còn cho cô ta danh phận với bên ngoài.”

Thôi Lợi Văn vỗ vỗ tay: “Còn việc đặt vòng, nếu không làm thì chính cô ta cũng phải ra ngoài tự làm. Nói một câu khó nghe, làm chó mà còn đòi nhân quyền à? Em cũng bớt quan tâm người phụ nữ không biết xấu hổ này đi. Sau này cũng bớt lui tới với cô ta, cũng không phải là dạng người đứng đắn gì, quen sơ thì có thể, nhưng đừng đối đãi chân tình, cô ta thì có tình cảm gì chứ!”

http://tieulun.hopto.org

Thế giới rộng lớn có vô vàn phồn hoa. Nếu bạn nhìn rõ được tất cả, thì sống sẽ càng khôn khéo.

“Về thôi…” Quách Giai khẽ nói.

“Không đi nữa à?”

“Không đi.”

Thôi Lợi Văn thở dài: “Hành hạ cả đêm rồi.”

Trên đường trở về, Thôi Lợi Văn còn dặn dò Quách Giai: “Em đừng ra ngoài nói lung tung, chuyện này cũng không có nhiều người biết, miệng mà không kín, đến lúc Lý Vân Sùng nổi giận thì chúng ta sẽ phải chịu tội đấy.” Đợi một lúc, lại nói thêm: “Người như vậy, bề ngoài có vẻ rất chững chạc, nhưng trong lòng thì không đoán được…”

“Đủ rồi.”

Thôi Lợi Văn liếc cô, Quách Giai tự vào xe, nhìn ra ngoài qua lớp cửa kính.

Anh ta không thèm nói nữa.

Đèn đường dần lướt qua. Quách Giai lặng nhìn, một lúc sau, nước mắt chảy dài trên mặt.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 58

Hai người đắp chung một chiếc chăn đơn.

Thành Vân nằm trên người Chu Đông Nam, cô thật sự đã "nằm" trên người anh. Chu Đông Nam bị Thành Vân đè lên, nằm sấp ở trên giường, hai người ngực kề lưng, bụng kề eo, chân kề chân… Cô như dính sát vào người anh.

Chu Đông Nam nhắm mắt, nhưng lại không ngủ, anh bị đè ép nên hơi thở cũng hơi nặng nề, mỗi lần thở ra, lưng anh cũng lên xuống rất rõ ràng.

Còn người nằm ở bên trên lại cứ như đang nằm trên thuyền du ngoạn.

Nơi da thịt hai người tiếp xúc rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, một bên mềm mại, một bên cứng rắn lại như hòa vào nhau, khiến cho đôi bên không thể tách rời.

Cạnh giường là một đống quần áo đã mặc dở, áo gió, áo jacket, quần da, quần jean, áo len, áo sơ mi,… tất cả vứt chồng lên nhau. Dù là sạch sẽ hay dơ bẩn, cái này chồng lên cái kia, giống hệt như chủ nhân của chúng quấn lấy nhau.

Ở trên cùng của đống quần áo là một cái áo thun lót giữ ấm màu xanh đậm, vốn là Chu Đông Nam mặc, nhưng lúc này cũng đã được cởi ra.

Để cởi được thứ này đúng là mất không ít công sức.

Chu Đông Nam sống chết cũng không chịu cởi.

“Em có phải phụ nữ không vậy hả?”

Thành Vân đã cởi sạch từ lâu, nghe hỏi thì ló người ra, ngực như hai quả đào mềm mại, mang một đường cong động lòng người. Chu Đông Nam cúi đầu chăm chú nhìn cô, cũng không quên sờ lên đó, không chỉ có cảm giác mềm mại mà còn mịn màng như nước.

Vẻ mặt anh không hề thay đổi, nhưng phía dưới đã lặng lẽ thẳng đứng.

Thành Vân vuốt ve tay anh, rồi chồm dậy, ngồi đối diện với anh, hai chân liền kẹp chặt lấy hông anh.

Hai người đều vô cùng hăng say.

Một người nắm góc chiếc áo lót, cố sức kéo tuột xuống dưới, còn người kia thì nắm vai áo, cố sức kéo lên trên.

Chiếc áo này khá co giãn, không tài nào kéo qua khỏi đầu được, cứ bám dính trên người anh.

Thành Vân nhụt chí buông tay, bờ vai dưới lớp áo vẫn còn lưu lại dấu tay của cô.

Chu Đông Nam quay sang ôm cô.

Thành Vân đẩy tay anh ra, quay đầu hút thuốc.

Hai người ngồi đối diện nhau, cách một màn khói thuốc, anh nhìn chằm chằm vào gương mặt cô, áo vẫn chưa cởi, bên dưới vẫn đang đứng thẳng, nhưng vì cô không chịu cho anh chạm vào, nên anh cũng đành cố nhịn.

“Em biết rồi.” Thành Vân nhả khói, nhíu mày nói.

http://tieulun.hopto.org

Chu Đông Nam vẫn nhìn cô, cứ như nhìn mãi cũng không bao giờ thấy đủ.

Hai chân Thành Vân vẫn kẹp lấy anh: “Anh không nghe rõ lời em nói đúng không?”

Chu Đông Nam lúc này mới kịp phản ứng: “Gì cơ?”

“Áo của anh…” Bàn tay không cầm điếu thuốc của Thành Vân đưa qua, anh lập tức giữ chặt góc áo, cô không thèm để ý, cười nhạo, vuốt ve lồng ngực anh, nói: “Cả phía sau lưng kia nữa.”

Chu Đông Nam cúi đầu, một lúc lâu sau mới “à” lên một tiếng.

“Cởi ra!”

Anh vẫn lắc đầu.

“Em đã biết hết rồi, còn mặc làm cái gì!”

Mắt anh liếc sang một bên, một lúc lâu sau lại mới khẽ nói ra ba chữ….

“Khó coi lắm.”

Môi Thành Vân khẽ nhếch lên, ánh mắt cũng nhìn sang nơi khác.

Điếu thuốc vừa mới hút được một nửa bị Thành Vân dập tắt, cô rút chân lại, gập ra sau, bên dưới người của cô đặt ngay trên đầu gối anh.

Cô hỏi anh: “Tại sao anh đốt cầu?”

Anh không đáp.

Thành Vân đưa tay ra, bất ngờ cầm lấy cán thương kia, bắp đùi đen nhẻm

hơi run rẩy, lúc này anh không thể không có phản ứng gì nữa rồi.

Thành Vân lại hỏi: “Tại sao lại đốt cầu?”

Anh cau mày: “Cảm thấy phiền.”

“Sao lại phiền hả?”

Chu Đông Nam liếc cô một cái, anh không biết nói mấy câu kiểu như: “Biết rồi còn hỏi”, ánh mắt của anh đã thay anh lên án cô rồi.

Lòng cô chua xót, nhưng lại có chút đắc ý, như có cơn gió mát thổi qua khe núi, khiến cô cảm thấy trái tim này không còn là của mình nữa rồi.

Chu Đông Nam cúi đầu, vẻ mặt vẫn không hề thay đổi, nhưng sự chú ý vẫn ở nơi gốc rễ của mình đang bị cô nắm trong tay.

Dù bị cô nắm lấy nhưng chỗ đó của anh vẫn căng cứng, không thể giảm bớt, vô cùng khó chịu.

Bỗng nhiên, trong tầm mắt của anh xuất hiện mấy lọn tóc màu đen.

Thành Vân đã cúi người xuống, ngậm vào.

Chu Đông Nam lập tức cứng người, sự ấm áp và hoảng sợ đột nhiên xuất hiện khiến anh suýt nữa đã bật thốt lên thành tiếng.

Đầu lưỡi mềm mại, ẩm ướt nước bọt cứ liếm qua lại.

Một tay Thành Vân khẽ chạm vào, cẩn thận vuốt ve thứ đó. Nơi đó sẫm màu, nhiều nếp gấp, sờ lên vô cùng mềm mại. Sau đó, cô từ từ lướt xuống dưới, đầu ngón tay chạm vào hai thứ nho nhỏ kia.

Quan Âm khéo tay tạo nên sóng triều nhân gian., .

http://tieulun.hopto.org

Nó lành lạnh, chạm nhẹ vào có cảm giác như đang chạm phải một lớp màng trơn nhẵn. Phần lông bên trên thưa thớt và xoắn tít, cô ngửi được mùi mồ hôi và một mùi vị khá kì lạ.

Vẻ mặt Chu Đông Nam cũng giống như thứ kia vậy, nhăn nhăn nhó nhó, không thể nhịn nổi nữa, tất cả như dồn lại. Trán anh rịn đầy mồ hôi, màu da hơi sẫm đi, hai chân run rẩy.

Rốt cuộc anh cũng phải nằm vật ra, không thể đấu lại cô. Anh nằm trên giường, hai chân giang rộng, để mặc cô làm gì thì làm. Thành Vân duỗi người, bắt đầu tập trung trên đầu cán thương. Nơi đó vô cùng khác biệt, mỗi lần cứng rắn đều hơi nhếch lên, tạo thành một độ cong khiến người ta rung động.

Khó khăn lắm Chu Đông Nam mới cảm thấy có một lúc dường như cô đã rời đi, nhưng cô lại dùng chút thủ đoạn, anh lại bị cô nắm chặt lấy.

Thật nóng bỏng, thật nồng nàn.

Cuối cùng anh gầm lên =.

Anh thấy hơi không cam lòng, nhưng cũng vô dụng. Cảm giác cực hạn kia đã bị cô giữ chặt trong tay… Kể từ buổi chiều trời trong nắng ấm kia, từ lúc bắt đầu trên cầu Phong Vũ cũ kĩ, tất cả tình cảm trong cuộc đời này của anh đều đã bị cô giữ chặt lấy.

Anh đã nhanh chóng phóng ra, nhưng vẫn không thấy cam lòng.

Bao nhiêu cố gắng học tập rèn luyện, lại bị lão sư phụ dùng một cây gậy tre đánh về nguyên hình.

Quần áo bị cởi hết từ lúc nào anh cũng không biết.

http://tieulun.hopto.org

Thành Vân chồm về phía trước, kề sát da thịt với anh, trên người cô vẫn còn dính thứ kia của anh, sắc mặt Chu Đông Nam đỏ gay, cứ như than bị nhóm lên.

Tay bị cô kéo lấy, cằm cô tựa lên mu bàn tay anh, Thành Vân nhìn Chu Đông Nam buông mũ giáp đầu hàng, cười xấu xa, nhưng vô cùng dịu dàng.

“Có thích không?”

“…”

“Chuyện em vừa làm với anh, có thích không?”

Chu Đông Nam cúi đầu thở gấp, để cho khoảnh khắc như muốn giết người kia tự qua đi, sau đó giơ tay, kéo cô lên, ôm lấy.

“Thích…” Anh luôn thành thật.

“Xoay lưng lại đi!”

Đã đến mức này, anh có trốn cũng không để làm gì nữa. Chu Đông Nam buông Thành Vân ra, trở mình, lật lưng lên.

Đã mấy tháng trôi qua, vết thương đã thành sẹo, từ phía trên sườn bên phải lên đến gần vai trá i có một vết sẹo rất rõ. Thịt lồi ra, vết sẹo sần sùi, lớp da cũng không đều màu, ở giữa màu hồng, bên ngoài là màu nâu đen, từ từ hòa lẫn vào nhau.

Anh nằm sấp trên giường, vẻ lười biếng sau khi được thõa lãn trông vô cùng thành thật.

Thành Vân một lúc lâu cũng không hề nhúc nhích, anh nghiêng mặt sang, nói: “Khó coi lắm.”

http://tieulun.hopto.org

Thành Vân nhìn thẳng vào mắt anh.

“Anh còn muốn đẹp nữa à? Đốt cầu sao lại đốt cả người mình luôn thế hả?”

“Không cẩn thận đứng gần quá.”

Cô đánh anh: “Vậy lỡ cháy phải mặt thì sao đây?”

Chu Đông Nam gối lên cánh tay mình, bình thản nói: “Không cháy phải mặt được đâu.”

Thành Vân sờ viền tai, cúi người xuống nằm bên cạnh anh, hơi nóng của người đàn ông bao quanh cô.

Thành Vân cắn cái cằm rắn rỏi của anh, khẽ nói: “Anh sao phải tự làm khổ mình như vậy?”

Chu Đông Nam nói: “Sao chứ?”

Thành Vân không nói gì, chỉ cười chua chát. Chu Đông Nam bị nụ cười của cô kích thích, lập tức giữ chặt lấy cô, đè cô xuống dưới thân mình.

Anh nằm ở bên trên, nhìn xuống người trong lòng mình.

Thành Vân vẫn cứ cười.

Tiếng cười, tiếng gọi, tiếng nói chuyện,… mấy âm thanh i vang vọng khắp nhà như không hề dừng lại.

Lưu Giai Chi dọn đi trong những âm thanh như xuyên thấu trái tim này. Không, phải nói là cô bỏ chạy mới đúng.

Hôm đó, cô nhìn xuyên qua mắt mèo ở cửa, yên lặng chờ đợi, chờ để nhìn

xem vợ của anh hàng xóm đen nhẻm kia rốt cuộc có dáng vẻ ra sao. Hai người ôm nhau dưới mưa to thật lâu, Lưu Giai Chi đợi đến mức không nhịn được nữa.

Khi bóng dáng người phụ nữ kia từ từ bước lên cầu thang, gương mặt tái nhợt dần xuất hiện trong tầm mắt của cô, cô lại thấy hối hận, hối hận vì mình đã cố đợi thêm một lúc.

Sống hai mươi mấy năm, cô chưa bao giờ cảm thấy kinh hãi như hôm đó.

Cô chạy về phòng, lật tung đống tài liệu. Tìm kiếm gì đó? Thực ra cô hoàn toàn không cần tìm, cô nhắm mắt cũng có thể nhớ được dáng vẻ của cô gái ấy. Tổng giám đốc của Công ty đại lý bảo hiểm Bình Thái Bắc Kinh, Thành Vân.

Vân!

Câu hát lúc tối nghe được lại vang lên.

“Trong gió có đám mây mang mưa đến…” Lưu Giai Chi quẳng đống tài liệu lên bàn, tất cả đều đã quá chính xác rồi, còn có gì nữa mà phải kiểm tra.

Nhưng, sao lại có thể chứ?

Tối hôm đó, giữa những âm thanh truyền ra từ nhà hàng xóm, Lưu Giai Chi vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này.

Lưu Giai Chi nghĩ mãi, cũng chỉ có thể cho ra một kết luận… cô ta lừa anh ấy, một người phụ nữ khôn khéo trên thương trường, sao có thể rảnh rỗi ăn cơm đạm bạc, anh ấy ngốc nghếch như thế, cô ta lại để anh ấy…

Thêm một tiếng kêu nữa vang lên! Không hề kiêng nể gì ai! Dòng suy nghĩ của cô bị gián đoạn, lúc lấy lại được bình tĩnh, cô lại không biết phải bắt

đầu suy nghĩ từ đâu nữa.

Lưu Giai Chi trùm chăn kín đầu, vùi mặt vào trong gối, bỗng nhớ lại hôm nay còn mua cho anh mấy túi thức ăn lớn, trong lòng thấy tức đến suýt ói máu, buồn bực kêu gào lên, đạp mạnh xuống giường, đạp mệt thì lại nhếch môi.

Đồ đĩ thõa!

Cô gái lớn lên từ Bắc Kinh chẳng thèm nể mặt ai, trong lòng thầm chửi ầm lên, giải tỏa cơn tức bằng một cách khác. Lúc rạng sáng, thấy mắng đủ rồi, cũng đã mệt, cô mới bò khỏi giường, dọn sạch hành lý.

Đang dọn thì có tiếng gõ cửa.

Lưu Giai Chi mở cửa ra, đứng trước cửa là Chu Đông Nam.

Anh mặc phong phanh, hình như mới ngủ dậy, đầu tóc cũng rối bù. Lưu Giai Chi lạnh mặt nhìn anh, Chu Đông Nam không có phản ứng gì, anh giơ đồ xách trong tay lên: “Thức ăn hôm qua quên trả lại cho cô, còn nhiều lắm, ăn không hết, cô giữ lại một ít đi.”

“Tôi không cần, anh ăn không hết không phải còn…” vừa định nói “ăn không hết không phải còn vợ anh sao?”, nhưng vừa nghĩ đến việc đồ mình mua lại bị người khác ăn hộ, cô cáu kỉnh, vươn tay cầm lấy túi nhựa kia.

Anh khẽ ngáp, vẻ hơi biếng nhác, dụi mắt, hít hít mũi, mong nắng sớm kia khiến mình tỉnh táo lại.

Lưu Giai Chi nhìn anh.

Dường như anh đã thay đổi chỉ trong một đêm, nhưng lại cứ như chưa bao giờ thay đổi cả.

http://tieulun.hopto.org

Xã hội này thật đúng là người nâng người, người đỡ người, mới hôm qua vẫn còn là một tên làm thuê có nụ cười trống rỗng, nhưng chỉ cần được ngủ với một người phụ nữ như vậy, lại lập tức được nâng lên một bậc.

Thế nhưng, sau khi ngáp xong, anh lại khôi phục vẻ ngoài như cũ.

Ngốc nghếch, ngu xuẩn, còn rất keo kiệt.

“Tìm được vợ rồi à?” Cô đứng trước cửa hỏi.

Chu Đông Nam khựng lại rồi ồ một tiếng, sau đó lại ừ xác nhận.

Lưu Giai Chi muốn nói lại thôi, cảm thấy đây không phải nơi tốt để nói chuyện, cô hạ giọng, nói: “Anh… hôm nay anh có đi làm không?”

“Không đi, hai hôm nay tôi có việc.”

Trong lòng Lưu Giai Chi lại nổi giận. Anh tìm được người thì lập tức quên luôn công việc của anh là do ai tìm cho, đúng là bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo rồi.

“Chút nữa tôi sẽ đi xin nghỉ.”

Lưu Giai Chi bĩu môi, khẽ nói: “Không có tiền đồ…”

Chu Đông Nam nói: “Tôi về đây.”

“Khoan đã!” Lưu Giai Chi vội gọi anh lại, rốt cuộc vẫn là có quan tâm: “Khi nào anh rảnh ? Tôi… tôi có việc muốn gặp anh.”

“Có chuyện gì vậy?”

Lưu Giai Chi không kìm được nói luôn: “Bây giờ chưa nói được! Khi nào anh rảnh?”

http://tieulun.hopto.org

Chu Đông Nam suy nghĩ một lúc: “Mấy ngày nữa.”

“Là mấy ngày? Không có thời gian chính xác à?”

Chu Đông Nam chậm chạp mà suy nghĩ.

Lưu Giai Chi trừng mắt, tinh khí của anh bị hút sạch rồi à ?! “Chờ điện thoại của tôi!” Hùng hổ nói xong, Lưu Giai Chi trợn mắt rồi đóng sầm cửa lại.

Cô dọn đi ngay hôm đó.

Cô cảm thấy mình không ở đây nổi nữa.

…

Thành Vân nằm trên người Chu Đông Nam, ngực kề lưng, bụng kề eo, chân kề chân… vẫn y như thế.

Đã qua mấy ngày rồi.

Thật phải cám ơn chỗ đồ ăn mà Lưu Giai để lại, khiến hai người họ không đến mức chết đói.

Ngay cả lúc nấu cơm Chu Đông Nam cũng trần truồng.

Rèm cửa rất ít khi được kéo ra, cả nhà đều chìm trong bóng tối mờ mờ.

Cả hai người đã nhịn biết bao lâu, nên cứ bảo hết lần này rồi sẽ thôi, nhưng sau đó vẫn không thể dừng được. Hai người không ngừng ôm lấy nhau, vắt kiệt sức lực, cái cảm giác khó có thể nói thành lời, lại quá tuyệt vời, khiến cho lòng người như có ảo giác vừa xuất hiện lại vội vụt tắt.

Cho nên họ càng không thể tách ra, như muốn trấn an người còn lại, mãi

mãi không bao giờ là đủ.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Trong tiệm cà phê ở Vọng Kinh.

Cả tòa cao ốc vẫn chưa hoàn tất, ngoài tiệm cà phê và hiệu sách nhỏ tại lầu một, những khu khác đều chưa mở cửa. Tiệm cà phê được bài trí khá yên tĩnh, những bàn gỗ dầy, bồn hoa cây cối, mùi cà phê đậm đặc, khung cảnh vô cùng xinh đẹp… Tiệm cà phê mới mở, khó tránh khỏi cảm giác còn chưa chuyên nghiệp, chưa kể đến, phía trong tòa cao ốc còn vọng đến tiếng ồn ào của việc sửa chữa.

Tiếng đập, khoan, đục… chẳng ăn nhập gì với tiếng nhạc êm dịu tiệm cà phê đang phát.

Nhưng điều này cũng không làm Lưu Giai Chi bận tâm.

Cô chẳng những không hề bận tâm, mà còn đang căng thẳng.

Chiếc ba lô được đặt đằng sau lưng vốn đựng mấy tờ giấy mà người đối diện đang cầm trong tay, đó là tất cả chứng cớ và tài liệu mà cô đã tổng kết được trong suốt mấy tháng qua.

Người đối diện có vẻ đang vô cùng tập trung xem xét.

Trong lúc hông có gì để làm, Lưu Giai Chi khó tránh được tự cảm thán trong lòng, coi như ông trời cũng có mắt, thấy công việc của cô quá mệt mỏi, cuối cùng có hai đồng nghiệp vốn chỉ biết nhạo báng lại vươn tay giúp đỡ cô, trong đó có một người quen biết với một vị kiểm sát viên của Viện kiểm sát,

nên đã giúp cô liên hệ.

Vị kiểm sát viên kia ban đầu vốn không đồng ý, nhưng sau khi nghe nói có liên quan đến công ty bảo hiểm Bình Thái, không biết vì sao rốt cuộc lại chấp nhận gặp.

" Đại lý của công ty bảo hiểm đã không tuân theo trình tự quy định…" Vị kiểm sát viên cầm trên tay tập chứng cớ mà cô đã điều tra được, Lưu Giai Chi lập tức tiếp lời luôn : "Tôi còn có nhân chứng nữa! Ông không nên chỉ kiểm tra qua loa một lần, họ dám làm như thế chắc chắn bên trong có điều khuất tất."

"Cô khoan hãy kích động đã." Vị kiểm sát viên trấn an cô: "Đê ngàn dặm bị hủy chỉ vì một tổ kiến, Bình Thái lại có rất nhiều vấn đề nghiêm trọng, nhưng không phải chỉ nhìn sơ qua là có thể nhận ra được."

Lưu Giai Chi hơi yên lòng: "Vậy ông cảm thấy, tôi đăng mấy thứ này lên báo thì liệu có thể thành công không?"

Vị kiểm sát viên đã hơn bốn mươi tuổi, họ Hàn, cũng không chênh lệch tuổi tác là mấy so với cha của Lưu Giai Chi, đeo kính, gương mặt thon dài, dù đang không trong giờ làm việc vẫn ăn mặc nghiêm chỉnh và đeo cà vạt, cũng do đặc thù công việc mà tướng mạo ông trông rất nghiêm túc.

Ông đặt tài liệu lên bàn, nói: "Những chứng cớ này của cô đủ để đăng lên báo rồi."

Lưu Giai Chi cũng không vội vui vẻ, cảm thấy đối phương còn có điều gì đó chưa nói hết, cô chờ đợi. Quả nhiên, vị kiểm sát viên kia nói tiếp: "Chỉ là, nếu như cô thật sự viết những điều này, e là sẽ phải dính líu đến pháp luật." Tay ông gõ một cái lên tờ giấy trên bàn: "Trong đây chỉ có mấy câu là sự thật khách quan, những điều còn lại đều chỉ là suy đoán của cô thôi."

http://tieulun.hopto.org

Lưu Giai Chi dù sao vẫn là một cô gái trẻ, vừa bị nói như thế thì gương mặt đã đỏ bừng, nhưng vẫn cố giải thích: “Chính tôi cũng sợ người khác không xem nó ra gì! Nói thật với ông, cuối năm ngoái tôi đã đăng lên báo một lần, nhưng không thành công. Tôi đã bỏ ra nhiều thời gian như thế để điều tra, nên phải điều tra đến cùng cho rõ ràng mới được.”

Vị kiểm sát viên nhìn cô gái trẻ đang đỏ mặt, trên gương mặt ông có biểu hiện dễ gần hiếm hoi: “Cô đúng là một phóng viên tốt!”

Lưu Giai Chi được khen, nhếch miệng cười: “Không dám.”

“Sao lại không, nếu là người khác điều tra được những thứ này, người mà bọn họ tìm trước tiên chính là đối tượng bị điều tra chứ không phải Viện kiểm sát.”

Vì sao ư, muốn làm tiền chứ sao!

Lưu Giai Chi cau mày: “Tôi không phải vì thứ đó… Tôi chỉ là…”, Cô nhớ đến hai bác bảo vệ già về hưu, lại bất giác nhớ đến cả tên da đen ngốc nghếch kia nữa, không nhịn được nói ra: “Tôi chỉ không muốn người khác bị lừa.”

“Tôi biết, nếu không cô đã không tìm đến tôi làm gì.”

Vị kiểm sát viên uống một hớp cà phê nhỏ.

“Nếu cô có những chứng cớ có giá trị hơn nữa, vậy thì cứ làm đi.”

Lưu Giai Chi nhìn ông: “Chứng cớ “có giá trị hơn” là sao ạ?”

“Cô đã từng tiếp xúc với người của công ty này chưa?”

Ngay lập tức, trong đầu Lưu Giai Chi xuất hiện một người. Tóc đen, gương mặt trắng, dáng người gầy gò thẳng tắp đứng dầm dưới cơn mưa to.

” Hử?!”

Lưu Giai Chi hoàn hồn, à lên một tiếng: ” Dạ có,… có tiếp xúc với mấy viên chức nhỏ, nhưng không phát hiện thêm được gì.”

“Nếu có được chứng cớ trực tiếp mới là tốt nhất.”

Lưu Giai Chi yên lặng.

Nói chuyện thêm được một lúc, vị kiểm sát viên muốn rời đi. Trước khi đi, ông hỏi Lưu Giai Chi một câu:

“Có xem tin tức mới nhất chưa?”

Lưu Giai Chi sửng sốt: ” Tin gì ạ?”

Vị kiểm sát viên nói: “Đúng là chưa xem rồi, người trẻ tuổi đều không thích xem tin thời sự nhỉ?”

Lưu Giai Chi không rõ sự tình, chỉ có thể cười gượng.

Vị kiểm sát viên lại nói: “Những chính sách gần đây của nhà nước cô cũng không chú ý đến.”

Vẻ mặt Lưu Giai Chi trở nên hoang mang, vị kiểm sát viên cười thông cảm, lại hơi cảm khái: “Chỉ có thể nói là có quá nhiều hành vi bất nghĩa… Cô muốn thay đổi, nhà nước cũng muốn thay đổi, đúng là trăm sông đều đổ về một biển rồi còn gì.”

Sóng gió đã nổi lên.

Lưu Giai Chi yên lặng một lúc, vị kiểm sát viên an ủi cô: “Đừng căng thẳng, cô cứ làm việc cô muốn làm là được. Xã hội này cần người chính nghĩa lên tiếng, điều này sẽ khiến mọi chuyện trở nên đơn giản hơn.”

http://tieulun.hopto.org

Khi ông sắp đi, Lưu Giai Chi chợt nhớ đến điều gì, lại hỏi: “Xin hỏi, tôi nói là nếu, nếu có nhân viên của nội bộ công ty này đưa sự việc lên báo, thì có được giảm nhẹ tội hơn không?”

“Ý cô là tự thú?”

“… Vâng.”

Vị kiểm sát viên gật đầu: “Đó là đương nhiên rồi, luật pháp chính là để cho người ta tỉnh ngộ, nếu tự thú mà không được phán nhẹ án, có ai còn muốn tự thú nữa chứ!”

Lưu Giai Chi cười theo, nhưng trong lòng có quá tâm sự, nên dù cười cũng thấy rất miễn cưỡng.

Sau khi vị kiểm sát viên kia rời đi, Lưu Giai Chi ngồi lại một mình thật lâu.

Cô tự lừa gạt bản thân rằng mình đang suy nghĩ, nhưng thật ra đầu óc lại trống rỗng.

Đây là di chứng sau khi đã dùng đầu óc để suy nghĩ quá nhiều thứ một lúc.

Ngồi mãi đến khi bụng cô réo lên, Lưu Giai Chi mới có phản ứng, bèn lấy điện thoại di động ra.

Gọi cho ai chứ?

Mấy hôm trước cô đã nói với Chu Đông Nam rằng cô sẽ tìm anh. Cô vẫn nhớ chuyện này, nhưng liệu anh còn nhớ không? Người đàn ông khi đã sa vào ôn hương kia liệu có biết cô đã dọn đi rồi hay không?

Lưu Giai Chi gục xuống bàn, thấy chẳng còn chút sức lực nào. Tay cô đã

đặt vào dòng tên của Chu Đông Nam, dừng một lúc lâu, mãi sau rồi cũng nhấn xuống.

Chu Đông Nam nhanh chóng nhận điện thoại.

“Alo?”

Lưu Giai Chi nhanh chóng ngồi thẳng lưng lên, cô kinh ngạc phát hiện thì ra mình rất nhớ giọng nói hiền lành của anh.

“Chu Đông Nam?”

“Ừm.” Anh ngừng lại, sau đó hỏi: “Cô dọn đi rồi à?”

Lưu Giai Chi cười: “Sao hả, anh tìm tôi à?”

“Ừm.”

“Tìm tôi có chuyện gì?”

“Cô mua nhiều thức ăn quá, tôi làm xong định đưa qua cho cô một ít, nhưng cô không có ở đó nữa.”

Trong lòng Lưu Giai Chi thầm vui vẻ, nhướn mày, định đốp chát anh mấy câu, nhưng trong đầu lại hiện lên bóng dáng đen đúa kia. Nụ cười cô trở nên nhạt dần, giọng nói rất khẽ: “Vợ anh đang ở cạnh anh à?”

“Không, tôi đang đi làm.”

Lưu Giai Chi lập tức phản ứng: “Anh còn biết đi làm cơ à?”

“Biết.”

“…”

Lưu Giai Chi cười hì hì.

Cô trò chuyện với anh câu được câu mất, đầu óc thì trống rỗng, nhưng lại không muốn cúp điện thoại chút nào, vậy mà bất chợt cũng đã qua hai mươi phút. Chu Đông Nam ở đầu bên kia buồn bực nói: “Nếu không có gì thì tôi cúp máy đây.”

“Anh không muốn nói chuyện với tôi đến vậy à?”

“Không phải.” Anh do dự nói thêm: “Tiền điện thoại…”

Lưu Giai Chi nổi giận, vỗ bàn: “Tiền điện thoại!? Chút tiền điện thoại này có là gì, anh phải biết rằng vợ của anh…” Câu nói cuối cùng bị nghẹn lại, cô nói không nên lời, rốt cuộc cũng không thể nói ra được.

Chu Đông Nam hỏi: “Vợ của tôi?”

“À không, anh nghe lầm rồi.”

” Ờ.”

Lưu Giai Chi lại nhếch môi: “Sau này anh định ở lại Bắc Kinh luôn à?”

“Không.” Anh không hề do dự nói: “Tôi sẽ dẫn cô ấy về Quý Châu.”, sau đó anh lại nói thêm: “… Bắc Kinh lạnh quá.”

Lưu Giai Chi chẳng còn muốn nói gì nữa, thuận miệng bảo cúp máy đây, sau đó đặt điện thoại di động xuống.

Nơi Lưu Giai Chi làm việc là ở Vọng Kinh, là một nhà xuất bản báo và tạp chí lớn, có hơn hai trăm công nhân viên, xuất bản sáu bảy loại tạp chí sách báo. Trước đây Lưu Giai Chi chỉ là một phóng viên thực tập, tháng ba năm nay mới trở thành phóng viên chính thức.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng nghiêm chỉnh mà nói thì cô vẫn chưa được coi là một phóng viên thực thụ.

Cha mẹ cô mấy hôm trước còn vô cùng bất mãn với việc cô mướn nhà bên ngoài để ở, chỉ vào trán của cô mà mắng, con sống quá hạnh phúc rồi, vậy mà còn ngang bướng như vậy nữa!

Hai người chẳng buồn thương lượng với Lưu Giai Chi nửa câu, đã sang chào hỏi vị tổng biên tập hiện nay của cô. Cuối cùng, chủ ngoại biến thành chủ nội, mà ký giả lại biến thành biên tập, Lưu Giai Chi bị phân luôn vào mảng văn học tình cảm thiếu nữ.

Cô nằm dài ra bàn làm việc, đụng phải chuột máy tính, màn hình vốn đã tắt lại sáng lên.

Hơn ba mươi lá thư chưa đọc.

Lưu Giai Chi mở ra, một loạt tựa truyện nào là “Lòng tôi vẫn như xưa”, “Bẫy rập tình nhân”, “Sự dịu dàng khôn tả”,…

Trước kia Lưu Giai Chi vẫn xem thường những thứ này, cảm thấy rất vô bổ, vô cùng nhàm chán. Tuy nhiên, lúc này nhìn thấy chúng, cảm giác của cô lại có sự khác biệt so với trước đây.

Trong phòng làm việc yên tĩnh, có mùi giấy đặc trưng của những tòa soạn tạp chí, tiếng gõ chữ đều đều vang lên.

Bên góc bàn có một chậu cây, một chồi cây xanh biếc nho nhỏ mới nhú.

Ánh mắt Lưu Giai Chi dừng lại trên màn hình, cô kéo xuống từng trang từng trang, con chuột nhích xuống càng lúc càng chậm.

Trước mắt rõ ràng toàn là chữ, nhưng lại dần hóa thành hình ảnh người

đàn ông và người phụ nữ kia.

Dấu ngắt câu cũng biến thành âm thanh và tiếng réo gọi trong mưa.

Cứ như vào bất cứ lúc nào… dù có là mây đen ập tới hay là đại địch kéo đến, cõi đời này cũng vĩnh viễn chứa chan tình cảm, trải hết sớm sớm chiều chiều.

Một đồng nghiệp đi đến gần cô. Đó là Trương Hách, người đã giới thiệu vị kiểm sát viên cho Lưu Giai Chi. Anh ta ba mươi hai tuổi, là biên tập viên của bên báo thể thao. Mặc dù là biên tập thể thao nhưng dáng người anh ta lại không hề cường tráng mà béo nục nịch. Tuy vậy, anh ta lại đặc biệt thích ăn diện, mỗi ngày đi làm đều phải bôi keo chải tóc, đầu tóc lúc nào cũng bóng lưỡng dưới ánh đèn.

Trương Hách cầm theo một ly trà, quan tâm hỏi Lưu Giai Chi: “Sao rồi? Nói chuyện ra sao?”

“Thì nói chuyện thế thôi.” Lưu Giai Chi đóng hộp thư, kể lại chuyện cô gặp vị kiểm sát viên thế nào.

“Vậy còn chờ gì nữa, nếu đã có chứng cớ thì cứ đăng báo đi!” Trương Hách nói tiếp: “Thử xem có thể cướp đi vị trí độc nhất vô nhị của bên báo tài chính hay không, nếu không thì cũng thật phí công cô đã bỏ ra nhiều thời gian như vậy.”

Lưu Giai Chi ngồi trên ghế, không đáp lại lời nào, Trương Hách nhích lại gần hơn, nói: “Cô đừng kéo dài thời gian nữa, dù sao cô cũng không phải là phóng viên tự do, còn phải đi làm nữa đấy… Mấy kẻ hay thị phi rất nhiều, làm vậy cũng rất khó xử cho Chủ biên.”

“Hiểu mà, hiểu mà!” Lưu Giai Chi gãi đầu.

Nói trắng ra là, cô là một thanh niên có công việc của mình, lại có thể xin nghỉ nhiều như vậy, toàn bộ đều dựa vào việc mẹ cô và Chủ biên vốn là bạn tốt nhiều năm qua.

“Anh Trương…! ”

“Hả?” Trương Hách vừa uống trà vừa liếc nhìn cô.

Lưu Giai Chi vẻ mặt ngây thơ:

“Anh nói xem, người tốt thì có phải nên có kết cuộc tốt hay không?”

“Đúng vậy.”

Lưu Giai Chi chống cằm nghĩ ngợi.

Trương Hách trêu ghẹo: “Sao vậy? Đọc quá nhiều truyện tình cảm nên thành đa sầu đa cảm luôn rồi à?”

Lưu Giai Chi cười cười: “Nào có chuyện đó!” Đọc truyện thì có ích lợi gì chứ, xem một ngàn chương truyện cũng không bằng gặp một người thật.

Trương Hách sờ sờ cái đầu khoai tây của mình, nói: “Đáng tiếc, ở thời đại này ấy mà, người tốt lại quá ít!”

Lưu Giai Chi đột nhiên đứng dậy.

“Mẹ ơi…! “Trương Hách giật mình, suýt làm đổ trà trong tay, “Vội vội vàng vàng làm cái gì thế, đừng có mà dọa người khác chứ!”

“Em quyết định rồi!” Lưu Giai Chi đột nhiên nói một câu, cả phòng làm việc đều nhìn sang. Cô xoay người cầm túi xách ra ngoài lần nữa, bỏ lại Trương Hách và cả đám người trong văn phòng nhìn bóng lưng cô mà ngây người chẳng hiểu gì.

http://tieulun.hopto.org

Lưu Giai Chi chạy càng lúc càng nhanh, dưới chân như có gió đẩy.

Cứ ấu trĩ thêm lần này nữa thôi.

Cô tự nhủ với mình, sẽ khuyên cô ấy quay đầu, coi như báo đáp lại việc anh đã vì cô mà ăn cơm tù suốt mấy ngày.

Ai bảo anh lại đi yêu một người phụ nữ như vậy chứ!

Lưu Giai Chi đứng ngay đầu phố lạnh lẽo, bấm một dãy số trên điện thoại.

Điện thoại được kết nối, đầu dây bên kia là một giọng nói từ tốn vang lên.

Lần đầu tiên cô nghe thấy giọng nói của cô ấy, hơi lạnh lùng, hơi lười biếng, lại có vẻ kiêu căng.

Cứ như cô ấy vừa mới thức giấc, đang trần truồng nằm trên chiếc giường thấp hình chữ nhật, nhìn ánh hoàng hôn đang chiếu xuyên qua tấm rèm cửa sổ, ngửi lấy hương thơm tinh khiết mà người đàn ông vừa rời khỏi không lâu lưu lại trên giường.

Lưu Giai Chi hít sâu, cố sức duy trì giọng nói thật bình tĩnh.

“Cô là Thành Vân à, tôi là Lưu Giai Chi, tôi muốn gặp cô một lần!”

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Cứ năm phút Lưu Giai Chi lại nhìn ra bên ngoài một lần, cô cảm thấy lúc mình hẹn gặp vị kiểm sát viên kia cũng không căng thẳng đến mức này.

Trong lòng cô thấy tức giận, rõ ràng là hẹn đúng mười một giờ, vậy mà người phụ nữ kia lại dám đến trễ!

Người xung quanh qua lại rất nhiều, Lưu Giai Chi quên mất rằng nơi mà hai người hẹn gặp là ở khu Đại Sách Lan*, một địa điểm du lịch. Tiếng ồn ào chói tai, nhiều kiểu người đan xen, Lưu Giai Chi vừa phải đợi người lại vừa phải chú ý không cản trở mấy vị du khách đang muốn chụp ảnh trước tấm biển "Đại Sách Lan" thật lớn kia.

(*Đại Sách Lan là con phố buôn bán lâu đời nhất ở Bắc Kinh)

Một lúc sau, cuối cùng cô cũng thấy Thành Vân.

Trong đám đông, cô ấy rất nổi bật với dáng vẻ cao gầy, quần áo tối màu, mặt mày hơi tái nhợt.

Tim Lưu Giai Chi thít chặt lại.

Đây là người phụ nữ mà Chu Đông Nam yêu. Lúc đầu cô hỏi anh vì sao lại thích người phụ nữ này, Chu Đông Nam đã đưa ra một câu trả lời khiến cô rất đau ruột, đó là xinh đẹp.

Cô còn chưa kịp nghĩ gì thêm, Thành Vân đã chạy đến ngay trước mặt cô.

“Để cô phải đợi lâu rồi!” Cô ấy nói.

Vóc dáng cô ấy rất cao, dù hôm nay Lưu Giai Chi đặc biệt mang đôi giày cao gót nhưng vẫn thấp hơn cô ấy nhiều.

Lưu Giai Chi cố duy trì vẻ mặt bình thản, thầm nghĩ phải tỏ rõ khí thế của mình, nếu như đang bàn chuyện hợp đồng, cô đã có thể giành thế chủ động rồi.

“Cũng không lâu lắm.” Nhưng giọng nói của cô tỏ ra vẻ không hài lòng.

Thành Vân lại hoàn toàn không để tâm, sự chú ý của cô đăng đặt ở nơi khác. Người người đang qua lại trên đường, từng cửa hàng đặc sắc, Lưu Giai Chi không biết cô đang nhìn gì nên vẫn tuân theo nguyên tắc địch không động ta cũng không động, không nói gì, chậm rãi chờ đợi.

“Lúc tôi vừa đến Bắc Kinh, ở đây có một quán đồ nướng.” Thành Vân bỗng thản nhiên nói. Cô duỗi tay, chỉ về một hướng.

Lưu Giai Chi không rõ vì sao cô lại nhắc đến chuyện không liên quan này, cũng không bận tâm lắm mà đáp lại: “Vậy à, thế giờ không còn nữa sao?”

Vẻ mặt Thành Vân mờ mịt: “Nghỉ rồi, đã không còn bán từ lâu rồi.”

Cô như chìm vào một hồi ức nào đó, người ngoài không thể nào xen vào được. Lưu Giai Chi chỉ có thể đứng bên cạnh, không thể nói gì.

Người phụ nữ này rốt cuộc có biết hôm nay hai người hẹn gặp nhau để làm gì không vậy?

Cũng may Thành Vân không bỏ mặc cô quá lâu, một lúc sau, cô ấy đã quay đầu lại, đánh giá Lưu Giai Chi.

Lưu Giai Chi lập tức thấy căng thẳng, vẻ ngoài tuy bình tĩnh nhưng trong

lòng thì như lâm đại địch.

“Cô ăn cơm chưa?”

?

Thành Vân thấy cô không phản ứng, lại hỏi lần nữa: “Cô ăn cơm chưa vậy?”

“… Chưa.”

“Tôi cũng chưa.” Cô chậm chạp lắc lắc khớp cổ: “Vừa thức giấc không bao lâu. Đi thôi, chúng ta tìm một nhà hàng, vừa ăn vừa nói chuyện.”

Lưu Giai Chi cố gắng trấn định, thuận ý nói: “Được thôi.”

“Cô muốn ăn gì?”

“Gì cũng được.”

“Vậy để tôi chọn nhé!”

Lưu Giai Chi theo sát cô, băng qua con phố nhộn nhịp. Cuối cùng, Thành Vân chọn được một cửa tiệm bán món lá sách*. Vừa bước vào, một hương thơm hòa quyện giữa giữa mùi dầu vừng và gia vị cay phả vào mặt.

(*lá sách: bao tử của các loài nhai lại như bò, dê)

Lúc này đang là giờ cơm, trong tiệm không còn chỗ ngồi trống, muốn ăn thì phải xếp hàng lấy số.

“Cô đợi đi, tôi ra ngoài một lúc.” Thành Vân nói rồi một mình đi ra ngoài, để lại Lưu Giai Chi và một phụ nữ trung niên dắt theo con nhỏ đang ngồi trên ghế tròn với sắc mặt vô cùng khó coi.

http://tieulun.hopto.org

Đúng là không tài nào hiểu nổi!

Sau khi Thành Vân đi thì cô lập tức thấy hối hận, lẽ ra cô không nên tốt bụng như vậy, cô nên phản ứng lại luôn mới đúng.

Lưu Giai Chi quay đầu nhìn, thấy Thành Vân đang đứng trước cửa tiệm hút thuốc.

Dường như Thành Vân chỉ mới tỉnh dậy chưa được bao lâu, từ trong giấc mơ, từ trong kí ức, khiến cô cảm thấy vừa thông suốt vừa mỏi mệt khôn tả, chỉ có thể dùng một điếu thuốc để nhanh chóng nâng cao tinh thần của mình.

“Số hai mươi sáu!”

Lưu Giai Chi bừng tỉnh: “Có!”

Lưu Giai Chi vừa đưa số cho nhân viên phục vụ, vừa gọi với về phía cửa: “Đến lượt chúng ta rồi!”

Thành Vân quay đầu lại, dập tắt điếu thuốc đang hút dở.

Tiệm này bán lá sách tươi, ăn vào giúp ngon miệng, bồi bổ ngũ tạng, chống chứng biếng ăn. Thứ này được lấy thẳng từ trong bụng bò, phải đem làm sạch trong sáu giờ, nấu kỹ, rồi mới dọn lên ăn được.

Sau khi ngồi xuống, hai người gọi thức ăn, chờ lấy món, mang thức ăn lên. Trong suốt khoảng thời gian ấy, vẻ mặt Thành Vân không hề thay đổi, cũng không nói điều gì, dường như chỉ toàn tâm toàn ý chờ ăn.

Dù sao sớm muộn gì cũng sẽ nói đến, Lưu Giai Chi cũng không thấy sốt ruột.

Món ăn đã mang lên, bếp được bật, lá sách đang ở trong nồi.

http://tieulun.hopto.org

Lưu Giai Chi nhìn người phụ nữ đối diện cầm đũa gắp bừa, nhúng đủ thứ vào trong nồi, sau đó gắp ra ăn, thật sự không nhịn được nữa: “Cô ăn kiểu đó sai rồi.”

Thành Vân dừng lại, dời ánh mắt khỏi bát, nhìn cô.

Lưu Giai Chi bị nhìn thì lòng hơi hoảng. Vẻ mặt Thành Vân lại mang vẻ thật sự khó hiểu, chờ cô giải đáp.

Mặt Lưu Giai Chi hơi nóng lên, ho nhẹ: “Ăn lá sách thì phải nhúng đều, không thể hấp tấp.” Cô vừa nói vừa làm mẫu, dùng đũa gắp một miếng, thả vào nồi nhúng qua: “Phải để ý hình dáng của lá sách, khi nó nở ra hết mới được. Cô cứ nhúng loạn xạ như vậy, lá sách chín không đều, không đủ mềm, ăn sẽ không ngon.”

Cô làm mẫu, sau đó chấm lá sách vào tương, ăn liền tù tì nửa chén.

Thành Vân chợt hiểu ra, bắt chước kiểu ăn của cô, ăn xong lại cười nói: “Đúng là khác hẳn thật!”

Lưu Giai Chi hơi tự đắc.

Cô dường như đã quên mất chính mình từng rủa mắng Thành Vân là đồ đĩ thõa.

“Người Bắc Kinh rất thích ăn lá sách.” Miệng Lưu Giai Chi vẫn bận nhai lá sách chóp chép, đây không hổ là tiệm nổi tiếng ở Tiền Môn*, lại là tiệm lâu đời, tương đậm đà, lá sách tươi ngon, càng ăn càng mê.

(*Tiền Môn: cũng là một khu phố buôn bán khá lâu đời ở Bắc Kinh, gần Đại Sách Lan)

Đũa của Thành Vân đảo vài lượt trong bát, hỏi: “Cô là người Bắc Kinh

à?”

“Tôi sinh ra ở đây, khu Nguyên Trang.”

Thành Vân chỉ cười cười, Lưu Giai Chi hỏi ngược lại Thành Vân: “Cô không phải người Bắc Kinh ?”

Thành Vân lắc đầu: “Không, nhà tôi ở Cát Lâm.” Cô lại ăn thêm một miếng, ngước mắt hỏi: “Cô không điều tra ra được sao?”

Lưu Giai Chi run lên, miếng lá sách lập tức rơi lại vào nồi, lẳng lặng gắp lên lần nữa.

Không điều tra ra được ư? Tất nhiên là cô tra ra được, nhưng cô cũng chỉ biết quê của Thành Vân ở Bạch Thành mà thôi.

“Cô căng thẳng như vậy làm gì?” Thành Vân lạnh nhạt nói.

Lưu Giai Chi để đũa xuống, cười nói: “Tôi căng thẳng khi nào chứ?”

Thành Vân liếc cô, cúi đầu ăn nốt miếng lá sách trong bát, sau đó cũng ngồi thẳng người lên.

Không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Thay đổi quá nhanh chóng, Lưu Giai Chi hơi hối hận vì đã ăn quá nhiều, bây giờ bụng cảm thấy không thoải mái cho lắm.

“Ăn no rồi chứ?”

No lắm rồi. Lưu Giai Chi gật đầu, Thành Vân hỏi : “Tìm gặp tôi làm gì?”

Lưu Giai Chi bỗng nhiên yên lặng, cô nên nói bắt đầu từ đâu bây giờ?

http://tieulun.hopto.org

Chẳng lẽ là từ lúc cô và hai cụ già kia đòi sổ bảo hiểm không thành? Hay là khi cô bắt tay vào điều tra công ty của cô ấy? Hay là… lúc cô bị tên hàng xóm da đen kia lừa mất mười lăm đồng…

Thành Vân cũng không vội, dáng vẻ điềm tĩnh sau khi đã ăn no, dẫn dắt hướng đi câu chuyện: “Hôm qua cô gọi điện cho tôi, bảo rằng cô đã điều tra được chuyện của tôi, bây giờ muốn tìm gặp tôi, vậy cô muốn gì?”

Lưu Giai Chi hoàn hồn trở lại, suýt nữa cô cũng đã chìm đắm vào trong ký ức rồi: “Cô cảm thấy tôi muốn gì?”

Thành Vân cười cười: “Tôi còn không biết cô đang nói đến chuyện gì nữa kia.”

Lưu Giai Chi hít sâu: “Mánh khóe mà các cô đã làm, cô cho là có thể giấu diếm được bao lâu chứ?”

“Mánh khóe?” Thành Vân nhướn mày, vẫn ung dung như cũ: “Mánh khóe gì chứ?”

Lưu Giai Chi cố gắng chịu đựng: “Cô đừng giả bộ nữa!”

Thành Vân chớp mắt liền mấy cái: “Gì cơ?”

Lưu Giai Chi hạ giọng: “Các người treo đầu dê bán thịt chó, tưởng là không ai biết chắc?”

Vẻ mặt của Thành Vân rõ ràng là đã hiểu hết, nhưng miệng vẫn cứ ngây thơ: “Treo dê gì, bán chó gì chứ?”

Lưu Giai Chi quả thật là tức muốn lộn ruột, sống lưng cũng nóng lên.

“Các người lén lút đổi phiếu bảo hiểm , tham ô tiền bảo hiểm, tưởng có thể che giấu cả đời à?”

http://tieulun.hopto.org

Đến nước này cô nói toẹt ra luôn.

Thành Vân rũ mắt, nhìn nồi lẩu đang ăn dở, lá sách vẫn còn ở bên trong. Lưu Giai Chi cảm thấy mình còn căng thẳng hơn cô gấp cả vạn lần.

Một lúc lâu sau, Thành Vân ngẩng đầu lên: “Thứ cô mang đến đâu?”

Lưu Giai Chi sững sờ: “Gì? Mang gì cơ?”

“Camera, máy ghi âm, có mang theo không?”

Lưu Giai Chi đờ người ra một lúc lâu, đến lúc cô bừng tỉnh hiểu ra được, suýt nữa thì lật luôn bàn. Cô đứng bật dậy, Thành Vân vẫn ngồi tại chỗ lạnh nhạt nhìn cô.

Khi Lưu Giai Chi điên tiết chuẩn bị chửi ầm lên thì Thành Vân đã đưa ra kết luận:

“Cô không mang theo.”

Lưu Giai Chi nghiêng đầu: “Ồ, cô biết rồi cơ đấy?”

Thành Vân móc một hộp thuốc lá ra. Đây là một hộp thuốc lá mới, cô kéo miếng bóng kính bao, mở vỏ hộp ra: “Nói đi, cần tiền à?”

Lưu Giai Chi cười lạnh: “Cần tiền thì cô sẽ cho à?”

Ngón tay thon dài của cô mở hộp thuốc lá ra, chậm rãi nói: “Đừng không biết tốt xấu như vậy!”

Không biết nên không sợ, không cầu mong gì nên cũng không sợ. Lưu Giai Chi nhìn dáng vẻ này của Thành Vân, bỗng nhiên chẳng còn sợ gì nữa cả, cũng không còn thấy căng thẳng nữa. Cô khoanh tay nhìn Thành Vân từ

trên cao, nói: “Sao anh ấy lại thích cô, cô xứng với anh ấy sao?”

Ngón tay Thành Vân chợt khựng lại, cứng đờ.

“Chu Đông Nam là người tốt, cô đừng hại anh ấy.”

Ánh mắt Thành Vân lập tức thay đổi. Lưu Giai Chi nắm chặt tay. Thành Vân nhìn cô từ đầu đến chân, ánh mắt hằn học.

Sự giao chiến lúc này mới thật sự bắt đầu.

“Cô lặp lại lần nữa xem?”

Vốn vẫn luôn căng thẳng, lúc này sau khi đã thả lỏng, Lưu Giai Chi mới cảm nhận được cảm giác bị trấn áp.

Lưu Giai Chi run lên, tự nhủ với lòng mình hàng trăm ngàn lần, tôi không sợ cô!

“Tôi nói, cô không xứng với anh ấy!”

“Cô là ai, làm sao biết Chu Đông Nam?” Thành Vân liên tục đặt câu hỏi, vẻ mặt không còn nể nang gì.

“Cô mặc kệ chuyện vì sao tôi quen anh ấy đi!” Lưu Giai Chi hếch mặt: “Anh ấy là người tốt, cô thì không!”

Ánh mắt của Thành Vân như tia X quang, soi chiếu lên người Lưu Giai Chi suốt từ đầu đến chân.

Thành Vân lại nhìn kĩ Lưu Giai Chi thêm lần nữa, ánh mắt không buồn che đậy chút nào.

Từ xưa đến nay, thứ thật sự làm dấy lên ngọn lửa trong lòng phụ nữ mãi

mãi đều là vì đàn ông.

Một lúc sau, Thành Vân từ từ khoanh tay, ngồi thẳng dậy.

“Cô đến tìm tôi, là để nói chuyện của anh ấy sao?”

Lưu Giai Chi lập tức hiểu ra, trán chợt ướt đẫm mồ hôi, hình như đã nói lệch đề tài mất rồi.

Nhưng thực ra cũng không lệch quá xa.

“Đúng… Nhưng cũng không hoàn toàn là vậy.”

Thành Vân chờ đợi, Lưu Giai Chi nói tiếp: “Anh ấy là bạn của tôi.”

Chẳng biết vì sao, trước mặt Thành Vân, Lưu Giai Chi nói chuyện có liên quan đến Chu Đông Nam đều như đang cố giải thích điều gì, cô muốn tránh cái cảm giác như thế, chỉ còn cách không nhìn vào đôi mắt của Thành Vân.

“Anh ấy đã giúp tôi một lần, cũng đã gặp phiền phức vì tôi, tôi cảm thấy anh ấy là người thành thật, cô không cảm thấy thế sao?”

Thành Vân không tỏ vẻ gì, chỉ lẳng lặng nghe, dường như đang ngẩn người.

Lưu Giai Chi bỗng hỏi: “Cô yêu anh ấy chứ?”

Thành Vân cuối cùng cũng cử động, ánh mắt cô từ từ nhìn thẳng vào mắt Lưu Giai Chi.

Lưu Giai Chi hạ giọng: “Tôi cho cô biết, thứ tôi điều tra được có lẽ chỉ là một góc nhỏ của núi băng, một hạt gạo so với mặt trăng, nhưng công ty các người đã bị theo dõi, cô nhanh quay đầu đi tự thú đi, có thể còn cơ hội.”

http://tieulun.hopto.org

Thành Vân không lên tiếng, Lưu Giai Chi nghiến răng: “Cô đừng ôm tâm lý chờ may mắn nữa, tà không thể thắng chính! Thiếu nợ thì phải trả tiền, cô đừng như kẻ ngốc gánh tai tiếng hộ kẻ khác, tự thú thì còn có đường sống.” Lưu Giai Chi nhìn Thành Vân đang yên lặng, càng cố kích động cô: “Tôi không phải đang vì cô, tôi vì anh ấy!”

“Anh ấy nói với tôi, anh ấy đến Bắc Kinh là để tìm vợ, anh nói vợ anh cãi nhau với anh, không chịu nghe lời anh. Anh chịu bao đau khổ làm nhiều việc, ngoài cô ra không hề nghĩ đến chuyện gì khác. Cô có biết khi anh ấy đi trên đường, chỉ cần nghe thấy một câu hát có chữ “mây” thôi cũng đã khóc rồi không?” Mắt Lưu Giai Chi cay xè: “Anh ấy nói muốn đưa cô trở về Quý Châu… Anh ấy vừa tìm được cô…”

Lưu Giai Chi không nhịn được dụi mắt, khi cô mở mắt ra, cô nhìn thấy gương mặt Thành Vân đã trở nên tái nhợt.

Muốn nói gì đó, nhưng lại không nói nên lời.

Nước lẩu đã cạn, nhân viên phục vụ lại đến châm thêm, rồi đi.

Thành Vân lẩm bẩm tự nói: “Vừa tìm được…”

Giọng nói của cô bình thản, cứ như cô vẫn luôn chờ đợi giây phút này.

Thành Vân cúi đầu, lại rút ra một điếu thuốc, nhìn trai thanh gái lịch qua lại vô cùng náo nhiệt bên ngoài.

Tựa như lạnh lùng, tựa như xa cách, lại như tràn đầy tình cảm, vậy mà không có chỗ để gửi gắm tâm tư.

Lưu Giai Chi đột nhiên cảm thấy, Chu Đông Nam yêu Thành Vân, có lẽ không chỉ vì sự xinh đẹp của cô ấy không thôi.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng nếu là như vậy, thì lại càng thê lương hơn.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Không biết trôi qua bao lâu, bỗng điện thoại của Thành Vân vang lên.

Là Chu Đông Nam gọi đến.

“Tối nay em ăn gì?”

Thành Vân hờ hững à một tiếng: “Anh mua gì cũng được.”

“Ừm.”

Yên lặng một lúc, anh lại hỏi: “Em đi làm à? Chừng nào thì về?”

Thành Vân nói: “Sắp rồi!”

Cúp điện thoại, Thành Vân gọi nhân viên phục vụ đến, quẹt thẻ thanh toán. Lưu Giai Chi bừng tỉnh: “Ôi, cô…” Cô không phải là đang ra ngoài đi chơi với bạn, cô không cần phải trả tiền đâu…

“Chúng ta chia đôi đi, hết bao nhiêu tiền, tôi sẽ trả cho cô.”

Thành Vân liếc nhìn, đôi mắt đen trắng rõ ràng, Lưu Giai Chi lại cảm thấy hành động kia của mình đúng là quá tính toán rồi.

Sau khi thanh toán xong, Thành Vân đứng dậy bỏ đi. Lưu Giai Chi ở đằng sau gọi với lại: “Vậy cô có đồng ý hay không?”

Thành Vân quay đầu lại. Bất kể có ai ở xung quanh hay không, Lưu Giai

Chi cũng không nghĩ đến chuyện sẽ nói rõ ra hai chữ “tự thú” với một người phụ nữ ở nơi công cộng thế này.

“Cô gái nhỏ, cảm ơn cô!”

Lưu Giai Chi khựng lại, Thành Vân đã đi rồi. Lưu Giai Chi lao ra khỏi tiệm, gọi với theo bóng Thành Vân: “Ba ngày! Tôi cho cô ba ngày, ba ngày sau tôi sẽ đi giao chứng cứ!”

Vừa quẹo sang một con phố, Thành Vân lại chợt dừng bước. Giữa dòng người qua lại tấp nập, chỉ có mình cô đứng yên.

Không xứng…

Hơi nóng của món lá sách mau chóng bay đi, chỉ một lúc sau, cả người cô đã lạnh toát.

Cô mặc hơi ít áo.

Bỗng một âm thanh vang lên, tiếng điện thoại di động kéo cô về với thực tế.

“Em muốn ăn cà rốt hay củ cải trắng?”

“…”

“Hả? Ăn cà rốt hay củ cải trắng?”

“Củ cải trắng.”

“Được… Em sắp về đến nơi chưa?”

Thành Vân bừng tỉnh: “Em…” Cô mở miệng, lập tức nói luôn: “Đợi lát nữa đi, anh xong việc thì về nhà chờ em.”

http://tieulun.hopto.org

Đến bãi lấy xe, Thành Vân lái thẳng về công ty mình.

Chỗ đậu xe trong công ty đã đầy, Thành Vân dừng xe ở sát cửa khách sạn, cô không mang theo bao tay, đành đút hai tay trong túi, cúi đầu đi vào trong.

Khi cô rảo bước đi vào trong tòa nhà, cô bỗng cảm thấy hơi khác thường. Cô ngẩng đầu, nhìn một chút mới phát hiện không hề có điều gì kì lạ cả, chỉ là do cảm giác của cô đã thay đổi thôi.

Tòa nhà bốn tầng sơn đen mái xanh, bởi vì thời tiết cũng không còn quá lạnh nên cửa ra vào ở tầng một đang mở ra cho thoáng gió. Nhìn từ xa, bên trong tối như mực, không nhìn rõ vật gì.

Rất quen thuộc, đây đúng là cảm giác vào năm xưa khi lần đầu tiên cô đến nơi này.

“Thành tổng!”

Có người gọi Thành Vân, cô quay đầu, nhìn thấy một cô gái còn trẻ tuổi đi đến gần, là một nhân viên trong công ty, Thành Vân cũng không nhớ rõ tên của cô ấy.

“Thành tổng, lâu lắm rồi không gặp chị!” Cô nữ nhân viên đó chào hỏi.

Thành Vân gật đầu, nhìn cô ấy đang ôm một đống giấy tờ, hỏi: “Đây là gì vậy?”

“À! Là giấy in, trong phòng làm việc hết giấy in rồi ạ.”

“Sao cô lại phải tự đi mua như vậy, hậu cần đâu?”

Cô nữ nhân viên xoa mặt: “Hậu cần cũng đã gọi rồi, nhưng vẫn chưa thấy đưa đến, mà ngay bên cạnh có tiệm văn phòng phẩm nên em trực tiếp đi mua luôn.”

http://tieulun.hopto.org

Thành Vân nhìn đến tay còn lại của cô: “Thuận tiện mua cả cà phê à?”

Cô nữ nhân viên lúc này mới kịp phản ứng, vội giấu ly cà phê ra sau. Thành Vân hất hất đầu về phía công ty, “Đi mau đi!” Cô nữ nhân viên vội giẫm giày cao gót chạy đi.

Thành Vân đi thẳng vào phòng làm việc của Quách Giai, lúc vào thấy Quách Giai đang nói chuyện điện thoại, cô ấy nói như bắn liên thanh. Thành Vân trở tay khẽ đóng cửa lại, Quách Giai vẫn không hề nhận ra.

“… Cho nên tôi mới nói với anh, mọi chuyện vốn không phải như vậy, đây đúng là một lời nói vô căn cứ. Aizz, nếu anh không…” Quách Giai vừa nói vừa xoay người rời khỏi cửa sổ, nhìn thấy Thành Vân thì chớp mắt một cái, khựng lại tại chỗ

Thành Vân cười cười với cô, Quách Giai lập tức nghiêng đầu đi, nhìn ra ngoài cửa sổ. Nói thêm mấy câu thì cúp máy.

Cả căn phòng trở nên im phăng phắc.

Phòng làm việc của Quách Giai khá lộn xộn. Trên bàn có vô số văn kiện không rõ là gì… cũng có thể là giấy vụn, trong góc là hộp thức ăn nhanh còn chưa kịp dọn đi, mấy con thú bông trên ghế sô pha cũng bám đầy bụi.

Sau khi Quách Giai để điện thoại di động xuống thì vẫn đứng yên bên cửa sổ, không buồn nhúc nhích.

Thành Vân đi đến, gọi cô ấy một tiếng.

“Quách Giai!”

Quách Giai lập tức xoay người, tát cô một cái.

Tiếng vang lanh lảnh, không quá mạnh, nhưng đã tát trúng một bên mặt Thành Vân.

Quách Giai thấp hơn cô nửa cái đầu nên ngửa lên, nhìn cô chăm chú.

Thành Vân quay mặt lại, coi như không có việc gì xảy ra, nói tiếp: “Sao không gọi Bảo Khiết vào dọn dẹp một chút đi?”

Quách Giai thở hổn hển, không thể tin nổi hỏi: “Cô nhịn à?”

Thành Vân nhìn cô ấy, không đáp.

“Cô nhịn ư?” Quách Giai nhướn mày: “Tôi tát cô một cái, vậy mà cô lại nhịn sao?”

Vẫn yên lặng.

Mặt Quách Giai đỏ lên, cắn chặt răng, đưa ngón tay chỉ thẳng vào Thành Vân. Bởi vì quá kích động nên ngón tay của cô ấy cũng khẽ run.

“Có phải cái gì cô cũng nhịn được hết đúng không? Hả? Thành Vân?!” Đôi mắt Quách Giai nheo lại: “Có phải cái gì cô cũng có thể chịu đựng được không?” Quách Giai hỏi dồn xong nghiêng mặt qua một bên, đột nhiên cất cao giọng: “Có phải cái gì cũng không chịu nói cho tôi biết không hả?!”

“Quách Giai!”

“Cô đừng có mà gọi tôi nữa!”

Thành Vân liền không gọi nữa thật, nhìn đôi môi đang mím chặt của Thành Vân, Quách Giai hận không thể bay đến mà cạy miệng cô ra.

Hai người cứ như thế một lúc lâu, cuối cùng Thành Vân phì cười .

http://tieulun.hopto.org

Có một điều gì đó đã được hóa giải chỉ bằng nụ cười ấy.

Quách Giai nhíu mày: “Cô cười cái gì?”

Thành Vân lắc đầu.

“Nói chuyện đi!”

Thành Vân nhìn vào mắt Quách Giai, bỗng nói khẽ: “Cảm ơn cô.”

Sau đó, bất chấp phản ứng của Quách Giai, Thành Vân đi về phía bàn làm việc, vừa sửa sang lại đống giấy tờ trên bàn, vừa nói với Quách Giai: “Bắt đầu từ ngày mai, cô đừng đến công ty nữa.”

Quách Giai giương mắt nhìn: “Gì cơ?”

“Thu dọn tất cả đồ đạc mang về nhà, mà cô cũng đâu có bao nhiêu đồ đâu, mấy con thú bông bên kia là một trong số đó.” Thành Vân dọn dẹp rất nhanh, cầm từng trang giấy lên nhìn qua, có cần thiết hay không, cô có thể nhận ra ngay. Nếu là cần thiết thì để chung vào một xấp, không cần thiết thì ném luôn trên mặt đất. Một lúc sau, giấy đã rơi trên mặt đất như mưa, tất cả đều là khổ A4.

Thành Vân cầm điện thoại bàn lên, nhấn số nội bộ.

“Gọi Bảo Khiết…”

Đột nhiên liếc mắt sang, thấy dáng vẻ Quách Giai đang như muốn nhào tới, Thành Vân lại nói: “Gọi Bảo Khiết nửa tiếng nữa lên đây.”

Đặt điện thoại xuống, Quách Giai cuối cùng cũng có thể nói chuyện.

“Cô đang làm cái gì vậy?”

“Hả?”

“Tôi hỏi cô đang làm gì?!”

Thành Vân nhìn cô: “Cô không tin tôi à?”

Quách Giai không hề do dự: “Không tin!”

Thành Vân lại hỏi lần nữa: “Cô có tin tôi không?”

“…”

“Cô mới tiếp nhận công ty được mấy ngày, cũng không hề tiếp xúc việc gì, nghe lời tôi, về nhà đi. Sau này nếu còn cơ hội, nếu cô muốn thì vẫn có thể trở về.”

“Có ý gì?”

Thành Vân cúi đầu, sắp xếp lại giấy tờ để qua một bên. Quách Giai nhìn cô không chớp mắt: “Đã xảy ra chuyện gì à?” Không đợi Thành Vân trả lời, Quách Giai lại như nghĩ đến điều gì: “Có người điều tra công ty? Ủy ban kiểm sát hả?”

“Cô đừng có yên lặng với tôi! Nói cho cô biết, cú điện thoại kia là do một người bạn của tôi gọi đến.” Quách Giai thấy Thành Vân không nói gì, nói thẳng: “Có người điều tra, nói chúng ta bán…”

“Cô phải nói là “các người”, Thành Vân chỉ chỉ mình, sửa lại lời Quách Giai: “Không phải “chúng ta”.”

Cô muốn phủi sạch mọi liên quan đến Quách Giai.

“Cô không biết gì cả, sẽ không điều tra đến cô đâu, về nhà đi.”

http://tieulun.hopto.org

“Các người đã làm gì hả?”

“Không làm gì cả.”

Quách Giai bước đến nửa bước, chống tay lên mặt bàn, chậm rãi nói: “Thành Vân, cô đừng nghĩ rằng tôi là kẻ ngu!”

Tay Thành Vân sờ sờ lên chồng giấy, cúi đầu.

“Hôm nay cô đến công ty rốt cuộc để làm gì?”

Cô ngước mắt lên.

“Để bảo cô đi.”

Quách Giai nghẹn lời.

“Về nhà đi!”

Quách Giai tất nhiên sẽ không ngốc đến mức cho rằng Thành Vân đang lo lắng cho quyền lợi của mình, nhưng…

Quách Giai mở miệng, nghiêm túc nói: “Thành Vân, cô cảm thấy Quách Giai tôi là người không thể đồng cam cộng khổ đúng không?”

“Không phải vậy.”

“Vậy sao cô không nói cho tôi biết?”

Tay Thành Vân khựng lại, ngẩng đầu lên khỏi đống văn kiện, nhìn người phụ nữ đứng đối diện.

“Quách Giai.” Vẻ mặt của cô rất dịu dàng: “Đừng trẻ con như thế!” Nói rồi, trong nụ cười nhạt của cô đượm chút nặng nề, suy nghĩ thêm một chút,

lại nói: “Nếu như cuộc sống đẩy cô rơi vào vũng bùn, tất nhiên cô không thể ngăn cản, nhưng đừng có tự đẩy mình rơi xuống bùn. Có rất nhiều chuyện không đơn giản như cô nghĩ đâu.” Rất nhiều kinh nghiệm và bài học đều phải dùng máu và nước mắt để đánh đổi.

Quách Giai hỏi luôn mà không hề suy nghĩ: “Cuộc sống đã đẩy cô xuống bùn à?”

Cả phòng làm việc yên lặng như tờ, Thành Vân nghiêng đầu nhìn cô: “Ai nói với cô tôi đang ở dưới bùn lầy hả?”

“Không ai nói cả, nhưng cô cũng đừng nghĩ tôi là đồ ngốc!”

Thành Vân không nói gì, Quách Giai lại hỏi: “Có phải cô thích người khác, không muốn ở cạnh Lý Vân Sùng nữa không?”

Thành Vân hé miệng, nhưng cũng chỉ hít sâu vào, sau đó chậm rãi thở ra một hơi.

Quách Giai nói: “Thế lực của Lý Vân Sùng rất lớn, tôi đã từng nói với cô là vô cùng rắc rối phức tạp, nếu anh ta muốn làm gì cô thì thật sự quá dễ dàng.” Quách Giai hơi căng thẳng, đi qua đi lại trong phòng làm việc: “Tôi nghi ngờ việc có người đến điều tra công ty của cô, chính là do Lý Vân Sùng làm ra, anh ta đang muốn ép cô quay đầu. Thành Vân, tên Lý Vân Sùng này quả thật rất đáng sợ, cô… cô nên biết điều này.”

Thành Vân khẽ gật đầu, cứ như đồng ý với ý kiến của Quách Giai, nhướn mày nói thêm: “Cách làm việc của anh ấy, quả thật rất tuyệt tình.”

“Cô không sợ anh ta à?”

“Cũng sợ.”

“Tôi không nói đùa với cô!”

“…” Thành Vân sờ sờ mũi: “Ừm …”

Quách Giai dậm chân: “Cô cứ việc nói thẳng ra đi! Phải làm sao đây?”

“Làm sao gì chứ?”

Quách Giai hận không thể xé xác người phụ nữ giả khờ giả dại này.

“Cô nói cái gì đi! Cô muốn ở lại hay là muốn đi?!” Quách Giai vỗ mạnh ngực mình: “Cô cứ quyết định đi, chị Quách đây sẽ chống lưng cho cô!”

Thành Vân lại phì cười.

“Cô cười cái gì?!”

Thành Vân cuối cùng cũng ngừng cười, cô nói với Quách Giai: “Bất kể cô đang nghĩ gì đi nữa, tôi cũng muốn nói cho cô biết một câu… Mọi chuyện không như cô nghĩ đâu!”

“Có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ, cô thu dọn đi, ngày mai cũng đừng đến công ty nữa.”

Thành Vân đã quyết, Quách Giai cảm thấy mình có nói nhiều cũng vô ích, tuy vậy, cô cũng không vội thu dọn đồ đạc, khi Thành Vân chuyển sang ngồi xem các báo cáo, cô ngồi xuống ghế sô pha hỏi Thành Vân:

“Cô yêu ai?”

“Hả?” Thành Vân không ngẩng đầu lên đáp.

“Người cô yêu là ai?”

http://tieulun.hopto.org

“Tôi yêu chính tôi.”

“…” Quách Giai ném một con thú nhồi bông qua: “Tôi hỏi cô, trong hai người đàn ông đó, cô yêu người nào?”

Thành Vân né con thú nhồi bông kia, ngẩng đầu: “Vẫn là chính tôi.”

“Cô yêu chính cô à?”

“Ừm.”

“Cô điên rồi!”

Cánh cửa bị gõ vang, dì Bảo Khiết đi vào quét dọn, Thành Vân và Quách Giai cũng không nhiều lời nữa.

Sau khi phòng đã được dọn dẹp xong, Thành Vân mới để đám giấy tờ xuống, đứng dậy nói: “Tôi đi trước đây, nhớ đó, ngày mai đừng có đến đây nữa đấy!”

“Cô đi sớm thế, vẫn chưa tan tầm mà!”

“Hôm nay tôi không phải là đi làm, tôi muốn về nhà ăn cơm.”

“Aizz!”

Thành Vân ra đến cửa, Quách Giai gọi cô lại, đến khi Thành Vân dừng bước thì cô lại có vẻ quanh co: “Nếu… nếu có gì cần giúp, hãy nói với tôi.”

Thành Vân quay đầu lại, Quách Giai đứng ở chỗ ghế sô pha nhìn cô.

“Được.”

“Thành Vân!”

http://tieulun.hopto.org

“Hả?”

“Xin lỗi…”

“Vì sao phải xin lỗi?”

Vì sao phải xin lỗi ư, Quách Giai cũng không rõ nữa. Cô nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng lại nhớ đến cái tát ban nãy.

“Tôi không nên đánh cô, tôi chỉ nhất thời, nhất thời quá…” Cô không biết nói gì cho phải, cứ ngắc ngứ ở đó.

Thành Vân đứng ngay trước cửa, cửa mở ra được một nửa, nửa người đã bước ra ngoài hành lang hun hút.

“Quách Giai, cái tát này của cô…”

Quách Giai yên lặng lắng nghe.

Thành Vân dường như khẽ cười lên một tiếng, nhưng lạnh nhạt nói: “… là quá dịu dàng rồi.”

Cửa mở hẳn ra, người cũng đi mất.

Tiếng giày cao gót vang lên trong hành lang, nghe vô cùng rõ ràng.

Cô ấy không sợ Lý Vân Sùng… Đây là kết luận đầu tiên mà Quách Giai có được.

Cô không biết kết luận của mình dựa vào đâu mà có, cô chỉ biết, trong khoảnh khắc ấy, cô cảm thấy Thành Vân đúng là không hề sợ hãi chút nào.

Không phải là không biết chuyện, cũng không phải là không có ước mong gì.

http://tieulun.hopto.org

Mà bị những chuyện trước kia rèn luyện, cô đã trở thành một kiểu người cứng cỏi khác thường .

Như một vị thần bảo hộ.

Trái tim Quách Giai cũng lên lên xuống xuống theo tiếng giày cao gót ngoài kia.

Nghĩ tới nghĩ lui, Quách Giai cạn kiệt sức lực, ngồi phịch xuống ghế sô pha, đưa tay ôm mặt.

Một người rốt cuộc đã trải qua cuộc sống như thế nào thì mới có thể miêu tả một cái tát bằng từ dịu dàng chứ?

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 62

Vẫn là ấm tử sa, vẫn là trà Long Tỉnh, vẫn là mùi đàn hương thoang thoảng mãi không tan.

Chỉ là, hôm nay, người ngồi ở đối diện không còn là người phụ nữ có dáng vẻ không nghiêm chỉnh, khi trong nhà không có ai sẽ lập tức ngồi trên ghế sô pha, cả người như không xương dựa như trước kia nữa.

Đã gần đến cuối tháng tư nhưng khí lạnh ở thành phố Bắc Kinh vẫn chưa tan hẳn. Dì Hồng đứng ở góc nhà mở máy sưởi, chiếc máy nhỏ không thể chống lại thời tiết, không khí trong phòng khách vẫn có vẻ lạnh lẽo và khô hanh.

Tào Khải ngồi trên ghế sô pha mà như đang ngồi trên đống than.

Anh ta vừa thấy hối hận vừa khó chịu.

Đã nhiều năm trôi qua, mỗi lần có chuyện gì liên quan đến Thành Vân, bất kể là khi bàn bạc hay ra quyết định, anh ta luôn là người đầu tiên bị Lý Vân Sùng gọi đến. Lúc ban đầu, anh ta cũng có lòng muốn thăng tiến, tranh thủ bồi dưỡng tình cảm với lãnh đạo, đây chính là ước mơ của biết bao nhiêu người làm kinh doanh.

Chỉ là khi đó, Lý Vân Sùng vẫn còn giữ được Thành Vân, đường thăng tiến của anh ta cũng quả thật rộng mở, nhưng lúc này…

Một tiếng cạch vang lên, tách trà đã bị đặt trên mặt bàn.

Tào Khải bị tiếng động này làm giật mình. Lý Vân Sùng đang ngồi đối diện với anh ta, mặc một bộ quần áo ở nhà, vừa đặt tách trà xuống, dựa người vào tấm đệm lưng, trông dáng vẻ biếng nhác.

Tào Khải lại lên tiếng, vẫn là câu nói giống hệt ban nãy.

“Lý tổng… Chị Thành đã chờ ngoài cửa lâu rồi.”

Lý Vân Sùng vẫn ngồi dựa vào đệm, vẫn không nói gì.

“Hình như thật sự có chuyện cần nói.” – Tào Khải do dự – “Hay là, tôi đi hỏi thử một chút xem sao?”

Ánh mắt Lý Vân Sùng lạnh nhạt liếc qua: “Hỏi cái gì?”

“Đây là lần thứ hai chị ấy đến đây, hôm qua đến đây, anh… anh cũng không chịu gặp, lần này chị ấy bảo tôi, nhờ tôi nếu có thể thì chuyển lời giúp.” – Tào Khải khuyên Lý Vân Sùng – “Lý tổng, phụ nữ ấy mà, đều rất ngu xuẩn, nhưng dù sao chị ấy đã theo anh nhiều năm như vậy, chị ấy muốn quay đầu, hay là cho thêm một cơ hội nữa đi.”

Lý Vân Sùng nhìn chằm chằm Tào Khải, ánh mắt lạnh lẽo như loài rắn độc, khiến Tào Khải lạnh cả sống lưng.

“Cho thêm cơ hội à?” Vẻ mặt Lý Vân Sùng không hề thay đổi: “Cho thêm cơ hội gì chứ?”

Tào Khải cảm thấy mình cứ như đang phải chịu cực hình: “Cũng… cũng không phải cơ hội gì cả…”

Lý Vân Sùng chỉ cười thêm một tiếng, nhìn sang hướng khác.

Tào Khải vô ý nhìn thoáng qua, phát hiện quai hàm Lý Vân Sùng đang nghiến chặt, trong lòng cười thầm, có năm phần khinh thường, cả năm phần

bất đắc dĩ.

“Lý tổng, tôi đi trước đây, tôi cũng chỉ vì một cú điện thoại nhờ giúp đỡ của chị Vân nên mới đến, anh không muốn gặp chị ấy thì cứ không gặp, tôi còn có việc bên công ty nữa…”

“Cậu giúp tôi nói với cô ấy một câu!”

Tào Khải dừng lại, ánh mắt Lý Vân Sùng vẫn đang nhìn về một phía nào đó, cứ như đang ngắm hoa, lại như nhìn nơi vốn được treo lồng chim trước kia.

Tào Khải yên lặng chờ. Hai bên má Lý Vân Sùng hơi cử động, mắt nheo lại.

“Cậu nói cho cô ấy biết, phải hoàn toàn cắt đứt mọi liên lạc với tên đàn ông kia. Thì tôi sẽ…”

Tiếng điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Hai người đàn ông đều bị tiếng điện thoại di động làm cho giật mình. Tào Khải lấy điện thoại ra, sau đó liếc về phía Lý Vân Sùng: “Là chị Thành…”

Lý Vân Sùng không đáp, điện thoại di động vẫn đang vang lên. Tào Khải tay cầm điện thoại di động mà không biết làm thế nào cho phải, Lý Vân Sùng mãi mới lạnh nhạt nói: “Bắt máy đi chứ còn ngồi làm gì vậy?”

Tào Khải vội bắt máy luôn.

“Alo?”

Trong nhà Lý Vân Sùng trước nay vốn rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy giọng nói phát ra từ trong điện thoại di động kia.

“Anh Tào Khải?”

“Vâng , là tôi.”

“Anh còn ở trong nhà à?”

“… Đúng vậy.”

“Anh ấy đâu?”

Tào Khải đưa mắt nhìn Lý Vân Sùng, ông vẫn đang nhìn đi nơi khác, yên ổn ngồi đó.

“Lý tổng… đang ở đây.”

“Anh bảo anh ấy nghe điện thoại đi.”

Tào Khải biết rõ Lý Vân Sùng nghe được, nhưng vẫn nói lại.

“Lý tổng, chị Thành muốn anh nghe điện thoại.”

Lý Vân Sùng không nhúc nhích, hoàn toàn không có ý muốn nghe. Tào Khải đành cầm điện thoại di động về, định tìm lý do từ chối, Lý Vân Sùng lại quay đầu lại.

Bốn mắt nhìn nhau.

Tào Khải dù gì cũng là cấp dưới đã nhiều năm, dễ dàng hiểu ý tứ của Lý Vân Sùng. Anh ta ho khan một tiếng, nói: “Lý tổng bây giờ không rảnh để tiếp điện thoại, chuyện này… Chị Thành…”

“Nói đi!”

Trước mặt người trong cuộc, lại còn là cấp trên của mình mà điều tiết mâu

thuần tình cảm giữa hai bên, đây không phải là việc mà một người đàn ông như anh ta muốn làm. Trong lòng Tào Khải đã thấy khó chịu chết đi được, nhưng lại không thể không biểu đạt rõ ý hộ Lý Vân Sùng.

“Chị Thành à, hay là chị cắt đứt với người đàn ông kia đi!”

“Gì cơ?”

“Cái tên họ Chu kia ấy. Lý tổng cũng xem như đã toàn tâm toàn ý với chị rồi, chị cũng đừng…”- Tào Khải cân nhắc chọn từ ngữ để nói, giọng khẽ hơn: “Đừng quá không hiểu chuyện như vậy.”

Trong điện thoại chợt thấy yên lặng một lúc, sau đó lại truyền ra một tiếng cười khẽ.

“Tôi không định nói chuyện này, anh cứ để anh ấy nghe điện thoại đi.”

Rõ ràng là có ý từ chối.

Lại còn ở ngay trước mặt Tào Khải.

Da mặt Lý Vân Sùng đã căng ra, Tào Khải vội nhìn đi nơi khác, lòng khó chịu, quanh co ứng phó: “Tôi cúp máy trước đây…”

Trước khi anh ta cúp điện thoại, còn nghe thấy Thành Vân để lại một câu.

“Anh nói cho anh ấy biết, có người đang điều tra công ty của tôi, bảo anh ấy chú ý một chút!”

Sau khi cúp điện thoại, Tào Khải nhắc lại điều anh ta nghe thấy cho Lý Vân Sùng.

Lý Vân Sùng bật cười khanh khách.

“Công ty của tôi”…” Ông giễu cợt nhấn mạnh hai chữ “của tôi“.

Tào Khải nói: “Tôi cũng có nghe nói, hình như là con nhóc phóng viên kia…”

“Cô ấy cũng biết công ty này còn là của mình cơ đấy!” – Giọng nói của Lý Vân Sùng càng lạnh lẽo hơn ban nãy – “Người đứng tên công ty là cô ấy, tất cả số đơn bảo hiểm, tài khoản ngân hàng cũng chính là cô ấy. Trước kia, mọi việc rối rắm đều do tôi thu xếp, bây giờ cô ấy đã biết sợ rồi à?”

Tào Khải bị vẻ u ám trong lời nói của Lý Vân Sùng khiến cho lòng càng thêm lạnh lẽo, cảm thấy cách Lý Vân Sùng làm việc lần này quá khác so với ông thường ngày.

Anh ta nhắc nhở: “Lý tổng, hay chúng ta tìm người hỏi thử, bên tòa soạn kia tôi cũng có người quen, chúng ta cứ gọi phóng viên kia ra, xem thử cô ta có được thứ gì…”

“Cô ấy cứ nghĩ rằng mình bỏ đi là xong việc, có thể an toàn rút lui à?” Lý Vân Sùng vẫn đang đắm chìm trong vấn đề của mình.”

“Lý tổng…”

“Cậu cứ đi về đi.”

“Vậy phóng viên kia…?”

Đôi mắt Lý Vân Sùng như của loài rắn độc, nhìn chằm chằm vào Tào Khải, như vây chặt anh ta, cứ như đang muốn thông qua anh ta mà nhìn tới một người khác, ông gằn từng chữ: “Cô ấy phải trả giá đắt!”

Tào Khải yên lặng nhìn ông, Lý Vân Sùng không phải đang nói chuyện với anh ta.

“Cô ấy phải trả giá đắt!”

Tào Khải cảm thấy sởn cả gai ốc. Lý Vân Sùng vẫn đang nói: “Cô ấy nên biết điều mới phải.”

Tào Khải cắn răng: “Anh muốn dùng chuyện này đe dọa chị ấy à?” Anh ta vẫn cảm thấy có điểm không ổn.

“Cậu cứ đi về đi.” Lý Vân Sùng nói.

“Nhưng…” Vẫn nên xác nhận lại đã.

“Đi đi!” Lý Vân Sùng trầm giọng.

Lòng Tào Khải chùng xuống, đâu phải anh ta tự muốn dẫn xác đến! Một người đàn ông mà suốt ngày phải đi lo chuyện tình cảm của người khác, mẹ nó chứ, anh ta thèm làm chắc! Tảo Khải thầm mắng một câu như vậy.

Nhưng khi anh ta liếc mắt sang, nhìn thấy Lý Vân Sùng vẫn đang dựa trên ghế sô pha, như già thêm mấy tuổi, Tào Khải lại cảm thấy không đành, do dự muốn an ủi mấy câu. Nhưng lời nói chưa ra khỏi miệng, anh ta lại nghĩ rằng, đối với người này thì an ủi chẳng những không có hiệu quả mà còn làm tăng thêm oán hận.

Anh ta thở dài, xách cặp đi luôn.

Ngôi nhà lại trở nên tĩnh mịch.

Khi cô về đến nhà thì trời đã tối, bước vào nhà nghe thấy tiếng xào thức ăn, tiếng xẻng sắt va vào chảo, phát ra âm thanh xèn xẹt.

Thành Vân cởi giày, ném áo khoác lên trên giường, đi đến cửa phòng bếp, khoanh tay dựa vào cửa, nhìn người đàn ông đang bận nấu nướng đến mồ hôi nhễ nhại.

http://tieulun.hopto.org

Chu Đông Nam đã sớm phát hiện ra cô đứng ở đó, chỉ quay sang hỏi cô một tiếng, sau đó lại tiếp tục đảo thức ăn trong nồi.

Anh đã quen với ánh mắt của cô… Họ thường nhìn nhau, có đôi khi còn chẳng buồn ăn cơm, chỉ nằm trên giường nhìn nhau. Cứ như mấy đôi nam nữ trong phim, trong cuộc sống chẳng có gì khác ngoài tình yêu.

Chu Đông Nam bưng thức ăn ra ngoài, đặt lên bàn, bảo Thành Vân đến ăn cơm.

“Đến đây đi!”

Giọng nói hơi mang vẻ ra lệnh, anh đang trách cô về muộn à?

Anh mặc chiếc áo thun màu xám nhạt, cổ tròn, rộng thùng thình, lộ ra xương quai xanh, trông cũng rất ra dáng.

Anh ngồi ngay ngắn trước bàn ăn, thức ăn đã dọn xong mà Thành Vân vẫn không buồn nhúc nhích, anh lại nói: “Đến đây đi!”

Cứ như là chủ gia đình ấy nhỉ!

Thành Vân mỉm cười ngồi xuống. Mọi chuyện vẫn diễn ra giống như mọi ngày, Thành Vân buông đũa xuống sớm hơn Chu Đông Nam. Cô ăn xong, vẫn ngồi nhìn chằm chằm Chu Đông Nam, nhìn anh vét sạch thức ăn còn dư lại.

Chờ Chu Đông Nam cũng ăn xong, chuẩn bị dọn bàn, Thành Vân lấy lại cái chén từ trong tay anh, đặt lên mâm rồi tự bưng xuống bếp.

Chu Đông Nam sửng sốt, vội đi theo.

Đây là lần đầu tiên Thành Vân làm việc nhà, nhưng trông cô hoàn toàn

không có vẻ lạ lẫm. Rửa chén, chà bồn nước, dọn bếp… tóc cô vén hết ra sau, buộc hờ lại, có vài sợi tóc không nghe lời rũ xuống.

Mà động tác của cô lại còn thành thạo hơn, nhanh hơn cả Chu Đông Nam.

Một người phụ nữ khi yên lặng làm việc nhà luôn toát ra sức quyến rũ… hoặc tạo ra một cảm giác như cam nguyện, như thần phục.

Chu Đông Nam chen người vào trong bếp, ôm lấy cô từ đằng sau.

“Em còn giỏi hơn cả mấy cô gái trong bản của anh.”

Thành Vân bật cười, một tay Chu Đông Nam ôm eo cô, tay còn lại chồng chỗ chén đĩa đã rửa sạch lại.

“Khi nào chúng ta về đó?” Anh hỏi.

“Về đâu?”

“Quý Châu.”

Thành Vân chỉ rửa chén, không đáp.

Tay trên eo cô lại siết chặt hơn một chút, Chu Đông Nam nói bên tai cô: “Bắc Kinh lạnh quá, chúng ta trở về Quý Châu đi!”

Thành Vân bị bàn tay to kia khiến buồn cười, cô vặn vòi nước lại, xoay người trong phần không gian nhỏ hẹp, tựa sát vào người anh.

“Ôm em làm gì, em có ăn quỵt đâu?” Cô vỗ một cái lên mặt Chu Đông Nam, phát ra một tiếng lanh lảnh, làm nước văng ra.

Chu Đông Nam bỗng nhiên ôm chặt lấy cô.

http://tieulun.hopto.org

Anh nhíu mày.

“Theo anh đi!”

Thành Vân khiêu khích nhìn anh.

Tay anh càng siết chặt: “Theo anh đi mà!”

Thành Vân bỗng nhiên giãn mặt ra, bình tĩnh nhìn anh, ánh mắt lướt theo từng đường nét trên mặt anh.

“A Nam!” Cô gọi anh.

“Ừ?”

Thành Vân nhẹ nhàng dựa vào người anh, yếu đuối khác ngày thường, như hoa trong mưa, như nhánh cây trong gió.

Chu Đông Nam không nói gì, anh để mặc Thành Vân chạm vào thân thể mình. Cô thường mơn trớn thân thể anh bằng đôi tay mình, vuốt ve lâu đến mức khiến anh cảm thấy cái tay kia của cô vốn chính là của anh. Cũng như thân thể của anh vốn là của cô vậy.

Hai tay cô đẩy cổ áo anh ra, chóp mũi khẽ cọ lên xương quai xanh của anh, cằm Chu Đông Nam đặt trên đỉnh đầu cô, ban đầu hai người cẩn thận chạm khẽ, vuốt ve dò xét, càng về sau lại càng táo bạo hơn, im lặng mà điên cuồng.

Cổ tay mảnh mai như một nhành cây, không người nào quan tâm nó bị nắm đến đỏ cả lên, cũng không quan tâm liệu có bị thương không, ai cũng bất chấp hết.

Ánh sáng mờ mờ nơi phòng bếp như bóng đêm nơi rừng sâu, muông thú rục rịch như muốn xông ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Tóc Thành Vân tán loạn, cứ như một hồn ma, nhưng dưới sự lấn át của Chu Đông Nam, trông lại yếu ớt vô cùng.

Trên đời này, cũng chỉ một người có thể gợi mở cả con người cô.

Khi đã kiệt sức.

Hai người lẳng lặng ôm lấy nhau.

Là tiếng thở dốc hay nức nở?

Tình đến cực hạn, người sẽ đáng thương.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 63

Ngày cuối cùng.

Thành Vân lại đến trước cửa nhà Lý Vân Sùng.

Cô gõ cửa nhưng không thấy ai trả lời.

Thành Vân không vội bỏ đi, cô đi lòng vòng trong sân, nhặt một viên đá dùng để trang trí trên lối đi, ném về phía cửa sổ lầu hai.

Phòng khách ở lầu hai, chính là phòng của Thành Vân.

Cô ném rất mạnh, tấm kính lập tức vỡ vụn. Trong buổi sáng sớm yên tĩnh, tiếng kính vỡ vang lên khắp khu cư xá nghe chói tai lạ thường. Bầu trời mờ mịt, trong nhà không có một bóng người, cũng không có ai đến xem xét.

Cuối cùng chỉ có bảo vệ khu dân cư đến đây, bảo vệ cũng nhận ra cô, dù gì cũng qua lại mấy năm, ai mà chẳng nghe được chút tin đồn. Trong mắt gã Thành Vân đơn giản chỉ là một ả tình nhân bị vứt bỏ, có khả năng làm nên điều chứ, chỉ biết gây phiền toái đến vậy thôi.

Cánh tay cô bị kéo đi, Thành Vân giật lại, điều này càng làm cho tên bảo vệ cảm thấy khinh thường hơn. Cô dù gì cũng là một nhân vật có danh dự có uy tín, cần gì phải làm mọi việc trở nên khó coi như thế, y hệt như một người đàn bà chanh chua.

Ánh mắt Thành Vân hung tợn, cô đánh lại, cô rút tay về, nhưng từ đầu đến

cuối đều không hề lên tiếng, chỉ nhìn chằm chằm lên lầu hai, nhìn về bóng người đang đứng cạnh khung cửa sổ vừa bị ném vỡ kia.

Tim Lý Vân Sùng dường như đập nhanh hơn, trào ra một loại cảm giác sảng khoái vì được trả thù, khiến cả cơ thể ông đều run lên.

Thành Vân đưa tay nắm lấy góc áo của tên bảo vệ, đá luôn vào hạ bộ của gã. Tên bảo vệ không ngờ người phụ nữ này lại ra đòn hiểm độc như thế, không kịp trở tay, lập tức che đũng quần ngồi xổm xuống đất.

Thành Vân thở hổn hển, sửa sang lại quần áo, đi về phía nhà của Lý Vân Sùng.

Khi cô vừa đi vào sân, cửa lại được mở ra.

Lý Vân Sùng khoanh tay đứng ngay ở cửa, lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt chăm chú mà xa lạ.

Thành Vân đi thẳng đến trước mặt ông: “Em có chuyện muốn nói với anh.”

“Chuyện gì?”

Thành Vân đi luôn vào trong nhà, lúc lướt qua nhau, Lý Vân Sùng đột nhiên kéo cô lại.

“Anh có cho em vào nhà à?”

Thành Vân liếc mắt nhìn ông: “Có người muốn điều tra công ty của em.”

“Vậy à?” Dường như Lý Vân Sùng chẳng thèm để tâm .

“Anh biết?”

Lý Vân Sùng không đáp, Thành Vân nheo mắt, gằn từng chữ: “Lý Vân Sùng, em không nói đùa, có người đang điều tra em!”

Lý Vân Sùng lại tỏ vẻ khó hiểu: “Vậy thì sao?”

“…”

“Em đến tìm anh, là vì muốn anh giải quyết giúp em à? Thành Vân, lúc em bỏ đi không phải còn rất vui vẻ sao?”

“Lý Vân Sùng!”

Lý Vân Sùng hất cằm: “Nếu em thật sự có chuyện gì thì cũng đừng đến tìm anh nữa, tự đi mà giải quyết đi!”

Thành Vân lạnh nhạt nói: “Nếu họ điều tra em thì cũng sẽ điều tra đến anh.”

Lý Vân Sùng cười lạnh, vô cùng bình thản, giễu cợt nhìn Thành Vân: “Nếu trong nhà đã có người, khi có chuyện sao lại chạy đi tìm người đàn ông khác, người đó của em không phải rất giỏi sao, không phải rất bướng bỉnh à, bảo hắn ta đi mà giải quyết cho em.”

Vẻ mặt Thành Vân không hề thay đổi: “Sao anh biết anh ấy bướng bỉnh?”

Mặt Lý Vân Sùng lạnh tanh, Thành Vân nhìn thoáng qua, lại nói: “Anh gặp anh ấy rồi?”

Lý Vân Sùng suýt nữa bật cười: “Anh gặp hắn ta?” Ngay sau đó, nụ cười lại tắt ngấm, ông khẽ nhướn mày: “Hắn ta là cái thá gì mà anh phải gặp?”

Sự yên tĩnh bao trùm, Thành Vân nhìn tranh vẽ “Tứ quân tử” trên bình phong vô cùng tập trung.

http://tieulun.hopto.org

Gió bên ngoài chợt thổi đến, Thành Vân quay đầu lại.

Lý Vân Sùng dù rất biết chăm sóc bản thân nhưng đuôi mắt cũng đã dần xuất hiện những đốm vàng mờ mờ.

“Chuyện các người đã làm, có bao nhiêu người biết?”

Lý Vân Sùng lạnh lùng nhìn cô.

Gió vẫn thổi, “Tứ quân tử” trên bình phong cũng như lay động theo.

Thành Vân và Lý Vân Sùng nhìn nhau, cô phát hiện ông đã già rồi, thật sự già rồi.

Thành Vân bỗng nhiên nói: “Anh biết không, có người từng nói với em một câu, bươn chải trên giang hồ, thắng thua phải tự chịu.”

Đuôi mắt Lý Vân Sùng giần giật, vẻ mặt càng thêm lo lắng, hình như cũng đã nhớ ra người nói câu nói này là ai.

“Trước đây em không hiểu, nhưng giờ thì đã hiểu rồi.”

Lý Vân Sùng không nhịn được nữa: “Cút!”

Giọng nói Thành Vân nhỏ đến không thể nghe thấy: “Hôm nay em đến là để nói với anh một câu… Bảo trọng!”

Sau đó cô đi.

Lý Vân Sùng bỗng cười lạnh, tiếp theo lại nói: “Bây giờ em đừng mơ tưởng anh sẽ giúp em nữa.”

Về đến nhà, Chu Đông Nam vẫn chưa tan làm. Thành Vân ngồi trên giường, nhận cuộc gọi từ Lưu Giai Chi, cô gái trẻ tuổi sốt sắng…

http://tieulun.hopto.org

“Cô có đi không? Sao còn chưa đi thế? Tôi vừa nghe được tin, sắp tra ra rồi, tư liệu của tôi cũng đã bị lấy đi. Tôi nói với cô thế mà cô lại chẳng xem ra gì, công ty của cô chỉ là một phần nhỏ, người sau lưng cô quá tham lam, lúc này không ai bảo hộ nổi nữa! Cô nhanh đi tự thú đi, đừng bị hắn dụ dỗ!”

Mưa gió đan xen, khắp nơi thê lương.

Thành Vân ngắt điện thoại, lại gọi điện cho Chu Đông Nam.

“Anh về nhà đi!”

“Anh chưa tan việc.”

“Van xin anh đấy!”

“…”

Chu Đông Nam vội trở về, vừa vào cửa đã bị Thành Vân níu lấy,hơi lạnh trên người anh chưa tan đã bị Thành Vân đẩy lên giường.

Cô có vẻ hơi lạ lùng, nhưng Chu Đông Nam đã quen với điều này.

Anh xõa tóc cô ra, vuốt ve bộ ngực căng mịn của cô.

Cô cởi quần áo giúp anh, thân mật mơn trớn tấm lưng rộng rãi.

Động tác của họ càng lúc càng tỉ mỉ, càng lúc càng chìm sâu vào tình ý vô hạn. Lần này Thành Vân lại vô cùng dịu dàng, vô cùng kiên nhẫn, hoàn thành bữa tiệc thịnh soạn này lần lượt từ đầu đến cuối. Tứ chi quấn quýt lấy nhau, cứ như bức tượng phật Tu La song tu trên đại điện, dưới sự yên tĩnh là bể dục ngất trời.

Cô ôm chặt cổ anh, hai bàn tay luồn vào tóc anh, mười ngón tay bấu chặt khiến anh rất đau.

http://tieulun.hopto.org

“Em đối với anh có tốt không?” Dưới khí thế tấn công của anh, cô run giọng hỏi.

Chu Đông Nam nghiến răng, dứt khoát nói: “Không tốt!”

“Không tốt mà còn thích em, anh điên à?”

Chu Đông Nam bướng bỉnh cố sức tiến tới.

Thành Vân thở hổn hển.

Cô ôm đầu anh thật chặt, ngửi được cả mùi vị trên gương mặt anh.

“Anh nói em nghe xem, vì sao anh lại thích em?”

Chu Đông Nam cố sức không chịu mở miệng, Thành Vân bỗng lớn tiếng: “Nói đi!”

Cằm Chu Đông Nam bạnh ra, ánh mắt mê ly, động tác cũng ngừng lại. Hai người chỉ cách nhau khoảng cách mỏng manh như tờ giấy, hơi thở hòa quyện với nhau , chiếc đồng hồ trong nhà vang lên từng tiếng tích tắc rõ ràng.

“Anh không thể quên…” Cuối cùng Chu Đông Nam cũng mở miệng, giọng nói khàn khàn. Anh nói chuyện một cách khó khăn, cúi đầu xuống, nhìn chằm chằm vào gương mặt Thành Vân.

“Em đi rồi, anh ấy nói với anh em chỉ là người phụ nữ hư hỏng, anh đã định nghe lời anh ấy.”

Cô hỏi dồn: “Vậy tại sao anh lại không chịu nghe nữa?”

“Anh không thể quên.” – Cổ họng anh như khô khốc – “… Em là người phụ nữ hư hỏng, nhưng hôm đó em đã đối xử với anh rất tốt.”

http://tieulun.hopto.org

Hôm đó.

Buổi hoàng hôn trên vùng núi, dòng suối nhỏ róc rách, bản dân tộc Động tĩnh lặng yên bình, người phụ nữ trên cầu Phong Vũ.

Hôm đó chính là lần đầu tiên của anh.

“Anh trai anh nói anh đã bị lừa rồi, anh ấy nói em lừa anh, em hoàn toàn không yêu anh.” Dường như anh chưa từng nói nhiều đến thế, giọng nói vì kích động mà trở nên run rẩy, càng nói càng nhanh.

“Anh không cảm thấy vậy, sao em lại không thích anh chứ… Em đã, đã…” Anh có vô số điều muốn nói, cứ trăn trở mãi trong lòng, nhưng lại không thể nói nên lời, không cách nào bày tỏ được. Cuối cùng, anh cũng chỉ có thể ngẩng đầu, mắt đỏ ửng, lông mày chau lại, khó lòng kiên trì được.

“Em không thể nào không hề thích anh được, chỉ là em không biết mà thôi. Em cho rằng em chỉ cần bỏ đi là xong, nhưng không phải đâu. Anh sẽ đến tìm em, anh sẽ đưa em trở về, em phải đi theo anh mới là đúng .”

Em phải đi theo anh mới là đúng.

Thành Vân vuốt hàng chân mày cao thẳng của anh, bình thản hỏi: “Em và cô bạn gái làm nghệ thuật của anh, ai tốt hơn?”

Chu Đông Nam khựng lại, Thành Vân lập tức khẽ tát anh một cái, Chu Đông Nam không kịp né, bị cô đánh trúng.

“Còn nghĩ ngợi à, anh muốn chết phải không?” Cô hất cằm, vô cùng kiêu ngạo.

Chu Đông Nam nghiêm mặt, trả lời cô: “Em tốt hơn cô ấy.”

“Anh đợi cô ta bao lâu?”

Anh lại khựng lại, lúc này Thành Vân không đánh anh nữa.

“Là sao?”

Thành Vân nói: “Anh đợi cô ta tận tám năm…”

“Anh không đợi cô ấy.”

“Vậy sao lại không có thêm người phụ nữ khác?”

“Tại không ai thèm…”

Thành Vân cười nhạo, lại đánh anh: “Anh không thật thà gì cả.”

Chu Đông Nam nói tiếp: “Không chạm bừa vào ai mới là người tốt.”

“Yêu cầu của anh cao thật.”

Chu Đông Nam vùi đầu cắn lên vai cô.

Thành Vân nằm dưới anh, ngước mắt nhìn trần nhà đen sì: “Anh có thể chờ em bao lâu?”

Đôi môi đang thưởng thức cơ thể cô chợt dừng lại, Thành Vân thấy hai bên đệm giường hơi lún xuống, Chu Đông Nam nhỏm người dậy, nhìn xuống cô.

“Gì cơ?”

“Anh chờ cô ta tám năm, vậy anh có thể chờ em trong bao lâu?”

Anh không hiểu, đưa mắt nhìn cô, chờ cô giải đáp.

“A Nam, có thể em phải đi một thời gian.”

http://tieulun.hopto.org

“Đi đâu?”

“Một nơi khác.”

“Bao lâu?”

“Em không biết.”

“Bao lâu?”

Thành Vân đột nhiên cảm thấy lạnh sau khi rời khỏi lồng ngực anh, cô vươn tay, tự ôm lấy cơ thể mình.

Chu Đông Nam nói: “Anh sẽ đi cùng em.”

“Không đi cùng được.”

“Vậy em nói cho anh biết là bao lâu?”

“Em thật sự không biết.” Thành Vân vẫn cảm thấy lạnh, cô muốn ôm anh, nhưng trước khi cô kịp chạm vào thân thể anh, Chu Đông Nam đã xoay người, nửa quỳ nửa ngồi bên cạnh.

“Em sẽ mua vé xe cho anh.” – Thành Vân nói – “Anh về Quý Châu trước đi.”

“Anh không đi!” Anh đáp luôn .

“Đừng ở lại đây nữa!”

Anh nghiêng đầu: “Vì sao?”

Thành Vân suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng lại dùng chính câu trả lời khi trước của anh.

http://tieulun.hopto.org

“Khó coi lắm.”

Chu Đông Nam giật mình.

Thành Vân cũng ngồi dậy, từ từ ghé vào anh.

Trong bóng tối, cô nhìn gương mặt đang cố chịu đựng của Chu Đông Nam, cô khẽ sờ lên bờ vai anh: “A Nam…”

Chu Đông Nam khẽ nói: “Em không chịu nói rõ thì làm sao anh chờ em được.”

Chỉ một câu nói, Thành Vân lại cảm thấy mọi thứ như đảo ngược. Ngay khoảnh khắc ấy, đất trời như yên lặng, gió tuyết bay đầy, cô như biến thành một người khác, đối mặt với trở ngại nặng nề, với tương lai vô vọng, và cả người yêu mờ mịt ngày mai của cô.

Cô như đang nói lại với chính bản thân mình đang ngồi ở bên giường:

“Về nhà chờ anh.”

Cô không muốn, cô khóc lóc la lối trong tuyết, gào to hỏi anh đi đâu, đi bao lâu, anh không chịu nói gì cả thì làm sao em đợi anh?

Anh ôm lấy cô, hôn lên khắp gương mặt cô, lên trán cô.

Bông tuyết cũng tan rã giữa hai người.

Em không tin anh sao?

Em hãy đợi anh.

Thành Vân bừng tỉnh, cô vội ôm chặt lấy người đang ở trước mặt.

http://tieulun.hopto.org

Anh là ai, còn cô là ai?

“Anh về nhà chờ em nhé!” – Thành Vân nói – “Em nhất định sẽ trở về, em nhất định sẽ trở về tìm anh…”

Đêm đen yên tĩnh, nỗi giày vò không ngừng nghỉ, sự hoang vu không điểm dừng…

Thành Vân dứt lời, bỗng nhiên bật khóc thật to. Trong giấc mộng Trang Sinh mà chỉ có mình cô trông thấy kia, không ai có thể hiểu A Nam hơn cô… kể cả bản thân cô và kể cả A Nam lúc này

“Thôi, thôi.” – Cô dường như đã suy sụp, lắc lắc đầu – “Anh đừng giả ngốc nữa, cũng đừng chờ nữa, anh vẫn nên quên em đi thì hơn!”

Chu Đông Nam hoảng hốt luống cuống, bàn tay to của anh ôm trọn khuôn mặt cô, vất vả lắm mới khiến cô bình tĩnh lại.

Lần đầu tiên trông cô như một mụ điên, vẻ mặt anh như đang thương cảm nhìn vào một tội phạm sắp phải chết.

Tại sao anh khóc, là vì anh hiểu rõ, hiểu rõ mình rất yêu cô.

Chỉ là chờ đợi thôi mà, sao anh có thể quên cô được.

Sự bình tĩnh của anh khiến Thành Vân dần bình tĩnh theo, trong bóng tối cô nhìn vào đôi mắt anh, bỗng nhiên lại nói:

“Không, anh vẫn cứ chờ đi!” – Cô bình thản nói – “Cho dù chết em cũng phải kéo anh theo, sao anh có thể không đợi em được chứ!”

Chu Đông Nam không thèm để ý câu nói điên khùng của cô, vuốt đầu cô, khẽ nói: “Em đừng khóc, anh sẽ chờ.”

Lúc này, giọng nói của anh vẫn bình tĩnh như cũ. Vô cùng nhẹ nhàng nói ra lời hứa hẹn cả nửa đời người.

Cô lại không thấy bất ngờ, trong màn nước mắt mông lung, lạnh nhạt nói một câu:

“Anh về Quý Châu đi, coi như thành toàn cho em.”

Chu Đông Nam vô cùng bình tĩnh: “Được.”

Họ ngồi trên giường, ôm nhau suốt đêm dài.

Đã hơn mười hai giờ.

Con người có bao giờ ngóng chờ bình minh lên không?

Núi lửa sóng thần, mặt trời vẫn lên cao; động đất hỏa hoạn, mặt trời vẫn lên cao, hạn hán lũ lụt, mặt trời vẫn cứ lên cao.

Mãi mãi là như thế, cứ như tình yêu trong đời người kia, thương đau thì cứ tiếp tục thương đau, cái chết vẫn tiếp nối cái chết. Tình yêu thường tình khờ dại lại vẫn như ánh trăng chiếu sáng nơi rừng núi, khiến thế gian vẫn tiếp tục đắm chìm.

http://tieulun.hopto.org

A NAM

Twentine
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Mây giăng kín trời, có kẻ cũng đang chờ xem chuyện náo nhiệt. Nhưng khi có điện thoại gọi đến, người đầu tiên bị bắt lại không phải là người phụ nữ kia, mà là một trưởng phòng bên tổng công ty, có chút quan hệ họ hàng với Lý Vân Sùng.

Không ai ngờ được. Sau hôm đó, sự việc nhanh chóng trở thành một trò cười. Mãi cho đến khi người bị bắt đi rồi, cũng không có ai báo cho Lý Vân Sùng biết.

Chuyện này sao lại có thể xảy ra?

Tào Khải đã không ngủ hai đêm rồi. Lần này náo động rất lớn, không biết thực tế sẽ ra sao. Trực giác nói cho anh ta biết, lần này khác với những lần trước.

Việc Trưởng phòng bị bắt gần như không hề được báo trước, đối phương cứ như một thích khách già đời, giương đông kích tây, ẩn thân kĩ lưỡng, nắm giữ hết mọi chuyện trong tay, chỉ cần ra chiêu, tất sẽ nguy hiểm đến mạng người!

Anh ta cứ kiểm tra hết lần này đến lần khác, ngoài tên của tên trưởng phòng kia ra… nói cách khác, ngoài những thứ do trưởng phòng ấy đứng tên, chẳng ai biết trong tay người đó còn có gì nữa.

Hắn ta hẳn còn biết thêm một ít chuyện, nhưng liệu trong tay hắn ta có chứng cứ hay không?

http://tieulun.hopto.org

Tào Khải vò đầu, cắn răng lục tung tất cả lên, kiểm tra lại lần nữa.

Máy tính, tủ sách, két sắt,..

Đầu anh ta choáng váng, nhưng anh ta không thể ngừng lại. Anh ta mới bốn mươi tuổi, tương lai rộng mở, trên có già dưới có trẻ, không thể cứ xong đời như vậy được!

Anh ta có biết sơ về tên trưởng phòng kia, cũng không phải kẻ thông minh cho lắm, chỉ là một tên tép riu dưới trướng Lý Vân Sùng, hắn ta chẳng biết gì về Lý Vân Sùng cả, cho dù có biết cũng không phải đầy đủ.

Tay anh ta khẽ run rẩy, anh ta lại cầu xin ông trời lần nữa.

Để cho tên đó đi chết đi.

Để một mình tên đó chết đi thôi.

Khi anh ta gọi điện thoại cho Lý Vân Sùng, Lý Vân Sùng còn mệt mỏi hơn cả Tào Khải.

“Hắn ta có biết cụ thể không? Hắn ta có khai ra hay không?” – Bị bức bách đến cực hạn, Tào Khải bất chấp mọi tôn ti – “Rốt cuộc tên đó biết được bao nhiêu chuyện?!”

Lý Vân Sùng nói: “Đừng đợi trong cái phòng làm việc rác rưởi kia nữa, luật sư Tưởng sẽ đến ngay, cậu hãy gặp anh ta đi đã. Tôi còn phải gặp người của Ủy ban kiểm sát. Còn về tên trưởng phòng kia… cậu không cần lo.”

“Bây giờ hắn ta đang ở trong đó! Nếu hắn khai lung tung…”

Lý Vân Sùng hét lớn: “Làm theo lời tôi nói!”

Ông vừa dứt lời, bên này luật sư Tưởng đã đi vào, đầu đẫm mồ hôi, sắc

mặt ảm đạm.

“Người của Cục chống tham nhũng đến.”

Tào Khải chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Tòa lâu đài đã thực sự sụp đổ rồi.

Từ Ủy ban kiểm sát chuyển thành Cục chống tham nhũng, bản chất sự việc đã thay đổi.

Luật sư Tưởng đỡ Tào Khải đang lảo đảo suýt ngã. “Khoan hãy hoảng đã, cũng không nhất định đâu. Đợi tin tức trong kia truyền ra đã, hiện giờ họ có muốn tra cũng không tra ra được.”

Lý Vân Sùng bên này đặt điện thoại di động xuống, sắc mặt âm trầm. Ông đang lái xe trên đường Trường An, khi còn trẻ ông rất thích con đường này, vì nó có kết cấu kiên cố nhất Trung Quốc, đi trên đường này cũng có thể cảm nhận được một sự cấm kỵ mơ hồ.

Xe thắng lại, thân thể ông hơi nghiêng đi.

Ông lại cầm điện thoại di động lên.

Trong lúc chờ đèn đỏ, ông đã gọi liên tiếp bốn cuộc điện thoại.

Sao có thể nói điện thoại nhanh như thế được… tất nhiên chỉ vì không có ai bắt máy.

Không dính dáng, không tranh giành, không tranh với quan, cũng không dính với chính phủ. Mọi người đều là người thông minh, đổi lại, nếu là khi người khác gặp chuyện như thế, ông cũng sẽ không nhấc máy của họ làm gì.

Lòng bàn tay ông đổ mồ hôi.

http://tieulun.hopto.org

Lúc khởi động xe, trong đầu ông hiện lên bóng dáng một người phụ nữ.

Cô nói với ông, hãy bảo trọng.

Đã từ lâu lắm rồi, ông vốn xem cô như thói quen, dường như ông cũng đã quên mất cách mình phải xử lý những chuyện phức tạp kia như thế nào, quan hệ giữa người và người đều trở nên rối loạn.

Cô khiến ông trở nên ngu xuẩn, cô khiến ông trở thành đơn giản.

Huyệt thái dương ông giần giật, tài xế dường như đang nhìn ôngqua kính chiếu hậu, Lý Vân Sùng ngồi rất ngay ngắn, bất kể là khi nào, ông đều vô cùng coi trọng thể diện, cẩn thận từng li từng tí.

Về đến nhà, Tào Khải lại gọi đến.

“Hắn khai ra hết rồi!”

“Ai khai?”

“Vương Thành Minh!” đó là tên của tên trưởng phòng kia, “Tôi đã hỏi thăm rất nhiều người, hắn ta đã kể hết tất cả những chuyện như bán tháo cổ phiếu ra hết cả rồi.” Giọng Tào Khải nghèn nghẹn: “Rốt cuộc hắn biết bao nhiêu tình hình cụ thể?”

Không có lời đáp, Tào Khải quát: “Tôi sẽ đi qua đó ngay!” rồi cúp luôn điện thoại.

Nhiều năm trước, trước đêm đưa công ty lên sàn, Lý Vân Sùng đã từng bán tháo một số lượng lớn cổ phiếu cho người khác.

Hôm sau, ông có thể thu lại được hơn mấy trăm lần.

Tay không bắt sói trắng, mấy chục tỷ đó biết đổ tội cho ai ? Đã dám biển

thủ tài sản nhà nước, nếu thật sự bị tra ra , liệu có dám khai hay không?

Mưa gió xoay vần, hết đợt này đến đợt khác.

Để xếp chồng gỗ lên cao, càng lúc sẽ càng khó, nhưng muốn lật đổ thì chỉ cần động vào mấy miếng bên dưới là được.

Binh bại như núi đổ.

Tào Khải chạy vào nhà Lý Vân Sùng, như đã phát điên.

“Chuyện gì đã xảy ra, anh đã gọi cho Bộ trưởng Giang chưa?”

“Không gọi được.”

“Sao lại không gọi được?!”

Lý Vân Sùng ngồi trên ghế sô pha, ngẩng đầu nhìn anh ta: “Cậu đang nói chuyện với tôi đấy à?”

Tào Khải bị vẻ mặt của ông khiến sợ hãi.

Anh ta ngã ngồi luôn xuống ghế.

“Có cách, nhất định sẽ có cách!” Tào Khải lẩm bẩm, lại nhìn sang Lý Vân Sùng: “Lý tổng, anh nghĩ cách đi!”

Lý Vân Sùng vươn tay về phía bàn, Tào Khải nhìn theo, là ấm trà tử sa mà ông vẫn thường dùng pha trà. Tào Khải sắp điên thật rồi.

Uống trà, đến lúc này rồi mà ông ta còn muốn uống trà à?

Lý Vân Sùng cầm bình trà trong tay, khẽ vuốt, hành động không nhanh cũng không chậm.

http://tieulun.hopto.org

Mắt Tào Khải hằn đầy tia máu: “Sẽ nhanh chóng tra ra tôi thôi, tôi phải nói thế nào đây?”

Lý Vân Sùng vẫn vuốt bình trà trong tay, không biết là đang suy nghĩ hay tự trì hoãn thời gian cho chính mình.

Tào Khải cười hơi quái dị: “Lý tổng, nếu tra ra được tôi, vậy chắc cũng sắp đến lượt chị Thành rồi.”

Tay ông ngừng lại.

“Anh nghĩ cách cho chúng tôi với!” – Thân thể to bè của Tào Khải nhướn về phía trước – “Chúng tôi vẫn luôn đi theo anh, lúc này chỉ biết dựa vào anh thôi.”

“Bị hỏi gì cũng không được khai.” Lý Vân Sùng cuối cùng cũng lên tiếng, Tào Khải lập tức chăm chú nghe.

“Bên chỗ Bộ trưởng Giang chắc cũng bị lật tung trời lên rồi.” Hắn là đã bị khống chế.

“Ông ta có muốn làm gì cũng phải chờ đợt này qua đi đã.” Chỉ sợ rằng không thể qua nổi mà thôi.

“Cậu đừng khai ra gì cả, mọi chuyện cứ để như cũ.” Các chứng cứ vô cùng xác thực, lần này, đối phương quả thật có chuẩn bị kỹ rồi mới đến.

Mắt Tào Khải sáng lên: “Tôi hiểu rồi!”

Tào Khải đi, mang theo niềm hy vọng kì lạ. Lý Vân Sùng ngồi một mình trên ghế sô pha, trong nhà không bật đèn, không biết từ lúc nào, ông đã không còn thích ánh sáng, càng không thích cái thế giới tràn đầy ánh sáng này nữa.

http://tieulun.hopto.org

Ông khom lưng rót nước, chợt nghe thấy mấy tiếng răng rắc.

Là từ trong cơ thể của ông, ông già rồi, nếu soi gương, ông sẽ phát hiện tóc bạc của mình đã lan ra khắp đầu.

Nửa đời vinh hoa, nửa đời tâm huyết, hôm nay cũng chỉ còn lại một ngôi nhà trống vắng.

À không, trong nhà còn có người, còn có dì Hồng, người phụ nữ kiệm lời mà ông đã yêu cầu phải hạn chế xuất hiện trước mặt mọi người. Giờ này bà ấy chắc đang ở trong phòng mình.

Chuông cửa đột nhiên vang lên.

Là ai?

Ông không muốn gặp ai cả, cũng không muốn nói chuyện với ai cả. Không ai được phép nhìn thấy vẻ thảm hại của ông, không ai được phép nhìn thấy vẻ thất bại của ông.

“Lý Vân Sùng!”

Giọng nói như ngay sát bên tai ông, khiến chân ông run lên.

Cửa mở ra, bên ngoài là một người phụ nữ. Mọi thứ như trở thành ảo ảnh, chỉ có người phụ nữ kia là chân thật.

“Đã xảy ra chuyện rồi à?” – Cô nhướn mày, đi vào trong nhà, đưa tay đóng cửa lại – “Nói cho em biết chuyện gì đã xảy ra đi!”

Lý Vân Sùng nói: “Em đến đây làm gì?”

“Em không thể đến ư?”

http://tieulun.hopto.org

Lý Vân Sùng cười lạnh: “Người đàn ông kia đâu?”

“Gì cơ?”

“Tên họ Chu kia.”

Thành Vân cau mày: “Nhắc đến anh ấy làm gì?”

“Đưa về đến nơi rồi à?”

Vẻ mặt Thành Vân lạnh lùng.

“Em cho rằng anh không biết sao? Em lén liên lạc với Quách Giai, bảo cô ta đi theo sau lưng tên đó, để hắn ta không thể quay về đây.”

Thành Vân im lặng, quả thật cô đã nhờ Quách Giai giúp đỡ. Cô nói với Quách Giai, bất kể kết quả cuối cùng ra sao, đều nói cho anh ấy biết hết.

Lý Vân Sùng cười nhạo: “Thật biết điều, phụ nữ thật biết điều!” Ông hơi cúi người, vươn một ngón tay út ra, nói với cô: “Em biết không, cho dù là đến ngày hôm nay, nếu anh muốn hắn ta chết thì cũng chỉ cần nhúc nhích một ngón tay mà thôi.”

Thành Vân cũng cười: “Lý Vân Sùng, anh đừng tự lừa mình nữa!”

Lý Vân Sùng không cười, Thành Vân lại nói: “Anh ấy không chết được. Dù em và anh đều phải chết hết, anh ấy cũng sẽ không chết.”

Cô trưng ra vẻ mặt chắc chắn đến như thế. Mỗi lần cô nói chuyện với vẻ mặt đó thì đều vô cùng chuẩn xác.

Được, được lắm!

“Mấy người các anh đã thương lượng xong chưa?” – Thành Vân không

nói chuyện Chu Đông Nam với ông nữa, đi vào phòng khác – “Nhiều năm qua, chuyện của các anh em cũng chỉ tình cờ nghe thấy, không biết nhiều lắm, không biết chuyện của các anh có nghiêm trọng không, em sợ đến lúc đó, lỡ như…”

Vừa mới quay đầu lại, một đôi tay đã bóp chặt lấy cổ cô.

Đã không còn hy vọng gì nữa rồi.

Em sẽ giúp anh xác nhận những lời anh nói.

Dù em và anh đều phải chết, anh ấy cũng không thể chết được.

Cổ cô mảnh mai, cứ như một nhánh cỏ lau ngày thu, vừa nhỏ vừa dài, lại mềm mại.

Mặt Thành Vân đỏ ửng, yết hầu nghẹn lại, vô cùng khó thở. Tên ác quỷ đang đứng trước mặt lại nhìn chằm chằm cô. Cả người cô run rẩy, mạch máu dần nổi lên trên khắp gương mặt vốn tái nhợt của cô.

Lý Vân Sùng đột nhiên cảm thấy như thế cũng rất tốt, ở cái khoảnh khắc phía trước là đường cùng, sau lưng lại có truy binh như lúc này, bên cạnh ông lại có một người phụ nữ. Đó còn là người phụ nữ đã theo ông mười mấy năm trời.

Đâu chỉ rất tốt, quả thật là vô cùng mỹ mãn.

Nghĩ đến đây, ông lại cảm thấy mình đã nói đúng. Tất cả đều vì cô, mọi chuyện đều là vì cô mới khiến ông rẽ sang một con đường khác. Nếu không, vì sao khi ông đang vô cùng tuyệt vọng nhớ lại những việc đã qua, ông lại nhận ra rằng, ngoài cô ra, ông chẳng còn thứ gì khác trong tay.

Cô đã khiến ông ra nông nỗi này, cô phải ở lại bên cạnh ông.

Tay ông càng ra sức hơn. Mắt Thành Vân trợn lên, hằn đầy tia máu, chúng đỏ lên cứ như đang hóa trang. Cô dùng hết sức còn sót lại, cố ngã người ra đằng sau, Lý Vân Sùng bị cô tách ra, lui về phía bàn trà. Thành Vân quơ quào, vùng vẫy loạn xạ, sờ đến chiếc ấm trà tử sa trên bàn, lập tức cầm lấy, đập về phía Lý Vân Sùng.

Ấm trà bị đập vỡ nát.

Lý Vân Sùng khựng lại, thả lỏng tay ra.

“Khụ… Khụ… Khụ!” Thành Vân ôm cổ, thở hổn hển.

Trên mặt đất có máu, là máu chảy xuống từ trán Lý Vân Sùng.

“Anh điên rồi!” – Thành Vân cắn răng – “Lý Vân Sùng, anh điên thật rồi!”

Dì Hồng đang ở cuối hành lang nghe thấy tiếng động, run rẩy đi ra: “Cậu Lý… Cô Thành…”

“Cút…! Cút ra ngoài cho tôi!”

Dì Hồng á khẩu, run rẩy muốn quay trở lên lầu.

“Tôi bảo là cút ngay đi…!”

Cút ngay đi, hãy cút khỏi nơi dì đã làm việc suốt nửa đời người… cũng y như ông vậy.

Nước mắt dì Hồng chảy giàn giụa, sau đó cũng bỏ đi.

“Lý Vân Sùng!” Thành Vân ném tách trà qua, tách trà xẹt qua xương gò má ông, ông tránh được, tách trà rơi vỡ tan trên đất.

http://tieulun.hopto.org

“Anh nổi điên gì vậy hả!?”

Mái tóc bạc của Lý Vân Sùng tán loạn, mặt đầm đìa máu.

Yên lặng, mọi thứ đều yên lặng.

“Anh nổi điên ư?” – Lý Vân Sùng chậm rãi gật đầu – “Anh điên thật rồi!”

Ông chỉnh lại mái tóc của mình, Thành Vân lạnh lùng mở miệng: “Mọi chuyện không thể cứu vãn nữa rồi à? Anh đã nghĩ hết mọi cách chưa, có sức nổi điên như vậy thì không bằng ra ngoài tìm người giúp đi.”

Tìm người, tìm ai chứ?

Cô cũng không biết.

“Em phải đi đây.” – Thành Vân chỉnh lại cổ áo – “Có lẽ họ cũng sẽ nhanh chóng tra ra em.”

Cô đã đi đến trước cửa, bỗng dừng lại.

Phụ nữ luôn có trực giác với khởi đầu và với kết thúc .

Gió xuân bên ngoài đang thổi khẽ lướt qua gương mặt cô, như đang an ủi cô, khuyên nhủ cô, giúp cô nhớ lại quá khứ không thể nào quên.

Tạo nên thân thể của em, tạo nên trái tim của anh.

Thành Vân bỗng nhiên quay đầu, lại đi vào trong phòng.

Lý Vân Sùng nằm ngửa trên ghế sô pha, máu vẫn không ngừng chảy, ông cũng không muốn nó ngừng, cứ để mặc dòng máu sền sệt chảy tràn trên trán. Ông nghe thấy tiếng động, chưa kịp mở mắt ra, lại cảm thấy đầu mình đã được ôm lấy.

http://tieulun.hopto.org

Hai cánh tay nâng gáy ông lên. Thành Vân cúi người hôn ông. Đôi môi chạm xuống mang theo vị máu tươi.

Ông chưa từng gần cô đến thế.

Khi rời môi, tay cô vẫn đang ôm đầu ông, còn ông, dường như đã quên mình phải làm thế nào. Hơi thở hơi dồn dập của cô phả lên mặt ông, ông vô cùng chăm chú cảm nhận nó.

“Hãy đề phòng đám người Tào Khải.”

Lý Vân Sùng giật mình. Trong đôi mắt cô vẫn còn tia máu vằn đỏ chưa tan hết.

Đôi mắt cô sáng ngời, mái tóc đen nhánh giống hết như trước kia.

“Mười hai năm qua, em đã không chăm sóc tốt cho anh, em xin lỗi!” – Cô thấp giọng nói – “Anh Sùng, tạm biệt!”

Khoảnh khắc ấy gió như ngừng thổi, mọi ân oán đều tan đi. Cô đứng dậy bỏ đi, lần này cô không quay đầu lại nữa.

Hai ngày sau, Thành Vân bị bắt.

Trong suốt nửa tháng, công ty Bình Thái bị càn quét, các tội danh liên quan đến việc tham ô, nhận hối lộ, lừa đảo, chiếm đoạt tài sản nhà nước. Hơn mười quan chức quan trọng đều có liên quan đến vụ án, khiến cả nước khiếp sợ.

Vụ án được xét xử trong suốt hơn nửa năm. Mặc dù sau cùng mọi sự việc trong vụ án đều được làm sáng tỏ, nhưng vẫn có một người không nằm trong số đó, từ đầu đến cuối vẫn không tìm ra người chủ mưu… người chủ mưu kia đã mất rồi.

http://tieulun.hopto.org

Vào hôm Thành Vân bỏ đi. Lý Vân Sùng đã uống thuốc độc tự tử. Nghe nói khi xác ông được phát hiện, ông đang trần truồng nằm trên giường, trên người chỉ đắp một chiếc áo khoác màu đen của phụ nữ.

Chiếc áo gió che phủ hơn phân nửa cơ thể ông, như thân mật, lại như bảo vệ điều gì đó.

Ông chết trên phòng khách lầu hai, cửa kính của phòng đã bị đập vỡ, khi cảnh sát đẩy cửa, gió lùa vào khiến rèm cửa tung bay.

Không đợi đến khi có phán quyết, Lưu Giai Chi đã xin nghỉ việc. Cô cảm thấy mình không cách nào tiếp nhận được kết quả này.

Bởi vì quá chú tâm đến, đôi khi Lưu Giai Chi có cảm giác "xuất hồn trong mộng", cô thường xuyên mơ thấy mình đang ngồi trên một băng ghế, đối diện là người phụ nữ với gương mặt tái nhợt ở bên kia song sắt.

Cô không hiểu vì sao cô ấy không tự thú, vì sao không phối hợp điều tra. Nhưng trong giấc mộng ấy, cô lại cảm thấy như mình đã hiểu hết tất cả.

Tình cảm quá mãnh liệt, chỉ cần nhìn thấu một góc nhỏ, cũng đã đủ khiến người ta bị tổn thương.

Sau đó, ba cô khuyên nhủ cô, người ta không đáng để cô làm như vậy.

"Con muốn tiến về phía trước thì phải học cách chấp nhận thua cuộc." Ông đã nói như thế.

Cho nên Lưu Giai Chi ra nước ngoài du sơn ngoạn thủy, không để ý đến vụ án này nữa.

Dù trong lòng vẫn còn có một phần ý niệm quấn lấy cô, lại như khích lệ cô.

http://tieulun.hopto.org

Cô nghỉ chân tại một trấn nhỏ dưới chân núi Alpes*, trấn này chỉ có mấy trăm nhân khẩu, lòng cô vô cùng yên bình.

(*một dãy núi ở Thụy Sĩ)

Cô muốn viết một cuốn tiểu thuyết. Cô mở trang giấy đầu tiên, nhìn ngọn núi tuyết trắng bên ngoài cửa sổ, cô đặt bút xuống viết đoạn mở đầu.

Con người nếu muốn tiến về phía trước, thì phải học cách chấp nhận thua cuộc. Nếu không nhận ra được chân lý ấy, thời gian sẽ nhanh chóng trôi qua.

Chỉ viết một câu thôi mà đã khiến Lưu Giai Chi rơi nước mắt.

Vào ngày ra phán quyết, cách ngàn dặm ở Dung Giang, tại bản dân tộc Động tín hiệu không được tốt lắm, có một người đàn ông đang làm việc tại nhà.

Điện thoại di động của anh vang lên, anh lấy ra, cúi đầu nhìn xem nhắn. Không biết anh đã xem bao lâu, mãi cho đến khi bà lão đang dệt vải trước cửa nhà đối diện gọi anh, anh mới ngẩng đầu lên.

Bà hỏi anh bằng tiếng dân tộc Động:

“A Nam, tuổi đã lớn lắm rồi, ra ngoài lâu như thế sao còn chưa chịu cưới vợ đi?”

Điện thoại di động trong tay anh như sắp bị bóp nát.

Bà lão xoay guồng tơ trong tay, nhàn nhã hỏi: “Này, đã có vợ chưa?”

A Nam đứng lên, anh đang mặc bộ quần áo của người dân tộc Động đen như mực, vạt áo mở rộng.

Anh nói với bà lão: “Dạ, đã có người yêu rồi ạ!”

http://tieulun.hopto.org

Bà lão gật đầu: “Tốt tốt, có người yêu là tốt rồi.”

Tay của anh dần thả lỏng, anh nhét điện thoại di động lại vào trong túi quần.

Bà lão lại tám chuyện: “Vợ của cháu có đẹp không hả?”

“Đẹp lắm!”

Bà lão ngẩng đầu lên, giễu cợt: “Chao ôi, xem cái đứa suốt ngày nghiêm mặt như cháu kìa, nghĩ đến vợ lại cười ngay được? Nhưng cháu phải cười nhiều lên, lâu ngày không cười, giờ cười lên nhìn khó coi cứ như đang mếu ấy.”

A Nam khiêm tốn nhận lỗi: “Dạ!”

Ánh mặt trời ấm áp trong núi, xung quanh đều tĩnh lặng, bà lão vẫn quay guồng tơ, vui vẻ hát vang. Hòa cùng cảnh tượng người đàn ông đang làm việc dưới lầu nhà sàn đối diện, khiến cả khu rừng như xôn xao.

The End

http://tieulun.hopto.org